

Trung Khuyển Bị Bệnh Dại

Contents

Trung Khuyển Bị Bệnh Dại	3
1. Chương 1: Lục Thiên Vương	3
2. Chương 2: Trùng Sinh	7
3. Chương 3: Lễ Truy Diệu	10
4. Chương 4: Người Đại Diện	12
5. Chương 5: Cái Chết Của Minh Không Ngờ Lại Thành Công Cụ Nổi Tiếng Và Làm Giàu Cho Kẻ Khác	14
6. Chương 6: Mặt Cô Ta Chắc Dày Gấp Ba Lần Quả Địa Cầu	18
7. Chương 7: Thẩm Bác Diễn Chỉ Cảm Thấy Vô Cùng Chán Ghét Cái Cậu Lục Lăng Hằng Ngày	21
8. Chương 8: Thẩm Đồ	24
9. Chương 9: Tôi Ghét Nhất Là Người Khác – Lợi Dụng Người Đã Khuất!	27
10. Chương 10: Lục Lăng Hằng, Cậu Ta Đang Cố Bắt Chúc Anh Họ Minh!	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13: Anh Giai À, Em Bị Bệnh Tim Chứ Không Bị Liệt Dương!	40
14. Chương 14: Thái Độ Của Thẩm Bác Diễn... Có Vẻ Như...	42
15. Chương 15: Thử Vai	44
16. Chương 16: Thành Công	47
17. Chương 17: Thẩm Bác Diễn Đè Nén Ngọn Lửa Trong Lòng	50
18. Chương 18: Trợ Lý	54
19. Chương 19: Tôn Phương	57
20. Chương 20: “sao Cậu Học Người Nam Sung Nói Tiếng Thành Đô Được Vậy?”	60
21. Chương 21: Tin Nhắn Cuối Cùng	63
22. Chương 22: Anh Thẩm Bán ‘anh Em’ Của Minh!	65
23. Chương 23: Thế Cậu Đã Chuẩn Bị Tốt Tâm Lý, Giúp Cậu Ấy Trả Món Nợ Cậu Ấy Còn Thiếu Chưa?	68
24. Chương 24: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép	72
25. Chương 25: Quay Quảng Cáo	75
26. Chương 26: Múa Cột	78
27. Chương 27	83
28. Chương 28: “tôi Yêu Anh”	91
29. Chương 29	94
30. Chương 30: Di Sản	97
31. Chương 31: “cha” Tới Nhà	100
32. Chương 32: Ngụy Tạo Di Chúc	104
33. Chương 33: Nhật Ký	107
34. Chương 34: Lật Bài Ngửa	110
35. Chương 35: Tự Thẩm Một Mệnh Đề!!!!	113
36. Chương 36: Anh Vội Mở Mắt Ra, Thẩm Bác Diễn Nằm Bên Cạnh Cũng Bị Anh Làm Cho Tỉnh Ngủ, Mơ Mơ Màng Màng Vuốt Mắt	117
37. Chương 37: Thẩm Bác Diễn Là Khoai Teo Trong Truyền Thuyết?	120

38. Chương 38: Thử Vai	124
39. Chương 39: Ghen	127
40. Chương 40: Tổng Tài Nhỏ Bé Ngây Thơ	131
41. Chương 41: Bác Gái	134
42. Chương 42: Tình Sử Bi Thảm Của Xử Nam Lớn Tuổi	138
43. Chương 43: Mẹ Của Thảm Bác Diễn	140
44. Chương 44: Hình Tượng Nam Thần Võ Răng Rắc Thành Trăm Mảnh Nhỏ...	143
45. Chương 45: Trương Minh Tước Và Nhạc Hình Ngọc	147
46. Chương 46: Mối Tình Đầu	150
47. Chương 47	153
48. Chương 48: Nhớ Uống Thuốc	156
49. Chương 49: Như Có Cái Gai Sau Lưng	159
50. Chương 50: Tiểu Công Cầu (em Cún Đực)	162
51. Chương 51: Thảm Cún Đực Sốt Ruột	166
52. Chương 52: Thảm Thính Đoàn Phim	169
53. Chương 53: Thảm Bác Diễn Mạnh Mẽ Hôn Lên...	172
54. Chương 54: Cuối Cùng Cũng Tổ Tình Rồi!!	176
55. Chương 55: Kích Động Chết Mất Kích Động Chết Mất Kích Động Chết Mất!	178
56. Chương 56: Sưng Thành 30cm	183
57. Chương 57: Cha Thảm Bị Bệnh Nặng	188
58. Chương 58: Đáp Lại	191
59. Chương 59: Em Không Bình Thường Ý!	195
60. Chương 60: Chương Trình Truyền Hình	198
61. Chương 61: Mềm Và Cứng	202
62. Chương 62: Thảm Bác Diễn Cười Nhẹ Hai Tiếng, Cúi Người Xuống In Dấu Môi Lên Ngực Lục Lăng Hằng	206
63. Chương 63: Khiến Anh Phải Ai U Đừng Mà Đừng Mà Nhanh Lên Một Chút Nhanh Lên Một Chút Chồng Ơi Chồng Ơi Muốn Chết Mu	209
64. Chương 64: Bôi Xấu	212
65. Chương 65: Đóng Băng	215
66. Chương 66: Tài Khoản Weibo Khác	220
67. Chương 67: Đảo Chiều	223
68. Chương 68: Phim Điện Ảnh Mới	228
69. Chương 69: Viết Tình Ca Cho Em	232
70. Chương 70: Moah Moah Chụt	235
71. Chương 71: Sau Khi ‘papapa’	240
72. Chương 72: Phim Thảm Họa	242
73. Chương 73	246
74. Chương 74: Chẳng Lẽ Anh Không Bằng Tay Phải Của Em Sao?!	250
75. Chương 75: Lễ Khởi Quay	254
76. Chương 76: Hung Thủ Giết Người Chột Dạ	258
77. Chương 77: Đăng Nhầm Weibo	261
78. Chương 78: “mi Là Đồ Chết Tiệt... Nhất Định Mi Phải Chết.”	264
79. Chương 79: “cốc Cà Phê Này, Liệu Có Giống Cốc Cà Phê Trước Khi Chết Cậu Đưa Cho Quân Cần Không?”	268
80. Chương 80	273
81. Chương 81: Sợ Hải	276
82. Chương 82: Kẻ Đứng Sau	280
83. Chương 83: Sức Mạnh Của Dư Luận	284
84. Chương 84: Nếu Như, Hung Thủ Đứng Sau Tất Cả Mà Hần Vãn Luôn Tìm... Là Trâu Tĩnh Tĩnh...	288
85. Chương 85: “nếu Không, Mẹ Coi Như Chưa Từng Sinh Ra Đứa Con Trai Này Đi.”	291
86. Chương 86: “quân Cần.. Có Lẽ.. Chúng Ta Không Thể...ở Bên Nhau..”	295
87. Chương 87: “dù Có Xảy Ra Chuyện Gì.. Cuộc Sống Vẫn Cứ Tiếp Tục.”	299

88. Chương 88: Nhà Sản Xuất Và Đạo Diễn Cãi Nhau	303
89. Chương 89: “ta Biết Em Nông Sâu, Em Biết Ta Ngắn Dài.”	306
90. Chương 90: Ngoại Tình	309
91. Chương 91: Tế Bào Ung Thư Của Ông Thẩm Di Căn	312
92. Chương 92: Càng Đi, Con Đường Phía Trước Lại Trở Thành Lý Do Bạn Bước Tiếp	315
93. Chương 93: Mẹ Con	319
94. Chương 94: Khó Khăn	322
95. Chương 95: Anh Em Mâu Thuẫn	327
96. Chương 96: Đối Mặt	330
97. Chương 97: Một Bàn Đen Đen...	333
98. Chương 98: Năm Mới	337
99. Chương 99: Người Đảm Bảo	339
100. Chương 100: Nếu Anh Là Em	343
101. Chương 101: Người Tâm Tư Kín Đáo Như Vây, Sẽ Không Làm Chuyện Gì Không Có Ích	347
102. Chương 102: Hy Vọng	350
103. Chương 103: Ghi Âm	352
104. Chương 104: Cuộc Trò Chuyện Cuối Cùng Của Hai Anh Em	355
105. Chương 105	358

Trung Khuyển Bị Bệnh Dại

Giới thiệu

Edit: MuốiThế loại: trọng sinh, minh tinh, hài, ngọt,.. . Truyện Trung Khuyển Bị Bệnh Dại của tác g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-khuyen-bi-benh-dai>

1. Chương 1: Lục Thiên Vương

– Lục thiên vương.

“Nghỉ ngơi năm phút, sau đó tiếp tục quay!” Đạo diễn ngồi trước ống kính máy quay hô lên.

Lục Quân Càn thở phào nhẹ nhõm, phờ phạc đi về phía khu nghỉ ngơi, phó đạo diễn trông thấy lập tức chạy tới cười nịnh nọt: “Vất vả, vất vả rồi, cố gắng một chút, chẳng mấy mà quay xong thôi!”

Một nhân viên lập tức chạy tới bên người Lục Quân Càn, chống nạnh cả giận nói: “Còn quay nữa? Mấy anh xem xem giờ là mấy giờ rồi đi? Ba rưỡi sáng rồi đó! Hôm nay kết thúc ở đây thôi, không quay nữa! Sức khỏe Quân Càn sao chịu nổi!”

Sắc mặt phó đạo diễn cứng đờ, lúng túng cười nói: “Giờ.. còn một cảnh cuối nữa, rất ngắn thôi, nếu tranh thủ quay luôn thì chỉ năm phút là xong!” Vị đạo diễn rướn cổ lên, lướt qua nhân viên nghiệp vụ, ánh mắt

cầu xin nhìn về phía Lục Quân Càn, “Quân Càn, cậu có thể chịu thêm một lúc nữa không? Mai phải đổi cảnh khác rồi, mấy đạo cụ này phải đổi..”

Cậu nhân viên nghiệp vụ chắn ngang đường nhìn của đạo diễn, bộ dạng vô cùng hung hăng, đang muốn bắt bẻ lại, vai chột bị vỗ nhẹ một cái. Cậu quay đầu, trông thấy Lục Quân Càn biểu tình thần nhiên đứng sau lưng mình.

“Tôi sẽ cố gắng.” Lục Quân Càn nói: “Tiếp tục quay đi.”

Phó đạo diễn nhìn nọt nhìn anh làm động tác cổ vũ: “Quân Càn cố gắng lên!”

Cậu nhân viên muốn gây khó dễ người khác kia có chút bất mãn, Lục Quân Càn nhìn cậu lắc đầu: “Được rồi, không phải chỉ còn một cảnh nữa thôi sao? Đừng gây khó dễ cho người ta.”

Lục thiên vương đã nói vậy, cậu ta cũng không còn cách nào, nhỏ giọng thầm thì: “Thẩm thiếu gia sẽ giận mất.”

“Cậu nói gì cơ?” Lục Quân Càn không nghe rõ lời cậu.

“Không có, không có gì.” Cậu nhân viên vội nói: “Anh mau nghỉ ngơi một chút đi.”

Phó đạo diễn tươi cười nhìn Lục Quân Càn quay trở lại vị trí nghỉ ngơi, thở phào nhẹ nhõm. Lục Quân Càn là một diễn viên thành công được nhiều người mến mộ, nếu không hầu hạ vị này thật tốt, bộ phim này sẽ khó mà thuận lợi quay xong được. Cũng may mà anh chàng này tuy rất nổi tiếng nhưng không bị mắc bệnh ngôi sao. Bản thân anh ấy cũng là một người rất gần gũi thân thiện, chỉ là nhóm ekip và những người thân cận bên cạnh có đôi khi bảo vệ anh quá mức. Nhưng không phải ekip là mặt trái của nghệ sĩ hay sao? Loại chuyện này cũng không hiếm lạ gì trong giới giải trí bọn họ. Không cần biết thế nào, thần tượng luôn ở vị trí số một trong lòng họ, mọi người phải có trách nhiệm bảo vệ thần tượng của mình.

Lục Quân Càn quay lại vị trí ngồi, thợ trang điểm của anh lập tức đi lên giúp anh dặm lại lớp trang điểm. Trợ lý A khoác áo choàng giúp anh giữ ấm, trợ lý B giúp anh bóp vai, trợ lý C thì dấm chân cho anh, trợ lý D bưng tách cà phê nóng hổi mới mua về dè dè dặt dặt đưa cho Lục Quân Càn: “Anh Lục, mau uống đi cho nóng!”

Lục Quân Càn mệt mỏi xoa xoa mi tâm, nhận cốc cà phê đen trợ lý D đưa tới nhấp một ngụm. Anh không thích những thứ quá đắng, uống cà phê đen cũng chỉ để giúp tỉnh táo tinh thần, uống hai ngụm xong liền đưa cho trợ lý bên cạnh.

Đã hơn ba rưỡi sáng mà vẫn chưa quay xong. Bởi vì sắp hết kì hạn cho thuê địa điểm quay nhưng phim vẫn chưa hoàn thành, toàn bộ đoàn làm phim phải đẩy nhanh tiến độ, đã ba ngày rồi Lục Quân Càn không ngủ đủ bốn canh giờ.

Lục Quân Càn lấy điện thoại từ trong túi ra, muốn nhìn một chút xem có ai tìm anh không, vừa mở máy ra liền thấy một tin nhắn mới, là Thẩm Bác Diễn gửi tới.

“Quân Càn, liệu tháng sau cậu đã xong việc chưa? Khi nào xong việc tôi mời cậu tới bãi biển riêng nghỉ ngơi.”

Lục Quân Càn khinh thường bĩu môi một cái. Lại đi nghỉ, cái tên thiếu gia họ Thẩm kia ngoài ăn nhậu chơi bời ra thì trong đầu không còn gì nữa sao? Nhưng anh cũng không muốn đắc tội vị thiếu gia này, thuận tay ném điện thoại sang một bên.

Thẩm Bác Diễn là một công tử ăn chơi trác táng, ỷ vào nhà có điều kiện, suốt ngày phóng túng tiệc tùng cùng bạn bè. Người như vậy, Lục Quân Càn thật sự không muốn để ý tới, nếu hắn không có một người cha biết kiểm tiền, có lẽ sẽ chẳng làm nên trò trống gì, chỉ như hạt cát nhỏ giữa sa mạc mênh mông. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Thẩm Bác Diễn lại có một ông bố có quyền có thế, dù cho hắn có bị dân đi chẳng nữa thì mọi người vẫn sẽ tăng bốc hắn lên tận mây xanh.

Người có tiền thích chơi với mình tinh, đó là loại chuyện giúp đỡ lẫn nhau, không cần biết là nam siêu sao hay nữ minh tinh, anh giúp tôi đầu tư phim ảnh, tôi sẽ giúp tập đoàn anh nổi tiếng, giúp nhau giao thiệp một chút, ai lại không muốn có một người bạn đẹp để nổi tiếng chứ? Thậm chí giao dịch tửu sắc cũng chẳng còn xa lạ gì trong giới giải trí bọn họ.

Lục Quân Càn là một diễn viên nổi tiếng được yêu quý, fan đông ngút ngàn xếp hàng dài không hết, trong khi anh chỉ mới hai tám tuổi, đúng là điển hình của ‘tuổi nhỏ đắc trí phong bá muôn nơi’.

Một ngôi sao muốn nổi tiếng thì cần có hai yếu tố, một là phải có duyên với khán giả, thứ hai là phải có hậu thuẫn. Nếu muốn có duyên với khán giả thì yếu tố tiên quyết là phải có ngoại hình, thêm một chút năng lực diễn xuất và vài tài lẻ. Theo lý mà nói, hai yếu tố này nếu thiếu một thì rất khó có thể lẫn lộn nổi tiếng trong giới giải trí được, nhưng Lục Quân Càn lại là trường hợp ngoại lệ. Anh xuất thân trong một gia đình bình thường, nhưng bởi nhân duyên quá tốt, còn chưa quay xong một bộ phim thần tượng đã nổi bần bật. Từ đó một đường thẳng tiến, lời mời quảng cáo và kịch bản mời đóng vai nam chính tới liên tiếp khiến anh mỗi lúc một nổi hơn. Anh mới vào nghề được vài năm nhưng chưa từng để mất một giải thưởng ảnh đế nào, dù sao với năng lực diễn xuất và địa vị anh lúc bấy giờ thì đạt giải cũng là điều xứng đáng, nhưng không phải ai cũng được như anh, nhiều năm liên tiếp giành được danh hiệu nam diễn viên được yêu thích nhất tại các lễ trao giải nổi tiếng, còn được bình chọn là gương mặt tiêu biểu có nhiều cống hiến của năm.

Lục Quân Càn thực sự là một người rất may mắn, bởi những người không có bối cảnh như anh phải tìm hậu thuẫn chống lưng, nhưng cho tới nay, anh chưa từng bán rẻ nhan sắc mình. Anh có duyên với khán giả, nhân duyên cũng không tồi, các đại gia vừa nhìn anh đã thấy thích, hi vọng được kết giao bằng hữu cùng anh, nguyện ý dùng tiền để nâng đỡ anh, mà Thẩm Bác Diễn là một trong số đó. Hắn tốt xấu gì cũng là một quý tử nhà giàu, ấy vậy lại tận tụy ân cần với Lục Quân Càn như chó săn, cả ngày hết bỏ tiền ra mời anh du ngoạn khắp nơi lại đầu tư cho phim ảnh anh đóng. Đúng là Lục Quân Càn rất may mắn, nhưng gì thì gì anh cũng phải tự mình lẫn lộn trong giới này, mà quay phim thì không thể buông món hời đến từ các nhà đầu tư, nên anh sẽ không quá để ý tới cậu quý tử nhà giàu Thẩm Bác Diễn bất học vô thuật. Với lại chẳng ai lại đi gây khó dễ cho thần tài của mình cả, nên thái độ của Lục Quân Càn với Thẩm Bác Diễn từ trước đến giờ vẫn là khéo léo, hòa theo.

“Anh Lục, điện thoại anh đang rung kìa.” Trợ lý A nhắc nhở.

Lục Quân Càn cầm điện thoại lên liếc nhìn, là Thẩm Bác Diễn gọi tới. Đến giờ này rồi mà hắn ta vẫn còn chưa ngủ.. Nhưng lúc này Lục Quân Càn rất mệt, lười nghe điện thoại, vì vậy anh tắt chế độ rung rồi ném điện thoại sang một bên.

Một lát sau, điện báo tắt, Thẩm Bác Diễn gửi tin nhắn tới.

“Còn đang quay sao? Vất vả như vậy?”

“Sao đoàn làm phim gì mà keo kiệt thế? Ngày mai quay không được sao, sao có thể hành hạ người ta như này chứ! Hay là để tôi nói với bố tôi một câu, đầu tư thêm cho đoàn quay, không cần phải đẩy nhanh tiến độ như thế.”

“Bạn lắm sao? Vậy khi nào rảnh gọi cho tôi nha.”

Lục Quân Càn liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, bật cười một tiếng. Thẩm thiếu gia đúng là có tiền lại tùy hứng. Nếu đi đầu tư cho ai cũng như vậy, chắc vốn gốc hết từ đời nào rồi. Lão Thẩm cứ nuông chiều con trai mình, sớm muộn gì cũng bị cậu quý tử làm cho táng gia bại sản mà tức chết.

“Quân Càn, nghỉ ngơi ổn chưa? Nếu ổn rồi thì tiếp tục quay đi!”

Đảo mắt đã được mười phút, đạo diễn bắt đầu sắp xếp chỗ đứng cho diễn viên.

Lục Quân Càn cởi áo choàng, đang định đứng lên, đột nhiên ngực đau nhói, lại phải ngồi xuống ghế.

“Anh Lục, anh sao vậy?” Đám trợ lý vội vàng đi tới, trợ lý A vội lấy trong túi ra một lọ thuốc, đưa cùng cốc nước cho Lục Quân Càn.

Lục Quân Càn nhận lấy thuốc, nhanh chóng uống cùng với nước rồi ngồi trên ghế ôm ngực thở gấp. Từ nhỏ tim anh đã không tốt, mệt nhọc quá mức tim sẽ đập nhanh sẽ bị thở gấp, bệnh này không thể chữa trị khỏi, chỉ có thể uống thuốc để tạm thời áp chế bệnh tình. Đáng lẽ ra bị bệnh thế này anh phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt. Nhưng hiện tại anh đang ở trên đỉnh cao sự nghiệp, giới giải trí bỏ củ lấy mới rất nhanh, đừng nghĩ anh đang đổ như mặt trời ban trưa thì chẳng ảnh hưởng gì, chỉ cần một năm rưỡi không có tin tức, vị trí của anh đảo mắt sẽ có người soán ngôi, khán giả bạc tình chưa chắc đã nhớ tới anh. Lục Quân

Cần nghĩ dù sao bệnh mình có chữa cũng không khỏi, nhân lúc trẻ tuổi kiếm tiền một chút, sau này già rồi muốn hưởng thụ thể nào thì hưởng thụ.

Đạo diễn thấy bên chỗ Lục Quân Cần ằm ỉ, vội vã chạy tới xem, thấy môi Lục Quân Cần trắng bệch thì lấy làm kinh hãi: “Sao vậy, tim lại đau à?” Bệnh tình của Lục Quân Cần cũng không phải bí mật gì, thậm chí còn ngược lại, trước khi hợp tác với đoàn làm phim, nhân viên của anh đã thông báo cho tất cả mọi người biết rõ, mong mọi người chiếu cố cho thân thể anh một chút. Trước đây nếu không phải vì chiếu cố cho thân thể của Lục Quân Cần, tiến độ của đoàn làm phim đã không bị trì hoãn kéo dài.

Lục Quân Cần nghỉ ngơi một lúc, khoát khoát tay, ý bảo mình không sao.

Đạo diễn do dự nói: “Chỉ còn một cảnh quay nữa thôi, cậu có thể cố gắng kiên trì thêm chút nữa không?”

Lục Quân Cần cũng không muốn tiến độ đoàn làm phim bị trì hoãn thêm nữa, phí thuê địa điểm đắt vô cùng. Anh vịn ghế đứng lên: “Tiếp tục quay đi.”

Đạo diễn lập tức nở nụ cười cảm kích: “Được, được, chúng ta quay luôn cho nhanh.”

Đáng tiếc, phân cảnh này quay không được thuận lợi, nữ diễn viên diễn cùng Lục Quân Cần biết anh mới phát bệnh nên vô cùng căng thẳng, sợ mình làm Lục thiên vương không vui, nhưng cô càng căng thẳng càng diễn tệ, lời thoại quên hết cả, ngay cả đạo diễn đang muốn quay cho xong cũng không thể bỏ qua được.

Nữ diễn viên mặt méo muốn khóc, cúi gập người nói: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Đạo diễn lúng túng không nói lời nào, chỉ nhìn Lục Quân Cần.

Lục Quân Cần thở dài, dịu dàng an ủi: “Chuyện nhỏ như vậy xin lỗi làm gì, diễn viên chúng ta cứ diễn sai là lại khom lưng khụy gối như vậy thì không phải là hành hạ lưng eo quá sao? Được rồi, đừng tự trách mình nữa, tiếp tục nào.”

Nữ diễn viên nghe được câu nói đùa của anh, cảm kích nhìn anh một cái, nhanh chóng ôn lại lời kịch hai lần rồi tiếp tục quay.

Lần thứ hai quay, Lục Quân Cần bắt đầu đổ mồ hôi. Không biết vì sao, mọi khi uống thuốc xong anh thường mệt rã rời, nhưng hôm nay thì lại hưng phấn quá độ, hưng phấn đến mức cảm thấy mình có thể quay được cả ngày trời. Cảm giác hưng phấn này rất có ảnh hưởng tới chứng tim đập nhanh của anh, đến ngón tay cũng không tự chủ được, theo nhịp tim đập gấp gấp mà co rút.

Lục Quân Cần biết lần này phát bệnh tương đối nghiêm trọng, nhưng nghĩ quay xong có thể lập tức đi về nhà ngủ nên anh vẫn cố gắng chịu đựng. Lần thứ hai quay thật ra cũng không có gì đáng kể, chỉ là hiệu quả chỉ tạm chấp nhận được, Lục Quân Cần cũng biết trạng thái hiện giờ của mình không tốt.

Đạo diễn thấy sắc mặt Lục Quân Cần không ổn, tuy có chút không hài lòng, nhưng thực sự không dám quay tiếp, rầu rĩ nói: “Hay là.. hôm nay tạm dừng ở đây?”

Lục Quân Cần dở khóc dở cười. Một người làm đạo diễn, rõ ràng không hài lòng lắm, nhưng lại không có can đảm nói quay lại thì làm nên trò trống gì? Anh quay đầu nhìn nhóm nhân viên của mình đều đang nhìn chòng chọc về phía đạo diễn, khó trách đạo diễn lại ngập ngừng như vậy. Anh thở dài, xoa xoa lồng ngực mình, xốc tinh thần nói: “Thêm một lần nữa đi.”

Đạo diễn lập tức tươi cười rạng rỡ: “Được, vậy một lần nữa đi.”

May mà đến lần thứ ba thì họ thuận lợi quay xong, Lục Quân Cần cũng khá hài lòng, vậy nên đạo diễn nhanh chóng kết thúc công việc, cho Lục Quân Cần về nghỉ ngơi.

Quay trở về khách sạn, Lục Quân Cần không thay quần áo mà mệt mỏi ngã xuống giường. Trợ lý giúp anh cởi quần áo, lấy khăn mặt đã thấm nước nóng giúp anh lau mặt, để anh nhanh chóng nghỉ ngơi.

Nhưng Lục Quân Cần không ngủ được. Tim anh đập mỗi lúc một nhanh, cứ tưởng nằm xuống sẽ ngủ được ngay, nhưng càng nằm lòng càng khó chịu, hô hấp cũng ngày một khó khăn.

Không xong! Lần này phát bệnh nghiêm trọng rồi, phải đi bệnh viện mới được!

Lục Quân Càn chống mép giường muốn đi xuống, không ngờ chân vừa chạm đất đã quy xuống, đến khi lực để đứng lên cũng không có. Anh chỉ có thể vươn tay tìm đến điện thoại đặt ở đầu giường, tay run run như bị chứng Parkinson, vất vả chạm tới điện thoại rồi lại không có khí lực cầm lên!

“Cộp!”

Điện thoại rơi xuống mặt đất.

Lục Quân Càn thở gấp, đường nhìn trở nên mơ hồ, anh cố dốc lực vươn tay, ngón tay ấn xuống di động, cảm biến vân tay giúp mở khóa màn hình, anh run rẩy ấn trên màn hình vài cái, cũng không rõ mình đang ấn cái gì.

Mắt Lục Quân Càn bỗng tối sầm lại, hoàn toàn rơi vào trạng thái bất tỉnh.

2. Chương 2: Trùng Sinh

– Trùng sinh.

Lúc Lục Quân Càn tỉnh lại, anh thấy mình đang dựa vào bồn cầu. Anh nhìn chăm chăm thứ màu trắng dưới tay mình mấy giây, đúng vậy, không sai, chính là bồn cầu, bên trong còn có một bãi nôn, tỏa ra mùi hương say lòng.

Lục Quân Càn vội bật dậy lui về phía sau. Lục thiên vương anh tuy không quá khiết phích, nhưng cũng ưa sạch sẽ, loại chuyện ghé vào bồn cầu này đúng là quá ghê mà!

Lục Quân Càn cảm thấy cả người mình nhom nhớp dính dấp từ bãi nôn, muốn nhanh chóng bật vòi hoa sen tắm một cái, nhưng đến khi nhìn thấy cảnh vật xung quanh, anh không khỏi sững sờ.

Anh đang ở trong một phòng vệ sinh, tuy phòng vệ sinh này có chút quen mắt nhưng chắc chắn không phải của khách sạn nơi đoàn làm phim sắp xếp cho anh. Lục Quân Càn chợt nhớ tới chuyện xảy ra trước khi mất ý thức, vội vã đặt tay lên tim.

Tim không có cảm giác khó chịu, thậm chí cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái này anh chưa từng cảm thấy qua, đầu anh vẫn có chút choáng váng. Anh sờ soạng vài cái, nét mặt trở nên cổ quái —— cảm giác tay này, cứ có cái gì đó sai sai!

Phía bên cạnh bồn cầu có một bàn gương, Lục Quân Càn đi tới, nhìn vào trong gương ——

“A!!!!!!”

Anh như gặp phải quỷ mà nhảy về phía sau một bước dài, lưng chạm mạnh vào tường. Anh thấy người trong gương lộ ra nét mặt hoảng sợ, bàn tay khua loạn trong không khí.

Chuyện gì đây? Sao có thể? Đây rõ ràng là gương mặt Lục Lăng Hằng mà! Sao anh lại thành Lục Lăng Hằng rồi?!

Lục Lăng Hằng cũng không phải ai xa lạ, chính là em họ bà con xa của Lục Quân Càn, cậu ấy cũng là một nghệ sĩ. Cùng họ Lục, điều kiện Lục Lăng Hằng cũng không kém anh là bao, hơn nữa cậu ta cũng có vài phần giống Lục Quân Càn, chỉ là đồng nghiệp bất đồng mệnh, vận khí của cậu ấy hiển nhiên không tốt bằng Lục Quân Càn. Khi Lục Quân Càn còn đang học ở học viện điện ảnh thì anh đã có tiếng tăm, trở thành nam thần trong trái tim nhiều cô gái. Còn Lục Lăng Hằng năm nay hai mươi ba, tốt nghiệp đại học được một năm, nhưng danh tiếng vẫn khá mờ nhạt, cũng nhờ có Lục Quân Càn giúp đỡ nên cậu ấy mới có thể nhận được mấy vai, cho nên không đến mức thất nghiệp, diễn mấy vai mờ nhạt kiếm miếng ăn qua ngày.

Cuối cùng Lục Quân Càn cũng nhớ ra đây là nơi nào. Đây chính là một trong những căn nhà của anh. Sản nghiệp của anh tương đối lớn, Lục Lăng Hằng tốt nghiệp xong không có chỗ ở, anh liền cho cậu ấy thuê một căn nhà của mình. Thật ra anh vẫn luôn chiều cố quan tâm đến cậu em họ này, Lục Lăng Hằng ở cùng công ty quản lý với anh, khỏi nói cũng biết đều do anh giới thiệu mới vào được. Anh cũng nghĩ cách giúp Lục

Lăng Hằng lấy được vài tài nguyên, nhưng giới giải trí cạnh tranh khốc liệt, nếu không có bối cảnh hùng hậu thật sự rất khó đứng vững, cho nên Lục Lăng Hằng vẫn dậm chân trong trạng thái nửa thất nghiệp. Mà Lục Quân Càn lại là siêu sao nổi tiếng, căn bản không có thời gian trông coi người khác, vả lại Lục Lăng Hằng cũng chỉ là bà con xa, anh có thể giúp được như vậy là đã tận tâm tận tình lắm rồi.

Lục Quân Càn đi ra khỏi buồng vệ sinh, thấy trên bàn ngoài phòng khách ngổn ngang toàn vỏ rượu. Anh cũng biết em họ mình là quỷ rượu, cũng đã khuyên qua vài lần, nhưng đáng tiếc cậu ấy không chịu nghe. Lục Quân Càn tiến lên trước, thấy năm chai rượu rỗng, cả kính đến lú lười. Một mình Lục Lăng Hằng uống hết chỗ này sao? Không sợ ngộ độc hả? Khác quái nào tự tìm đường chết?!

Một ý niệm bỗng nhiên xẹt qua đầu Lục Quân Càn, anh như người bị sét đánh, nhất thời ngây ra.

Chết...

Anh sai những bước dài quay lại phòng vệ sinh, nhìn chằm chằm người trong gương.

Đã chết? Lẽ nào anh đã chết? Anh biết bệnh tim của mình, một khi phát bệnh, nếu không chữa trị kịp thời, rất có khả năng tim không chịu nổi mà ngưng đập. Bác sĩ đã cảnh báo anh rất nhiều lần, cho nên bình thường trước khi đi ngủ anh luôn đặt điện thoại di động và thuốc ở đầu giường, nếu cảm thấy không thoải mái sẽ lập tức gọi người ngay. Nhưng hừng đông hôm ấy, anh nghĩ đã uống thuốc rồi nên chủ quan, đến khi phát bệnh không kịp gọi người.

Lẽ nào Lục Lăng Hằng cũng chết vì ngộ độc rượu, nên anh trở thành Lục Lăng Hằng..

Lục Quân Càn lại chạy về phòng khách tìm kiếm khắp nơi, Lục Lăng Hằng ở một mình, rất bừa bộn, quần áo bít tất vứt vương vãi khắp nơi, vất vả lắm Lục Quân Càn mới tìm được điện thoại trong túi quần áo của cậu em họ, anh vội vã mở ra.

Bây giờ là hai giờ chiều ngày mười lăm tháng tư.

Lục Quân Càn nhớ rõ rạng sáng hôm ấy mình quay phân cảnh cuối cùng là ngày mười hai tháng tư, nói cách khác, anh đã “chết” được ba ngày.

Anh biến thành Lục Lăng Hằng, liệu Lục Lăng Hằng có bị biến thành anh không?

Lục Quân Càn lập tức gọi đến số của mình, điện thoại tắt máy. Anh lại vào weibo đăng nhập tài khoản của Lục Lăng Hằng, đang tính gửi tin nhắn cho mình, vừa mở weibo ra, anh nhất khựng lại, điện thoại thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Thiên vương Lục Quân Càn bởi một mối quá độ nên đã đột tử, hàng ngàn người hâm mộ điện ảnh xót thương.” Trên trang chủ weibo phát một loạt tin tức về cái chết đột ngột của anh.

Đã chết.. đã chết thật rồi.. Lục Quân Càn đã chết, Lục Lăng Hằng đã chết, Lục Quân Càn trở thành Lục Lăng Hằng, trong mắt mọi người anh đã chết...

Lục Quân Càn như du hồn mà đi vào phòng tắm, quần áo không cởi mà trực tiếp mở vòi hoa sen, nước lạnh xả xuống cơ thể anh, khiến anh dần dần tỉnh táo lại.

Chuyện này là sự thật, không phải anh đang nằm mơ. Nếu anh đã thực sự biến thành Lục Lăng Hằng, vậy anh phải ngắm xem nên làm sao bây giờ.

Đúng lúc này, phòng khách truyền tới tiếng chuông điện thoại, Lục Quân Càn vội vã đi ra ngoài nghe máy. Trên màn hình hiển thị tên Tiểu Tiên. Lục Quân Càn mất vài giây để suy nghĩ, nhớ ra Lục Lăng Hằng có một trợ lý tên Tiên Duyệt, anh lập tức nghe máy.

“Lăng Hằng, cậu chuẩn bị xong chưa, đi thôi!”

Lục Quân Càn hỏi: “Đi đâu?”

“Đi dự lễ truy điệu của anh họ cậu ấy, hai hôm trước cậu bảo thế còn gì, hai hôm liền cậu không nghe điện thoại, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì rồi.”

Lục Quân Càn sững sốt. Người chết sau khi được xác định đã tử vong thì ba bốn ngày sau bắt đầu làm tang lễ. Anh đã chết được ba ngày, nên hôm nay lễ tang được tổ chức. Lục Lăng Hằng uống nhiều như vậy, có lẽ bởi nghe thấy tin người thân mình qua đời mà bị thương... không ngờ chuyện lại thành ra như này.

“Này? Còn nghe không đấy?”

Lục Quân Càn hoàn hồn, không khỏi cười khổ. Tham dự tang lễ của chính bản thân mình, loại cảm giác này đúng là.. Nhưng anh muốn đi, phải đi mới biết được chuyện đã thành ra thế nào. Anh hỏi: “Khi nào thì xe tới đón?”

Tiền Duyệt bất mãn nói: “Lấy đâu ra xe, cậu tự bắt xe đi! Không thì tôi bắt xe tới đón cậu cũng được.”

Lục Quân Càn không khỏi ngẩn người một lúc. Trước kia anh là siêu sao, sớm đã quen ăn ngủ nghỉ đều có người sắp xếp giúp đỡ, tự ra cửa bắt xe đã là chuyện bảy tám trăm năm trước rồi. Nhưng bây giờ anh không còn là Lục Quân Càn. Anh lúng túng nói: “Địa chỉ ở đâu? Cái kia.. hay là cậu bắt xe tới đón tôi đi.”

“Được, vậy chuẩn bị cho tốt vào, chừng một giờ nữa tôi tới dưới nhà cậu.”

Bộ dạng của Lục Quân Càn, à không, nên nói là bộ dạng của Lục Lăng Hằng bây giờ rất tiêu tụy. Dù sao cũng mới say rượu quá độ, sắc mặt tái nhợt như quỷ, đến mấy cọng tóc trên đầu cũng nồng mùi rượu. Lục Quân Càn cẩn thận sửa sang chỉnh đốn cái thân xác này một chút, lấy trong tủ quần áo ra một bộ tây trang đen, xong xuôi vừa hay Tiền Duyệt gọi điện tới.

Lục Quân Càn xuống lầu, thấy có một chiếc taxi đỗ dưới lầu, Tiền Duyệt hạ cửa kính vẫy tay với anh, anh đã gặp người trợ lý của Lục Lăng Hằng này mấy lần nên có thể biết được, vội vã lên xe ngồi.

“Sao trông tiêu tụy vậy?” Tiền Duyệt hỏi.

Lục Quân Càn cười khổ. Tuy rằng anh đã sửa sang qua, nhưng Lục Lăng Hằng coi thường thân thể như vậy, trong vòng một giờ không thể chỉnh đốn tốt được, hưởng hồ giờ lại đi dự tang lễ, không thể mặc mấy bộ quần áo khỏe khoắn năng động. Anh chỉ có thể nói: “Tôi có chút khó chịu trong người.”

“Aii...” Tiền Duyệt thở dài, vẻ rất đau xót, cậu ta cũng là fan của Lục Quân Càn: “Ai ngờ sẽ xảy ra chuyện này...”

Tài xế taxi mở radio, trên radio vừa thông báo tin Lục Quân Càn qua đời. Dù sao Lục Quân Càn cũng là người có tiếng tăm, tin anh qua đời thực sự gây chấn động cả nước, bởi ba ngày nay Lục Quân Càn không có ý thức, bằng không anh sẽ thấy, đi đến đâu mọi người cũng đang nói về chuyện của anh, thậm chí so với lúc anh sống còn nổi hơn nữa.

MC trong radio dẫn một chuyên mục tưởng nhớ Lục Quân Càn, sau khi kể hết số phim anh từng đóng qua, tài xế taxi đột nhiên cất tiếng: “Mấy hôm nay mở tivi, kênh nào cũng chiếu phim của Lục Quân Càn, làm con gái tôi khóc đến là sốt ruột.”

“Ồ?” Lục Quân Càn sững sốt một chút: “Chiếu phim của tôi... của anh ấy sao?”

“Ừ, chiếu mấy bộ phim cậu ấy đóng lúc còn sống, cả phim truyền hình lẫn phim điện ảnh. Gần đây toàn bộ tin tức đều nói về cậu ấy, sớm nay nghe phát thanh, hình như còn có hai đài truyền hình cãi vã nhau vì chuyện của cậu ấy.”

Lục Quân Càn càng nghe càng mờ mịt: “Cãi nhau? Vì sao?”

Tiền Duyệt không nhịn được thở dài: “Tôi cũng biết chuyện này! Bọn họ.. nói là để tưởng nhớ anh Quân Càn, thực ra là để kiếm lời mà thôi! Giờ tất cả các kênh truyền hình đều chiếu phim của Quân Càn, nói cái gì mà để tưởng niệm, nhưng thật ra để thu tỷ số rating, đài A này cho phát sóng phim của anh Quân Càn, bộ phim này đài A và đài B cùng mua bản quyền, vốn là đồng thời phát sóng, nhưng đài A lại cố ý phát trước đài B hai tiếng đồng hồ, thu được rating cao, hai bên đang định kiện nhau ra tòa vì chuyện này đấy!”

“Ra là chuyện như vậy.” Tài xế taxi nói: “Cái đài truyền hình kia thật không biết xấu hổ!”

“Còn hơn vậy ấy chứ!” Tiền Duyệt tức giận nói: “Toàn vì tiền cả. Giờ có rất nhiều người lấy danh tưởng nhớ anh ấy để tranh thủ kiếm tiền, gì mà in quần áo cốc chén ra xong bán đắt gấp vài lần, nhân tình đều bị đồng tiền che mờ mất rồi!”

Lục Quân Càn nghe xong vô cùng chua xót. Mấy người của công chúng như anh, thay vì nói nghề nghiệp vất vả, không bằng nói nghề này để mua vui cho thiên hạ thì hơn, chỉ cần khán giả vui vẻ là được. Cho nên mấy scandal thị phi bình thường Lục Quân Càn đã sớm không để tâm. Nhưng khi biết sau khi mình đã chết còn bị lôi ra làm công cụ kiếm tiền, cảm giác này thực sự không dễ chịu gì.

Không bao lâu, xe taxi dừng trước cửa nhà tang lễ.

“Lăng Hằng, ngày ra đó làm gì, mau xuống xe đi!” Tiền Duyệt thúc giục.

Lúc này Lục Lăng Hằng mới nhận ra mình thất thần, anh hít sâu một hơi, xuống xe taxi. Lễ tang của chính anh.. không biết sẽ có những ai đến...

3. Chương 3: Lễ Truy Diệu

– Lễ truy diệu.

Trong nhà tang lễ cũng không có nhiều người ngoài lắm, đây chỉ là một lễ truy diệu nhỏ không công khai, người tới chủ yếu là bạn tốt của Lục Quân Càn lúc sinh thời. Dù sao, với số lượng fans đông đảo như vậy, nếu công khai địa chỉ, chỉ sợ nhà tang lễ sẽ bị chen bết, ngày mai ở sân rộng có một lễ truy diệu công khai cho anh, để những người hâm mộ anh tới.

Lục Lăng Hằng theo Tiền Duyệt tiến vào nhà tang lễ, mọi người đã đến gần như đông đủ.

Người nhà Lục Quân Càn cũng không đến nhiều lắm, cha mẹ anh đã ly hôn từ sớm, trước đây anh sống cùng mẹ, mấy năm trước mẹ anh qua đời, cha thì đã rất nhiều năm rồi anh không liên lạc cùng ông ấy. Lễ truy diệu này, có lẽ không ai thông báo cho cha của anh, nên ông ấy không tới. Trong hội trường có không ít nghệ sĩ, trước đây nhân duyên Lục Quân Càn không tồi, những minh tinh nổi tiếng đều dành thời gian để tới lễ truy diệu của anh, người đại diện của anh – Mã Du cũng có mặt, ngay cả phó tổng và lão tổng ở công ty quản lý của anh cũng tới dự.

Tâm tình lúc này thật khó nói.

Người tới truy diệu tiến lên đặt hoa trước di ảnh anh, Tiền Duyệt đưa cho anh một bó hoa, để anh lên tự dâng hoa cho “anh họ” của mình.

Lục Quân Càn tiến lên trước, đứng trầm mặc trước di ảnh mình. Trước đây anh cũng từng xem qua một vài phim về con người sống lại sau khi chết đi, chỉ là anh không thể ngờ chuyện này sẽ xảy đến với mình. Hôm nay, tất cả mọi người trên thế giới đều cho rằng anh đã chết, anh lại không có cách nào để nói ra chuyện này. Nói ra cũng chẳng ai tin, chỉ sợ sẽ đưa anh vào viện tâm thần, anh chỉ có thể nhìn di ảnh mình, với thân phận Lục Lăng Hằng còn đang sống.

Anh mất nhiều năm như vậy mới có thể leo lên được đỉnh cao, vốn tưởng từ nay về sau cuộc sống sẽ tiếp tục thuận buồm xuôi gió như vậy, không ngờ biến cố này đột nhiên xảy đến, lấy đi tất cả mọi thứ anh có trong tay. Mà, liệu lúc này anh có nên cảm ơn ông trời đã cho anh thêm một cơ hội, bởi ít nhất anh vẫn còn đang sống...

Nhất thời Lục Quân Càn cảm khái muôn vàn, nhin không được mà rơi nước mắt.

Người ngoài cũng không hiểu tâm tư anh lúc này, thấy anh khóc, chỉ cho là tình cảm anh em nặng sâu. Tiền Duyệt đi tới đỡ lấy anh: “Đừng quá đau buồn, nén bi thương, tới bên kia ngồi đi..”

Lục Quân Càn gạt đầu, đặt hoa trong tay xuống, quay về vị trí ngồi.

Kế đó, Nhậm Bối Minh tiến lên dâng hoa. Anh ta đặt đóa bách hợp trắng nõn xuống đàn thờ, nhẹ giọng nói: “Đối thủ mà tôi quý trọng nhất, người bằng hữu quan trọng nhất, sau này không còn cậu, cuộc sống sẽ vô vị thế nào đây...”

Nhậm Bối Minh cũng là một diễn viên trẻ có tiếng, chỉ là Lục Quân Càn đi theo phái thần tượng, còn Nhậm Bối Minh thì theo phái thực lực. Hằng năm, Lục Quân Càn luôn được nhận giải nam diễn viên được yêu thích nhất, mà Nhậm Bối Minh thì cảm qua không ít giải ảnh đế. Tuy rằng con đường đi không giống nhau, nhưng giữa hai người cũng tồn tại quan hệ cạnh tranh, họ đều là những nghệ sĩ có ảnh hưởng lớn trong nước, nhiều năm qua đều cạnh tranh những giải thưởng điện ảnh cao quý, trước khi hợp tác cùng làm bộ đôi nam diễn viên nổi tiếng, ekip làm việc hai bên từng lén dùng không ít thủ đoạn để phân tranh ai cao ai thấp.

Nhưng ngoài cạnh tranh về mặt sự nghiệp ra, giữa Lục Quân Càn và Nhậm Bối Minh cũng không có thù riêng.

Hôm nay Lục Quân Càn đứng ở góc độ ‘người ngoài’, thấy mọi người nói những lời tâm huyết khi mình mất đi, trong lòng bỗng nhiên thấy trống rỗng, vừa hoài niệm lại vừa thương cảm.

“Mời Thẩm Bác Diễn tiên sinh lên dâng hoa.”

Người điều khiển chương trình vừa gọi tên, Thẩm Bác Diễn một thân đen thùi lù cầm một bó hồng trắng chậm rãi tiến lên trước, đứng vững trước di ảnh anh.

Lục Quân Càn trông thấy Thẩm Bác Diễn, nhất thời ngất ra. Mới nãy vào hội trường anh cũng nhìn quanh xem hôm nay có những ai đến, nhưng anh không thấy Thẩm Bác Diễn — cũng không phải không thấy, mà là không nhận ra. Thẩm Bác Diễn nổi danh ăn chơi trác táng, sống phóng túng lêu lổng, mỗi ngày đều dành phần lớn thời gian để chơi bời tự tập. Ngoại hình hắn cũng tốt, cách đây ba mươi năm mẹ hắn là ca sĩ tiếng tăm lừng lẫy lúc bấy giờ. Hắn được di truyền sự anh tú của mẹ, mỗi lần lên sân khấu, quả thật còn chói mắt hơn ngôi sao bên cạnh nhiều. Nhưng lúc này Thẩm Bác Diễn tóc tai rối bời, mặt cắt không còn giọt máu, mắt thì xanh xanh hồng hồng như vừa bị ai đâm qua.

Sao trông chật vật thế này chứ? Lục Quân Càn hơi nhú mày. Lẽ nào gần đây Thẩm thiếu gia gặp việc gì phiền lòng? — Ý nghĩ Thẩm Bác Diễn vì anh chết đi nên mới thương tâm thành ra nông nổi này xẹt qua trong đầu anh, nhưng lập tức bị anh bác bỏ. Thẩm Bác Diễn quý tử nhà giàu, bên cạnh thiếu gì trai xinh gái đẹp với siêu sao theo đuổi? Lục Quân Càn cũng không dám tự dất vàng lên mặt mình như thế.

Thẩm Bác Diễn không đặt hoa xuống trước đàn thờ như mọi người, hắn cũng chẳng nói mấy lời thương tiếc, chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm di ảnh Lục Quân Càn, hai mắt đỏ quạch.

Lục Quân Càn chưa từng thấy qua một Thẩm Bác Diễn chật vật như vậy, cũng chưa từng gặp qua một Thẩm Bác Diễn thương tâm đến như vậy. Đó giờ Thẩm Bác Diễn lúc nào cũng cà lơ phất phơ như không tìm không phổi, đến mức trời có rơi xuống thì quý tử nhà giàu này cũng nghĩ không rơi xuống đầu mình đâu. Lục Quân Càn chưa từng thấy Thẩm Bác Diễn thương tâm đến như vậy. Ấy thế mà lúc này đây, cả người Thẩm Bác Diễn run lên, Lục Quân Càn ngồi cách xa như vậy mà vẫn cảm nhận được tâm tình đang đè nén khó chịu trong lòng hắn.

Thật ra... Thẩm Bác Diễn cũng tốt lắm...

Ngày hôm nay phần lớn là nghệ sĩ trong giới giải trí tới dự lễ truy điệu của anh. Lúc sinh thời Lục Quân Càn cũng quen không ít người trong giới thương gia, chỉ là những người đó tới rất ít, thứ nhất là bởi bề bộn công việc, thứ hai là bởi cảm thấy thân phận mình không hợp tới chốn này. Ngay từ lúc mới quen nhau, Thẩm Bác Diễn đã luôn tỏ ra là một người rất có nghĩa khí, điều này khiến Lục Quân Càn cảm động ít nhiều.

Mọi người thường nói lấy người chết làm đại, thường quên đi hết tất cả thiếu sót của người đã mất lúc sinh thời, chỉ nhớ người ấy có bao nhiêu tốt đẹp. Mà một người đã chết rồi, có thể thấy thiện ý của mọi người với mình như vậy, cũng ít nhiều bị ảnh hưởng. Lúc này Lục Quân Càn thấy ai cũng đều thuận mắt hơn bao giờ hết.

Nhưng Thẩm Bác Diễn đã đứng trước di ảnh ba phút đồng hồ, cứ đứng yên chẳng nói câu nào, chỉ nhìn di ảnh đăm đăm, răng nghiến chặt kèn kẹt. Mọi người ngồi ngoài bắt đầu thấy kì lạ, đến người điều khiển chương trình cũng không nhịn được tiến lên trước nhắc nhở: “Xin nén bi thương, hãy để người đã khuất yên nghỉ.”

Thẩm Bác Diễm như bộc phát toàn bộ giận dữ trong lòng, ném bó hoa trong tay vào đàn thờ, cắn răng nghiêng lợi chạy ra khỏi nhà tang lễ.

Mọi người ồ lên!

“Người này có thù oán gì với Quân Càn sao?” Một người bà con xa của Lục Quân Càn nhỏ giọng phàn nàn.

Nguồn :

“Không biết, cái người này bị làm sao thế, không biết phải bỏ hết oán hận với người đã chết cho người ta ra đi thanh thản sao?!”

“Thật kì cục! Tên này đúng là không coi ai ra gì, còn dám tới lễ truy điệu làm loạn!!”

Đến cả Lục Quân Càn cũng há hốc miệng trợn to mắt nhìn. Mới vừa rồi anh còn nghĩ Thẩm Bác Diễm đang vì mình mà thương tâm, nhưng ban nãy Thẩm Bác Diễm giận dữ tức tối thế kia, làm như anh nợ hẳn năm nghìn vạn trước khi chết còn chưa trả không bằng. Gì thế này?!!

4. Chương 4: Người Đại Diện

– Người đại diện.

Tuy Thẩm thiếu gia ‘lên cơn’ không ai giải thích được trong lễ truy điệu khiến mọi người nhón nháo một chút, nhưng hấn đi rồi, lễ truy điệu lại tiếp tục tiến hành. Khoảng hai giờ sau, lễ truy điệu kết thúc trong tiếng khóc than của mọi người.

Lục Quân Càn ngồi một chỗ, nhìn mọi người lục tục ra về, Mã Du cúi đầu lau nước mắt đi qua trước mặt anh.

Mã Du là người đại diện trước đây của anh, cũng là tổng giám trong công ty giải trí anh làm việc, trong công việc, có thể nói anh ấy là người đại diện rất giỏi và có tiếng.

Lục Quân Càn đã hợp tác cùng anh sáu năm. Lúc Lục Quân Càn mới vào công ty, Mã Du cũng chân ướt chân ráo vào nghề, sắp xếp lên lịch trình cho Lục Quân Càn nhiều dần dần cũng quen với công việc, hai người họ có thể gọi là cùng nhau trưởng thành, Lục Quân Càn là viên ngọc sáng mà Mã Du dày công mài dũa thành công. Phải biết là những nghệ sĩ, nhất là những ngôi sao tên tuổi hàng đầu không chỉ có một người đại diện, thông thường phải có cả một ekip chuyên nghiệp để PR hình ảnh, tên tuổi, Mã Du ngồi ghế tổng giám, rất nhiều nghệ sĩ trên danh nghĩa là dưới tay anh, nhưng anh đều giao cho ekip xử lý, nhưng Lục Quân Càn thì hầu như đều do một tay anh lo liệu, chỉ vậy thôi cũng đủ hiểu quan hệ hai người tốt thế nào.

Mã Du là một người sống tương đối tình cảm, có lẽ chuyện này có liên quan tới việc anh ấy là gay, trong giới giải trí có không ít người là gay. Lúc lễ truy điệu diễn ra, Mã Du là người khóc thương tâm nhất, khóc đến thiếu chút nữa ngất đi, lúc lên dâng hoa cũng phải có người đỡ xuống. Giữa anh và Lục Quân Càn không chỉ có quan hệ người đại diện và nghệ sĩ, hai người còn là bạn bè tốt của nhau, thầy tốt bạn hiền cũng chỉ đến thế này.

Lục Quân Càn trông thấy Mã Du thương tâm đến nỗi này, mũi chua xót, không kìm được mà chạy đuổi theo: “Lão Du!”

Mã Du dừng bước lại, vội quay đầu, không thể tin nhìn Lục Lăng Hằng đăm đăm: “Lục... Lăng Hằng? Cậu gọi tôi sao?”

Lúc này Lục Quân Càn mới ý thức được mình lỡ lời. Mã Du cũng không lớn tuổi, năm nay mới ba mươi lăm, trong số những người đại diện nổi tiếng, có thể nói Mã Du vẫn còn khá trẻ tuổi. Quan hệ của anh với Lục Quân Càn không tồi, cho nên bình thường Lục Quân Càn thường hay gọi anh bằng nick name “Lão Du” này, nhưng những người khác thì không dám gọi anh như vậy, ngay cả ông chủ cũng gọi anh là Mã tổng giám.

Lục Quân Càn lúng túng nói: “Xin lỗi.. em...”

Mã Du lắc đầu: “Không sao.” Vốn là Lục Lăng Hằng giống Lục Quân Càn tới dăm ba phần, ngay cả cách xưng hô cũng giống nhau, ban nãy Lục Lăng Hằng gọi anh như vậy, thiếu chút nữa anh nghĩ Lục Quân Càn đã trở về. Nếu quả thật như vậy thì.. thật tốt biết chừng nào.

Mã Du xoay người tiếp tục đi ra ngoài, Lục Quân Càn lại chạy đuổi theo, muốn nói rồi lại thôi. Giờ anh không dám nói thẳng ra thân phận mình với người khác, cho dù là Mã Du cũng không được. Dù sao đây cũng là một chuyện không tưởng. Nhưng ông trời đã cho anh cơ hội, anh phải sống thật tốt bằng thân phận Lục Lăng Hằng này.

Mã Du khó hiểu liếc mắt nhìn nhìn Lục Lăng Hằng: “Còn việc gì nữa sao?”

Lục Quân Càn hít sâu một hơi: “Lão.. Anh Mã, anh có thể dẫn dắt em được không?”

“Hử?” Mã Du sững sốt, “Dẫn dắt cậu?”

Lục Quân Càn nghiêm túc gật đầu: “Vâng, dẫn dắt em, lên kế hoạch lịch trình công việc cho em.”

Mã Du lại dừng bước, nhìn Lục Lăng Hằng đầy khó tin. Anh thân là tổng giám, giờ công việc chủ yếu của anh là nắm chặt đại cục và phân phối tài nguyên. Anh tự mình xử lý công việc cho Lục Quân Càn thứ nhất là vì tình nghĩa, thứ hai là bởi anh cảm thấy lo lắng khi giao Lục Quân Càn cho người khác quản lý, giống như thợ thủ công phải trao đi tác phẩm trân quý của mình vậy. Giờ đổi sang ngôi sao khác, cho dù có nổi tiếng như Nhậm Bối Minh anh cũng không hứng thú. Không biết đầu óc cái cậu Lục Lăng Hằng này bị làm sao mà lại dám đưa ra yêu cầu này?

“Em.. em...” Lục Quân Càn có chút khấn trương, chính bản thân anh cũng biết mình ra yêu cầu thế này có phần đường đột và quá phận, nhưng nếu như bên cạnh có người quen giúp đỡ, cuộc sống sau này sẽ bớt trắc trở hơn nhiều. Anh thực sự rất muốn làm diễn viên làm người nổi tiếng, ngoại trừ đóng phim ra, anh cũng không biết mình còn có thể làm được cái gì. Cho nên lần này sống lại được vào thân xác Lục Lăng Hằng, anh đã nghĩ ông trời đang muốn chỉ đường cho anh, tuy địa vị còn kém trước rất nhiều, nhưng ít nhất vẫn còn ở trong giới giải trí.

Mã Du có chút bực mình. Cái cậu Lục Lăng Hằng này tuy không biết tốt xấu nhưng dù sao thì cũng là em họ Lục Quân Càn, hôm nay lại là lễ truy điệu của Lục Quân Càn, ít nhiều gì anh cũng phải giữ thể diện cho cậu ta. Anh đang định mở miệng khuyên bảo mấy câu, lại nghe thấy Lục Lăng Hằng lên tiếng.

“Em muốn sống thật tốt, sống tốt thay cho cả phần của anh ấy.” Lúc nói xong mấy lời này, Lục Quân Càn đột nhiên thở dài một hơi, nét mặt trầm tĩnh lại, bình tĩnh mà chăm chú, thậm chí còn mỉm cười.

Mã Du ngẩn ra.

Dáng vẻ này của Lục Lăng Hằng — thực sự rất giống Lục Quân Càn! Trên người Lục Quân Càn có loại mị lực đặc biệt, ôn hòa mà kiên định, loại mị lực có thể làm cho bất cứ ai rung động, chính Mã Du cũng không biết bởi vì anh còn trẻ đã nổi tiếng nên mới dương ra loại mị lực này, hay bởi vì anh có loại mị lực này nên mới có thể trở thành siêu sao.

“Em biết ước mơ của anh em, anh ấy làm nghệ sĩ không phải vì đây là một nghề có thể kiếm ra tiền, anh ấy mong mình được mọi người nhớ tới mãi mãi chứ không phải nổi rồi lại chìm, anh ấy muốn tạo nên một tác phẩm nghệ thuật kinh điển. Đáng tiếc anh ấy...” Lục Quân Càn nói đến đây, ánh mắt dần ảm đạm, sau đó lại khôi phục dáng cười trên môi: “Em và anh ấy có chung một ước mơ. Em hy vọng mình có thể nỗ lực cả phần của anh ấy.”

Mã Du vừa ngừng khóc nay nước mắt lại cuộn trào mãnh liệt. Lục Lăng Hằng nói không sai, Lục Quân Càn từng nói cho anh nghe ước mơ của cậu ấy. Trong giới giải trí có không ít người làm nghệ sĩ chỉ vì muốn nổi danh muốn kiếm tiền, có lẽ cả về danh tiếng lẫn tiền tài Lục Quân Càn đều không thiếu, nhưng trong lòng anh còn ôm giấc mộng lớn hơn. Chỉ tiếc đó giờ anh phát triển theo con đường thần tượng, anh có thể gánh phòng vé, nhưng mấy đạo diễn theo đuổi nghệ thuật lại không biết dùng anh. Lục Quân Càn rất son, số tác phẩm anh từng diễn không ít, nhưng đó giờ các tác phẩm đều nổi vì có anh làm diễn viên chính, mà lại không có tác phẩm nào có thể khiến khán giả khắc cốt ghi tâm. Nổi tiếng thế này thật ra tương đối mơ hồ, nếu một ngày khán giả thay lòng đổi dạ cũng là chuyện bình thường. Cũng bởi nguyên nhân này

nên nhiều năm nay diễn xuất của anh vẫn đậm chân tại chỗ, chẳng tiến bộ được chút nào. Lục Quân Càn không muốn mình ở giới giải trí chỉ để kiếm tiền, thật ra anh cũng là một người rất hiếu thắng, anh muốn hình ảnh mình được lưu lại trong lòng người hâm mộ dù ít dù nhiều. Chỉ là anh còn chưa kịp đạt được tâm nguyện thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn..

Mã Du không nín khóc được, Lục Quân Càn lấy khăn tay ra đưa cho anh. Mã Du nhận lấy khăn tay, như trút hết đau thương mà lau đôi mắt sưng đỏ, sau đó quan sát Lục Lăng Hằng một lượt, giọng khàn khàn: “Cậu xem bộ dạng cậu kiểu gì thế này? Thế này mà cũng đòi muốn nỗ lực cả phần của anh trai sao? Làm người thì phải tự biết thân biết phận chứ!!!”

Lục Quân Càn sững sốt, cười khổ. Mã Du nổi tiếng ăn nói chua ngoa đánh đá như mấy em gái ế còn chưa được gả, tuy rằng bề ngoài Lục Lăng Hằng không tồi, nhưng người mới bị ngộ độc còn thì sao khá được? Bộ dạng như quỷ này sao có thể lọt mắt Mã Du.

Mã Du chống nạnh nói: “Mau về nhà chỉnh đốn lại một chút! Cậu cần mấy ngày để điều chỉnh trạng thái?”

Nguồn :

“Hể?” Lục Quân Càn sững sốt mấy giây mới kịp hoàn hồn, mừng rỡ nói: “Em ngủ một ngày một đêm là được rồi.”

Mã Du hừ lạnh nói: “Thế cho cậu hai ngày, ngày kia tới công ty tìm tôi! —— Đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn dẫn dắt cậu gì đâu, chẳng qua cậu có gan tự tiến cử, đến lúc đấy tôi xem cậu thế nào, có đủ tư cách để công ty dồn tài nguyên cho cậu không.” Làm nghề này cần phải gan dạ dám thử thách, chứ cứ nội liêm âm trầm thì không hợp làm diễn viên. Bởi Lục Lăng Hằng chủ động tiến cử mình, coi như có tiềm lực, nên Mã Du quyết định cho cậu một cơ hội.

Lục Quân Càn mừng không thể kiềm chế được: “Vâng ạ!” Anh cũng chưa nghĩ ngay đến chuyện phải thành công, chỉ ít lúc này được coi trọng thì mới có cơ hội phát triển sau này.

“Mau bò về ngủ cho tôi! Ngày kia mà vẫn còn bộ dạng này thì tự biết thân biết phận lăn xa vào, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Lục Quân Càn nhìn bộ dạng chua ngoa bắt bẻ của anh, cười cười nói: “Vâng, đã rõ. Cảm ơn lão.. anh Mã.”

Lục Lăng Hằng đi rồi, Mã Du nhìn theo bóng lưng cậu, khe thở dài.

Mã Du là một người rất đổi cảm tính, có đôi khi quyết định cũng bởi xung động nhất thời, nhưng đồng thời anh cũng là một người rất kiên cường cố chấp, một khi đã quyết định thì nhất định phải làm tới cùng và làm cho thật tốt, dựa vào tính cách này mà anh mới đi được đến ngày hôm nay. Những lời Lục Lăng Hằng vừa nói thật sự khiến anh rung động, Lục Quân Càn có ước mơ chẳng lẽ anh không có? Anh cũng ôm ước mơ có thể đưa ra được một viên minh châu sáng ngời, là người đại diện của một nghệ sĩ thành công. Lục Quân Càn đột nhiên qua đời khiến anh trở tay không kịp, trong công việc cũng đột ngột mất đi mục tiêu, thậm chí trong lòng còn từng xuất hiện suy nghĩ muốn từ bỏ. Mà lời Lục Lăng Hằng vừa nói chạm đến nơi mềm mại nhất thẳm sâu trong anh, khiến lòng anh xung động.

Dẫn dắt một phần của Lục Quân Càn, nỗ lực cả phần của cậu ấy sao.. Có lẽ anh cũng nên đặt một mục tiêu mới trên con đường sự nghiệp sau này!

5. Chương 5: Cái Chết Của Mình Không Ngờ Lại Thành Công Cụ Nổi Tiếng Và Làm Giàu Cho Kẻ Khác

.- Cái chết của mình không ngờ lại thành công cụ nổi tiếng và làm giàu cho kẻ khác.

Lục Quân Càn nghỉ ngơi hai ngày, đồng thời tìm hiểu qua về tình hình Lục Lăng Hằng một chút.

Mọi người luôn nghĩ người nổi tiếng đều có rất nhiều tiền, tùy tiện quay một quảng cáo thôi cũng đã có mấy trăm mấy nghìn vạn, nhưng nghề gì cũng vậy, chỉ có người đứng trên đỉnh cao mới dễ dàng bội thu, chứ những ngôi sao nhỏ bé mờ nhạt như Lục Lăng Hằng thì rất vất vả khổ cực, cậu không có tiền lương cố định, khi nào có phim để quay thì còn có chút tiền, chứ không có phim thì chỉ ngồi hít gió qua ngày, không có fan thì cũng không kiếm được thêm khoản nào. Hơn nữa làm nghệ sĩ cũng phải tiêu không ít tiền, dù sao thì cũng phải mặc ít hàng hiệu, như vậy mới tăng cơ hội được để ý tới, nếu như lời thôi lếch thếch thì khó có cơ hội làm việc. Lục Quân Càn thử kiểm tra xem số dư trong tài khoản ngân hàng của Lục Lăng Hằng, trên cơ bản có thể dùng từ nghèo để hình dung, cũng may mà trước kia Lục Quân Càn cho cậu ở nhà của mình, nếu không chắc phải ra đê ở rồi.

Vấn đề kinh tế đời sống cấp bách như vậy càng khiến Lục Quân Càn không kịp chờ mà muốn làm việc ngay, dù sao thì ngoài đóng phim ra anh cũng không biết làm gì khác.

Hai ngày sau, Lục Quân Càn, nay là Lục Lăng Hằng chỉnh trang gọn gàng sạch sẽ đi tới công ty giải trí.

Mã Du đang ở trong phòng làm việc gọi điện thoại cho đài truyền hình bàn về một hoạt động, nghe thấy có người gõ cửa, thuận miệng nói: “Vào đi!”

Lục Lăng Hằng bước vào phòng làm việc, thấy Mã Du đang nghe điện thoại, cũng không nói gì, mỉm cười nhìn anh gật đầu tỏ ý chào.

Mã Du thấy Lục Lăng Hằng đi vào, sững sốt mấy giây. Người này... người này là Lục Lăng Hằng sao? Là Lục Lăng Hằng mà anh biết sao?! Trước đây Lục Lăng Hằng đẹp trai sáng sủa, dáng người cao ráo như vậy sao?! Chắc hai ngày rồi thằng nhóc này không đi phẫu thuật thẩm mỹ đâu nhỉ, sao kịp hồi phục được?!

Phải biết là tướng mạo một người, không chỉ xem ngũ quan mà khí chất cũng đóng góp một phần rất quan trọng. Trước kia Lục Lăng Hằng là một tên bợm rượu, giờ giấc sinh hoạt và làm việc đảo lộn lung tung, vành mắt đen xì đắp phần lên cũng không che hết, bộ dạng lúc nào cũng như vừa bị ép khô, hơn nữa có lẽ bởi thiếu tự tin mà lưng thường xuyên còng xuống, khí chất bay đi đâu hết cả, do vậy nên không có nhiều người thích.

Nhưng khi cái xác này đến tay Lục Quân Càn thì lại khác. Thật ra bản thân Lục Lăng Hằng so ra cũng không kém Lục Quân Càn là bao, ngoại hình hai người giống nhau đến dăm ba phần, nhưng Lục Quân Càn thiên nhu hòa, mà Lục Lăng Hằng lại thêm anh tuấn. Lục Quân Càn cao, mà Lục Lăng Hằng cũng thế. Ba centimeter không sai biệt quá nhiều, đều dài ở đùi hết cả, cho nên vẫn là một cái ‘móc treo quần áo’ đẹp đẽ. Lục Quân Càn chỉnh đốn lại cái đầu bù xù, lại thêm hai ngày nghỉ ngơi khí sắc thêm hồng nhuận, hơn nữa anh còn đứng thẳng lưng, dáng vẻ rất tốt, cả người tản ra khí chất tự tin, trông sáng sủa hơn hẳn.

“Này, này? Mã tổng giám, anh vẫn còn nghe chứ?”

Người ở đầu dây bên kia mãi không thấy Mã Du trả lời, vô cùng sốt ruột.

“À...” Mã Du lấy lại tinh thần, phát tay ý bảo Lục Lăng Hằng tìm một chỗ ngồi trước đã, “Xin lỗi, vừa rồi tín hiệu không tốt, anh có thể nói lại một lần nữa được không?”

Mã Du bàn bạc với người bên đài truyền hình một hồi, cuối cùng cũng cúp điện thoại, bắt đầu nhìn kỹ Lục Lăng Hằng một lần nữa.

Cái người Lục Lăng Hằng đang đứng trước mắt khác hẳn Lục Lăng Hằng hai hôm trước. Cậu trẻ tuổi, nay mới hơn hai mươi hai, cơ thể chịu đựng vất vả tốt, hồi phục cũng nhanh, mới hai ngày trước còn nhìn như cương thi, nay đã ra dáng một anh đẹp trai sáng sủa cool ngầu.

Thật ra lúc mới sống lại trở thành Lục Lăng Hằng, Lục Quân Càn có hơi bực mình, dù sao thì bao nhiêu thành tích kiếp trước anh vất vả tích lũy được nay đã đi theo sương khói. Thế nhưng sống trong thân xác mới này hai ngày, Lục Quân Càn nhận ra rất nhiều thứ tốt — Lục Lăng Hằng còn trẻ tuổi, sức khỏe tốt, quan trọng nhất là không bị bệnh tim – căn bệnh bám lấy làm khổ Lục Quân Càn trong kiếp trước. Lục Quân Càn chưa từng cảm thấy khỏe mạnh và thoải mái như vậy! Thoát khỏi căn bệnh tim đáng ghét, anh cảm thấy cả người bừng bừng sức sống, có thể làm được rất nhiều chuyện trước đây không thể làm.

Mã Du nhìn Lục Lăng Hằng từ trên xuống dưới một lượt, không nhìn được mà hừ một tiếng. Thật ra hai ngày qua mãi lo hậu sự cho Lục Quân Càn, thiếu chút nữa anh đã quên chuyện mình đồng ý với Lục Lăng

Hằng, nay thấy Lục Lăng Hằng tới anh mới nhớ ra. Lúc đó bởi vì xúc động nên anh mới đồng ý với Lục Lăng Hằng, nhưng cũng chỉ đồng ý cho Lục Lăng Hằng cơ hội để quan sát mà thôi, cũng không nói nhất định sẽ chấp nhận Lục Lăng Hằng. Ấn tượng mắt nhìn đầu tiên anh tương đối hài lòng, ít nhất có thể thử bồi dưỡng tài nguyên cho cậu ta.

Mã Du nói, “Cậu đứng lên cho tôi xem một chút.”

Lục Lăng Hằng lại đứng lên một lần nữa, lưng vươn thẳng, nhưng cánh hai hơi cong, ngón tay cái móc vào trong túi quần, thoạt nhìn có chút bất cần, dáng vẻ cũng rất cao lớn.

Mã Du kìm lòng không đậu mà gật đầu. Khung xương Lục Lăng Hằng rất tốt, tay dài chân dài, bởi vì trước đây không tập luyện trui rèn nên đường cong cơ thể hơi kém một chút, nhưng cái này có thể khắc phục được. Bây giờ làm người nổi tiếng thường xuyên phải chụp hình, hết ảnh chụp sân bay rồi lại ảnh sinh hoạt đời thường, bởi vậy nên yêu cầu tư chất cũng tăng lên, vóc người không tốt thì rất thua thiệt trong giới này. Có nhiều nghệ sĩ tương mạo tốt, nhưng không dám chụp ảnh toàn thân, mà mấy đạo diễn điện ảnh lại không thích dùng nghệ sĩ kiểu này. Điều kiện phần cứng của Lục Lăng Hằng không tồi, hơn nữa còn vượt xa chỉ tiêu, hoàn toàn không cần phải lo lắng chuyện này.

Nhưng Mã Du cũng chưa nói được, chỉ vào cái ghế trước mặt mình: “Ngồi xuống đi, chúng ta cùng nói chuyện.”

Lục Lăng Hằng rất hiểu Mã Du, biết mình đã qua ải thứ nhất, mỉm cười ngồi xuống ghế: “Anh Mã.”

Người đại diện của Lục Lăng Hằng mới nghỉ việc hai tháng trước, bởi vì không được công ty coi trọng nên hai tháng rồi mà công ty vẫn chưa sắp xếp người đại diện mới cho cậu. Lục Quân Càn có nhắc Mã Du hỗ trợ chiếu cố cậu một chút, có tài nguyên gì thì cho cậu, nhưng căn bản Mã Du không để bụng, cho nên bây giờ Lục Lăng Hằng chuyển ekip làm việc cũng không gặp phiền phức gì.

Mã Du hỏi: “Cậu muốn hướng tới hình tượng gì?”

“Dịu dàng nhưng kiên cường rắn rỏi. Kiên định, có mục tiêu thì nhất định sẽ cố gắng hoàn thành, tuy thủ đoạn cứng rắn nhưng nội tâm cũng có phần nhu hòa tinh tế.” Lục Lăng Hằng nói: “Hình tượng như vậy tương đối lập thể, không nên bao bọc bản thân trong quá nhiều lớp vỏ, tránh gây phiền toái cho công ty.”

Mã Du gật đầu. Anh không hỏi Lục Lăng Hằng hình tượng của cậu ấy, mà anh muốn hỏi hình tượng cậu ấy muốn hướng tới công chúng. Phải biết trên người ngôi sao thường được dán tag, ví dụ như “Con người rắn rỏi”, “Nữ hán tử”, “Ngây ngô dễ thương”, đây đều là hình tượng mà họ nhào nặn ra nhằm hướng tới công chúng chứ chưa chắc đã phải con người thật của họ. Nếu như hình tượng cách quá xa so với con người thật, dễ gây ra điều tiếng, nay internet phát triển như vậy, quần chúng rất đáng sợ, có thể phanh phui ngôi sao trong thoáng chốc. Trước kia có một nữ nghệ sĩ theo hình tượng đơn thuần dễ thương, phim cũng đều nhận mấy loại vai này, kết quả khán giả nhận ra cô nàng ở ngoài đời thực dầy dụa ám muội với rất nhiều người con trai, cuối cùng hình ảnh xuống dốc không phanh, sự nghiệp cũng không gượng dậy nổi.

“Vậy cậu có kế hoạch phát triển gì chưa?”

Lục Lăng Hằng đáp: “Trước tiên lăn lộn cho quen đã. Đóng phim không cần nóng vội, nếu có thể nhận mấy kịch bản đã được kiểm duyệt kĩ càng thì tốt, không cần kịch bản ăn khách, chỉ cần tác phẩm có danh tiếng tốt, tốt nhất là nhận những vai được miêu tả vừa đủ, nếu không sẽ gây bất lợi cho con đường phát triển sau này. Em nghĩ ban đầu nên nhận mấy bộ phim đề tài quân lữ.” Cái này Lục Quân Càn rút kinh nghiệm từ kiếp trước. Lúc mới vào nghề anh nhận diễn cho một bộ phim thần tượng, tuy tỉ suất xem cao nhưng đồng thời cũng đã hạn chế con đường phát triển sự nghiệp sau này của anh, hình tượng của anh bị cố định trong ‘soái ca ngôn tình’ của các em gái, dẫn đến các đạo diễn điện ảnh không ưa thích anh. Sau này anh có lượng fan nhất định rồi, nhưng lại không cách nào cải thiện được bởi vì tình hình sức khỏe bị hạn chế. Anh bị bệnh tim, không thể nhận những tác phẩm quay vất vả, không thể diễn những nhân vật có cá tính mạnh, cho nên đó giờ quanh đi quẩn lại chỉ có mấy vai anh chàng đẹp trai. Nhưng đàn ông con trai, ai lại không muốn thử sức với những vai nam tử hán ý chí kiên cường bất khuất với hào kiệt lẫm liệt bóng đơn côi? Hôm nay trở thành Lục Lăng Hằng, anh có cảm giác mình có thể thử thách bản thân trong nhiều đề tài mới mẻ, thậm chí đi theo một con đường hoàn toàn khác.

Mã Du nhú mi. Nghe Lục Lăng Hằng nói mấy lời này khiến anh có chút bối rối. Đầu tiên, một người nghệ sĩ có cá tính và ánh mắt tinh tường đương nhiên là chuyện tốt, phải như vậy mới có thể tiến được một bước dài trong giới giải trí; nhưng một người nghệ sĩ quá cá tính cũng sẽ khiến công ty quản lý nhứt đầu; bởi.. những người như vậy thường không nghe theo sự quản giáo của công ty, rất dễ gây scandal. Mã Du không hài lòng như vậy bởi dù sao Lục Lăng Hằng cũng là người mới, nhưng khẩu khí lại lớn như vậy, có hơi can thiệp tới uy quyền của người đại diện là anh.

“Đương nhiên..” Lục Lăng Hằng nói tiếp, “Đây chỉ là ý kiến riêng của em, làm một nghệ sĩ, điều đầu tiên cần làm là phải nghe theo sự sắp xếp của công ty.”

“Ừ.” Câu bổ sung của Lục Lăng Hằng khiến Mã Du dễ chịu hơn chút ít. Anh là một người đại diện chuyên nghiệp, thật ra ngay từ lúc quan sát Lục Lăng Hằng, trong lòng anh đã có hoạch định, không khác lời Lục Lăng Hằng nói là bao.

Mã Du nói chuyện với Lục Lăng Hằng một hồi, càng nói chuyện càng cảm thấy ngạc nhiên. Đáng lý ra mà nói, Lục Lăng Hằng là người mới, có nhiều chuyện còn chưa biết mới phải, nhưng Lục Lăng Hằng lại rất tường tận, còn có hoạch định lâu dài với sự nghiệp của mình, hơn nữa cũng rất hiểu các quy tắc trong giới giải trí. Hơn cả, tuy cậu có chính kiến riêng, nhưng giọng điệu rất khiêm tốn, biểu thị sẽ nghe theo mọi an bài sắp xếp của công ty. Giọng điệu như vậy càng khiến người ta cảm thấy cậu thông minh sắc sảo, không có người đại diện nào lại không thích một ngôi sao như vậy.

Chẳng lẽ trước kia mình đã quá xem thường Lục Lăng Hằng? Mã Du lặng lẽ quan sát cậu, trong lòng có chút tiếc nuối thay cho cậu, một viên minh châu thiếu chút nữa bị mai một.

Mã Du nói: “Vừa hay mấy hôm trước có công ty điện ảnh đưa kịch bản tới muốn tìm diễn viên, có mấy vai tôi nghĩ sẽ hợp với cậu. lát nữa tôi sẽ bảo trợ lý đưa kịch bản tới cho cậu, cậu quay về xem một chút.”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Cảm ơn anh Mã.”

“Ừ, cậu về trước đi.” Mã Du nói, “Tôi còn chút việc cần xử lý.”

Lục Lăng Hằng đứng dậy cúi đầu chào, đoạn rời đi, đột nhiên Mã Du nói: “Cậu..”

“Dạ?” Lục Lăng Hằng quay đầu lại, vẻ mặt mơ màng.

“Cậu rất giống anh họ cậu.. ở một phương diện nào đó.” Mã Du nhẹ giọng nói. Vẻ mặt anh có chút phiền muộn. Nghĩ tới Lục Quân Càn anh lại đau lòng.

Lục Lăng Hằng ngẩn ra, khẽ cắn môi dưới, không nói gì.

“Đi đi.” Mã Du khoát khoát tay, “Đóng cửa lại cho tôi.”

Lục Lăng Hằng ra khỏi phòng làm việc, thấy một cô gái mặc đồ màu đỏ đi về phía mình. Anh vội vàng chào: “Tần.. Chị Tần.”

Cô gái này cũng là ngôi sao trong công ty giải trí của anh, tên là Tần Tiểu Lệ. Ban nãy thiếu chút nữa Lục Lăng Hằng gọi thẳng tên Tần Tiểu Lệ, cũng may mà kịp nhớ ra thân phận mình, nhanh chóng thay đổi cách gọi.

Tần Tiểu Lệ đi qua anh, khóe mắt lướt qua người, ngay cả một câu chào xã giao cũng không nói, cao ngạo đi qua.

Lục Lăng Hằng nhú mày. Cái người Tần Tiểu Lệ này thật ra kiếp trước có vài gút mắt với Lục Quân Càn. Hai người họ cùng nhau diễn qua hai tác phẩm, bộ phim đầu tiên đóng vai huynh muội, lúc phim mới ra, để PR mà đoàn làm phim tung scandal giữa hai người họ lên, hơn nữa công ty cũng hỏi qua ý của Tần Tiểu Lệ, tuy rằng Lục Quân Càn không thích Tần Tiểu Lệ, nhưng không có cách làm sáng tỏ, có đôi khi còn phải phối hợp diễn trò cùng. Khi đó Tần Tiểu Lệ vẫn còn là một ngôi sao hạng ba, nhờ scandal với Lục thiên vương mà nhanh chóng nổi tiếng. Bộ phim thứ hai họ đóng vai tình nhân của nhau khiến scandal càng thêm rầm rộ. Khi đó Tần Tiểu Lệ nịnh hót Lục Quân Càn thế nào khỏi nói, một câu anh Lục hai câu anh Lục ngọt sớt, hôm nay đổi vai, ngay cả liếc nhìn cũng chẳng buồn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Người như vậy trong giới giải trí không ít, Lục Quân Càn cũng chẳng lạ gì mấy người hai mặt như vậy, điều này chỉ khiến cảm tình của anh dành cho Tần Tiểu Lệ ngày một vui.

Lục Quân Càn vừa chết, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào đó, khán giả cả nước không bỏ lỡ bất cứ tin tức gì liên quan đến anh. Tần Tiểu Lệ là bạn gái tin đồn của anh, đương nhiên cũng trở thành tâm điểm được giới truyền thông để ý đến.

Thế nên mấy ngày rồi, Tần Tiểu Lệ không ngừng diễn tiết mục khóc lóc sụt sướt, ra đường với bạn bè khóc bị chụp được, post lên weibo giật tít, toàn những từ ngữ như “Nỗi đau thấu tâm” “Thương tâm gần chết” “Không còn cảm nhận được niềm vui trên đời”. Một ngày cô ta phải khóc đến năm sáu lần, chừng ấy nước mắt chắc đủ đóng thành chai, Lục Quân Càn thực sự hoài nghi không biết mắt cô ta tiến hóa thành vôi nước từ khi nào. Nhưng mấy chuyện này chẳng thấm vào đâu, ngày đó trong lễ truy điệu của Lục Quân Càn, Tần Tiểu Lệ khóc ngất bên di ảnh bị chụp rồi phát tán lên mạng, lập tức lên trang nhất các mặt báo. Phải biết rằng lễ truy điệu ngày hôm đó để người đã khuất yên nghỉ, công ty không cho giới truyền thông vào trong nhà tang lễ, Tần Tiểu Lệ dẫn phụ tá của mình đi cùng, ảnh ai chụp, ảnh ai up lên, khán giả có thể không biết chứ Lục Quân Càn rõ mồn một. Bây giờ Tần Tiểu Lệ nghiễm nhiên trở thành góa phụ của Lục Quân Càn, khán giả thương xót anh đều chuyển qua đồng cảm thương hại và yêu thích Tần Tiểu Lệ, cô ta diễn rất sâu, giờ hể có cái gì có tên Lục Quân Càn cũng nhảy vô sụt sướt. Nhưng nhìn bộ dạng cao ngạo của cô ta ban nãy, không biết thương tâm đi đâu hết cả rồi!

Nghĩ đến việc cái chết của mình trở thành công cụ nổi tiếng và làm giàu cho kẻ khác, trong lòng Lục Quân Càn dâng lên chút tư vị khó nói thành lời.

6. Chương 6: Mặt Cô Ta Chắc Dày Gấp Ba Lần Quả Địa Cầu

– Mặt cô ta chắc dày gấp ba lần quả địa cầu.

Hiệu suất làm việc của Mã Du vô cùng cao, đầu giờ chiều hôm đó, Tiền Duyệt đưa hai tập kịch bản tới nhà Lục Lăng Hằng.

Lần này nhận được kịch bản mới, Tiền Duyệt so ra còn cao hứng hơn cả Lục Lăng Hằng: “Mã tổng giám sao đột nhiên tốt bụng thế này, không biết có phải anh ta nể mặt anh họ cậu nên mới để ý tới cậu không?”

Lục Lăng Hằng không phủ nhận. Chính bản thân anh cũng cho rằng lần này Mã Du cho anh cơ hội là bởi nể tình nể nghĩa với anh ở kiếp trước, anh vừa lật kịch bản vừa ậm ừ một tiếng.

Tiền Duyệt vui mừng cười he he không ngừng. Phải biết mấy ngôi sao nhỏ như Lục Lăng Hằng, cứ có kịch bản tới liền nhận, cần bản không có quyền lựa chọn. Có vai diễn tìm tới cửa đã là may mắn lắm rồi. Còn Lục Quân Càn anh trước kia kịch bản nhiều tới nỗi không có thời gian lựa chọn, hai kịch bản này vốn không đáng để anh để mắt, nhưng giờ thời thế thay đổi, chỉ có thể đi từng bước một.

Lục Lăng Hằng mất cả buổi chiều để xem qua hai kịch bản, anh tương đối thích một vai trong kịch bản đề tài quân lữ cổ đại, tuy rằng anh chỉ có thể nhận một vai nam thứ, nhưng hình tượng nhân vật được khắc họa tương đối rõ nét, anh nghĩ khá hợp với mình.

Buổi tối Lục Lăng Hằng viết cảm nghĩ gửi cho Mã Du. Bây giờ anh không còn là Lục đại thiên vương, không phải muốn nhận vai nào thì nhận vai đấy, tuy rằng vai kia vừa ý anh, nhưng phải được nhà đầu tư và đoàn làm phim đồng ý mới có thể nhận được. Giờ anh chỉ có thể đợi xem có cơ hội để thử sức hay không.

Xong xuôi, Lục Lăng Hằng bắt đầu lên mạng lướt weibo.

Anh bắt đầu chuyển qua sử dụng weibo của Lục Lăng Hằng, bây giờ cả nước đều thương nhớ Lục Quân Càn, hai hôm nay anh cũng lấy thân phận Lục Lăng Hằng viết một đoạn văn dài bày tỏ lòng tiếc thương. Thứ nhất là bởi anh thương tiếc quá khứ đã qua, thứ hai là bởi anh ra đi vội vàng như vậy, còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không thể dùng thân phận Lục Quân Càn, bằng không chắc cảnh sát và người của viện khoa học sẽ mò tới tận cửa mất, cho nên anh đành phải nhân danh ‘em họ’ mà lên tiếng.

Đương nhiên ngoài những lý do kia, Lục Lăng Hằng cũng có chút mục đích cá nhân. Nay đâu còn là cái thời rệu rã không sợ ngõ sâu, làm ngôi sao muốn nổi tiếng thì phải học chút thủ đoạn. Hôm nay anh rơi vào tình cảnh không nổi tiếng cũng chẳng có bối cảnh, muốn đi lên, cứ nỗ lực suông thì cũng chẳng có tác dụng, phải nghĩ cách để nổi tiếng. Một người muốn nổi bật thì có hai cách, một là tìm người chống lưng, hai là tự bày mưu tính kế. Lục Lăng Hằng như vậy thì dựa vào đâu để tìm người chống lưng? Nhan sắc sao? Loại chuyện này trước đây anh không làm, giờ lại càng không. Vậy thì chỉ còn cách thứ hai.

Biết bao nhiêu người không có dây mơ rễ má gì còn lợi dụng cái chết của anh cơ mà, vậy anh lấy thân phận “em họ Lục Quân Càn” để thu hút sự chú ý, lợi dụng ‘bản thân’ một chút, vừa không trái với đạo đức lại không trái pháp luật, mà hành động như này âu cũng là bất đắc dĩ.

Cũng may mà cách này có hiệu quả, dựa vào thân phận “Em họ của thiên vương quá cố” và vài bài viết hồi ức, chỉ trong hai ngày mà lượng người theo dõi đã tăng hơn mười vạn.

Nhưng hôm nay, Lục Lăng Hằng vừa lên weibo liền giật mình. Lượng người theo dõi của anh tăng vọt lên mấy triệu, lượng chia sẻ và bình luận đều hơn mấy chục nghìn, nhiều hơn hẳn so với trước kia.

Phản ứng đầu tiên của Lục Lăng Hằng là công ty mua fan cho anh. Làm người nổi tiếng, tài khoản weibo cũng không thể để quá khó coi, bất cứ người nổi tiếng nào, dù nhiều hay ít cũng phải mua hơn chục vạn fan ảo để trang trí cho cái mặt tiền tài khoản weibo của mình. Trước đây Lục Lăng Hằng có hơn mười vạn fan ảo, hai ngày này tăng đã đành, nhưng đến hôm nay thì tăng hơn tám trăm vạn fan, đúng là nhảy vọt về chất mà!

Nhưng sau khi lướt qua trang chủ weibo, Lục Lăng Hằng đọc được một tiêu đề “Em họ Lục Quân Càn viết tâm thư bày tỏ thương xót trước sự ra đi của Lục Quân Càn”, tin được đăng từ chiều, được đăng lên trang chủ weibo. Lục Lăng Hằng bình hiểu ra —— lần này chỉ sợ không phải mua fan mà là mua cái title này.

Rất nhiều ngôi sao phải bỏ tiền hoặc nhờ các thương gia đầu tư để mua sự nổi tiếng, loại thủ đoạn PR này Lục đại thiên vương còn lạ gì nữa. Anh xem qua thời gian, có thể xác định được anh vừa ra khỏi phòng làm việc của Mã Du thì Mã Du lập tức tìm người mua cái tiêu đề báo này. Có thể nói, sau buổi nói chuyện vừa rồi, Mã Du tương đối hài lòng về anh.

Kế hoạch sơ bộ thành công, giờ đã có rất nhiều người quan tâm đến anh. Lục Lăng Hằng vô cùng cao hứng, bắt đầu xem qua các tin tức khác. Đã một tuần rồi mà trong top mười tin được chú ý vẫn có đến năm tin liên quan tới Lục Quân Càn, có thể thấy tầm ảnh hưởng của Lục thiên vương lớn cỡ nào. Anh lần lượt click xem những tin quan trọng, đến khi gặp một tiêu đề thì nhất thời ngậy ra.

“Bạn tốt của Lục thiên vương tức giận lên weibo nói xấu bạn gái Lục thiên vương...Hế?! Cái gì đây?!” Lục Lăng Hằng nhìn cái tiêu đề mà cả kinh, lập tức click vào xem.

ID của người phát status gây chú ý kia là “Thẩm Bác Diễn aka Thần Phô Diễn”, mặc dù không có V chứng thực nhưng Lục Lăng Hằng biết đây là tài khoản của Thẩm Bác Diễn. Thần Phô Diễn là biệt danh của Thẩm Bác Diễn. Thật ra sự tồn tại của biệt danh này có liên quan mật thiết tới Lục Quân Càn. Lần đầu tiên thấy tên Thẩm Bác Diễn, anh hoa mắt đọc nhầm thành Thẩm Phô Diễn, Thẩm Bác Diễn không hề tức giận, ngược lại còn rất thích cái tên này, bình thường hẳn vốn bất cần đời, ba chữ Thần Phô Diễn này vừa hài âm lại vừa hợp với tính cách con người hẳn, thế nên hẳn liền lấy cái biệt danh này làm tên trên mạng. Tuy không có V chứng thực nhưng rất nhiều bạn bè trên mạng biết Thẩm Bác Diễn là nhị công tử của tập đoàn Thẩm thị. Hẳn vốn cũng không phải người khiếm tốn gì cho cam, hơn nữa bình thường hay lên weibo nói chuyện qua lại với Lục Quân Càn, còn đăng rất nhiều ảnh chụp chung cùng anh, fan của Lục Quân Càn đều nghĩ hai người họ là bạn tốt.

Lục Lăng Hằng kéo chuột xuống, status còn chưa đọc xong đã thấy có ảnh chụp minh họa, anh mở ra nhìn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Ê!!!!”

Trong ảnh là một khu căn hộ, qua cửa sổ có thể thấy Tàn Tiểu Lệ và một đạo diễn điện ảnh tên Văn Cương đang ôm nhau, tư thế cực kì thân mật, vừa nhìn đã biết là người yêu. Hơn nữa trên ảnh còn có thời gian chụp, là ảnh từ ba tháng trước.

Chuyện này thật ra Lục Lăng Hằng cũng biết chút ít. Khi ấy tin đồn giữa anh và Tàn Tiểu Lệ đã bị đồn khoảng hơn nửa năm, cách đây ba tháng anh có nghe Mã Du nói Tàn Tiểu Lệ gặp chuyện, đang ở cùng

người khác thì bị paparazzi chụp được. Bởi lúc ấy Tần Tiểu Lệ vẫn còn đang ôm đùi bám theo Lục Quân Càn để nổi tiếng nên một khi ảnh chụp bị tung ra thì cô tiêu rồi. Để bảo vệ Tần Tiểu Lệ nên công ty đã bỏ ra một số tiền lớn để mua chuộc paparazzi, không để ảnh bị phát tán. Thật ra Tần Tiểu Lệ với đạo diễn Văn Cương kia cũng không phải người yêu của nhau, cái gọi là quy tắc ngầm mọi người đều hiểu mà, xảy ra chuyện kia xong hai người lập tức tan. Không ngờ Thẩm Bác Diễn lại có được bức ảnh này, còn nhân lúc nước sôi lửa bỏng mà tung ra! Đây đúng là tin giật gân!

Lục Lăng Hằng lập tức xem Thẩm Bác Diễn viết gì trên weibo.

“Trước khi muốn nổi tiếng thì học cách đối nhân xử thế cho tốt đi đã! Quân Càn còn, cô lợi dụng cậu ấy để nổi tiếng tôi còn có thể ở nhà vụng trộm cười cho qua. Giờ người đã mất, cô còn lấy nước mắt của mình ra để mua sự quan tâm, mặt cô chắc dày gấp ba lần quả địa cầu này ấy nhỉ! Tình cảm chân thành lắm cơ?! Con mẹ nó cô nghĩ cô là ai?! Nơi nào có Quân Càn cô hận không thể dán mặt mo của mình vào, nếu không còn cảm nhận được niềm vui trên đời thì sao không chết theo cậu ấy luôn đi?! Tần Tiểu Lệ?!”

“Oh my godd!” Lục Lăng Hằng đọc xong mà hết cả hồn. Cái tên Thẩm Bác Diễn này cũng thật chua ngoa, dám trực tiếp rửa Tần Tiểu Lệ mau chết đi! Nhưng mà đến nước này, Lục Lăng Hằng cũng không thấy thương tiếc, trái lại nghĩ tới việc Thẩm Bác Diễn bệnh vực mình.. anh lại thấy có chút.. sáng khoái.

Vốn là, cùng làm người nổi tiếng, bình thường người khác ôm đùi anh tạo scandal anh còn có thể chấp nhận, chỉ cần không có ác ý bôi nhọ, anh đều có thể cho qua. Nhưng hành động chụp ảnh ở nhà tang lễ của Tần Tiểu Lệ thực sự đã chạm vào kị hủ của anh, Lục Lăng Hằng không muốn nể tình xưa nghĩa cũ gì với cô ta nữa.

Status này của Thẩm Bác Diễn được đăng lên lúc hai giờ chiều, đến nay đã hơn sáu canh giờ, ekip của Tần Tiểu Lệ vẫn chưa có hành động đáp trả nào. Lục Lăng Hằng có thể tưởng tượng ra bộ dạng sứt đầu mẻ trán của bọn họ. Nếu chỉ viết status suông thì không nói làm gì, có lẽ mọi người còn có thể đồng cảm với Tần Tiểu Lệ mà cho rằng Thẩm Bác Diễn đã quá phận, nhưng ảnh chụp rõ ràng thế kia, dư luận bắt đầu quay hết về phía bất lợi cho Tần Tiểu Lệ —— Nếu căn bản cô không phải người yêu của Lục Quân Càn thì mấy cái tình cảm chân thành mà cô ta nói đều là lừa gạt khán giả! Bao nhiêu người trước kia vì Lục Quân Càn mà đồng cảm với cô ta đều quay sang phản nộ, quần chúng xúc động dùng đủ mọi lời lẽ cay nghiệt để mắng chửi cô ta.

Nếu như status này do người khác đăng, phỏng chừng Tần Tiểu Lệ còn mạnh miệng nói này là sản phẩm của photoshop, nhưng người đăng không ai khác lại chính là Thẩm Bác Diễn, giờ cô ta đến rầm cũng không dám đánh, sợ Thẩm Bác Diễn tuôn ra nhiều bằng chứng hơn! Giờ trách ai được đây?! Tự cô ta đào hầm chôn mình mà!!!

Lục Lăng Hằng rất muốn khen dưới status của Thẩm Bác Diễn, nhưng dù sao cũng là gà cùng một công ty, lúc này bỏ đá xuống giếng chỉ thêm bôi nhọ bản thân không có thân tình, anh đành ngậm ngùi im lặng.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lục Lăng Hằng vang lên, anh vừa mở ra nhìn liền vui vẻ —— hơ hơ, trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, chính Tần Tiểu Lệ gọi tới!

Lục Lăng Hằng thông thả nhận điện thoại, đầu bên kia truyền tới thanh âm nức nở của Tần Tiểu Lệ.

“Lăng Hằng...” Tần Tiểu Lệ sụt sịt nức nở nói: “Cậu là người thân của Quân Càn, chỉ cậu mới có thể giúp được chị.”

“Xảy ra chuyện gì vậy, chị Tần, sao chị lại khóc?” Lục Lăng Hằng làm bộ thân thiết hỏi, vừa bực mình lại vừa buồn cười. Lúc này gọi người ta là Lăng Hằng làm như thân thiết lắm không bằng, không phải ban nãy ở công ty đến mắt cũng chẳng buồn liếc hay sao, giờ lại không biết xấu hổ mà gọi mình nhờ giúp đỡ, Thẩm Bác Diễn nói không sai mà, mặt cô ta chắc dày gấp ba lần quả địa cầu!!!

7. Chương 7: Thẩm Bác Diễn Chỉ Cảm Thấy Vô Cùng Chán Ghét Cái Cậu Lục Lăng Hằng Ngày

– Thẩm Bác Diễn chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét cái cậu Lục Lăng Hằng này.

“Chị với anh Quân Càn quen nhau đã nhiều năm như vậy, giữa bọn chị có nhiều chuyện người ngoài không biết. Anh Quân Càn luôn đối xử với chị rất tốt, chị cũng rất cảm động, có lẽ có người không biết chuyện đã hiểu lầm bọn chị.” Tần Tiểu Lệ khóc lóc nói, “Anh Quân Càn mất chị rất khó chịu, vừa nghĩ tới một người tốt như vậy đột nhiên qua đời, chị thật sự rất hối hận, hối hận vì khi anh ấy còn sống đã không đối xử thật tốt với anh ấy.”

Lục Lăng Hằng nghe Tần Tiểu Lệ kể chuyện, khóe miệng không ngừng co giật. Giữa bọn họ có nhiều chuyện mà người ngoài không biết? Đến đương sự là anh đây còn không biết nữa là!!! Thật ra người trong giới giải trí đều biết giữa Lục Quân Càn và Tần Tiểu Lệ chỉ là scandal, cho tới giờ cũng không có tư tình, tuy đúng là Tần Tiểu Lệ từng bày tỏ, nhưng Lục Quân Càn cũng đã uyển chuyển từ chối. Hôm nay Tần Tiểu Lệ dùng câu “người khác không biết”, nghe như giữa họ có thật sự có rất nhiều chuyện.

Tần Tiểu Lệ tiếp tục khóc lóc: “Chị thật sự không ngờ Thẩm Bác Diễn lại hiểu lầm chị như vậy, chuyện giữa chị với Quân Càn anh ta sao hiểu được! Mấy ngày nay chị có ngủ được giấc nào đâu, vừa nghe đến tên Quân Càn nước mắt đã rơi xuống không thể ngừng, chị cũng đâu muốn giới truyền thông chụp ảnh mình, nhưng người nổi tiếng chúng ta thì lấy đâu ra tự do?”

Lục Lăng Hằng rất muốn nói “Chị gái à, tôi với Thẩm Bác Diễn so ra còn thân hơn với chị nhiều”, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống. Anh uyển chuyển khéo léo nói: “Weibo của Thẩm Bác Diễn em đã xem qua rồi, nhưng còn có ảnh chụp nữa mà?”

Tần Tiểu Lệ càng khóc dữ hơn: “Tấm ảnh Thẩm Bác Diễn đăng kia chụp từ ba tháng trước, khi ấy chị sống một cách mờ mờ, không hiểu rõ tình cảm của mình dành cho Quân Càn, nhưng sau khi chia tay Văn Cương chị đã hiểu rõ trái tim mình. Mấy năm này cả chị và Quân Càn đều bận rộn nên để vượt mắt cơ hội, vốn tưởng đến cuối cùng sẽ ổn cả thôi, không ngờ... Nếu Quân Càn còn sống, thấy mọi người hiểu lầm chuyện của bọn chị như vậy, chắc anh ấy cũng sẽ rất khó chịu. Em là em họ Quân Càn, là người thân của anh ấy, chị mong em có thể lên weibo làm sáng tỏ hiểu lầm này giúp chị. Cũng là để giúp Quân Càn yên nghỉ.”

Hừ, một điều vì Quân Càn hai điều vì Quân Càn, tốt bụng ghê cơ! Lục Lăng Hằng tức đến nổi chẳng thể làm gì hơn là nhếch miệng cười, trong lòng như có hàng nghìn con Thỏ Nê Mã chạy loạn, nhưng sợ bại lộ thân phận nên không dám nhiều lời, chỉ đành âm ỉ hòa theo.

Tần Tiểu Lệ nghe ra anh không muốn hợp tác, lại nhấn mạnh: “Đây cũng là ý của Mã tổng giám, chị vừa tìm anh ấy bàn bạc một chút, anh ấy cũng hi vọng có thể mau chóng giải quyết vụ này, không để Quân Càn ở trên cao phải khổ tâm.”

Lục Lăng Hằng nhạt giọng nói: “Vậy sao, vậy để em suy nghĩ một chút.”

Tần Tiểu Lệ lại bắt đầu ba hoa kể chuyện “kỷ niệm” giữa mình với Lục Quân Càn có bao nhiêu ngọt ngào, Lục Lăng Hằng nghe điện nửa ngày mới có thể kết thúc cuộc gọi.

Cúp điện thoại, Lục Lăng Hằng vừa tức vừa buồn cười ném điện thoại sang một bên. Ý của Mã Du sao? Anh hiểu rõ Mã Du, nếu Mã Du muốn anh đăng weibo làm sáng tỏ mọi chuyện thì đã tự mình gọi tới rồi. Tần Tiểu Lệ tự rước họa vào thân, Mã Du chắc chắn sẽ không thương hại không thêm quản, anh ấy ghét nhất là chuyện scandal của giới nghệ sĩ, tám phần mười anh sẽ mắng cho cô ta một trận rồi bảo tự cô ta thu xếp.

Tần Tiểu Lệ nhờ Lục Lăng Hằng đăng weibo làm sáng tỏ, bởi giờ trên mạng Lục Lăng Hằng đã trở thành đại diện cho người nhà của Lục Quân Càn, cho nên lời nói của anh có trọng lượng. Nếu như Lục Lăng Hằng có thể nói đôi câu, có lẽ không ít thì nhiều cũng sẽ đại diện cho Lục Quân Càn, chỉ ít thì lời của em họ so ra cũng đáng tin hơn một người bạn như Thẩm Bác Diễn, không chừng có thể đổi chiều dư luận. Cho dù không được thì ekip của Tần Tiểu Lệ cũng sẽ dựa vào đó để xem tình hình thế nào, nếu Lục Lăng Hằng bị ‘chửi’ quá nhiều thì họ sẽ im lặng không lên tiếng, để Lục Lăng Hằng gánh phần nào cừu hận từ phía khán

giả; nếu như lời nói của Lục Lăng Hằng có trọng lượng, họ sẽ theo đó mà phát công văn làm sáng tỏ. Chỉ cần có thể không chế hướng dư luận, hi sinh một Lục Lăng Hằng thì có sao?

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, Lục Quân Càn hiểu quá rõ mấy mảnh khoe này. Nếu anh thực sự là Lục Lăng Hằng, tình tình đơn thuần chất phác, nói không chừng sẽ bị người ta lợi dụng. Mấy trò gây họa này, cô ta tưởng người khác không nghĩ ra được sao? Vốn là anh không muốn để ý, nhưng suy nghĩ cẩn thận một hồi, lại thay đổi chủ ý —— Muốn anh giúp cô ta phỏng? Được thôi! Cô ta đã có lời, anh đây cũng tốt bụng giúp đỡ một chút, để không phụ chị Tần dụng tâm!!

Thế là Lục Lăng Hằng di trở chuột tới weibo.

“Anh Quân Càn là một người tốt, rất nhiều người đều ưa mến và kính trọng anh ấy!” Lúc viết câu này, Lục Lăng Hằng cũng tự thấy ngượng. Anh gõ tiếp: “Tuy chỉ là bạn bè bình thường, nhưng tôi tin chị ấy cũng sẽ vì sự ra đi của anh ấy mà đau lòng. Anh Quân Càn vốn là người khoan dung, anh ấy vẫn luôn dạy tôi sống phải khoan dung độ lượng với lỗi lầm của người khác. Anh ấy hi vọng những người yêu mến mình cũng sẽ như vậy, sống một cách quang minh chính đại. Tôi cũng sẽ không phụ lòng tin của anh mà sẽ nỗ lực cố gắng làm việc! Mọi người cùng cố gắng lên!”

Gõ xong xuôi, Lục Lăng Hằng lại kiểm tra một lần nữa. Trọng điểm của weibo này là ở chỗ nào? Đường nhiên là ở bốn chữ “bạn bè bình thường rồi!”, nếu như weibo có thanh công cụ cho phép biên tập, anh chỉ hận không thể chỉnh cho bốn chữ này to lên!!!!

Lời Thẩm Bác Diễn nói chưa đủ sức nặng phỏng? Ảnh chụp từ ba tháng trước vẫn chưa đủ đáng tin phỏng? Vậy dưới danh nghĩa người thân trong nhà, bốn chữ “Bạn bè bình thường” này chắc đủ sức nặng rồi đi!! Vừa có thể tăng bốc kiếp trước Lục Quân Càn là người khoan dung độ lượng, lại vừa dọn đường phát triển cho sự nghiệp sau này, weibo này một mũi tên trúng ba đích, phải cảm ơn chị Tần đã cho anh cơ hội này mới được!

Ấn nút gửi xong, chỉ vài phút ngắn ngủi mà số thư nhắn cùng fan tăng vùn vọt. Anh vội xem thư nhắn, phần lớn đều là khen ngợi và cổ vũ, không ít fan của Lục Quân Càn di dời trận địa sang weibo anh, mong anh có thể kể nhiều chuyện liên quan đến Quân Càn hơn, cũng hi vọng sau này anh có thể xuất sắc như anh họ mình.

Lục Lăng Hằng đọc bình luận xong vô cùng vui vẻ. Cái này gọi là gì nhỉ? Đây là thủ đoạn quan hệ xã hội nè! Đây là tình thương mến thương nè! Lục thiên vương anh lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy đúng là không uống công mà!

Status vừa được đăng lên chưa đầy năm phút, điện thoại của anh đổ chuông, là Tần Tiểu Lệ gọi tới. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không mà tiếng chuông điện thoại có phần gấp gấp hơn hẳn so với mọi khi.

Lục Lăng Hằng diêm tĩnh mà thông thả mở nhạc trên máy tính, đợi chuông reo bảy tám tiếng, anh mới nhắc điện thoại lên, cầm điện thoại ra xa: “Chị Tần? Em vừa đăng status rồi!”

“LỤC LĂNG HẰNG!” Giọng Tần Tiểu Lệ nồn nóng muốn chết, “Sao cậu có thể...”

“Alo.. alo?! Chị Tần?! Chị nghe thấy tiếng em không? Alo? Em đang đi ăn, ở đây ồn quá, tín hiệu không tốt, mai em gọi lại cho chị!”

“Cậu! Lục Lăng Hằng!!”

Lục Lăng Hằng chẳng thèm quan tâm xem cô ta nói gì, trực tiếp cúp điện thoại, tắt máy ném sang một bên.

Tần Tiểu Lệ ở đầu bên kia giận đến nổi thiếu chút nữa đập điện thoại! Đùa gì thế này?!

Ekip của cô họp khẩn thảo luận suốt mấy giờ, vất vả lắm mới nghĩ ra được một phương án cứu vớt, nói là ba tháng trước cô và đạo diễn Văn Cương chia tay, Lục Quân Càn theo đuổi cô từ lâu rồi, cô vừa mới đồng ý, còn chưa kịp công khai chuyện tình cảm. Ekip của cô còn cố tìm ảnh chụp chung của cô với Lục Quân Càn để gửi cho giới truyền thông, đợi Lục Lăng Hằng đánh tiếng xong họ sẽ lập tức triển khai phương án này.

Nhưng bốn chữ “Bạn bè bình thường” của Lục Lăng Hằng đã phá hỏng kế hoạch của cô, giờ người thân trong nhà đã nói chỉ là bạn bè bình thường, sau này cô nói gì đi chẳng nữa liệu còn người tin không? Sau khi status của Thẩm Bác Diễn đăng lên, chỉ một buổi chiều mà cô mất hơn mười vạn người hâm mộ, nhưng vẫn có không ít khán giả vẫn nửa tin nửa ngờ chờ đợi tin tức. Lục Lăng Hằng vừa bỏ một đao, chỉ năm phút ngắn ngủi thôi mà cô lại mất thêm hơn mười vạn người hâm mộ nữa! Ngược lại, số bình luận mắng chửi cô điên cuồng tăng hơn mười vạn! Cô vội vã đóng khung bình luận, nhưng giờ không thể không chế hướng dư luận và các bài đăng được nữa.

Tần Tiểu Lệ nắm chặt di động, mặt trắng bệch như tờ giấy. Đã xui nay lại còn xui hơn...

Lục Lăng Hằng lướt qua bình luận, trời đã không còn sớm. Bởi vì kiếp trước có bệnh nên trừ khi làm việc cần thức đêm ra thì giờ giấc sinh hoạt của anh đều rất đúng, thói quen này bây giờ anh vẫn duy trì, tắt máy tính lên giường ngủ trước mười hai giờ.

Anh sẽ không biết, lúc này ở một nơi khác, sau khi status kia được đăng lên, Thẩm Bác Diễn lạnh lùng nhìn màn hình lâu thật lâu.

Lục Quân Càn là một người khoan dung? Cậu ấy dạy em trai mình phải sống khoan dung? Cậu ấy hi vọng những người yêu mến mình cũng sẽ cố gắng, sống một cách quang minh chính đại?

Ha ha..

Thẩm Bác Diễn hiểu rõ Lục Quân Càn, so với Lục Quân Càn chỉ sợ còn nhiều hơn. Trước mặt công chúng, Lục Quân Càn luôn duy trì hình tượng “chàng trai ấm áp”. Lúc nào cũng ngập tràn năng lượng, dốc lòng dốc sức nỗ lực, tốt bụng lại hiền lành..

Nhưng một Lục Quân Càn như vậy, lại không phải Lục Quân Càn thực sự.

Nhớ tới Lục Quân Càn, ánh mắt Thẩm Bác Diễn lại thấp thoáng u buồn. Lục Quân Càn thực sự rất cuộc là người như nào? Thẩm Bác Diễn cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung.. Chân thực! Đúng vậy, là chân thực! Lục Quân Càn là một người chân thực mà sinh động! Trên màn ảnh cậu ấy sẽ rộng lượng nói mọi người đều là bằng hữu, nhưng lúc không có ai cậu sẽ vì địch thủ của mình gặp xui mà len lén vui vẻ suốt cả ngày trời; cậu ấy sẽ không oán giận ai trước mặt mọi người, nhưng đến khi ở cạnh người thân thiết cậu sẽ mắng đạo diễn không chuyên nghiệp, sẽ chê người nghệ sĩ kia không đủ tài đức; lúc nào cậu ấy cũng tỏ ra khiêm tốn và thân thiện, cái gì cũng không tranh đoạt, nhưng thực tế cậu ấy đã tâm bưng bưng, len lén xem danh sách giải thưởng, đến khi không đạt được thứ mình muốn sẽ ủ rũ đố kị mà càng thêm nỗ lực... Cậu ấy có tính toán có lòng dạ, tuy cậu không phải người xấu, cũng không chủ động hại bất cứ ai, nhưng thực chất cậu cũng không ngây thơ thuần phác như vẻ bề ngoài, nếu có người bắt nạt cậu, cậu tuyệt đối sẽ không nhường nhịn.. Mà Thẩm Bác Diễn hẳn lại say mê một Lục Quân Càn sinh động chân thực như thế! Hẳn thích đáng về thánh khiết của Lục Quân Càn trước mặt mọi người, càng yêu hơn khi Lục Quân Càn cởi bỏ hết mọi lớp nguy trang khi bên cạnh bạn bè thân thích!

Cho nên, Lục Lăng Hằng đăng status kia, quả thật nghe rất giống lời Lục Quân Càn sẽ nói, nhưng chỉ là nói trước mặt công chúng thôi chứ tuyệt đối sẽ không nói với em họ mình.

Thẩm Bác Diễn hừ lạnh một tiếng, click vào trang cá nhân của Lục Lăng Hằng. Nếu không giống lời Lục Quân Càn nói, vậy hẳn là do Lục Lăng Hằng phịa ra đi?! Status này được đăng lên giữa tâm bão là nhằm ý gì? Thẩm Bác Diễn không phải người ngốc, anh hiểu rõ thủ đoạn của những ngôi sao nhỏ trong giới giải trí. Suy cho cùng mục đích của Lục Lăng Hằng và Tần Tiểu Lệ đều giống nhau, đều là nhân cơ hội tranh thủ sự chú ý, cầu danh cầu lợi mà thôi! Chỉ là Tần Tiểu Lệ ngu ngốc nên làm trắng ra, mà Lục Lăng Hằng thủ đoạn cao siêu hơn, một cái status ngắn mà vừa có thể ‘tát vào mặt’ Tần Tiểu Lệ, vừa tự mở đường đi cho mình.

Lướt qua weibo Lục Lăng Hằng, sắc mặt Thẩm Bác Diễn mỗi lúc một lạnh. Cái người Lục Lăng Hằng này cũng thật thủ đoạn, từ mấy status hai hôm nay đăng lên có thể thấy được cậu ta đối nhân xử thế rất khéo. Người như vậy quả thật rất hợp với giới giải trí. Nhưng thì sao? Cho dù cậu ta có là em họ của Lục Quân Càn đi chẳng nữa thì cậu ta cũng đã làm loại chuyện mà hắn ghét nhất!

Lúc này đây, Thẩm Bác Diễn chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét cái cậu Lục Lăng Hằng này.

8. Chương 8: Thảm Đỏ

– Thảm đỏ.

Vài ngày sau, Lục Lăng Hằng được Mã Du thông báo, bảo anh chuẩn bị tham gia một sự kiện truyền hình do công ty giải trí Tinh Tinh đứng ra tổ chức, Mã Du còn nhắc anh nhớ ăn mặc nổi bật một chút. Sự kiện này trên thực tế là một tiệc rượu, công ty còn mời rất nhiều đối tác truyền thông, thương gia, các đạo diễn biên kịch tới để liên hệ bàn bạc, sau này cùng phát triển, là cơ hội cho các nghệ sĩ trong công ty thể hiện mình trước mắt các nhân vật lớn. Tiệc rượu này không phải tất cả các nghệ sĩ trong công ty đều tham gia mà chủ yếu chỉ có những tên tuổi mới được công ty coi là trọng điểm bồi dưỡng, Lục Quân Càn chưa từng tham gia các hoạt động này, nay dưới thân phận Lục Lăng Hằng anh mới tham gia lần đầu tiên.

Đối với nghệ sĩ mà nói, khả năng giao thiệp cũng quan trọng như năng lực bản thân vậy, nhất là với những nghệ sĩ không nổi danh, họ cần tích cực tham gia các hoạt động xã giao, để đạo diễn và các nhà đầu tư chú ý đến, như vậy có phim mới họ mới nhớ tới mình.

Bởi vậy ngay sau khi Lục Lăng Hằng nhận được thông báo, anh liền cẩn thận chuẩn bị một phen, đúng giờ đi tới hội trường.

Hiện tại Mã Du còn chưa chính thức tiếp nhận quản lý cho Lục Lăng Hằng, dù sao thì Lục Lăng Hằng cũng chỉ là người mới, nếu Mã Du lập tức nhận nhất định sẽ khiến mọi người bất mãn. Hơn nữa hiện tại anh cũng không biết năng lực Lục Lăng Hằng tới đâu, không thể dễ dàng dồn hết tài nguyên cho cậu ta được. Chỉ là hiện tại anh khá là để ý Lục Lăng Hằng, cho cậu ta một cơ hội quan sát, cho nên Lục Lăng Hằng được đãi ngộ tốt hơn xưa nhiều.

Ngoài tiệc rượu có trải thảm đỏ, Mã Du sắp xếp Lục Lăng Hằng đi cùng với Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước. Nhạc Hình Ngọc là một sao nữ, rất có địa vị trong công ty giải trí Tinh Tinh. Trương Minh Tước thì là diễn viên trẻ vừa vào nghề đã gặp may, trước kia ba người họ từng hợp tác đóng một bộ phim cổ trang, chỉ là Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước đóng vai nữ chính nam chính, mà Lục Lăng Hằng thì diễn vai phụ của phụ, diễn xong chẳng ai nhớ tới anh. Mã Du sắp xếp như vậy là cố ý muốn để hai người họ dẫn dắt Lục Lăng Hằng.

Nhưng muốn dẫn dắt được thì còn phải xem Lục Lăng Hằng có bản lĩnh hay không, nếu anh hoàn toàn bị vùi dập dưới hào quang hai người họ, vậy cả đời này vĩnh viễn chỉ có thể đóng vai chai nước tương làm nền. Nếu anh có thể nhân lúc này thu hút hào quang về phía mình, vậy may ra tương lai còn có khả năng xoay chuyển.

Dựa vào thân phận của Lục Lăng Hằng, đương nhiên anh không có thợ trang điểm riêng, bởi vậy nên công ty sắp xếp cho anh một thợ trang điểm khác tên K Ca hỗ trợ. Lục Lăng Hằng đi tới phòng hóa trang, K Ca quan sát anh một lượt, sau đó lấy một bộ tây trang màu đỏ ra đưa cho anh: “Cậu mặc cái này đi.”

Lục Lăng Hằng nhìn thấy bộ tây trang màu đỏ tươi thì nhú mày lại, ánh mắt lướt qua dò xét một vòng tú quần áo, sau đó chỉ về phía một bộ tây trang đen tương đối nội liêm: “Em có thể mặc cái này không?”

K Ca hơi giật mình.

Hôm nay anh được Mã Du giao cậu nhóc này, muốn hai diễn viên kia dắt tay cậu ra thảm đỏ, bảo anh chọn một trang phục tương đối bắt mắt nên anh mới chọn màu đỏ. Thế mà thằng nhóc này lại không biết đường cảm kích? Anh khuyên nhủ: “Cậu mau đi thay quần áo đi.”

Lục Lăng Hằng do dự vài giây, vẫn kiên trì lựa chọn: “Em nghĩ màu đen hợp với mình hơn.”

K Ca không chỉ phụ trách mình Lục Lăng Hằng, thời gian rất vội, không thể chậm trễ. Anh lại quan sát Lục Lăng Hằng lần nữa, thấy vóc người không tồi, thoát nhìn rất trầm ổn, có lẽ mặc tây trang màu đen hiệu quả cũng không thua kém là bao, cho nên đành thỏa hiệp, nói: “Vậy cậu mau thay đi, lát nữa còn phải làm tóc.”

Lục Lăng Hằng cầm tây trang đen muốn đi vào phòng thay quần áo, vừa hay gặp Nhạc Hình Ngọc mới thay trang phục xong đi ra. Nhạc Hình Ngọc thấy bộ tây trang trong tay anh thì ngạc nhiên: “Sao cậu lại chọn bộ này? Sao không chọn bộ nào màu đỏ hoặc xanh ấy?” Nhạc Hình Ngọc đối nhân xử thế rất tốt, bình thường cũng hay chỉ dạy hậu bối, lúc này đây nhắc nhở cũng vì thiện ý.

Lục Lăng Hằng mỉm cười: “Em muốn bộ gì trầm ổn một chút.”

Nhạc Hình Ngọc thấy cậu cố chấp, nhún vai, cũng không tiện khuyên nhiều, nhanh chóng đi trang điểm.

Lục Lăng Hằng thay quần áo xong đi ra, K Ca đứng bên ngoài chờ anh, cửa mở ra, K Ca ngăn người nhìn: “Cậu... cậu...” Lục Lăng Hằng chọn bộ tây trang cơ bản, áo sơ mi trắng cà vạt đen, không có bất cứ trang sức nào, đơn giản hết sức. Nhưng quần áo càng đơn giản lại càng thử thách khí chất và vóc người, nếu béo một chút, lửng lơ một chút, nhút nhát một chút... chỉ cần một chút thôi bộ quần áo cũng có thể bêu xấu người mặc. Nhưng Lục Lăng Hằng thì không! Cậu còn chưa trang điểm, tóc cũng chưa làm gì, chỉ khoác bộ quần áo lên người thôi mà khí chất đã đủ chói lòa!

“Trời ơi, đúng là móc áo trời sinh mà! Cậu mặc vào nhìn không thua người mẫu!” K Ca vội kéo cậu đi trang điểm, “Mau, làm tóc xong ký tên cho tôi một cái, tối nay nhất định cậu sẽ nổi bần bật!”

Một giờ sau, ba người Lục Lăng Hằng, Nhạc Hình Ngọc, Trương Minh Tước cũng đã chuẩn bị xong. Thấy Lục Lăng Hằng thay trang phục, Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước đều sửng sốt. Hôm nay Nhạc Hình Ngọc mặc chiếc váy dài màu trắng, mà Trương Minh Tước thì mặc một chiếc áo đuôi tôm màu đen phối hợp với nơ xanh và hoa cài áo, hy vọng họ có thể là tâm điểm của ống kính. Thứ nhất họ đóng vai nam nữ chính nên mặc đồ trắng đen để thêm phần xứng đôi, thứ hai là bởi họ cũng hiểu ý của Mã Du, để Lục Lăng Hằng mặc tây trang màu, cho cậu tranh thủ cơ hội thu hút sự chú ý.

Trông thấy thân ảnh màu đen bước ra, thoát đầu Trương Minh Tước còn cảm thấy buồn cười, nghĩ cái cậu Lục Lăng Hằng này không biết ngốc thật hay ngốc giả vờ, cậu ta cam tâm tình nguyện làm nền sao? Nhưng chờ tới khi Lục Lăng Hằng tới gần, hần tập trung nhìn kỹ, không khỏi kêu khổ.

— Thăng nhóc Lục Lăng Hằng này, sao đẹp trai được như vậy?! Hồi còn quay phim cùng nhau, rõ ràng thăng nhóc kia lơ ngơ lơ ngơ, chắc là do uống nhiều rượu, mặt mày không đến nổi tệ lắm, nhưng lại không có khí chất đáng vẻ gì, cho nên đó giờ Trương Minh Tước không phải lo Lục Lăng Hằng sẽ cướp hết hào quang của mình. Nhưng mà Lục Lăng Hằng trước mắt hần bây giờ.. Sao lại có phong thái như siêu sao quốc tế thế kia?! Lúc này Trương Minh Tước bắt đầu hối hận tại sao ban nãy mình không chọn một bộ tây trang màu đỏ nổi bần bật!!!

Nhưng giờ không còn kịp nữa rồi, Nhạc Hình Ngọc kéo tay hai bạn diễn: “Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi thôi.”

Trương Minh Tước cười khổ, Lục Lăng Hằng mỉm cười gật đầu: “Đi thôi.”

Ba người bước lên thảm đỏ, các ký giả truyền thông đã sớm chuẩn bị lập tức đưa ống kính máy ảnh về phía bọn họ. Giới truyền thông sớm đã xem qua trình tự lên thảm đỏ, họ đã đặt tiêu điểm lên Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước từ trước, thậm chí bản thảo nên viết thế nào cũng đã có dự liệu trong đầu.

Song khi ba người cùng xuất hiện trên thảm đỏ, giới truyền thông đứng đây lập tức ồ lên.

Cái cậu trai lạ mắt kia liệu có phải người lấy thân phận em họ Lục Quân Càn mà làm náo động internet mấy ngày qua không? Sao bắt mắt quá đi?! Tuy là một nghệ sĩ nhỏ không mấy tiếng tăm, nhưng khí khái này quả thật không kém gì siêu sao thiên vương cả! Ba người cùng một chỗ, rõ ràng Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước cố ý ghép đôi, nhưng Trương Minh Tước bị Lục Lăng Hằng lấn át hoàn toàn, mờ nhạt như quần gia, thậm chí trông như người hầu..

Các nhiếp ảnh gia đều kim lòng chẳng đậu mà hướng ống kính về phía Lục Lăng Hằng. Người này tuy bây giờ chưa có tác phẩm để đời nào, nhưng cậu ta có rất nhiều chuyện để nói nha! Cậu ta là em họ Lục Quân Càn, lại anh tuấn như vậy, đến khi đó có thể giật vô số cái title cầu huyết như: “Em họ Lục Quân Càn xuất hiện chói lòa trên thảm đỏ”, kiểu gì cũng được lên trang nhất cho xem!

Trương Minh Tước cũng nhận ra mình bị lạnh nhạt, khẽ cắn môi, gạt cánh tay Nhạc Hình Ngọc đang ôm tay mình ra, ôm lấy hông cô ấy. Nhạc Hình Ngọc ngạc nhiên nhìn hần một cái. Vốn là cô đứng ở giữa, mỗi

tay kéo một người, không thiên vị bất cứ ai. Nhưng Trương Minh Tước vừa kéo lại, thành ra nhìn hai người họ thân mật hơn hẳn, còn Lục Lăng Hằng như bị gạt sang một bên.

Lục Lăng Hằng cũng chú ý tới hành động mờ ám này của Trương Minh Tước, nhưng không quá để tâm, rất tự nhiên vẫy tay các phóng viên đứng bên thảm đỏ.

Rất nhanh, Trương Minh Tước phát hiện ra động tác ôm eo bạn diễn của mình chỉ thu hút sự chú ý trong thoáng chốc, nhưng rất nhanh mọi người đều hướng ống kính về phía Lục Lăng Hằng. Hành động của hắn tuy thành công ghép đôi hắn và Nhạc Hình Ngọc, nhưng lại chẳng thể kéo hình tượng hắn lên, ngược lại còn kéo hình tượng Nhạc Hình Ngọc thấp xuống, Lục Lăng Hằng vẫn là vị thiếu gia tỏa sáng ngời ngời, còn hắn và Nhạc Hình Ngọc trở thành cặp đôi quần gia.

Các phóng viên vừa chụp ảnh, vừa len lén nói chuyện với nhau.

“Cái cậu Lục Lăng Hằng này.. ông có thấy rất giống Lục Quân Càn không?” Một nhiếp ảnh gia từng chụp Lục Quân Càn rất nhiều lần, không nhận được hỏi người bên cạnh.

“Nhìn có hơi hơi giống, nhưng họ hàng mà, giống nhau cũng là chuyện bình thường.”

“Không phải.” Nhiếp ảnh gia lắc đầu, “Tôi không nói tương mạo, là khí chất kia.. cậu xem cách đi đứng xem.”

“Có lẽ cậu ta cố ý bắt chước anh họ mình.”

“Ừ.. có lẽ vậy.”

Nguồn :

Mã Du đứng đây nhìn hình ảnh được quay trực tiếp từ thảm đỏ, thấy hành động mờ ám của Trương Minh Tước, không nhận được lắc đầu: “Không phóng khoáng!” Trong lòng lại càng thêm ưng tác phong của Lục Lăng Hằng.

Đi đến cuối thảm đỏ, các nghệ sĩ phải kí tên lên tường. Lục Lăng Hằng cầm bút viết, như rồng bay phượng múa mà viết xuống chữ Lục, thiếu chút nữa viết tiếp hai chữ Quân Càn. Anh đã kí tên rất nhiều lần, quả thật đã sớm thành thói quen, cũng may mà anh phản ứng kịp thời. Đối với nghệ sĩ mà nói, kí tên cũng là một trong những công việc thường phải làm, cho nên mỗi ngôi sao lại thiết kế cho mình một kiểu chữ ký đặc biệt. Nhưng thời gian anh sống lại quá ngắn, còn chưa kịp nghĩ tới việc này, thành ra hai chữ Lăng Hằng viết hơi gượng, chỉ có thể trung quy trung cử mà viết xuống hai chữ thể Khải. Ba chữ này phong cách hoàn toàn khác nhau, thoạt nhìn cũng không được tự nhiên, cũng may mà anh ký ở trong góc, không mấy ai chú ý tới.

Ký tên xong, đám Lục Lăng Hằng tiến vào hội trường. Chỗ ngồi trong hội trường đã được sắp xếp từ trước, phân ra khu truyền thông, khu nghệ sĩ và khu thương gia. Sự kiện hôm nay của công ty giải trí Tinh Tinh nhằm tuyên bố kế hoạch công tác sáu tháng cuối năm, đồng thời nhân cơ hội này thu hút các nhà đầu tư, khu thương gia được phân ở lối đi vào, có không ít các nhà đầu tư cho các ngôi sao và đại diện các công ty có hợp tác tới dự.

Đại diện của tập đoàn Thẩm thị cũng tới, chính là Thẩm Bác Diễn. Tập đoàn Thẩm thị cũng không đầu tư quá nhiều vào mảng giải trí, chủ yếu đều đầu tư vào mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh có Lục Quân Càn đóng vai chính, mà người phụ trách mảng đầu tư này không ai khác chính là Thẩm Bác Diễn. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì Thẩm Bác Diễn là ‘fan nào tàn’ của Lục Quân Càn.

Lúc này, Thẩm Bác Diễn đã ngồi vào vị trí, đang buồn chán lờ điện thoại ra vọc, đột nhiên nghe thấy xung quanh có tiếng xì xào, hắn thờ ơ ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy Lục Lăng Hằng đi tới.

Hình ảnh Lục Lăng Hằng cúi đầu vuốt tóc cứ như vậy đập vào mắt Thẩm Bác Diễn. Thẩm Bác Diễn như bị sét đánh mà nhảy dựng lên, hai mắt dán chặt về phía thân ảnh Lục Lăng Hằng!

9. Chương 9: Tôi Ghét Nhất Là Người Khác – Lợi Dụng Người Đã Khuất!

– Tôi ghét nhất là người khác – lợi dụng người đã khuất!

Giống! Quá giống! Lục Lăng Hằng vừa mới vào hội trường thì cúi đầu, khiến Thẩm Bác Diễn có lỗi giác như đang nhìn thấy Lục Quân Càn. Trong nháy mắt ấy, trái tim hắn như ngừng đập, quên mất chuyện Lục Quân Càn đã mất. Nhưng một giây tiếp theo, Lục Lăng Hằng ngẩng đầu lên, Thẩm Bác Diễn còn chưa kịp mừng thì tâm tình như bị dội một gáo nước lạnh.

— Chết tiệt, người này không phải Lục Quân Càn!

Lục Lăng Hằng lơ đãng đưa mắt nhìn hội trường, đừng phải ánh mắt cháy rục của Thẩm Bác Diễn, sợ đến hóa đá tại chỗ. Trong đám đông, những người khác đều ngồi, duy chỉ Thẩm Bác Diễn là đứng lên, ánh mắt kia tựa như nhìn thấy gì đó, thể như một giây tiếp theo sẽ nhào về phía anh! Tim Lục Lăng Hằng gia tốc, ngay cả chính bản thân anh cũng không biết vì sao.

Nhưng mà một giây sau, ánh mắt Thẩm Bác Diễn trở nên u ám, tựa như vừa bị người ta hắt một chậu nước lạnh, sau đó hắn quay trở về vị trí của mình.

Người ngồi cạnh Thẩm Bác Diễn không hiểu hành động của lão tổng nhà mình, hỏi: “Thẩm tổng, có chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn chỉ lắc đầu, không nói gì.

Bị nhận ra rồi sao? Lục Lăng Hằng chợt dạ nghĩ. Nhưng anh cũng tự thấy suy nghĩ này của mình rất buồn cười. Giờ đây phải anh đang hóa trang mà thực sự trở thành người khác, ai sẽ tin trên đời lại có chuyện vô căn cứ đến kì lạ như vậy chứ? Ngay cả người thân thiết với anh là Mã Du cũng chỉ nói “Cậu thật giống Quân Càn” chứ không nghĩ nhiều hơn. Sao Thẩm Bác Diễn có thể biết được chứ?

Lục Lăng Hằng kim lòng chẳng đậu mà nhớ tới mấy tháng trước, khi đó anh và Thẩm Bác Diễn cùng nhau tham dự một buổi ra mắt phim. Đó là một bộ phim võ thuật, đạo diễn mong Lục Quân Càn có thể tham gia bộ phim, nhưng xuất phát vì lo cho thân thể Lục Quân Càn nên Mã Du đã từ chối. Lục Quân Càn rất thích kịch bản bộ phim này, thật sự rất muốn diễn, ai cũng bị anh không ngừng làm phiền, cuối cùng Mã Du đành phải xin một vai khách mời để Quân Càn bớt ngiên. Trong phim Quân Càn vào vai một thể ngoại cao nhân, được hóa trang rất cẩn thận, phải đeo râu giả và vẽ ít nếp nhăn, hơn nữa còn diễn rất ít, giọng cũng bị lồng lại, người xem trong rạp không ai nhận ra là Quân Càn. Mãi đến khi phim kết thúc, khán giả thấy trong danh sách diễn viên có tên Lục Quân Càn thì đều mở mắt, thảo luận xem Lục thiên vương diễn lúc nào mà sao không ai nhận ra. Nhưng ngay cả một vai mờ nhạt như vậy, anh vừa xuất hiện được vài giây thì Thẩm Bác Diễn đã nhận ra được.

Lúc đó Lục Quân Càn rất tò mò, hỏi sao Thẩm Bác Diễn lại nhận ra được, có phải đã được người ta tiết lộ trước rồi không, Thẩm Bác Diễn khinh thường nói: “Chả cần ai tiết lộ, nếu ngay cả cậu mà tôi cũng không nhận ra...” Hắn dừng lại một chút, tự giễu nói, “Thì nhất định tôi bị thất tâm phong!!” (thất tâm phong: thần trí hỗn loạn, vui mừng thất thường, dân gian gọi là bệnh điên)

Lục Quân Càn không hiểu hắn và thất tâm phong thì có liên quan gì đến nhau, còn tưởng do mình diễn không tốt, không có vai đột phá nào, lại không diễn tròn vai, cho nên Thẩm Bác Diễn vừa liếc mắt đã có thể nhận ra.

Thế nhưng Lục Quân Càn không biết, mỗi bộ phim mỗi video có anh trong đó, Thẩm Bác Diễn đều xem đi xem lại hơn chục lần, bất luận anh có thói quen gì đều không thoát khỏi ánh mắt của Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng đi tới khu vực ghế ngồi của mình ngồi xuống, nhìn không được len lén nhìn về phía Thẩm Bác Diễn. Tiếc là bởi có người chặn nên anh không thể nhìn thấy thân ảnh Thẩm Bác Diễn.

Lúc này Thẩm Bác Diễn đang nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình đến đờ ra. Trong điện thoại hắn có rất ít tin nhắn, bình thường hắn hay xóa hết các tin nhắn khác trong điện thoại, chỉ để lại tin nhắn của một mình Lục Quân Càn. Trong chiếc di động này còn lưu tin nhắn cuối cùng Lục Quân Càn gửi cho hắn...

Thẩm Bác Diễn ôm tim mình, nghĩ tới Lục Quân Càn, ngực đau đến không thể hô hấp.

“Thẩm tổng, anh không sao chứ? Khó chịu trong người sao?” Người ngồi cạnh hắn ân cần hỏi han.

Thẩm Bác Diễn lắc đầu, ý bảo người kia không cần quan tâm mình.

Người kia cảm thấy rất kì quái. Ôm ngực... là đau tim sao? Trước đây chưa từng nghe qua nhị thiếu gia nhà họ Thẩm bị bệnh tim, không lẽ bị lây bệnh của Lục Quân Càn?

Không bao lâu, dạ tiệc xin ý kiến phê bình bắt đầu.

Công ty tổng kết thành tích đạt được trong gần đây. Nói tới thành tích, không thể không nhắc đến “Nhất ca” của công ty Lục Quân Càn. Nhắc tới Lục Quân Càn, trên dưới khán đài đều lặng im mặc niệm, nhìn hội trường yên tĩnh, thiếu chút nữa thỉnh hội biến thành điệu hội, cũng may mà lão tổng kịp thời quay trở về chủ đề chính, lại khen ngợi các nghệ sĩ và ekip có thành tích tốt, sau đó cảm ơn những người môi giới, đài truyền hình, mong muốn các dự án tiếp theo có thể cùng hợp tác tốt đẹp. (Thỉnh hội: tiệc vui, điệu hội: lễ tưởng niệm)

Lão tổng nói xong thì vào buổi tiệc rượu. Trong hội trường chuẩn bị rất nhiều đồ ăn và rượu, còn có một khu nghỉ sự để khách quý sử dụng, đây cũng là cơ hội tốt để các nghệ sĩ và đạo diễn tiếp xúc với các nhà đầu tư.

Mã Du phải thảo luận kế hoạch hợp tác với đài truyền hình, không thể ở cùng Lục Lăng Hằng. Nhưng anh cố ý chỉ điểm Lục Lăng Hằng đi tìm đạo diễn Trương Khôn nói chuyện, tiện thể tự đề cử mình, bởi Trương Khôn chính là đạo diễn của bộ phim “Khương môn phi tương” mà Lục Lăng Hằng muốn diễn, cuối tuần này “Khương môn phi tương” bắt đầu casting thử vai.

Lục Lăng Hằng cũng không quá vất vả để tìm đạo diễn Trương Khôn trong đám đông. Kiếp trước Quân Càn từng hợp tác qua với Trương Khôn, cho nên Quân Càn hiểu khá khá về con người vị đạo diễn này.

Anh biết vị đạo diễn này cũng là một bợm rượu, hơn nữa rất thích uống rượu Thiệu Hưng, lúc này Trương Khôn đang đảo mắt nhìn quanh, vẻ mặt thòm thèm, tám phần mười là bị quỷ rượu nhập rồi, nhưng không biết rượu Thiệu Hưng ở đâu.

Lục Lăng Hằng nhìn bốn phía xung quanh, vừa hay cách anh không xa có một bàn rượu, anh mau chóng đi tới, rót hai ly, sau đó đi về phía Trương Khôn.

“Đạo diễn Trương.” Lục Lăng Hằng mỉm cười đưa một ly rượu cho Trương Khôn: “Có thể mời anh một ly chứ?”

“Ồ!” Trương Khôn thấy rượu trong tay Lục Lăng Hằng, hai mắt sáng lên, vội vàng đón lấy. Anh ta nhìn Lục Lăng Hằng từ trên xuống dưới một lượt, có chút mơ màng: “Cậu là...”

Lục Lăng Hằng vội vã tự giới thiệu: “Em là Lục Lăng Hằng, là em họ Lục Quân Càn, trước đây từng nghe anh họ em nhắc tới đạo diễn Trương, nói trong quá trình hợp tác đạo diễn Trương rất chiều cố anh ấy, cho nên em muốn kính đạo diễn Trương một ly.”

“À à, cậu là Lục Lăng Hằng! Tôi đã nghe tổng giám Mã nhắc về cậu!” Trương Khôn cao hứng uống một hớp rượu, ánh mắt lại đảo qua người Lục Lăng Hằng, “Không hổ là em họ Quân Càn, đáng đáp không tồi nha!” Trước đó Mã Du đã chào hỏi qua với Trương Khôn, đề cử Lục Lăng Hằng cho vị đạo diễn này, hy vọng Lục Lăng Hằng có thể đóng “Khương môn phi tương”.

Lục chú ý của Lục Lăng Hằng đặt hết trên người Trương Khôn, mà Trương Khôn lại dồn hết lực chú ý vào rượu, nên không ai trong họ chú ý tới lúc họ nói chuyện Thẩm Bác Diễn vừa khéo đi qua phía sau Lục Lăng Hằng, nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của họ.

Em họ Lục Quân Càn? Nghe Lục Lăng Hằng giới thiệu mình như vậy, Thẩm Bác Diễn cười lạnh trong lòng một tiếng! Đúng là biết cách ôm chân người ta! Thẩm Bác Diễn còn nhớ rõ, trước đây lúc Lục Quân Càn mới tiến cử Lục Lăng Hằng vào công ty giải trí Tinh Tinh, hắn từng hỏi người em họ này có quan hệ thế nào với Lục Quân Càn. Khi đó Lục Quân Càn nói chỉ là em họ con dì, không tính là thân thuộc, nhưng người nhà nhờ chiều cố, dù sao cũng phải giúp một chút, không sau này lại bị nói là nổi tiếng rồi thì khinh người.

Quan hệ của Lục Quân Càn với người nhà cũng không phải quá thân thiết, dù sao bố mẹ Quân Càn ly hôn từ sớm, từ nhỏ cha đã không chăm sóc anh, mấy năm trước mẹ anh lại qua đời, anh cứ như vậy một mình lặn lội trong giới giải trí, người nhà không giúp đỡ anh chút nào, nhưng đến khi có việc muốn nhờ vả thì cô bấy dìa tám đều dấn tới. Giờ anh không còn, các chú các bác còn tranh giành tài sản anh để lại, đưa em họ xa cũng dựa dẫm quan hệ máu mủ mà muốn nổi tiếng. Đám người này, họ không tự thấy có lỗi với Lục Quân Càn sao?!

Lục Lăng Hằng không biết mình bị người ta thâm oán tiểu nhân vô liêm sỉ, dù sao anh cũng chính là Lục Quân Càn, Lục Quân Càn chính là anh, anh nghĩ dựa vào thân phận mình để tranh thủ thì không có gì là không đúng. Anh lại trò chuyện với Trương Khôn lôi kéo quan hệ một chút, khéo léo kéo dề tài đến bộ phim mới.

Đạo diễn Trương Khôn uống rượu vào, lòng đầy phần chấn, hào sảng nói: “Cậu về nhà chuẩn bị sẵn sàng đi, cuối tuần này thông báo mời cậu đến thử vai, đến lúc đó nhớ biểu hiện tốt một chút! Cậu không tồi, tôi rất xem trọng cậu!”

Lục Lăng Hằng tạo được hảo cảm, cũng tự thấy hài lòng, dù sao anh cũng không phải nhân vật có tiếng tăm gì, không thể nói một hai câu là có thể nhận vai, giờ đạo diễn đã biết anh coi như xong bước đầu. anh nói thêm mấy câu nữa với Trương Khôn rồi đi.

Thẩm Bác Diễn đứng bên cạnh bàn rượu cô đơn một mình tự uống, nếu có người đến gần hắt, hắt liền lạnh nhạt nói mấy câu rồi đuổi người kia đi, ai cũng không muốn để ý tới. Ánh mắt hắt từ đầu tới cuối chỉ dừng trên người Lục Lăng Hằng.

Thật sự rất giống. Trước đây hắt không mấy chú ý tới Lục Lăng Hằng, lúc này cũng không nghĩ ra, Lục Lăng Hằng giống Lục Quân Càn như vậy từ trước sao? Thẩm Bác Diễn vừa thâm khinh thường trong lòng, sao Lục Lăng Hằng có thể đánh đồng với Lục Quân Càn được cơ chứ? Lại vừa khó khăn rời đường nhìn ra khỏi người cậu ta. Chắc là bắt chước thôi. Đúng là chỉ là bắt chước.. vụng về như vậy..

“Ồ, Thẩm tổng.” Trương Khôn đi tới bàn rót rượu, trông thấy Thẩm Bác Diễn, lập tức nở nụ cười vươn tay ra: “Đã lâu không gặp.”

Trương Khôn từng hợp tác với Lục Quân Càn, vậy thì đồng nghĩa cũng từng tiếp xúc qua với Thẩm Bác Diễn, dù sao thì trước đây hề là phim của Lục Quân Càn thì Thẩm Bác Diễn đều giành đầu tư.

Thẩm Bác Diễn không mấy hứng thú bắt tay Trương Khôn.

Trương Khôn hỏi: “Không biết gần đây Thẩm tổng có ý định đầu tư gì không?”

Thẩm Bác Diễn hiểu rõ ý đồ, liếc mắt nhìn: “Có kế hoạch quay phim mới sao? Muốn tìm tôi đầu tư?”

Trương Khôn bị vạch trần, cũng không lo lắng mà làm như đương nhiên cười ha hả. “Đúng vậy, tôi vừa nói chuyện với em họ Lục Quân Càn một lúc, muốn mời cậu ấy diễn. Thế nào, Thẩm tổng có hứng thú không?” Người trong giới đều biết, mỗi lần Lục thiên vương gia nhập đoàn làm phim thì đều tự có người đến đầu tư, chỉ cần đoàn làm phim dùng anh ấy thì không lo sẽ thiếu tiền. Nhất là Lục Quân Càn không chỉ có thể lôi kéo đầu tư mà còn có thể đảm bảo phòng vé, đúng là bảo bối của các đạo diễn thương nghiệp! Mà trong số các nhà đầu tư, nhất định sẽ có một phần của tập đoàn Thẩm thị, cho nên có không ít người hoài nghi Lục Quân Càn có quan hệ bí mật với Thẩm Bác Diễn.

Nay Lục Quân Càn đã mất, Trương Khôn nghĩ dựa vào quan hệ của Thẩm Bác Diễn với Lục Quân Càn, có lẽ Thẩm Bác Diễn sẽ tiếp tục đầu tư cho em họ Quân Càn, cho nên phải nhanh chóng mượn quan hệ này.

Thẩm Bác Diễn cười lạnh một tiếng: “Anh định dùng Lục Lăng Hằng?”

“Đúng rồi.” Trương Khôn vội nói, “Đương nhiên phải dùng rồi! Tôi rất hài lòng với cậu ấy, điều kiện cậu ấy rất tốt! Dù sao cũng là em họ Lục Quân Càn mà!” Lời của các nhà đầu tư rất có tiếng nói với các đạo diễn casting, chọn ai bỏ ai chỉ cần có tiền là có thể định đoạt. Nếu Thẩm Bác Diễn có thể nể mặt Lục gia mà đầu tư, đừng nói là một nam phụ số 4, Thẩm Bác Diễn có muốn cho lên làm nam phụ số 2 cũng có thể. Mà nếu Thẩm gia có thể trở thành nhà đầu tư lớn nhất thì đến nam chính là ai anh ta cũng có thể định đoạt!!

“Ban này lúc đi ngang qua tôi có nghe được hai người nói chuyện, hôm nay là lần đầu tiên anh gặp cậu ta sao? Liếc mắt đã hài lòng sao?” Thẩm Bác Diễn lạnh lùng nói: “Có phải đạo diễn Trương đã quá vội vàng rồi không?”

“Sao?” Trương Khôn sững sờ, trong lúc bất chợt không hiểu ý của Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn lắc lắc ly rượu trong tay, gần từng chữ một: “Đạo diễn Trương coi trọng gì ở Lục Lăng Hằng chứ? Hay là, bởi vì cậu ta là em họ Lục Quân Càn?”

Trương Khôn cười gượng, nhất thời không biết nên thừa nhận hay phủ nhận. Mặc dù tướng mạo Lục Lăng Hằng không tồi nhưng nếu cậu không phải em họ Lục Quân Càn vậy sẽ phải tiến hành casting từng vòng theo tiến trình, dù sao thì người này diễn xuất ra sao, có hợp với kịch bản không phải thử sức qua mới biết được. Cũng không phải nếu Lục Lăng Hằng không phải em họ Lục Quân Càn thì sẽ không dùng, chỉ là nếu Lục Lăng Hằng có thể dựa vào thân phận em họ Lục thiên vương để có thể tạo lợi nhuận cho đoàn làm phim thì chắc chắn đạo diễn sẽ dùng người này.

“Dùng cậu ta, sau đó có thể lợi dụng quan hệ với Lục Quân Càn để lôi kéo đầu tư, dùng cậu ta, lúc phim sắp ra mắt có thể lấy Lục Quân Càn ra để gây tiếng tăm, có phải đạo diễn Trương đang tính toán như vậy không?”

“À...” Trương Khôn lại bị nói trúng tim đen một lần nữa, biểu tình trên mặt có phần gượng gạo, bởi vì nghe ra giọng điệu châm chọc không đồng ý trong lời nói của Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn cười ha ha một lúc, đột nhiên quay trở lại đề tài: “Chuyện đầu tư tôi sẽ suy nghĩ, nhưng Lục Lăng Hằng,” hắn giúp Trương Khôn rót rượu, ánh mắt sắc lẹm mà hung ác, “Không, được, dùng.”

Trong lòng Thẩm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng và Tần Tiểu Lệ cũng như nhau, ai biết lúc Lục Lăng Hằng nói chuyện với Trương Khôn đã lôi Lục Quân Càn ra để mượn danh nghĩa bao nhiêu lần, thậm chí Trương Khôn nói chuyện với Lục Lăng Hằng xong liền tìm hắn lôi kéo đầu tư, tám phần mười là chủ ý của Lục Lăng Hằng! Hắn thật sự hận đám người này, muốn nhìn bộ dạng hối hận của họ khi tự lấy đá đập chân mình xem thế nào!!

“Hử?” Trương Khôn há hốc mồm. Vốn nghĩ Thẩm Bác Diễn coi trọng Lục Quân Càn thì sẽ đặc biệt chiều cố cho Lục Lăng Hằng, không ngờ cái gọi là “đặc biệt chiều cố” kia lại đặc biệt tối như vậy. Trương Khôn không nhịn được hỏi, “Vì sao?”

Bạn đang

Thẩm Bác Diễn buông ly rượu cạn trong tay mình, tiến lên vỗ vỗ vai Trương Khôn, ghé vào lỗ tai ông ta gần từng chữ lạnh lùng: “Bởi vì tôi ghét nhất là người khác – lợi dụng người đã khuất!” Sau khi nói xong, hắn vỗ vai Trương Khôn, sau đó nghênh ngang rời đi.

10. Chương 10: Lục Lăng Hằng, Cậu Ta Đang Cố Bắt Chúc Anh Họ Mình!

– Lục Lăng Hằng, cậu ta đang cố bắt chúc anh họ mình!

Mã Du nói chuyện cùng người bên đài truyền hình vài giờ, cuối cùng cũng rảnh rồi, đi quanh hội trường một chút, lúc đi đến bàn rượu thì thấy Trương Khôn đang rót rượu.

“Đạo diễn Trương!” Mã Du nhiệt tình chào hỏi, “Hôm nay anh có hài lòng không?”

Trương Khôn vội vã gạt đầu: “Có, rất hài lòng.”

“Mấy người tôi mới giới thiệu kia, đạo diễn Trương thấy thế nào?”

Nhắc tới đề tài này, nét mặt Trương Khôn trở nên lúng túng. Trương Khôn nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, sau đó kéo Mã Du tới một nơi tương đối thưa người, thở dài lắc đầu: “Tôi có ấn tượng tương đối tốt với Lục Lăng Hằng, nhưng hình như cậu ta đã đắc tội với Thẩm nhị thiếu gia.”

“Sao?!” Mã Du ngăn người, Lục Lăng Hằng đắc tội Thẩm Bác Diễn sao?!

Trương Khôn thường xuyên hợp tác với người của công ty giải trí Tinh Tinh, quan hệ với Mã Du cũng tốt cho nên lập tức lên kế chuyện Thẩm Bác Diễn bảo anh không được dùng Lục Lăng Hằng cho Mã Du nghe. Thật ra yêu cầu của Thẩm Bác Diễn cũng rất quá phận, nếu hẳn đầu tư, chỉ định diễn viên gia nhập đoàn làm phim hay không thì còn bình thường, trong khi hẳn còn chưa đồng ý đầu tư, lại yêu cầu đoàn làm phim không được nhận diễn viên, như vậy thật không biết đạo lý. Nhưng Thẩm Bác Diễn nói như vậy, Trương Khôn cũng không dám làm trái lời, Thẩm Bác Diễn đại diện cho tập đoàn Thẩm thị, mà anh chỉ là một đạo diễn nhỏ bé, sau này vẫn còn muốn lần lộn kiếm cơm. Trừ khi có một người nhiều tiền hơn, chỉ định không có Lục Lăng Hằng thì không được, bằng không Lục Lăng Hằng khó có thể nhận vai này.

Ban này Mã Du nói chuyện với người của đài truyền hình thấy Lục Lăng Hằng và Trương Khôn cười cười nói nói vui vẻ, còn tưởng rằng hai người bàn chuyện không tồi, trăm triệu lần không ngờ kết quả lại thành ra như vậy. Anh nói với Trương Khôn mấy câu liền vội vã rời đi.

Lục Lăng Hằng tự thấy tiệc rượu lần này mình thu hoạch không nhỏ, ít nhất là mấy đạo diễn và nhà sản xuất đã biết tới anh. Kiếp trước Lục Quân Càn rất thuận buồm xuôi gió, cho nên đối nhân xử thế cũng rất tự tin lạc quan, lần lộn vài tiếng đồng hồ, đến khi cảm thấy mọi người có ấn tượng tốt với mình rồi anh mới cầm rượu tìm một nơi nghỉ ngơi.

Kiếp trước đời sống của Lục Quân Càn rất lành mạnh, rượu và thuốc lá đều không dính tới, hầu như không có bất cứ thói quen xấu nào, ngay cả khi nghỉ phép đến sông bạc, mọi người đều đánh mấy ván thử vận may nhưng anh cũng không tham gia. Không phải vì anh không thích làm, mà vì tim anh vốn không tốt, phải kiêng kỵ rất nhiều thứ, thậm chí sống đến hai mươi tám tuổi rồi mà anh vẫn chưa yêu đương bao giờ, chỉ vì bác sĩ dặn anh không được quá vui quá buồn, nếu không sẽ gây bất lợi tới bệnh tình.

Nhớ tới chuyện của kiếp trước, Lục Lăng Hằng lại bắt đầu thất thần. Một diễn viên không được nhập tâm quá mức không thể là một diễn viên tốt, cũng bởi vì như vậy nên con đường diễn xuất của anh rất hẹp, có rất nhiều vai anh muốn thử nhưng không thể diễn, từng có người quả quyết nếu anh cứ phát triển như vậy, qua ba mươi tuổi nhất định sẽ dần mờ nhạt. Không ngờ chưa đến ba mươi tuổi anh đã chết, Mỗi khi nhớ tới chuyện trước khi sống lại, anh đều thấy lòng chua xót, bao nhiêu thành tích kiếp trước tích lũy được đổ sông đổ bể, nhưng cũng có khi anh lại cảm thấy may mắn, hôm nay anh có một thân thể khỏe mạnh, chí ít có thể sống nhiều hơn người khác, những thứ đã mất vẫn có thể lấy lại được. Nghĩ tới đây, Lục Lăng Hằng khẽ cười, giơ ly rượu lên nhấp một ngụm, đúng là vị không tồi, chẳng trách nhiều người ham thích như vậy.

“Sao cậu lại ở đây?” Mã Du chạy tới, “Tôi tìm cậu này giờ!”

“Ồ!” Lục Lăng Hằng vội đứng lên, “Anh Mã, sao vậy, anh tìm em có việc gì?”

Mã Du trầm mặt: “Không phải tôi đã dặn cậu biểu hiện cho tốt trước mặt đạo diễn và người của nhà sản xuất để tranh thủ kiếm vai rồi hay sao?”

Lục Lăng Hằng giải thích: “Này giờ em đi bắt chuyện với họ mà, em thấy họ có ấn tượng không tệ với mình.”

“Ấn tượng không tệ?” Mã Du cười nhạt, “Cậu lấy đâu ra tự tin vậy? Tôi hỏi, cậu đã đắc tội gì với Thẩm lão nhị?!”

“Ồ?!” Đương nhiên Lục Lăng Hằng biết Thẩm lão nhị mà Mã Du nhắc tới là Thẩm Bác Diễn. Ở kiếp trước, Mã Du không quá để ý đến vị thiếu gia ăn chơi lêu lổng này, trong mắt Mã Du Thẩm Bác Diễn là một cậu ấm cả ngày lêu đẹo theo sau Lục Quân Càn như fan não tàn, cho nên hay gọi hắn là Thẩm lão nhị.

“Em đắc tội anh ta á?” Lục Lăng Hằng không thể tin vào tai mình: “Đâu có đâu!!”

Mã Du nhú mày: “Thế sao hẳn nói với đạo diễn Trương là không được dùng cậu?”

“Sao cơ?!” Thiếu chút nữa Lục Lăng Hằng nhảy dựng lên, “Sao có thể?!”

Mã Du nhìn bộ dạng ngạc nhiên chẳng biết chuyện gì đang xảy ra của Lục Lăng Hằng, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Hay là cậu đã đắc tội hẳn ta lúc nào mà chính cậu cũng không biết? Hay là... bởi vì cái weibo cậu đăng lên hai hôm trước?”

Lục Lăng Hằng vẫn còn đang kinh ngạc.

Mã Du chống nạnh lắc đầu chỉ trích: “Cậu cũng thật là, không đứng tự nhiên đăng cái kia lên làm gì, Tần Tiểu Lệ tự làm thì tự cô ta chịu, cậu đi châm chọc Thẩm Bác Diễn thiếu khoan dung làm gì? Kiểm chuyện vào thân à?!”

“Hự...” Lục Lăng Hằng nói không nên lời. Chẳng lẽ bởi vì cái weibo kia thật sao? Không đến mức ấy chứ, ấn tượng Thẩm Bác Diễn trong lòng anh đâu phải người hẹp hòi như vậy, bình thường có vài người không ưa phong cách của Thẩm Bác Diễn đều mắng qua, nhưng đó giờ hắn ta có để trong lòng đâu. Huống hồ weibo hôm đó chủ yếu là để châm chọc Tần Tiểu Lệ, không đến mức Thẩm Bác Diễn không nhìn ra chứ?!

Đột nhiên Lục Lăng Hằng nhớ tới lễ truy điệu của mình ngày hôm đó, Thẩm Bác Diễn hành động thất thố trước mặt bao người. Chẳng lẽ kiếp trước anh đã làm gì đắc tội hắn, cho nên hắn giận chó đánh mèo sang người “em họ” này?

Lục Lăng Hằng xoay người đi vào trong hội trường, “Để em đi hỏi anh ta cho rõ.”

“Sao?!” Mã Du không ngờ gan cậu ta lớn như vậy, còn dám tìm Thẩm Bác Diễn đối chất, vội nói: “Cậu định nói gì với hắn? Nhỡ chọc hắn giận lên thì làm sao?!”

Lục Lăng Hằng khoát tay: “Không sao đâu, anh ta không phải người dễ tức giận như vậy!” Nói rồi anh liền đi.

Mã Du giật mình ngây người một chỗ. Cái cậu Lục Lăng Hằng này... hiểu rất rõ Thẩm Bác Diễn sao? Giọng nói kia, giống như nói con cún nhà mình nuôi rất biết điều, sẽ không cắn người đâu vậy!

Thẩm Bác Diễn đực mặt trong hội trường một lúc, cảm thấy quá buồn chán, đang định rời đi thì nghe thấy phía sau có người gọi mình: “Thẩm tổng, đợi một chút!”

Thẩm Bác Diễn quay đầu nhìn, trông thấy Lục Lăng Hằng đuổi theo.

“Thẩm tổng!” Lục Lăng Hằng mất vài giây để khôi phục tinh thần, mỉm cười bắt đầu lôi kéo làm quen, “Thẩm tổng định đi sao?”

Hai tay Thẩm Bác Diễn đút trong túi quần, lạnh lùng nhìn Lục Lăng Hằng: “Mắc mớ gì tới cậu.”

“....?!” Lục Lăng Hằng hoài nghi mình nghe nhầm! Mắc mớ gì tới cậu là cái gì cơ?! Hắn ta vừa nói như vậy sao?!!

Thẩm Bác Diễn cũng không quan tâm vẻ mặt ngạc nhiên của anh, đoạn xoay người rời đi, Lục Lăng Hằng vội vã ngăn hắn lại: “Khoan đã Thẩm tổng, tôi có một số việc...”

Thẩm Bác Diễn không chút lưu tình nào cắt ngang lời Lục Lăng Hằng: “Liên quan gì tới tôi.”

“...” Nhất thời Lục Lăng Hằng ngây người không biết làm sao cho phải.

Thẩm Bác Diễn vòng qua Lục Lăng Hằng đang hóa đá, đi thẳng ra khỏi hội trường. Thật ra hắn rất muốn quay lại nhìn xem lúc này Lục Lăng Hằng còn giống Lục Quân Càn không, nhưng mà hắn nhịn được. Hàng nhái thì vẫn mãi là hàng nhái. Không ai có thể đánh đồng với Lục Quân Càn được.

Lục Lăng Hằng hóa đá trong gió. Mắc mớ gì tới cậu... Liên quan gì tới tôi... Mười chữ này thẳng thừng giết chết anh trong nháy mắt. Tuy Thẩm Bác Diễn là thế hệ giàu có thứ hai, nhưng hắn vốn đâu phải người ngạo mạn, chỉ ít trong ấn tượng Lục Quân Càn thì không phải như vậy, hắn lúc nào cũng mặt dày mày dạn như không biết mất mặt là cái gì. Kiếp trước Lục Quân Càn và Thẩm Bác Diễn chỉ cãi nhau duy nhất một lần, khi đó Lục Quân Càn đóng phim gặp nhiều áp lực, Thẩm Bác Diễn thì cãi nhau với người nhà, tâm tình hai người đều không tốt, lúc ấy Thẩm Bác Diễn đến phim trường thăm, hai người chẳng biết thế nào mà lại cãi nhau. Trong lúc nóng giận, Thẩm Bác Diễn bực tức nói: “Lục Quân Càn, lần nào cũng là anh nhượng bộ, em thật khiến anh không còn cách nào!! Hôm nay anh nói cho em biết, sau này nếu anh còn bám lấy em nữa, anh chính là con chó!” Nói rồi nổi giận đùng đùng vung tay bỏ đi.

Đó là lần đầu tiên Lục Quân Càn thấy Thẩm Bác Diễn nổi giận, trong lòng cũng có chút hối hận, nhưng anh cảm thấy mình không làm gì sai, hơn nữa ở đoàn làm phim có việc không đi được. Kết quả lúc diễn xong một cảnh quay đầu nhìn lại, trông thấy Thẩm Bác Diễn cười cười không tim không phổi đứng sau lưng

mình. Lục Quân Càn còn chưa kịp hoàn hồn, lại nghe thấy Thẩm Bác Diễn kêu ba tiếng “ăng ăng!”, thiếu điều nghiêng đầu ra cho Lục Quân Càn vuốt ve, mặt lầy lòng: “Anh sai rồi, anh chính là con chó con, em đừng giận anh nữa! Quay phim xong anh mời em đi ăn.”

Cứ như vậy hai người làm hòa với nhau, cũng bởi đều là người trưởng thành nên cũng không phân tranh cao thấp không hạ lòng tự trọng xuống được. Chỉ là sau chuyện hôm đó, trong lòng Lục Quân Càn, Thẩm thiếu gia có thêm một biệt danh nữa là “Thẩm Tiểu Cầu”.

Một người vốn không biết cái gọi là thể diện, không tim không phổi như vậy lại đột nhiên trở thành bạo chúa lạnh lùng kiêu ngạo. Lục Lăng Hằng thực sự hoài nghi mình đã nhìn nhầm người. Không phải Thẩm Tiểu Cầu mắc bệnh dại đấy chứ?!

Thẩm Bác Diễn ra khỏi hội trường, đi ngang qua bức tường kí tên, nghỉ chân dừng lại chốc lát. Trước đây hắn rất thích tìm chữ ký của Lục Quân Càn trong đám đông. Chữ ký của Lục Quân Càn muộn tao như chính con người anh, kết cấu vừa rõ ràng lại vừa mang đến cảm giác bữa bãi phóng đảng. Thật ra chữ của Lục Quân Càn cũng không đẹp lắm, chỉ khi viết tên mới có thể viết được như vậy, cũng bởi vì đã luyện qua vô số lần, còn những chữ khác quả thật chỉ ngang với trình độ học sinh trung học.

Thẩm Bác Diễn đảo mắt qua góc chân tường, đường nhìn đột nhiên dừng lại ở một chữ ký.

Trông thấy chữ “Lục” quen thuộc không gì sánh bằng, trái tim hắn như bị bóp một cái, máu trong người nháy mắt dâng trào, khiến hắn kích động đến run rẩy. Nhưng phía sau nó lại là hai chữ “Lăng Hằng” xa lạ. Ba chữ này nhìn qua trông không giống như một người viết, chữ đầu tiên giống như được luyện qua luyện lại viết vô số lần, nhưng hai chữ phía sau lại trông như chữ của học sinh trung học.

Lục Lăng Hằng.. Lục Lăng Hằng!

Thẩm Bác Diễn nhào tới bức tường, tỉ mỉ quan sát chữ ký này. Quá giống, chữ “Lục” thật sự quá giống, sao lại như vậy chứ? Chữ ký này trông như vốn muốn ký là Lục Quân Càn, nhưng đến phút cuối lại đổi thành Lục Lăng Hằng, nét ngang trong chữ “Lăng” cũng bởi vậy mà quá dài. (Chữ Quân: ； chữ Lăng:)

Đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Thẩm Bác Diễn. Chữ ký này vốn định ký là Lục Quân Càn?! Chẳng lẽ Lục Lăng Hằng không phải... Không, không thể nào! Quân Càn đã mất rồi!

Thẩm Bác Diễn nhìn chằm chằm hai chữ “Lăng Hằng”, ánh mắt cháy rực dần trở nên lạnh lùng. Lúc này đây hắn có thể khẳng định, Lục Lăng Hằng đang cố gắng bắt chước theo Lục Quân Càn, bắt chước cả động tác ký tên.. Hừ, đúng là thứ hàng nhái kém chất lượng!

11. Chương 11

Đạo diễn Trương Khôn không dám đắc tội với Thẩm Bác Diễn, cho nên đến buổi thử vai không thông báo cho Lục Lăng Hằng tham gia, vai diễn vốn tưởng có hy vọng cứ như vậy mà mất. Nhưng cũng phải nói Lục Lăng Hằng rất may mắn, anh còn đang quần quýt xem không biết có nên mặt dày tới thử vai trong “Khương môn phi tương” không thì đột nhiên nhận được thông báo của Mã Du, nói là có phim còn tốt hơn muốn anh đi thử.

Bộ phim mà Mã Du thông báo này tên “Đạo phong”, cũng là đề tài quân lữ, vốn là tuần này sẽ tiến hành khởi quay, diễn viên đã được chọn xong từ trước, nhưng một nam diễn viên đóng vai phó quan phát hiện bị viêm phổi phải nhập viện nên phải thay người. Bộ phim này do công ty Tinh Tinh sản xuất nên đương nhiên hy vọng có thể sử dụng gà nhà mình, chỉ khi gà nhà không có ai thích hợp mới bắt buộc đi ra ngoài tìm. Nhân vật phó quan này tuy không phải vai chính nhưng cũng có rất nhiều phân cảnh, hình tượng lại lập thể, nếu diễn tốt có thể là bộ phóng cho diễn viên trở nên nổi tiếng. Các nghệ sĩ trong công ty không hợp tuổi nhân vật thì cũng đã có lịch trình khác, cho nên Mã Du gọi Lục Lăng Hằng tới thử một lần.

Bởi sắp tới lúc phim khởi quay, thời gian rất gấp, Lục Lăng Hằng nhận được điện thoại liền cùng Tiền Duyệt tới công ty để cầm kịch bản về đọc, mai sẽ tiến hành thử vai, nếu được đạo diễn và nhà sản xuất đồng ý sẽ lập tức gia nhập đoàn làm phim.

Xe tới cửa công ty, Lục Lăng Hằng dẫn Tiền Duyệt đi vào muốn tìm Mã Du, chợt thấy một chiếc Mercedes đen đỗ bên ngoài, Lục Lăng Hằng nhìn qua, ngạc nhiên nói: “Không phải xe của Thẩm Bác Diễn sao? Hắn ta tới công ty?”

Tiền Duyệt ngạc nhiên nói: “Cậu biết xe của Thẩm nhị thiếu gia sao?”

“À, cái này, trước từng thấy qua một lần.” Lục Lăng Hằng tiếp tục đi vào trong, “Anh cũng biết Thẩm Bác Diễn sao?”

Tiền Duyệt đuổi theo, nhấn mạnh nói: “Đùa à! Thẩm nhị thiếu gia ấy, ấn tượng sâu đậm vô cùng! Tôi chưa từng thấy ai phũ như anh ta.”

“Phũ?” Lục Lăng Hằng vì suy nghĩ mà dừng bước. Thẩm Bác Diễn phũ á? Đó giờ anh chưa từng nghĩ như vậy. Song lại nói, mấy hôm trước gặp Thẩm Bác Diễn ở buổi sự kiện kia, hắn ta đúng là quá phũ....

Tiền Duyệt hỏi: “Không phải hôm đó ở đoàn làm phim hai ta cùng thấy đó sao, anh ta làm Tần Tiểu Lệ giận tới thiếu chút nữa thổ huyết, cậu không nhớ à?”

Ở đoàn làm phim? Tần Tiểu Lệ? Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, đoán được đại khái là khi nào. Chắc có lẽ là hồi năm ngoái lúc anh cùng Tần Tiểu Lệ đóng vai anh em trong một bộ phim, lúc đó anh dẫn Lục Lăng Hằng đi cùng, lấy cho em họ một vai phụ, cho nên từng ở trong cùng một đoàn làm phim, lúc quay phim Thẩm Bác Diễn thường lượn tới lượn lui nhiều lần. Anh khẽ hỏi: “Làm gì với Tần Tiểu Lệ cơ? Tôi không nhớ rõ.”

Tiền Duyệt bắt đầu dĩ lắc đầu. Bởi Lục Lăng Hằng thích uống rượu nên bình thường hay quên, lúc học lời kịch cũng nhớ trước quên sau như vậy, cho nên cũng không thấy kì lạ, nhớ lại nói: “Hôm đó anh Quân Càn đang hóa trang, Thẩm Bác Diễn ngồi bên cạnh chờ anh ấy, Tần Tiểu Lệ thấy vậy thì xum xoe tới bên cạnh, Thẩm Bác Diễn nói hai chữ, Tần Tiểu Lệ nghe xong thiếu chút nữa khóc.”

Tiền Duyệt coi như cũng là người trong giới giải trí, cũng hiểu được thủ đoạn dựa dẫm của một vài ngôi sao, biết khi đó thật ra Tần Tiểu Lệ muốn quyến rũ Thẩm Bác Diễn làm kim chủ. Đó cũng không phải lần đầu tiên Tần Tiểu Lệ lấy lòng Thẩm Bác Diễn, chỉ cần Thẩm Bác Diễn tới thăm, kiểu gì cô ta cũng lượn qua lượn lại trước mặt Thẩm Bác Diễn, hết bưng trà rồi lại tới đưa quả, chỉ là Thẩm Bác Diễn vẫn luôn tò tò theo sau Lục Quân Càn, chẳng thèm đoái hoài gì tới cô ta. Hôm đó ở bên ngoài phòng hóa trang, Tần Tiểu Lệ giả mù sa mưa chạy tới nói cái gì mà cảm ơn Thẩm tổng đã tới chiếu cố đoàn làm phim, Thẩm tổng thật quan tâm mọi người, nếu rảnh rồi thì cùng mọi người ăn cơm, Thẩm Bác Diễn bị cô ta bám tới phiền, cuối cùng quay đầu quan sát cô ta mấy giây, sau đó thành thật hỏi ——

Lục Lăng Hằng hồi hộp không kịp chờ hỏi: “Hắn ta hỏi gì vậy?”

Tiền Duyệt nói: “Hắn ta hỏi Tần Tiểu Lệ —— ‘Cô là ai?’ “

Lục Lăng Hằng nghe xong thiếu chút nữa bò lăn ra đất cười.

Cô là ai.. Lục sát thương của ba chữ này quả thật còn hơn tất cả mọi lời thô tục! Phim kia Tần Tiểu Lệ là nữ chính, Thẩm Bác Diễn là nhà đầu tư, còn tới kiểm tra rất nhiều lần, lần nào tới Tần Tiểu Lệ cũng xum xoe chạy tới ân cần thăm hỏi, cuối cùng đổi lại ba chữ ‘cô là ai’....Chẳng trách thiếu chút nữa Tần Tiểu Lệ khóc, đổi là người khác chắc đã khóc thành sông luôn rồi.

“Tần nhẩn phũ phàng..” Lục Lăng Hằng dở khóc dở cười. Hóa ra Thẩm Tiểu Cầu không biết mất mặt là gì còn có mặt này sao? Tâm thần phân liệt trong truyền thuyết đây sao?!

Đang nói, phía trước hành lang xuất hiện một người đàn ông ôm hộp đồ. Nhìn rõ người kia là ai xong, Lục Lăng Hằng không khỏi rét run —— nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, chẳng phải Thần Phô Diễn Thẩm Tiểu Cầu kia sao!

Thẩm Bác Diễn ôm một hộp đồ lớn trong lòng, dáng vẻ vô cùng trân trọng, ngay cả đường cũng không nhìn, ánh mắt dán chặt vào chiếc hộp.

Tiền Duyệt cũng nhìn thấy Thẩm Bác Diễn, vội vã im bật, sợ ban nãy nói xấu bị hắn nghe thấy được.

Lục Lăng Hằng chần chờ vài giây, sau đó tiến lên chào hỏi: “Thẩm tổng khỏe.”

Thẩm Bác Diễn ngẩng đầu nhàn nhạt quét mắt nhìn anh, cổ họng ậm ừ đáp lại, sau đó lại cúi đầu chuyên tâm ôm hộp đồ trong lòng đi tiếp.

Tiền Duyệt tiến lên giúp đỡ: “Để em để em, Thẩm tổng, để em giúp anh.”

“Bỏ tay ra!” Thẩm Bác Diễn lạnh lùng mà uy nghiêm quát lớn một tiếng, Tiền Duyệt đang đưa tay ra nghe vậy hoảng sợ vội rút tay về.

“Ồ!” Lục Lăng Hằng thấy trong hộp có đồ gì đó, ngạc nhiên nói: “Đây không phải đồ của tôi.. à.. của anh tôi sao?!”

Phần lớn đồ trong hộp là những vật dụng linh tinh, có tập kịch bản cũ, cốc nước, vỏ điện thoại di động, ví tiền lẻ, vài hộp thuốc, thậm chí còn có cả búp bê hồi còn sống anh tặng cho trợ lý của mình. Mấy thứ này có đồ anh tặng người khác, cũng có những di vật của anh, thậm chí có không ít đồ lặt vặt anh tiện tay để đó rồi không nhớ mình vứt chỗ nào.

Anh hỏi: “Sao mấy thứ này lại ở chỗ anh?”

Thẩm Bác Diễn ậm ừ một tiếng, không có ý đáp lại câu hỏi của anh, tiếp tục đi ra ngoài.

Tiền Duyệt đứng một bên nhìn không biết phải làm sao.

Lục Lăng Hằng nhú mày, rất không vui với thái độ không biết lễ độ này của Thẩm Bác Diễn, anh khoát tay với Tiền Duyệt, ý bảo cậu ta đi vào phòng họp chờ trước, sau đó đuổi theo Thẩm Bác Diễn: “Thẩm tổng, những thứ này đều là di vật anh trai tôi để lại phải không? Anh lấy mấy thứ này đi để làm gì?”

Cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng dừng lại, ôm chặt hộp đồ trong lòng như sợ bị người khác cướp đi, dùng ánh mắt bất thiện trừng Lục Lăng Hằng: “Mắc mớ gì tới cậu!”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Từ lúc anh sống lại tới bây giờ, Thẩm Bác Diễn nói với anh tổng cộng mười lăm chữ, theo thứ tự là “Mắc mớ gì tới cậu” x2, “Liên quan gì tới tôi” x1, đây là câu cửa miệng của Thẩm Tiểu Cầu sao?!

“Sao lại nói như vậy chứ.” Lục Lăng Hằng tức giận cố nặn ra nụ cười, miễn cưỡng duy trì phong độ nói: “Thẩm tổng, nếu tôi có đắc tội gì với anh, xin anh hãy nói rõ ra, nếu tôi sai nhất định tôi sẽ sửa. Anh là bạn của anh trai tôi, tôi không mong giữa chúng ta có hiểu lầm gì.”

Chân mày Thẩm Bác Diễn giật giật. Thái độ và cách nói chuyện của Lục Lăng Hằng có phần giống với Lục Quân Càn. Mặc kệ người ta tỏ thái độ tệ với anh bao nhiêu, rõ ràng anh cũng rất giận, nhưng luôn cố gắng giữ bình tĩnh duy trì phong độ. Thẩm Bác Diễn từng hỏi anh sao phải nhẫn nhịn như vậy, Lục Quân Càn nói nếu để người ghét mình thấy mình tức giận, điều đó chứng tỏ đối phương có tầm ảnh hưởng lớn với mình, mà anh không muốn những kẻ đáng ghét kia được toại nguyện.

Thẩm Bác Diễn lạnh lùng nói: “Tôi là bạn của anh cậu thì liên quan gì tới cậu chứ? Tôi không có hiềm lăm gì với cậu, chỉ cần cậu không suy tính chuyện xấu, tôi sẽ không gây sự với cậu.”

Khóe miệng Lục Quân Càn giật giật. Hắn đây là cách nói uyển chuyển của “Mắc mớ gì tới cậu” đi. Anh ngăn Thẩm Bác Diễn lại: “Xin lỗi, xin Thẩm tổng giải thích cho tôi với, tôi suy tính chuyện xấu gì cơ?”

Thẩm Bác Diễn cười nhạt: “Đừng giả vờ không biết, cậu muốn tạo scandal hay muốn tìm người bao nuôi tôi không quan tâm, nhưng nếu cậu muốn lợi dụng anh họ mình, tôi khuyên cậu mau bỏ ý định này đi.”

Lục Lăng Hằng ngây người. Thẩm Bác Diễn nhắm vào anh như vậy là vì hắn nghĩ anh lợi dụng người đã chết sao? Chứ không phải bởi kiếp trước anh với hắn có thù oán không rõ nên bị hắn giận chó đánh mèo? Anh vội hỏi: “Vậy sao anh.. lại làm loạn trong tang lễ của anh tôi?”

Thẩm Bác Diễn biến sắc, hung tợn nói: “Liên quan gì...”

“Liên quan gì tới tôi đúng không?” Lục Lăng Hằng vội dùng câu cửa miệng của hắn để chặn lời. Trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười. Lễ truy điệu của ông đây mi tới làm loạn còn dám nói liên quan gì tới ông? Anh cười ha hả nói, “Hôm làm lễ truy điệu thì anh tới làm loạn, giờ lại lấy di vật của anh trai tôi mà không chịu nói lý do cho người nhà, còn nhằm vào tôi... Thế mà trước đây anh họ tôi nói anh là một người rất có nghĩa khí, còn nói mong tôi có thể trở thành bạn tốt của anh. Nhưng xem ra anh cũng không...”

“Anh họ cậu từng nhắc tới tôi sao?” Thẩm Bác Diễn cắt ngang lời Lục Lăng Hằng. Bao nhiêu hung hăng giận dữ ban nãy lập tức mất ráo, hai mắt sáng lên, như đang hy vọng gì đó.

Lục Lăng Hằng ngẩn người: “Đương nhiên, thường xuyên nhắc tới.”

“Cậu ấy nói gì về tôi?” Thẩm Bác Diễn vội vã hỏi.

“Nói.. nói anh là người tốt.”

“Cụ thể đi!”

“À...” Lục Lăng Hằng không ngờ Thẩm Bác Diễn lại để tâm tới chuyện này, nhất thời lắp bắp không biết nói sao cho phải.

“Cậu ấy thật sự nói muốn cậu làm bạn với tôi sao?” Thẩm Bác Diễn dùng ánh mắt có phần không tin tưởng nhìn Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng lập tức đáp: “Đương nhiên rồi.”

Thẩm Bác Diễn nhíu mày, cố che giấu tâm tình mình. Hắn đã quen Lục Quân Càn được mấy năm, Lục Quân Càn chưa từng giới thiệu người nhà của mình với hắn bao giờ. Hồi Lục Lăng Hằng mới vào công ty giải trí Tinh Tinh, Thẩm Bác Diễn từng có ý muốn tới làm quen cậu em họ này của anh một chút, nhưng sau khi nghe Lục Quân Càn nói “Chỉ là bà con xa không thật sự thân” thì đành từ bỏ ý muốn tiếp cận Lục Lăng Hằng. Lục Quân Càn thật sự từng nói muốn giới thiệu hai người với nhau sao? Hay là Lục Lăng Hằng bịa chuyện?

Đúng lúc này Lục Lăng Hằng trông thấy Tiền Duyệt ở cuối hành lang dùng khẩu âm gọi mình. Mã Du đã gọi điện giục cậu ấy, bảo cậu ấy mau dẫn Lục Lăng Hằng tới, đã đến giờ hẹn gặp. Lục Lăng Hằng biết rõ Mã Du ghét nhất là những người không có quan niệm giờ giấc, rất sợ chuyện nhận vai bị hỏng, vội nói: “Xin lỗi Thẩm tổng, tôi có việc phải đi trước.”

“Chờ một chút.” Thẩm Bác Diễn gọi anh lại: “Khi nào thì cậu rảnh?”

Tiền Duyệt không ngừng chỉ vào đồng hồ đeo tay thúc giục Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng nóng ruột, vừa chạy vừa nói: “Tôi gọi cho anh sau.”

Thẩm Bác Diễn sững sốt. Lục Lăng Hằng có số điện thoại mình? Nhưng mình đã cho cậu ta bao giờ đâu!!

Lục Lăng Hằng chạy tới phòng làm việc của Mã Du, Mã Du còn có việc phải tới đoàn làm phim, vội đưa kịch bản cùng cách liên hệ với đạo diễn cho Lục Lăng Hằng, để anh đọc kịch bản xong tự mình liên hệ, sau đó vội vã rời đi.

Lục Lăng Hằng cùng Tiền Duyệt xuống dưới lầu, xe của Thẩm Bác Diễn vẫn còn đỗ dưới đó. Thẩm Bác Diễn đứng bên cạnh cửa xe, thấy Lục Lăng Hằng, lạnh lùng dùng tay ra hiệu: “Lên xe.”

12. Chương 12

“Thẩm tổng, chúng ta đi đâu đây?”

Thẩm Bác Diễn không nhìn anh đến một cái: “Đi tìm một chỗ tâm sự.”

Thẩm Bác Diễm muốn cùng Lục Lăng Hằng nói chuyện về Lục Quân Càn, vậy nên Lục Lăng Hằng cho Tiền Duyệt về trước, còn anh thì lên xe Thẩm Bác Diễm. Lục Lăng Hằng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, giờ đã là một giờ chiều, anh còn chưa ăn trưa, có lẽ Thẩm Bác Diễm sẽ dẫn anh đi ăn rồi cùng nói chuyện.

Nhưng mà nửa giờ sau, xe lái vào trong một tiểu khu xa hoa.

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên nói: “Sao anh lại đưa tôi tới nhà anh?”

Thẩm Bác Diễm liếc mắt nhìn anh một cái: “Sao cậu biết đây là nhà tôi?”

Lục Lăng Hằng cười gượng: “Tôi đoán.” Đương nhiên anh biết Thẩm Bác Diễm có nhà ở đây, mấy năm trước có một lần nhà của anh bị đám săn ảnh chụp được phát tán ra ngoài, để trốn đám săn ảnh anh phải tới nhà Thẩm Bác Diễm ở nửa tháng.

Xe dừng ở dưới lầu, Thẩm Bác Diễm xuống xe ôm hộp đồ đặt ở ghế phía sau. Nhà ở đây khóa bằng mật mã, đi tới cửa, hai tay Thẩm Bác Diễm đang ôm đồ không tiện mở, Lục Lăng Hằng theo thói quen đi lên trước ấn mật mã.

Thẩm Bác Diễm vô cùng kinh hãi, không thể tin nhìn theo bàn tay cậu ta, ngón tay kia hướng chính xác số đầu tiên! Sao người này lại như chủ nhân ở đây vậy? Sao cậu ta lại biết mật mã nhà mình?!

Ngay lúc ngón tay Lục Lăng Hằng sắp chạm xuống bàn phím, anh giật mình một cái, đột nhiên nhớ ra thân phận hiện tại của mình. Anh quay đầu lại giả ngu: “Thẩm tổng, mật mã là gì vậy?”

Thẩm Bác Diễm nhíu mày thật sâu, lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Lục Lăng Hằng cười gượng lập tức thối lui, len lén lau mồ hôi lạnh. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, suýt chút nữa bị lộ!

Cuối cùng Thẩm Bác Diễm đành phải đưa hộp đồ trong lòng ra cho Lục Lăng Hằng, sợ cậu ta làm hỏng đồ, hẩn hung tợn dặn dò: “Cẩn thận một chút!”

Lục Lăng Hằng không nói gì nhận lấy hộp đồ.

Thẩm Bác Diễm ấn mật mã, Lục Lăng Hằng đứng phía sau hẩn ta trợn trắng mắt nhìn. Không phải là năm sinh sao? Lại nói, hai người họ sinh cùng một năm với nhau.

Mở cửa ra, chuyện đầu tiên Thẩm Bác Diễm làm là vội vàng đoạt lấy hộp đồ từ trong tay Lục Lăng Hằng, đề phòng bộ dạng lưu manh kia của Lục Lăng Hằng sẽ trộm đồ bên trong đi.

Vào nhà, Thẩm Bác Diễm lạnh lùng bảo Lục Lăng Hằng ngồi xuống, vào phòng cất hộp đồ xong mới đi ra ngoài, ngồi xuống liền mở miệng hỏi: “Nói chuyện của Quân Càn đi.”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật. Nhớ năm đó anh tới nhà Thẩm Bác Diễm làm khách, mộng còn chưa chạm hẳn xuống ghế Thẩm Tiểu Cầu đã hôn ha hôn hờ bưng cốc nước mật ong tới, cũng bởi anh thích uống nước ngọt. Giờ thì ngay cả một cốc nước lạnh cũng không có nữa.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Thẩm tổng, cái hộp anh mang về kia...”

“Yên tâm đi.” Thẩm Bác Diễm nở nụ cười châm chọc, “Bên trong không có gì đáng tiền đâu.”

Lục Lăng Hằng ngẩn ra. Đương nhiên anh biết bên trong không có vật gì đáng tiền, ban nãy anh đã thấy cả rồi. Nhưng cái câu ‘yên tâm đi’ kia của Thẩm Bác Diễm là có ý gì?!

“Phải rồi, trong tay cậu có đồ gì Quân Càn để lại không? Đồ cậu ấy cho cậu, đồ cậu ấy đã dùng qua, đều được cả.”

“Hử?”

“Cậu cứ ra giá đi, tôi mua.”

Lần này đến cả da mặt Lục Lăng Hằng cũng co rút theo. Thẩm Tiểu Cầu có ý gì đây?! Thu mua di vật của mình để sưu tầm? Cái hộp đồ kia hẩn ta cũng mua lại từ công ty sao?!

Lục Lăng Hằng biết trên đời có nhiều người hay đi thu thập di vật của sao để bán kiếm lời, giờ trên mạng cũng có rất nhiều người bán đồ đặc, quần áo Lục Quân Cần hồi còn sống đã dùng qua với giá cắt cổ, nhưng khẳng định đây không phải mục đích của Thẩm Bác Diễn, Thẩm Bác Diễn không phải người quan tâm tới tiền. Cho nên mục đích của hắn chỉ đơn thuần dừng lại ở sự tò mò? Tưởng nhớ người đã mất?

“Có hay không?” Thẩm Bác Diễn thấy Lục Lăng Hằng chậm chạp không nói gì, mắt kiên nhẫn thúc giục.

“À... Để tôi về nhà xem một chút. Anh thu thập làm gì?”

Thẩm Bác Diễn lại càng mất kiên nhẫn thêm: “Chuyện không liên quan tới cậu thì cậu đừng hỏi. Cậu chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi.”

“....” Lục Lăng Hằng cố nén xung động muốn trợn trắng mắt. Lần này không nói ‘mắc mớ gì tới cậu’ mà nhảy sang trò khách khí sao? Anh giai, anh ‘dám’ không bá đạo nữa à?

Căn bản Thẩm Bác Diễn không quan tâm tới thái độ của Lục Lăng Hằng: “Anh trai cậu thật sự từng nói muốn hai chúng ta trở thành bạn bè? Nói khi nào?”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, đáp: “Nói nhiều lần rồi, chỉ là anh ấy bận quá, vẫn không có cơ hội.”

Thẩm Bác Diễn nhú mày. Lúc Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn gặp nhau Lục Quân Cần có giới thiệu hai người qua một chút, nhưng cũng chỉ giới thiệu tên mà thôi. Lục Quân Cần quá bận rộn, hiếm có dịp ba người chạm mặt, không sắp xếp được thời gian cùng nhau đi ăn một bữa thật ngon. Hai năm qua, thật ra Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng đã gặp nhau mấy lần, nhưng không có Lục Quân Cần giắt dây bắc cầu, hai người họ ngay cả một câu cũng không nói với nhau, giao tình không có gì đáng nói.

Thẩm Bác Diễn trầm mặc một hồi: “Cậu nói dối.”

Lục Lăng Hằng: “....?”

Thẩm Bác Diễn dùng ánh mắt xa cách quan sát Lục Lăng Hằng: “Anh họ cậu nói hai người căn bản không thân nhau.”

Lục Lăng Hằng: “....” Cái này gọi là lấy đá tự đập chân mình đúng không?! Năm ấy lúc Thẩm Bác Diễn biết Lục Quân Cần có một cậu em họ, hắn tỏ ra vô cùng hứng thú với Lục Lăng Hằng, liên tục quần lấy Lục Quân Cần hỏi xem em họ anh là người thế nào, có dễ ở chung không, có sở thích gì không, khiến Lục Quân Cần hoài nghi không biết có phải Thẩm Bác Diễn có ý với Lục Lăng Hằng hay không. Khi đó Lục Quân Cần có chút khó chịu, hơn nữa khi ấy anh và cái cậu em họ Lục Lăng Hằng này thật sự không thân thiết, cho nên mới nói chỉ là cậu em họ hàng xa hồi nhỏ từng gặp mấy lần, bởi là họ hàng nên mới chiếu cố, nếu Thẩm Bác Diễn thấy hứng thú thì tự đi tìm hiểu. Không ngờ sau khi nói xong câu đó, Thẩm Bác Diễn hoàn toàn mất hết hứng thú với Lục Lăng Hằng, cũng không nhắc gì thêm về cậu ấy nữa.

Nhưng lúc này đây Lục Lăng Hằng chỉ có thể phùng má giả làm người mập: “Sao lại không thân được, anh ấy là anh họ tôi mà, bên cạnh anh ấy có mỗi tôi là họ hàng thân thích.”

Thẩm Bác Diễn cười nhạt: “Cho nên bây giờ cậu tự cho mình là người thân nhất của Quân Cần, mượn danh khoác lác khắp nơi?”

“Mượn danh khoác lác?” Lục Lăng Hằng không thích cách dùng từ này một chút nào, “Tôi mượn danh khoác lác khi nào?”

“Lấy thân phận em họ Quân Cần để tiến cử bản thân với đạo diễn, có phải cậu nói với đạo diễn có thể dùng cách này để đi lời kéo đầu tư? Cậu còn lên weibo bịa đặt về Quân Cần để thu hút sự chú ý...”

Lục Lăng Hằng ù ù cạc cạc không hiểu gì: “Lời kéo đầu tư cái gì cơ? Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi bịa đặt chuyện gì?”

“Cái gì mà hy vọng mọi người có thể sống một cách quang minh chính đại, là Quân Cần nói với cậu sao?” Thẩm Bác Diễn cười nhạt, “Quân Cần sẽ nói mấy lời này với em họ mình sao? Tôi, không, tin!”

Lục Lăng Hằng chợt dạ híp mắt một cái. Đúng vậy, tuy rằng anh luôn cố gắng hướng tới công chúng hình ảnh một chàng trai ngay thẳng, nhưng không đời nào anh lại nói với em họ mình mấy lời này, có ai ăn no

dừng mở tự nhiên đi nói với chị em nhà mình rằng mong tất cả mọi người trên đời này sống khoan dung độ lượng ngay thẳng chính trực, anh có bị Mary Sue nhập quái đầu!!

“Cậu còn bắt chước cách ký tên của Quân Càn, bắt chước dáng vẻ và khẩu khí, sao, muốn bắt chước cậu ấy để nổi tiếng à?” Thẩm Bác Diễn dùng ánh mắt khinh thường nhìn liếc qua, gần từng chữ một, “Dựa, vào, cậu?”

Tim Lục Lăng Hằng nhói lên. Bắt chước cách ký tên... Hẳn thấy sao? Dáng vẻ và khẩu khí... Rất giống sao? Thẩm Bác Diễn nhận ra rồi? Anh lại nhớ tới lần ấy Thẩm Bác Diễn liếc mắt đã nhận ra vai diễn của mình, căng thẳng nuốt nước miếng, dè dè dặt dặt hỏi: “Tôi thì làm sao?”

Thẩm Bác Diễn dựng ngón út lên, cười nhạo nói: “Cậu, từ trong ra ngoài, so ra còn không bằng một ngón cái của Quân Càn! Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu lại lợi dụng Quân Càn nữa, từ nay về sau, tôi đảm bảo cậu không nhận được kịch bản, không có được hợp đồng quảng cáo, từ bỏ giấc mơ làm diễn viên đi!!”

Lục Lăng Hằng cả giận nói: “Dựa vào đâu cơ chứ!!”

“Dựa vào đâu á?” Hai tay Thẩm Bác Diễn đặt trên sô pha, chân bắt chéo rung đùi, “Dựa vào tôi có tiền, tôi thích thế.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Cuối cùng hôm anh đã được lãnh ngộ cái gọi là có tiền tùy hứng! Nhưng diễn viên là công việc anh ưa thích nhất, mặc kệ Thẩm Bác Diễn làm vậy là vì cái gì, đổi sang bất cứ kẻ nào khác sĩ nhục ức hiếp mình như vậy anh cũng sẽ tức giận. Anh nhỏ giọng mắng: “Thất tâm phong!!”

“Cậu nói cái gì?” Thẩm Bác Diễn nhú mày: “Cậu đang chửi tôi sao?”

Lục Lăng Hằng không lên tiếng.

Thẩm Bác Diễn cười nhạt, khinh thường nói: “Muốn chửi thì chửi đi, lời của cậu vào tai này lại ra tai kia thôi, không tin bản lĩnh của tôi thì có thể thử một chút!”

Một ngọn lửa vô danh bùng lên trong lòng Lục Quân Càn. Anh ghét bộ dạng hung hăng phách lối này của Thẩm Bác Diễn, anh ghét bản thân mình nhỏ bé yếu ớt không có sức đánh trả, anh ghét mình còn chưa kịp cố gắng đã bị người khác cướp mất cơ hội, thế là anh kìm lòng chẳng đậu mà lên tiếng: “Thẩm Bác Diễn, anh rất thân với anh họ tôi sao? Anh dựa vào đâu mà nói tôi không thân quen với anh ấy? Anh dựa vào đâu mà nói tôi lợi dụng anh ấy? Anh nói tôi dựa hơi anh ấy, không phải anh cũng đang dựa hơi anh ấy hay sao? Anh hiểu anh ấy lắm à? Lẽ nào anh ấy nghĩ gì cũng nói cho anh?”

Ánh mắt Thẩm Bác Diễn trở nên nghiêm túc: “Cậu nói cái gì?”

“Ồ đúng, anh có tiền, anh có ông bố giàu có, cho nên anh muốn làm cái gì thì làm cái đó, người khác trăm cay nghìn đắng mới có được, anh chỉ cần phẩy tay là có. Anh thích gì thì anh giữ khư khư trong tay mình, chưa bao giờ hỏi xem người ta cảm thấy thế nào! Anh khiến anh tôi áp lực lắm anh biết không?” Lục Lăng Hằng châm chọc nói, “Thẩm tổng?”

Cũng không phải Lục Quân Càn không thích Thẩm Bác Diễn, ai lại không thích người một lòng đối tốt với mình chứ, nhưng cảm nhận của anh về Thẩm Bác Diễn cũng rất phức tạp. Thẩm Bác Diễn ăn chơi trác táng có tiếng, bởi trên danh nghĩa hắn có một chức trong ban giám đốc công ty gia đình, cho nên người khác một điều “Thẩm tổng” hai điều “Thẩm tổng”, nhưng căn bản hắn không quản chuyện của công ty. Mãi mấy năm này hắn mới bắt đầu quản lý tài vụ để đầu tư, nhưng cũng đều bởi vì Lục Quân Càn. Lục Quân Càn đóng phim hắn đầu tư, Lục Quân Càn muốn mở nhà hàng hắn góp cổ phần, Lục Quân Càn làm gì hắn cũng bám theo sau làm cái đó. Thẩm Bác Diễn chẳng lo nguy hiểm lỗ vốn, hắn chẳng quan tâm đến gì cả, chỉ biết có vùng tiền, bởi hắn vùng tiền cho Lục Quân Càn, số cổ phần của hắn cũng nhiều hơn Lục Quân Càn, cho nên hắn vĩnh viễn là “ông chủ” của Lục Quân Càn.

Hắn mặc sức vùng tay, quả thực đã làm rất nhiều việc tốt cho Lục Quân Càn, nhưng ngược lại cũng tạo không ít áp lực cho anh. Trong giới giải trí mọi người đều xì xào bàn tán rằng Lục Quân Càn là ‘tiểu bạch kiểm’ mà Thẩm nhị thiếu gia bao nuôi, bởi có kim chủ có tiền nên anh mới có địa vị như bây giờ. Bao năm

qua anh khổ cực nhiều như vậy, miệt mài làm việc chẳng có mấy ngày nghỉ, cuối cùng trong mắt người ta lại là ‘Bán mộng’ cho kẻ khác!

Bạn đang ?

Thậm chí có một lần, vất vả lắm anh mới có dịp gặp gỡ một vị đạo diễn phim nghệ thuật nổi tiếng thế giới, hy vọng có thể đóng một bộ phim nghệ thuật, không ngờ vị đạo diễn kia nghe được tin đồn hành lang về anh, lạnh lùng nói một câu “Tôi chỉ dùng những diễn viên có thực lực một lòng vì nghệ thuật chứ không cần một bình hoa, càng không cần các nhà đầu tư lấy tiền ra để khoa tay múa chân thay đổi kịch bản” để đuổi anh đi! Cũng bởi vì trước đó có một bộ phim Thẩm Bác Diễn ỷ vào mình là nhà đầu tư, lấy lý do sức khỏe Lục Quân Càn không tốt để đạo diễn bỏ cảnh thẳng hoa tình cảm ‘giường chiếu’ đi!

Đúng là vận khí anh rất tốt, nhưng anh cũng tự thấy mình đã cống hiến hết lòng, xứng đáng với những gì anh nhận được. Bị người ta chỉ trích vô lý và chịu nhiều áp lực tai tiếng như vậy, không phải đều là do Thẩm Bác Diễn ‘ban tặng’ hay sao?!

Lục Lăng Hằng phát tiết lửa giận trong lòng xong, đến khi tỉnh táo lại, không khỏi hối hận mình đã thất thố. Anh cứ ngỡ Thẩm Bác Diễn sẽ phát hỏa, nhưng không. Thoạt đầu vẻ mặt hấn khiếp sợ, sau đó đại ra, cả người như bị mây đen bao phủ, khí thế vênh váo hung hăng ban nãy cũng bị rút sạch, chỉ vài giây mà tiêu tụy không ít.

Thẩm Bác Diễn run giọng hỏi: “Những lời cậu vừa nói, là Quân Càn nói cho cậu sao?”

13. Chương 13: Anh Giai À, Em Bị Bệnh Tim Chứ Không Bị Liệt Dương!

– Anh giai à, em bị bệnh tim chứ không bị liệt dương!

Lục Lăng Hằng thở dài, anh cực kỳ không muốn cãi nhau với Thẩm Bác Diễn, dẫu vào Thẩm Bác Diễn mà nói không có một chút lợi lộc nào cho anh, huống hồ anh cũng không thể phủ nhận kiếp trước quan hệ của anh và Thẩm Bác Diễn rất tốt.

Nhưng Thẩm Bác Diễn lại không chịu buông tha đề tài này: “Rốt cuộc Quân Càn đã nói gì với cậu? Cậu ấy nói tôi gây áp lực cho cậu ấy? Vì sao?”

Đúng lúc này Lục Quân Càn thấy dạ dày mình có chút đau. Anh nhìn đồng hồ, giờ đã là hai giờ chiều, anh còn chưa ăn trưa. Gần đây để rèn luyện vóc dáng, mỗi ngày anh đều đi tập thể hình, cho nên cần bổ sung dinh dưỡng. Anh dời trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Thẩm tổng đã ăn cơm chưa?”

Thẩm Bác Diễn lắc đầu: “Chưa.”

Lục Lăng Hằng cứ tưởng hấn đưa mình về sẽ có đồ ăn, ai ngờ trong nhà không có người làm, hóa ra hấn ta chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về để cất di vật. Lục Lăng Hằng nói: “Chúng ta đi tìm chỗ nào vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Thẩm Bác Diễn thờ ơ: “Tôi ăn không vào.”

Lục Lăng Hằng khóc không ra nước mắt. Anh giai ơi anh ăn không vào nhưng người khác thì sắp chết đói rồi đây này! Trước đây cái người ngày nào cũng lẻo đẻo bám sau mông đưa đồ tắm bỏ chẳng lẽ không phải anh giai sao?! Sao phân biệt đối xử trắng trợn vậy!!!

Cũng may mà Thẩm Bác Diễn thấy Lục Lăng Hằng buồn rầu ảm ức không muốn nói chuyện tiếp, cuối cùng cũng nhạt được lương tâm chó tha, đứng lên nói: “Đi thôi.”

Thẩm Bác Diễn đưa Lục Lăng Hằng tới một nhà hàng gần đó. Lục Lăng Hằng vội gọi hai phần cơm đơn giản, thúc giục: “Làm nhanh lên một chút.” Bụng anh đói sắp dán vào lưng rồi!

“Anh họ cậu... giận tôi vì tôi không cho cậu ấy diễn cảnh giường chiếu thẳng hoa kia có phải không?” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn lên tiếng.

“À..” Lục Lăng Hằng giật mình, dọc đường đi Thẩm Bác Diễn âm trầm u ám, hóa ra là đang suy nghĩ lời mình vừa nói. Cậu cẩn thận nói, “Đúng là anh tôi rất không vui vì anh tự ý thay đổi kịch bản.”

Thẩm Bác Diễn cau mũi một cái, không phục ngụy biện: “Cũng không thể trách tôi, là tại tim Quân Càn không tốt, cần chăm dục.”

Lục Lăng Hằng: “.....” Anh giai à, em bị bệnh tim chứ không bị liệt dương! Hơn nữa chỉ là diễn kịch thôi mà!

Anh còn nhớ rõ trước đây mình bị dính vào tin đồn, Thẩm Bác Diễn cứ lên cơn thần kinh không ngừng hỏi anh thật hay giả, qua vài lần anh bị hỏi đến mất kiên nhẫn, nói: “Mấy tin đồn đều là giả, tôi không định yêu đương.”

Không ngờ tố chất thần kinh của Thẩm Bác Diễn càng bạo phát, hỏi như pháo liên thanh: “Tại sao? Để phát triển sự nghiệp à? Yêu đương gây ảnh hưởng gì tới sự nghiệp sao? Có nhiều người rất tốt mà, sao không thử một chút?”

Anh dở khóc dở cười trả lời: “Một phần là vì công việc, còn lý do khác là do tim tôi không tốt, không được kích động mạnh, như vậy không tốt cho cơ thể.”

Lúc đó Thẩm Bác Diễn cũng không còn bộ dạng đào móc tin đồn đến thất hồn lạc phách nữa, hỏi anh: “Lẽ nào cậu định một mình cả đời sao?”

Anh lắc đầu: “Một mình cô đơn lắm. Tôi tính sau ba năm tuổi tìm một người thành thực hiểu chuyện, không cần yêu đương mãnh liệt, bình bình đạm đạm sống cùng nhau qua ngày.”

Về mặt Thẩm Bác Diễn sau đó rất phong phú, cũng không biết là cao hứng hay mất hứng, hết nhe răng trợn mắt rồi lại cười khúc khích. Cũng may mà sau này Thẩm Bác Diễn không nghe mấy tin đồn của anh nữa.

Thức ăn còn chưa được dọn lên, Thẩm Bác Diễn lại hỏi: “Ngoài chuyện này ra còn chuyện nào khác không?”

Lục Lăng Hằng đắn đo tìm từ, nói: “Thẩm tổng lúc nào cũng nhàn hạ, nhưng anh họ tôi thường phải đóng phim bận bịu công việc, Thẩm tổng hay tới thăm anh ấy, dẫn tới trong giới có vài lời đồn không hay ho về anh ấy...”

Thẩm Bác Diễn mở to hai mắt nhìn, càng không phục: “Cậu ấy có thể có tin đồn với người khác, sao lại không thể có tin đồn với tôi? Không phải cậu ấy vốn không quan tâm mấy tin đồn hành lang hay sao?”

Lục Lăng Hằng: “.....” Anh thật sự không nói nên lời.

Đồ ăn rề rà mãi chưa được mang lên, người phục vụ đưa trà nước tới, Lục Lăng Hằng uống hai chén, dạ dày cuối cùng cũng bớt đau nhức hơn. Anh giải thích: “Có tin đồn với diễn viên nữ mọi người đều biết là để tạo scandal, đều là giả. Nhưng với Thẩm tổng thì...”

Thẩm Bác Diễn nghe xong lại có vẻ hưng phấn: “Cậu ấy vốn không để tâm mấy chuyện kia, giờ lại chú ý như vậy lẽ nào...” Nói đến đây, hắn nhớ ra Lục Quân Càn đã mất, nói tiếp cũng chẳng có ý nghĩa, ánh mắt nhất thời trở nên rầu rĩ.

“.....” Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật: “Đương nhiên chuyện anh ấy với anh cũng chỉ là hiềm lằm, như vậy không tốt cho thanh danh của anh ấy, anh ấy không hy vọng thành quả cố gắng của mình bị người khác nói... như vậy.”

Thẩm Bác Diễn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ thở dài.

Cuối cùng đồ ăn cũng được bưng lên. Bụng Lục Lăng Hằng đói đến mức kêu rột rột, anh nhanh chóng cầm đũa lên bắt đầu ăn. Thẩm Bác Diễn ngồi một bên trầm mặc, bầu không khí có chút áp lực. Cảm giác áp lực nặng nề này khiến Lục Lăng Hằng ăn cũng mất ngon, anh hỏi: “Anh không ăn một chút sao?”

Thẩm Bác Diễn diện vô biểu tình: “Ăn không vào.”

Lục Lăng Hằng nhìn bộ dạng của hắn, tâm tình trở nên phức tạp. Đây không phải Thẩm Bác Diễn mà anh quen, chỉ những khi nhắc tới chuyện trước khi anh còn sống, cảm giác quen thuộc mới trở lại, trọng tâm

câu chuyện vừa dừng lại, Thẩm Bác Diễn liền trở nên lạnh lùng xa cách ngàn dặm. Lẽ nào đây chính là Thẩm thiếu gia mà Tiền Duyệt than lạnh lùng phũ phàng? Rốt cuộc đâu mới là con người thật của Thẩm Bác Diễn?

Thẩm Bác Diễn thấp giọng nói: “Nói thêm về anh họ cậu đi.” Dừng vài giây, hắn bổ sung: “Tôi muốn nghe chuyện thật.” Lại dừng lại một lúc, lại nói, “Chỉ cần là về cậu ấy, chuyện gì cũng được.”

Lục Lăng Hằng nghe ngữ khí của hắn, lòng không khỏi chua xót: “Xem ra Thẩm tổng rất thích anh họ tôi.” Câu này của anh cũng không có ý gì khác, chỉ là bạn bè yêu quý nhau mà thôi.

Thẩm Bác Diễn rũ mi mắt, không phủ nhận.

Cơm nước xong đã ba giờ chiều, Lục Lăng Hằng nhận được tin nhắn của Mã Du, hỏi anh đã hẹn đạo diễn mai đi thử vai chưa. Suýt chút nữa Lục Lăng Hằng quên mất chuyện này, vội vàng đứng dậy: “Tôi phải đi đây, tôi còn có chút chuyện.”

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Lục Lăng Hằng cầm túi lên: “Về nhà, hôm nay tôi phải đọc xong kịch bản, mai đi thử vai.”

Thẩm Bác Diễn ngồi một chỗ không nhúc nhích: “Cậu ở đâu?”

Lục Lăng Hằng không suy nghĩ nhiều, nói địa chỉ: “Tiểu khu Tân Giang.”

Thẩm Bác Diễn hơi nhíu mày: “Cậu ở nhà của Quân Càn?”

Lục Lăng Hằng giật thót, nhìn chằm chằm Thẩm Bác Diễn đầy cảnh giác. Người này nói không được lợi dụng người đã khuất, hắn sẽ không đuổi anh ra khỏi căn nhà kiếp trước anh mua chứ?!

Nhưng Thẩm Bác Diễn không làm vậy, hắn sờ sờ chìa khóa xe trong túi, đứng lên nói: “Tôi đưa cậu về.”

Lục Lăng Hằng rất muốn từ chối, ra đến cửa nhà hàng, Thẩm Bác Diễn mở cửa xe ra, ra lệnh: “Lên xe đi, đừng nhiều lời.”

Lục Lăng Hằng nghe ngữ khí hằn thếp kia, không khỏi nghi ngờ nếu mình không nghe theo Thẩm Tiểu Cầu sẽ lại lên cơn đại mà cắn người, anh không thể làm gì hơn là ngoan ngoãn lên xe ngồi vào ghế cạnh tài xế.

Thẩm Bác Diễn khởi động xe, chỉ vài giây ngắn ngủi mà xe đã chạy hơn 90km/h. Lục Lăng Hằng bị dọa sợ đến mức phải nắm lấy tay vịn trên đầu: “Anh lái chậm một chút thôi.”

Về mặt Thẩm Bác Diễn âm trầm, hiển nhiên tâm tình không tốt: “Không phải cậu không có thời gian sao?”

Lục Lăng Hằng biết Thẩm Bác Diễn thích đua xe, cũng từng tham gia giải đua xe nghiệp dư, nhưng trước đây mỗi lần anh ngồi xe hắn, Thẩm Bác Diễn luôn lái rất từ tốn, chưa từng phóng như bay. Giờ thì Lục Lăng Hằng có thể khẳng định, nhất định dạo này Thẩm Tiểu Cầu uống nhầm thuốc rồi!

Bởi phóng xe như bay nên lộ trình phải đi hơn một giờ mới tới chỉ mất có nửa giờ. Lục Lăng Hằng còn chưa kịp hoàn hồn, nuốt nước miếng, cười khan nói: “Cảm ơn Thẩm tổng, tôi..” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thẩm Bác Diễn tháo dây an toàn ra, mở cửa xe đi xuống.

Lục Lăng Hằng: “?”

Cầm đồ vật xuống xe, Thẩm Bác Diễn ấn mật mã mở cửa an ninh của tòa nhà: “Tôi đưa cậu lên tầng.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

14. Chương 14: Thái Độ Của Thẩm Bác Diễn... Có Vẻ Như...

– Thái độ của Thẩm Bác Diễn... có vẻ như...

Thẩm Bác Diễn diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn bốn chữ ‘không mời mà tới’, hẳn làm như đương nhiên mà ấn thang máy, chờ thang máy tới rồi tự nhiên đi vào, trông thấy Lục Lăng Hằng vẫn còn đứng ngây ngoài cửa thì nâng mi: “Không phải cậu vội về nhà sao?”

Lục Lăng Hằng ghen hòng không biết nói gì, mắt thấy không thể ngăn cản người này, không thể làm gì hơn là theo hắn vào trong thang máy.

Đến cửa nhà, Lục Lăng Hằng rất muốn nói “Đã tới nơi rồi Thẩm Tiểu Cầu nhà ngươi mau phần đi”, nhưng không thể cứ như vậy mà đuổi người ta đi được, anh không thể làm gì hơn là nói: “Thẩm tổng vào uống chén trà đi.”

Đương nhiên, không cần anh nói Thẩm Bác Diễn cũng sẽ đi vào.

Đây là một căn hộ ba phòng hai sảnh, điều kiện coi như không tệ. Bởi Lục Quân Càn tuổi trẻ tài cao, kiếm được không ít tiền, muốn tìm một nơi đầu tư nên mua không ít bất động sản, cho nên mới phóng khoáng cho em họ ở một nhà của mình.

Lục Lăng Hằng đi pha trà cho Thẩm Bác Diễn, Thẩm Bác Diễn đứng trong nhà quan sát cách bày trí. Căn nhà được trùng tu trang trí gọn gàng, Lục Quân Càn chỉ ở qua mấy lần, bởi anh bề bộn công việc, rất hiếm khi về nhà, một năm thì hơn ba trăm ngày ở trong khách sạn, một số đồ dùng và đồ trang trí trong nhà đều là Lục Lăng Hằng tự đi mua.

Lục Lăng Hằng đi pha trà, Thẩm Bác Diễn hỏi: “Ở đây có đồ gì Quân Càn mua không?”

Lục Lăng Hằng tức giận nói: “Lúc nào Thẩm tổng cũng thu thập di vật như này sao?”

Thẩm Bác Diễn không lên tiếng, tự quyết định mà đi về phía phòng ngủ, Lục Lăng Hằng vội vã vào theo.

Thẩm Bác Diễn nhìn ga gối trên giường, hỏi: “Quân Càn từng ngủ ở đây chưa?”

Bà nó, lẽ nào ga trải giường tôi ngủ cũng thu thập sao?! Mẹ kiếp, Thẩm Tiểu Cầu anh bị biến thái à?!

Đột nhiên Lục Lăng Hằng nhớ tới chuyện kiếp trước mình đi đóng phim phải ở khách sạn, có rất nhiều lần trước khi thanh toán trả phòng người của đoàn làm phim đều oán giận khách sạn thu nhiều tiền ga gối, bởi vì ga gối Lục Quân Càn ngủ qua đều bị người ta đóng gói mang đi. Lúc đó Lục Quân Càn còn tưởng trong đoàn làm phim có fan nào tàn nào của mình hâm mộ thành ra nông nỗi phát bệnh thần kinh.. Chẳng lẽ... là do Thẩm Tiểu Cầu làm?!

Thẩm Bác Diễn thấy Lục Lăng Hằng không lên tiếng, quay đầu dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh dăm dăm.

Lục Lăng Hằng rất sợ Thẩm Bác Diễn thật sự cảm ga gối đi, buổi tối chỉ có thể ngủ trên phản giường, vội nói: “Chưa đâu, chưa đâu, tôi còn ‘nghịch máy bay’ trên đây... Khụ.. Thẩm tổng hiểu mà.”

Thẩm Bác Diễn: “...”

Thẩm Bác Diễn quay đầu ra khỏi phòng, lại ngồi xuống ghế sofa, vẻ mắt bắt đầu mờ mịt mà dại ra.

Lục Lăng Hằng sốt ruột muốn đọc kịch bản, muốn ra lệnh đuổi khách về, nhưng đến khi trông thấy bộ dạng thất thần kia của Thẩm Bác Diễn thì lại không đành lòng nói ra.

Thẩm Bác Diễn yên lặng một hồi, hỏi: “Có rượu không?”

Trong nhà đương nhiên có rượu, Lục Lăng Hằng vốn là một con sâu rượu, trong nhà có vài hộp rượu đủ thể loại. Nhưng Lục Lăng Hằng không có ý đưa cho Thẩm Bác Diễn uống, chỉ muốn mau mau chóng chóng đuổi hắn đi: “Anh lái xe tới, uống rượu không tốt lắm.”

Thẩm Bác Diễn lại trầm mặc.

Bầu không khí trở nên xấu hổ, Lục Lăng Hằng đang nghĩ xem nên nói gì để phá vỡ bầu không khí này, đột nhiên Thẩm Bác Diễn thấp giọng nói: “Kể thêm chuyện về Quân Càn đi, cậu ấy còn nói gì về tôi không?”

Mắt thấy trời đã sắp tối, đêm nay sợ rằng phải thức đêm, Lục Lăng Hằng bất đắc dĩ nói: “Không phải Thẩm tổng không thích tôi dựa hơi anh họ tôi sao? Sao lại muốn tôi kể chuyện anh họ?!”

Thẩm Bác Diễm nhú mày, khoe môi giật giật, vốn muốn nói gì đó nhưng lại nuốt lời bên miệng xuống. Đột nhiên hắn cười lạnh một tiếng: “Tôi chỉ không ngờ Quân Càn lại nói với cậu chuyện giữa cậu ấy và tôi, xem ra quan hệ hai người thân thiết hơn tôi tưởng. Nhưng bất kể thế nào, dù cho cậu có là em họ của cậu ấy đi chăng nữa, nếu tôi biết cậu lợi dụng Quân Càn vì tư lợi, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Lục Lăng Hằng sững sốt. Lời này của Thẩm Bác Diễm... hắn không cho phép anh lợi dụng kể chuyện cho người khác nghe, chỉ có thể kể cho một mình hắn nghe?!

Thẩm Bác Diễm đứng lên: “Hôm nay cậu còn có việc, đến đây thôi, cậu suy nghĩ kỹ đi, sau này tôi lại tới tìm cậu.” Sau khi Lục Quân Càn qua đời, không đêm nào hắn ngủ ngon giấc, hắn liều mạng thu thập tất cả những vết tích Lục Quân Càn để lại, thế như làm vậy thì người kia có thể quay trở về. Nếu có người thân của Quân Càn kể về cậu ấy, cũng có thể khiến hắn nghĩ.. Lục Quân Càn vẫn đang ở bên cạnh hắn, như chưa từng rời xa..

Lục Lăng Hằng thấy hắn định đi, vội nói: “Để tôi tiễn anh.”

“Không cần.” Thẩm Bác Diễm lạnh lùng lưu lại hai chữ, nhanh chóng rời đi.

Mời vị tôn đại thần Thẩm Bác Diễm đi rồi, cả người Lục Lăng Hằng cứng đờ cuối cùng cũng có thể thả lỏng, mệt mỏi ngã xuống sofa. Ở với Thẩm Bác Diễm vài giờ, anh chưa từng thấy mệt mỏi như vậy. Hồi trước, chỉ thi thoảng lắm Thẩm Bác Diễm mới làm phiền anh, còn hầu phần lớn thời gian đều rất biết tùy mặt gửi lời, nếu anh thấy mệt mỏi, Thẩm Bác Diễm sẽ ngồi yên bên cạnh không nói lời nào; nếu anh thấy buồn chán, Thẩm Bác Diễm sẽ không ngừng kể chuyện hài hước anh vui; nếu như anh vui vẻ, Thẩm Bác Diễm sẽ nhân lúc anh chưa phát hỏa mà đòi anh bằng lòng làm những chuyện bình thường anh sẽ không đồng ý, ví dụ như đi ra biển chơi, ví dụ như ngủ trưa làm người thường cùng hắn đi tới rạp xem phim chiếu bóng.

Anh đã quen Thẩm Bác Diễm ba bốn năm, nhưng chỉ mới ba bốn tiếng đồng hồ ban này đã thay đổi toàn bộ cách nghĩ của anh về Thẩm Bác Diễm. Rốt cuộc hắn là người thế nào? Hắn làm những việc kia sau lưng mình, đến tận cùng là vì mục đích gì??

Lục Lăng Hằng cầm kịch bản lên, nhìn mười mấy phút đồng hồ, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở trang đầu tiên, chẳng chữ nào vào đầu.

Thẩm Bác Diễm rất thích anh, chuyện này trước đây anh cũng đã biết. Thẩm Bác Diễm giống như một fan cuồng nhiệt, chỉ là hắn là fan cuồng nhiệt có tiền nhất trong số các fan của anh. Trong giới giải trí và thương gia, có không ít người thích Lục Quân Càn, tuy anh là đàn ông, nhưng cũng có không ít nam nữ muốn bỏ ra hơn trăm vạn để cùng anh lên giường, liệu Thẩm Bác Diễm có ôm tư tưởng đấy với anh không, cũng không phải anh chưa từng nghĩ tới. Thế nhưng mấy năm này, tuy thi thoảng Thẩm Bác Diễm có những hành động cử chỉ thân mật, nhưng chỉ cần anh bảo không, người kia sẽ ngoan ngoãn lui về phòng tuyến an toàn. Bên cạnh Thẩm Bác Diễm có không ít hồ bằng cấu hữu, người chủ động yêu thương nhớ nhung hắn xếp thành hàng dài, tuy đó giờ chưa từng nghe tới chuyện Thẩm Bác Diễm yêu đương, nhưng anh nghĩ chắc chắn Thẩm Bác Diễm không thiếu người. Anh vẫn cho rằng với Thẩm Bác Diễm mà nói, anh chỉ là một cơn gió lạ, có lẽ đã vượt qua giới hạn tình bạn, nhưng trong giới này có vô số cám dỗ, muốn trở thành người đặc biệt duy nhất với một thiếu gia ăn chơi trác táng không tìm không phải là chuyện không thể nào. Huống hồ kiếp trước anh cũng chưa từng để tâm tới chuyện tình yêu nam nữ, cho nên anh không nghĩ quá nhiều.

Nhưng hôm nay xem ra, thái độ của Thẩm Bác Diễm... không giống như anh nghĩ..

15. Chương 15: Thử Vai

– Thử vai.

Sớm hôm sau, đúng giờ, Lục Lăng Hằng đi tới địa điểm thử vai.

Chịu trách nhiệm cho buổi thử vai ngày hôm nay là đạo diễn Khang Gia Mẫn và nhà sản xuất Lã Thiên. Bởi sắp đến ngày khai máy nên không tìm được nhiều người thích hợp tới, cả ngày Khang Gia Mẫn và Lã

Thiên chỉ thử vai hai diễn viên, một là Nhạc Khải, người còn lại chính là Lục Lăng Hằng. Sau đó họ sẽ chọn một người cho vai diễn Đường Đồng Trạch trong “Đạo phong”.

Nhạc Khải tới sớm hơn Lục Lăng Hằng, đang ngồi đọc lại nội dung kịch bản thử vai. Lục Lăng Hằng híp mắt cười đi tới chào hỏi: “Chào anh Nhạc.”

Nhạc Khải ngẩng đầu lên nhìn Lục Lăng Hằng, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: “Ồ, không phải Lục Lăng Hằng đây sao? Còn tưởng là ai cơ, hình như hôm nay chỉ có hai chúng ta thôi nhỉ?”

Lục Lăng Hằng nghe thấy giọng nói đối phương có vẻ bất thiện, hơi nhú mi: “Ừ?”

Nhạc Khải giấu cợt nói: “Anh trai tốt của cậu đâu rồi? Hôm nay không đi cùng cậu sao?”

Lục Lăng Hằng ngẩn ra. Anh trai tốt?

“Ôi! Xem trí nhớ tôi kém chưa kìa!” Nhạc Khải vỗ đầu mình, “Anh trai tốt của cậu đã mất rồi, không giúp gì được cho cậu. Ôi ôi.” Hắn ta buông tay, vẻ mặt có phần hả hê, “Xin nén bi thương.”

Sắc mặt Lục Lăng Hằng nhất thời lạnh xuống. Xem ra ‘anh trai tốt’ kia là để chỉ anh, Nhạc Khải đang hả hê vì anh đã ‘chết’ sao?

“Anh!” Tiền Duyệt bước nhanh về phía trước, giận tím mặt, “Anh vừa nói cái gì!”

“Tôi nói cái gì?” Nhạc Khải giấu cợt nói, “Nói mấy người nén bi thương, có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ tôi phải bắn pháo chúc mừng mấy người?”

“Con mẹ nó anh..” Tiền Duyệt muốn vung nắm đấm lên, Lục Lăng Hằng vội vàng giữ cậu ta lại. Nếu động tay động chân ở chỗ này thì đừng mơ gì đến vai diễn này nữa, hơn nữa chuyện đánh nhau trong giới giải trí rất tồi tệ, hai bên lại không có ai chứng kiến, chỉ cần đối phương không thừa nhận mình sai mà ác ý cắn ngược lại, người phải chịu thiệt sẽ là anh và Tiền Duyệt.

Nhạc Khải thấy hai người họ bỏ qua, cười lạnh một tiếng, cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản.

“Mẹ nó!” Tiền Duyệt cả giận mắng, “Không hiểu loại người gì! Lúc ở với anh Quân Càn thì gọi anh xưng em ngọt sớt, anh Quân Càn vừa mất đã lật mặt!”

Lục Lăng Hằng nhú mày. Cái người Nhạc Khải này cũng chỉ là một sao nhỏ trong giới giải trí, kiếp trước anh không có qua lại gì với Nhạc Khải, nhưng năm nay Nhạc Khải mới nổi lên từ một bộ phim, cũng là đề tài quân sự, vai diễn không tồi cho nên cuối cùng cũng có chút tiếng tăm. Vốn Lục Lăng Hằng không rõ, rất cuộc hạng người đề tiện vô sỉ gì mới có thể mở miệng lôi chuyện người thân của người khác qua đời ra giấu cợt, nghe Tiền Duyệt nói vậy, anh liền bừng hiểu ra. Hóa ra là một tên tiểu nhân ghen ăn tức ở!

Đúng là Nhạc Khải thật sự ghen tị, hận ghen tị với Lục Lăng Hằng đến sắp phát điên lên rồi! Năm kia Lục Quân Càn nhận một bộ phim, khi đó Lục Lăng Hằng cũng mới tới nhờ cậy anh, để chiếu cổ em họ, anh giúp Lục Lăng Hằng nhận một vai trong bộ phim ấy, nhà sản xuất vì muốn anh yên tâm diễn nên liền đáp ứng, cuối cùng Lục Lăng Hằng dễ dàng có được một vai trong bộ phim..

Nhưng Lục Quân Càn không biết, vai diễn kia thiếu chút nữa đến tay Nhạc Khải. Lúc đó Nhạc Khải cũng mới chân ướt chân ráo vào nghề, để có được vai diễn kia, hắn phải liều mạng đi cửa sau, thậm chí còn bôi cái tên đạo diễn nam nữ không chê kia ngũ. Nhưng tới khi khởi quay, hắn lại được nhà sản xuất thông báo đã đổi diễn viên, mà tên Lục Lăng Hằng kia từ trên trời rơi xuống cướp vai diễn vốn dĩ là của hắn. Chuyện như vậy rất bình thường trong giới giải trí, một diễn viên không có bối cảnh phải liều mình đến ‘đầu rơi máu chảy’ mới có được một vai, đáng buồn thay, cuối cùng vai diễn ấy lại rơi vào tay những người không có thực lực.

Bộ phim năm ấy phát sóng danh tiếng không tồi, nhưng Lục Lăng Hằng lại không diễn toát lên tính cách của nhân vật, cho nên cuối cùng cũng không nổi lên được tí gì. Nhưng Nhạc Khải vẫn sống chết ghi nhớ mối thù này, cho rằng nếu trước đây mình có thể nhận vai diễn kia, có lẽ đã sớm được mọi người chú ý tới rồi chứ không phải mất hai năm mới có được chút danh tiếng!

Mối hận này hắn đổ hết lên đầu hai anh em Lục Lăng Hằng và Lục Quân Càn, nhưng lúc Lục Quân Càn còn, hắn không dám nhiều lời, ngoài mặt thì gọi anh xưng em, nhưng sau lưng thì âm thầm đi bêu xấu hình

ảnh họ khắp nơi, thậm chí còn thành công phá hỏng mấy phi vụ làm ăn của họ. Hôm nay cuối cùng Lục Quân Càn cũng đã chết, hắn chỉ hận không thể đốt pháo ăn mừng trước mặt Lục Lăng Hằng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Khải lại liếc mắt nhìn Lục Lăng Hằng, khóe môi nhếch lên thành nụ cười giễu cợt. Thời thế thay đổi, không có anh trai thiên vương, hắn không tin Lục Lăng Hằng có thể làm nên trò trống gì! Tư vị nằm ấy mà bắt tao ném trái, giờ tao trả lại gấp bội cho mày!

Lục Lăng Hằng không để ý tới Nhạc Khải nữa, anh xem kịch bản thử vai, vừa nghiêm túc nghĩ xem nên biểu hiện như nào.

“Nhạc Khải, vào thử vai!” Trợ lý chạy đến thông báo.

Lý lịch Nhạc Khải so ra phong phú hơn Lục Lăng Hằng, trước đây hắn từng đóng phim đề tài quân sự, hình ảnh cũng không tệ lắm. So ra, lý lịch Lục Lăng Hằng bình thường, lại không có kinh nghiệm đóng phim đề tài tương tự cho nên đạo diễn và nhà sản xuất cũng tự nhiên có xu hướng chọn Nhạc Khải, sắp xếp hắn thử vai trước Lục Lăng Hằng.

Nhạc Khải đứng dậy, lại trừng mắt lườm Lục Lăng Hằng, sau đó điều chỉnh lại biểu tình, tươi cười bước vào phòng thử vai.

“Tên tiểu nhân kia!” Tiền Duyệt vẫn còn rất bất bình.

“Đừng động tới tên ấy.” Lục Lăng Hằng đã xem xong kịch bản, vươn tay ra, “Đưa quần áo cho tôi, tôi đi thay.”

Tiền Duyệt vội vã lấy trang phục trong túi ra đưa cho anh, lo lắng hỏi: “Hôm nay cậu có tự tin không?” Lúc này Tiền Duyệt so ra còn sốt ruột hơn Lục Lăng Hằng. Cậu là fan nào tàn của Lục Quân Càn, ban này Nhạc Khải ăn nói ác ý thế kia khiến cậu nổi trận lôi đình, chỉ hận không thể xông lên đâm tên khốn kia ngã lăn quay ra. Nếu vai diễn này bị tên ấy cướp mất, khỏi nói sẽ tức giận thế nào!

Tự tin? Lục Lăng Hằng cười cười, không nói gì. Anh không cần biết trước đó Lục Lăng Hằng có mâu thuẫn đụng chạm gì với tên ấy, nhưng một khi có người ác ý với cái chết của mình.. Lấy vai diễn này, không phải anh có lòng tin hay không, mà là anh đã quyết tâm!

Hai mươi phút sau, Nhạc Khải thử vai xong đi ra. Hắn cảm thấy mình diễn rất tốt, lúc đi ra dương dương đắc ý, thấy Lục Lăng Hằng đứng ngoài cửa, hắn ngây người ra, “Cậu...”

Trợ lý đi ra gọi tên Lục Lăng Hằng, để anh vào thử vai. Lúc đi qua bên người Nhạc Khải, Nhạc Khải thấp giọng nói: “Không biết lại bày thủ đoạn gì, cẩn thận không khéo biến đây thành hài kịch!”

Lục Lăng Hằng không để tâm. Loại căn bã này căn bản anh không để trong lòng, bởi đã nghe qua nhiều lắm rồi. Hơn nữa anh cũng biết rõ, khi một người dùng lời nói ác ý để công kích mình, thường là để người đó che đi sự thiếu tự tin của bản thân.

Khang Gia Mẫn và Lã Thiên đang cúi đầu xem hồ sơ Lục Lăng Hằng, nghe thấy tiếng bước chân, hai người ngẩng đầu lên, ánh mắt đồng thời toát lên tia kinh ngạc!

Lục Lăng Hằng mặc một bộ quân trang đi vào, đến trước mặt Khang Gia Mẫn và Lã Thiên, anh giơ tay chào theo nghi thức quân đội: “Trưởng quan, Lục Lăng Hằng tới báo cáo!”

Khang Gia Mẫn và Lã Thiên ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Khang Gia Mẫn ngạc nhiên nói: “Lục Lăng Hằng? Cậu...”

Nguồn :

Trước đó họ chưa từng gặp qua Lục Lăng Hằng, nhưng trong hồ sơ diễn viên có ảnh chụp. Cái người Lục Lăng Hằng đứng trước mặt họ và người trong hình kia tựa như hai người khác nhau, người trong hình chỉ có vẻ tương đối đẹp trai, nhưng người đứng trước mặt họ này thân thái sáng sủa, tư thế hiên ngang, thoạt nhìn như mới đi ra từ trong quân đội chứ không giống một diễn viên!

Thật ra kiếp trước Lục Quân Càn từng diễn một vai quan quân, anh vẫn luôn muốn diễn một vai nam tử hán thiết huyết, tuy rằng bộ phim đó không phải dòng phim quân lữ chính thống, nhưng anh cũng không bỏ qua cơ hội kia, để diễn tròn vai chứng minh bản thân, anh dành hai tháng để học tập mô phỏng quân

nhân, cuối cùng thành công chiếm được cảm tình và sự công nhận của các quan quân chân chính, còn dựa vào vai đó mê hoặc hàng vạn trái tim thiếu nữ.

Tuy kiếp trước Lục Lăng Hằng chưa từng hợp tác qua với Khang Gia Mẫn và Lã Thiên, nhưng anh cũng biết một chút về hai người này. Lã Thiên là một quan quân chân chính, từng nhập ngũ hơn mười năm, quân hàm trung giáo, lúc ở trong quân đội có cùng các đồng đội tham gia câu lạc bộ kịch nói, sau đó tiếp xúc nhiều hơn với điện ảnh và truyền hình, bộ phim “Đạo phong” lần này Lã Thiên cũng tham gia biên kịch, đảm bảo tính chuyên nghiệp cho bộ phim. Mà Khang Gia Mẫn cũng từng nhập ngũ vài năm, nổi tiếng làm đạo diễn các bộ phim đề tài quân sự. Bởi hai người họ đều là quân nhân, bộ phim cũng nói về đề tài quân sự, cho nên Lục Lăng Hằng biết trong quá trình thử vai sẽ khảo sát tư chất quân đội của anh, để đánh đòn phủ đầu, anh tìm người mượn quân trang. Tối qua sau khi đọc qua kịch bản xong, anh dành hơn hai giờ để đứng trước gương ôn lại động tác quân đội, cũng may mà chưa quên hết, nhìn ánh mắt của Khang Gia Mẫn và Lã Thiên, anh biết mình đã qua ải thử nhất.

Lã Thiên hài lòng quan sát Lục Lăng Hằng: “Tiểu Lục, cậu từng nhập ngũ chưa?”

Lục Lăng Hằng vươn thẳng sống lưng: “Báo cáo trưởng quan, chưa! Nhưng tôi vẫn luôn mong muốn có thể đóng phim đề tài quân sự, cho nên từng luyện tập qua.”

“Ồ, không tệ.” Lã Thiên liếc mắt nhìn Khang Gia Mẫn. Đạo diễn Khang cũng hài lòng gật đầu. Bởi sắp khai máy nên họ có xu hướng muốn chọn Nhạc Khải, thời gian cấp bách, không kịp để huấn luyện đào tạo diễn viên, cho nên nhất định phải tìm một người có tư chất quân nhân, như thế mới không làm ảnh hưởng tới tiến độ quay. Tuy Nhạc Khải từng đóng vai quân nhân, nhưng tư chất hẳn không bằng Lục Lăng Hằng, hơn nữa Lục Lăng Hằng cao ngất, vóc dáng cũng không tồi, để anh diễn quân nhân đẹp mắt hơn Nhạc Khải nhiều.

Còn chưa bắt đầu vào thử vai mà đạo diễn và nhà sản xuất đã nghiêng hẳn về phía Lục Lăng Hằng.

16. Chương 16: Thành Công

– Thành công.

Khang Gia Mẫn hỏi: “Đã đọc qua kịch bản chưa? Cậu nói cho tôi nghe một chút cảm nghĩ của cậu về Đường Đồng Trạch đi.”

Lục Lăng Hằng gật đầu. Đêm qua anh mới chỉ xem qua nội dung chính của kịch bản và nhân vật thôi đã cảm thấy tác phẩm này nhất định sẽ rất xuất sắc. Hình tượng mỗi nhân vật trong tác phẩm đều rõ ràng dứt khoát, nhân vật Đường Đồng Trạch này trong phim Đạo Phong là liên trưởng liên đoàn đạo phong sáu, anh ta là một người rất nghiêm khắc với bản thân, nói theo ngôn ngữ mạng bây giờ thì là một Xứ Nữ bị chứng cưỡng chế, thường bị cấp dưới gọi là liên trưởng ác ma. Anh cũng là một nhân vật rất thú vị, với cấp dưới của mình thì vừa bảo vệ vừa nghiêm khắc, với trưởng quan tuy phục tùng nhưng tuyệt đối không yếu ớt. Một người thẳng thắn sắc bén như vậy lại có một người đối lập, đó chính là thủ hạ của anh, cũng chính là nhân vật chính trong phim — Tào Phong. Tào Phong là một nhân vật trái ngược hoàn toàn với Đường Đồng Trạch, cậu ta cợt nhả, không có vẻ nghiêm túc của một người lính, nhưng cậu ta rất thông minh, có thể xưng là thiên tài, tinh thông các vũ khí quân sự và binh pháp, liên tiếp lập công lao trong thực chiến. Tính cách của cậu ta dẫn đến việc cậu không hợp với trưởng quan của mình là Đường Đồng Trạch. Với Tào Phong, Đường Đồng Trạch vừa hận vừa yêu, ghét cậu không nghiêm túc nhưng lại yêu sự tài ba thông minh của cậu, hai người chà sát bén ra không ít tia lửa.

Lục Lăng Hằng nói cặn kẽ cái nhìn của mình về Đường Đồng Trạch. Thật ra trong lòng anh cũng rất thích nhân vật này, cảm thấy đây là một nhân vật rất vừa vặn. Nhân vật vừa vặn, có hai yếu tố, đầu tiên là hình tượng nhân vật này có rõ nét hay không, yếu tố này biên kịch và diễn viên cùng nhau tạo nên; thứ hai là việc nhân vật này đóng vai trò gì trong phim cũng rất quan trọng. Lúc khán giả xem phim thường có xu hướng nhập mình vào bộ phim, nếu nhân vật đó tốt, sẽ dễ dàng thu được hảo cảm của khán giả dành cho

nhân vật, điển hình trong các bộ phim tình cảm, nam phụ số hai mà sẵn sốc ôn nhu sẽ thu được nhiều cảm tình hơn nam chính anh tuấn nhưng lạnh lùng. Đường nhiên ngoài hai yếu tố đó ra, diện mạo diễn viên cũng sẽ ảnh hưởng ít nhiều tới cảm nhận của khán giả. Trong “Đao phong”, Đường Đồng Trạch là thầy tốt bạn hiền của nam chính Tào Phong, nhìn về khía cạnh nào cũng thấy đây là một vai diễn rất vừa vặn.

Lã Thiên nói: “Kịch bản đưa cho cậu đã xem qua rồi chứ? Chuẩn bị cho tốt rồi tới diễn thử một đoạn đi.”

Cảnh thử vai là cảnh Đường Đồng Trạch giáo huấn tân binh, cho thấy mặt ác ma của vị liên trưởng này. Lã Thiên cười nói: “Cậu cứ coi chúng tôi như thủ hạ của cậu, nào tới đi.”

Coi đạo diễn và nhà sản xuất như lính quèn mà giáo huấn, với những diễn viên mới là một chuyện rất áp lực, nếu không có tố chất tâm lý tốt, sẽ không thể diễn tốt được. Nhưng với Lục Lăng Hằng mà nói, chuyện này không gây bất cứ trở ngại nào, anh đã từng khớp kịch với vô số ông to mặt lớn, hoàn toàn không biết hai chữ “luống cuống” kia viết như nào.

Nháy mắt nét mặt Lục Lăng Hằng trở nên nghiêm túc, rất có phong phạm không giận tự uy, chấp tay sau hông đi tới đi lui hai vòng, anh đang thị sát thủ hạ đang xếp thành hàng của mình.

Lục Lăng Hằng trầm trầm cất tiếng: “Từ hôm nay trở đi, các cậu chính là lính của tôi! Biết liên đội chúng ta lên là gì không?”

Anh dừng lại vài giây, lớn tiếng quát: “Nói to lên!”

Lại qua vài giây, anh cả tiếng nói: “Đúng! Là liên đoàn đao phong sáu! Các cậu chính là những lưỡi đao trong tay Đường Đồng Trạch tôi, là anh em đồng đội của tôi! Tôi muốn mài các cậu thành một lưỡi đao sắc bén, dù cho có cùn, có sứt, có mẻ thế nào đi chăng nữa, qua tay tôi đều sẽ trở thành những lưỡi đao sắc bén kiên cố nhất! Nếu tự thấy mình hèn nhát thì đi ra đây cho tôi! Qua hôm nay, các cậu không có quyền lựa chọn, không có đường lui, cũng không có bất cứ quyền lợi gì!”

Lã Thiên và Khang Gia Mẫn liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu. Lục Lăng Hằng diễn rất sâu, hoàn toàn không giống như diễn viên mới, giọng nói hùng hồn đanh thép, thể hiện cảm xúc rất đúng chỗ. Diễn xuất của anh cũng rất đáng chú ý, sự kiên nghị và quyết tâm đều được thể hiện rõ ra, thật sự giống như một lưỡi đao không thể sứt mẻ chẳng thể cong. Mà anh có thể nhập vai nhanh và tốt như vậy cũng là nhờ bị kích động. Nếu Nhạc Khải biết mình đã vô tình giúp đỡ đối thủ diễn xuất thêm hoàn mỹ, chỉ sợ hấn hận không thể đâm đầu vào đậu hũ tự tử.

Lã Thiên cất tiếng: “Không tồi, cậu thử diễn cảnh thứ hai đi.”

Cảnh thứ hai là cảnh Tào Phong bị oan ức, tuy cấp trên biết rõ chân tướng sự tình, nhưng để dàn xếp ổn thỏa, quyết định xử phạt Tào Phong. Làm một quân nhân phục tùng vô điều kiện, đó là lần đầu tiên Đường Đồng Trạch mâu thuẫn với cấp trên của mình để giúp Tào Phong.

“Tôi không đồng ý!” Lục Lăng Hằng thay đổi cảm xúc rất nhanh, trợn tròn mắt, vừa sững sốt lại vừa phẫn nộ, “Đoàn trưởng, anh biết rõ chuyện đó không liên quan gì tới Tào Phong!”

“Vậy thì sao?” Khang Gia Mẫn phối hợp đọc lời kịch bản cùng anh, “Đồng Trạch, cậu phải vâng theo quân lệnh.”

Lục Lăng Hằng trầm mặc, cắn chặt răng, cơ mặt căng lại, cho thấy anh đang cố gắng kiềm chế.

Khang Gia Mẫn nói: “Sao cậu còn chưa về đi? Đi nhanh đi.”

Lục Lăng Hằng tiến lên, một bước cũng không nhường Khang Gia Mẫn, Khang Gia Mẫn bị nhiễm tâm tình của anh, kim lòng không đành ngửa người ra phía sau. Lục Lăng Hằng chống hai tay lên bàn, gần từng chữ một: “Đoàn trưởng, anh nhớ lúc đề bạt tôi anh đã khích lệ tôi thế nào không? Anh nói với tôi, làm một quân nhân thì phải có tinh thần như vậy.”

Không đợi Khang Gia Mẫn mở miệng, anh chậm rãi nói: “Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào; khởi viết vô y, dữ tử đồng trạch.” Anh từ từ vươn thẳng sống lưng, “Ngày đầu tiên họ nhập ngũ, tôi nói với bọn họ, họ là lưỡi đao trong tay tôi, là anh em đồng đội của tôi. Nếu họ cong gãy, đều là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ mài dũa họ lại một lần nữa; nhưng nếu có người muốn bẻ gãy lưỡi đao của tôi, trừ phi lưỡi đao tôi đây bị bẻ gãy!”

“Được.” Khang Gia Mẫn tìm lòng không đành vỗ đùi cái bốp: “Cảnh này qua!”

Lã Thiên khẽ vỗ tay Khang Gia Mẫn, Lục Lăng Hằng không nhịn được cong môi cười. Khang Gia Mẫn ngẩn ra, lúc này mới ý thức được mình bị bệnh nghề nghiệp, cứ ngỡ ban nãy đang quay phim, thấy diễn viên biểu hiện tốt liền thốt lên cảnh này được rồi. Chuyện này cũng không thể trách Khang Gia Mẫn, Lục Lăng Hằng kinh nghiệm phong phú, coi Khang Gia Mẫn như máy quay, chỗ đứng, độ lớn của góc đều phối hợp với ống kính, anh lại mặc quân trang từ trước, khiến Khang Gia Mẫn thất thần, tưởng đây là một buổi quay.

“Diễn xuất không tồi.” Lã Thiên lên tiếng hòa giải, lại lật xem lý lịch của Lục Lăng Hằng. Ông không khỏi kinh ngạc, phim trước đây Lục Lăng Hằng diễn ông từng xem qua, lúc đó có ấn tượng không tốt với diễn viên này, bởi Lục Lăng Hằng có vẻ uể oải thiếu tinh thần, người như vậy không hợp diễn một quân nhân danh thếp. Lúc Mã Du giới thiệu người này, thậm chí ông còn thấy mất hứng, vốn định cho cậu ta một cơ hội thử sức, trăm triệu lần không ngờ, Lục Lăng Hằng lại có tiến bộ lớn như vậy!

Nhớ lại biểu hiện của Nhạc Khải vừa rồi, tuy rằng diễn xuất không có chướng ngại, nhưng xét tổng thể tư chất không thể so sánh với Lục Lăng Hằng, thậm chí có thể nói là “tiểu vu kiến đại vu.” (người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt)

“Khụ.” Khang Gia Mẫn hắng giọng một cái, làm dịu biểu hiện thất thố vừa rồi của mình, thân thiết hỏi: “Tiểu Lục, cậu biết nói tiếng địa phương không? Biết những tiếng nào?”

Đối với diễn viên mà nói, đọc lời kịch đóng vai trò rất quan trọng, nếu tiếng phổ thông không chuẩn, sẽ gây ra rất nhiều hạn chế, nhưng cũng có một vài bộ phim đặc thù, đạo diễn yêu cầu diễn viên đọc lời kịch bằng tiếng địa phương. “Đạo phong” cũng như vậy, lính trong quân đội đến từ khắp trời nam biển bắc, có một số vai diễn nói tiếng địa phương càng thể hiện được tính cách nhân vật, khiến khán giả cảm thấy thân thiết thú vị.

Lục Lăng Hằng nói: “Em biết nói tiếng Thượng Hải.” Cậu lại nghĩ một chút về cá tính nhân vật Đường Đồng Trạch này, nói, “Giọng Đông Bắc và Thành Đô em cũng biết một chút.” Anh lớn lên ở Thượng Hải, lúc lên đại học, bạn cùng phòng ký túc là người Đông Bắc, có thể nói, tiếng Đông Bắc là tiếng địa phương có sức hút nhất Trung Quốc này, học xong năm nhất, con trai trong phòng đều bị lơ lớ nhiễm một chút tiếng Đông Bắc. Còn tiếng Tứ Xuyên, trước đây đóng phim anh từng học qua tiếng địa phương nơi này.

“Không thể tốt hơn.” Khang Gia Mẫn cười nói, “Quay về đợi thông báo nhé.”

Lục Lăng Hằng nhìn phản ứng của hai người, xem ra vai này anh đã nắm chắc, anh mỉm cười đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội, đoạn đi ra khỏi phòng.

Nhạc Khải vẫn đang đứng bên ngoài, sắc mặt có vẻ không tốt lắm. Vốn là thử vai xong hẳn định đi luôn, nhưng trông thấy Lục Lăng Hằng mặc quân trang cao ngất xuất hiện, không biết tại sao lại thấy lo lắng, đi tới đi lui ngoài phòng nửa ngày, nghe trộm động tĩnh bên trong. Hắn nghe thấy Khang Gia Mẫn và Lã Thiên cao hứng khen, cảm thấy bất an vô cùng — lúc ban nãy hắn thử vai, cả đạo diễn và chế tác đều tỏ ra rất bình thản, lúc hắn diễn xong thì chỉ gờ ngón cái khiến hắn thấy rất lo, giờ nghe Lục Lăng Hằng được họ đáp lại, hẳn thật sự rất nóng ruột.

Lục Lăng Hằng thấy Nhạc Khải thì không khỏi kinh ngạc, nhưng anh nhanh chóng đoán ra được lý do, rất phong độ mà vươn tay ra đi về phía Nhạc Khải. Nhạc Khải có vẻ lúng túng, chần chừ giơ tay lên, nhưng lại không đưa ra.

Lục Lăng Hằng trực tiếp vươn tay ra bắt lấy tay hắn, vẻ mặt thản nhiên: “Anh Nhạc, nếu anh có thể nhận được vai này, tôi sẽ chân thành chúc mừng anh. Bởi tôi không ước ao thêm muốn thứ người khác có, tôi chỉ quan tâm mình có thể làm được những gì.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Biểu tình trên mặt Nhạc Khải như vừa bị ai tát một cái, hết xanh rồi lại đỏ, sững người không nói nên câu hoàn chỉnh.

Lục Lăng Hằng buông Nhạc Khải ra: “Tiền Duyệt, đi thôi!”

Tối đó trở về, Lục Lăng Hằng nhận được thông báo của Mã Du, bảo anh chuẩn bị gia nhập đoàn làm phim “Đạo phong”.

.o.

Chú thích:

Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào: Đây là hai câu thơ trong bài Vô Y 1 trong Kinh Thi thời Chu. Bạn nào đọc “Đóa bạch liên ấy thật xinh đẹp” của cùng tác giả Chung Hiếu Sinh thì chắc cũng biết Cổ Tu Qua phải không? Tên Cổ Tu Qua cũng được lấy từ bài thơ này :”>

Hán Việt.

Khởi viết vô y ?

Dữ tử đồng bào!

Vương vu hưng sự,

Tu ngã qua mâu.

Dữ tử đồng cừ.

Dịch thơ (Bản dịch Nguyễn Văn Thọ)

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo tôi xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

17. Chương 17: Thảm Bác Diễn Đè Nén Ngọn Lửa Trong Lòng

– Thảm Bác Diễn đè nén ngọn lửa trong lòng.

Đây là lần đầu tiên Lục Lăng Hằng được nhận vai kể từ khi sống lại, anh rất coi trọng dự án này, mấy ngày còn lại trước khi khởi quay anh đều ở nhà đọc kịch bản, quyết tâm phải hiểu rõ nhân vật này. Giờ anh không còn là Lục Quân Càn, mỗi cơ hội với anh mà nói đều rất đáng quý, bước đầu tiên phải đi vững thì tương lai mới có nhiều cơ hội phát triển được.

Đêm trước ngày khởi quay, Lục Lăng Hằng nhận được điện thoại của Thảm Bác Diễn.

“Gặp tôi tâm sự đi.” Giọng Thảm Bác Diễn trầm thấp mà khàn khàn.

Lục Lăng Hằng nhíu mày: “Anh uống rượu à?”

“Ha ha...” Thảm Bác Diễn thấp giọng cười, “Tôi xem đi xem lại weibo Quân Càn. Tháng bảy năm ngoái hai người cùng đi Thanh Đảo chơi à? Chơi cái gì?”

Lục Lăng Hằng nói: “Anh uống nhiều rồi...”

“Tôi đây.” Thảm Bác Diễn cắt ngang lời anh, “Tôi ở bar Tinh Không chờ cậu, tới đây nói chuyện một chút.” (Tinh không: bầu trời sao)

Lục Lăng Hằng nhìn đồng hồ, giờ đã là mười giờ tối, anh muốn đọc lại kịch bản một lần nữa rồi đi ngủ, sáng sớm mai phải gia nhập đoàn làm phim, bởi vậy nên anh từ chối: “Thảm tổng, sáng mai tôi còn có việc.”

“Tôi đây.” Thảm Bác Diễn nói. “”Khương môn phi tương” vẫn còn chưa ấn định diễn viên đâu.”

Lục Lăng Hằng: “.....” Cái vụ hôm đó Thẩm Bác Diễn nói anh kể chuyện của mình kiếp trước ra thì hẳn sẽ cho anh tài nguyên hóa ra là thật sao!!!

Nhưng giờ Lục Lăng Hằng đã nhận được vai rồi, không có nhiều hứng thú với “Khương môn phi tương” nữa, anh nói: “Xin lỗi Thẩm tổng, sáng mai tôi thật...”

“Choang!”

Bên kia điện thoại truyền tới tiếng thủy tinh bị đập nát, Lục Lăng Hằng giật mình hoảng sợ: “Này? Xảy ra chuyện gì vậy? Thẩm Bác Diễn? Này!!”

Nhưng Thẩm Bác Diễn không trả lời, Lục Lăng Hằng nghe thấy bên kia điện thoại truyền tới vài tiếng cãi lộn, sau đó điện thoại bị cúp máy.

“Mợ!” Lục Lăng Hằng trừng mắt nhìn điện thoại. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Thẩm Bác Diễn uống say? Đánh nhau với người ta sao? Lúc đi hẳn có dẫn theo vệ sĩ không?”

Điện thoại bị cúp máy đột ngột, Lục Lăng Hằng lại gọi lại, đầu bên kia không có ai nhận máy. Anh thấy rất bất an trong lòng, đọc kịch bản không tài nào vào, nhanh chóng thay quần áo ra ngoài.

Hai mươi phút sau, Lục Lăng Hằng chạy tới quán bar Tinh Không, vào cửa nhìn xung quanh một hồi, thấy Thẩm Bác Diễn đang ngồi ở quầy rượu trong góc phòng, một mình uống rượu. Anh vội vã chạy lên, khẩn trương quan sát Thẩm Bác Diễn một lượt, cũng không thấy trên người hắn có thương tích gì.

Thẩm Bác Diễn ngẩng đầu, trông thấy Lục Lăng Hằng, hai mắt sáng lên, như có ngọn lửa bùng trong ánh mắt, nhưng nhanh chóng bị dập tắt. Chết tiệt! Sao hắn lại nhìn Lục Lăng Hằng thành Lục Quân Càn rồi?! Nhất định là rượu vào hoa mắt!

Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Bác Diễn nhìn mình chòng chọc, khó hiểu nói: “Thẩm tổng?”

“Cậu đến rồi đấy à?” Thẩm Bác Diễn buông mi mắt xuống, mặt không đổi sắc đưa chén rượu cho anh, “Uống với tôi một chén.”

Lục Lăng Hằng thấy hắn bình an vô sự, đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nổi giận: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn ngẩng đầu lên tiếp tục uống rượu. Lục Lăng Hằng thấy mặt và viền mắt Thẩm Bác Diễn đều đỏ hồng, xem ra đã uống không ít. Anh cố nén cơn giận xuống, bắt đắc dĩ ngồi xuống đối diện Thẩm Bác Diễn: “Thẩm tổng, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Thẩm Bác Diễn cúi đầu nhìn chằm chằm chén rượu đến đờ ra, giống như con cá bị tróc vảy, thoát trông yếu đuối vô cùng.

Lục Lăng Hằng sững sốt. Dường như từ sau khi anh sống lại, mỗi lần trông thấy Thẩm Bác Diễn là một lần hắn lại khác, cũng khác hoàn toàn với kiếp trước. Lúc này thoát nhìn Thẩm Bác Diễn rất đối vô hại. Nhưng anh không biết, Thẩm Bác Diễn như vậy nhưng ban nãy vừa mới phát giận —— ban nãy trước khi họ nói chuyện, có một người không thức thời tới gần Thẩm Bác Diễn muốn bồi rượu, trong cơn nóng giận, Thẩm Bác Diễn đập hết chén rượu trong tầm tay, sau đó không ai dám tới gần hắn nữa.

Cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng cất tiếng: “Nói một chút chuyện về Quân Càn đi.”

Lục Lăng Hằng bất đắc dĩ: “Không có gì đáng nói, anh họ bề bộn công việc, tôi không có nhiều cơ hội gặp mặt anh ấy.”

“Tháng bảy năm ngoái, cậu cùng Quân Càn đi tới Thanh Đảo phải không?”

“Hử?” Tháng bảy năm ngoái? Lục Lăng Hằng suy nghĩ một hồi, nhớ tới hè năm ấy anh cùng thảo luận chi tiết về một bộ phim nhựa với một nhà sản xuất, đúng là anh từng tới Thanh Đảo. Em họ thì sao? À phải rồi, lúc ấy em họ không có việc làm rảnh rồi đã được hai tháng, anh tiện thể dẫn em họ đi đến gặp nhà làm phim, muốn tìm một vai nhỏ cho Lục Lăng Hằng. Nói như vậy, đúng là hai người họ ở chung với nhau.

Thẩm Bác Diễn nâng chén rượu lên, lại rót đầy một chén, lăm băm nói: “Cậu ấy không chịu cho tôi theo, lại đi cùng với cậu...”

Lục Quân Càn cũng chỉ tới Thanh Đảo hai ngày, bàn chuyện với nhà sản xuất xong thì dẫn em họ tới biển nhìn một chút rồi vội trở về. Anh phải nhân thời gian rảnh trong lúc quay phim để đi Thanh Đảo. Vốn là Thẩm Bác Diễn muốn tới thăm đoàn làm phim, Lục Quân Càn tính thời gian mình đi Thanh Đảo, bảo hẳn không cần tới, Thẩm Bác Diễn lại muốn cùng anh đi Thanh Đảo, anh ngại đi tới đi lui phiền phức, và lại lúc nào cũng dẫn Thẩm Bác Diễn đi theo làm gì? Anh lấy lệ qua loa vài câu, không đồng ý cho hẳn đi theo. Thẩm Bác Diễn xem lại weibo trước kia của Lục Quân Càn, thấy Lục Quân Càn đăng một bức ảnh, trong ảnh Lục Lăng Hằng ngồi ở cách đó không xa, chỉ là trước đây hẳn không hề chú ý tới. Lúc này hẳn mới biết thì ra chuyến đi Thanh Đảo kia Lục Quân Càn và Lục Lăng Hằng cùng đi với nhau.

Thẩm Bác Diễn lại nói tiếp: “Đầu năm nay, hai người cùng đón năm mới có phải không?”

“Hử?”

Lễ mừng năm mới? Ồ, phải rồi, lễ mừng năm mới đúng là anh ở cùng với em họ. Thường ngày anh bận rộn công việc, một năm không có mấy ngày rảnh, ngay cả đến lễ mừng năm mới cũng phải chạy đi tuyên truyền cho bộ phim mới, khi đó Thẩm Bác Diễn mời anh tới nhà hẳn đón năm mới, lúc đó anh đang tham gia hoạt động ở Bắc Kinh, tuy rằng hai ngày giao thừa anh rảnh, nhưng mừng hai lại phải làm việc ở Bắc Kinh, anh không muốn ngồi máy bay bay qua bay lại nên từ chối. Lúc này Lục Lăng Hằng đã ở Bắc Kinh, hai anh em họ cùng nhau ăn cơm tất niên, cơm nước xong liền tạm biệt. Chuyện bữa cơm này Lục Quân Càn không nói cho Thẩm Bác Diễn, cũng thấy không cần thiết. Sao đột nhiên Thẩm Bác Diễn lại hỏi vấn đề này?

Hai mắt Thẩm Bác Diễn đỏ bừng nhìn anh, một lát sau cười nhạt, tự thì thảo với mình: “Thật ra quan hệ hai người rất tốt phải vậy không? Nhưng cậu ấy lại nói với tôi hai người không thân, có lẽ cậu ấy không muốn tôi tiếp cận cậu, cậu ấy không muốn tôi hiểu rõ cậu ấy, không muốn tôi có liên quan với người thân của cậu ấy.. Thật ra cậu ấy đã biết hết rồi phải vậy không?”

“Hử?” Lục Lăng Hằng không hiểu. Rốt cuộc Thẩm Bác Diễn đang thao thao bất tuyệt cái gì? Biết cái gì cơ chứ?

Trên bàn chỉ còn lại ly rượu không, Thẩm Bác Diễn vẫy tay, phục vụ mang thêm hai ly rượu tới.

Thời gian này Thẩm Bác Diễn xem đi xem lại weibo Lục Quân Càn rất nhiều lần, phát hiện rất nhiều thứ trước đây mình không để ý tới. Ví dụ như lễ mừng năm mới, Lục Quân Càn và Lục Lăng Hằng cùng đăng weibo, tuy hai người không nhắc tới đối phương, nhưng họ lại đăng ảnh mà từ đó có thể đoán ra họ ở cùng một chỗ. Xem lại weibo có thể thấy rất nhiều tình huống tương tự. Thật ra quan hệ của Lục Lăng Hằng và Lục Quân Càn không chỉ quen sơ như lời Lục Quân Càn nói, tuy rằng Thẩm Bác Diễn chưa từng phân bua ra, nhưng có đôi khi hẳn cảm thấy Lục Quân Càn chỉ lấy lệ với mình, lại cảm thấy có lẽ thật ra Lục Quân Càn đã biết rõ tâm tư hẳn.

Không cho mình tiếp xúc với em họ, là không muốn mình biết nhiều hơn về cậu ấy? Hay là Lục Quân Càn lo mình biến thái, sợ mình gây hại tới em họ cậu ấy?

Nghĩ tới đây, Thẩm Bác Diễn đè nén ngọn lửa trong lòng. Lục Quân Càn! Mặc kệ cậu trốn tránh tôi, cậu gạt tôi hay là đang lấy lệ, dù cậu không ở đây, tôi cũng phải đeo gót cậu từ trong ra ngoài, từng ly từng tí một!

“Đừng uống nữa!” Lục Lăng Hằng khuyên nhủ. Anh thấy bên cạnh Thẩm Bác Diễn không có ai khác, không khỏi nhú mày, “Anh không dẫn theo tài xế? Để tôi đưa anh về nhé?” Thẩm Bác Diễn uống tới như vậy, nhất định không thể lái xe.

Tuy rằng Thẩm Bác Diễn uống không ít, nhưng thần trí vẫn còn minh mẫn, tửu lượng hẳn lại tốt, uống nhiều chỉ nói dong nói dài nói đầu đầu mà thôi. Hẳn liếc nhìn đồng hồ, “Còn sớm, uống với tôi đi.”

Lục Lăng Hằng bắt đầu dĩ: “Không còn sớm nữa, sáng mai tôi phải tới phim trường quay bộ phim mới. Tôi không uống được, phải lái xe.”

“Phim mới?” Thẩm Bác Diễn nhú mày, “Cậu nhận được vai rồi?”

“Ừ...” Lục Lăng Hằng không biết Thẩm Bác Diễn đang nghĩ gì, chỉ sợ hẳn lại muốn ngáng chân mình, cho nên không muốn nói nhiều chuyện về bộ phim mới, kéo hẳn đứng dậy, “Sắp mười hai giờ rồi, tôi đưa anh về.”

Thẩm Bác Diễn lạnh lùng quan sát anh.

“Đi thôi đi thôi.” Lục Lăng Hằng ôn hòa mà dụ dỗ nói, “Lần sau tôi sẽ đi uống rượu cùng anh, anh muốn nói gì thì tôi sẽ nói cái đó, uống đến say có được không? Hôm nay muộn rồi.” Trong lúc vô tình, giọng anh trở nên thân thiết. Kiếp trước anh cũng hay dỗ Thẩm Bác Diễn như vậy. Thẩm Bác Diễn là một người rảnh rỗi, suốt ngày chơi đùa hưởng lạc với đám hồ bằng cầu hữu kia, thi thoảng cũng hay mời Lục Quân Càn tới. Ngày nào Lục Quân Càn cũng rất bận rộn, bị xoay đi xoay lại như chong chóng, nào có nhiều thời gian để chơi đùa cùng hắn, từ chối lần một lần hai còn được, nhưng nếu từ chối mãi thì có vẻ không hợp tình hợp lý, vậy nên anh chỉ có thể dỗ ngon dỗ ngọt, không thể làm gì hơn là nói đợi quay xong phim thì cùng đi du lịch, nhưng quay phim xong anh còn phải quay quảng cáo, còn phải đi tuyên truyền cho phim..

Thẩm Bác Diễn nghe thấy ngữ khí quen thuộc, ngẩng người nhìn Lục Lăng Hằng, nhất thời quên mất phải phản kháng, mặc kệ Lục Lăng Hằng kéo mình ra khỏi bar.

Lên xe rồi, Lục Lăng Hằng khởi động xe, hỏi: “Tôi đưa anh về chỗ lần trước anh đưa tôi tới nhé?”

Thẩm Bác Diễn không trả lời anh, trái lại bắt đầu hỏi: “Cậu nhận phim gì? Sao có thể nhận nhanh như vậy được?” Quá trình thử vai chọn diễn viên là một quá trình rất diong dài, mới hai hôm trước Lục Lăng Hằng còn không có việc làm, sao nhanh như vậy đã nhận được phim mới? Liệu có phải cậu ta đã giở thủ đoạn bất chính gì hay không?

Lục Lăng Hằng nghe ra thái độ chất vấn nghi hoặc của Thẩm Bác Diễn, tức giận nói: “Dù sao thì cũng là tôi tự dựa vào sức mình!”

Hiển nhiên Thẩm Bác Diễn không tin: “Vậy nói nghe một chút.”

Lục Lăng Hằng không muốn tốn hơi nhiều lời, nhưng nghĩ lại Thẩm Tiểu Cầu vì bảo vệ mình nên mới làm như vậy, đành phải kiên nhẫn giải thích: “Một phim đề tài quân sự, do công ty chúng tôi sản xuất, vốn là vai kia đã có diễn viên, nhưng diễn viên ấy lại bị bệnh phải nhập viện, cần người thay thế gấp nên tìm tôi.”

Thẩm Bác Diễn trầm mặc một hồi, đột nhiên cười nhạt: “Tâm tình cậu có vẻ không tồi nhỉ? Quân Càn vừa qua đời không được bao lâu, cậu liền lợi dụng tầm ảnh hưởng của cậu ấy để tạo scandal, vội vã nhận phim mới. Đúng là bạch lăng nhan.” (Bạch nhãn lang: ý nói người vô tình vô nghĩa, vong ân phụ nghĩa)

Thế nhưng Lục Lăng Hằng nghe xong lại không tức giận. Anh nhìn Thẩm Bác Diễn đã đỏ mắt lên, thấp giọng nói: “Người mất đã mất rồi, người sống thì vẫn còn phải sống tiếp. Bác Diễn.. Thẩm tổng, anh cũng đừng như vậy mãi.”

Cả người Thẩm Bác Diễn run lên, siết tay thành nắm đấm. Một lát sau, hắn từ từ mở mắt ra, ngửa đầu tựa vào ghế dựa, thần sắc vô cùng dè dặt. Người sống thì vẫn còn phải sống tiếp.. Sao hắn không biết điều đó chứ?! Nhưng Lục Quân Càn đã đi rồi, hắn mở mắt không biết phải làm gì, chỉ có thể liều mạng tìm kiếm những vết tích có liên quan tới Lục Quân Càn mới thấy bớt đau khổ...

Nửa đêm đường cái không còn nhiều xe cộ qua lại, Lục Lăng Hằng đi xuôi một hướng, mười mấy phút sau nơi ở của Thẩm Bác Diễn đã hiện trong tầm mắt. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lục Lăng Hằng dừng xe ở lối vào tiểu khu: “Thẩm tổng, đến nơi rồi.”

Thẩm Bác Diễn không xuống xe. Hắn lấy một điều thuốc, châm lửa, ánh lửa màu đỏ bập bùng trong đôi con ngươi, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh như băng.

Lục Lăng Hằng thấy hắn có vẻ khó chịu, nhanh chóng tháo dây an toàn đi xuống xe —— anh lái xe của Thẩm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng không có tiền mua xe, ban nãy anh bắt xe đi tới quán bar, giờ cũng chỉ có thể bắt xe đi về: “Tôi về trước đây, anh nghỉ ngơi sớm một chút.” Ngưng một chút, anh nhẹ giọng nói, “Thẩm tổng cũng có thể tìm cho mình một mục tiêu mới, hoặc là tìm một thú vui gì đó, có lẽ như vậy sẽ thấy thoải mái hơn trong lòng.”

Thẩm Bác Diễn không có động tĩnh gì, chỉ nhả một hơi khói dài.

Lục Lăng Hằng khe khẽ thở dài, xoay người rời đi. Cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng xuống xe, ánh mắt lạnh như băng nhìn theo bóng anh rời đi.

Mục tiêu hoặc thú vui mới? Biết tìm nơi đâu đây. . .

18. Chương 18: Trợ Lý

– Trợ lý.

Sáng sớm hôm sau, Lục Lăng Hằng ngồi xe đi tới phim trường.

Lễ khởi quay “Đao phong” được tổ chức từ hai ngày trước, bởi Lục Lăng Hằng không phải nhân vật chính nên gia nhập đoàn phim chậm hơn hai ngày, lúc anh tới phim trường thì mọi người đang chuẩn bị sắp xếp.

“Tiểu Lục tới rồi à.” Phó đạo diễn Trương An Hoa ra tiếp đón cậu, “Trước tiên dẫn cậu đi làm quen một chút.”

Phim trường được đặt ở gần một trụ sở quân sự ở Thượng Hải, trong phim trường có rất nhiều người bận đồ quân trang, có người là diễn viên, cũng có những quân nhân thật sự. Lục Lăng Hằng vừa liếc mắt đã có thể thấy Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc trong đám đông — Trong “Đao phong”, vai nam chính Tào Phong do chính Trương Minh Tước thủ vai, Nhạc Hình Ngọc thì là nữ chính. Nhưng bởi đây là phim quân sự cho nên rất ít vai nữ, tuy là nữ chính nhưng cũng không có nhiều phân cảnh.

Trương An Hoa dẫn Lục Lăng Hằng đi tới, Lục Lăng Hằng mỉm cười chào hỏi họ: “Chị Nhạc, anh Minh Tước.” Trước đây ở trong công ty anh được xem như anh cả, mặc dù tuổi đời không nhiều, nhưng luận về vai vế mọi người đều gọi anh một tiếng “Anh Lục”, hôm nay đến lượt anh kêu chị gọi anh với người khác, ngược lại cảm giác cũng không tồi.

Nhạc Hình Ngọc thấy Lục Lăng Hằng thì rất mừng rỡ: “Lăng Hằng, không ngờ nhanh như vậy đã có cơ hội hợp tác với cậu rồi.”

Trong khi đó thái độ Trương Minh Tước rất thờ ơ, chỉ ậm ừ đáp lại một tiếng. Lần trước trên thảm đỏ hắn bị một tân binh cướp đi danh tiếng, trên truyền thông có không ít lời châm chọc công kích hắn, thành ra từ đó đến nay hắn có thành kiến với Lục Lăng Hằng.

Trương An Hoa có cái nhìn thấu đáo, vừa nhìn một chút đã nhận ra Trương Minh Tước và Lục Lăng Hằng có vẻ không hòa hợp, cười ha hả nói: “Sau này phải tương hỗ lẫn nhau đấy, trong phim hai người là thầy tốt bạn hiền của nhau cơ mà.”

Nhạc Hình Ngọc nhanh chân tiến lên ôm Lục Lăng Hằng một cái, tỏ vẻ thân thiết. Đây là cô đang cố ý nhắc nhở Trương Minh Tước, thế nên Trương Minh Tước cũng ôm Lục Lăng Hằng một cái, chứng minh tiếp theo họ sẽ hợp tác thật tốt với nhau.

Trương An Hoa lại dẫn Lục Lăng Hằng đi tới chỗ một người đàn ông cường tráng bận đồ quân nhân: “Đây chính là liên trưởng thật, đồng chí Triệu Kha, trong phim cậu ấy đóng vai một tân binh, đồng thời cũng phụ trách nhiệm vụ giúp các cậu tập huấn.”

Lục Lăng Hằng vội vàng khom mình chào người nọ: “Chào thủ trưởng.”

Triệu Kha cười cười, đáp lễ với anh: “Quân tư không tồi.. Sau này vất vả rồi.” (Quân tư: tư chất quân nhân)

Trong thao trường có rất nhiều người là lính của Triệu Kha, cũng là những người đoàn phim thuê làm diễn viên quần chúng. Phim quân sự cần rất nhiều quân nhân, muốn quay những phân cảnh huấn luyện quân sự, không thể tùy tiện chọn bừa một người đóng quân nhân được, như vậy hiệu quả chắc chắn không tốt. Cũng may mà Lã Thiên có quen biết nhiều bên quân đội, mượn được một tiểu đội tới phối hợp quay phim cùng, đảm bảo được chất lượng của bộ phim.

Bởi Lục Lăng Hằng nhận kịch bản muộn, để cho anh quen với kịch bản nên đoàn làm phim cho anh nhập đoàn muộn mấy ngày. Nhưng muốn quay phim dòng quân sự, diễn viên chỉ biết đứng theo nghi thức quân

đội thôi thì chưa đủ, để tạo hiểu quả tốt hơn, họ phải huấn luyện thêm rất nhiều hạng mục. Từ giờ cho đến ngày phim đóng máy, các diễn viên phải ở lại quân khu cùng sinh hoạt với các quân nhân khác, đồng thời tham gia huấn luyện.

Trương An Hoa dẫn Lục Lăng Hằng đi một vòng quanh phim trường, giới thiệu các nhân viên công tác và tròng cảnh cho anh, buổi chiều phim sẽ chính thức khai máy. Phải ngày kia Lục Lăng Hằng mới có cảnh quay, nhưng anh phải lập tức huấn luyện luôn trong ngày.

Ăn cơm trưa xong, Lục Lăng Hằng được đưa tới thao trường, Triệu Kha sắp xếp cho anh một giáo quan dạy bắn súng, bởi trong phim có không ít phân cảnh bắn tỉa, nhất định phải học tháo lắp vũ khí và các động tác bắn. (giáo quan: giáo viên trong quân đội)

Giáo quan của anh là một người tên Lâm Vũ, vừa gặp mặt Lâm Vũ đã ngạc nhiên mừng rỡ đi tới bắt tay Lục Lăng Hằng: “Anh cũng họ Lục à? Trông anh rất giống Lục Quân Càn.”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Anh biết anh họ tôi sao?”

Lâm Vũ mắt dài, mũi thanh miệng nhỏ, dáng vẻ rất thanh tú. Nghe Lục Lăng Hằng nói vậy xong, tròn tròn mắt: “Anh họ anh? Lục Quân Càn là anh họ anh thật sao?”

“Đúng vậy?” Lục Lăng Hằng nghe thấy khẩu âm cậu ta, cười ha hả nói tiếng Tứ Xuyên theo, “Cậu là người Tứ Xuyên phải không?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lâm Vũ gật đầu liên tục, “Đạo diễn các anh dẫn ngoài dạy anh bắn súng ra em còn phải dạy anh Xuyên thoại.” (Xuyên thoại: tiếng Tứ Xuyên)

Sau khi đạo diễn và biên kịch thảo luận xong, cuối cùng quyết định để Lục Lăng Hằng dùng Xuyên thoại để diễn vai Đường Đồng Trạch này, cho nên cố ý tìm cho anh một người quê Tứ Xuyên, dạy cả tiếng địa phương và quân tư cho anh.

Hiển nhiên Lâm Vũ rất hứng thú với thân phận Lục Lăng Hằng, lúc dẫn anh tới sân huấn luyện hưng phấn cùng anh nói chuyện phiếm: “Anh anh trông rất anh tuấn, trông anh cũng anh tuấn như vậy. Mẹ em thích anh họ anh lắm.”

Lục Lăng Hằng trêu cậu ta: “Mẹ câu thích, thế cậu có thích không?”

Đôi mắt đen láy của Lâm Vũ sáng lên: “Thích chứ, anh anh cũng là người Tứ Xuyên à?”

Lục Lăng Hằng nâng mi: “Không phải, là người Thượng Hải.”

“Sao?” Lâm Vũ có vẻ không thể tin nổi: “Người Thượng Hải sao? Em nhớ anh ấy có diễn một bộ phim, tên là gì nhỉ... “Thiên lý”! Đúng rồi, là “Thiên lý”, lúc đầu anh ấy nói tiếng Tứ Xuyên mà!”

“Thiên lý” chính là bộ phim mà khi đóng anh từng học tiếng Tứ Xuyên, nghe một người Tứ Xuyên chân chính coi mình như đồng hương, chứng tỏ anh đã diễn rất tốt, Lục Lăng Hằng thầm vui trong lòng, cười ha hả nói: “Là đóng phim thôi, không phải thật đâu.”

Lâm Vũ ngây thơ chớp chớp mắt.

Hai người họ đi tới sân luyện bắn, chuẩn bị huấn luyện chính thức. Lục Lăng Hằng thấy Lâm Vũ còn trẻ tuổi, dáng vẻ lại nhu thuận trắng hồng, sợ cậu không dám giáo huấn rắn bảo mình, vì vậy tháo gánh nặng tâm lý xuống giúp cậu ta: “Nếu tôi làm không tốt, cậu cứ trực tiếp mắng tôi, phải mắng ghê gớm vào, tôi vào vai một liên trưởng hung ác hay mắng người nên cũng muốn học xem cậu dùng tiếng Tứ Xuyên mắng người như nào!!”

Lâm Vũ thành thật gật đầu: “Đạo diễn các anh có nói qua rồi, liên trưởng chọn em dạy cho anh cũng bởi vì em rất hung ác, anh không phải lo.”

Lục Lăng Hằng buồn cười nhìn Lâm Vũ trắng nợn như cái bánh bao, căn bản không tin, nhưng vẫn nói: “Vậy bắt đầu thôi.”

Kết quả — sự thực chứng minh, lo lắng của Lục Lăng Hằng là hoàn toàn dư thừa. Đứng nhìn Lâm Vũ như đứa nhỏ người Tứ Xuyên mà xem thường, một khi đã khởi động “hung bạo-mode” rồi thì giống hệt cộp

ăn thịt người, hoàn toàn không coi Lục Lăng Hằng như người mới, cả buổi chiều, Lâm Vũ mắng Lục Lăng Hằng đến phun máu chó, hai mắt ứa sao kim.

Đến khi trời tối đen, Tiền Duyệt vội tới đưa cơm cho Lục Lăng Hằng, vừa vào thao trường kêu một tiếng Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt: “Sao? Anh mắng tôi à?”

Tiền Duyệt càng mờ mịt hơn: “Mắng cậu? Sao tôi phải mắng cậu?”

Lúc này Lục Lăng Hằng mới hồi phục tinh thần, dờ khóc dờ cười đi ăn cơm. Bị Lâm Vũ mắng liên tiếp mấy giờ, “Đồ ngu”, “Đồ con rùa”, “Đồ nào phẳng”, làm tai anh ong hết cả lên, đến mức bị ảo giác thánh giác.

Tiền Duyệt nhìn Lục Lăng Hằng tập luyện đến đăm hồ hởi, lo lắng nói: “Vất vả lắm sao?”

“Tạm tạm.” Lục Lăng Hằng nhận lấy cơm rồi ăn như hổ đói. Đúng là rất vất vả, làm diễn viên, đạo diễn bảo diễn cái gì thì phải diễn cái đấy, nếu đạo diễn bắt diễn con chó thì phải lập tức quỳ rạp xuống đất rung chân kêu ăng ăng. Nhưng trên đời này làm gì có công việc gì là không khổ cực chứ, cái giá của việc làm diễn viên là phải làm việc cật lực, huống hồ đây cũng là công việc mà Lục Lăng Hằng thích. Cuộc sống bây giờ khiến anh nhớ lại ngày mình mới chập chững vào nghề, vẫn chưa có ai cầm tay anh chỉ lối, cũng không có đạo diễn nào kiêng dè anh đến mức mắng cũng không dám. Nhưng dù vất vả thế nào, anh cũng cảm thấy rất vui về mãn nguyện. Tuy rằng kiếp trước Lục Quân Càn nổi tiếng, nhưng cũng từng nhận không ít lời chỉ trích, có người nói anh chỉ là bình hoa, có người nói diễn xuất của anh không phù hợp với địa vị anh có, thậm chí ngay cả Lục Quân Càn cũng thấy mình đạt được như vậy là do may mắn, thậm chí càng nổi tiếng anh lại càng lo âu sầu khổ. Nếu ông trời đã cho anh thêm một cơ hội, anh hy vọng lần này mình có thể đi con đường khác để chứng minh bản thân.

Buổi tối diễn viên ngủ lại quân khu, để có thể trải nghiệm rõ ràng hơn cuộc sống quân nhân, đạo diễn sắp xếp cho các nam diễn viên ở trong các tiểu đội khác nhau, mỗi diễn viên ở lại một tiểu đội, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi giống hệt quân nhân, lúc không đóng phim sẽ huấn luyện theo từng tiểu đội, sinh hoạt hoàn toàn như quân nhân.

Tuy rằng đóng phim rất vất vả, nhưng trước đây thật sự Lục Lăng Hằng chưa từng thể nghiệm qua cuộc sống như vậy, thể lực không theo kịp, hai ngày ngắn ngủi tróc một lớp da.

Hai ngày sau, cuối cùng anh cũng có phân cảnh, là một cảnh cả đoàn cùng đóng. Nhưng lần này diễn hơn mười lần mà đạo diễn vẫn không hài lòng, hoặc là tư chất các diễn viên chưa giống với quân nhân, hoặc là tốp binh lính diễn hỏng liên tục phải quay lại. Khang Gia Mẫn là một người rất cẩn thận tỉ mỉ, nói gì cũng không chịu bỏ qua.

“Không được, không được!” Khang Gia Mẫn đi ra khỏi ghế theo dõi của đạo diễn, thở dài, mệt mỏi xoa bóp sống mũi, “Thôi, nghỉ ngơi một lúc, mười phút sau quay lại.”

Lục Lăng Hằng mệt như cẩu, phờ phạc quay về vị trí. Huấn luyện quân sự hai ngày, anh mỗi eo đau lưng tay sưng phồng, tối qua đau đến không ngủ ngon giấc, lúc này cảm giác mệt mỏi kéo tới, vừa ngồi xuống ghế đã gật gà gật gù.

Tiền Duyệt đưa bình nước đá tới cho anh, anh uống hai hớp, cảm thấy có thứ gì đó không đúng.

“Này.” Lục Lăng Hằng mở mắt, thấy một cậu trợ lý đi qua trước mặt mình, gọi một tiếng, “Cậu mua cà phê về cho tôi, vị như cũ.”

Cậu trợ lý kia nghe thấy, quay đầu nhìn Lục Lăng Hằng, chỉ vào mũi mình: “Tôi?”

“Cậu đấy.” Lục Lăng Hằng khó hiểu, “Cậu là Tôn Phương phải không?”

Tôn Phương sửng sốt.

Vài giây sau, Lục Lăng Hằng cũng sửng người lại.

Cái cậu Tôn Phương này là trợ lý của Lục Quân Càn, Lục Quân Càn có rất nhiều trợ lý, có người do anh thuê, có người công ty sắp xếp tới, cậu Tôn Phương này là do công ty sắp xếp cho anh, Mã Du nói là người công ty mới ký hợp đồng, cho làm việc bên cạnh Lục Quân Càn để quen với tình hình đoàn làm phim. Loại chuyện này có rất nhiều, công ty thuê người mới không có kinh nghiệm cũng không có bối cảnh nâng đỡ,

cái gì cũng không biết, bắt đầu làm lên từ chức trợ lý nhỏ nhỏ, xếp tới bên cạnh ngôi sao lớn, như vậy sẽ nhanh chóng quen với công việc, nếu vận khí tốt điều kiện cũng được thì sẽ lên kế hoạch debut, không phải làm việc sau màn ảnh nữa. Lục Quân Càn là diễn viên nổi tiếng của công ty, có không biết bao nhiêu người chen chúc muốn làm trợ lý cho anh. Lục Quân Càn cũng biết có thể sau này Tôn Phương sẽ debut, cũng không bắt cậu ta phải làm gì nhiều, cùng lắm là giúp anh đi mua cà phê.

— Nhưng vấn đề ở đây là, giờ anh không còn là Lục Quân Càn! Mà Tôn Phương cũng không phải trợ lý của anh!

Lục Lăng Hằng lấy lại tinh thần, có chút xấu hổ. Anh nghĩ Tôn Phương xuất hiện ở đoàn làm phim này có thể là nhận diễn một vai nhỏ nào đó, ban nãy anh quá mệt mỏi, vừa nhìn thấy người quen liền theo thói quen cũ mở miệng sai khiến, giờ biết giải thích thế nào đây?

Nhưng anh không ngờ, Tôn Phương vừa nghe thấy ba chữ “Vị như cũ”, đột nhiên biến sắc, hoang mang hoảng hốt lui về phía sau một bước!

19. Chương 19: Tôn Phương

– Tôn Phương.

“Ồ, ghê gớm vậy?” Một giọng nói châm chọc vang lên phía sau Lục Lăng Hằng, “Kêu trợ lý của tôi đi mua cà phê cho cậu cơ à?”

Lục Lăng Hằng quay đầu nhìn lại, Trương Minh Tước đang đứng sau anh, nâng mi mắt ánh cười trào phúng.

“Trợ lý của anh?” Lục Lăng Hằng giật mình, bừng hiểu ra. Anh “chết”, ekip làm việc của anh cũng giải tán. Giờ Trương Minh Tước là đối tượng trọng điểm mà công ty bồi dưỡng, công ty sắp xếp Tôn Phương làm trợ lý cho Trương Minh Tước, tiếp tục trui rèn cậu ta, âu cũng là chuyện hợp tình.

“Xin lỗi xin lỗi.” Tiền Duyệt vội vội vàng vàng chạy tới. Anh vừa đi lấy khăn mặt chuẩn bị lau mồ hôi cho Lục Lăng Hằng, không ngờ quay lại đã xảy ra chuyện này, vội tiến lên hòa giải, “Lăng Hằng gọi tôi phải không, tôi đi mua cà phê luôn đây.”

Vốn đây là chuyện nhỏ, mọi người cười ha hả là có thể cho qua, không nhất thiết phải gây khó xử cho tất cả. Nhưng Trương Minh Tước lại không chịu buông tha: “Cậu ta vừa mới gọi tên Tôn Phương mà. Vị như cũ? Tôn Phương, cậu ta từng sai cậu nhiều lần rồi sao?”

Lần trước lên thăm đồ, Trương Minh Tước bị Lục Lăng Hằng làm cho bẽ mặt, đã thế giới truyền thông còn tung clip lên mạng, giật tít “Minh tinh gỡ mánh khóa thu hút ống kính, danh tiếng Trương Minh Tước không địch lại được em họ Lục Quân Càn” để câu độc giả, dẫn tới việc antifan của hắn cùng fan Lục Quân Càn lấy ra châm biếm và giễu cợt trên weibo, cũng may mà sức ảnh hưởng của sự kiện kia không quá lớn, bằng không nhất định sẽ rất mất mặt. Trương Minh Tước vốn là người lòng dạ hẹp hòi, thù này nuốt không trôi, cho rằng Lục Lăng Hằng cố ý gây khó dễ cho mình — vốn là hôm đó Lục Lăng Hằng phải mặc tây trang màu đỏ, còn hắn thì giả bộ đóng vai tình nhân với Nhạc Hình Ngọc, như vậy hai bên đều có cách hút ống kính riêng. Nhưng Lục Lăng Hằng lại khăng khăng đòi mặc tây trang đen khiến hắn trở nên lu mờ, đây không phải cố tình gây khó dễ thì là cái gì?

Giờ Lục Lăng Hằng còn dám sai khiến trợ lý của hắn, càng khiến hắn nghĩ Lục Lăng Hằng đang chia mũi nhọn vào mình. Một tân binh mà dám thể hiện với minh tinh lớn, hắn muốn bắt chẹt một lần, để dạy dỗ cho tốt cái tên Lục Lăng Hằng này.

Tôn Phương lẩn tránh ánh mắt, ấp úng nói: “Trước kia em làm trợ lý cho anh Quân Càn, anh ấy là em họ anh Quân Càn, chắc muốn bảo giống ‘vị cũ’ của anh Quân Càn. Em... em đi mua cà phê.”

Trương Minh Tước thấy cậu ta muốn đi thật, cơn giận trong lòng bộc phát lên, trừng mắt nhìn Tôn Phương đang e sợ: “Cậu ta cũng không phải Lục Quân Càn, cậu sợ cái gì chứ?”

Lục Lăng Hằng có phần lúng túng, đúng là anh đã kêu tên Tôn Phương thật, việc này không thể giải thích. Anh vội vàng đứng lên, nở nụ cười khiêm nhường: “Xin lỗi anh Minh Tước, vừa rồi em mệt quá nên hồ đồ, không biết cậu ấy là trợ lý của anh, em cứ nghĩ cậu ấy là trợ lý của cả đoàn.”

Tuy rằng Lục Lăng Hằng đã tới phim trường được hai ngày, nhưng hai ngày trước anh không quay phim mà huấn luyện liên tục, quả thật không thấy Tôn Phương, cũng không biết cậu ấy đã theo ekip của Trương Minh Tước.

Trương Minh Tước cười nhạt, còn muốn gây khó dễ, Nhạc Hình Ngọc chạy tới: “A, Tôn Phương, giờ cậu làm việc cho Minh Tước à, chị cũng không biết đấy.” Cô lên kéo tay áo Trương Minh Tước, dịu giọng nói, “Sắp quay rồi, hai ta ôn kịch đi.”

Ban này Nhạc Hình Ngọc ngồi cách đó không xa, toàn bộ câu chuyện cô đều nghe thấy, sao cô không biết Tôn Phương chuyển sang làm việc cho Trương Minh Tước được chứ, lúc này cô cố ý tới hòa giải cho hai bên. Tuy rằng Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc giả làm tình nhân yêu nhau, nhưng họ cũng không phải người yêu thật sự của nhau, cả hai đều có kim chủ riêng, chuyện các ngôi sao giả làm người yêu tạo scandal cũng không phải chuyện hiếm lạ gì trong showbiz. Tuy Nhạc Hình Ngọc đã có người đứng sau chống lưng, nhưng cô cũng từng trải qua tháng ngày lặn lội vất vả trong giới nên đối nhân xử thế rất khéo, thường hay giúp đỡ người mới vào nghề, cho nên danh tiếng rất tốt trong giới giải trí.

Trương Minh Tước bất mãn trừng mắt nhìn Nhạc Hình Ngọc, hẳn rất khó chịu với việc cô đứng ra hòa giải thế này, nhưng lại không muốn mâu thuẫn với cô, nhất thời nghiêm mặt im lặng.

Nhạc Hình Ngọc lén nháy mắt ra hiệu với Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng hiểu ý của cô, cười nói: “Em đi hỏi đạo diễn vài vấn đề cái.” Nói rồi kéo Tiền Duyệt rời khỏi cuộc đối đầu căng thẳng.

Lục Lăng Hằng đi rồi, Trương Minh Tước không thể tiếp tục gây khó dễ nữa, bực mình ‘hừ’ một tiếng, cũng xoay người rời đi.

Một lát sau, Lục Lăng Hằng bảo Tiền Duyệt mang một chút đồ ăn vặt qua, tự mình tới đưa cho Nhạc Hình Ngọc và trợ lý, nói cảm ơn với cô: “Ban này cảm ơn chị nhiều.”

“Không sao.” Nét mặt Nhạc Hình Ngọc ôn hòa, “Trước đây anh Quân Càn cũng rất chiều cố chị. Con người Minh Tước không xấu, chỉ là rất nóng tính thôi, em đừng trêu chọc cậu ấy.”

“Em hiểu rồi. Ban này thật sự mệt quá hóa hồ đồ.”

Nhạc Hình Ngọc cười cười: “Cố gắng lên.”

Lục Lăng Hằng còn nhớ rõ trước đây lúc Nhạc Hình Ngọc vẫn là người mới, có một lần nhận một bộ phim cổ trang, cô ấy đóng vai thị nữ của anh. Khi đó Nhạc Hình Ngọc còn chưa có kim chủ chống lưng, bị các nữ diễn viên khác trong đoàn làm phim bắt nạt, trốn đi len lén lau nước mắt, vô tình bị anh bắt gặp, anh đưa khăn giấy cho cô, an ủi cô đôi câu. Giờ chớp mắt Nhạc Hình Ngọc đã là hoa đán, Lục Lăng Hằng cũng thấy mừng thay cho cô.

Lặn lội trong giới giải trí nhiều năm, anh vẫn luôn có một nguyên tắc, đó là không phân tranh cao thấp, không đắc tội với người khác. Lại nói tiếp, nguyên tắc xử sự của Nhạc Hình Ngọc cũng bị ảnh hưởng ít nhiều từ anh. Phải biết phong thủy thay đổi rất nhanh, năm nay là siêu sao thiên vương, nhưng không biết chừng năm sau đã không ai ngó ngang tới; hôm nay là tiểu trong suốt, nhưng không chừng qua một đêm lại nổi bật. Vậy tội gì phải tự gây thù chuốc oán vào người chứ? Lục Lăng Hằng thật sự không muốn làm rách lòng Trương Minh Tước, chỉ là thứ nhất anh thật sự không thích màu đỏ lả lơi như vậy, không hợp với hình tượng anh hướng tới; thứ hai, “anh họ” anh mới qua đời không bao lâu, số fan anh có hiện tại cũng có nhiều người là fan kiếp trước của anh lưu lạc tới, anh mặc một bộ trang phục rực rỡ, dù cho là để thu hút người khác, nhưng cũng khó tránh bị lên án chỉ trích, tội gì phải làm như vậy chứ?

“Diễn viên vào vị trí.” Đảo mắt đã hết mười phút nghỉ ngơi, đạo diễn liền khai máy.

Lục Lăng Hằng đã quay lại diễn, Trương Minh Tước ngồi một chỗ tiếp tục nghỉ ngơi. Cảnh này hẳn không cần diễn, phải tới cảnh tiếp theo mới có hẳn. Bên cạnh hẳn vốn có hai trợ lý, một người hẳn nhờ đi mua đồ ăn, còn Tôn Phương sau vụ ban này không biết đã đi đâu, hẳn muốn tìm một người giúp kiểm tra lời thoại nhưng lại không có ai.

Trương Minh Tước nhìn trái phải, mắt kiên nhẫn đứng dậy đi tìm người.

Không bao lâu, hắn thấy Tôn Phương đang đứng dưới gốc cây gọi điện thoại, liền đi tới chỗ Tôn Phương.

“Có phải cậu ta đã biết rồi không?”

“Cậu ta bảo tôi đi mua cà phê, còn nói vị như cũ, cậu ta là em họ Lục Quân Càn, tôi nghĩ cậu ta đã biết chuyện gì đó nên cố ý thử tôi.”

“Làm sao bây giờ?”

Trương Minh Tước đi tới, Tôn Phương đưa lưng về phía hắn, giọng dè xuống rất thấp, bởi nói nhỏ nên không biết đang nói gì, nghe thấy tiếng bước chân Trương Minh Tước, Tôn Phương vội quay đầu lại, giặt mình lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Trương Minh Tước không vui hỏi.

“Bạn, bạn em...” Tôn Phương quay sang nói với di động, “Nói chuyện sau” rồi vội vàng tắt máy.

“Tôi tìm cậu khắp nơi nhưng không thấy.”

Tôn Phương cúi đầu, áy náy mà khúm núm xin lỗi: “Xin lỗi, ban nãy đột nhiên bạn em tìm có chút việc.”

Trương Minh Tước nhìn bộ dạng cậu ta, lại nhớ đến chuyện vừa rồi, cơn tức lại nổi lên: “Ban nãy cậu bị làm sao vậy? Bình thường cậu đâu có như vậy đâu, cậu sợ Lục Lăng Hằng làm gì à? Nó sai cậu, sao cậu không bật lại?”

Tôn Phương cúi đầu, ấp úng không nên câu: “Trước đây Lục Quân Càn đối xử rất tốt với em...”

Trương Minh Tước trừng cậu ta: “Lục Quân Càn là Lục Quân Càn, Lục Lăng Hằng là Lục Lăng Hằng, hai người là bà con xa, còn hồ giả hồ uy? Con mẹ nó bây giờ cậu là trợ lý của tôi!” (Hồ giả hồ uy: cáo giả oai hùng, dựa vào thế người khác)

Tôn Phương ậm ừ đáp lại.

Trương Minh Tước nhìn thái độ cậu ta, cảm thấy cậu đang lấy lệ cho qua với mình, tức đến trợn trắng mắt: “Cậu nhớ kỹ cho tôi, giờ có tôi chống sau cậu, sau này Lục Lăng Hằng mà dám sai cậu nữa, cậu tố thái độ cho nó xem! Nghe chưa hả?”

Tôn Phương vội nói: “Đã rõ.”

“Được rồi được rồi.” Trương Minh Tước chỉ tiếc rên sất không thành thép khoát khoát tay, “Tôi có bảo anh Vinh nói với đạo diễn rồi đấy, buổi chiều cho cậu đóng một cảnh hai phút, cậu đi thay quần áo đi, sau đó khớp lời thoại với tôi.”

Anh Vinh là người đại diện của Trương Minh Tước – Vinh Đường. Mã Du sắp xếp Tôn Phương ở bên Trương Minh Tước không chỉ để cậu hầu hạ Trương Minh Tước mà còn dẫn Vinh Đường và Trương Minh Tước chiếu cổ cho cậu ta một chút, có cơ hội thì cho Tôn Phương nhận một vai quần chúng, trước lần lộn cho quen. Bộ phim này là do công ty giải trí Tinh Tinh sản xuất, người đại diện có thể dễ dàng chào hỏi xin một vai quần chúng. Vinh Đường xin cho Tôn Phương một vai lính liên lạc, cùng diễn với Đường Đồng Trạch là Lục Lăng Hằng. Trương Minh Tước mặt dày chiếm công lao lần này, muốn Tôn Phương đội ơn mình.

Không ngờ, Tôn Phương nghe xong chần chừ một chút, ôm bụng nói: “Anh Minh Tước, em thấy khó chịu trong người, hay là thôi đi.”

“Sao?” Trương Minh Tước không ngờ tới, “Thôi đi là sao? Cậu không diễn?”

Tôn Phương lo sợ nhìn Lục Lăng Hằng đang đóng phim ở bên kia: “...Vâng... không diễn.”

“Đầu cậu bị cửa kẹp à?” Trương Minh Tước không giải thích nổi tròng mắt nhìn Tôn Phương: “Cảnh đã xin cho cậu, giờ cậu lại không muốn?”

Tôn Phương cười xòa làm lành: “Em thật sự rất khó chịu, dạ dày em đau lắm, anh xin nghỉ với anh Vinh giúp em, em phải tới bệnh viện một chuyến. Em... không xong rồi, em đi WC trước.” Nói rồi ôm bụng chạy đi.

Trương Minh Tước trừng mắt nhìn Tôn Phương chạy xa dần, không sao giải thích nổi: “Mẹ... có bệnh à?”

20. Chương 20: “sao Cậu Học Người Nam Sung Nói Tiếng Thành Đô Được Vậy?”

– “Sao cậu học người Nam Sung nói tiếng Thành Đô được vậy?”

Mấy ngày sau đó, Lục Lăng Hằng cũng không thấy Tôn Phương ở đoàn làm phim.

Một tuần sau, Lục Lăng Hằng thấy có một người mới đứng bên cạnh giúp Trương Minh Tước lau mồ hôi, Lục Lăng Hằng tò mò hỏi Tiền Duyệt: “Kia là ai vậy?”

Tiền Duyệt đáp: “Là trợ lý mới của Trương Minh Tước, tới từ hôm qua rồi! Tối qua cậu đi huấn luyện, tôi còn ngồi đánh mấy ván bài với cậu ấy.”

“Trợ lý mới?” Lục Lăng Hằng có phần giật mình, “Sao lại đột nhiên thay trợ lý mới? Tôn Phương đâu rồi?”

Tiền Duyệt gãi đầu: “Hôm qua tôi nghe cậu này nói có một ông chủ nào đó muốn nâng đỡ Tôn Phương, cho cậu ta nhận vai ở một bộ phim khác nên cậu ta đi rồi, Trương Minh Tước thiếu người, công ty phái cậu này tới.”

Lục Lăng Hằng hơi nhú mày. Xem ra Tôn Phương đã bầu víu được ai đó, còn rất đột ngột, nói đi là đi luôn. Nhưng vậy cũng tốt, hôm đó anh thất thố kêu tên Tôn Phương, còn lo sẽ bị cậu ta nghi ngờ. Loại chuyện sống lại này quá hư cấu, nếu để lộ ra ngoài, chỉ sợ người ta bắt anh đi đưa tới viện tâm thần. Vốn hôm đó đạo diễn có nói muốn cho Tôn Phương diễn một vai nhỏ cùng anh, nhưng đến buổi chiều lại sửa lại kịch bản, bỏ vai lính liên lạc kia đi anh đã thấy kì lạ. Xem ra khi đó Tôn Phương đã nhận được tin đóng phim khác, cho nên coi thường vai nhỏ kia ở bộ này.

Nhân viên đoàn làm phim bê mấy thùng đồ uống tới, gọi mọi người: “Ai muốn uống thì ra lấy nhé.”

Lục Lăng Hằng nhìn thoáng qua bên kia. Đó là nước uống thể thao mà tập đoàn Thẩm thị mới ra mắt, cũng tài trợ cho đoàn làm phim “Đao phong”. Thường thì một bộ phim có khoảng hai đến ba nhà đầu tư, nhưng nếu công ty sản xuất có thể lực mạnh, vậy chỉ cần một nhà đầu tư là đủ rồi. Công ty giải trí Tinh Tinh cũng là một công ty có thể lực mạnh, họ là công ty sản xuất, môi giới phim truyền hình lớn nhất trong nước, cũng là đơn vị phát hành phim “Đao Phong”, lúc “Đao phong” tuyển diễn viên, phần lớn đều là diễn viên trong công ty Tinh Tinh, như vậy không cần phải lo người trong đoàn làm phim không giữ bí mật mà để lộ thông tin phim ảnh. Nhưng cũng không vì thế mà đoàn làm phim không lôi kéo thu hút đầu tư, chỉ cần trong phim có quảng cáo cho nhà đầu tư, như vậy có thể thu được lợi nhuận từ quảng cáo. Ví dụ như toàn bộ đồ uống của đoàn làm phim đều do tập đoàn Thẩm thị bao.

Quả nhiên, Khang Gia Mẫn gọi một tiếng: “Lục Lăng Hằng, cậu cầm chai nước uống đi.”

Tiền Duyệt nhanh chóng lấy chai nước đưa cho Lục Lăng Hằng.

Khang Gia Mẫn nói: “Cậu chuẩn bị một chút, cảnh tiếp theo cậu phải dạy dỗ cấp dưới của mình, mắng xong miệng lưỡi khô khan, cầm đồ uống ở bên sân tập lên uống.”

Lục Lăng Hằng cũng không lấy làm ngạc nhiên, đáp: “Vâng ạ.”

Tập đoàn Thẩm thị chủ yếu kinh doanh đồ uống, nước giải khát và đồ ăn vặt, nước uống thể thao kia là sản phẩm mới ra mắt đang được đẩy mạnh quảng cáo của tập đoàn, nói là có thể bổ sung những nguyên tố vi lượng cho cơ thể. Mấy tháng trước lúc nước uống mới ra, Lục Quân Càn còn lên weibo quảng cáo cho họ, chụp ảnh mình uống nước đăng lên mạng. Mấy năm này Lục Lăng Hằng không thu tiền quảng cáo của tập

đoàn Thẩm thị, đương nhiên cũng là vì Thẩm Bác Diển. Sở dĩ Lục Lăng Hằng được các thương gia, nhà đầu tư hoan nghênh cũng bởi vì anh là một người rất hiểu thói trao đi đổi lại, tài nguyên của anh chính là tầm ảnh hưởng của anh, người khác đối tốt với anh, anh sẽ hồi báo lại. Rất nhiều người nghĩ anh đối nhân xử thế phúc hậu, thật ra đây cũng là thủ đoạn của anh, anh luôn cố duy trì sự thăng bằng trong các mối quan hệ giữa người với người, để tránh mình là người nhận nhiều hơn — không ai tốt một cách vô điều kiện với người khác, nếu không đánh đổi cái này thì cũng phải trả giá cái kia. Thay vì rơi vào thế bị động, không bằng tự nắm chặt thế chủ động trong tay.

Nhưng nguyên tắc này của anh, thiếu chút nữa bị một fan nào tàn hoàn toàn không có nguyên tắc phá vỡ.

Lúc này Lục Lăng Hằng cầm chai nước uống trong tay, trong lòng có muôn vàn suy nghĩ.

“Chuẩn bị mở máy.” Đạo diễn hô to.

Lục Lăng Hằng nhanh chóng đi tới, đặt đồ uống vào vị trí.

“!”

Bảng clapper vừa hạ xuống, Lục Lăng Hằng lập tức tập trung tinh thần vào cảnh quay.

“Đồ con rùa!” Lục Lăng Hằng hung hăng đạp chân vào cậu lính đứng đầu hàng, đá cậu ta ra khỏi đội, “Cậu ngu thật hay ngu giả vờ thế!”

Cậu lính kia trong quá trình huấn luyện liên tiếp bị sai, xấu hổ cúi đầu không dám lên tiếng.

Lục Lăng Hằng bắt đầu mắng người, tốc độ nói rất nhanh, âm vang lớn, mắng cậu lính kia đến phun máu chó. Cậu diễn viên nhỏ bị tâm tình anh ảnh hưởng, thiếu chút nữa thì khóc.

Quay cảnh xong, đạo diễn ra lệnh qua máy bộ đàm, “Chuẩn bị một chút, quay lại lần nữa.”

Nét mặt căng thẳng của Lục Lăng Hằng thả lỏng ra, cười cười với cậu diễn viên bị đá kia: “Bị đá có đau không?”

Cậu diễn viên vội vã lắc đầu, “Không có việc gì, không có việc gì.”

Để hiệu quả quay chân thực, động tác đánh người trong phim đều là đánh thật.

Lục Lăng Hằng nói: “Cậu diễn tốt lắm, nhưng mà ban nãy cúi đầu thấp quá, có lẽ máy quay không quay được nét mặt cậu.”

Cậu diễn viên ngẩng đầu nhìn về phía ống kính máy quay, suy nghĩ một chút, nửa tin nửa ngờ đáp lấy lệ một tiếng.

Phó đạo diễn nói lý do quay lại, quả nhiên là đầu cậu diễn viên kia cúi quá thấp. Nhất thời, ánh mắt cậu diễn viên nhìn Lục Lăng Hằng trở nên sùng bái: “Anh Lục, anh siêu thật đấy!”

Lúc này Lục Lăng Hằng nghe thấy bên kia sân âm ỉ, không khỏi ngoái đầu nhìn. Đạo diễn đang ngồi giám sát ở trong lều nên anh không nhìn thấy, nhưng chung quanh lều có rất nhiều người đang đứng, đều nhìn vào bên trong, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chuẩn bị xong quay lại lần thứ hai!” Đạo diễn truyền lệnh qua bộ đàm, một phụ tá cầm loa hô to phân phó diễn viên vào vị trí.

Tuy rằng bộ phim này đạo diễn yêu cầu sử dụng nhiều tiếng địa phương, nhưng không thể dùng tiếng địa phương để diễn cả bộ phim được, thứ nhất bởi như vậy là yêu cầu quá cao với các diễn viên không quen tiếng địa phương vùng khác, thứ hai là cũng gây khó hiểu cho nhiều người xem. Cho nên nhân vật Đường Đồng Trạch này bình thường vẫn nói tiếng phổ thông, chỉ khi tức giận mắng chửi người mới không tự chủ nhảy qua tiếng Tứ Xuyên, đây cũng là một trong những thiết lập cho nhân vật Đường Đồng Trạch này.

Cảnh này phải diễn đi diễn lại ba bốn lần. Chai nước sắp bị Lục Lăng Hằng uống cạn sạch nhưng đạo diễn vẫn chưa cho qua. Lục Lăng Hằng cũng không thấy mình diễn sai ở đâu. Có rất nhiều đạo diễn có yêu cầu cao, một phân cảnh bắt diễn viên diễn đi diễn lại nhiều lần, có đôi khi cũng không phải diễn viên diễn không tốt mà do đạo diễn quá cầu toàn, đến cuối cùng khi chọn ra cảnh tốt nhất trong tất cả, có đôi khi lại chọn cảnh đầu tiên họ diễn. Nhất là trong những cảnh phim căng thẳng, Lục Lăng Hằng mắng người nhất

định phải mắng thật hung ác, nhưng cho dù có là diễn viên giỏi, biểu đạt tâm tình phong phú đi chăng nữa thì quay nhiều cảnh căng thẳng cũng sẽ thấm mệt, Lục Lăng Hằng cảm thấy vẫn là lần đầu tiên anh mắng hung nhất, đến cuối cùng thì dần mất sức.

Đạo diễn không nói gì, Lục Lăng Hằng còn đang mờ mịt, một lát sau trông thấy Khang Gia Mẫn chạy ra ngoài.

“Tiểu Lục à..” Khang Gia Mẫn cau mày.

Lục Lăng Hằng nghe ngữ khí của Khang Gia Mẫn, nhất thời thấy căng thẳng. Chẳng lẽ là do ban nãy mình diễn hỏng sao?

“Tôi thấy cậu đọc lời thoại..” Khang Gia Mẫn do dự tựa hồ như không biết nói sao cho phải. Ông nhìn bốn phía xung quanh, ngoắc một người đứng bên sân ra, “Lâm Vũ, cậu qua đây!”

Lâm Vũ cũng diễn một vai quần chúng, nghe thấy đạo diễn gọi, lập tức chạy tới.

“Cậu đọc đoạn thoại này cho tôi nghe một chút.” Khang Gia Mẫn đưa kịch bản cho Lâm Vũ.

Tim Lục Lăng Hằng treo lơ lửng. Có đoàn làm phim đến bước hậu kì sẽ cho lồng tiếng, có đoàn làm phim dùng âm thanh trực tiếp ở phim trường, nếu diễn viên nói lời tốt thì phần lớn đạo diễn sẽ dùng giọng của diễn viên luôn, mà đó giờ Lục Lăng Hằng vẫn rất có lòng tin vào khả năng nói thoại của mình, cho dù kỹ năng diễn xuất của anh có thể chưa đủ để thỏa mãn các đạo diễn lớn, nhưng chưa từng ai soi mói lời thoại của anh. Vậy rốt cuộc anh đã sai ở đâu?

Lâm Vũ nhận lấy kịch bản, đọc lời thoại của Đường Đồng Trạch bằng tiếng địa phương. Anh ta không phải diễn viên chuyên nghiệp, đọc lời thoại không thể nhập tâm như Lục Lăng Hằng, nhưng sau khi anh đọc xong, chân mày Khang Gia Mẫn đang nhíu chặt đột nhiên giãn ra.

“Được, được, như cậu là được rồi.” Khang Gia Mẫn quay sang nhìn Lục Lăng Hằng, “Không phải cậu học tiếng Tứ Xuyên từ chỗ Lâm Vũ sao?? Cậu có thấy hai cậu học có gì khác nhau không?”

Lục Lăng Hằng hoang mang: “Hình như có một chút.”

Khang Gia Mẫn nói: “Thật ra hôm trước nghe cậu nói tiếng Tứ Xuyên tôi đã thấy là lạ.. Ngữ điệu và giọng nói đều mang theo âm hưởng tiếng Thành Đô. Lâm Vũ, cậu là người Nam Sung phải không?”

Lâm Vũ gật đầu.

“Giọng Thành Đô mềm nhũn, là giọng mềm nhất trong tiếng Tứ Xuyên. Nam Sung gần Trùng Khánh, giọng như Trùng Khánh vậy, nhưng có phần khí thế hơn, lúc mắng chửi người cũng khá là hung hăng.” Khang Gia Mẫn nói xong nở nụ cười, “Sao cậu học người Nam Sung nói tiếng Thành Đô được vậy?”

Khang Gia Mẫn từng ở Trùng Khánh vài năm cho nên tương đối hiểu về tiếng địa phương Tứ Xuyên. Lục Lăng Hằng nghe ông nói xong, nhất thời lúng túng. Trước đây quay “Thiên lý” anh mới bắt đầu học tiếng Tứ Xuyên, để quay cho tốt, anh phải sống cùng một nhóm người Thành Đô trong hai tháng, khẩu âm cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Anh vốn không phải người Tứ Xuyên, không thể hiểu tỉ mỉ căn cứ về nơi này, hơn nữa anh mới chỉ ăn ở với Lâm Vũ vài ngày, không thể thay đổi được hoàn toàn khẩu âm của mình.

Khang Gia Mẫn vỗ vỗ vai anh: “Nghỉ ngơi một lúc đi, để Lâm Vũ dạy cậu đọc đoạn thoại này mấy lần, sau đó quay lại một lần nữa. Tôi quay người khác trước.” Ông cũng không trách Lục Lăng Hằng, trên thực tế đây cũng không phải lỗi của diễn viên, chỉ là đạo diễn muốn tốt hơn nữa, cho nên yêu cầu hiệu quả cao nhất.

“Vâng.” Lục Lăng Hằng gật đầu.

Hai người đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Lục Lăng Hằng quay đầu nhìn, thấy người đứng xem bên kia, nhất thời ngẩn ra —— Thẩm Bác Diễn đang đứng bên cạnh quay phim, mặt không đổi sắc nhìn anh. Mà bên cạnh hẳn còn có một người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, nét mặt hiền hòa, chính là anh của Thẩm Bác Diễn, Thẩm Thanh Dư!!

21. Chương 21: Tin Nhắn Cuối Cùng

– Tin nhắn cuối cùng.

Kiếp trước Lục Lăng Hằng từng gặp Thẩm Thanh Dư vài lần.

Thẩm gia có hai người con trai, con trai trưởng là Thẩm Thanh Dư, lớn hơn con trai thứ là Thẩm Bác Diễn bảy tuổi. Tuy hai người cùng cha, nhưng tướng mạo và tính cách khác nhau một trời một vực. Thẩm Thanh Dư càng lớn càng giống cha, mặt tròn trịa, mũi thịt thịt, tướng mạo hiền lành phú quý; Thẩm Bác Diễn lớn lên lại trông giống người mẹ từng làm ca sĩ nổi tiếng của mình, mặt mày sáng sủa, anh tuấn đẹp trai.

Tính cách Thẩm Thanh Dư trầm ổn, là người vô cùng tài giỏi trong tập đoàn tư nhân nhà mình, anh nắm giữ chức vị quan trọng trong hội đồng quản trị. Mà Thẩm Bác Diễn thì là điển hình của phú nhị đại ăn chơi hưởng lạc, hai mươi tám tuổi nhưng không làm được mấy việc nên hồn. Có lẽ là huynh trưởng như cha, Lục Lăng Hằng biết Thẩm Thanh Dư đối xử rất tốt với Thẩm Bác Diễn, thậm chí so với cha còn cưng chiều người em này hơn, bình thường bởi Thẩm Bác Diễn làm việc không đáng tin cậy nên thường hay bị cha mắng, nhưng Thẩm Thanh Dư luôn nói giúp cho hắn, lúc sinh nhật được tặng du thuyền và hòn đảo, cuối cùng đều trở thành đồ chơi hưởng lạc trong tay Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng hoàn toàn không ngờ sẽ gặp họ ở phim trường, cho nên khó tránh khỏi giật mình. Xem ra ban này trong lều đạo diễn nhốn nháo là vì hai nhân vật lớn đại giá quang lâm.

Thẩm Bác Diễn nhìn Lục Lăng Hằng bằng ánh mắt phức tạp, mà Thẩm Thanh Dư lại thân thiện nhìn anh cười.

Tiền Duyệt cầm đồ uống chạy tới: “Măng nhiều như vậy, khát nước không?”

Lục Lăng Hằng buồn cười tròng mắt nhìn: “Còn lo khát? Uống nhiều như vậy, tôi sắp no muốn chết rồi đây này.”

Các diễn viên đều chạy tới chào hỏi hai vị thiếu gia nhà họ Thẩm, ngay cả Trương Minh Tước vẫn luôn làm mặt lạnh trên phim trường lúc này cũng cười tươi như hoa. Nhà tài trợ tới, nếu không ra chào hỏi thì thật không phải phép, Lục Lăng Hằng đành phải tiến lên, tuy rằng vừa nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Bác Diễn đã khiến anh có dự cảm chẳng lành.

“Cậu chính là em họ Lục Quân Càn nhỉ?” Thẩm Thanh Dư chủ động vươn tay ra với anh, “Anh đã nghe Thẩm Bác Diễn nhắc qua về cậu.”

Lục Lăng Hằng bắt tay cùng anh ta, liếc nhìn Thẩm Bác Diễn, Thẩm Bác Diễn không có ý muốn bắt tay với anh, chỉ nhìn anh chòng chọc.

Không ngờ, ngay cả lúc Lục Lăng Hằng đóng phim cũng bắt chước Lục Quân Càn! Tuy rằng trước đây Lục Quân Càn chưa từng đóng vai nào như Đường Đồng Trạch, nhưng Thẩm Bác Diễn đã xem đi xem lại vô số lần phim anh đóng, hiểu anh rõ vô cùng, cách diễn của Lục Lăng Hằng thật sự rất giống Lục Quân Càn. Nếu không phải họ có quan hệ anh em bà con thân thiết, giữa hai người có điểm tương đồng thì Thẩm Bác Diễn đã hoài nghi Quân Càn qua đời rồi mượn thân xác này sống lại.

“Thẩm tổng, sao hai anh lại tới thăm phim trường vậy?” Nhạc Hình Ngọc hỏi.

“Bọn anh đi bàn chuyện làm ăn ở gần đây.” Thẩm Thanh Dư giải thích, “Bàn xong chuyện Bác Diễn nói Lăng Hằng quay phim ở gần đây, muốn tới xem cho nên mới tới.”

Về mặt Thẩm Bác Diễn mất hứng: “Em đâu có nói tới thăm cậu ta.”

Thẩm Thanh Dư nâng mi, Thẩm Bác Diễn mất tự nhiên quay sang chỗ khác. Nếu đứa em trai này thật sự không muốn tới thì đã chẳng đề cập tới chuyện Lục Lăng Hằng quay phim ở gần đó. Hắn tìm cái bóng của Lục Quân Càn trên người Lục Lăng Hằng, tuy rằng chính hắn cũng không muốn như vậy, nhưng hắn không cách nào khống chế được sự kích động của mình.

Lục Lăng Hằng làm như không nghe thấy giọng nói khó chịu của Thẩm Bác Diễn: “Cảm ơn Thẩm Tổng, rất hân hạnh được đón tiếp.”

“Cậu diễn không tồi.” Thẩm Thanh Dư nói, “Trước đây cậu từng ở Thành Đô sao?”

Lục Lăng Hằng vội nói: “Không đâu, chỉ là trước đây có vài người bạn thân người Thành Đô mà thôi.”

“Thảo nào.” Thẩm Thanh Dư cười nói, “Anh cũng không hiểu tiếng địa phương Tứ Xuyên cho lắm, anh thấy cậu nói rất tốt, nghe không có gì khác biệt. Ban nãy nói chuyện cùng đạo diễn Khang mấy câu, ông ấy bảo giọng địa phương của cậu hơi mềm, có lẽ do cậu nói tiếng Thượng Hải, giọng mềm nên khi nói tiếng Tứ Xuyên cũng bị ảnh hưởng theo.”

Lục Lăng Hằng cười ha hả: “Có lẽ vậy?”

Thẩm Bác Diễn nghi ngờ nhìn Lục Lăng Hằng dăm dăm. Lục Lăng Hằng không phải người Thượng Hải, cậu ta sinh ra lớn lên ở Nam Kinh, sao nói tiếng Thượng Hải được chứ? Hơn nữa ban nãy lúc Lục Lăng Hằng quay phim nói tiếng Tứ Xuyên, khiến Thẩm Bác Diễn không khỏi nhớ tới Lục Quân Càn hồi quay “Thiên lý”. Lúc quay bộ phim đó, Thẩm Bác Diễn theo Lục Quân Càn một thời gian dài, hẳn cực kỳ thích những khi Lục Quân Càn nói giọng Thành Đô mềm mại pha lẫn giọng Thượng Hải ồm ồm, phải nói là rất đổi gọi cảm, hẳn yêu hết các mặt Lục Quân Càn thể hiện ra.

Thẩm Thanh Dư nói đôi câu cùng Lục Lăng Hằng, thấy Thẩm Bác Diễn vẫn đứng yên bên cạnh không mở miệng, không khỏi ngạc nhiên nói: “Sao hôm nay em nói ít thế? Không phải muốn tới đây xem Lục Lăng Hằng sao?”

Mặt Thẩm Bác Diễn đen lại: “Em chỉ muốn xem người ta lòng gan dạ sắt tới đâu.”

Thẩm Thanh Dư nghe ra mùi thuốc súng nồng nặc trong lời Thẩm Bác Diễn, vô cùng giật mình, không biết em mình lại đang lên cơn gì.

Lục Lăng Hằng bị Thẩm Bác Diễn nhìn bằng ánh mắt tràn đầy địch ý, có chút bất đắc dĩ, nhưng anh vẫn tự nhiên cười nói: “Ha ha, Thẩm thiếu gia đang nói tôi chứ gì. Cái vai Đường Đồng Trạch tôi diễn này đúng là lúc mắng người cái gì cũng nói ra được, không nường tay gì cả, đúng là lòng gan dạ sắt.”

Thẩm Thanh Dư nghe anh hóa giải tình cảnh lúng túng như vậy cũng không khỏi cười theo: “Công nhận, nghe cậu mắng chữ người rất thú vị. Hóa ra đóng phim hay như vậy, bảo sao em anh trước đây cứ hay tới phim trường xem.” Nói rồi đưa tay vỗ nhẹ lưng Thẩm Bác Diễn, liếc mắt nhìn cậu em một cái. Anh không rõ rốt cuộc giữa Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng có xích mích gì, nhưng công kích ngay trước mặt người ta như vậy, nói chung là không nên.

Lục Lăng Hằng cho rằng Thẩm Bác Diễn còn đang tức giận mình chuyện weibo lần trước, làm thời gian này anh không dám đăng gì lên weibo.

Lâm Vũ đứng ở bên kia sân, cầm kịch bản trong tay, do dự nhìn Lục Lăng Hằng. Lâm Vũ không biết anh em nhà họ Thẩm, vẫn đang đợi dạy Lục Lăng Hằng lời thoại. Lục Lăng Hằng nhìn thấy anh, lập tức xin lỗi Thẩm Thanh Dư và Thẩm Bác Diễn: “Xin lỗi hai Thẩm tổng, em còn phải đi học lại lời thoại, lát nữa trò chuyện sau.”

Thẩm Thanh Dư vội nói: “Không quấy rầy cậu nữa, cứ đi đi.”

Thẩm Thanh Dư nhìn theo bóng lưng Lục Lăng Hằng, như có điều suy nghĩ nói: “Công nhận rất đẹp trai, hình như còn đẹp trai hơn anh cậu ấy một chút.”

Thẩm Bác Diễn như đập trúng bãi mìn mà bạo phát, hai mắt trừng to: “Anh nói bậy bạ gì đấy.”

Em trai đột nhiên bạo phát khiến Thẩm Thanh Dư hoảng sợ, buồn cười nói: “Rồi, anh sai rồi, Lục Quân Càn của em đẹp nhất, đẹp trai đệ nhất thiên hạ” Ngưng một chút, lại nói, “Anh em họ hàng có khác, có vẻ rất giống..”

Thẩm Bác Diễn hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Thẩm Thanh Dư tò mò hỏi: “Giữa hai người có xích mích gì vậy? Ban nãy em nói cậu ấy sao?”

Thẩm Bác Diễm không muốn giải thích, lạnh lùng nói: “Không có gì.”

Thẩm Thanh Dư thấy em trai không chịu nói, đành phải đổi chủ đề: “Cậu ấy cũng là người Thượng Hải sao? Hai anh em họ lớn lên cùng nhau à?”

“Không phải.” Thẩm Bác Diễm lạnh lùng nói, “Cậu ta người Nam Kinh.”

Nguồn :

Thẩm Thanh Dư ngăn người, nét mặt có vẻ ngạc nhiên, “Thế sao lại nói tiếng Thượng Hải.. Là Lục Quân Càn dạy sao? Quan hệ anh em hai người không tồi nhỉ.”

Thẩm Bác Diễm khẽ nhíu mày, cắn chặt môi không hé răng. Vốn là chính hắn cũng cảm thấy kì quái, Lục Lăng Hằng và Lục Quân Càn có nhiều điểm tương đồng như vậy, nhất là hôm nay lúc nghe thấy Lục Lăng Hằng nói tiếng địa phương, thoáng chốc hắn đem hình ảnh hai người hợp lại một chỗ. Nhưng lời Thẩm Thanh Dư nói đã thức tỉnh hắn. Giống nhau, là bởi vì là người thân, hay là bởi vì bắt chước theo? Rốt cuộc Lục Lăng Hằng muốn làm cái gì? Cậu ta thấy Lục Quân Càn đã mất, cho nên muốn sao chép con đường thành công của Lục Quân Càn, thay thế vị trí của cậu ấy sao?

Thẩm Bác Diễm liếc nhìn Lục Lăng Hằng đứng cách đó không xa, không biết cậu ta đang nói gì với Lâm Vũ, hai người nói nói cười cười vui vẻ như vậy, hoàn toàn không có chút lo lắng buồn bã nào. Nhìn nụ cười chói mắt kia khiến trong lòng Thẩm Bác Diễm như có cây đuốc đang rực cháy.

Vì sao.. Sao hắn không nói những lời ấy sớm hơn một chút? Hắn cứ sợ nếu nói ra thì ngay cả làm bạn cũng không làm được, cho nên cứ ngây ngốc đứng bên cạnh chờ, chờ một ngày Lục Quân Càn muốn tìm một người thích hợp rồi an ổn một đời. Đêm hôm đó Lục Quân Càn không trả lời tin nhắn của hắn, hắn không sao ngủ được, nằm lăn qua lộn lại trên giường, không biết vì sao cứ thấp thỏm không yên. Hắn mở hộp thoại của hắn với Lục Quân Càn, gõ xuống mấy chữ “Tôi thích cậu”, “Tôi thích dáng vẻ cậu khi mặc sơ mi và âu phục, tôi muốn tự tay cởi nó ra...” Hắn gõ rất nhiều rất nhiều, sau đó lại xóa đi. Những khi hắn nhớ người kia đến phát cuồng, lại như một kẻ ấu trĩ đóng vở hài kịch một vai, trút hết những lời muốn nói nhưng không dám ra.

Ngày đó, sau khi xóa đi vô số lời hèn mọn, cuối cùng hắn viết một tin nhắn đơn giản, “Lục Quân Càn, tôi thích cậu.” Đến khi hắn muốn xóa những lời này đi chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên Lục Quân Càn gửi một tin nhắn tới cho hắn —— “Được”. Chỉ một chữ đơn giản như vậy thôi lại khiến hắn hết cả buồn ngủ nhảy dựng lên trên giường. Thiếu chút nữa hắn tưởng mình ấn nhầm phím gửi đoạn tin nhắn kia đi, cho rằng đó là câu trả lời của Lục Quân Càn. Đến khi hắn phát hiện có lẽ là Lục Quân Càn trả lời lại tin nhắn trước kia của mình, tâm tình kích động khó mà bình phục được, đêm hôm khuya khoắt hắn đặt vé máy bay chuyển sớm nhất đi tới phim trường, muốn mau chóng gặp mặt người ấy.

Nhưng đến khi hắn gặp được, gương mặt người ấy bị một tấm khăn trắng phủ kín.

Mà chữ “được” cuối cùng Lục Quân Càn gửi cho hắn kia, tựa như một con dao sắc nhọn, đâm sâu vào trái tim hắn, khẽ động một chút thôi máu liền chảy thành dòng. Nếu hắn có thể tới sớm hơn một chút, quyết tâm có thể sâu hơn một chút, mặt dày mày dạn ở bên cạnh săn sóc người ấy, có lẽ đã không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy! Sao hắn không tới sớm hơn một chút!

Thẩm Thanh Dư liếc nhìn gương mặt tái nhợt căng thẳng của Thẩm Bác Diễm, vỗ vỗ bờ vai em trai: “Em thích Lục Quân Càn nhiều đến thế, từ ngày cậu ấy đi anh chưa thấy em cười lần nào.. Tội gì phải hành hạ bản thân như vậy, thả lỏng ra một chút, làm quen nhiều bạn bè hơn. Tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm với đoàn làm phim đi.”

22. Chương 22: Anh Thẩm Bán ‘anh em’ Của Mình!

– Anh Thẩm bán ‘anh em’ của mình!

Buổi tối Thẩm Thanh Dư nói muốn ăn cùng đoàn làm phim, nhưng xung quanh không có nhà hàng gì nổi tiếng, chỉ có một quán cơm nhỏ, cũng may mà mọi người cũng không kén chọn, ngay cả Thẩm Thanh Dư và Thẩm Bác Diễn còn không ngại hoàn cảnh kém thì những người khác có thể nói gì được chứ? Huống hồ các diễn viên ở đây không phải ăn cơm hộp của đoàn làm phim thì cũng là ăn cơm trong căn tin quân khu, giờ ra quán cũng coi như cải thiện bữa ăn.

Những người không có việc đến quán cơm trước, bởi Lục Lăng Hằng phải quay cảnh nấu nẩu diễn tập quân sự, trên mặt vẽ màu ngụy trang nên phải quay về rửa mặt. Anh rửa mặt xong đi ra, đang muốn tới quán cơm thì đụng phải Khang Gia Mẫn đang đi cùng Thẩm Thanh Dư.

“Thẩm tổng, đạo diễn Khang.” Bởi vì đều đi tới quán ăn nên Lục Lăng Hằng tiến lên sóng vai đi cùng họ.

“Cậu nhóc này không tồi nha.” Thẩm Thanh Dư vỗ vỗ vai Lục Lăng Hằng, thái độ thân thiết, không có chút kiêu ngạo nào..

Khang Gia Mẫn cười híp mắt đứng bên cạnh hùa theo: “Quả thật rất tuyệt.”

Hợp tác với Lục Lăng Hằng mấy ngày, ông rất hài lòng với biểu hiện của Lục Lăng Hằng. Lục Lăng Hằng là một diễn viên rất chuyên nghiệp, cũng không có vẻ lúng túng mất bình tĩnh như những người mới khác, rất thông minh, nói một chút liền hiểu, diễn suất có thể nói là xuất sắc hơn những người cùng lứa, điều kiện ngoại hình thì ưu tú khỏi phải bàn. Khang Gia Mẫn cảm thấy Lục Lăng Hằng rất có tiềm năng nổi tiếng. Vốn lúc Mã Du đề cử Lục Lăng Hằng, ông còn lo người nọ ngu ngốc không dùng được, dù sao cũng có Lục Quân Cần đỡ đầu rồi mà Lục Lăng Hằng vẫn chỉ là một diễn viên nhỏ, nhưng giờ khi thật sự hợp tác cùng cậu ta, ông không khỏi kinh hỉ, chắc chắn là trước đây Lục Quân Cần không để tâm dẫn dắt giúp đỡ cậu ta, nếu không Lục Lăng Hằng đã sớm nổi tiếng rồi.

Thẩm Thanh Dư nói: “Gần đây công ty bọn anh đang tìm phát ngôn viên cho nước uống ‘động năng’, ban nãy nói chuyện với đạo diễn Khang, đạo diễn Khang đề cử cậu với anh. Anh thấy ngoại hình cậu khỏe mạnh rất có sức sống, quả thật rất phù hợp, cậu có hứng thú thử không?”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên, cảm kích nhìn Khang Gia Mẫn. ‘Động năng’ chính là đồ uống thể thao mà “Đạo phong” quảng cáo trong phim, Thẩm Thanh Dư muốn anh làm người phát ngôn? Đây đúng là một chuyện tốt! Đối với nghệ sĩ mà nói, công việc nhẹ nhàng mà kiếm nhiều tiền nhất thì chỉ có quảng cáo và đại diện, sau đó là thương diễn; về phần quay phim, phần lớn không phải để kiếm tiền mà chỉ để dành thăng tiến và củng cố địa vị, dù sao có tác phẩm thì mới có thể giữ chân trong giới giải trí.

Muốn chọn người đại diện quảng cáo, đương nhiên là càng nổi tiếng càng tốt, thế nhưng nghệ sĩ nổi tiếng giá cũng cao, hiệu quả còn chưa chắc chắn. Nhưng nếu mời những nghệ sĩ có tiềm lực, cho dù hôm nay người đó còn chưa nổi tiếng, nhưng sau này phát lên, cho dù đã hết hợp đồng thì cũng có ảnh hưởng tốt với công ty và sản phẩm. Ví dụ như mời một nữ thần mới chân ướt chân ráo vào giới giải trí, sau này nữ thần nổi bật, nhắc tới nữ thần mọi người sẽ nhớ tới những sản phẩm nữ thần từng quảng cáo, như vậy các thương gia có thể ung dung nhàn nhã thu tiền lời rồi. Khang Gia Mẫn cũng suy nghĩ từ điểm này, cho nên đề cử Lục Lăng Hằng với Thẩm Thanh Dư, bởi ông thấy con đường phát triển tương lai của Lục Lăng Hằng rất khả quan.

Nếu như Lục Lăng Hằng vừa mới vào nghề, lúc này chỉ sợ sượng đến điên lên rồi. Nhưng kiếp trước sóng to gió lớn gì anh cũng từng trải qua, không đến mức vì chút chuyện nhỏ này mà choáng váng đầu óc, huống hồ giờ mới nói miệng, chưa có hợp đồng thì chưa có gì là chắc chắn, không biết chừng nay Thẩm Thanh Dư vui vẻ đồng ý, sáng mai tỉnh dậy liền quên luôn. Lục Lăng Hằng kiềm chế được biểu hiện của mình, tỏ ra vui vẻ và hưng phấn nhưng cũng không thái quá: “Vậy thì phải cảm ơn Thẩm tổng và đạo diễn Khang rồi, nếu có cơ hội thì em thật sự rất mong có thể hợp tác cùng tập đoàn Thẩm thị.”

Thẩm Thanh Dư thấy Lục Lăng Hằng không quan tâm thiệt hơn, ánh mắt nhìn anh có vài phần tán thưởng, quay đầu dặn dò thư ký đi sau mình: “Tiểu Lý, cậu đi liên lạc với người đại diện của Lục Lăng Hằng đi.”

Thư ký họ Lý lập tức đi qua một bên gọi điện thoại.

Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Thanh Dư sáng khoái như vậy, trong lòng không khỏi cao hứng. Thẩm thị là một tập đoàn rất lớn, ngôi sao lớn làm đại diện quảng cáo cho tập đoàn nhỏ thì là để giúp sản phẩm nổi

tiếng, mà ngôi sao nhỏ làm đại diện quảng cáo cho tập đoàn lớn thì là giúp ngôi sao thêm được biết đến, đây thực sự là một cơ hội rất tốt.

Thẩm Thanh Dư nói: “Đạo diễn Khang đi gọi món trước đi.”

Khang Gia Mẫn biết có lẽ Thẩm Thanh Dư còn muốn bàn bạc chi tiết với Lục Lăng Hằng, nói như vậy là muốn ông tránh đi. Ông đáp một tiếng, đẩy nhanh bước chân hơn.

Khang Gia Mẫn đi rồi, Thẩm Thanh Dư cười nói: “Tiểu Lục, cậu với anh họ rất thân nhau sao?”

Lục Lăng Hằng không biết anh có ý gì, mỉm cười nói: “Trước đây anh ấy rất quan tâm giúp đỡ em.”

Thẩm Thanh Dư khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Chuyện của em trai anh và anh họ cậu, cậu biết chứ?”

“Hm?” Lục Lăng Hằng không biết Thẩm Thanh Dư đang ám chỉ chuyện gì? Chuyện anh và Thẩm Bác Diễn? Chuyện gì cơ?

“Bác Diễn nó.. thích Quân Càn như vậy, thật ra ngay từ đầu bố mẹ anh đều cho rằng nó chỉ chơi đùa một chút, từ nhỏ nó đã không phải một đứa an phận, không ai quản được nó. Nhưng Bác Diễn không còn nhỏ, hai năm qua mọi người đều mong nó có thể ổn định một chút, cũng mong nó có thể tiếp quản chuyện công việc, nhưng nó không chịu kết hôn, nói là nó nghiêm túc, không phải Lục Quân Càn thì không được...”

Miệng Lục Lăng Hằng há to thành hình chữ O. Sét đánh giữa trời quang! Cái cái cái cái gì chứ! Thẩm Tiểu Cầu bảo không phải anh thì không được?!

Thẩm Thanh Dư thấy Lục Lăng Hằng bất thường, có chút giật mình: “Sao, cậu không biết chuyện này sao? Anh họ không nói với cậu à?!”

Lục Lăng Hằng tiếp tục há hốc miệng. Anh họ nói gì cơ? Ngay đến Lục Quân Càn anh còn không biết chuyện này nữa là! Cái quần gì đây?!

Thẩm Thanh Dư nhíu mày, cân nhắc tìm từ, nói: “Xin lỗi, anh tưởng là... Có lẽ Quân Càn muốn phát triển sự nghiệp nên không muốn công khai. Anh cũng biết mấy cậu trong giới này mà come out.. chí ít thì nước ta cũng vẫn rất gay gắt, như vậy sự nghiệp sẽ bị hạn chế.”

Trong lòng Lục Lăng Hằng có hàng vạn con thảo nê mã nhảy qua. Cái gì đây?! Rốt cuộc Thẩm Tiểu Cầu đã nói cái quái gì với người nhà hắn?! Nói rõ ra một tí có được không?! Đúng là anh biết Thẩm Bác Diễn rất thích anh, chưa thấy Thẩm Bác Diễn có bạn gái bao giờ nên anh cũng từng hoài nghi tính hướng của Thẩm Bác Diễn, dù sao trong giới này cũng có không ít gay, ngay như Mã Du cũng qua lại với bảy tám bạn trai. Nhưng đó giờ anh vẫn nghĩ Thẩm Bác Diễn muốn làm bạn giường với anh nhưng chưa được toại nguyện!! Sao giờ nghe anh hắn nói lại thành tình sâu như biển thiêng liêng thánh khiết thà chịu nhục chứ quyết không thay lòng rồi?!!!

“Anh rất xin lỗi” Thẩm Thanh Dư tiếp tục xin lỗi, “Anh nghe Bác Diễn nói em và anh họ em quan hệ rất tốt nên mới nói với em những điều này...Xin lỗi.”

Cả người Lục Lăng Hằng không có chỗ nào là tốt cả, lấp ba lấp bắp nói: “Không, không sao...”

“Thật ra anh muốn nói...” Thẩm Thanh Dư cười khổ, “Dù sao Bác Diễn cũng là em trai anh, sau khi Quân Càn qua đời, nó như nào đều vào mắt anh cả, anh vốn cứ nghĩ qua một thời gian sẽ đỡ hơn, nhưng gần đây anh phát hiện nó uống thuốc trầm cảm.. Anh thật sự lo nếu nó tiếp tục như vậy sẽ ngã quỵ, anh khuyên nó mãi mà nó chẳng nghe. Giờ có cái gì giúp được nó anh cũng muốn thử... anh nghĩ bạn chung giữa nó và Lục Quân Càn có thể khuyên bảo được nó.. Anh cũng không biết nói thế nào... cậu hiểu ý anh chứ?”

Lục Lăng Hằng trầm mặc. Mới đầu nghe chuyện Thẩm Bác Diễn nói lung tung về quan hệ giữa hai người anh còn tức giận, nhưng đến khi nghe Thẩm Bác Diễn uống thuốc trầm cảm, tất cả khó chịu bức mình nhảy mất tan như sương khói, chỉ đọng lại lo âu. Thẩm Bác Diễn.. rốt cuộc hắn...

Thẩm Thanh Dư thấy Lục Lăng Hằng im lặng mãi không lên tiếng, khẽ gọi: “Tiểu Lục?”

“Dạ?” Cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng khôi phục thần trí, cười khổ: “Em biết rồi, Thẩm tổng, em sẽ khuyên anh ấy một chút.”

Hóa ra Thẩm Thanh Dư chọn anh làm người đại diện là vì mục đích này. Lại nói, tính cách hai anh em Thẩm gia tuy khác nhau một trời một vực, nhưng quan hệ vẫn rất tốt. Ngay cả mẹ mình Thẩm Bác Diễn cũng không để vào mắt, nhưng lại rất coi trọng anh trai. Mà anh trai hẳn cũng hết lòng bảo vệ hẳn, quả đúng là ‘huynh hữu đệ cung’. Có đôi khi Lục Quân Càn cũng rất ước ao có một người anh có thể suy nghĩ cho mình như anh trai Thẩm Bác Diễn.

Hai người đi tới quán ăn, những người khác phần lớn đều đã đến, chỉ chờ Thẩm Thanh Dư và Lục Lăng Hằng vào vị trí.

Những nơi khác mọi người đều nói cười, chỉ có chỗ Thẩm Bác Diễn ngồi là bầu không khí lạnh băng. Về lý thuyết, một công tử vừa đẹp trai vừa giàu có như hẳn hẳn là phải được giới này săn đón nhất, nhưng không ngờ mọi người xung quanh đều giữ khoảng cách nhất định với hẳn, không ai dám tới gần.

Lục Lăng Hằng và Thẩm Thanh Dư nhìn sang, chai rượu trước mặt Thẩm Bác Diễn đã vơi đi một nửa. Hai người lập tức đoán ra được chuyện gì đã xảy ra —— E rằng Thẩm Bác Diễn vừa ngồi xuống liền buồn bực uống rượu, mọi người tới lân lê làm quen đều bị hẳn đuổi đi.

Thẩm Thanh Dư thở dài, đi tới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Bác Diễn, nhẹ giọng nói: “Uống ít thôi.” Em trai anh gần đây nết rượu, bữa cơm hôm nay, chỉ e là cơ hội tốt cho Thẩm Bác Diễn thoải mái uống.

Lục Lăng Hằng đứng ngơ ngác bên bàn ăn nhìn Thẩm Bác Diễn. Những lời Thẩm Thanh Dư nói ban nãy vẫn quanh đi quẩn lại trong đầu anh, giờ trông thấy Thẩm Bác Diễn, vô số nỗi lòng liền dâng lên.

“Lăng Hằng!” Nhạc Hình Ngọc gọi một tiếng kéo anh ra khỏi chuỗi suy nghĩ miên man, “Tới đây ngồi đi.”

Bàn này ngoại trừ anh em Thẩm gia và đạo diễn ra thì đều là diễn viên chính trong phim, những người khác đều tản ra ngồi ở bàn khác. Nhạc Hình Ngọc cố ý giữ chỗ cho Lục Lăng Hằng, có chết hay không chứ, chỗ kia lại ngay đối diện Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng cười khổ một tiếng, tiến lên ngồi vào chỗ.

23. Chương 23: Thế Cậu Đã Chuẩn Bị Tốt Tâm Lý, Giúp Cậu Ấy Trả Món Nợ Cậu Ấy Còn Thiếu Chưa?

– Thế cậu đã chuẩn bị tốt tâm lý, giúp cậu ấy trả món nợ cậu ấy còn thiếu chưa?

Bữa ăn rất náo nhiệt, mọi người không ngừng nịnh hót tăng bốc hai nhà tài trợ là Thẩm Thanh Dư và Thẩm Bác Diễn, rượu kính hết vòng này lại tới vòng khác. Những người kính rượu ai nấy đều uống cạn sạch bày tỏ kính ý, không ai dám bắt ép Thẩm Thanh Dư và Thẩm Bác Diễn uống rượu. Thẩm Thanh Dư uống không nhiều lắm, hề có người mời rượu là anh lại xin thứ lỗi mấy câu, nhấp một ngụm rượu nhỏ tỏ lòng. Nhưng Thẩm Bác Diễn lại không giống như vậy, hẳn chẳng nói chẳng rằng, chỉ cần có người mời rượu là sẽ uống cạn rượu trong ly. Nháy mắt hẳn đã uống hơn nửa lít, không ai dám tới mời hẳn nữa mà ngược lại khuyên can, sợ hẳn uống say làm bậy.

Lã Thiên hay tin mọi người liên hoan cũng chạy tới, ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Dư. Ông cùng Thẩm Thanh Dư nói chuyện về dự án quay phim tiếp theo, hỏi Thẩm gia có ý định đầu tư không.

Đàn ông trên bàn rượu thì không động đũa nhiều, nhưng cũng phải ăn ít đồ nhắm để tránh uống rượu suông gây tổn thương dạ dày. Thẩm Thanh Dư thích ăn củ cải muối nhắm rượu, nháy mắt một mình anh đã ăn hết một đĩa, anh ngoắc tay gọi ông chủ thêm một đĩa nữa.

Lã Thiên cười nói: “Sao Thẩm tổng cũng giống tôi, thích ăn củ cải muối?”

Mấy diễn viên nhỏ tới mời rượu nhìn chòng chọc Thẩm Thanh Dư. Trong mắt những người bình thường, những người có tiền hẳn nên sống xa hoa, mặc áo gấm ăn đồ ngọc, giống như Thẩm Bác Diễn rõ ràng chứ?

mắt quán cơm nhỏ, ngoại trừ uống một bát canh gà nhỏ ra thì hầu như không động tới những món khác, không ngờ Thẩm đại thiếu gia lại có khẩu vị dân dã như thế.

Thẩm Thanh Dư cười nói: “Hồi nhỏ nhà tôi nghèo, tiền trong nhà đều mang đi làm ăn hết, chỉ có củ cải muối với cơm. Sau này có tiền, tôi vẫn thích ăn món này.”

Mọi người ngồi cùng bàn đều ngạc nhiên không ngớt. Thẩm gia còn nghèo? Thế bọn họ chắc là ăn xin đầu phố hết cả rồi!!

Lục Lăng Hằng cũng có hơi giật mình. Anh cũng không điều tra tường tận, anh chỉ biết Thẩm Bác Diễn đã ngậm thìa vàng từ khi mới sinh, từ nhỏ đồ đạc gì của hắn cũng xịn hơn của người khác. Có lẽ đến khi Thẩm Bác Diễn sinh ra thì nhà họ đã qua cơn khốn khó, dù sao Thẩm Thanh Dư cũng lớn hơn Thẩm Bác Diễn bảy tuổi. Cũng khó trách, khi còn nhỏ Thẩm Thanh Dư từng trải qua cuộc sống vất vả như vậy, cho nên tính tình mới thực tế đáng tin cậy như thế, mà Thẩm Bác Diễn so ra xốc nổi kiêu căng hơn anh nhiều.

Thật ra Thẩm Bác Diễn cũng không ngu dốt, năng lực của hắn cũng không kém, rõ ràng đậu trường đại học danh giá của nước ngoài, nhưng nghe đâu lúc học hắn không chuyên tâm học hành, mê đua xe còn lập một đội đua xe, thua thiệt không ít tiền, cuối cùng vẫn phải bỏ tiền ra mới lấy được bằng tốt nghiệp. Sau này về nước bắt đầu sống phóng túng, không quan tâm tới việc làm ăn trong nhà, nếu không phải Thẩm gia còn Thẩm Thanh Dư chèo chống, chỉ sợ nhà họ sẽ không có người nối nghiệp.

Đột nhiên Thẩm Bác Diễn đứng dậy đi ra ngoài. Hắn uống đến đỏ mặt, uống nhiều như vậy, bước chân có phần không vững, xem ra muốn đi vệ sinh. Trương Minh Tước ngồi gần hắn đang muốn tiến tới dìu, đột nhiên Thẩm Thanh Dư cất tiếng: “Tiểu Lục, Bác Diễn uống nhiều rồi, cậu đỡ nó đi.”

Trương Minh Tước đứng lên được một nửa sững người, lại ngượng ngùng ngồi xuống. Lục Lăng Hằng bị gọi tên ngắn ra, không thể làm gì hơn là đặt đĩa xuống đi tới đỡ Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn hất tay anh ra, thấp giọng nói: “Đừng động vào tôi!”

Lục Lăng Hằng không còn cách nào, nhưng nếu Thẩm Thanh Dư đã nhờ anh, anh không thể làm gì hơn là đi theo Thẩm Bác Diễn ra ngoài.

Đến phòng rửa mặt, Thẩm Bác Diễn mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa mặt. Hắn không khóa vòi lại, một lát sau ghé vào bồn nôn thốc nôn tháo.

Ban này lúc ăn cơm Lục Lăng Hằng lặng lẽ quan sát Thẩm Bác Diễn từ đầu đến cuối, hầu như Thẩm Bác Diễn không ăn gì, chỉ một mực uống rượu, như vậy dạ dày chịu sao nổi. Anh chạy ra phía sau quán cơm, thấy các nhân viên đang ăn cơm tối, có món bánh bao hấp, anh hỏi xin nhân viên một cái bánh bao chạy.

Lục Lăng Hằng cầm bánh bao chạy về phòng rửa mặt, nhưng không thấy Thẩm Bác Diễn đâu. Anh quay lại nhà ăn, chỗ của Thẩm Bác Diễn trống không, hắn vẫn chưa trở về. Anh lại xoay người chạy ra ngoài quán ăn.

Sắc trời đã tối, quần khu ở ngoại ô thành phố, xung quanh rất hoang vu hẻo lánh, năm bóng đèn đường thì hỏng hai. Lục Lăng Hằng nhìn bốn phía xung quanh, nường ánh đèn mờ, anh trông thấy Thẩm Bác Diễn đang ngồi xổm bên gốc cây. Trán hắn tì xuống đầu gối, tư thế như một đứa nhỏ, thoạt trông rất yếu đuối.

Dáng vẻ hắn như vậy khiến Lục Lăng Hằng thấy buồn trong lòng. Trước đây thì thoảng anh lại cảm thấy mỗi khi Thẩm Bác Diễn phiền phức không ai bằng, nhưng giờ ngẫm lại, anh càng thích một Thẩm Bác Diễn như vậy hơn.

Lục Lăng Hằng đi tới, “Thẩm Bác Diễn”. Anh không gọi hắn là ‘Thẩm tổng’ nữa mà gọi thẳng tên họ, “Ăn chút gì lót dạ đi.”

Thẩm Bác Diễn nghe thấy tiếng, ngẩng đầu lên, trông thấy Lục Lăng Hằng, mở miệng vươn tay về phía anh: “Lục...”

Lục Lăng Hằng đang muốn đưa bánh bao cho hắn, đột nhiên Thẩm Bác Diễn lại thu tay về, cúi kính hờ một tiếng: “Sao lại là cậu?”

Lục Lăng Hằng: “....” Thế té ra ban nãy tên này không nhận ra mình là ai à?

“Cậu đi đi.” Thẩm Bác Diễn lạnh lùng nói: “Đừng tới làm phiền tôi.”

Ban nãy Lục Lăng Hằng cũng uống một ít rượu, giờ anh không còn là Lục Quân Càn nữa, mọi người mời rượu một vòng, anh mà không uống thì thành không nể tình nên không thể không uống được. Kiếp trước bởi anh bị bệnh tim không uống rượu, nhưng cũng khó tránh khỏi vài người muốn uống rượu để cân nhắc tình nghĩa, tập đoàn Thẩm thị có sản xuất một loại rượu nho hoàn toàn không cồn, Thẩm Bác Diễn cho Mã Du vài thùng, nếu có người mời rượu Lục Quân Càn thì lấy loại rượu này ra ứng phó.

Nghe Thẩm Thanh Dư nói xong, Lục Lăng Hằng lại nhớ tới những chuyện ở kiếp trước, lúc này mới phát hiện quả thật Thẩm Bác Diễn nghĩ rất nhiều cho anh. Chỉ là kiếp trước anh là siêu sao nổi tiếng, bên cạnh có không ít người cẩn thận săn sóc, đến tóc và móng tay cũng có đội ngũ chuyên nghiệp chăm sóc định kỳ, cho nên anh không mấy để tâm quan sát chú ý hành động của người bên cạnh.

Lục Lăng Hằng không quay về, trái lại đi tới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Bác Diễn: “Anh như vậy là vì Lục Quân Càn sao?” Có lẽ bởi uống nhiều rượu rồi, gánh nặng trong lòng nhẹ hơn, anh có rất nhiều chuyện muốn nói.

“Mắc mớ gì tới cậu.” Thẩm Bác Diễn không thèm nhìn anh tới một cái.

Lục Lăng Hằng nghe thấy năm chữ cửa miệng của hắn, đúng là vừa bực mình vừa buồn cười, còn có phần khó chịu: “Tôi nói, trước đây anh không như này đâu phải không?” Vì không thể tỏ vẻ quá thân thiết, anh trầm ngâm trong chốc lát, nói tiếp: “Ừ.. tuy rằng tôi không tiếp xúc nhiều với anh lắm, nhưng tôi nhớ anh không phải người như vậy. Rốt cuộc đâu mới là con người thật của anh?” Đến tốt cùng Thẩm Bác Diễn là giả bộ không tìm không phổi trước mặt anh, hay là bây giờ giả bộ lạnh lùng với người trước mặt?

Thẩm Bác Diễn dùng ánh mắt như nhìn người ngu nhìn anh: “Nói thừa. Thế cậu đối xử với tên ăn mày ngoài đường giống với bạn mình sao?”

Lục Lăng Hằng: “.....” Thẩm Tiểu Cầu nhà người quá đáng quá rồi đấy, dám coi ông đây là tên ăn mày ngoài đường sao!!!!!!

“À.. gần đây anh đang làm gì vậy? Đầu tư sao?”

Lần này đến câu “mắc mớ gì tới cậu” Thẩm Bác Diễn cũng lười nói, không thèm nhìn anh tới một cái.

Lục Lăng Hằng nhẹ giọng nói: “Anh như thế này, Lục Quân Càn sẽ không vui đâu.” Có người coi mình quan trọng như vậy, tuy trong lòng anh rất vui, nhưng quả thật cũng không dễ chịu gì.

Nghe thấy ba chữ ‘Lục Quân Càn’, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng có phản ứng. Môi hắn giật giật, cả giận nói: “Cậu ấy có vui hay không thì làm sao. Dù gì người cũng đã mất rồi.”

Lục Lăng Hằng nói: “Hình như trước đây anh có kế hoạch mở một công ty điện ảnh phải không?”

Thẩm Bác Diễn giật mình nhìn anh một cái: “Sao cậu... Quân Càn nói cho cậu biết?”

Lục Quân Càn biết Thẩm Bác Diễn mấy năm, không thấy Thẩm Bác Diễn làm chuyện gì nên hờn, mãi ba tháng trước, Thẩm Bác Diễn uống rượu, đột nhiên hưng phấn nói hắn dự định mở một công ty điện ảnh, hắn gãi một tay, Lục Quân Càn thì làm cánh tay thứ hai, đến khi ấy Lục Quân Càn muốn diễn cái gì thì diễn cái đấy. Mấy năm này Thẩm Bác Diễn leo đèo theo mộng Lục Quân Càn đầu tư vào phim ảnh kiếm được không ít tiền lời, cũng có am hiểu nhất định về ngành này, Lục Quân Càn cảm thấy kế hoạch này không tồi. Nghe thấy Thẩm Tiểu Cầu có hoài bão kiếm tiền thật, Lục Quân Càn vừa vui lại vừa khó chịu. Thẩm Bác Diễn làm lão đại, anh làm lão nhị, sau này chẳng phải càng bị Thẩm Bác Diễn quản chế nhiều hơn sao? Vả lại Thẩm Bác Diễn cũng chẳng đáng tin cho cam, cho nên lúc ấy anh cũng không đồng ý, đang đợi xem liệu Thẩm Bác Diễn có thể lên kế hoạch được nữa không. Tiếc là anh không đợi được đến ngày ấy.

Lục Lăng Hằng nói: “Anh họ từng nói với tôi.” Anh nghĩ giờ tâm trạng Thẩm Bác Diễn không tốt cũng có liên quan tới việc hắn quá rảnh rỗi, nếu có một công việc để lao vào, có lẽ sẽ không có nhiều thời gian để suy nghĩ miên man.

Thẩm Bác Diễn im lặng một hồi, cười giễu nói: “Tôi thuận miệng nói bừa một chút.”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật! Mợ, anh biết ngay mà, cái tên giai nhà giàu này căn bản không tin tưởng được!!!

Hai người lại ngồi một lúc, Lục Lăng Hằng nói: “Quay về đi, anh anh chắc lo cho anh lắm.”

Thẩm Bác Diễm nhú mày: “Anh tôi?” Hần liền sáng tỏ: “Ồ, hóa ra anh ấy bảo cậu tôi khuyên tôi à.”

Lục Lăng Hằng ngậm thừa nhận.

Thẩm Bác Diễm nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên nở nụ cười, giơ mắt nhìn thẳng Lục Lăng Hằng: “Cậu có biết vì sao anh tôi tìm cậu không?”

Lục Lăng Hằng nghi hoặc: “Vì sao?”

Thẩm Bác Diễm nhướn mày: “Bởi vì anh ấy nghĩ tôi thấy hứng thú với cậu.”

“Hử?” Lục Lăng Hằng ngăn người. Thẩm Bác Diễm dùng ba từ “Anh ấy nghĩ”, có lẽ đó không phải sự thật, thế là anh cười gượng nói, “Thẩm đại ca hiểu nhầm sao?”

Thẩm Bác Diễm cười ha hả: “Cũng không hiểu nhầm. Đúng là tôi thấy hứng thú với cậu thật. Biết tại sao không?”

Lục Lăng Hằng: “....” Hỏi một đáp một hỏi một, đang chuyển sang trò đấu trí sao?!

“Bởi tôi thấy cậu rất giống Lục Quân Càn. Cậu cố ý bắt chước Lục Quân Càn.” Thẩm Bác Diễm khẳng định nói, “Nếu hai người thân thiết nhau, quả thật ngữ điệu cử chỉ cũng có phần bị ảnh hưởng, nhưng có thể làm được giống đến như vậy, ngoại trừ cố ý bắt chước ra, tôi thấy không còn nguyên nhân nào khác. Phải không, em họ? Đến chữ ký Lục Quân Càn, cậu cũng tốn không ít thời gian để bắt chước nhỉ?”

Giọng điệu ngả ngớn của Thẩm Bác Diễm khiến đột nhiên Lục Lăng Hằng có dự cảm chẳng lành.

“Cậu muốn đi theo lối cũ của cậu ấy, cậu mượn hơi fan của cậu ấy, cậu định sao chép con đường thành công của cậu ấy!” Cuối cùng Thẩm Bác Diễm cũng đứng lên, “Đám nghệ sĩ các cậu đều sợ bị gọi là Tiểu Mỗ Mỗ, chỉ muốn làm Mỗ Mỗ thứ nhất, không muốn làm Mỗ Mỗ thứ hai, sợ phải sống dưới bóng người khác. Nhưng giờ Quân Càn đã mất rồi, không còn cái bóng nào, cho nên cậu nghĩ mình có thể chiếm lấy địa vị của người khác?”

Lục Lăng Hằng cả kinh. Thật ra anh cũng biết, tuy rằng thay đổi thân xác nhưng suy nghĩ hành động vẫn là của người cũ, rất nhiều thói quen không thể thay đổi được, nếu ở với người quen, rất dễ bị người ta nhìn ra chân tướng. Nhưng giờ anh vẫn chưa biết giải thích sao chuyện sống lại này với người khác, cho nên bị hiểu lầm thành cố gắng bắt chước theo anh cũng chỉ biết chịu đựng mà thừa nhận.

Thẩm Bác Diễm thấy anh thừa nhận, hừ lạnh nói: “Tôi biết mà! Tuy rằng tôi muốn nói là cậu bắt chước bừa, không thể bằng Quân Càn, nhưng cũng không thể phủ nhận, cậu bắt chước cũng không tồi.”

Lục Lăng Hằng cười gượng: “Thế sao...”

“Lần trước cậu khuyên tôi, người sống vẫn phải sống, phải tìm mục tiêu và hứng thú của mình, giờ tôi đã nghĩ ra vài chuyện thú vị muốn làm.” Hần bước một bước, tới trước mặt Lục Lăng Hằng, ánh mắt bị thương, gần từng chữ một nói: “Cậu muốn lấy được sự thừa nhận của Quân Càn, vậy đã chuẩn bị tốt tâm lý, giúp cậu ấy trả món nợ cậu ấy còn thiếu chưa?”

Lục Lăng Hằng mở to mắt nhìn. Anh nợ á? Nợ cái gì?

Thẩm Bác Diễm vỗ vỗ bờ vai anh, xoay người đi về phía quán ăn. Đi được hai bước, không biết hần nghĩ tới chuyện gì thú vị mà nở nụ cười đen tối.

Gió đêm thổi qua, Lục Lăng Hằng không tự chủ mà rung mình một cái.

24. Chương 24: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép

– Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

Ăn cơm tối xong hai anh em Thẩm gia liền quay về. Chuyến này họ đi, ngoại trừ thăm phim trường ra cũng có chút thu hoạch — Thẩm Thanh Dư vốn bình dị gần gũi nên quan hệ với người trong đoàn làm phim đều rất tốt; còn Thẩm Bác Diễn tuy khó gần nhưng tướng mạo anh tuấn, cũng không chọc người khác giận.

Công ty tài trợ bỏ tiền ra tài trợ, đoàn làm phim tiến hành quảng cáo, đây là một loại giao dịch. Nhưng giới giải trí là một nơi rất nói lễ nghĩa, phải quảng cáo trong phim thế nào, có thể làm khán giả nhớ kỹ hay không, có thể quảng cáo một cách tự nhiên hay gây phản cảm cho khán giả, những việc này có liên quan mật thiết tới mối quan hệ của nhà đầu tư và đoàn làm phim. Anh em Thẩm gia đi chuyến này cũng góp phần thúc đẩy quan hệ, hiệu quả quảng cáo cũng tự nhiên mà tốt lên.

Quay phim cũng không phải quay theo từng tập mà dựa theo cảnh, họ gộp các phân cảnh có cùng địa điểm lại rồi quay. Mà những cảnh Lục Lăng Hằng diễn Đường Đồng Trạch và Trương Minh Tước diễn Tào Phong diễn với nhau đều tập trung vào hai ba phân cảnh, rất nhanh tiến độ quay tới giai đoạn họ cùng diễn.

Mà mấy ngày này cũng là mấy ngày tiến độ quay phim không thuận lợi nhất.

Trong lòng Khang Gia Mẫn, Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước cùng lứa nam trẻ diễn tốt, thậm chí người mới như Lục Lăng Hằng so ra còn diễn xuất sắc hơn Trương Minh Tước vốn hay gặp may. Lúc quay hai người họ phần lớn đều rất thuận lợi, nhưng đến khi hai người cùng diễn lại luôn có một cảm giác cổ quái không được tự nhiên.

“Không được, không được.” Khang Gia Mẫn hô lên, “Quay lại một lần nữa!”

Diễn viên giỏi là diễn viên nhập vai tốt, phải nhập mình vào nhân vật, thể hiện được tình cảm, diễn dịch được tính cách của nhân vật. Cho nên lúc quay phim tình cảm, nam nữ chính trong phim thường có tin đồn yêu đương; tất nhiên cũng có đoàn làm phim cố tình tung tin đồn để nâng cao tỉ suất người xem, nhưng đúng là diễn viên khi diễn rất dễ nảy sinh tình cảm, thậm chí sau khi quay xong còn tu thành chính quả mà phim giả tình thật.

Cho nên quan hệ giữa các diễn viên rất quan trọng, nếu ngoài đời bằng mặt nhưng không bằng lòng, đến khi diễn vai bạn tốt hoặc người yêu sẽ có cảm giác không được tự nhiên. Mà Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước, tuy ngoài mặt không có vấn đề gì, nhưng chuyện hai người không hợp nhau cả đoàn làm phim đều nhìn ra được.

Các diễn viên vào vị trí, đang chuẩn bị quay lại một lần nữa, đột nhiên Khang Gia Mẫn chạy ra: “Thôi không quay vội, để tôi giải thích về cảnh cho các cậu. Trương Minh Tước, cậu ra đây trước.”

Lục Lăng Hằng đi sang một bên nghỉ ngơi, Trương Minh Tước đi nghe giáo huấn. Lúc quay phim Khang Gia Mẫn vô cùng nghiêm khắc, nếu ông thấy diễn viên làm sai, dù cho là siêu sao hay người mới cũng đều không nể mặt mà răn dạy. Quan hệ giữa Trương Minh Tước và Lục Lăng Hằng, phàm là người sáng suốt, vừa nhìn liền biết mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ Trương Minh Tước. Tuy rằng là nhân vật chính, nhưng hắn vào vai một người cầu thủ không tinh tế, bản thân hắn cũng không đi theo hướng nam thần mà theo hướng chàng trai thân thiện ấm áp. Hắn là lính quèn, mà Đường Đồng Trạch là liên trưởng ác ma, đáng nhẽ ra khí thế của hắn phải bị Lục Lăng Hằng áp đảo mới đúng, nhưng đến lúc quay hắn lại không chịu thua, lưng hắn không thể thẳng hơn Lục Lăng Hằng, như vậy không phù hợp với hình tượng nhân vật.

Khang Gia Mẫn mắng Trương Minh Tước đến nổi mặt biến sắc lúc trắng lúc xanh, không biết họ nói gì, đột nhiên Trương Minh Tước lui về phía sau một bước, Khang Gia Mẫn kéo hắn trở lại, chỉ xuống chân hắn nói vài câu, cuối cùng Trương Minh Tước bắt đầu dĩ cỡi giày, ném vài miếng dọn tăng chiều cao giấu dưới giày sang một bên.

“Phụt!” Tiền Duyệt đứng sau lưng Lục Lăng Hằng nhìn thấy, nhin không được cười thành tiếng, “Cái người Trương Minh Tước này cũng thật là..”

Lục Lăng Hằng cũng không khỏi bật cười.

Trương Minh Tước chỉ cao mét bảy lăm, độn giày vào cao lên mét tám. Lục Lăng Hằng thì cao tận mét tám tư, so ra Trương Minh Tước lùn hơn anh một cái đầu, nhưng hắn không cam tâm nên lén sử dụng thủ đoạn nhỏ nài.

Nhưng họ không quay phim thần tượng, nếu như trong phim thần tượng, nam chính cao hơn nữ chính một cái đầu, có khi đoàn làm phim còn cho nam chính đứng lên hộp. Nhưng nếu Tào Phong là một cao phú soái thì đoàn làm phim đã không mời Trương Minh Tước tới diễn. (Cao phú soái: cao – nhà giàu – đẹp trai)

Trương Minh Tước bị giáo huấn xong, rầu rĩ không vui đi sang một bên. Mấy nhân viên trong đoàn làm phim thấy hắn ném miếng độn giày đang cười trộm, lúc này vội vã tản đi, sợ bị hắn phát hiện.

Khang Gia Mẫn kêu tên: “Lục Lăng Hằng, cậu qua đây!”

Lục Lăng Hằng nhanh chóng đi lên. Không thể không thừa nhận, ban nãy anh diễn rất không xong. Diễn với đối thủ ngang tài ngang sức là quá trình tương hỗ ảnh hưởng lẫn nhau, một diễn viên giỏi có thể giúp đối thủ mình cùng nhập vào cảnh, còn một diễn viên tồi sẽ đẩy đối thủ của mình ra khỏi cảnh. Trương Minh Tước không phối hợp làm anh không thể tìm được trạng thái.

Khang Gia Mẫn phân tích cho anh: “Cái người Đường Đồng Trạch này, yêu cầu vô cùng cao với bản thân.”

Lục Lăng Hằng gật đầu. Anh cũng là một người có yêu cầu cao với bản thân, từ điểm này mà nói, anh có thể hiểu rõ và nhập vai vào nhân vật Đường Đồng Trạch.

Khang Gia Mẫn nói tiếp: “Cậu ta rất khắt khe với bản thân, cũng rất hà khắc với người khác, có thể nói đây là một người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, tự gò ép bản thân vào những luật định của riêng mình.”

Lục Lăng Hằng tiếp tục gật đầu. Đường Đồng Trạch đúng là một người như vậy, nhưng về điểm này anh lại không giống như Đường Đồng Trạch. Tuy rằng anh hà khắc với bản thân, nhưng chỉ khắt khe với riêng mình chứ không quản người khác phải làm sao. Có thể nói người khác tốt hay xấu, anh không mấy may đếm xỉa. Nhưng không giống nhau hoàn toàn cũng không sao, vai là vai, diễn viên là diễn viên, anh có thể hiểu nhân vật này là được rồi, không nhất thiết phải trở thành người giống như vậy.

Khang Gia Mẫn hỏi: “Cậu có thể hiểu nhân vật Đường Đồng Trạch này không?”

Lục Lăng Hằng đáp: “Em hiểu được.”

Khang Gia Mẫn lắc đầu: “Tôi thấy cậu còn chưa hiểu hết. Cậu thể hiện tốt mặt nghiêm nghị của cậu ta, nhưng tôi không nhìn thấy tình yêu và quan tâm trong ánh mắt cậu.”

Lục Lăng Hằng ngẩn ra: “Tình yêu và sự quan tâm?”

Khang Gia Mẫn phân tích sâu xuống: “Đường Đồng Trạch đúng là một người rất nghiêm khắc, nhưng không phải với ai cậu ta cũng như vậy, chắc cậu cũng xem hết kịch bản rồi phải không, có một cảnh cậu ta dẫn các binh lính xuống nông thôn cùng dân chúng chống thiên tai, đối với dân chúng cậu ta rất khoan dung, dù cho người khác bỏ mặc nhiệm vụ, không lễ phép với cậu ta nhưng cậu ta cũng không tức giận. Chỉ trước mặt thủ hạ mình cậu ta mới biến thành liên tưởng ác ma. Chỉ với những người cậu ta quan tâm mới có yêu cầu khắt khe, mới có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.”

Lục Lăng Hằng mím môi không lên tiếng.

“Đường Đồng Trạch yêu Tào Phong. Dưới chướng cậu ta có hơn ngàn người nhưng cậu ta yêu nhất là Tào Phong, cho nên với Tào Phong cậu ta nghiêm khắc hơn với bất cứ ai, đến khi nhận ra Tào Phong làm gì không phù hợp thì xung động hận không thể rèn sắt thành thép của cậu ta cũng mãnh liệt hơn bất cứ khi nào hết. Cậu từng có cảm giác như vậy chưa?”

Người đầu tiên hiện lên trong đầu Lục Lăng Hằng vậy mà lại là — Thẩm Bác Diễn! Anh lấn lộn trong giới giải trí nhiều năm, bình thường chỉ lo thân mình, người khác làm loạn cũng được, suy đồi cũng chẳng sao, chỉ cần không làm ảnh hưởng gì tới anh, anh sẽ không xen vào việc của người khác. Cho dù có là em họ anh, nát rượu, không tiến được, diễn không tốt.. Anh cũng không quản quá nhiều, mọi người đều là người trưởng thành rồi, cũng không phải anh em ruột, những gì giúp được anh đã giúp, những thứ không giúp được thì để cậu ấy tự sinh tự diệt. Nhưng với Thẩm Bác Diễn, anh luôn có xung động hận không thể rèn sắt thành thép.

Tại sao Thẩm Bác Diễn may mắn sinh ra trong gia đình có điều kiện tốt như thế lại không biết nắm lấy cơ hội mà lại trở thành công tử ăn chơi trác táng, tại sao rõ ràng Thẩm Bác Diễn có năng lực nhưng lại không làm chuyện gì đáng hoàng.. Kiếp trước lúc anh bắt đầu bước chân vào giới đầu tư, quản lý tài vụ, cần rất nhiều sự hỗ trợ tài chính, cho dù không có Thẩm Bác Diễn, anh tìm người khác nhờ giúp đỡ cũng không phải việc khó, nhưng Thẩm Bác Diễn lại là người đầu tiên anh nói ra. Nhưng mọi chuyện phát triển vượt ngoài dự liệu của anh, Thẩm Bác Diễn chỉ bỏ tiền ra, những chuyện khác hẩn mặc kệ, Thẩm Bác Diễn vẫn ăn chơi trác táng, cho dù kiếm được tiền nhưng con người hẩn vẫn chẳng có gì tiến bộ, cũng bởi vì bỏ ra nhiều tiền mà anh càng có cảm giác bị người khác chế trụ.

Vậy nên, nếu soi mói và nghiêm khắc là bởi quan tâm và yêu, như vậy là anh quan tâm Thẩm Bác Diễn? Anh yêu Thẩm Bác Diễn sao? .. Mợ! Nhất định là hôm trước nghe Thẩm Thanh Dư nói xong tam quan chấn động, ngày nào cũng nghĩ tới chuyện của Thẩm Bác Diễn, nghĩ nhiều đến mức lòi cả bản thân mình vào!

“Cậu thất thần à?” Khang Gia Mẫn quơ quơ tay trước mặt Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng hoàn hồn lại: “Không, đạo diễn Khang nói tiếp đi.”

Khang Gia Mẫn nhìn anh thật sâu, “Thật ra cậu diễn không tồi, nhưng tôi cảm thấy cậu không có đủ quan tâm, vẫn có khoảng cách rất lớn. Cậu tự suy nghĩ xem.”

Lục Lăng Hằng tâm tình phức tạp quay trở về sân, Khang Gia Mẫn nói: “Nghỉ ngơi mười phút, nghĩ kỹ những gì tôi vừa nói rồi sau đó quay lại.”

Bởi quay phim không thuận lợi nên tiến độ bị chậm lại, đến khi kết thúc công việc thì sắc trời đã tối. Lục Lăng Hằng lê thân xác mệt mỏi quay về quân khu, đang định thay quần áo đi ăn cơm, Tiền Duyệt lại cầm điện thoại vội vàng chạy tới: “Lăng Hằng, Mã tổng giám tìm cậu này.”

Lục Lăng Hằng tò mò nhận điện thoại: Mã Du tìm anh?

“Lăng Hằng, tuần sau cậu có rảnh không?” Mã Du hỏi.

Lục Lăng Hằng vội vàng lật thời gian biểu: “Tuần sau.. Trừ thứ tư và thứ sáu có cảnh ra thì rảnh, sao vậy? Có việc gì sao?”

“Ừ.” Mã Du nói, “Tập đoàn Thẩm Thị quay quảng cáo “Động năng”. Kịch bản quảng cáo tôi đã xem rồi, tôi sắp xếp cho cậu tuần sau lúc cậu rảnh quay nhé.. Nếu không có gì bất ngờ thì thứ hai đi, để tôi bàn thời gian lại với bên kia nữa.”

“Động năng?” Lục Lăng Hằng giật mình, “Nhanh vậy sao?” Tập đoàn Thẩm thị làm việc cũng quá hiệu suất đi!

“Có tổng cộng bảy phần quảng cáo, đầu tiên cậu quay phần một đã, quay ngay ở Thượng Hải, một ngày là xong rồi, cậu tự xin nghỉ với đoàn làm phim đi, xe của công ty bên kia sẽ tới đón cậu.”

“Vâng.” Lục Lăng Hằng nhận lời.

“Để tôi gửi kịch bản cho Tiền Duyệt nhé.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Lục Lăng Hằng nói, “Hôm nay là thứ sáu rồi, ngày kia là thứ hai, để khi nào xe tới đón nhận kịch bản là được rồi.” Quay quảng cáo rất đơn giản, một quảng cáo ngắn thì mười mấy giây, dài thì mấy phút, trước đó không cần chuẩn bị gì nhiều, có đôi khi quay quảng cáo còn chẳng có lời thoại nào, trước khi bắt đầu đọc qua kịch bản là được rồi. Về phần nội dung quảng cáo, nếu Mã Du đã xem qua, như vậy hẩn không có vấn đề gì.

“Được, cứ như vậy đi.. À phải rồi quên chưa hỏi, cậu có khả năng vũ đạo không?”

“Khả năng vũ đạo?” Lục Lăng Hằng thắc mắc. Nhưng nếu là quảng cáo đồ uống vận động, nhất định phải liên quan đến vận động, có lẽ cần nhảy nhót gì đó. Anh là sinh viên tốt nghiệp chính quy, trong đại học có khóa hình thể và vũ đạo, cho nên anh đáp, “Có.”

“Được, cứ như vậy đi, có gì thông báo sau.”

25. Chương 25: Quay Quảng Cáo

– Quay quảng cáo.

Đảo mắt tới thứ hai, Lục Lăng Hằng đã xin phép với đoàn làm phim, sáng sớm xe của công ty quảng cáo tới đón, anh liền dẫn Tiền Duyệt xuất phát.

Lên xe, người của công ty quảng cáo đưa một phần kịch bản cho Lục Lăng Hằng: “Cậu xem một chút, hôm nay quay phần một, địa điểm quay mượn ở một quán bar.”

Quay ở quán bar? Lục Lăng Hằng lòng đầy nghi hoặc nhận lấy kịch bản, mỉm cười nói: “Được rồi, cảm ơn.”

Trang đầu của kế hoạch viết tên những nhân viên tham gia, quảng cáo lần này là do công ty quảng cáo Tân Ý cùng tập đoàn Thẩm thị sáng tác. Tân Ý là một công ty quảng cáo rất nổi tiếng, các quảng cáo họ làm đều vô cùng mới mẻ, theo ngôn ngữ lưu hành bây giờ mà nói là rất chấn động lòng người. Nhưng cho dù quảng cáo có chấn động đến đâu đi chăng nữa, có thể khiến khán giả nhớ kỹ, vậy mới là quảng cáo hay.

Lục Lăng Hằng vội xem lướt qua, đảo mắt nhìn qua tên đạo diễn, chuẩn bị lật sang trang sau. Nhưng trang sau còn chưa kịp lật, đột nhiên anh ý thức được mình vừa nhìn cái gì, vội vã nhìn lại ——

“Thẩm Bác Diễn?!”

Lục Lăng Hằng nhin không được kêu thành tiếng. Sao tên quảng cáo đạo diễn lại là Thẩm Bác Diễn?! Không không không, nhất định là trùng tên trùng họ, sao Thẩm Tiểu Cầu có thể làm đạo diễn được!!!!

“Sao vậy?” Về mặt Tiền Duyệt mờ mịt, “Đột nhiên kêu tên Thẩm Bác Diễn làm gì?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Không, không có gì...” Anh đang muốn an ủi bản thân nhất định là trùng tên trùng họ, nhưng lại nhớ tới đêm hôm đó Thẩm Bác Diễn nói mấy câu kì quái, cái gì mà thiếu nợ trả nợ. Anh nhin không được rùng mình một cái, nhanh chóng lật xem nội dung.

Thời gian: Buổi tối.

Địa điểm: Quán bar.

Nhân vật: Chàng trai tây trang, vũ nữ.

Nội dung: . . .

Nội dung là . . .

Lục Lăng Hằng mở to mắt nhìn, càng nhìn mắt lại càng trừng lớn, con ngươi như muốn rớt ra!

WTF????!!!! Con bà nó cái quần gì đây????!!!!

Tiền Duyệt bị phản ứng của Lục Lăng Hằng làm cho hốt hoảng: “Cậu làm sao vậy?”

Lục Lăng Hằng cố sức trừng mắt nhìn, xác nhận mình không nhìn nhầm, lập tức buông kịch bản xuống gọi cho Mã Du.

Vài giây sau, điện thoại của Mã Du lập tức thông: “Lăng Hằng? Người bên công ty quảng cáo tới đón cậu chưa?”

“Rồi.” Giờ tâm lý Lục Lăng Hằng rất không ổn định, giọng nói trở nên gấp gáp, “Anh Mã, anh đã xem qua kịch bản quảng cáo chưa?”

“Xem rồi.”

“Anh chắc chứ? Anh có xem cái phiên bản ở quán bar không?”

“Ừ, quán bar là quảng cáo đầu tiên.”

Lục Lăng Hằng không sao tin nổi, run run cầm kịch bản lên, đọc lại: “Anh chàng trí thức bận tây trang công việc không được như ý tới quán bar mua say, mấy cô vũ nữ xum xoe đi tới, nhưng những điệu nhảy duyên dáng không thể làm rung động anh chàng. Cô vũ nữ xinh đẹp dẫn đầu đoàn đưa một chai ‘Động năng’ cho anh...”

Mã Du ở đầu bên kia nở nụ cười: “Đúng, chính là phiên bản này, không sai đâu, cậu không cần phải đọc. Tôi biết cậu rất giật mình, nhưng tôi thấy kịch bản này cũng không tồi. Đã bảo cho cậu xem kịch bản từ trước nhưng cậu bảo thôi, giờ mới xem.”

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi, cố nén xung động muốn bạo phát, dùng giọng ôn hòa thương thảo: “Mã tổng, em nghĩ, quảng cáo này e là không phù hợp với hình tượng em hướng đến...”

“Tôi thấy không thành vấn đề.” Mã Du nói, “Giờ thần tượng đều phải gần gũi với công chúng một chút, thần tượng quá khuôn phép nặng nề hình ảnh cũng không phải chuyện tốt. Cậu xem, giờ có bao nhiêu nam thần giả gái, diễn hài? Khán giả giờ muốn xem các mặt đa dạng khác nhau của thần tượng, trong phim thì nghiêm túc đoan trang, ngoài đời thì vui vẻ hoạt bát dễ thương, càng nặn ra được nhiều hình ảnh tương phản lại càng thu hút người.”

Lục Lăng Hằng: “... Có phải cái này quá tương phản rồi không anh Mã?”

Mã Du nói: “Tôi thấy vẫn trong phạm vi chấp nhận được.”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Mã Du: “Hợp đồng đã ký rồi. Lần này tập đoàn Thẩm thị trả thù lao rất hậu hĩnh, hơn nữa đầu ra của quảng cáo cũng nhiều, đây chắc chắn là bộ phóng tốt để cậu nổi tiếng, cố gắng quay cho tốt!”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Cúp điện thoại xuống, Lục Lăng Hằng phát hiện toàn bộ người trong xe đều đang nhìn mình. Tiền Duyệt tò mò cầm lấy kịch bản trên tay anh lên, đọc được mấy dòng, bắt đầu cười phá lên: “Ha ha ha ha... Thật hay đùa thế! Cái này cũng quá điên rồ rồi!”

Toàn thân Lục Lăng Hằng tỏa ra lãnh khí, hận không thể đập cậu ta một cái, hoặc là đá thùng xe sau đó tự nhảy xuống.

Quán bar cách đó không xa, công ty quảng cáo cố ý chọn quán bar gần phim trường của anh nhất, như vậy để tiện cho Lục Lăng Hằng quay chụp.

Xuống xe, người của công ty quảng cáo dẫn Lục Lăng Hằng đi vào quán bar, Lục Lăng Hằng đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Anh mặt không đổi sắc hỏi Tiền Duyệt: “Tiền Duyệt, cậu nói xem giờ tôi đi về không quay nữa sẽ thế nào?”

Tiền Duyệt nín cười: “Không được đâu, sáng nay anh Mã nói hợp đồng đã ký rồi, hơn nữa tiền cát-xê cũng đã vào tài khoản của chúng ta. Hơn nữa tôi thấy kịch bản này rất hay mà.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Người dẫn đường quay đầu nhìn, thấy họ không đi lên, thúc giục: “Mau vào đi. Mọi người đang đợi cậu ở trong đây!”

Lục Lăng Hằng không thể làm gì hơn là lê chân bước theo sau.

Vào quán bar, quả nhiên thiết bị quay đã được chuẩn bị xong, một người đàn ông trung niên chạy ra bắt tay anh: “Chào Tiểu Lục, tôi phụ trách quay quảng cáo lần này, đạo diễn.. à không, phó đạo diễn, Triệu Bằng.”

Lục Lăng Hằng biết Triệu Bằng, ông là một đạo diễn quảng cáo rất nổi danh. Lúc thấy trên giấy viết tên đạo diễn là Thẩm Bác Diễn anh đã cảm thấy thế giới này thật hư cấu, hóa ra tập đoàn Thẩm thị có mời Triệu Bằng tới, xem ra còn chưa đến mức hồ đồ. . Mà không! Theo nội dung kịch bản kia thì cái quảng cáo này hồ đồ ngay từ đầu rồi!

Bắt tay xong, Triệu Bằng dẫn Lục Lăng Hằng đi vào trong, Lục Lăng Hằng nhanh chóng nhìn thấy Thẩm Bác Diễn đang ngồi ở ghế sofa trong bar.

Thẩm Bác Diễn đang uống rượu vang đỏ, trông thấy Lục Lăng Hằng đi tới, hắn buông ly rượu trong tay xuống đứng dậy, lười biếng chào hỏi: “Tối rồi à.”

Lục Lăng Hằng tiến lên trước, bắt tay với hắn: “Thẩm tổng, kịch bản quảng cáo lần này, không biết có phải anh viết không?”

Thẩm Bác Diễn nhướn mày: “Tôi nói ý tưởng, người của công ty quảng cáo giúp tôi trau chuốt. Đọc kịch bản rồi chứ? Không tệ phải không?”

Không tệ cái đầu hắn!! Hắn mất trí rồi!!!!

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Lần trước Thẩm tổng nói anh họ tôi thiếu nợ, tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, rốt cuộc là có ý gì?”

“Ha ha.” Thẩm Bác Diễn cười nhạt, “Lục Quân Càn nổi như vậy, nhiều fan như vậy, nhưng cũng có không ít antifan. Cậu đang thu hút fan của cậu ấy ủng hộ, thu hút cả antifan cũng là chuyện bình thường.”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật. Cho nên Thẩm Tiểu Cầu nhà người là antifan sao?

“Không sai, tôi chính là antifan của Lục Quân Càn, tôi không thuận mắt cậu ta lâu rồi.” Thẩm Bác Diễn nhìn thấu nghi hoặc trong lòng Lục Lăng Hằng, nhún vai, ngồi xuống ghế sofa, nét mặt thản nhiên: “Đạo diễn Triệu, ông giải thích nội dung quay một chút, sau đó cho cậu ta đi thay quần áo đi.”

Cả người Lục Lăng Hằng không có chỗ nào là tốt cả. Hắn ta là antifan? Hắn không thuận mắt anh lâu rồi? Hai ngày trước anh hắn còn nói hắn yêu anh muốn chết đi sống lại, hôm nay hắn đã thành antifan rồi? Nhà người bị tâm thần phân liệt hả! Uống “Động năng” nhiều quá nên động kinh luôn hả?!!!!

Triệu Bằng kéo Lục Lăng Hằng sang một bên, bắt đầu phân tích cảnh quay cho anh.

“Chúng ta quay là quay quảng cáo đồ uống vận động, cho nên diễn viên phải thể hiện được sự bất đồng trước và sau khi uống “Động năng”. Đầu tiên cậu thất bại trong công việc, tới quán bar mua say, cho nên phải tỏ ra sự chán chường không được như ý, mặc kệ nhóm vũ nữ xung quanh nhảy động lòng người thế nào thì cậu cũng không có tâm tình thưởng thức. Đến khi cậu uống “động năng” mà cô vũ nữ dẫn đầu đưa cho, một cơn gió nhẹ thổi qua, cả người cậu sáng bừng sức sống, cảm thấy cả người tràn trề năng lượng và ham muốn. Cậu căng tràn tự tin lên sàn nhảy đẩy hết vũ nữ ra, đi tới đó,” Nói đến đây Triệu Bằng chỉ chỉ về phía cái cột được dựng ngay giữa quán bar, giọng hưng phấn cất cao, “Cậu mặc tây trang, múa cột, dùng kỹ thuật nhảy của mình để làm tất cả mọi người kinh động.”

Về mặt Lục Lăng Hằng tuyệt vọng. Con bà nó đây mà là đồ uống vận động sao? Uống xong từ người bình thường biến thành bệnh nhân tâm thần hả? Mặc âu phục còn múa cột, còn có thể nghĩ ra cái gì kinh dị hơn được không?! Vũ nữ quán bar lại cho khách uống đồ uống vận động, sao còn chưa bị đuổi?!!

“Tôi biết cậu đi theo hướng thần tượng, có hình tượng nam thần, nhưng quảng cáo của chúng ta cũng không dung tục mà là mới mẻ, dung hợp các yếu tố tương phản lại một chỗ, để khán giả sáng mắt lên!” Triệu Bằng kích động đến nỗi ‘mưa xuân’ bắn hết ra ngoài, “Cho nên mới cho cậu mặc âu phục để làm mờ nhòa phần dung tục đi. Cậu cất lớp vỏ thần tượng của mình đi, lấy tư thái nam thần, nhảy ra sự tương phản! Nhảy ra cảm giác cấm dục! Nhảy ra rung động thiêng liêng thần thánh!!!

Bởi cảm xúc mãnh liệt mà Triệu Bằng văng hết mưa xuân vào mặt anh, Lục Lăng Hằng lau mưa xuân trên mặt mình, trong lòng có một vụn con thảo nê mã đang nhảy loạn, hận không thể tháo cái cột ra tống vào miệng Triệu Bằng! Mặc âu phục như nam thần rồi lại múa cột, còn nhảy ra rung động thần thánh, con mẹ nó ông làm mẫu cho tôi xem rốt cuộc nhảy như nào có được không!!!!

Thẩm Bác Diễn đuổi người, thản nhiên nói: “Có thể đi thay quần áo chưa? Tôi đã cho người may âu phục theo vóc người cậu, đảm bảo sẽ vừa người.”

26. Chương 26: Múa Cột

– Múa cột.

Trước khi chính thức quay Triệu Bằng để Lục Lăng Hằng học động tác và kỹ xảo múa cột từ mấy cô vũ nữ.

Lục Lăng Hằng giãy giụa đấu tranh trong tuyệt vọng một lần sau cuối: “Đạo diễn Triệu à, có thể đổi sang nhảy cái khác được không? Khả năng vũ đạo của em không tốt lắm, không múa cột được đâu.”

Triệu Bằng nháy mắt mấy cái: “Không cần phải khiêm tốn như vậy. Thẩm tổng đã tìm hiểu thành tích học của cậu ở đại học rồi, khóa hình thể và vũ đạo thành tích của cậu đều là ưu tú, múa cột rất đơn giản, cậu làm vài động tác là được.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Triệu Bằng lại nói: “Mã tổng giám của các cậu có nói cậu là một diễn viên rất chuyên nghiệp, muốn theo con đường thần tượng có thực lực, còn nói đây là cơ hội tốt để mở rộng tiền đồ cho cậu.” Ông nói lời sâu xa mà vỗ vỗ vai Lục Lăng Hằng, “Tiểu Lục à, với trình độ của cậu thì nhiều này có là gì đâu.”

Chuyên nghiệp, hai chữ này đâm trúng tử huyệt của Lục Lăng Hằng, khiến anh chỉ có thể nuốt ngược hàm răng sắp rớt ra vào bụng. Ánh mắt của Mã Du đó giờ rất độc đáo, không có chuyện chỉ vì chút thù lao quảng cáo mà nói giỡn với tiền đồ sự nghiệp của anh, nếu Mã Du tán thưởng kịch bản này, anh chỉ có thể kiên trì.

Dù sao cũng chỉ là quay quảng cáo, Lục Lăng Hằng không phải nhảy những động tác khó, màn nhảy chỉ tổng cộng mười mấy giây, hơn nữa quả thật Lục Lăng Hằng cũng rất có năng khiếu vũ đạo. Anh dành nửa giờ để học động tác một tay một chân vắt lấy cột và các tư thế chuyển động bên cạnh cột, sau đó vũ nữ chuyên nghiệp dạy anh kết hợp các động tác lại với nhau.

Thẩm Bác Diễn ngồi trên sofa nhàn nhã uống rượu nho, thì thoảng lại điều chỉnh góc nhìn để quan sát. Hắn một mực quan sát xem rốt cuộc Lục Lăng Hằng giống Lục Quân Càn ở khía cạnh nào nhất, nhưng quan sát nửa ngày vẫn không tổng kết được. Hình như giống ở vẻ mặt, lại hình như giống ở vài khía cạnh khác, có lúc đột nhiên cậu ấy giống Lục Quân Càn vô cùng, nhưng một lúc sau lại khang khác.

Ban nãy hắn nói hắn là antifan của Lục Quân Càn, thật ra những lời này cũng không phải là giả. Với Lục Quân Càn mà nói, hắn vừa yêu vừa hận. Người khác đối xử qua quýt lấy lệ với mình, nếu không phải người ngu thì ai mà chẳng cảm giác được? Chỉ là hắn quá yêu Lục Quân Càn, cho dù bầu nhiệt huyết của hắn chỉ được đáp lại một cách qua loa đối phó, hắn cũng coi như không, hắn là người động lòng trước, hắn phải có nghĩa vụ làm tan chảy tảng băng lạnh. Nhưng tìm người cũng làm bằng máu bằng thịt, cũng có khi hắn không cam lòng mà tủi thân, nhưng lại không dám khinh nhờn Lục Quân Càn, chỉ có thể tự mình gặm nhấm nỗi đau.

Hắn thích thân phận diễn viên của Lục Quân Càn, như vậy hắn có thể thưởng thức được nhiều mặt khác nhau của cậu ấy. Nhưng mấy khía cạnh trên màn ảnh vẫn còn chưa đủ, nào hắn tự bổ sung hàng ngàn hàng vạn hình ảnh đáng về Lục Quân Càn khác nhau, hắn cứ lặng lẽ bù khuyết đến nội thương, nhưng cũng không dám để Lục Quân Càn làm — bảo Lục Quân Càn mặc tây trang múa cột? Lục Quân Càn sẽ tổng cả cái cột vào mồm hắn!!

Bảy phần quảng cáo ‘Động năng’ lần này về cơ bản cũng là cơ hội để Thẩm Bác Diễn tự bù đắp cho não mình những hình ảnh mà hắn muốn thấy. Trước đây hắn không dám cũng không kịp để Lục Quân Càn hoàn thành tâm nguyện này cho mình, nay hắn tìm được một thể thân, coi như có thể trút những khổ tâm phiền muộn trong lòng. Với Lục Lăng Hằng, hắn không có gì là không dám cả!

Không lâu sau, Triệu Bằng thấy Lục Lăng Hằng đã học được tương đối rồi, liền bảo anh đi thay quần áo chuẩn bị chính thức quay.

Mấy phút sau, Lục Lăng Hằng thay tây trang đi ra. Ekip chuẩn bị cho anh hai bộ tây trang giống nhau như đúc, trong đó một bộ trắng thớm, bộ còn lại thì nhiều nếp nhăn và dính vết bẩn, hai bộ này là chuẩn bị cho anh mặc lúc trước và sau khi biến hóa. Lục Lăng Hằng quay cảnh trước khi uống “Động năng” trước, cho nên mặc bộ tây trang nhiều nếp nhăn đi ra.

Triệu Bằng vuốt cằm quan sát anh, tấm tắc nói: “Mặc vậy rồi mà vẫn còn đẹp trai quá, makeup đâu, nhanh chỉnh trang cho cậu ấy đi.”

Thợ trang điểm vội vàng kéo anh sang một bên, bắt đầu hóa trang cho anh. Lần này hóa trang không phải hóa trang sao cho anh tuần đẹp trai mà là khiến anh trở nên lồi thối lếch thếch. Thợ trang điểm thô bạo cào xù tóc anh thành ổ chim, gương mặt trắng nõn bị phủ phấn vàng, lại cho đeo thêm cặp kính đen vừa dày vừa to. Nhưng vậy thôi chưa đủ, nhìn vẫn còn đẹp trai, thợ trang điểm lại cầm bút kẻ mắt vẽ thêm râu cho anh.

Cuối cùng cũng hóa trang cho Lục Lăng Hằng xong, thợ trang điểm kéo anh tới trước mặt Triệu Bằng, Triệu Bằng gật đầu tỏ ý tán thành, quay đầu hỏi Thẩm Bác Diễn đang ngồi uống rượu đỏ trên sô pha: “Thẩm tổng, anh xem vậy đã được chưa?”

Thẩm Bác Diễn đứng dậy tiến lên, dừng lại trước mặt Lục Lăng Hằng. Hắn và Lục Lăng Hằng cao xấp xỉ nhau, Lục Lăng Hằng cảm nhận được khí thế áp bách, tim lòng không đành lui về phía sau một bước. Đột nhiên Thẩm Bác Diễn vươn tay, kéo cà vạt anh xuống!

Một giây đó, tim Lục Lăng Hằng lỡ một nhịp. Anh cảm nhận được sự hung bạo của Thẩm Bác Diễn, đó là cảm giác trước kia anh chưa từng cảm thụ qua. Thậm chí anh còn có ảo giác Thẩm Bác Diễn đang lột lớp vỏ ngụy trang của anh xuống, khiến anh bị bóc trần, nhưng Thẩm Bác Diễn không làm vậy.

Thẩm Bác Diễn chỉ kéo cà vạt của Lục Lăng Hằng lệch xuống, sau đó lại quay về sô pha ngồi.

Triệu Bằng cười nói: “Đúng rồi, nhìn như này lồi thối sa sút hơn hẳn, Thẩm tổng xem còn thấy không ổn ở chỗ nào để thợ trang điểm làm lại.”

Thẩm Bác Diễn bắt chéo chân: “Được rồi.” Hắn cũng không biết tại sao ban nãy mình lại làm như vậy, khi ấy hắn chợt có xung động muốn kéo một thứ gì đó xuống, giống như kéo xuống rồi thì hắn có thể nhìn thấy tường tận. Cũng không phải xung động sắc dục, mà có lẽ.. có lẽ do lớp trang điểm trên mặt Lục Lăng Hằng quá dày, khiến hắn thấy phiền toái.

Triệu Bằng bắt đầu chỉ huy nhân viên vào vị trí.

Lục Lăng Hằng đứng trước cửa quán bar, cặp kính nặng trên sống mũi khiến anh nhất thời không quen, nhìn không được đẩy gọng kính lên. Bỗng clapper vừa hạ, anh liền vào trạng thái, vẻ mặt uể oải mà chán chường, không khác gì một viên chức bận rộn cả ngày bụng đầy oán khí. Anh đi vào quán bar, ngồi xuống trước quầy: “Ông chủ, cho tôi thứ gì đó có thể quên hết phiền muộn trong lòng.”

Các vũ nữ xinh đẹp đang nhảy múa trên sàn, có người kéo tới chỗ anh nhảy, anh khúm núm từ chối, vẫn một vẻ ỉu xìu như trước. Camera quay cận cảnh về phía Lục Lăng Hằng.

Triệu Bằng ngồi sau máy theo dõi búng tay một cái. Rất tốt! Không biết Thẩm Bác Diễn tìm đâu ra cậu bảo bối này, diễn xuất vô cùng uyển chuyển chân thực. Vốn là ông lo khí chất của Lục Lăng Hằng quá tốt, khó có thể diễn ra được sự khác biệt trước và sau khi uống, cho nên yêu cầu thợ trang điểm hóa trang anh thê thảm. Nhưng vừa vào quay, ông liền nhận ra lo lắng của ông chỉ là dư thừa, Lục Lăng Hằng thật sự diễn ra được cảm giác tang thương tuyệt vọng, trong tang thương có một loại khí chất lưỡi biếng rất hấp dẫn câu nhân, khiến người khác tim lòng không đành muốn yêu thương. Quan trọng là, sự bất đắc dĩ, ánh mắt tuyệt vọng ấy, quả thật diễn rất chuẩn xác!!!

Bởi lúc này đây, tâm trạng của Lục Lăng Hằng đúng là có thể dùng bất đắc dĩ và tuyệt vọng để hình dung.

Cô vũ nữ dẫn đầu lắc mông đi tới chỗ anh, đúng lúc này bartender đưa rượu tới cho Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng đang muốn nhận lấy, cô vũ nữ đẩy chén rượu ra, lấy ra một chai ‘Động năng’ đưa tới trước mặt anh, nhảy mắt với anh một cái: “Muốn quên hết phiền muộn, không bằng thử ‘Động năng’ giúp tinh thần thêm phấn chấn!”

Lục Lăng Hằng mở to mắt ngạc nhiên nhận lấy chai “Động năng”, vắn nắp ra uống.

“Gió!!”

Các nhân viên lập tức mở quạt gió ở nóc tối đa, một cơn gió thổi tới, tóc và vạt áo của Lục Lăng Hằng bay lên.

“Được! Cắt!” Triệu Bằng hô một tiếng. Ông rất thích dùng những diễn viên chuyên nghiệp, quay lần đầu đã hài lòng, nhưng để có thêm nhiều lựa chọn, ông vẫn bảo diễn viên quay lại một lần nữa.

“Rất tốt! Diễn viên thay quần áo đi!”

Thợ trang điểm chạy về phòng hóa trang, Lục Lăng Hằng thay một bộ tây trang trắng thơm, thợ trang điểm lấy kính trên mặt anh xuống, lau lớp trang điểm nhếch nhác ban nãy, trang điểm lại một lần nữa, chải chuốt lại tóc anh. Thợ trang điểm vừa kẻ mắt cho anh vừa cảm khái: “Anh đẹp trai thật đấy, trang điểm cho anh xấu đi còn khó hơn làm đẹp lên!”

Lục Lăng Hằng cười cười.

Thợ trang điểm giúp anh thắt lại cà vạt, lui ra phía sau quan sát từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt đầy hài lòng: “Được rồi!”

Lục Lăng Hằng quay trở về quán bar ban nãy.

“Uâyyyyy!”

Anh vừa xuất hiện, mọi người lập tức ồ lên!

“Đẹp trai quá!” Triệu Bằng kích động đi ra đón, quan sát Lục Lăng Hằng từ trên xuống dưới một lượt. Vóc người anh đẹp, dáng người cao ngất, mặc tây trang vào khí thế bừng bực, “Quảng cáo này đúng là đo ni đóng giày cho cậu mà, rất thích hợp với cậu! Nhất định có thể khiến cậu trở nên nổi tiếng!”

Khóe môi Lục Lăng Hằng giật giật. Quảng cáo điên rồ ấy chỉ hợp với người thần kinh, đây tuyệt đối không phải lời khen!

“Nào nào nào, quay tiếp!” Triệu Bằng kêu gọi mọi người.

Lục Quân Càn quay trở về quầy rượu ban nãy, giơ đồ uống lên mép. Đợi hậu kì biên tập xong, khán giả sẽ thấy anh uống “Động năng” xong thì kính mắt bay đi, tóc tai thay đổi, sắc mặt đỏ nhuận, tây trang trắng thơm.

“!”

Ánh mắt Lục Lăng Hằng sáng lên, buông “động năng” xuống, ngạc nhiên nhìn thứ nước mình vừa uống. Các cô gái trên sàn nhảy vẫn còn đang nhảy múa, Lục Lăng Hằng phần chân chạy lên sàn nhảy, đẩy các cô gái đang uốn éo ra, đi thẳng về phía cây cột, tay nắm thân cột đi một vòng, sau đó một bên đùi ôm lấy thân cột, cả người quay vòng!

“Oaaaaa!” Có người cầm lòng khôngặng thốt lên thành tiếng.

Trong số họ chưa ai từng xem một người đàn ông mặc tây trang múa cột cả, thường thì múa cột đều là các cô gái ăn mặc càng ít càng gợi cảm, nhưng hôm nay, có người mũ áo chỉnh tề như vậy lại diễn ra được nét phong tình!

Lục Lăng Hằng dán lấy cây cột hết ngời xồm xuống rồi lại đứng lên, hông mềm mại uyển chuyển lắc lư linh hoạt, tây trang theo động tác của anh hơi nhấn lại, vải tây trang rất mềm, vừa chuyển động tác một cái lại ôm khít người.

“Con bà nó hấp dẫn quá!” Một nhân viên nữ kích động nắm lấy tay đồng nghiệp, “Tui muốn chạy lên cưỡi tây trang trên người anh ấy quá!”

Cô đồng nghiệp nuốt nước miếng, hai mắt nhìn chòng chọc. Không biết bộ tây trang kia may bằng vải gì!! Sao lại vừa người như thế! Sao không rách bụng ra!! Rách bụng cả tiểu vũ trụ đi!!!

Lục Lăng Hằng thực hiện xong động tác ôm cột quay vòng, đùi phải ôm lấy thân cột, tay phải nắm cột, nửa người bên trái xòe bung ra, cánh tay giơ lên thật cao, cùng lúc đó, ánh đèn bừng sáng chiếu xuống người anh, phối hợp với động tác kia, thật giống như anh đang tắm ánh nắng mặt trời, gương mặt anh nở nụ cười ấm áp ——

Bình sinh, Lục Lăng Hằng cảm thấy có lẽ đây là nụ cười chân thành nhất trong cuộc đời mình. Anh diễn xong rồi! Diễn xong thật rồi! Anh từ phái thần tượng chuyển ngoặt sang phái thần kinh rồi! Ha ha ha ha ha phái thần kinh! Ha ha ha ha ha!!

Triệu Bằng từ bên máy theo dõi đi ra, cười híp mắt vỗ vai Lục Lăng Hằng: “Không tồi!”

Hai mắt Lục Lăng Hằng sáng lên: Không phải quay lại nữa?!

“Lại một lần nữa đi!” Triệu Bằng bỏ một đao!

Dáng cười tâm thần của Lục Lăng Hằng nhất thời cứng đơ.

“Lát nữa cậu lên sàn nhảy phải tự tin hơn nữa, phải kiêu ngạo hơn nữa, phải phần chấn mạnh mẽ hơn nữa! Cậu phải cho khán giả cảm nhận được cảm giác vui sướng và hưng phấn của cậu!”

“Múa cột mà cũng có thể hưng phấn vui vẻ..” —— Lục Lăng Hằng thử tưởng tượng tâm tình như vậy một chút, nghĩ xong da gà da vịt nổi hết lên, lần đầu tiên anh cảm thấy có cái mình không diễn được.

Nhưng đạo diễn và công ty quảng cáo vẫn chưa hài lòng, diễn viên buộc phải diễn đến khi họ hài lòng thì thôi, Lục Lăng Hằng không thể làm gì hơn là chuẩn bị quay lại lần thứ hai.

“Cắt, ban này cậu không nắm chắc cột, lại một lần nữa đi!”

“Động tác thiếu linh hoạt, lại một lần nữa đi!”

“Lúc ôm cột phải chà từ bắp chân đến đùi! Lại một lần nữa đi!”

Đạo diễn quay một lúc gần mười lần, mấy cô nhân viên đứng xung quanh bắt đầu tìm giấy lau nước miếng và máu mũi, anh quay phim thì mặt đỏ như gan heo, mấy cô gái đã kết hôn thì bàn nhau về nhà mua cột và dây trang để chồng nhảy cho mình xem.

Lục Lăng Hằng nóng ruột xin bartender một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó tiếp tục quay.

Triệu Bằng nhìn Lục Lăng Hằng ra sức diễn trên màn ảnh, nhìn không được vỗ bập đùi mình. Lúc mới nhận được kịch bản, ngay cả ông cũng thấy ý tưởng quảng cáo này quá điên rồ, người ta sẽ nghĩ gì về vũ nam mặc âu phục múa cột chứ! Nhưng đến khi thấy Lục Lăng Hằng thể hiện, ông nghĩ ý tưởng quảng cáo này quá tuyệt vời! Phong tao mà cấm dục, khinh nhờn mà thần thánh, rụt rè mà phóng túng... Tầng tầng lớp lớp yếu tố xung đột hợp lại cùng một chỗ, hình ảnh này quả thật khiến người ta phải chấn động!!!

Mà có thể tạo ra sự rung động này, không chỉ vì ý tưởng sáng tạo quá độc đáo mà còn nhờ Lục Lăng Hằng. Nghe nói gần đây cậu ta đang quay một bộ phim quân nhân, có lẽ bởi nguyên nhân này mà trên người cậu ta toát ra khí khái chính trực, hòa với sắc khí của điệu múa cột; nét cười phong tao trên gương mặt, hông dong đưa mềm mại, nhưng ánh mắt lại toát lên sự kiêu ngạo và bất khuất; một bên câu nhân, một bên lại khiến người ta không dám tới gần.

Lục Lăng Hằng nhảy xong động tác cuối cùng “Đón lấy ánh dương”, từ cái cột trượt xuống, ánh mắt ai oán nhìn về phía Triệu Bằng. Lần này mà không được nữa chắc anh điên mất.

Triệu Bằng đã rất hài lòng, thiếu chút nữa trầm trồ thốt lên lời khen, ông quay đầu lại liếc nhìn Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn vẫn ngồi trầm mặc sau máy theo dõi của đạo diễn. Lục Lăng Hằng diễn một lần, hắn nhìn một lần, không nháy mắt tới một cái. Đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc quan sát Lục Lăng Hằng trong khoảng cách gần như vậy. Trước đây rất nhiều lần, trong một khắc nào đó Lục Lăng Hằng khiến hắn cảm thấy cậu ta rất giống Lục Quân Càn, nhưng đến khi tỉnh táo tỉ mỉ quan sát lại, lại cảm thấy họ có gì đó tương tự nhau, cũng không phải vẻ bề ngoài khiến hắn bị nhận nhầm. Sao lại thế? Hắn cứ nhìn, tìm xem điểm tương tự giữa họ.

Nhưng hắn càng tìm lại càng mê man. Loại giống nhau này cũng không phải do ngũ quan và nét mặt, mà do rất nhiều thứ nhỏ bé tích lũy lại tạo nên cảm giác này. Ấm cuối khi nói chuyện, độ cong của khóe miệng khi cười, độ lớn của mắt khi trừng lên...

Chỉ là một người thân, có thể bắt chước tới mức độ này được thật sao?

“Thẩm tổng?” Triệu Bằng nhỏ giọng gọi hắn, muốn hỏi ý kiến hắn.

Thẩm Bác Diễn nhướn mi: “Tiếp tục đi, tôi thấy vẫn chưa đạt.”

Triệu Bằng không nhiều lời, cầm bộ đàm lên cười nói: “Tiểu Lục à, cố nhảy ra cảm giác cảm dục rung động thần thánh đi~ quay lại một lần nữa nào, cố gắng lên!” Ông đã quay đủ rồi nhưng ông chủ vẫn chưa thưởng thức đủ, vậy quay tiếp mấy lần nữa đi! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khẩu vị của Thẩm nhị thiếu gia cũng đặc biệt thật, lại thích xem đàn ông mặc âu phục múa cột ha ha ha ha ..

Suýt chút nữa Lục Lăng Hằng bóp nát cái cột.. Thần thánh hơn... Có cần tôi đeo thêm cái cánh thiên thần cho giống bệnh tâm thần không!!!

“Cho tôi một ly nữa!”

Lục Lăng Hằng xin bartender thêm một ly rượu nữa, uống một hơi cạn sạch, tiếp tục cố gắng.

Quay thêm hai lần nữa, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng mở lòng từ bi gật đầu, Triệu Bằng hô kết thúc công việc, mọi người nhảy căng lên hoan hô, Lục Lăng Hằng vừa trượt khỏi cột múa đã bị đoàn người hưng phấn vây xung quanh.

Bạn đang

“Tiểu Lục Tiểu Lục, ký tên cho tôi đi!” Thợ trang điểm là người đầu tiên đưa giấy bút tới.

“Tiểu Lục chụp ảnh với tôi đi! Ôm cột chụp ảnh có được không?”

“Lăng Hằng, cậu có thể diễn lại đoạn sờ đùi không? Tôi muốn quay lại cho bạn trai học hỏi!”

“Tôi cũng muốn chụp ảnh chung! Quảng cáo này mà phát ra, đảm bảo cậu nổi sau một đêm!”

Lục Lăng Hằng bị đoàn người chen lấn tới choáng váng, khó khăn lách ra khỏi đám đông, Thẩm Bác Diễn đứng bên cạnh sành nhảy đợi anh.

“Nhảy không tời.” Hai tay Thẩm Bác Diễn dứt túi quần, khoe miệng cong lên nở nụ cười đen tối: “Bộ âu phục này rất hợp với cậu, tặng cậu đấy, mang về làm kỷ niệm.”

Lục Lăng Hằng ngoài cười nhưng trong không cười: “Haha, cảm ơn anh.”

“Giờ vẫn còn sớm, cùng đi ăn trưa không? lát nữa tôi sẽ cho xe đưa cậu về phim trường.”

Ban này quay quảng cáo, cứ quay xong một lần là Lục Lăng Hằng lại ực một ly rượu, lúc này không biết là nhảy quá nhiều hay là uống rượu quá nhiều mà cả người nóng hầm hập: “Khỏi cần, tôi còn về ôn lời thoại.”

“Ồ.” Thẩm Bác Diễn cũng không giữ lại, “Tháng sau quay tiếp phần thứ hai.”

Trong lòng Lục Lăng Hằng đang có ngọn lửa bập bùng, anh cũng lười phản ứng hắn, vòng qua hắn định đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người, cuối cùng không nhịn được mà mắng: “Thất tâm phong!”

Thẩm Bác Diễn sửng sốt: “Cái gì?”

“Tôi nói anh là đồ thất tâm phong!” Lục Lăng Hằng không cam lòng tỏ ra yếu thế trừng mắt lườm hắn, sải bước đi ra ngoài.

Thất tâm phong... Lúc nghe rõ ba chữ này, Thẩm Bác Diễn như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ.

“Nếu ngay cả tôi mà cũng không nhận ra cậu...thì nhất định tôi bị thất tâm phong!!”

Câu nói cũ hiện lên trong đầu hắn, hắn đỡ người quay đầu lại, muốn hỏi xem Lục Lăng Hằng có ý gì, nhưng Lục Lăng Hằng đã đi ra khỏi quán bar.

Lẽ nào . . .

27. Chương 27

Lục Lăng Hằng quay trở lại đoàn làm phim “Đạo phong”, mệt đến không muốn nhúc nhích. Anh xin đoàn làm phim nghỉ một ngày, cho nên cũng không cần huấn luyện quân sự, vừa quay về ký túc xá liền cảm đầu ngủ, đến khi tỉnh dậy đã tới giờ cơm chiều.

Ngày hôm nay Lục Lăng Hằng xin nghỉ nên cũng cho Tiền Duyệt thả gió, quay quảng cáo xong Tiền Duyệt không theo anh về quân khu mà vào trong thành phố gặp bạn gặp bè.

Cho nên Lục Lăng Hằng thay quần áo khác, một mình ra ngoài kiếm miếng ăn.

Muốn tới nhà ăn Lục Lăng Hằng phải đi qua thao trường, giờ đang là giờ ăn cơm, lính không phải huấn luyện, trong thao trường có rất ít người, có một người mặc quân trang đang luyện tập hất cao chân. Xung quanh người kia không có ai khác, chỉ có một mình người nọ cô đơn chiếc bóng luyện tập, mỗi lần hất cao chân lên thì dừng mấy giây trên không sau đó mới hạ xuống.

Lục Lăng Hằng thầm nghĩ cậu lính này thật chịu khó tập luyện, đến giờ cơm rồi mà không đi ăn lại ngồi tập một mình, lúc đến gần mới biết người kia không phải lính mà là Trương Minh Tước!!

Trương Minh Tước thấy Lục Lăng Hằng thì cũng ngạc nhiên, ngừng luyện tập lại. Nhưng hắn không có ý chủ động chào hỏi Lục Lăng Hằng, hắn đứng bất động tại chỗ, có vẻ như muốn chờ Lục Lăng Hằng đi rồi tiếp tục luyện tập.

Lục Lăng Hằng do dự một chút, không lập tức bỏ đi luôn. Diễn viên muốn diễn tốt thì phải nhập được vào vai diễn, nếu không nhập vai được thì không thể là một diễn viên tốt. Mấy ngày nay anh phải đóng chung không ít cảnh với Trương Minh Tước, tuy rằng với Trương Minh Tước, anh không ghét nhưng cũng không có tình cảm gì, nhưng muốn quay phim phải tự đi tìm hiểu về con người Trương Minh Tước này, và đúng là anh đã tìm ra được không ít.

Ví dụ như, Trương Minh Tước là một diễn viên rất chịu khó, điểm này phàm là người sáng suốt đều nhìn ra được. Hai hôm trước quay phim Trương Minh Tước bị đạo diễn nói đá chân cao chưa đạt tiêu chuẩn, chỉ cần có thời gian, hắn sẽ chăm chỉ luyện tập, như lúc này đây, đến giờ cơm rồi mà hắn vẫn luyện tập một mình.

Giới giải trí là một vòng tròn phù hoa, bởi vì danh lợi và sự nổi tiếng mà nhiều người không từ thủ đoạn chui vào trong giới, cả giới giải trí này có thể nói ngư long hỗn tạp ô yên chướng khí. Nhưng đã lẫn lộn trong giới giải trí này rồi, mặc kệ vận khí tốt hay không từ thủ đoạn, những người có thể đi tới cuối cùng đều phải khắc khổ tập luyện. Đóng phim không phải chuyện dễ dàng gì, vất vả hơn khán giả có thể tưởng tượng nhiều, dù là siêu sao lớn đến đâu, nếu không nghiêm túc làm việc, tiếng xấu truyền trong giới, sẽ không ai dám mời người đó đóng phim nữa, một hai năm sau khán giả bạc tình cũng sẽ quên.

Trương Minh Tước không phải người có nhân duyên tốt trong giới, bởi nhân phẩm của người này không tốt lắm, hắn là một người hiếu thắng, tham vọng lớn, tính cách này dễ gây thù chuốc oán với người khác, nhưng cũng là trợ lực giúp hắn tiến lên phía trước.

Lục Lăng Hằng đi lên trước, chủ động bắt chuyện: “Đã ăn cơm tối chưa?”

Trương Minh Tước ngạc nhiên, không ngờ Lục Lăng Hằng sẽ đến bắt chuyện với mình. Mặc dù hai người họ không đến mức đầu đá cắn xé lẫn nhau, nhưng hai bên cũng không thèm nhìn nhau lâu rồi. Hắn lắc đầu: “Không.” Ngừng lại một chút, có lẽ là đoán được Lục Lăng Hằng sẽ mời hắn đi ăn, vì vậy từ chối trước: “Tôi vẫn chưa đói.”

Lục Lăng Hằng không nói gì gật đầu đi trước.

Đến căn tin quân khu, bộ đội đã ăn gần như hết, còn dư không nhiều lắm. Đến lượt Lục Lăng Hằng lấy đồ, anh chọn hai món, suy nghĩ một chút, nói: “Cho tôi hai phần, đóng gói mang về.”

Lấy cơm xong, Lục Lăng Hằng quay về ký túc xá một chuyến, lại đi ra thao trường. Trương Minh Tước vẫn đang luyện tập nghiêm chỉnh ở đây.

“Ăn cùng không?” Lục Lăng Hằng quơ quơ hộp cơm trong tay, “Còn hai cái đùi gà cuối cùng, tôi gọi nốt.”

Trương Minh Tước không ngờ Lục Lăng Hằng sẽ lại quay lại, còn giúp hắn gọi cơm. Quả thật hắn có hơi đói bụng, suy nghĩ vài giây, cũng không từ chối nữa mà cùng anh ra ngồi xuống bên thao trường.

Lục Lăng Hằng đưa hộp cơm cho hắn, tiện thể đưa cho hắn một túi ny lon: “Hôm nay vào thành thấy gần đây có bán, tôi mua vài hộp, anh cần không?”

Trương Minh Tước mở ra nhìn, là hai hộp bột protein. Bây giờ nghệ sĩ không chỉ cần có khuôn mặt dễ nhìn mà vóc người cũng rất quan trọng, đặc biệt với những diễn viên nam đi theo tuyến model, lúc quay phim thường phải quay thêm cả cơ thể bắp thịt, nếu như để lộ một cái bụng trắng ngần mỡ, khán giả nhìn cũng thấy ngán. Huấn luyện viên thể hình kiến nghị trong thời gian tập thể hình uống thêm bột protein, như vậy hiệu quả sẽ cao hơn.. Hai hôm trước Lục Lăng Hằng vô tình nghe thấy Trương Minh Tước phàn nàn với trợ lý là đã uống hết bột protein, nhưng giờ họ quay phim ở ngoại thành, không có nơi bán, cho nên lúc Lục Lăng Hằng vào thành tiện thể mua mấy hộp về.

Trương Minh Tước cũng không khách khí, nhận lấy bột protein: “Cảm ơn.”

Đóng phim không chỉ ảnh hưởng tới một mình thái độ của Lục Lăng Hằng, một đám đàn ông cùng ăn cùng đóng phim với nhau, giờ thái độ của Trương Minh Tước với Lục Lăng Hằng cũng không còn gay gắt như trước, hơn nữa đến khi nhìn thấy hai hộp protein, vẻ mặt của hắn với Lục Lăng Hằng ôn hòa hơn hẳn.

Ngày kia họ phải đóng một cảnh giao đấu với nhau, hai người hàn huyên nghĩ cách diễn, qua một hồi trọng tâm câu chuyện lại chuyển sang chuyện ở đoàn làm phim.

“Cậu biết Tôn Phương từ trước sao?” Đột nhiên Trương Minh Tước hỏi.

“Hử?” Đột nhiên hắn nhắc tới Tôn Phương làm Lục Lăng Hằng ngẩn ra, “Biết, cậu ấy là trợ lý cho anh họ tôi.”

“Thằng nhóc kia rất biết đối nhân xử thế.”

Lục Lăng Hằng không hiểu rõ đưa mắt nhìn Trương Minh Tước.

Quay phim gần một tháng, tiến độ đã được một phần ba, trước đây mọi người còn xa lạ chưa hiểu hết về con người nhau. Lúc trước Lục Lăng Hằng sai khiến Tôn Phương, Trương Minh Tước cho rằng anh đang ra oai trước mũi mình, trước đó hắn đã sớm nghe Lục Lăng Hằng dựa vào quan hệ của anh trai siêu sao để lấy vai, còn là một con cáo giả oai hùm và vân vân. Nhưng mấy ngày qua tiếp xúc với nhau, hắn thấy Lục Lăng Hằng là một người rất ngay thẳng, có lẽ giữa hai người có hiểu nhầm gì đó.

“Giờ anh Vinh phụ trách quản lý công việc cho cả cậu ta nữa, tôi nghe anh Vinh nói cậu ta đã gia nhập đoàn làm phim, đóng phim của Trần Hữu Dân, hình như là nam thứ ba.”

“Gì cơ?” Lục Lăng Hằng kinh hãi.

Trần Hữu Dân là một đạo diễn chuyên quay phim thương nghiệp nổi tiếng trong nước, trước đây Lục Quân Càn từng hợp tác với ông ta nhiều lần. Bởi quay phim thương nghiệp nên mục đích chính là thu được tiền lời phòng bán vé, bộ phim không nhất thiết phải được khen, nhưng nhất định phải ăn khách. Lục Lăng Hằng rất hiểu con người vị đạo diễn này, bởi theo đuổi lợi ích nên những diễn viên ưa thích của ông ta đều là siêu sao nổi tiếng, ngay cả vai phụ cũng tuyển những diễn viên khán giả đã ít nhiều quen mặt, căn bản không dùng người mới. Mà Tôn Phương, không nghĩ ngờ gì nữa, là một diễn viên mới không thể mới hơn, công ty sắp xếp cho cậu ta tới đoàn làm phim “Đạo Phong” cũng là với mục đích cho cậu thử diễn một vai nhỏ, nếu diễn tốt sẽ tiếp tục bồi dưỡng, nhưng vai diễn trong “Đạo phong” cậu ta cũng từ chối, cho nên đến một vai nhỏ cũng chưa từng diễn qua.

Trương Minh Tước thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Lục Lăng Hằng, nhướn mi: “Cậu cũng không biết? Tôi còn tưởng hai người rất quen nhau.”

Nhất định Tôn Phương không phải diễn viên Trần Hữu Dân tự chọn, về điểm này Lục Lăng Hằng vô cùng chắc chắn. Trần Hữu Dân chọn diễn viên, thứ nhất là độ nổi tiếng, thứ hai là ngoại hình, thứ ba là diễn xuất. Nổi tiếng thì không nói, dù sao Tôn Phương cũng là người mới ký hợp đồng, ngoại hình đương nhiên không tồi, nhưng không thể nói là quá đẹp, về phần diễn xuất.. Một cậu nhóc mới toanh không có kinh nghiệm, dù có tài hoa đi chăng nữa thì cũng rất ngây ngô. Chỉ có một nguyên nhân, nhất định có kim chủ

bỏ tiền ra nâng đỡ cậu ta, hơn nữa người kim chủ kia lai lịch cũng không nhỏ mới có thể vừa nói đã khiến đạo diễn cho một vai tương đối quan trọng, muốn cậu ta đóng phim này để được biết đến!

Lục Lăng Hằng nói: “Cũng.. không thân thiết lắm, chỉ quen sơ sơ.”

Tôn Phương không có bối cảnh, ít nhất là một tháng trước còn không có. Bằng không sẽ không đến mức phải làm trợ lý mà tìm một đoàn phim cho diễn một vai có triển vọng, lại bỏ thêm ít tiền tạo scandal, kiểu gì cũng có thể nổi. Mà bây giờ, không nghi ngờ gì nữa cậu ta đã có người chống lưng, hơn nữa người chống lưng kia còn rất trâu bò.

Trương Minh Tước nghe Lục Lăng Hằng trả lời vậy, buồn bực gặm đùi gà. Tôn Phương theo hần không lâu, tính ra cũng chỉ được một tháng, một tháng này Tôn Phương lại cùng hần tới phim trường, chưa gặp qua nhân vật lớn nào. Trương Minh Tước nghĩ có lẽ trước kia Tôn Phương theo chân Lục Quân Càn tìm được người chống lưng. Trương Minh Tước là một người hiếu thắng, đối xử với người bên cạnh cũng không hề khách khí, một tháng kia Tôn Phương bị hần mắng không ít lần. Hần muốn biết Bá Nhạc mà Tôn Phương tìm được rốt cuộc là ai, vạn nhất cậu ta thù dai gây khó dễ cho hần, chỉ sợ hần gánh không nổi.

Lục Lăng Hằng nghe giọng của Trương Minh Tước cũng đoán được phần nào tâm tư hần. Anh mở một chai nước ra đưa cho Trương Minh Tước, an ủi: “Dựa vào hiểu biết của tôi về Tôn Phương, cậu ấy là một người rất hiểu lễ nghĩa.”

Trương Minh Tước miễn cưỡng cười cười: “Cảm ơn, trước kia là tôi hiểu nhầm cậu.” Giờ hần không có tâm trí đâu để so đo tranh cao thấp với Lục Lăng Hằng nữa, bởi hần ý thức được một nguy cơ lớn hơn. Công ty sắp xếp hần và Tôn Phương cùng một người đại diện, đây đúng là tai họa từ trên trời rơi xuống.

Lục Lăng Hằng vỗ vỗ bờ vai hần, tuy ngoài mặt tỏ vẻ thờ ơ, nhưng thật ra trong lòng cũng thấy lo lắng. Chuyện này cũng thật lạ, tuy nói trong giới giải trí phong thủy liên tục phiên chuyển, ai cũng có thể nổi tiếng, nhưng dựa vào hiểu biết trước kia của anh về Tôn Phương, nói dễ nghe thì Tôn Phương là một người dễ xấu hổ, nói khó nghe thì là người tự ti, có chuyện buồn bực đều giấu ở trong lòng không nói ra, cũng không biết xã giao, trước đây Lục Quân Càn cho rằng một người không có điều kiện xuất sắc và tính cách hướng nội chỉ e rất khó đặt chân vào giới giải trí, không ngờ nhảy mắt cậu ta đã nhảy lên cao.

Bất chợt, trong lòng Lục Lăng Hằng có một suy nghĩ rất đáng sợ. Tôn Phương nổi lên, liệu có liên quan tới cái chết của anh không? Bởi có rất nhiều người thu lợi từ cái chết của anh, mà ngoại trừ chuyện này ra, anh không nghĩ ra thời gian qua Tôn Phương có thể gặp bước chuyển ngoặt nào khác. Nhưng sau khi tĩnh tâm suy nghĩ lại, anh lại thấy ý nghĩ của mình quá xấu xa, anh chết là do bệnh tim, đến bệnh viện cũng không điều tra ra có gì không ổn, liệu Tôn Phương có thể làm gì được chứ? Hơn nữa Tôn Phương cùng lắm cũng chỉ là trợ lý của anh, anh cũng không phải con giun trong bụng Tôn Phương, có lẽ cậu ta gặp nhiều chuyện mà trước đây anh không biết, nói chung có lẽ là gặp may được dịp.

Sau đó một ngày, Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước có cảnh diễn chung, hơn nữa còn là cảnh cao trào. Bấy nhiêu bất mãn của Đường Đồng Trạch với Tào Phong tích lũy tới giới hạn cuối cùng cũng bạo phát, mà Tào Phong cũng có lòng tin của mình, bất hòa với suy nghĩ của Đường Đồng Trạch, hai người tranh chấp nhau, Đường Đồng Trạch khơi mào nói muốn kiểm tra năng lực của Tào Phong, hai người bắt đầu tỷ thí kỹ năng chiến đấu của binh lính.

Đây là một cảnh rất khó diễn, muốn diễn viên thể hiện hết thành quả trong suốt thời gian huấn luyện kia ra, kỹ năng chiến đấu, ẩn náu, bắn tỉa,.. Hơn nữa Lục Lăng Hằng đóng vai liên trưởng ác ma có thể lực vô cùng xuất sắc, anh nhất định phải diễn tốt mặt này ra. Cuối cùng khi trận so tài kết thúc, Tào Phong chiến thắng dựa vào khả năng quan sát và năng lực ứng biến của mình, hai người lắng lại cùng mở lòng tâm sự để cởi bỏ khúc mắc, Đường Đồng Trạch càng thêm tán thưởng Tào Phong.

Cảnh giải hòa phải đợi buổi tối quay, ban ngày quay cảnh so tài trước. Quay xong màn so đấu không khoan nhượng đầu tiên, Khang Gia Mẫn trầm trồ khen ngợi, quay một lần đã đạt.

Tới cảnh thao luyện cá nhân, khiến Khang Gia Mẫn vui mừng nhất là cảnh quay cũng đạt ngay trong lần đầu! Biểu hiện của Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước đều đặc biệt xuất sắc, màn đối đầu gay gắt, không ai nhường ai cả, đến mấy cậu lính thật đứng bên ngoài xem cũng vỗ tay ủng hộ cho màn biểu diễn xuất sắc tuyệt vời của họ!

Quay hai cảnh đối đầu xong, Lục Lăng Hằng tiến lên trước bắt tay với Trương Minh Tước: “Anh diễn rất tốt!” Không thể không nói, Trương Minh Tước diễn vai diễn hiếu thắng này vô cùng hợp, cho nên lúc chọn diễn viên luôn chọn những người giống cả nét tính cách.

Trương Minh Tước nhướn mày: “Cậu cũng không tồi.”

Buổi chiều Lục Lăng Hằng không có cảnh, chờ tới buổi tối họ quay cảnh giải hòa, mà Tào Phong là nhân vật chính, cảnh nhiều hơn anh, cho nên còn phải quay tiếp những cảnh khác.

Ban ngày quay thuận lợi cũng không khiến Khang Gia Mẫn yên tâm, dù sao thì đó cũng là cảnh hai người đối đầu, Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước vốn không hòa thuận, lúc đối đầu tia lửa bắn ra bốn phía, khiến mọi người kinh ngạc. Nhưng buổi tối lại quay cảnh tình cảm, cảnh này phải dựa vào cảm xúc chân thực, không kỹ xảo gì có thể bù đắp được. Vậy nên buổi chiều ông gọi Lục Lăng Hằng ra phân tích cảnh, để anh diễn thử mấy lần, bồi dưỡng cảm xúc trước, chỉ sợ buổi tối quay không ổn.

Nhưng đến lúc quay phim buổi tối, Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước tiếp tục giữ vững và phát huy phong độ.

“Liên trưởng.” Tào Phong đi tới ngồi xuống bên người Đường Đồng Trạch, mở một lon bia đưa cho anh, “Uống chút?”

Đường Đồng Trạch liếc mắt nhìn cậu ta, nghiêm túc ngồi thẳng: “Không uống.”

Tào Phong nở nụ cười: “Liên trưởng, mai ngày nghỉ, thi thoảng phá giới một chút, cứ như vậy mãi không thấy mệt sao.” Vừa nói vừa đưa lon bia tới trước mặt Đường Đồng Trạch.

Đường Đồng Trạch vẫn giữ vẻ mặt nhất quyết không chịu, bàn tay lại không nhịn được chậm chạp giơ lên. Nhưng Tào Phong không nhìn thấy bàn tay kia, thấy anh chậm chạp không đón lấy, thở dài, tự cầm lon bia lên uống một ngụm.

Nét mặt Đường Đồng Trạch nhất thời xấu hổ, vội vã thu tay về, mắt tự nhiên chà chà tay vào mép quần.

Hai người trầm mặc một hồi, thi thoảng Đường Đồng Trạch lại nhíu mày, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói lời ân hận. Anh từ từ mở miệng: “Chuyện ban ngày. . .”

“Xin lỗi.” Tào Phong cướp lời của anh: “Liên trưởng, xin lỗi, là tôi quá xung động, lúc diễn tập tôi quá tin tưởng vào phán đoán của mình, cho nên tự ý quyết định. Tuy rằng phán đoán của tôi không sai, nhưng việc tôi làm là sai. Đáng nhẽ ra tôi phải thông báo với trưởng quan trước, sau đó nghe lệnh chỉ huy, bởi tôi không chỉ có một mình, bọn tôi là một đội, mọi người cùng hợp lại một chỗ mới là đại đội đao phong.”

Nét mặt cứng đờ của Đường Đồng Trạch cuối cùng cũng giãn ra nở nụ cười: “Không, tôi muốn xin lỗi cậu, tôi đã quá hà khắc với cậu rồi, cậu phán đoán chính xác, cũng quyết định chính xác, nếu như đó là thực chiến, quyết định của cậu có thể thay đổi toàn bộ chiến cuộc. Là do tâm tình tôi khi đó không tốt.”

Tào Phong len lén liếc mắt nhìn Đường Đồng Trạch, sau đó từ từ dịch tới gần, lấy vai huých huých anh: “Liên trưởng, thật ra anh rất thích tôi phải không?”

Đường Đồng Trạch trừng mắt, hốt hoảng bắn tiếng Tứ Xuyên: “Nói bậy bạ chi rứa?”

Tào Phong cười trộm: “Đoàn trưởng nói cho tôi biết rồi, anh một mực phản đối chuyện xử phạt tôi..”

Đường Đồng Trạch vội đứng dậy, mặt đỏ tới mang tai giải thích: “Loại chuyện này có không phải cậu tôi cũng sẽ làm như vậy! Tôi sẽ không để lính của mình bị người khác xử thiệt.”

Tào Phong cười he he: “Đúng vậy, liên trưởng ác ma nhà chúng ta yêu thích luyện tiết cấp dưới của mình nhất! Liên trưởng này, anh không uống thật sao?” Nói rồi đưa lon bia mình vừa uống qua tới.

Đường Đồng Trạch ruồng bỏ lần thứ hai: “Tôi mới không thêm uống đồ cậu đã uống!” Nhưng bàn tay lại một lần nữa phản chủ mà đưa ra nhận bia.

Tiết là lần này anh lại chậm một nhịp, Tào Phong thấy anh chê thì thu tay về định đưa lên miệng uống, đúng lúc đó trông thấy Đường Đồng Trạch vươn tay ra ngoài, cậu giật mình sững sốt một hồi mới phản ứng

lại đưa bia tới. Nhưng Đường Đồng Trạch ngạo kiều bị phụ lòng hết lần này tới lần khác, lần này mở tay anh dúi bia vào, anh nhất quyết từ chối.

Tào Phong bật cười một tiếng, Đường Đồng Trạch then quá hóa giận trừng cậu ta, chính mình cũng không nhin được mà bật cười, một nụ cười xóa tan ân oán hiềm khích trước kia giữa hai người.

“Được!” Khang Gia Mẫn kim lòng không đậu đứng lên khen, “Tốt vô cùng! Cảnh này qua!”

Lần này cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng thể hiện được ánh mắt tán thưởng tài năng, mà Trương Minh Tước cũng thu về hiệu thắng của mình về, hai người diễn rất đúng chỗ. Những cảnh được xem là khó nhất trong ngày hôm nay cuối cùng đều quay một lần là qua, thật không thể tin nổi!

Lục Lăng Hằng cũng tự thấy không tồi. Kịch trước tuy anh danh lợi song thu, nhưng diễn xuất đều chưa tới. Rõ ràng một năm cũng phải diễn ít nhất hai bộ phim mới, còn quay quảng cáo, còn tham gia các hoạt động sân khấu khác, tính ra một năm cũng phải thử sức sáu bảy vai diễn khác nhau, nhưng bất kể anh diễn cái gì, dường như chỉ có một cảm giác vô lực, ngay cả nhiệt huyết với diễn xuất cũng không có. Chính anh cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng từ lúc sống lại tới giờ, anh dành hết thời gian để gọt đẽo một vai, đạo diễn nghiêm nghị giảng giải đúng trọng tâm, khiến anh như nắm bắt được thứ gì đó, lại không rõ đó là cái gì.

Khang Gia Mẫn đi tới vỗ vỗ vai Lục Lăng Hằng, trêu chọc anh: “Cậu nhóc này không tồi, giờ tôi mới phát hiện cậu diễn cảnh ngạo kiều tốt như vậy, có phải cậu mang bản chất của mình vào diễn không?”

Lục Lăng Hằng vô cùng ngạo kiều mà tỏ vẻ: “Tôi mới không phải ngạo kiều!!”

Mọi người đều bật cười.

Quay xong cảnh này Lục Lăng Hằng chuẩn bị đi về nghỉ ngơi, Tiền Duyệt cầm điện thoại chạy tới: “Lăng Hằng, ban nãy Mã tổng giám gọi điện cho cậu, bảo cậu quay xong thì gọi lại cho anh ấy.”

Nếu Mã Du tìm anh thì nhất định có chuyện chính sự, Lục Lăng Hằng nhanh chóng gọi lại.

“Lăng Hằng.” Mã Du nín cười nói, “Quảng cáo kia của cậu tôi xem qua rồi, rất hợp với cậu. Tôi đã bàn bạc qua với công ty quảng cáo, tháng sau chính thức lên sóng truyền hình, sáu phần còn lại cũng sẽ sắp xếp cho cậu quay nốt. Tôi tin nhất định cậu sẽ nổi tiếng.”

Lục Lăng Hằng vừa nghe thấy hai chữ quảng cáo liền đau đầu: “Anh Mã, còn chuyện gì khác không?”

Bạn đang ?

“Có.” Mã Du nói, “Cậu quay thể nào rồi?”

Lục Lăng Hằng nói: “Ngày kia còn một cảnh nữa, sau đó thì rảnh. Chắc có một tháng rảnh không phải quay.”

Vai Đường Đồng Trạch của Lục Lăng Hằng dù sao cũng không phải nhân vật chính, không có quá nhiều phân cảnh. Mà quay phim thì quay theo cảnh, tập trung tất cả các đoạn kịch bản ở cùng một cảnh lại để quay một lúc, sau đó dời địa điểm, các cảnh có mặt anh phần lớn đều tập trung ở quân khu, đại khái đã sắp xong. Tiếp theo đoàn làm phim sẽ dời địa điểm vào thành để quay cảnh Tào Phong trước khi nhập ngũ và cuộc sống sinh hoạt ngoài quân khu, các cảnh đó không có vai của Lục Lăng Hằng, đại khái khoảng một tháng sau đoàn phim mới tới thôn núi để quay cảnh quân nhân giúp dân chúng chống cơn lũ bất ngờ, khi đó Lục Lăng Hằng mới phải quay lại đoàn làm phim.

Mã Du nói: “Vậy tốt rồi, đợi cậu quay ở đây xong thì đi thử vai cho “Khương môn phi tương” đi!”

Lục Lăng Hằng giật mình: “”Khương môn phi tương?” Bên đó vẫn chưa chọn vai xong sao?” Vốn là Lục Lăng Hằng muốn thử vai cho phim này, nhưng cuối cùng lại bị Thẩm Bác Diễn phá, từ buổi thử vai tới giờ cũng đã gần một tháng, theo lý thuyết thì phải chọn xong hết rồi mới phải.

“Vốn là chọn được rồi, địa điểm cũng đã thuê, tháng sau sẽ khai máy.” Mã Du nói, “Nhưng nhân vật Âu Dương Tô kia vốn chọn Giả Tài Minh, cậu ta dứt biên kịch năm mươi vạn để mua cảnh, bị người ta báo với bên công ty đầu tư, cho nên công ty đầu tư quyết định đổi người.”

Mua cảnh là chỉ diễn viên lén hổi lộ biên kịch, dùng tiền để nhờ biên kịch sắp thêm nhiều cảnh cho mình. Giả Tài Minh là một diễn viên tuyến hai, vẫn không trên không dưới, người này mua cảnh có tiếng, trước từng có một phim hẳn ta diễn nam thứ hai, cuối cùng phân cảnh còn nhiều hơn cả nam chính, nhưng cuối cùng diễn chẳng ra gì, không ngờ lần này đã bị tố.

“Khoan đã!” Lục Lăng Hằng ngạc nhiên nói, “Giả Tài Minh bị đổi, cho nên định để em đi thử vai của hắn? Anh vừa nói gì cơ, Âu Dương Tô?” Trước đây Lục Lăng Hằng từng xem qua kịch bản để thử vai, nhân vật Âu Dương Tô này nếu anh nhớ không nhầm..

“Ừ, là nam phản diện số hai. Không phải cậu vừa quay quảng cáo “Động năng” cho tập đoàn Thẩm thị sao? Phim này cũng là tập đoàn Thẩm thị đầu tư, họ nghĩ cậu không tồi, cho nên muốn để cậu thử một chút.”

Lục Lăng Hằng hơi sững ra. Trước đây anh muốn diễn “Khương môn phi tương”, nhưng chỉ muốn thử một vai nam phụ năm sáu, lần này tiến cũng quá nhanh rồi, đột nhiên để anh thử nam phụ số hai, anh không kịp phản ứng.

“Để tôi hẹn thời gian giúp cậu, hẹn xong sẽ thông báo.” Mã Du nói, “Chuẩn bị cho tốt đi, tôi thấy khả năng cậu được nhận vai này là rất lớn, bên nhà đầu tư tuy không chỉ mặt gọi đích danh cậu, nhưng nếu đã đề cử với đạo diễn thì có lẽ đã xem trọng cậu. Hơn nữa bây giờ đang tìm diễn viên để cứu phim, cạnh tranh không cao, cậu nên nắm chắc cơ hội này.”

Lục Lăng Hằng dở khóc dở cười. Lại cứu phim, anh sắp thành cứu phim chuyên nghiệp rồi. Anh hỏi: “Anh Mã, ai đã đề cử em với đạo diễn vậy?”

Mã Du hỏi ngược lại: “Có gì khác sao?”

Đương nhiên là có rồi! Lục Lăng Hằng thầm gào trong lòng. Nếu là Thẩm Thanh Dư đề cử, anh sẽ thấy đây là một cơ hội rất tốt, nhưng nếu là Thẩm Bác Diễn, nhất định anh phải xem thật kỹ kịch bản xem có uẩn khúc gì không!!!

Mã Du trả lời câu hỏi trước: “Tôi cũng không rõ nữa, nhưng tôi đoán chắc là Thẩm lão nhị. Việc đầu tư của Thẩm gia hầu như toàn để cậu ta làm.”

Lục Lăng Hằng vô lực đỡ trán, ngẫm lại đức hạnh của quảng cáo “Động năng”, chỉ sợ Thẩm Bác Diễn lại cho trí tưởng tượng bay cao, để anh quay cảnh mặc giáp múa bụng. Nhưng dù sao đây cũng là một phim chính nhi bát kinh, hơn nữa với một người đang phát triển sự nghiệp như anh, vai nam thứ số hai phim cổ trang là một cơ hội rất tốt, thế nên anh nhận lời nói: “Em biết rồi.” (Chính nhi bát kinh: nghiêm túc, nghiêm chỉnh)

Mã Du cười nói: “Vậy cố gắng lên. Tôi cúp máy.”

Cúp điện thoại xong, Lục Lăng Hằng buồn bực bỏ điện thoại vào túi. Nếu quả thật Thẩm Bác Diễn đề cử anh, rốt cuộc Thẩm Bác Diễn đang nghĩ gì trong đầu? Hôm ấy Thẩm Thanh Dư nói Thẩm Bác Diễn ái mộ anh, anh gần như tin tưởng điều này. Nhưng mà ngay sau đó Thẩm Bác Diễn lại tự nói cho anh biết, hẳn là antifa của anh, đồng thời còn dùng hành động để chứng minh điều này. Hẳn bày ra hệ liệt quảng cáo kia, không nghi ngờ gì nữa là bởi Thẩm Bác Diễn thấy anh giống anh của kiếp trước, vậy nên, Thẩm Bác Diễn sớm đã nung nấu ý muốn nhìn anh mặc tây trang múa cột sao? Hẳn bị thần kinh rung rinh à!!!

“Anh Lăng Hằng!” Lâm Vũ nhảy lon ton tới, “Đạo diễn nói chuẩn bị đi ăn khuya, cùng đi đi!”

Suy nghĩ của Lục Lăng Hằng bị cắt ngang, cũng không nghĩ nữa: “Đi thôi!”

Nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng quay tới cảnh cuối cùng của anh ở quân khu. Đó là một cảnh nói về tình yêu của Đường Đồng Trạch.

“Đạo phong” là một bộ phim quân nhân, chủ đề xoay quanh chuyện người lính và tình cá nước giữa quân dân, tuy rằng trong phim cũng có vài diễn viên nữ, nhưng rất ít, cảnh yêu đương thì toàn phù dung sớm nở tối tàn, lơ mơ sơ lược, tuy vậy không phải vì ít mà không thú vị, mà ngược lại vô cùng đặc sắc.

Ghép đôi với Đường Đồng Trạch là một nữ y tá, từng có một lần trong lúc hành động Đường Đồng Trạch bị thương, lúc đó tình huống khẩn cấp lại ở bên ngoài, không có thuốc gây tê, lại cần khâu vết thương gấp,

cô y tá xử lý vết thương ngay lúc thần trí Đường Đồng Trạch vẫn còn tỉnh táo, hai người cũng nhờ vậy mà kết duyên.

Nhưng cuối cùng hai người họ cũng không đến được với nhau. Hồ Lan Thành từng nói, “Điều tốt thật ra không phải mọi người cùng an, người cũng phải có thoả đáng bất an”. “Đạo phong” không nghi ngờ là một câu chuyện viên mãn, cái kết theo lối cũ, nam nhi nhiệt huyết hoàn thành lý tưởng bảo vệ tổ quốc của mình, nhưng trong viên mãn cũng có cái không viên mãn, có người bước tiếp, có người bỏ cuộc, có đoạn tình cảm bị bỏ lỡ. Ái tình nảy sinh giữa Đường Đồng Trạch và cô y tá cũng bởi vì tính cách hai người mà vĩnh viễn vượt mất. Nhưng trong cái viên mãn có cái không viên mãn như vậy, trái ngược với kết thúc mọi người cùng vui, ngược lại có thể dễ dàng lưu lại chút gì đó trong lòng người xem.

Sáng sớm Lục Lăng Hằng đã ra phim trường. Buổi sáng anh không có cảnh, nhưng bởi toàn bộ cảnh của anh ở quân khu đã hết nên không phải tiếp tục huấn luyện nữa, nên anh tới xem mọi người quay.

Nhóm lính làm diễn viên quần chúng ra quay phim, lúc không quay tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm với nhau. Diễn viên sớm chiều ở chung với lính hơn một tháng, mấy cậu lính đều rất nhỏ tuổi, phần lớn chỉ mới mười tám mười chín, tính cách cởi mở đơn thuần, Lục Lăng Hằng rất thích mấy cậu ấy, các diễn viên khác cũng đều rất quý họ, ở chung vô cùng hòa hợp.

Cho nên lúc Thẩm Bác Diễn tới thăm phim trường, trông thấy Lục Lăng Hằng bị một đám lính vây xung quanh cười đùa nói chuyện vui vẻ.

Lâm Vũ giật dây: “Anh Lục, đó giờ em chưa anh thấy anh nói tiếng Thượng Hải, anh nói một đoạn cho bọn em nghe đi!”

Một cậu lính khác hòa theo: “Phải phải, anh nói tiếng Tứ Xuyên tốt như thế, thật sự là người Thượng Hải sao?”

Lục Lăng Hằng cũng không làm giá, cười ha hả nói: “Để tôi nói một đoạn, mấy cậu muốn nghe gì?”

Lập tức có người giơ tay: “Em muốn nghe con gái Thượng Hải mắng người thế nào!”

Những người khác còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn hòa theo: “Muốn nghe muốn nghe!”

Lục Lăng Hằng bắt đầu nói: “Phải nói cái này thật sao?”

Lâm Vũ cũng bỏ đá xuống giếng: “Không phải anh là diễn viên sao? Bọn em đang kiểm tra năng lực diễn xuất của anh!”

Lục Lăng Hằng buồn cười. Anh lẩn lộn với đám lính này nhiều, tính như trẻ hóa ra, lúc chơi đùa cái gì cũng có thể nói, diễn một đoạn như vậy thật ra cũng không có gì, dù sao cũng không phát lên ti vi, thế là anh kéo Lâm Vũ đứng lên, trêu chọc nói: “Đạo diễn, hô bắt đầu đi!”

Lâm Vũ lập tức giơ tay lên, bắt chước người trên phim trường mà vỗ tay: “Bắt đầu!”

Lục Lăng Hằng lập tức thay đổi sắc mặt, một tay chống nạnh, một tay ấn vào trán Lâm Vũ mắng: “Anh, cái đồ ngu ngốc không đứng đắn cả ngày chỉ biết nói xằng nói bậy, đã nói bao nhiêu lần rồi mà đâu lại hoàn đấy, cái đồ đáng ghét đáng ghét, em ghét anh nhất” Mắng xong còn cổ ra vẻ hừ một tiếng, khoanh tay nghiêng đầu sang một bên — sau đó... anh trông thấy vẻ mặt sparta của Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn theo bản năng sờ lên trán mình: “.....”

Lục Lăng Hằng: “....”

“Ha ha ha ha..” Đám lính cười lẫn ra, không ai phát hiện bầu không khí có gì bất thường.

Lâm Vũ vẫn như trước cao hứng bùng bùng: “Em cũng thử, để em, để em! Em diễn bà thím Tứ Xuyên.” Nói rồi nhéo cổ áo Lục Lăng Hằng mắng, “Tiên sư bố nhà mi, bà đây hỏi mi tiên, mi còn tổ thái độ, cái con rùa... Ồ?”

Lâm Vũ trông thấy Lục Lăng Hằng đang nhìn chằm chằm sang bên cạnh, quay đầu nhìn theo, trông thấy Thẩm Bác Diễn. Cậu suy nghĩ một chút, ngạc nhiên nói: “Không phải anh là nhà tài trợ gì đó hay sao! Sao lại tới nữa?!”

Thẩm Bác Diễn khôi phục diện vô biểu tình.

Ban này Lục Lăng Hằng bắt chước con gái mắng người, hấn thấy rất quen tai. Không nhớ rõ trong lúc quay bộ phim nào, trợ lý của một diễn viên cãi nhau với bạn trai mình, khóc lóc gọi điện thoại cho bạn trai, bắn liên thanh một tràng dài, lúc đó Lục Quân Càn nghe được sừng sốt ba giây, sau đó cười tròn ba phút, khiến tim Thẩm Bác Diễn lỡ nhịp rồi ngứa ngáy, hấn cũng từng tưởng tượng Lục Quân Càn chỉ vào mũi mình mắng như vậy, địa điểm.. tốt nhất là ở trên giường! Quả thật rất tình thú!!!

Trong lòng Lục Lăng Hằng lại có hàng vạn con thảo nê mã phi như bay! Tiêu rồi!! Đừng nói Thẩm Bác Diễn thấy xong sẽ lại lên cơn mà nghĩ ra ý tưởng quảng cáo mới!!!!

Thẩm Bác Diễn tiến lên trước: “Không quay à?”

“Còn chưa tới lượt tôi.”

“Ồ.”

Lục Lăng Hằng hỏi: “Sao anh lại tới?”

Diễn xuất của Thẩm Bác Diễn không hề hở: “Đi ngang qua, tiện ghé xem.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Ngày hôm đó sau khi nghe Lục Lăng Hằng mắng “thất tâm phong” xong, Thẩm Bác Diễn hồn siêu phách lạc, hấn nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy chắc chỉ là trùng hợp, là hấn đã nghĩ quá nhiều, nhưng hấn lại không nhận được mà nghĩ nhiều hơn. Tuy rằng thật khó mà tưởng tượng nổi, nhưng nếu thật sự như vậy, với hấn mà nói, thì thật sự.. cuộc đời này thật quá may mắn. Nói tóm lại, hôm nay hấn không nhận được mà tới thăm.

Thẩm Bác Diễn tới, Lục Lăng Hằng liền đứng ngồi không yên. Anh cứ nghĩ Thẩm Bác Diễn sẽ đi tới chỗ Khang Gia Mẫn, không ngờ Thẩm Bác Diễn lại ngồi xuống ngay bên cạnh mấy cậu lính, cũng không biết hấn đang nghĩ gì.

Mấy cậu lính vẫn còn đang sấm vai ồn ào, Lục Lăng Hằng đứng dậy, quyết định đi tìm nữ diễn viên thử diễn một chút, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi mình.

“Quân Càn?”

Lục Lăng Hằng theo bản năng quay đầu lại, đối mặt với Thẩm Bác Diễn: “Sao?”

Thẩm Bác Diễn trầm mặc ba giây: “Tôi gọi sai.”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Thẩm Bác Diễn: “Tôi gọi sai cậu quay lại làm gì?”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Thẩm Bác Diễn: “Cậu bị bệnh à?”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Lại qua ba giây, Thẩm Bác Diễn đứng dậy rời đi.

Cả người Lục Lăng Hằng không chỗ nào là tốt cả.

Thẩm Bác Diễn đi tới phòng rửa mặt, rửa nước lạnh vài lần, lại rút hai điều thuốc ra hút, đi vòng quay khu nhà ba vòng. Hai mươi phút sau hấn quay lại nơi ban này, lại không thấy Lục Lăng Hằng trong đám đông, hấn vươn dài cổ nhìn quanh, không thấy cậu ta ở đâu cả.

Thẩm Bác Diễn vỗ vai một cậu lính đang ngồi dưới đất, hỏi: “Cậu biết Lục Lăng Hằng đi đâu không?”

Cậu lính kia cũng được Khang Gia Mẫn kéo tới diễn cho bộ phim thêm đa dạng tiếng địa phương, cậu lính này nói giọng An Huy đáp: “Anh Lục nói anh ấy không có cảnh, ra ngoài phóng dăng một chút.”

Thẩm Bác Diễn: “. . .Phóng dăng một chút?”

Cậu lính An Huy gật đầu: “Vâng, phóng dăng một chút, khi nào có cảnh sẽ quay lại.”

Sắc mặt Thẩm Bác Diễn nhất thời đen lại, lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Cậu lính An Huy không hiểu gì. Người này làm sao vậy? Anh Lục nói ra ngoài đi dạo một chút, cậu truyền đạt nguyên văn lại, sao đột nhiên sắc mặt người này khó coi thế kia?!

28. Chương 28: “tôi Yêu Anh”

– “Tôi yêu anh”

Lục Lăng Hằng ra ngoài đi dạo một vòng quay về, thấy Thẩm Bác Diễn đang ngồi bên cạnh đạo diễn, anh không dám đi qua, bồn chồn trong lòng. Ban này Thẩm Bác Diễn gọi tên anh phản ứng theo bản năng, là Thẩm Bác Diễn cố ý gọi sai hay không cần thận gọi nhầm? Lục Lăng Hằng không biết. Nhưng lúc đó nhìn phản ứng của Thẩm Bác Diễn, chắc hẳn không hoài nghi anh đâu nhỉ?

“Lăng Hằng.” Khang Gia Mẫn thấy anh, ngoắc tay về phía anh, “Cậu qua đây.”

Lục Lăng Hằng không thể làm gì hơn là đành phải đi tới.

Thẩm Bác Diễn ngồi ở ghế đạo diễn, trông thấy Lục Lăng Hằng, mặt không đổi sắc hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Lục Lăng Hằng chột dạ đáp: “Tôi đi dạo mấy vòng, anh tìm tôi có việc?”

“Đi dạo mấy vòng?” Thẩm Bác Diễn lặp lại một lần nữa, sau đó nhú mày trầm tư vài giây, liếc mắt nhìn, nhỏ giọng thăm thì: “Ra vậy.”

Lục Lăng Hằng chẳng hiểu mô tê gì.

“Lăng Hằng, qua đây.” Diễn viên diễn cùng Lục Lăng Hằng là Dương Nghiên đã tới bên cạnh, Khang Gia Mẫn kéo hai người họ ngồi xuống với nhau, “Để tôi phân tích cảnh buổi chiều cho hai người một chút.”

Dương Nghiên là một diễn viên mới, phân cảnh rất ít, Khang Gia Mẫn không yên tâm về cô lắm, sợ cô diễn thiếu nhập tâm, cho nên muốn phân tích trước khi quay một chút. Dù sao hai người cũng diễn cùng nhau, ông kéo Lục Lăng Hằng tới, thứ nhất là để cô diễn viên kia không quá căng thẳng, thứ hai là để khai thông cho họ một chút sau đó dễ dàng nhập vai.

Lúc Khang Gia Mẫn giải thích cho hai diễn viên, Thẩm Bác Diễn bắt chéo chân ngồi bên cạnh nghe.

Cảnh của cô y tá và Lục Lăng Hằng phần lớn đều quay ở bệnh viện quân khu cho nên cảnh tình cảm của hai người hôm nay quay một lèo hết luôn, từ lúc chưa quen nhau đến lúc dần dần thân thuộc, từ tình cảm thiếu nữ thầm mong trộm nhớ tới buồn bã đau thương. Cô y tá là một con cọp giấy nhiệt tâm, với ai cũng đều rất nhiệt tình, thoát nhìn có vẻ mạnh mẽ, nhưng thật ra thăm sâu bên trong cũng là một người con gái dễ xấu hổ. Cô với một Đường Đồng Trạch lạnh lùng cứng rắn, là quân nhân thiết huyết không biết biểu đạt tình cảm thì hoàn toàn tương phản, nhưng cũng vì vậy mà hai người thu hút lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau. Mặc dù Đường Đồng Trạch động tâm với cô y tá, nhưng bởi vì tính cách của anh ta nên từ đầu đến cuối anh ta đều không biểu hiện gì, cô y tá rút hết can đảm tặng anh một cành nguyệt quế, nhưng bởi anh không biết chuyện yêu đương nên không nhận, cô y tá không được đáp lại, cuối cùng không đủ can đảm để tiến lên nữa. Cô y tá tuổi không còn nhỏ, dưới áp lực thúc hôn của người nhà, cuối cùng cô quyết định gả cho một người đàn ông lớn tuổi dẫu dằng, đồng thời nhận điều động công tác, rời khỏi quân khu của Đường Đồng Trạch.

Chuyện tình giữa hai người nếu viết ra phải hơn mười ngàn chữ, nhưng thực tế trên kịch bản, cảnh giữa hai người họ lại lác đác không có là bao. Những cảnh tình cảm giữa hai người cộng lại cũng chỉ được vài phút, tình cảm này không hiện lên trên bề nổi mà là chỉ như một loại sóng ngầm.. Mà theo kịch bản thì họ không có bất cứ hành động thể hiện ra nào, nói cách khác, chuyện tình cảm của Đường Đồng Trạch và cô y tá không dùng lời thoại để diễn tả mà dùng ý ngầm để thể hiện.

Việc Khang Gia Mẫn làm, chính là phân tích cho diễn viên diễn biến tâm lý ngầm của nhân vật.

Khang Gia Mẫn nói: “Tôi sẽ nói phân tích của tôi về hai nhân vật này, nếu hai người không cùng ý kiến có thể nói ra. Tôi nghĩ, Đường Đồng Trạch và y tá Tiểu Thanh không đến được với nhau âu cũng bởi cái người Đường Đồng Trạch này quá kiêu ngạo. Anh ta chưa từng yêu người nào khác, cho nên cũng không thể hiểu được cảm giác và yêu cầu của người khác. Bởi anh ta là một liên trưởng, lính dưới tay đều nghe theo lệnh của anh ta, cho nên Tiểu Thanh nghe lời làm việc cho anh ta, bị anh ta cho là bình thường, coi đây như chuyện đương nhiên.”

Lục Lăng Hằng và Dương Nghiên nghe xong đều gật đầu.

Đột nhiên Dương Nghiên nở nụ cười: “Thẩm tổng, anh cũng nghe sao, anh cũng muốn diễn?” Ban này Thẩm Bác Diễn cũng gật đầu theo.

Thẩm Bác Diễn lười biếng dựa vào ghế đạo diễn: “Lời đạo diễn Khang nói làm tôi nhớ đến một người bạn.”

Khang Gia Mẫn thấy Thẩm Bác Diễn cũng tham dự đề tài, để bầu không khí thoải mái hơn một chút, cũng để Lục Lăng Hằng có thể diễn tốt phân cảnh tình cảm này, ông nói đùa: “Thật ra Đường Đồng Trạch cũng hiểu rất rõ tình cảm của mình với Tiểu Thanh, chỉ là anh ta chưa từng gặp cô gái nào nhiệt tình như lửa như vậy, không tìm được hình thức ở chung, cho nên sẽ dùng mô thức mình quen thuộc mà bước vào mối quan hệ này, coi Tiểu Thanh như lính của mình. Cũng giống như mấy ngôi sao các cậu, có rất nhiều fan, nếu có người theo đuổi các cậu, các cậu cũng đối đãi với đối phương như fan, nhưng thật ra không biết suy nghĩ của đối phương về mình.”

Lục Lăng Hằng: “. . .” Sao cái ví dụ này lại khiến anh khó chịu thế cơ chứ? Khang đạo diễn à, ông phân tích cho cả Thẩm Bác Diễn nghe nữa thật sao? Đừng tùy tiện lấy ví dụ khiến người ta dễ nhập mình vào có được hay không hả?!!!

Nét mặt Thẩm Bác Diễn trở nên mờ mịt, sau đó khe khẽ thở dài.

Khang Gia Mẫn phân tích cắt nghĩa tình cảm của hai người lại một lần nữa, ăn trưa xong bắt đầu tiến hành quay.

Nhưng mà cảnh tình cảm quay không được thuận lợi, cảnh đầu tiên quay năm lần nhưng vẫn chưa đạt, quay một hồi vẫn không ra đầu vào đầu. Lần đầu tiên Dương Nghiên diễn rất căng thẳng, căn bản không vào trạng thái được, diễn xuất rất khô khan. Khang Gia Mẫn nhìn không được muốn mắng người, đột nhiên Lục Lăng Hằng lên tiếng: “Đạo diễn Khang, chân em bị chuột rút, nghỉ mấy phút được không?”

Khang Gia Mẫn nhìn anh, đồng ý gật đầu: “Rồi, mấy cậu suy nghĩ thêm một chút xem nên diễn thế nào đi.”

Lục Lăng Hằng khe khẽ thở dài. Thật ra cảnh nội tâm là cảnh khó diễn nhất, không có lời thoại, diễn viên phải dùng ngôn ngữ hình thể, nét mặt, ánh mắt để thể hiện, thuyết minh ra nội dung. Nếu là những cảnh có nội dung cao trào, ví dụ như một người yêu đến phát cuồng, ngược lại lại rất dễ diễn, nhưng loại tình cảm ngầm, như yêu lại như không này mới chết người. Hơn nữa một mình anh diễn tốt thôi thì không có ích gì, Dương Nghiên là người mới, không có kinh nghiệm, hợp tác cùng nhau thế này, anh cần phải dẫn dắt Dương Nghiên nhập vào vai này.

Dương Nghiên ngồi sang một bên gần người, Lục Lăng Hằng uống một ngụm nước, đi về phía cô. Anh ngồi xuống bên người Dương Nghiên, ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn hai mắt Dương Nghiên, dịu dàng nói: “Lần đầu tiên quay phim, căng thẳng sao?”

Dương Nghiên bị anh nhìn chăm chú, nhất thời luống cuống tay chân. Lục Lăng Hằng đẹp trai, ánh mắt sâu thăm thẳm, ai bị một soái ca nhìn đầy thâm tình như vậy cũng không chịu nổi, cô vội dời đường nhìn: “Có, có một chút.”

Lục Lăng Hằng vỗ nhẹ vai cô: “Lần đầu tiên anh đóng phim cũng rất căng thẳng. Anh nhớ cảnh đây anh ăn mì, anh phải quay đi quay lại hơn chục lần, bảy tám bát mì bị ăn vô ích, mọi người xúm lại hỏi có phải điều kiện nhà anh không tốt nên tới đoàn làm phim ăn chùa hay không. Hôm đó quay xong anh về nhà cân thử, quay phim một ngày mà tăng năm cân.”

Dương Nghiên bị câu chuyện của anh chọc cười: “Thật hay giả vậy?”

“Thật đấy.” Lục Lăng Hằng cười nói, “So ra em khá hơn anh khi đó nhiều.”

Chuyển sang nói đùa xong, Dương Nghiên cũng thả lỏng hơn nhiều, Lục Lăng Hằng vừa nói chuyện cùng cô, vừa nhẹ nhàng vỗ vai và phía sau lưng cô. Trước đó anh và Dương Nghiên là hai người xa lạ, rất khó diễn cảnh tình cảm. Muốn diễn tốt thì nhất định phải nhập được vào vai diễn, nhưng trước đó hai người vốn không quen nhau thì sao có thể diễn cảnh tình cảm cuộn trào như sóng ngầm được? Bởi vậy nên anh cùng cô nói chuyện phiếm và tiếp xúc thân mật một chút để nhanh chóng xóa tan khoảng cách giữa hai người, giúp Dương Nghiên nảy sinh hảo cảm với anh.

Khang Gia Mẫn ngồi một bên nhìn, gật đầu tấm tắc: “Cái cậu Lục Lăng Hằng này rất có kinh nghiệm.” Ông là đạo diễn, đương nhiên ông biết mục đích của Lục Lăng Hằng là gì. Các diễn viên có kinh nghiệm sẽ đi chỉ dẫn đối phương, không chỉ trong khi quay phim mà ngoài đời cũng vậy. Trước đây Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước không thân nhau, sau này hòa hoãn, diễn xuất của hai người trôi chảy hơn hẳn, tuy Khang Gia Mẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dựa vào hiểu biết của ông với hai người, Trương Minh Tước hiểu thắng như vậy chắc chắn sẽ không chủ động hòa giải, xem ra đều là công của Lục Lăng Hằng.

Thẩm Bác Diễn ngồi bên cạnh Khang Gia Mẫn, khoe môi giật giật, cuối cùng lại không nói gì.

Mọi người thấy Lục Lăng Hằng chỉ dẫn Dương Nghiên, lại không thấy anh đang âm thầm hạ công phu. Trong lúc Lục Lăng Hằng giúp Dương Nghiên buông lỏng đề phòng, anh cũng nhìn chăm chú vào mắt cô tự thôi miên bản thân mình: “Mình thích cô ấy mình thích cô ấy”, mấy phút sau, anh cũng thấy cô gái này thuận mắt hơn nhiều.

Cách làm này cũng khá phổ biến trong giới nghệ sĩ, những diễn viên có kinh nghiệm thường sẽ không cảm thấy xấu hổ khi quay cảnh tình cảm. Thứ nhất họ là diễn viên, là diễn viên chuyên nghiệp thì phải đặt diễn xuất lên hàng đầu. Và lại Lục Lăng Hằng cũng là người nhập vai nhanh, trong lúc quay phim thì thật sự coi đó như người mình thích, đến khi diễn xong rồi thì người kia vẫn là người kia, anh chưa từng nảy sinh tình cảm gì.

Chờ hai người bồi dưỡng tình cảm tương đối rồi, Khang Gia Mẫn tiếp tục quay phim, quả nhiên diễn xuất của Dương Nghiên khá hơn hẳn, cuối cùng cô và Lục Lăng Hằng cũng diễn ra được tình cảm thâm trong lòng.

Đảo mắt Dương Nghiên diễn xong toàn bộ cảnh của mình, Lục Lăng Hằng thì vẫn còn một cảnh cuối trong ngày, đó là cảnh anh biết cô y tá bị điều đi, cuối cùng cũng hiểu được tâm tư mình, chạy vội đến viện muốn giữ cô lại, nhưng cô y tá đã đi rồi. Đây là một cảnh rất căng thẳng kịch tính, liên tưởng ác ma cuối cùng cũng bắn ra tình cảm. Cảnh này cũng không có lời thoại nào liên quan đến nội tâm cuộn sóng của nhân vật, nhất định Lục Lăng Hằng phải thể hiện được sự thất vọng, xót xa ân hận, sự xúc động và cảm giác mở mịt ra ngoài.

Đường Đồng Trạch chạy ào vào viện, nắm vai một y tá đi ngang qua, vội vàng hỏi: “Tiểu Thanh đâu? Tiểu Thanh ở đâu rồi?”

Y tá chưa từng thấy liên tưởng thất kinh như vậy, sợ đến nỗi nói lắp bắp: “Tiểu Thanh? Tiểu Thanh đã đi rồi.”

Đường Đồng Trạch sửng sốt. Mấy giây sau anh từ từ buông vai y tá ra, thu lại vẻ cuống cuống gấp gáp, lại tìm về phong thái của một liên tưởng ác ma, nhưng chân mày cau chặt để lộ sự ẩn nhẫn xót xa của anh. Anh nói với cô y tá: “Xin lỗi”, sau đó quay người đi ra ngoài.

Y tá ngăn người nhìn bóng lưng anh rời đi.

Đường Đồng Trạch đi ngang qua phòng Tiểu Thanh, dừng bước bên ngoài phòng ngăn ngó trong thoáng chốc, cả người nghiêng nghiêng dựa vào tường. Chân mày anh nhũn lại, nắm tay siết chặt, nhịp thở mỗi lúc một mất trật tự. Một lát sau, anh vô lực trượt xuống băng ghế trên hành lang, chân mày giãn ra, tắt thở, tắt thở hóa thành tiếng thở dài nhẹ nhàng mà thương xót.

“Tốt! Tốt vô cùng!” Khang Gia Mẫn vỗ đùi cái bốp, “Cảnh này qua! Mọi người chuẩn bị cảnh tiếp theo.”

Cảnh tiếp theo không phải cảnh của Lục Lăng Hằng, nhân viên đoàn làm phim bắt đầu di chuyển đạo cụ và máy quay, duy chỉ Lục Lăng Hằng vẫn ngồi trên băng ghế dài không nhúc nhích.

Mặc dù anh đã diễn xong, nhưng cũng phải mất một lúc để khôi phục thần trí lại. Ban nãy để diễn tốt cảnh này anh không ngừng lặp lại trong đầu: “Mình yêu cô ấy, mình đã mất đi cô ấy.” Lúc này đây mấy câu này vẫn còn đang xoay vòng trong đầu anh, anh cần vài phút để hoàn hồn lại.

Thẩm Bác Diễn đi tới trước mặt anh dừng lại, thấp giọng gọi: “Quân Càn?”

Lục Lăng Hằng thấy có người gọi tên mình, mờ mịt ngẩng đầu.. Thẩm Bác Diễn đột nhiên xuất hiện khiến đại não anh nhất thời không kịp phản ứng, ánh mắt anh mơ màng, miệng lẩm bẩm nói: “Tôi yêu anh. . .”

Thẩm Bác Diễn: “. . .”

Mấy giây sau, cuối cùng ánh mắt Lục Lăng Hằng cũng có tiêu cự. Hai người đối mắt nhìn nhau, biểu tình mỗi người một khác.

“Anh bệnh à?” Lần này Lục Lăng Hằng đoạt lời thoại của Thẩm Bác Diễn, đánh đòn phủ đầu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thẩm Bác Diễn: “. . .”

“Anh gọi sai tên tôi một lần, còn gọi sai lần nữa?”

Thẩm Bác Diễn: “. . . Cậu vừa mới nói cái gì? Nói lại đi xem nào?”

Lục Lăng Hằng từ băng ghế đứng lên, không giải thích được tròng mắt nhìn Thẩm Bác Diễn, đoạn xoay người đi ra ngoài. Đúng là đồ tâm thần, người khác mắng còn phải nghe lại một lần nữa!

29. Chương 29

Quay cảnh tình cảm xong, một ngày làm việc của Lục Lăng Hằng kết thúc. Không chỉ có vậy, cảnh quay của anh ở quân khu cũng hết, chuẩn bị về nhà để chuẩn bị cho buổi thử vai “Khương môn phi tương”. Trước khi rời quân khu, Lục Lăng Hằng đi dạo xung quanh một vòng, cáo biệt với mọi người, tuy một tháng nữa Lục Lăng Hằng còn về đoàn làm phim tiếp tục quay tiếp, nhưng lúc đó địa điểm không còn là ở quân khu, chỉ e sẽ rất khó gặp lại các cậu lính.

Xa các diễn viên nhưng một tháng sau còn có thể gặp lại, sau này cũng còn nhiều cơ hội hợp tác, nhưng với các cậu lính thì không như vậy. Lục Lăng Hằng lưu luyến không nỡ xa các cậu lính hồi lâu, Lâm Vũ là một người dễ xúc động, bình thường mắng người hung hăng là vậy, đến khi chia xa vành mắt đỏ hồng: “Anh Lục, sau này chúng ta còn có thể gặp lại không? Đợi em rảnh vào thành, nhất định em sẽ mua tất cả các tác phẩm của anh.”

Lục Lăng Hằng ôm cậu: “Gặp lại sau, có cơ hội nhất định anh sẽ tới thăm cậu. Nhớ số điện thoại của anh nhé, sau này giải ngũ nếu không có việc anh mời cậu làm phụ tá hoặc vệ sĩ, anh mà nổi rồi, nhất định sẽ dẫn cậu cùng đóng phim!”

Một giờ sau, cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng chào tạm biệt tất cả mọi người xong, Thẩm Bác Diễn vẫn đang nán lại đoàn làm phim.

Tiền Duyệt giúp Lục Lăng Hằng thu dọn hành lý, hai người đang định đi, Thẩm Bác Diễn nói: “Đúng lúc tôi vào thành, tiện đường tiễn các cậu một đoạn!”

Tiền Duyệt nhất thời thụ sủng nhược kinh: Sao đột nhiên Thẩm nhị thiếu gia tốt bụng như vậy? ! ! !

Lục Lăng Hằng nào dám để Thẩm Bác Diễn tiễn, từ chối ngay tức khắc: “Không cần đâu, có xe công ty tới đón tôi rồi.”

“VẬY Ờ?” Thắm Bác Diễn hỏi, “Thế xe đâu?”

Lục Lăng Hằng ngó đầu nhìn thoáng qua cổng quân khu, ngẩn người ra. Nửa giờ trước anh thấy xe của công ty đậu đó ở, còn bảo Tiền Duyệt ra chào hỏi nhờ tài xế đợi một chút để anh tạm biệt mọi người, nhưng giờ không thấy xe đâu nữa! !

Lục Lăng Hằng nháy mắt ra hiệu Tiền Duyệt: “Cậu gọi điện thoại hỏi xem!”

Tiền Duyệt đi qua một bên gọi điện thoại cho tài xế, Thắm Bác Diễn bình tĩnh đứng một bên chờ. Một lát sau, Tiền Duyệt lúng túng quay trở về: “Tài xế nói anh ấy có việc phải đi trước, bảo chúng ta tự nghĩ cách về đi. . .”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Nơi này ở ngoại thành, đến đường anh còn chẳng biết, anh lại không phải quan quân, không thể nhờ xe quân khu đưa anh về, giờ biết về thế nào đây? ! Giỡn đó hả? ! !

Nhìn bộ dạng điềm tĩnh của Thắm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng đoán tám chín phần là hấn giở trò! Rốt cuộc Thắm Bác Diễn đang mưu tính gì chứ? !

Nhưng Thắm Bác Diễn cũng không có ý miễn cưỡng họ, hấn nhún vai: “Tôi tưởng cậu không có xe đón, nếu công ty đã sắp xếp rồi thì thôi vậy, hẹn gặp lại!” Nói rồi tiêu sái xoay người đi, không chút lưu luyến nào.

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Tiền Duyệt vội kéo anh một cái: “Lăng Hằng, giờ chúng ta về thế nào đây?”

“Khoan đã Thắm tổng!” Lục Lăng Hằng nhanh chân đuổi theo, cười ha hả nói: “Phiền Thắm tổng đưa bọn tôi về rồi, thật ngại quá!” Gì chứ, có xe tội gì không ngồi, anh cũng không muốn lạc đường ở vùng ngoại ô heo lánh này! !

Thắm Bác Diễn liếc mắt nhìn anh, cười ha ha: “Cậu quay quảng cho tốt báo đáp tôi là được rồi.”

Lục Lăng Hằng: “. . .”

Sau khi lên xe, Thắm Bác Diễn ném cho anh một tập tài liệu, sau đó mới khởi động xe. Lục Lăng Hằng nhận đồ hấn ném tới mở ra nhìn, hóa ra là kịch bản quảng cáo.

“Đã lên kịch bản xong cho quảng cáo “Động năng” thứ hai rồi, cậu đọc trước đi, Mã Du định lên lịch cho cậu tháng sau quay năm phần. Quảng cáo đầu tiên của cậu tháng sau sẽ chính thức lên sóng.”

Lục Lăng Hằng vừa nghe đến quảng cáo “Động năng” liền đau đầu, nhưng hợp đồng đã ký rồi, anh không thể mặc kệ, không thể làm gì hơn là nâng mi cười giấu nói: “Đây đều là kết tinh trí tuệ của Thắm tổng, sao Thắm tổng không đưa hết kịch bản cho tôi để tôi vái lạy một thể!”

Thắm Bác Diễn làm như không nghe thấy ngụ ý châm chọc trong lời anh, nghiêm túc đáp: “Còn chưa sáng tác xong hết. Ý tưởng đã có rồi, nhưng đề án cụ thể còn đang đợi chế tác.”

Lục Lăng Hằng cười khan vài tiếng: “Vậy sao Thắm tổng không tiết lộ một chút, ý tưởng anh thích nhất là cái gì?”

Thắm Bác Diễn đánh tay lái ngoặt một cái: “Ý tưởng tôi thích nhất không có trong hệ liệt này.”

Lục Lăng Hằng: “. . .” Bấy cái còn chưa nhét ý tưởng thích nhất vào, chẳng lẽ thứ nhà người muốn thiên hạ người người oán trách sao? ! !

Thắm Bác Diễn liếm môi một cái. Thật ra cảnh hấn muốn Lục Quân Càn diễn nhất, ấy là dùng tiếng địa phương trên giường, trước khi uống “Động năng” thì yếu đuối ồm ồm, uống “Động năng” rồi thì hung hãn như trai Đông Bắc, từ “Chao ui~~ thiệt lớn, chao ui~~ thiệt dài~~ chao ui đã ‘hùng dũng’ thế này rồi~~” cho tới “Ui mẹ ơi, con bà nó anh thật khỏe! Ai u, ai u! Sâu quá mạnh quá!” . . .

Lục Lăng Hằng chỉ thấy trong thoáng chốc hai tai Thắm Bác Diễn đỏ bừng lên, sau đó một tay vươn ra lấy chai nước đá để trên xe tu ừng ực.

Lục Lăng Hằng ù ừ cạc cạc không sao giải thích nổi. Nguồn :

Thẩm Bác Diễn uống một hơi hết già nửa chai nước đá, lại khe khẽ lắc đầu. Cảnh diên rò như vậy, dù có Lục Quân Càn ở đây thật, hắn cũng sẽ không để Lục Quân Càn diễn. Không nói đến cục quảng cáo có thông qua không, chính hắn cũng không cho phép người khác nhìn thấy mặt này của Lục Quân Càn — chỉ một mình hắn mới được nhìn thôi! ! !

Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Tiểu Cầu cười chán chê xong lại buồn rười rượi, chỉ muốn bỏ đầu hắn ra nhìn xem bên trong chứa những thứ gì. Anh càng muốn biết thái độ mập mờ không rõ của Thẩm Bác Diễn với anh lúc này đến tột cùng là vì lý do gì. Nếu như lần đầu tiên gọi nhầm tên là không cẩn thận, vậy lần thứ hai chắc chắn là muốn thăm dò. Thẩm Bác Diễn đã bắt đầu hoài nghi anh? Sự hoài nghi của hắn tới đâu rồi? !

“Cậu không xem kịch bản à?” Tiền Duyệt ngồi ở hàng ghế sau thò đầu lên, “Cậu không xem vậy để tôi xem trước nha?” Sau quảng cáo mặc tây trang mê hoặc múa cột, quả thật Tiền Duyệt vô cùng mong chờ chuỗi quảng cáo động kinh này.

Lục Lăng Hằng đập vào cánh tay Tiền Duyệt thò lên: “Biến!”

Tiền Duyệt bĩu môi, lại lui về phía sau.

Lục Lăng Hằng cúi đầu nhìn quyển kịch bản trong tay, hít sâu ba hơi, tự chuẩn bị tâm lý cho mình thật tốt, tránh lát nữa thấy nội dung sẽ lại sụp đổ, sau đó mới lật kịch bản ra.

Đập vào mắt Lục Lăng Hằng là cái tiêu đề — “Cụ già tranh giành tình cảm uống động năng, trở thành vũ vương nơi quảng trường.” (Vũ vương: vua nhảy)

Tuy là anh đã chuẩn bị kỹ tâm lý, nhưng thấy tiêu đề như vậy, thiếu chút nữa không nhận được ném kịch bản ra ngoài cửa sổ.

Thần kinh dở hơi chập cheng! !

Thầm mắng Thẩm Bác Diễn trong lòng mấy vạn lần xong, cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng bình tĩnh lại, tiếp tục xem nội dung.

Nội dung quảng cáo là, mấy ông bà lớn tuổi khiêu vũ trong quảng trường rộng lớn, một cụ ông muốn khiêu vũ với các bác gái, nhưng bởi ông cụ nhảy quá lờ đờ, bác gái nào cũng chướng mắt coi thường ông, nhìn mọi người có đôi có cặp khiêu vũ cùng nhau, ông cô đơn chiếc bóng, chỉ có thể buồn bã ngồi một bên. Lúc này có một bác gái dẫn đầu cầm “Động năng” đi tới đưa cho ông, nói: “Muốn tìm lại sinh lực thời trai trẻ? Không bằng thử cấp cho cơ thể chút ‘động năng’!” Ông cụ uống một ngụm động năng, một ánh sáng lóe lên, ông biến thành một chàng trai anh tuấn, nhún nhảy xoay tròn trên quảng trường, phô diễn tất cả kỹ năng nhảy múa, các bác gái bị mê hoặc đứng vây tròn xung quanh ông. . .

“Đậu xanh. . .” Lục Lăng Hằng đỡ trán, “Cái quái quỷ gì. . .”

Tiền Duyệt ngồi ghế sau lộ đầu lên nhìn, cảm lòng không đành muốn xem kịch bản quảng cáo.

“Thẩm tổng.” Lục Lăng Hằng yếu ớt nói, “Tôi hỏi câu này. Ông lão trước khi biến thân kia là tìm một ông lão tới diễn hay là. . .”

“Đương nhiên là cậu diễn rồi.” Thẩm Bác Diễn nói, “Cho cậu hóa trang thành một ông già.”

Lục Lăng Hằng vô lực dựa vào ghế. Anh khẳng định trăm phần trăm, cái tên Thẩm Bác Diễn kia cố ý chính anh! Cái hệ liệt quảng cáo đồ uống này thể hiện sự biến hóa trước và sau khi uống, giống như quảng cáo múa cột lần trước, thật ra trước khi uống đồ uống có thể tìm một người thay anh diễn hình tượng nghèo túng không được như ý, sau đó để anh diễn sau khi biến thân, cũng có vài quảng cáo tương tự làm như vậy. Cái quảng cáo múa cột kia coi như thôi. . . dù sao thì trước sau cũng là trai trẻ, còn lần này thì biến thành người lớn tuổi! ! Ông cụ ra quảng trường nhảy làm cái quái gì chứ! ! ! Mất công bắt anh hóa trang thành ông già, sao không trực tiếp tìm ông già tới diễn đi! !

“Mở rộng tiền đồ cho cậu!” Thẩm Bác Diễn nói, “Cố nắm chắc cơ hội này. . .”

Lục Lăng Hằng hận không thể vo kịch bản lại rồi tống vào miệng hắn! Đi chết đi Thẩm Tiểu Cầu! !

Thẩm Bác Diễn cảm nhận được áp suất thấp bên người, khỏe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Ban này Lục Lăng Hằng tạm biệt mấy cậu lính, hắn đi tới tìm Dương Nghiên, hỏi cô trước khi quay phim Lục Lăng Hằng đã nói với cô những gì. Dương Nghiên nói Lục Lăng Hằng kể chuyện quay lại cảnh ăn mì. Thẩm Bác Diễn không rõ Lục Lăng Hằng, cũng không biết Lục Lăng Hằng từng gặp chuyện này thật hay không, nhưng hắn biết Lục Quân Càn, hắn từng nghe Lục Quân Càn nói qua chuyện này.

Một chuyện có thể là trùng hợp, hai chuyện có thể là trùng hợp, nhiều chuyện hơn nữa. . có lẽ cũng có thể chỉ là trùng hợp, chỉ là tỉ lệ trùng hợp này quá cao, khiến người ta cảm lòng chẳng đặng mà nghĩ xa hơn. Thật ra chuyện này có rất nhiều khả năng, có thể là quan hệ của Lục Quân Càn với Lục Lăng Hằng thân thiết hơn hắn nghĩ, Lục Lăng Hằng biết rất nhiều chuyện về Lục Quân Càn, cho nên cậu ta coi chuyện này như chuyện xảy ra với mình để an ủi diễn viên mới, hoặc có thể Lục Lăng Hằng từng trải qua việc đó thật. . . Cũng có thể, đó là linh hồn Lục Quân Càn sống lại.

Tuy rằng khả năng cuối cùng kia thật khó mà tin nổi, tuy rằng hiện tại Thẩm Bác Diễn không dám khẳng định chắc chắn, nhưng hắn không thể cảm lòng mà nghĩ tới khả năng này. Nếu đó là sự thật thì. . . thật tốt biết chừng nào.

“Bất kể thế nào. . .” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn cất tiếng, giọng trầm trầm, “Nhất định cậu phải hoàn thành chuỗi quảng cáo này!”

Lục Lăng Hằng: “. . .” Rốt cuộc ban này Thẩm Tiểu Cầu nhà người nghĩ cái quái gì vậy? Cái điều kiện tiên quyết ‘bất kể thế nào’ này chui ra từ đâu vậy? ! ! !

Hơn một giờ sau, Thẩm Bác Diễn lái xe đưa Lục Lăng Hằng về nhà. Tiền Duyệt thì vẫn phải tới công ty, Thẩm Bác Diễn tốt tính đột xuất, nói tiện thể đưa cậu ta qua đó. Hành lý của Lục Lăng Hằng không nhiều lắm, anh một mình xách hành lý lên nhà.

Vào phòng, Lục Lăng Hằng mệt rã rời, đang định tắm rồi đi ngủ, đột nhiên chuông điện thoại reo lên. Anh cầm điện thoại lên nhìn, máy báo một dãy số lạ, anh tiện tay nhấn máy: “Xin chào, ai vậy nhỉ?”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói khàn khàn: “Lăng Hằng à, cháu là Lăng Hằng phải không?”

Lục Lăng Hằng cảm thấy giọng nói này có phần quen tai, nhưng anh không chắc chắn, chần chừ nói: “Chú là. . .”

“Chú là chồng của dì họ cháu, còn nhớ chú không? Hồi cháu còn nhỏ chúng ta từng gặp qua, chú là bố của Quân Càn.”

30. Chương 30: Di Sản

– Di sản.

Cha mẹ Lục Quân Càn ly hôn từ khi anh còn rất nhỏ, anh vẫn luôn sống cùng mẹ, cha anh là Lục Quân đã lập gia đình khác, sau này mẹ anh qua đời, bởi vì tình cảm cha con hai người không sâu đậm cho nên tới giờ vẫn không liên hệ. Ngay cả trong lễ truy điệu của anh, tuy rằng mấy người họ hàng bên đẳng nội có tới, nhưng bản thân cha anh thì không.

Cho nên lúc này nhận được điện thoại của Lục Quân, anh dường như không thể tin vào tai mình: “À... Chồng của cô?”

“Lăng Hằng à, dạo này bận bịu gì vậy?” Lục Quân thân thiết hỏi.

Lục Lăng Hằng rất mất tự nhiên. Cha anh đi từ khi anh còn nhỏ, ngay cả hồi anh còn là Lục Quân Càn cũng không thấy Lục Quân thân thiết như vậy: “Cháu đóng phim.”

“Ồ, giỏi giỏi, có tiền đồ giống Quân Càn nhà chú vậy.” Lục Quân hỏi, “Đóng phim có vất vả không? Nhớ chú ý thân thể nghỉ ngơi cho tốt.”

Cảm giác mất tự nhiên của Lục Lăng Hằng càng bộc phát mãnh liệt. Em họ thân với cha mình như vậy sao? Giọng điệu hỏi han ân cần như vậy, đến con trai là anh đây còn chưa được nghe qua bao giờ. Nhưng nếu đúng là thân thiết, từ lúc anh sống lại đến giờ lâu như vậy, đây mới là lần đầu tiên Lục Quân gọi tới, đoạn mở đầu còn rất lạ. Anh không thể làm gì hơn là kiên trì đáp: “Cháu biết rồi. Chú tìm cháu có việc gì ạ?”

“À, có việc muốn hỏi cháu một chút, cháu là ngôi sao, giao thiệp rộng, có biết luật sư nào tốt không?”

“Luật sư?” Lục Lăng Hằng không sao giải thích nổi, “Chú muốn kiện ai lên tòa sao?”

“À, là chuyện của Quân Càn. Trước đây sự nghiệp Quân Càn lớn như vậy, cũng tích góp được không ít tiền. Không ngờ sau khi nó qua đời, nhiều người lòng dạ hiểm độc muốn nhăm nhe nuốt trọn tài sản của nó. Chú giận, nên muốn mời luật sư để đòi lại công đạo!”

Lục Lăng Hằng giật mình, khẽ nhíu mày lại. Sau khi anh sống lại, cũng không mấy để tâm tới di sản của mình ở kiếp trước, chỉ được nghe Mã Du nói đại khái qua. Khởi phải nói, anh tích góp được rất nhiều tiền, đến chính anh cũng không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu, vốn lưu động bên ngoài có hơn một nghìn vạn, hơn nữa còn có các hạng mục đầu tư và bất động sản của anh, các di vật, nếu tính tổng lại nhất định là một con số rất khổng lồ. Anh không hỏi han chuyện di sản mình, thứ nhất thân phận anh hiện giờ chỉ là một người bà con xa, thứ hai là bởi anh cũng không quan tâm tới tiền. Anh lặn lội tới địa vị siêu sao nổi tiếng, cơ bản công việc của anh cũng giống như một cái máy in tiền, nhận làm đại diện quay một quảng cáo đã có hơn nghìn vạn, nếu không tiếp tục công tác nữa, quay một quảng cáo là có thể về nhà ăn nằm cả đời không phải lo nghĩ. Mà anh vẫn tiếp tục càn cù làm việc, đồng thời cố gắng làm công thương nghiệp và đầu tư, cũng không phải vì tiền mà vì tài nguyên. Có hậu thuẫn kinh tế lớn mạnh, anh mới có quyền phát biểu, mới có thể làm được nhiều thứ mình muốn làm, diễn nhiều vai mình muốn diễn, không lo bị người khác chế trụ, có thể theo đuổi lý tưởng của mình. Tiền có thể kiếm lại được, thậm chí giờ anh gỡ chút thủ đoạn lấy được mấy triệu vốn lưu động từ kiếp trước cũng không phải việc khó khăn gì. Nhưng dựa vào thân phận Lục Lăng Hằng bây giờ, anh không thể lấy lại được tài nguyên kiếp trước hay mạng lưới giao thiệp và địa vị mình tích lũy, như vậy cũng không giúp ích được gì cho con đường phát triển của anh sau này, không đáng mạo hiểm để rồi bị người khác phát hiện, có khi còn để lại một vết nhơ trên con đường phát triển của mình.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Sao vậy? Có người muốn cướp di sản của anh họ sao?”

“Đúng thế!” Lục Quân tức giận nói, “Có rất nhiều người muốn cướp tiền của nó!”

Lục Lăng Hằng biết sau khi anh qua đời có nhiều người thân tranh giành di sản của mình, nhưng anh không có vợ con, có lẽ cha sẽ là người thừa kế hợp pháp, chuyện cụ thể thế nào anh không quá quan tâm, bởi vì anh cũng không có nhiều người thân, cho ai bao nhiêu tiền đều không quan trọng, huống hồ sẽ có người của pháp luật xử lý giải quyết việc này. Nhưng số di sản thực của anh còn chưa được xử lý xong, thậm chí còn rất nhiều khoản thanh toán chưa hoàn hết, bởi vì nguồn cấu thành tài sản của anh rất phức tạp, trong giới giải trí có rất nhiều ghi chép không minh bạch, có đoàn làm phim nợ cát-xê diễn viên một hai năm cũng không thanh toán thậm chí là quyt nợ, cũng có ekip nuốt trọn tiền nghệ sĩ vất vả khổ cực kiếm được, còn có rất nhiều hạng mục đầu tư khác của anh. Giờ người không còn, có rất nhiều ghi chép không chính xác khó đòi nợ, bị người ta nuốt hết cũng không kì lạ.

Anh dụ giọng hỏi: “Chú tính kiện ai lên tòa vậy? Cháu không có bạn bè làm luật sư, nhưng cháu có thể giúp hỏi một chút, có lẽ có người bạn của cháu quen.”

“Quý quân tử.”

Lục Lăng Hằng sửng sốt.

Lúc còn sống Lục Lăng Hằng từng làm từ thiện rất nhiều lần, thứ nhất là để giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn, thứ hai là để tô đẹp thêm hình ảnh của mình, đây là một công đôi lợi, nhưng bởi vì làm từ thiện nhỏ lẻ tầm ảnh hưởng có hạn, năm ngoài có một tổ chức từ thiện tới tìm anh, hy vọng có thể dùng danh nghĩa của anh để lập một quỹ từ thiện, thứ nhất là để mượn tầm ảnh hưởng của anh để tổ chức từ thiện có thể mở rộng, thứ hai là tăng thêm điểm cộng của anh với công chúng, đồng thời cũng có thể thu hút các doanh nghiệp có mưu cầu danh lợi tới cùng nhau làm. Lục Quân Càn tìm hiểu tư chất và năng lực của tổ chức kia xong, đồng ý nhận kế hoạch này, mà kế hoạch này có tên là “Kế hoạch quỹ từ thiện quân

tử”, chuyên giúp đỡ các trẻ em nghèo vùng núi, Lục Quân Càn là người đại diện của quỹ, đồng thời nhận nhiệm vụ đại sứ hình ảnh.

Lục Lăng Hằng đi đi lại lại trong phòng, hỏi: “Chú có mâu thuẫn gì với quỹ từ thiện kia sao?”

Nguồn :

Lục Quân giận dữ nói: “Bọn khốn kia muốn ngấm chiếm đoạt tài sản của Quân Càn.”

Đáp án này càng khiến Lục Lăng Hằng giật mình. Quỹ quân tử thành lập chưa được bao lâu, đến nay cũng mới hơn một năm, lúc quỹ mới thành lập anh chịu trách nhiệm làm đại diện, lấy danh nghĩa của mình quyên góp hai chục triệu cho quỹ từ thiện, lúc đó giới truyền thông viết rất nhiều bài ca tụng anh. Có không ít nghệ sĩ làm từ thiện, nhưng rất ít người tự bỏ tiền túi của mình ra làm, rất nhiều ngôi sao cảm giác mình góp sức ảnh hưởng của mình để giúp mọi người đã là tận tâm tận lòng rồi, thậm chí còn có người lấy danh nghĩa làm từ thiện mà âm thầm kiếm lời. Dưới hoàn cảnh như vậy, sự hào phóng của Lục Quân Càn giúp anh thu về không ít tiếng thơm, thậm chí có không ít đơn vị tổ chức đang muốn hợp tác cùng anh, muốn anh có thể làm đại sứ quốc tế.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Theo cháu biết, anh Quân Càn cũng là một trong những người sáng lập quỹ, sao có thể ngấm chiếm tài sản được? Có phải đã có hiểu lầm gì không?”

“Không có hiểu lầm đâu. . . cái quỹ từ thiện này không có gì tốt đẹp cả, bọn nó cầm hai chục triệu của Quân Càn không chịu nhả ra.”

Hai chục triệu! Lục Lăng Hằng còn tưởng có mâu thuẫn tranh chấp gì khác, nghe được mấy chữ này, anh có thể chắc chắn đây là hai chục triệu anh quyên góp cho tổ chức: “Chú nói là hai chục triệu anh ấy quyên góp phải không? Cái này không phải chiếm đoạt tài sản đâu, anh ấy tự nguyện mà.”

“Ày dà, cháu không biết rồi!” Lục Quân nói, “Anh họ cháu bị cái đám người xấu kia lừa, sau này nó phát hiện cái đám kia là lừa đảo, cũng đã hối hận. Cho nên nó không ký tên vào văn kiện, muốn đòi chỗ tiền kia lại! Giờ nói đã mất rồi, chú không thể để đám lừa đảo kia thực hiện được hành vi xấu xa này!”

Văn kiện? Ký tên? Lục Lăng Hằng rất dỗi mồm! Bởi quyên góp một khoản tiền lớn như vậy nên thủ tục rất phiền toái phức tạp, có vô số văn kiện cần ký tên đóng dấu, cũng có rất nhiều thủ tục pháp luật. Các thủ tục kia anh đều giao cho luật sư làm, tiền đã sớm đưa cho quỹ, nhưng bên kia quỹ vẫn có rất nhiều văn kiện cần anh ký nốt, lúc đó anh đang ở bên ngoài, công tác quay phim ở đoàn vô cùng bận rộn, không có thời gian đi nên anh đã nói chờ mình quay về rồi ký tên sau, dù sao mọi người cũng không có tranh chấp gì, nên những thủ tục này không cần vội. Lẽ nào văn kiện Lục Quân nói là cái này?

Lục Lăng Hằng đổi tay cầm điện thoại: “. . . Chú à, có phải chú bị người khác khiêu khích gây chia rẽ không, quỹ từ thiện kia không lừa gạt gì, kế hoạch từ thiện cũng đã được chính phủ chứng thực, theo cháu biết, anh họ không bị ai lừa cả. . .”

“Đứa ngốc này! Chính miệng anh cháu nói với chú, nó không muốn quyên góp số tiền này, thủ tục cũng chưa xong xuôi, chú muốn đòi số tiền kia lại! Nếu không anh cháu không nhắm mắt yên nghỉ được!”

“Chính, miệng?” Lục Lăng Hằng hít thở không thông, giống như vừa bị một chậu nước lạnh băng từ trên cao hắt xuống, bàn tay nắm chặt điện thoại. Anh gằn từng chữ một, “Chú nói là, chính miệng anh ấy nói?”

“Đúng vậy, trước đó không lâu nó gọi điện cho chú, sớm biết thế này chú đã ghi âm lại rồi! Chú là bố của nó, giờ mẹ nó mất, nó chỉ còn mỗi chú để dựa vào, chú phải làm ra ngô ra khoai chuyện này. Nếu người cháu quen có biết ai, vậy giúp chú tìm một luật sư tốt, chú biết bây giờ cháu rất nổi, mọi người đều biết cháu là em họ Quân Càn, chú nghĩ cháu có thể giúp chú nói ra ngoài, đem chuyện này ra ánh sáng trước giới truyền thông, vạch trần tội ác đáng sợ kia của quỹ từ thiện, để Quân Càn an lòng yên nghỉ.”

Lục Lăng Hằng nghe thấy tiếng răng rắc, tựa như tiếng đốt ngón tay anh vì siết chặt mà vang lên. Giọng anh trở nên lạnh lùng: “Lẽ tang của Lục Quân Càn, sao chú không tới?”

“Chú?” Hiển nhiên Lục Quân không ngờ Lục Lăng Hằng đột nhiên hỏi chuyện này, ập a ập úng nói, “Lúc đó chú có một số việc, không thể tới được.”

“Vậy sao?” Giọng Lục Lăng Hằng lạnh lẽo không mang theo bất cứ cảm tình gì, “Tiền đã quyên góp lấy lại cũng không hay. Lục Quân Càn để lại không ít di sản, hà tất vì hai chục triệu mà làm thế này?”

“Thằng nhóc này, sao lại nói thế!” Lục Quân nói, “Cháu nói nghe như chú làm thế này là vì tiền vậy, chú làm là để đòi công đạo cho con trai chú! Hai chục triệu, đây cũng không phải con số nhỏ!”

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại: “Xin lỗi, việc này cháu không giúp chú được.”

Bên kia điện thoại trầm mặc vài giây: “Cháu suy nghĩ kỹ một chút xem, khi nào rảnh thì ra ăn cơm cùng chú đi, giờ cháu không biết cái đám người kia ghê tởm thế nào đâu, một khi cháu hiểu rõ tình hình thực tế rồi, nhất định sẽ giúp chú.”

Lục Lăng Hằng đang muốn từ chối, lại nghe thấy Lục Quân nói tiếp: “Phải rồi, giờ cháu đang ở đâu nhỉ? Chú nghe nói hình như cháu ở nhà của Quân Càn? Chú biết mấy ngôi sao nhỏ mới bắt đầu quay phim các cháu rất vất vả, cháu không kiếm được bao tiền, cho nên Quân Càn cho cháu mượn nhà của mình. Chú biết cháu cũng không dễ dàng gì, cháu cứ tiếp tục ở đi không phải lo lắng, hôm nào chú tới tìm cháu gặp một chút.”

31. Chương 31: “cha” Tới Nhà

– “Cha” tới nhà.

Lục Lăng Hằng không biết mình cúp máy như nào. Anh thật sự không ngờ loại chuyện như này sẽ xảy đến với mình!

Tới giờ anh vẫn chưa kết hôn, không có vợ không có con cái, bởi không ngờ mình lại đột nhiên qua đời cho nên anh cũng không để lại bất cứ di chúc gì. Anh cứ tưởng rằng mình tích góp được nhiều tiền như vậy, có thể khiến rất nhiều người thỏa mãn, nhưng đúng là lòng tham vô đáy.

Lục Lăng Hằng ngồi yên một lúc lâu, sau đó gọi điện cho Mã Du. Anh kể lại cho Mã Du chuyện Lục Quân gọi điện cho mình, Mã Du nghe xong rất tức giận: “Cái lão khốn kiếp đó đã tìm tới đầu cậu rồi. Cậu ngàn vạn lần đừng để ý tới ông ta, đừng dính dáng tới ông ta.”

Lục Lăng Hằng có chút khó chịu, người kia dù thế nào đi chăng nữa cũng là cha của anh: “Anh Mã, sao anh lại gọi bố của Quân Càn là .. lão khốn?”

Mã Du nói: “Chắc là cậu không biết, ông ta không trông nom Quân Càn từ nhỏ, sau này Quân Càn nổi rồi, ông ta bắt đầu làm loạn, đòi tiền, không cho tiền thì ông ta uy hiếp sẽ vạch trần ra truyền thông rằng Quân Càn là một đứa con vô lương tâm không hiếu thuận. Để bịt miệng ông ta lại, công ty cho tiền ông ta hết lần này tới lần khác, tính ra hơn mười vạn.”

Lục Lăng Hằng cả kinh: “Cái gì, sao em.. sao anh họ không nói cho em biết?”

Mã Du nói: “Đại khái là chính Quân Càn cũng không biết. Bọn tôi bảo vệ Quân Càn rất tốt, có mấy lần lão kia tới công ty gây rối, cậu ấy đang đóng phim ở ngoài, sợ ảnh hưởng tới tinh thần cậu ấy nên bọn tôi chưa từng nói bao giờ, cho tiền đuổi đi là được rồi. Bình thường lúc làm việc điện thoại của cậu ấy đều có trợ lý nhìn, chắc là lão kia lấy được số của cậu ấy từ người quen, có mấy lần gọi tới, trợ lý nhận điện thoại, lão ta tưởng trợ lý là Quân Càn, lúc thì nói mình làm ăn thua lỗ, lúc thì nói mình ngã bệnh, chung quy cũng chỉ là muốn tiền, trợ lý của cậu ấy hỏi tôi, tôi chặn thông tin này lại, bảo trợ lý xóa lịch sử điện thoại.”

Lục Lăng Hằng thật sự không biết chuyện này. Rất nhiều công ty quản lý quản lý nghệ sĩ nghiêm ngặt, từ ăn, mặc, ở, đi lại, giao tiếp với những hạng người gì đều phải quản, nhất là những người có tính cách dễ gây chuyện. Nhưng anh và Mã Du là bạn bè nhiều năm, Mã Du không can thiệp sinh hoạt cá nhân của anh, anh cũng rất tin tưởng trợ lý của mình, không ngờ họ lại giấu anh chuyện này, mặc dù xuất phát vì mục đích muốn bảo vệ tốt cho anh, nhưng trong lòng anh vẫn rất khó chịu: “Cái này.. anh Mã, anh giấu anh họ mấy chuyện này, không tốt cho lắm..?”

Mã Du nặng nề thở dài: “Chuyện của cậu ấy tôi đều không can thiệp, duy chỉ có chuyện này. Tôi tìm người điều tra qua, lão kia đã sớm lập gia đình, con cũng đã có, hơn mười năm trước khi cậu ấy nổi tiếng căn bản không liên lạc gì, có một ngày phát hiện con trai mình nổi tiếng thì mới nhớ ra chuyện cha con. Thật ra lão ta là một con bạc, thiếu nợ bên ngoài rất nhiều, thiếu chút nữa lại ly hôn với vợ mới, lão bày trò làm loạn lấy tiền của chúng ta để sống tiếp, chộc không ít người không nên dây dưa. Không phải lễ truy điệu của Quân Càn ông ta không tới sao? Khi đó bị người ta truy đuổi không dám lộ diện! Tôi rất sợ ông ta liên lạc với Quân Càn sau đó làm ảnh hưởng tới cậu ấy, cho nên vẫn luôn nghĩ cách giấu chuyện này.”

Lục Lăng Hằng trầm mặc một lúc lâu. Hóa ra trong khi anh bình thần không hay biết đã xảy ra chuyện này. Anh thật sự trách Mã Du không nói cho anh biết sự thật, nhưng đứng trên lập trường của Mã Du, cách xử trí của Mã Du như vậy cũng là hợp lý, nếu anh biết chuyện này, nhất định sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống và tâm lý làm việc. Anh còn ôm hy vọng cha mình bị người gian gây xích mích nên mới chú ý tới chuyện quyên góp tiền, nhưng bây giờ nghe Mã Du nói xong, anh hoàn toàn thất vọng về Lục Quân.

Một lát sau, anh hỏi: “Quý từ thiện xảy ra chuyện gì vậy?”

Nói đến đây, nhịp thở của Mã Du trở nên gấp gáp: “Cậu cũng nghe rồi chứ, ông ta muốn kiện tôi và quý ngầm chiếm đoạt tài sản của Quân Càn, đúng là hoang đường!”

Lúc đó Lục Quân Càn quyên góp tiền, do quá bận rộn không phân thân ra được nên đưa tiền cho Mã Du nhờ Mã Du xử lý giúp anh, xuất phát vì sự tin tưởng lẫn nhau nên việc trao quyền đều tiến hành miệng, không có bất cứ văn bản hay ghi âm nào, họ đều không ngờ sau này sẽ xảy ra tranh chấp.

“Lão già kia gọi cậu giúp lão tìm luật sư, cậu đừng tin lão ta, thật ra lão ta đang giả bộ đáng thương để cậu đồng cảm. Lão ta đã tìm được một luật sư rất giỏi, còn muốn kiện cả công ty quản lý, nói là công ty hại chết Quân Càn, phải bồi thường, mở miệng ra đòi trăm triệu. Đúng là muốn tiền đến điên rồi!” Mã Du hít sâu một hơi, “Tôi nói với cậu mấy cái này, có thể cậu sẽ không tin tôi, suy cho cùng người kia cũng là cha của Quân Càn. Nhưng đứng trên góc độ của người đại diện, tôi khuyên cậu bất kể thế nào cũng không được nhúng tay vào chuyện này, đây là để giữ gìn hình tượng cho cậu. Mấy scandal này không thể tùy tiện dính phải, nhất định sẽ phá hỏng hình tượng.”

“Em hiểu rồi.” Lục Lăng Hằng dừng một chút, ngữ khí kiên định, “Em tin anh.” Không ai hiểu rõ ràng chân tướng sự thật hơn anh, cho nên lúc này đây anh hiểu được sự tức giận và oan ức của Mã Du.

Cúp điện thoại với Mã Du xong, Lục Lăng Hằng phiền não đi đi lại lại trong phòng vài vòng, anh không thể làm được cái gì, nhưng không cam lòng đứng ngoài cuộc, thế là anh lên trang web của một cố vấn pháp luật, nhờ người chuyên nghiệp cố vấn.

Anh ẩn thông tin cá nhân, kể tình hình cụ thể cho luật sư, luật sư nói cho anh biết, nếu số tiền này người đã mất tự tay quyên tặng, như vậy không có vấn đề gì, chỉ người đưa tiền mới đòi lại được. Nhưng nếu không phải đích thân người đã mất quyền tặng mà ủy thác người khác, nhưng không có chứng cứ chứng minh quyền ủy thác, nếu thân nhân của người đã mất có thể khẳng định không có chuyện ủy thác quyền tặng, như vậy số tiền quyên góp kia sẽ bị vô hiệu.

Lục Lăng Hằng nói: “Người đã mất tự nguyện quyên góp tiền, quan hệ của người đã mất với quản lý của mình rất tốt, nhiều năm qua từng ủy thác nhờ quản lý giải quyết các vấn đề liên quan đến tài sản, con số lớn hơn số tiền quyên góp kia rất nhiều. Như vậy nếu có thể chứng minh trước kia từng có giao dịch tương tự, cũng không được sao?”

Luật sư trả lời: “Việc nào ra việc đấy, chuyện này.. nếu người đã mất có để lại di chúc, có thể chứng minh người đó tự nguyện quyên góp tiền, như vậy tất cả mọi việc sẽ ưu tiên di chúc trước. Nhưng nếu không có di chúc, gia đình lại khẳng khái vu cáo người chết không tự nguyện, trường hợp này sẽ rất khó.”

Lục Lăng Hằng rất đau đầu. Cho dù anh có bị bệnh tim thì cũng không ngờ mình lại chết sớm như vậy, bác sĩ nói chỉ cần tĩnh dưỡng tốt thì sống đến năm sáu mươi tuổi cũng không thành vấn đề, cho nên anh chưa từng nghĩ tới chuyện lập di chúc.

Di chúc... được rồi, nếu bây giờ anh viết một bản di chúc thì sao nhỉ? Nhưng giờ anh đã “qua đời” được hơn hai tháng, đúng lúc này xuất hiện một bản di chúc, hơn nữa còn phải mang lên tòa đứng mũi chịu sào, nhất định mọi người sẽ hoài nghi, phải làm thế nào mới có thể khiến mọi người tin được nhỉ?

Đầu Lục Lăng Hằng như muốn nổ tung. Nếu anh có thể quay lại kiếp trước viết một bản di chúc, anh tình nguyện quyên góp hết tài sản của mình cho bên ngoài chứ cũng không muốn để lại cho người cha đã lập ra đình rồi coi anh như con gà đẻ trứng vàng!

Đúng lúc này, điện thoại của anh rung lên. Mã Du gửi một tin nhắn tới.

“Cậu chuẩn bị thử vai cho tốt, những chuyện khác không cần phải lo, tôi sẽ xử lý ổn thỏa.”

Lục Lăng Hằng đọc xong tin nhắn, tâm tình phiền muộn cũng không vì thế mà giảm bớt. Hay là anh cứ nghe theo Mã Du, không đếm xỉa gì tới chuyện này nữa?

Dù sao bên kia cũng là cha mình, anh còn ôm hy vọng cha sẽ thay đổi chủ ý, cho nên không làm gì cả.

Mấy ngày sau đó, Lục Lăng Hằng ở nhà chuẩn bị cho buổi thử vai, Lục Quân lại gọi điện tới vài lần nữa, khuyên anh lợi dụng tầm ảnh hưởng của mình để hỗ trợ ông ta, Lục Lăng Hằng đều từ chối, còn khuyên Lục Quân từ bỏ ý định kiện Mã Du và công ty quản lý, cuối cùng hai người luôn cúp máy trong không vui.

Đảo mắt tới ngày Lục Lăng Hằng đi thử vai cho “Khương môn phi tương”. Buổi sáng hôm đó Lục Lăng Hằng thay quần áo xong, đang muốn mở cửa đi ra, đột nhiên điện thoại vô tuyến bên cửa vang lên, có khách tới nhà thăm hỏi. Lục Lăng Hằng đi tới nhìn, thấy trong bộ đàm xuất hiện gương mặt vừa quen vừa xa lạ thì sững sốt mấy giây.

Nhất thời anh không dám chắc chắn người đàn ông trung niên có vài phần tương tự mình là ai, dù sao cũng đã rất nhiều năm không gặp mặt. Một lát sau anh mở cửa an toàn của lầu dưới thông qua điện thoại vô tuyến, sao đó gọi cho Tiền Duyệt đang chờ sẵn ở bên ngoài tiểu khu.

“Cậu xin nghỉ với đạo diễn Trương giúp tôi, buổi thử vai tôi không đi được, cậu xin lỗi giúp tôi, nếu có thể đổi thời gian thì bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ phối hợp.”

Tiền Duyệt sững người ra: “Sao đột nhiên lại không đi nữa? Cậu có chuyện gì sao?”

“Ừ.. Lại bị viêm dạ dày cấp tính rồi, rất rất xin lỗi.”

Tiền Duyệt vội nói: “Người quan trọng hơn! Giờ cậu ở nhà sao? Tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé?”

“Đừng lo, tôi đang trên đường tới bệnh viện.” Lục Lăng Hằng nghe thấy bên ngoài có tiếng, vội nói qua loa mấy câu rồi cúp máy.

Lục Lăng Hằng mở cửa nhà, Lục Quân cười híp mắt đứng bên ngoài: “Tiểu Hằng à, chú tới thể này có làm phiền cháu không?” Nói xong tự quyết định mà đi vào nhà.

Lục Lăng Hằng mời ông ta ngồi xuống ghế sofa, rót cho ông ta cốc nước, đợi ông ngồi xuống đối diện rồi mới khách sáo mà lạnh nhạt hỏi: “Chú tìm cháu có việc gì?”

“Chủ yếu là tới thăm cháu một chút xem thể nào, thứ hai là muốn tâm sự với cháu.”

Lục Lăng Hằng buông mi mắt không để lộ biểu tình gì: “Cháu rất khỏe, chú muốn nói gì thì nói thẳng đi.”

“Chú cũng không vòng vo nữa.” Lục Quân nói, “Làm nghệ sĩ rất vất vả phải không? Chú thấy cháu gầy hơn trước nhiều?”

Lục Lăng Hằng nhẹ thở dài: “Không phải chú nói là không vòng vo nữa sao?”

Lục Quân khựng lại một chút: “Chú là muốn biết tình hình công việc của cháu, dù sao cháu cũng làm cùng một nghề với Quân Càn, hơn nữa còn ký hợp đồng cùng một công ty.”

“Cháu rất tốt.” Lục Lăng Hằng đáp, “Cháu rất thích công việc này, anh họ cũng từng nói với cháu, anh ấy vô cùng thích công việc này.”

Sắc mặt Lục Quân không được tốt lắm, cười ha hả nói: “Chú biết thật ra làm người nổi tiếng cũng không uy phong như vẻ bề ngoài, sẽ bị công ty quản lý và người đại diện lòng dạ hiểm ác thao túng, cháu sợ nếu đem chuyện này ra ánh sáng sẽ bị bọn chúng chen ép phải không. Nhưng Quân Càn đã bị bọn chúng hại chết, chẳng lẽ cháu nhìn tâm nhìn bọn chúng tiếp tục làm xằng làm bậy?”

Lục Lăng Hằng bật cười. Lục Quân đang nói là nói công ty giải trí hay là xã hội đen vậy? Anh hỏi ông ta: “Sao chú cứ khẳng khẳng cho rằng Quân Càn bị công ty quản lý hại chết? Không phải anh ấy bị bệnh tim bẩm sinh sao?”

“Đúng vậy.” Lục Quân nói, “Công ty biết rõ tim nó không tốt, còn bắt nó làm việc nhiều như vậy, này là muốn ép khô nó còn gì. Chú nghe luật sư cố vấn, nghe nói số ngày nghỉ của Quân Càn trong một năm cộng lại còn không tới một tháng, công ty giải trí hiểm độc kia nhất định phải chịu trách nhiệm cho cái chết của nó.”

Lục Lăng Hằng nhũn mảy. Làm nghệ sĩ là một công việc đặc thù, không có ngày nghỉ cố định, thậm chí lúc nhà nhà nghỉ ngơi tìm việc giải trí thì lại là lúc họ bận rộn nhất, bởi vì công việc của họ là làm tiêu khiển. Nhưng công ty quản lý không phải xã hội đen, không có chuyện ép buộc nghệ sĩ phải tham gia cái gì đó, có việc cho anh, anh tự nhận, nếu anh không nhận thì có người khác nhận. Đặc biệt là khi anh lẫn lộn tới trình độ kia, người khác mong anh làm còn chẳng được, ai dám ép anh?

Lục Quân lại nói: “Chú biết cháu chịu sự quản lý chế trụ của bọn chúng, cháu không phải sợ. Luật sư nói chỉ cần cháu có thể đứng ra vạch trần những việc làm sai trái của công ty, tỷ lệ chúng ta kiện chúng lên tòa thắng là rất lớn! Đến lúc đó chú có tiền, chú cho cháu tiền rồi ta cùng mở công ty làm ăn riêng! Mấy ngôi sao nhỏ các cháu, nếu không nổi tiếng, làm việc mệt tới chết cũng không kiếm được là bao, cháu nhìn xem, cháu lẫn lộn lâu như vậy rồi mà đến một căn nhà riêng cũng không có. Nếu chúng ta thắng kiện, căn nhà này thuộc về cháu.”

Lục Quân Càn tức đến bật cười. Xem ra đúng là Lục Quân đã tìm được một vị luật sư giỏi, phỏng chừng còn muốn đánh tiếng với dư luận, nhân lúc mọi người vẫn còn đang quan tâm tới sự ra đi bất ngờ của Lục Quân Càn mà đứng ra chỉ trích anh bị người khác hại chết, như vậy nhất định sẽ có thể kích động quần chúng. Bây giờ, áp lực của dư luận có ảnh hưởng không nhỏ tới sự thẩm lý và phán quyết của tư pháp. Hơn nữa chỉ cần chứng minh được công ty quản lý và người đại diện hiểm độc thì việc lên tòa đòi hai chục triệu càng dễ dàng hơn — công ty ngấm ngấm chiếm đoạt tài sản của anh, áp lực của dư luận đủ để xé nát Mã Du và quỹ quân tử.

Lục Lăng Hằng giận đến phát run, anh cố gắng hít sâu để lấy lại bình tĩnh: “Chú chiếm được nhiều tiền như vậy dự định làm gì chứ? Theo cháu biết lúc sinh thời Quân Càn rất hay làm từ thiện, chú có định cầm tiền đi làm những việc có ý nghĩa hơn không? Lấy danh nghĩa của anh ấy để quyên góp xây dựng trường học...”

“Quyên góp ra ngoài?” Lục Quân cười nhạt, “Có tiền không để lại cho người nhà, có bệnh mới quyên góp ra ngoài! Lấy danh nghĩa nó thì có ích gì, người chết đã chết rồi, không bằng để người sống có thể sống ung dung tự tại! Có tiền rồi chú sẽ mời cháu đi du lịch vòng quanh thế giới, đảm bảo cả đời không phải lo ăn mặc!”

Lục Lăng Hằng không kiềm chế được, người càng run dữ hơn: “Chú đã sớm có vợ và con mới rồi phải không? Hơn mười năm chú không nhớ tới mình là cha Quân Càn, giờ chú dựa vào đâu mà muốn anh ấy để lại tiền cho chú?”

Lục Quân kinh ngạc nhìn Lục Lăng Hằng, cả giận nói: “Cháu nói cái gì thế? Quan hệ cha con của chú và Quân Càn rất tốt, chỉ là nó bận bịu nên không thường xuyên gặp mặt! Dù sao chú cũng là cha nó, đừng nói nó đã chết, nó có còn sống thì chú cũng có quyền quyết định tài sản của nó!”

“Đủ rồi!” Lục Lăng Hằng đứng lên, “Giữa chúng ta không còn gì để nói, chú có thể đi được rồi. Còn có, đừng bao giờ quay lại đây nữa, cũng đừng gọi điện nhắn tin gì!”

Lục Quân không ngờ Lục Lăng Hằng lại đuổi người, giận dùng dùng đứng lên: “Tao đi? Mày đừng quên nhà này là của Quân Càn!”

“Phải!” Lục Lăng Hằng mặt không đổi sắc nói, “Là nhà của Quân Càn, chứ không phải của chú. Cháu đã nhờ luật sư tư vấn, di sản của Lục Quân Càn còn chưa được xử lý tính toán rõ ràng, trước khi xử lý xong sẽ không phân chia cho người khác. Lúc còn sống anh ấy giao nhà cho cháu ở, trước khi phân chia tài sản cháu vẫn có quyền ở đây!”

Lục Quân sợ ngây người: “Mày.. Tao là cha của nó, đợi phân chia tài sản xong...”

“Chủ nhà mới sẽ đuổi cháu ra ngoài!” Lục Lăng Hằng tự giễu nói, “Nhưng có phải chú hay không còn chưa biết.”

Lục Quân không thể tin nổi, ông lại muốn phát giận, nhưng nhớ tới mục đích đến đây của mình, ông nhin cơn giận xuống: “Tiểu Hằng, hôm nay tâm tình cháu không tốt, cháu bình tĩnh suy nghĩ vài ngày, suy nghĩ thật kỹ...”

Lục Lăng Hằng không nhin được đuổi ông ta ra ngoài: “Tạm biệt, không tiễn!”

Lục Quân đi rồi, Lục Lăng Hằng như bị hút hết khí lực, vô lực ngã xuống ghế sofa. Chuông điện thoại vang lên, anh cũng không buồn nhin, trực tiếp tắt máy đi. Anh không còn tâm trí đâu để nghĩ tới buổi thử vai nữa, cái gì cũng không muốn làm, chỉ biết nằm chờ ra trên sofa.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên anh nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa. Anh không để ý tới, nhưng tiếng đập cửa mãi chẳng chịu ngừng.

“Lục Lăng Hằng? Cậu có ở trong đó không? Ra mở cửa!!”

Lục Lăng Hằng thừ ra một lúc, nghe ra người đang gọi ngoài cửa là Thẩm Bác Diễn, mệt mỏi vuốt mặt, đi ra mở cửa.

32. Chương 32: Ngụy Tạo Di Chúc

Cửa vừa mở ra, Thẩm Bác Diễn liền xông vào: “Cậu bị bệnh?”

Lục Lăng Hằng cười khổ, nép một bên cửa đợi hấn vào trong phòng: “Tôi không sao, Tiền Duyệt nói cho anh biết?”

“Hôm nay cậu không tới thử vai.” Thẩm Bác Diễn cau mày nhin anh chòng chọc, “Trợ lý cậu gọi tới báo cậu bị bệnh.” Hôm nay có buổi thử vai, Thẩm Bác Diễn làm nhà đầu tư, cũng muốn cùng tham dự, vốn là hấn rất mong chờ biểu tình đặc sắc của Lục Lăng Hằng khi thấy hấn cũng tới xem buổi thử vai, không ngờ Lục Lăng Hằng lại không tới.

“Gọi điện thoại cho cậu cậu còn tắt máy!” Thẩm Bác Diễn giận dữ nói, “Tôi còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện gì! Trông cậu đâu có giống bị bệnh đâu, thế đã đi viện chưa?”

Nếu Lục Lăng Hằng chú ý nhất định sẽ thấy bộ dạng Thẩm Bác Diễn bây giờ rất giống bộ dạng Thẩm Tiểu Cầu trước kia, chứ không phải Thẩm nhị thiếu gia mặt lạnh dầm dề hờ ra là “Mắc mớ gì tới cậu”, “Liên quan gì tới tôi”. Nhưng giờ anh chẳng có tâm trí đâu mà chú ý tới chuyện này: “Tôi đỡ rồi, phiền anh đi chuyện này rồi!”

Thẩm Bác Diễn thấy tâm trạng Lục Lăng Hằng có vẻ không tốt, nhưng Lục Lăng Hằng không có ý giải bày cho hấn biết, đúng là tự đi làm bề mặt mình mà.

Thẩm Bác Diễn suy tính nửa ngày xem có nên thức thơi mà đi về không, đột nhiên điện thoại hấn đổ chuông. Hấn bắt máy, còn chưa nghe được mấy câu đã biến sắc: “Cái gì?”

Hấn nhanh chóng cúp máy, nghiêm túc hỏi Lục Quân Càn: “Máy tính ở đâu, cho tôi mượn lên mạng.”

Lục Lăng Hằng không hiểu gì, nhưng thấy bộ dạng hấn có vẻ như là có việc quan trọng, liền dẫn hấn tới thư phòng.

Thẩm Bác Diễn bật máy tính lên, điều đầu tiên làm là lên weibo, sau đó tìm tên “Lục Quân” trong khung tìm kiếm, dưới ánh mắt ngạc nhiên chăm chú của Lục Lăng Hằng mà mở trang cá nhân của Lục Quân ra.

Trưa hôm nay, Lục Quân lên weibo lấy thân phận “cha của Lục Quân Càn” để được weibo chứng thực thân phận, trên tường nhà ông ta có một weibo ——

“Làm một người cha, tôi muốn đòi lại công đạo cho con trai mình – Lục Quân Càn.”

Tuy rằng weibo này rất ngắn, nhưng đã gây kích động mạnh, tuy không nói gì, nhưng lại như vừa tiết lộ một tin rất động trời. Chỉ với chứng thực weibo này, mới vài giờ ngắn ngủi, Lục Quân đã có hơn mười vạn người theo dõi và hơn mười vạn trích dẫn bình luận, một loạt thuyết âm mưu được phỏng đoán, tin tức lan rộng trên weibo cũng như các diễn đàn mạng.

Lục Lăng Hằng âm thầm siết chặt tay. Lục Quân vốn định xúi giục anh để lôi kéo dư luận, dù sao anh cũng là người của công ty giải trí Tinh Tinh, nếu anh có thể tự đứng ra xác nhận công ty lòng dạ hiểm độc, chuyện quản lý bụng dạ độc ác ngấm ngấm chiếm đoạt tài sản sẽ càng có sức thuyết phục hơn, nhưng anh không lung lay, vì vậy Lục Quân đành phải tự mình ra trận, lấy thân phận “cha” mà lôi kéo dư luận, có lẽ tính thuyết phục sẽ ít hơn, nhưng trái lại càng gây kích động mạnh!

Thẩm Bác Diễn quyết định lấy điện thoại ra gọi.

“Trước tiên cậu khóa tài khoản của ông ta lại..! Gì mà không tốt, không cần biết cậu dùng cách gì, cứ khóa tài khoản lại đã! Có thể cầm chân không cho ông ta đăng linh tinh được bao lâu thì hay bấy lâu!”

Lục Lăng Hằng giật mình hỏi: “Anh nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

Thẩm Bác Diễn cất điện thoại, có vẻ rất bức bối: “Một người bạn làm việc ở weibo. Tôi bảo họ tạm khóa tài khoản của Lục Quân lại.”

Lục Lăng Hằng thấy hần không chút khách khí gọi thẳng tên Lục Quân, tựa hồ sớm đã có bất mãn với người này. Anh nhẹ giọng hỏi: “Sao phải làm vậy?”

Thẩm Bác Diễn hỏi ngược lại: “Cậu biết chuyện Lục Quân muốn kiện Mã Du và quỹ công tử ra tòa không?”

Lục Lăng Hằng lặng lẽ gật đầu.

“Lục Quân đúng là muốn tiền tới diên rồi!” Thẩm Bác Diễn kết luận, “Ông ta đang định lôi kéo dư luận, đúng là tạt xấu không đổ!”

Lục Lăng Hằng giật mình: “Anh biết ông ấy là hạng người gì sao?”

“Biết.” Thẩm Bác Diễn khó chịu nói, “Con bạc coi con trai như gà đẻ trứng vàng!”

Nhất thời Lục Lăng Hằng không biết nên phản ứng sao cho phải. Ngay cả Thẩm Bác Diễn cũng đã biết, hóa ra chỉ mình anh là chẳng hay biết gì sao?

“Tôi còn giúp ông ta trả nợ.” Thẩm Bác Diễn tự giấu cười, “Còn bộ đỡ lấy lòng, khuyên ông ta đừng đánh bạc nữa, hãy sống cho tốt, còn sắp xếp công việc cho ông ta. Căn bản ông ta không nghe, trái lại còn coi tôi như máy in tiền, tìm tới tôi vài lần, khóc lóc đòi tiền, con giun xéo lắm cũng oằn, tôi tìm người dọa ông ta ông ta mới yên tĩnh một hồi.”

Căn bản Lục Quân Căn không biết còn có chuyện này, cả kinh hỏi: “Anh.. anh có nói với Lục Quân Căn không?”

Thẩm Bác Diễn thở dài: “Nói cho cậu ấy biết làm gì, để cậu ấy thêm ngọt ngào sao?”

Lòng Lục Lăng Hằng rối ren những cảm xúc phức tạp.

Một lúc sau, Lục Lăng Hằng nhẹ giọng hỏi: “Nhà anh làm ăn, tương đối hiểu pháp luật, có phải vụ lần này Mã Du rất khó thắng không?”

“Thắng?” Về mặt Thẩm Bác Diễn châm chọc: “Không nói đến ra tòa, chỉ cần lôi việc này ra dư luận...” Càng nói càng tức giận, “Tôi chỉ hận không thể... thật là.. nếu ông ta không phải cha của Quân Căn, nhất định tôi sẽ..” Tới đây hần cũng không nói thêm gì nữa.

“Không để ông ta lôi kéo dư luận..” Lục Lăng Hằng nhắc lại, “Cho nên anh mới tìm người khóa tài khoản của ông ta?”

“Aiiii.” Thẩm Bác Diễn thở dài, “Ông ta muốn thu hết tiền Quân Căn mang đi từ thiện về, mặc kệ quan tòa có xử thắng hay không, một khi việc này truyền ra ngoài, ông ta có thể phá hỏng hình ảnh Quân Căn!”

Lúc còn sống Lục Quân Càn từng làm từ thiện rất nhiều lần, ekip của anh cho rằng đây là một cơ hội tốt để tuyên truyền, cho nên nỗ lực tuyên truyền hình ảnh anh làm từ thiện ra công chúng, thu được rất nhiều lời khen ngợi và tiếng tốt. Đặc biệt là lúc anh quyên góp hai chục triệu, danh tiếng một vang xa, được muôn phương tán tụng! Giờ Lục Quân muốn đòi lại tiền anh mang đi từ thiện về, nhất định sẽ tìm cách chứng minh trước đây Lục Quân Càn quyên góp không xuất phát từ chân tâm mà bị người ta ức hiếp hoặc có nỗi khổ khó nói! Ông ta muốn chứng minh việc này không phải sự thật, nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn, thậm chí là ngụy tạo bằng chứng giả để thuyết phục quần chúng!

— Đùa gì thế!! Một khi ông ta đạt được mục đích, như vậy không phải là phá hỏng hoàn toàn hình tượng tốt đẹp Lục Quân Càn khổ cực gây dựng sao?! Một ngôi sao quyên tiền cho tổ chức từ thiện nhưng thật ra là háo danh không nguyên ý quyên góp, mọi người sẽ nghĩ sao về anh? Anh tốn thời gian tốn tiền bạc tốn sức lực để truyền tâm lòng hảo tâm, cuối cùng lại trở thành làm bộ làm tịch! Những ngôi trường anh kêu gọi mọi người quyên góp ủng hộ xây dựng có thể sẽ bị đòi lại tiền mà trở thành những công trình dang dở, những người hâm mộ anh bởi vì bị lừa dối mà sinh ác cảm, ba chữ Lục Quân Càn này có lẽ sẽ biến thành một câu chuyện cười đầu đuôi!!

Dù cho chỉ một phần trăm những tình huống như vậy phát sinh thì Thẩm Bác Diễn cũng không chịu được!!

Lục Quân Càn chỉ nghĩ nếu việc vỡ lở sẽ ảnh hưởng lớn tới danh tiếng anh, nhưng anh không nghĩ sâu như Thẩm Bác Diễn. Hôm nay nghe Thẩm Bác Diễn nói xong, nội tâm anh có chút xúc động. Trước đây Thẩm Bác Diễn tức giận mắng Tần Tiểu Lệ, anh không nghĩ sâu xa, hôm nay hồi tưởng lại, vô luận là lúc anh còn sống hay đã chết, Thẩm Bác Diễn đều chân thành tận tâm tận lực vì anh...

Còn cha của anh, anh không tin Lục Quân muốn làm loại chuyện ảnh hưởng xấu tới danh tiếng anh như vậy, chỉ là lợi ích ngay trước mắt, giờ anh chỉ là một đứa con đã chết không quan trọng, hoặc có lẽ là một gốc cây rụng tiền. Còn người bà con xa Lục Lăng Hằng này, căn bản ông ta không nghĩ qua. Một ngôi sao nếu dính dáng tới những chuyện như này, căn bản tiền đồ cũng sẽ bị hủy. Tất cả chỉ vì Lục Quân muốn có được nhiều tiền hơn!

“Mẹ nó!” Thẩm Bác Diễn nổi giận đùng đùng đập mạnh xuống bàn, “Rốt cuộc phải làm gì mới có thể bắt ông ta ngậm miệng lại!!”

“Nếu Lục Quân Càn không muốn để lại di sản cho ông ấy...” Lục Lăng Hằng do do dự dự mở miệng, “Có phải ông ấy sẽ không náo loạn nữa không?”

Thẩm Bác Diễn nghe vậy thì giật mình nhìn anh một cái, lặp lại rành rọt từng chữ một, “Lục Quân Càn không muốn để lại di sản cho ông ấy?”

Giờ Lục Quân đang liều mạng thu gom tiền, ngay cả tiền Lục Quân Càn mang đi từ thiện cũng muốn đòi về, bởi vì ông ta là cha của Lục Quân Càn, là người thừa kế hợp pháp nhất, di sản của Lục Quân Càn càng nhiều tiền, ông ta lại càng thu được nhiều. Nhưng nếu như Lục Quân Càn để lại di chúc, chỉ định người khác thừa kế, cho dù có nhiều tài sản hơn chăng nữa thì cũng không liên quan gì tới Lục Quân, sự tranh đoạt của ông ta không còn bất cứ ý nghĩa gì.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhưng Lục Quân Càn không để lại di chúc.

Thẩm Bác Diễn đang định chỉ ra nghi vấn này, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, gằng nuốt lời mình muốn nói xuống, hỏi: “Cậu định làm gì?”

Lục Lăng Hằng nhún vai, cẩn thận cười nói: “Tôi thì có thể làm gì! Nhưng mà đột nhiên tôi nhớ ra trước đây anh họ từng để lại cho tôi vài thứ, để tôi thu thập lại, xem có thể tìm được gì hữu dụng không.”

Thẩm Bác Diễn nheo mắt lại nghi ngờ quan sát Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng liếc nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, anh khéo léo biểu đạt ý tiễn khách: “Thẩm tổng, hôm nay tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, không bằng hôm khác tôi mời anh ăn cơm?”

Thẩm Bác Diễn nhìn anh thật sâu, đứng lên nói: “Tôi đi trước, nếu cậu có bất cứ phát hiện gì, hãy nói cho tôi biết đầu tiên.”

“Tôi biết rồi.”

Tiền Thắm Bác Diễn về xong, Lục Lăng Hằng ngồi trước máy tính thu dọn lại mớ suy nghĩ bòng bong trong đầu. Nếu Lục Quân đã làm tới mức này, anh cũng không nể tình xưa nghĩa cũ gì nữa, huống hồ tình xưa của anh với người cha này cũng rất ít ỏi. Vốn là, nếu Lục Quân dâng hoàng tử tể thừa kế di sản anh, anh sẽ coi như đây là tiền báo đáp ân tình cha đã cung cấp một tinh tử để anh có thể sinh ra trên đời này, nhưng Lục Quân muốn phỉ báng bạn bè anh, phá hoại thanh danh anh tích lũy nhiều năm.. Vậy anh sẽ cho ông ta biết, tiền tài phi nghĩa không phải muốn là dễ dàng có được!

Đã hạ quyết tâm rồi, Lục Lăng Hằng cũng không do dự nữa, bắt đầu lên mạng tìm hiểu di chúc như nào thì có hiệu lực trước pháp luật.

Hôm sau, truyền thông đăng tải không ít tin tức về weibo của Lục Quân, trên mạng không ngừng đưa ra phỏng đoán, các thuyết âm mưu thay phiên nhau nổi lên. Bởi Thắm Bác Diễn nghĩ biện pháp tạm thời khóa weibo Lục Quân lại, cho nên weibo Lục Quân không đăng thêm tin gì khác, nhưng đã có không ít ký giả chuẩn bị phỏng vấn Lục Quân để đưa tin viết bài. Cả buổi sáng, Thắm Bác Diễn không ngừng tìm quan hệ để liên lạc với các bên phương tiện truyền thông, hy vọng có thể khống chế dư luận để sức ảnh hưởng không tăng thêm.

Gọi mười mấy cú điện thoại xong, Thắm Bác Diễn tiêu tụy tâm lực, định ăn một chút gì rồi sau đó tiếp tục nghỉ cách, đúng lúc này điện thoại đổ chuông, hắn cầm lên nhìn, là Lục Lăng Hằng gọi điện tới, hắn lập tức bắt máy.

“Thắm tổng, tôi tìm được một thứ khá hữu dụng trong sổ di vật anh họ để lại.”

Thắm Bác Diễn lấy làm kinh hãi: “Cái gì vậy?”

“Một quyển nhật ký. Khi nào thì anh rảnh để tôi đưa đồ tới cho.”

“Bây giờ!” Thắm Bác Diễn vội cầm chìa khóa xe lao ra ngoài, “Cậu chờ ở đó, tôi đến nhà cậu ngay!”

33. Chương 33: Nhật Ký

– Nhật ký.

Đó là một quyển sổ bìa da, lúc Thắm Bác Diễn nhận nó từ trong tay Lục Quân Càn, bàn tay hắn run run. Hắn mở trang đầu tiên ra, trông thấy nét chữ quen thuộc.

“Cái này cậu tìm được ở đâu?” Thắm Bác Diễn hỏi.

Lục Lăng Hằng đã sớm nghĩ xong câu trả lời: “Trước lúc anh họ mất một tuần có gửi cho tôi một hộp đặc sản ở chỗ đoàn làm phim, quyển nhật ký này lẫn vào trong đó. Có lẽ anh ấy không cẩn thận để vào trong.” Bởi anh công tác ở năm sông bốn bể, bình thường hay nhờ trợ lý mua chút đặc sản địa phương gửi cho bạn bè, Thắm Bác Diễn cũng hay nhận được, cho nên lý do này có lẽ Thắm Bác Diễn sẽ tin.

Thắm Bác Diễn chạy vội tới đây, lúc này vẫn còn thở gấp, hắn điều hòa nhịp thở, sau đó ngồi xuống ghé sô pha, đợi bình tâm lại rồi xem nội dung bên trong nhật ký.

Cuốn sổ này là nhật ký một năm gần đây của Lục Quân Càn, nhưng bởi không phải ngày nào anh cũng viết nhật ký, một tháng chỉ có dăm ba tờ, hơn nữa mỗi lần viết cũng không nhiều lắm, rất nhiều ngày chỉ viết có hai ba dòng, cho nên nội dung bên trong cũng không nhiều.

Quyển nhật ký này, hiển nhiên là hôm qua Lục Lăng Hằng viết tạm. Quyển sổ da kia năm trước anh mang về từ một đoàn làm phim, vừa hay để lại trong nhà này. Lúc viết anh đổi năm cái bút bi, để đảm bảo quyển nhật ký của mình không bị người khác nghi ngờ.

Anh trưng cầu ý kiến của luật sư, di chúc có tổng cộng năm loại, theo thứ tự là di chúc công chứng, di chúc tự viết, di chúc viết hộ, di chúc ghi âm và di chúc miệng. Giờ anh không phải là Lục Quân Càn, trước

đây chưa từng công chứng di chúc, giờ cũng không thể ngại tạo, về phần di chúc nhờ viết hoặc ghi âm đều không được, đơn giản nhất là di chúc tự viết. Anh là Lục Quân Càn, cho nên bút tích không thành vấn đề, cái cần phải lo là hình thức di chúc.

Đến giờ Lục Quân Càn đã mất được hơn hai tháng, nay lại đột nhiên xuất hiện di chúc của anh, cho dù có đúng bút tích cũng khiến người khác nghi ngờ. Anh tra cứu rất nhiều tư liệu, nhờ luật sư tư vấn, muốn tăng độ tin tưởng của di chúc có thể đặt chung một chỗ với các văn kiện khác của người đã mất, như thế sẽ tăng tính cá nhân. Sau khi suy nghĩ tính toán, anh quyết định dùng hình thức nhật ký. Đó giờ anh có thói quen viết nhật ký, chỉ là hai năm qua công việc quá bận rộn nên không viết, trước kia những người thân của anh đều biết anh viết nhật ký, như vậy có thể chứng minh chuyện nhật ký xuất hiện, hơn nữa trong nhật ký anh có thể nói rất nhiều chuyện chưa kịp giao phó.

Muốn viết nhật ký những gì đã xảy ra cũng không phải chuyện dễ dàng. Cho dù trí nhớ Lục Quân Càn có tốt thì cũng không thể nhớ kỹ ngày này năm này đã xảy ra chuyện gì. Cũng may anh là ngôi sao nổi tiếng, tin tức liên quan đến anh đều được truyền ra ngoài, anh vừa đọc qua tin tức liên quan đến mình, vừa xem lại weibo để xác minh thời điểm, sau đó viết vào nhật ký những chuyện chỉ anh mới biết để làm tăng thêm mức độ đáng tin của quyển nhật ký này.

“Trang thứ tám có nhắc tới chuyện ủy thác Mã Du quyền góp hai chục triệu cho quỹ từ thiện.” (20 triệu NDT, theo tỉ giá bây giờ nếu mình không nhầm thì rơi vào khoảng hơn 67 tỉ đồng)

Thẩm Bác Diễn vội vàng nghe theo lời anh lật tới trang thứ tám, đọc lên: “Ngày 18 tháng 2. Quản lý Ngô cho tôi xem hai tấm ảnh chụp những em bé nghèo vùng cao không được đến trường, rất nhiều đứa bé đi làm để duy trì kiếm sống giúp gia đình, bởi phải gánh đòn gánh nặng mà lưng gù hẳn xuống. Tôi xem mà thấy nhói lòng. Suy tính cả đêm, quyết định quyền góp hai mươi triệu cho quỹ từ thiện quân tử, mong có thể thành lập một dự án xây trường học cho các em nhỏ vùng cao. Bởi ở Hoàn Kiếm quay phim vất vả quá, chẳng tài nào phân thân ra nổi nên tôi nhờ Mã Du giúp tôi quyền tiền, mong cậu ấy sẽ không quên. Hai hôm nữa lại gọi điện hỏi xem thế nào.”

Tốt quá rồi! Thẩm Bác Diễn kích động nắm chặt tay.

Chỉ một trang nhật ký này thôi cũng đủ để chứng minh Lục Quân Càn tự nguyện quyền góp hai chục triệu, vụ kiện kia của Lục Quân nhất định sẽ bị xử thua! Vốn là Mã Du đang không tìm ra được chứng cứ chứng minh Lục Quân Càn từng ủy thác cho mình xử lý chuyện hai chục triệu, tuy Lục Quân cũng không đưa ra được bằng chứng chứng minh Lục Quân Càn không tự nguyện, nhưng dù sao ông ta cũng là cha của Lục Quân Càn, tòa án sẽ tin tưởng lời nói của ông ta hơn. Nhưng giờ đã có nhật ký Lục Quân Càn viết, nói rõ ràng tiền căn hậu quả của chuyện này, đây là bằng chứng xác thực nhất, Lục Quân có hô mưa gọi gió nữa cũng không thể bẻ cong ý nguyện của Lục Quân Càn theo ý mình.

Lục Quân Càn nhẹ giọng nói: “Còn trang cuối cùng, là di chúc.”

Thẩm Bác Diễn vội vã lật tới trang cuối cùng của nhật ký. Đó là trang nhật ký dài nhất trong quyển này, viết trước khi Lục Quân Càn qua đời hai tuần.

“Hôm nay đột nhiên thấy ngực quặn đau, phải xin đoàn làm phim nghỉ một buổi chiều.

Không biết có phải dạo này đóng phim quá nhập vai hay không, hôm trước quay một cảnh bằng hữu qua đời, đến giờ lòng vẫn còn ngổn ngang khó chịu, tựa như vẫn chưa thoát khỏi dư âm của cảnh phim. Từ nhỏ tim tôi đã không tốt, có rất nhiều chuyện muốn làm lại không thể làm, không dám làm. Dạo này bệnh tim tái phát tương đối nhiều, hôm nay lúc tim đau, đột nhiên tôi nghĩ, không biết liệu mình có cứ như vậy mà chết đi không...

Tôi rất sợ chết, còn rất nhiều chuyện tôi muốn làm nhưng lại chưa làm được, bác sĩ nói nếu tỉnh dương thật tốt có thể sống tới năm sáu chục tuổi, nhưng tôi nghĩ nhiều đấy còn chưa đủ, tôi muốn sống thật khỏe mạnh tới một trăm tuổi, lúc trẻ làm diễn viên, diễn những vai tôi thích, giành hết giải thưởng thế giới. Đến khi lớn tuổi không thể diễn nữa, tôi sẽ đi làm đạo diễn hoặc nhà sản xuất, quay những phim điện ảnh mình muốn quay, hưởng thụ thật nhiều thật nhiều cái hay của cuộc sống...”

Thẩm Bác Diễn buông quyển nhật ký xuống. Đọc tới đây, ngực hẫng đau đến không thở nổi, hẫng sợ mình kích động tâm tình mà sẽ làm hỏng quyển nhật ký. Trang giấy trước mặt nhòe đi in dấu nước mắt, có thể

nhìn ra được, lúc viết tới đây, Lục Quân Càn thật sự kích động.

Qua hồi lâu, Thẩm Bác Diễn lại cầm quyển sổ nhật ký lên tiếp tục đọc tiếp.

“Nhưng suy nghĩ ‘sẽ chết’ kia cứ lẩn vẩn trong đầu, không gạt đi được, tôi không tài nào khắc chế mình nghĩ nhiều hơn, nếu một ngày đột nhiên mình qua đời sẽ thế nào. Sẽ có nhiều người vì tôi mà thương tâm, hay nhiều người sẽ thấy vui mừng...”

Sau khi mẹ qua đời, tôi không còn ai thật sự thân thiết như ruột thịt nữa, tôi và cái người nên gọi là “cha” kia đã không liên lạc với nhau bảy tám năm, không biết ông ấy có sống tốt không, nghe nói ông ấy đã lập gia đình mới, nói vậy có lẽ cuộc sống mới của ông sẽ không tồi, không cần tôi nhọc lòng lo lắng cho ông ấy.

Mấy ngày này nghĩ tới việc chết, lại nghĩ tôi tích góp được không ít tài sản, nhưng tôi còn chưa kết hôn, cũng không có con cái, không biết sau này sẽ để lại cho ai. Nếu như tôi bất hạnh không thể sống tới lúc lập gia đình, nghĩ tới nghĩ lui, những gì tôi có được ngày hôm nay, đều là do những người hãm mộ mang tới, nếu vậy, có lẽ tôi sẽ dùng toàn bộ tài sản của mình đi làm từ thiện cho thỏa đáng.

Đúng là dạo này suy nghĩ quá nhiều, viết nhật ký mà như viết di chúc vậy. Nhưng vừa nghĩ tới việc có lẽ mình sẽ chết mà còn nhiều việc không thể nhảu nhủ giao phó, lòng lại thấy bất an. Nếu đã vậy, viết di chúc ở đây luôn đi.”

Di chúc.

Người lập di chúc: Lục Quân Càn, giới tính nam, dân tộc Hán, nghệ sĩ công ty giải trí Tinh Tinh.

Tôi bị bệnh tim bẩm sinh, cơ thể có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn bất cứ lúc nào nên lập di chúc này, để nói rõ nguyện vọng xử lý với số tài sản hiện có sau khi qua đời.

Tất cả số tài sản, bất động sản, cổ phần công ty tôi có, nếu như lúc tôi qua đời đã có vợ con, tài sản sẽ do vợ con thừa kế, nếu như lúc tôi qua đời chưa có vợ con, toàn bộ tài sản tôi sở hữu sẽ quyên góp cho quỹ từ thiện quân tử, cũng yêu cầu quỹ dùng đi sản của tôi để giúp đỡ các em nhỏ có điều kiện khó khăn được đến trường.

Phía dưới di chúc còn có chữ ký của Lục Quân Càn và ngày tháng viết khiến di chúc thêm phần trang trọng hơn. Dưới di chúc Lục Quân Càn có viết một đoạn văn.

“Viết tới đây tim tôi lại bắt đầu đau, vừa mới phải uống thuốc. Nếu quả thật có chuyện không may xảy ra, tôi viết di chúc này rồi cũng thấy an tâm hơn. Nhưng mà hy vọng chỉ là tôi quá đa sầu đa cảm, có lẽ mấy hôm nữa đọc lại trang nhật ký này tôi sẽ tự cười nhạo việc mình làm quá buồn cười.

Thẩm Bác Diễn thấy nét bút kí tên rồng bay phượng múa của Lục Quân Càn, viền mắt đỏ lên. Đọc xong hết chỗ đó, hắn đặt quyển nhật ký xuống đi ra sân thượng hút thuốc.

Lục Lăng Hằng lặng lẽ cầm quyển nhật ký lên, nhìn đoạn di chúc sau cùng, khe khẽ thở dài. Tối hôm qua anh nhờ luật sư tư vấn trong trường hợp không có di chúc công chứng, nhật ký cũng có thể trở thành di chúc. Sở dĩ anh lựa chọn hình thức nhật ký là để sự xuất hiện của di chúc không bị quá đột ngột, hơn nữa anh cũng có thể thông báo ít chuyện thông qua nhật ký, ví dụ như anh tự nguyện nhờ Mã Du giúp mình quyên tiền, ví dụ như công ty đối xử với anh rất tốt, lại ví dụ như anh lấy lý do xem phim điện ảnh đề tài cha con rồi qua đó sẽ nhắc tới chuyện tình cảm của mình với cha không tốt, chỉ cần quyển nhật ký này được tin tưởng, một khi ra tòa án, độ tin cậy các bằng chứng của Lục Quân sẽ giảm đáng kể.

Lúc viết tới chương cuối cùng, lòng anh bộn bề cảm xúc, cũng dùng chân tình để biểu đạt. Nhưng tới khi trông thấy phản ứng của Thẩm Bác Diễn, anh lại thấy hơi hối hận, đáng lẽ không nên viết nhiều như thế, một trang di chúc là đủ rồi, để người thân thấy anh khổ sở chỉ sợ lại càng thêm đau lòng.

Mấy phút sau, Thẩm Bác Diễn hút xong liều thuốc quay về, mắt hồng hồng, hắn cất tiếng, Lục Lăng Hằng nghe thấy giọng hắn bị âm mũi ảnh hưởng: “Cái này tối qua cậu tìm được?”

“Đúng vậy.”

“Sao bây giờ mới lấy ra? Nếu cậu ấy gửi cho cậu từ ba tháng trước, đáng ra lúc cậu ấy qua đời cậu nên mang ra luôn mới phải?”

Lục Lăng Hằng đã sớm nghĩ xong lý do: “Lúc đó lấy đề ra tôi thấy có quyền nhật ký, nghĩ là anh họ gửi nhầm, tôi không dám đọc, định sau này có cơ hội thì trả lại, cho nên vẫn luôn cất đi không động tới.”

Thẩm Bác Diễn gỡ tóc. Hắn vốn nghĩ quyển nhật ký này là ngụy tạo, hoặc có lẽ không nên gọi là ngụy tạo mà gọi là viết thêm vào. Nhưng hắn không có bằng chứng, lý do của Lục Lăng Hằng lại rất hợp tình hợp lý.

Sau tất cả, Lục Lăng Hằng có rất nhiều điểm đáng ngờ, chỉ thiếu một chứng cứ then chốt, chứng minh rằng cậu ấy —— chính là Lục Quân Càn!

“Để tôi mang đi giám định nét bút.” Thẩm Bác Diễn nói, “Chỉ cần giám định được thông qua, tôi sẽ lập tức liên hệ với truyền thông công khai quyển nhật ký này.” Như vậy, dù Lục Quân có lời kéo dư luận tới mức gây bất lợi cho Lục Quân Càn, chỉ cần quyển nhật ký này được đưa ra, có thể lập tức đổi chiều dư luận! Hơn nữa di chúc có nói Lục Quân Càn muốn quyền góp toàn bộ di sản, tất cả những việc Lục Quân làm đều đổ ra sông ra bể, một phen tiền ông ta cũng không lấy được!

Thẩm Bác Diễn đang định đi, Lục Lăng Hằng gọi giật lại: “Khoan đã, Thẩm tổng!”

Thẩm Bác Diễn quay đầu: “Sao vậy?”

Lục Lăng Hằng lúng túng nói: “Tôi có một yêu cầu hơi quá phận, liệu anh có thể, có thể không nói quyển nhật ký này là tôi tìm được không?”

Thẩm Bác Diễn ngẩn người, hiểu ra ý của Lục Lăng Hằng: “Cậu không muốn đứng ra?”

“Ừ.. tôi muốn không dính dáng tới mấy chuyện tranh chấp di sản, sợ ảnh hưởng tới hình ảnh của mình.” Dù gì đi chăng nữa, Lục Quân cũng là cha của anh, anh không muốn đối mặt với Lục Quân. Hơn nữa nếu anh đứng ra, chỉ sợ người khác sẽ hoài nghi anh, bại lộ thân phận anh.

Thẩm Bác Diễn nghĩ một lúc, hiểu được ý của anh: “Được, không thành vấn đề.” Vấn đề quan trọng bây giờ là chứng minh nét bút kia là của Lục Quân Càn thật, chỉ cần chứng minh được sự thật này, tất cả các vấn đề khác sẽ được giải quyết. Tập đoàn Thẩm thị có đoàn luật sư rất giỏi, Thẩm Bác Diễn có muốn ngụy tạo xuất xứ của quyển nhật ký này cũng được.

Thẩm Bác Diễn đang định mở cửa đi ra ngoài, đột nhiên hắn khựng lại, thấp giọng nói: “Cảm ơn cậu đã chọn tôi để giao quyển nhật ký này. Những chuyện khác cậu cứ yên tâm.”

Ra khỏi tiểu khu ngồi trên xe, Thẩm Bác Diễn lập tức gọi điện thoại.

“Cậu kiểm giúp tôi cái này, làm âm thầm thôi, đừng để người khác phát hiện.”

34. Chương 34: Lật Bài Ngửa

– Lật bài ngửa

Đưa nét bút đi giám định, bình thường phải mất từ một tới ba tháng. Bởi Thẩm Bác Diễn quen một chuyên gia giám định nét bút, mang đi giám định khẩn cấp, ước chừng hai tuần sau sẽ có kết quả.

Nhưng hai tuần này Lục Quân cũng không rảnh rỗi.

Bởi không thể ngăn chặn dư luận, sau một ngày weibo đã bỏ lệnh khóa tài khoản, không ít báo đài phỏng vấn Lục Quân, Lục Quân mạnh mẽ công ty giải trí Tinh Tinh ép khô người, còn chỉ đích danh Mã Du làm quản lý đại diện hiểm ác, nói Lục Quân Càn bị công ty bức chết. Ông ta nhắm thẳng vào quỹ công tử, nói quỹ công tử và công ty cấu kết với nhau nuốt tiền riêng của người khác, còn Mã Du cầm hai chục triệu của Lục Quân Càn đi góp, nhưng chưa có được sự đồng ý của Lục Quân Càn.

Thậm chí Lục Quân còn khóc lóc than thở trong buổi phỏng vấn, nói năng hùng hồn rằng Lục Quân Càn gọi điện cho ông khóc lóc kể lể công ty lấy sự an toàn của anh và người thân ra uy hiếp, nên anh không dám

vạch trần chuyện này ra trước ánh sáng. Nhất thời, báo chí tranh nhau đăng lại, lôi kéo tình cảm của cư dân mạng.

Các cư dân mạng luôn chú ý tới nội tình đen tối, lời Lục Quân nói khiến không ít người tin tưởng. Nhất thời, Mã Du và toàn bộ nhân viên trên dưới công ty Tinh Tinh như thối trên lửa than, khiến người người trong giới giải trí bất an, không ai dám đứng ra lên tiếng, sợ đứng ra nói công đạo lại biến thành tấm bia chịu đủ lời chỉ trích của dân tình. Thậm chí chỉ trong hai tuần mà cổ phiếu công ty Tinh Tinh rớt thảm hại.

Lục Lăng Hằng làm em họ Lục Quân Càn nên cũng được dư luận quan tâm, trong khoảng thời gian này có không ít báo đài muốn phỏng vấn anh, muốn nghe anh nói ý kiến của mình. Cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng không đành lòng đẩy cha mình ra đứng mũi chịu sào, cho nên hai tuần này anh né trong nhà không dám đi đâu, từ chối mọi lời mời phỏng vấn, không đưa ra bất cứ ý kiến nào về câu chuyện này.

Hai tuần này, công ty giải trí Tinh Tinh chỉ có một tuyên bố chính thức rằng công ty chưa từng ép buộc bất cứ nghệ sĩ nào, trừ lần đó ra cũng không có bất kì trả lời nào cho chuyện này. Nhưng họ không trả lời, ngược lại bị coi như đuối lý không dám nói, dư luận gần như nghiêng hết về một phe. Mà quỹ công tử, tuy đã công khai các khoản mục quyên góp cho trẻ em nghèo vùng cao, chỉ là dục gia chi tội, hà hoạn vô từ, mọi người vẫn tin quỹ có nội tình đen tối, khẳng khái các khoản mục không hợp. Hai tuần này, quỹ quân tử danh tiếng luôn tốt không nhận được bất cứ sự đóng góp nào. (Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do)

Ngoài việc đó ra, cũng có không ít người mắng Lục Quân Càn là ngụy bạch liên hoa, bởi nếu quỹ quân tử có vấn đề, nhất định Lục Quân Càn cũng có chuyện. Anh là đại diện và quản lý của quỹ, nhiều lần công khai tuyên truyền trước truyền thông, không ít người thông qua anh mới biết tới quỹ công tử, vì anh nên mới hào phóng quyên tiền. Rất nhiều người cảm động chuyện anh từ thiện hai chục triệu, nhưng nếu việc này là giả, như vậy anh cũng dối trá. Thay vì nói anh bị công ty uy hiếp, không bằng nói anh vì danh lợi mà trụy lạc, cấu kết với thế lực xấu làm việc ác. Nói ngắn lại là chó cắn chó không gì tốt cả.

Sau hai tuần, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng được chuyên gia thông báo, nói đã có kết quả giám định nét bút.

Thẩm Bác Diễn lập tức đi lấy kết quả giám định.

Chuyên gia đưa cho hắn ba bản báo cáo: “Đã giám định qua mấy nét bút ông đưa tới, có hai cái giống với nét chữ mẫu, còn một cái khác thì không phải cùng người viết.”

Để đối chiếu chữ viết, Thẩm Bác Diễn lấy nét bút Lục Quân Càn từ văn kiện anh viết tay lúc còn sống, nhưng ngoài quyển nhật ký Lục Lăng Hằng đưa cho hắn ra, hắn còn lấy hai văn kiện khác nhờ chuyên gia giám định, một cái là hợp đồng viết tay của Lục Lăng Hằng ba tháng trước, cái còn lại là anh nhờ người tìm về ở chỗ Tiền Duyệt nét bút chú thích kịch bản “Đao Phong” của Lục Lăng Hằng, nét chữ này từ một tháng trước.

Giờ đã có kết quả giám định. Chữ của Lục Quân Càn, chữ của quyển nhật ký, nét chữ Lục Lăng Hằng viết từ một tháng trước, qua giám định, tất cả đều là cùng một người. Mà nét bút Lục Lăng Hằng ba tháng trước, kết quả giám định cho thấy không giống chữ mẫu.

Lúc Thẩm Bác Diễn nhận lấy bản báo cáo giám định, bàn tay hắn run lên.

Thật ra nếu nhìn bên ngoài, chữ viết trước và sau vẫn tương đối giống nhau, đều là nét bút nghiêng nghiêng không quá đẹp như học sinh trung học, nếu không chú ý sẽ không phát hiện ra điểm lạ thường, nhưng nếu đặt hai chữ chung một chỗ thì có thể nhìn ra sự khác biệt, bởi vậy cho nên trợ lý của Lục Lăng Hằng không nhận ra chữ Lục Lăng Hằng có thay đổi. Nhưng giống là một chuyện, cho chuyên gia giám định lại là một chuyện khác.

Trước đây lúc Thẩm Bác Diễn thấy chữ Lục Lăng Hằng viết, còn hoài nghi Lục Lăng Hằng có ý bắt chước Lục Quân Càn. Nhưng đây là bắt chước cách ký tên, không ai lúc viết tùy bút cũng tận lực bắt chước cả. Huống hồ chuyên gia am hiểu bố cục văn tự, động tác viết, ngôn ngữ đặc thù của chữ viết để xem có phải xuất phát từ cùng một người hay không, thậm chí dù có cố tình bắt chước theo cả cách ngắt câu, đặc thù nét bút, thì cũng không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của chuyên gia!

Hơn nữa quan trọng là, ba tháng trước lúc Lục Quân Càn còn sống, chữ của Lục Lăng Hằng viết còn chưa giống chữ Lục Quân Càn, mà sau khi Lục Quân Càn qua đời, chữ Lục Lăng Hằng viết đột nhiên giống hệt chữ Lục Quân Càn! Nói cách khác, Lục Lăng Hằng bây giờ chính là Lục Quân Càn! Dù mượn xác hoàn hồn cũng tốt, quỷ hồn phụ thân cũng được, gì hấn cũng không quan tâm, quan trọng là Lục Quân Càn của hấn đã trở về! (Quý hồn phụ thân: hồn người nợ sống chung cơ thể với hồn người người khác)

“Ông làm sao vậy?” Chuyên gia thấy Thẩm Bác Diễn kích động đến nỗi cả người run lên, không khỏi lo lắng nói, “Không phải ông ngã bệnh đó chứ?”

“Tôi không sao!” Thẩm Bác Diễn nhào tới ôm chặt lấy chuyên gia, dùng sức hôn chụt một cái, “Cảm ơn!”

Chuyên gia bị hấn dọa sợ, ghét bỏ lau lau nước bọt trên mặt: “Ông bị bệnh dại! Đừng có mà lây cho tôi!!”

“Ha ha..” Thẩm Bác Diễn cười ha hả mấy tiếng, lại nghiêm túc nói, “Trước tiên đừng nói cho bất cứ ai kết quả giám định.”

“Yên tâm đi nhị thiếu gia.” Chuyên gia đảm bảo, “Tôi đây vẫn còn chút phẩm đức.” Vị chuyên gia phân tích nét bút này là bạn của Thẩm Bác Diễn, vô cùng đáng tin, cho nên Thẩm Bác Diễn mới tìm anh ta nhờ giám định.

Thẩm Bác Diễn rời khỏi nơi ở của chuyên gia, còn chưa xuống lầu, cao hứng nhảy vài cái trên hành lang. Hấn giống như con tinh tinh giậm chân đấm ngực, khí huyết toàn thân sôi trào, không biết nên đi đâu.

Trời ơi! Đất ơi! Quân Càn của hấn, mất mà phục được!!

Mãi tới khi có người đi tới hành lang, dùng ánh mắt như nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn hấn, Thẩm Bác Diễn mới thu liễm bớt từng từng, bước nhanh chân xuống lầu.

Dưới lầu có một cô gái trẻ tuổi đang định lên cao ốc, ánh mắt lại bị chiếc Land Rover đang đỗ dưới lầu thu hút. Cô đi quanh chiếc xe nhìn một vòng, đang nghĩ đó giờ không thấy người quanh đây đi xe này, chợt thấy một chàng trai trẻ tuổi mặc áo T-shirt trắng từ trong lầu đi ra. Cô tập trung nhìn không chớp mắt: Chàng trai này nhìn không tồi! Dáng vẻ anh tuấn, trông như mấy anh giai chân dài trong phim Hàn! Đó giờ cô chưa từng gặp qua, là người sống ở gần đây sao?!

Chàng trai kia đi về phía chiếc Land Rover, cô gái làm bộ vội vã đi vào trong lầu, trong lòng vẫn còn: Trời ơi!! Đã đẹp giai lai láng còn đi Land Rover! Đủ chuẩn cao-phú-soái rồi còn gì!!!!!!

Lúc đi ngang qua vẻ mặt cô gái rụt rè, đi được hai bước, cô len lén quay đầu nhìn, sau đó trông thấy —

Đồng chí cao phú soái vốn có vẻ lạnh lùng kia đột nhiên lộn nhào về phía trước, như vẫn còn chưa lộn đủ, chàng lại lộn thêm một vòng nữa, kết quả lộn bất thành, mông chàng rớt bộp xuống đất. Chàng trai lập tức đứng lên, tựa hồ như vẫn còn rất hứng chí, chân đứng tẩn, tay đấm ngực bồm bộp từ trên xuống dưới ba lần, gương mặt tột cùng phấn khích: “YEH! YẾH! YỀH!!!”

Đúng lúc này dường như hai người chạm nhau. Cô gái hóa đá. Cô như nghe thấy tiếng trái tim thiếu nữ của mình vỡ tan.... răng rắc, răng rắc..

Thẩm Bác Diễn lập tức khôi phục trạng thái mặt không đổi sắc, ung dung thản nhiên sờ trán, tựa như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì cả, hấn lấy chìa khóa ra mở cửa xe, chiếc xe lướt nhanh như gió.

Cô gái nhìn theo bóng xe Land Rover, đứng ngẩn ngơ trong gió, qua thật lâu thật lâu vẫn chưa hoàn hồn...

Lục Lăng Hằng ngủ một giấc tới trưa mới dậy, bật máy tính lên mạng, vừa mới vào weibo đã có hơn trăm tin nhắn đến. Nếu không phải fan hỏi rốt cuộc chuyện Lục Quân đòi nợ là thế nào thì cũng là bên báo đài yêu cầu anh lên tiếng tố thái độ. Anh phiền não tắt trình duyệt, ngồi chờ người trên sofa. Nguồn :

Giờ anh rất muốn tìm một việc gì đó để chuyên tâm làm, nhưng đoàn làm phim “Khương môn phi tương” nói đợi sóng gió qua đi hãy thử vai, “Đạo phong” thì vẫn chưa tới cảnh có mặt anh. Mấy hôm trước anh muốn ra ngoài đi dạo một chút, kết quả từ trên cửa sổ nhìn xuống thấy có mấy tên săn ảnh nằm vùng dưới lầu, khiến gần đây anh không dám ra ngoài, đều là công ty phái người mang cơm tới cho anh.

Đúng lúc này, điện thoại anh đổ chuông. Gần đây thấy số lạ anh không dám nhận, cầm máy lên thấy Thẩm Bác Diễn gọi tới, anh vội vã nhận máy.

“Tôi đã đi tìm người giám định qua.” Thẩm Bác Diễn vào thẳng vấn đề nói, “Nét bút nhật ký hoàn toàn ăn khớp, tôi đã đưa tới cơ quan tư pháp, có thể chứng minh di chúc có hiệu lực. Cậu xem weibo tôi đi.”

Lục Lăng Hằng vội mở trình duyệt, vào weibo của Thẩm Bác Diễn.

“Trước lúc Lục Quân Càn qua đời cậu ấy từng bỏ quên một quyển nhật ký ở chỗ tôi, xuất phát từ sự tôn trọng quyền riêng tư, tôi vẫn không mở ra nhìn. Mãi tới gần đây có trò hài, tôi tự hỏi không biết cái người cần bản chưa từng thực hiện nghĩa vụ của một người cha kia sao đột nhiên lại trở thành người đại diện của con trai, lại nghĩ có lẽ trong nhật ký có nhắc tới chuyện gì đó nên mới mở ra. Nội dung thế nào ông xem đi cha của Lục Quân Càn, Lục Quân.”

Kèm theo bài viết là ảnh chụp của quyển nhật ký.

Thẩm Bác Diễn lại trích dẫn tiếp weibo này.

“Bản di chúc chính đã được chuyển cho cơ quan tư pháp có thẩm quyền, giờ đang làm theo thủ tục. Bác trai, Lục Quân Càn đã quyết định quyên góp toàn bộ tài sản đi từ lâu rồi, cũng không để lại gì cho bác. Nếu bác hoài nghi tính chân thực của di chúc thì chúng ta đợi kết quả giám định nét bút đi. Tôi đã đăng ảnh toàn bộ nhật ký. Còn có, bác lấy danh Quân Càn đòi tôi hơn mười vạn để trả nợ cờ bạc, bác định khi nào mới trả lại cho tôi? Mặt bác dày hơn tường thành như vậy bầm ra chặt ra chắc bán được không ít tiền đâu nhỉ.”

Đọc xong weibo của Thẩm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng lại nhận được tin nhắn của Mã Du, nói quỹ công tử và công ty Tinh Tinh đều đăng tin thanh minh rồi, anh vội vã tìm xem.

Weibo của quỹ quân tử đăng hình ảnh văn kiện lên, chứng minh hai tuần trước họ đã chủ động nhờ cơ quan nhà nước điều tra sổ sách ngân quỹ, một khi chứng minh sổ sách không có vấn đề gì, họ sẽ lập tức kiện Lục Quân tội phỉ báng!

Tuy rằng còn chưa có kết quả điều tra chính thức, nhưng hành động rõ ràng minh bạch của quỹ đã chứng minh họ không thẹn với lương tâm.

Mà bên phía công ty giải trí Tinh Tinh cũng viết một tâm thư rất dài, ngoại trừ tóm tắt công ty quản lý và Lục Quân Càn nhiều năm qua quan hệ hợp tác tốt đẹp, lên tiếng nói Lục Quân vu khống bêu xấu hình ảnh ra, trong đó còn vạch trần sự thật Lục Quân và Lục Quân Càn đã như người đứng từ lâu, ông ta chưa từng đảm nhận trách nhiệm làm cha. Nhiều năm qua Lục Quân vẫn đe dọa muốn bêu xấu hình ảnh Lục Quân Càn trước giới truyền thông để vơ vét tài sản của công ty quản lý và người đại diện, thêm việc Lục Quân nghiện cờ bạc, từng bị bắt giữ vì tội lừa đảo. Ngoài tâm thư ra, công ty giải trí Tinh Tinh còn công khai các đoạn camera ghi lại toàn bộ quá trình năm ngoái Lục Quân tới công ty khóc lóc om sòm hòng vơ vét tài sản, cùng với giấy vay nặng lãi và giấy nợ Lục Quân ký cho sòng bạc, cảnh Lục Quân đánh bài bị người ta chụp được, công ty còn tuyên bố mình còn nhiều bằng chứng nữa, và đã đệ trình lên cơ quan tư pháp có thẩm quyền.

Hóa ra hai tuần này công ty và quỹ cũng không chỉ ngồi chờ chết mà nỗ lực thu thập tìm kiếm thêm bằng chứng, đợi bên Thẩm Bác Diễn đưa chứng cứ tới quan trọng ra, mọi người sẽ oanh oanh liệt liệt cùng nhau ngã bài!!

.o.

35. Chương 35: Tự Thẩm Một Mệnh Đê!!!!

– TỰ THẨM MỘT MỆNH ĐÊ!!!!

Sự việc xảy ra khiến dư luận đối chiều, nếu hai bên cùng không có chứng cứ, thường thì trong những cuộc tranh cãi miệng, hoặc là xem lời ai nói hấp dẫn hơn, hoặc là theo tâm lý người xem, hơn nữa đó còn là cuộc tranh chấp lâu dài để xem bên nào chịu đựng được lâu hơn. Nhưng nếu một bên có thể đưa ra bằng chứng rõ ràng, như vậy dư luận đối chiều chỉ trong tích tắc.

Hai tuần vừa qua Lục Quân khóc lóc than thở đẩy công ty và quỹ từ thiện xuống vực sâu, mà trong hai tuần này ngoài thu thập chứng cứ then chốt ra thì hầu như công ty giải trí và quỹ từ thiện đều không làm bất cứ chuyện gì, cũng là bởi ngã càng sâu thì lực phản đòn lại càng mạnh. Đợi đến khi tất cả chứng cứ được đưa ra xong, với số bằng chứng chất thành núi, đối phương chỉ có thể hạ nước tiến công, dư luận lập tức nghịch chiều như bài sơn đảo hải. (Bài sơn đảo hải: dời núi lấp biển)

Chiều hôm ấy, giới truyền thông và các cư dân mạng được một phen sục sôi, các trang báo điện tử lớn lập tức đăng tải thông tin, đài truyền hình lập tức đưa tin di chúc Lục Quân Càn vào chương trình tin giải trí lúc giờ cơm tối. Các cư dân mạng tự mình đi thu thập đầu mối, tìm hiểu về Lục Quân, có thể thấy không ít người thân bên cạnh Lục Quân vạch trần những chuyện xấu mà ông ta làm, như vậy Thẩm Bác Diễn và công ty giải trí Tinh Tinh lên tiếng phê phán công khai là không ngoa.

Mà weibo Thẩm Bác Diễn đăng tải ảnh chụp nhật ký và di chúc của Lục Quân Càn, trong ba giờ được hàng chục triệu lượt truy cập, hơn năm trăm nghìn lượt share, trở thành kỷ lục mới trên weibo!!

Lục Lăng Hằng chỉ xem mọi người thanh minh chứ không nói thêm gì về chuyện này. Bất luận kết quả ra sao, với anh mà nói đều không tốt. Anh mở cửa sổ ra nhìn, đám sản ảnh mấy hôm trước châu chực dưới nhà đều đã đi, giờ so với việc lấy vài lời khách sáo từ chỗ anh thì càng có nhiều tin tức có giá trị hơn cần khai thác.

Trốn trong nhà hai tuần, lúc này đây đã có thể thả lỏng. Lục Lăng Hằng đang định xuống lầu đi dạo một chút, đột nhiên trông thấy một chiếc Land Rover quen mắt lái tới, dừng lại ở dưới lầu. Cùng lúc đó, điện thoại anh đổ chuông.

Thẩm Bác Diễn gọi tới: “Giờ có rảnh không? Tôi mời cậu đi ăn cơm chiều, cảm ơn cậu đã giao nhật ký của Quân Càn cho tôi.”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Phải là tôi cảm ơn anh mới phải. Để tôi mời anh.”

“Cậu cứ xuống trước đi, giờ tôi đang ở dưới nhà cậu.”

Lục Lăng Hằng thay một bộ quần áo rồi xuống lầu. Thẩm Bác Diễn đang tựa vào xe chờ anh, hần mặc một bộ đồ thể thao thoải mái, bộ dạng có vẻ phần khích. Lục Lăng Hằng vừa nhìn hần liền ngây người —— đã lâu rồi anh không thấy vẻ mặt Thẩm Bác Diễn hồng hào sáng láng như vậy, đây mới đúng là Thẩm Bác Diễn mà anh biết.

Thẩm Bác Diễn thấy Lục Quân Càn, trên mặt nở nụ cười kì dị, sẵn sàng mở cửa xe: “Lên xe đi.”

Lục Lăng Hằng cảm thấy Thẩm Bác Diễn có vẻ là lạ, nhưng lại không biết rõ là vì sao, không thể làm gì hơn là nhanh chóng vào trong xe.

“Muốn ăn gì?” Thẩm Bác Diễn dịu dàng hỏi.

Nhất thời da gà da vịt Lục Lăng Hằng nổi hết lên, kinh hãi nhìn Thẩm Bác Diễn: Cái giọng mềm oặt như nước thế kia, Thẩm Tiểu Cầu không uống lộn thuốc đó chứ?!!

“Khụ!” Thẩm Bác Diễn cũng tự ý thức được lời nói mình có phần không ổn, ho khan một tiếng để giảm bớt xấu hổ. Trước đây hần vô cùng ghét Lục Lăng Hằng, bởi hần vẫn hiểu lầm Lục Lăng Hằng đang dựa hơi Lục Quân Càn, không ngờ là ‘đại thủy trôi miếu long vương’ [1], cứ như vậy mà lên cơn với chính chủ!!! Giờ Lục Lăng Hằng còn chưa thừa nhận mình là Lục Quân Càn, vậy hần cũng sẽ không vội lật tẩy —— Đùa gì chứ! Quảng cáo động kinh, à nhầm, quảng cáo động năng còn chưa quay xong!!! Giờ nếu mà nói ra, Lục Lăng Hằng không chịu quay nữa thì làm sao bây giờ?!! Cơ hội hiếm có khó tìm, giờ không nói hần còn có thể vác theo cái đuôi sói giả[2], bằng không nếu quay lại hình thức ở chung trước đây, gì hần cũng không dám làm mất!!

Để Lục Lăng Hằng không phát hiện hần đã nhận ra, Thẩm Bác Diễn cố ý ra vẻ lạnh lùng: “Quên đi, ăn cái gì tôi quyết!”

Lục Lăng Hằng đang định khách sáo nói Thẩm tổng tự quyết là được rồi, đành ghen hòng nuốt lời ngược trở vào. Đậu xanh, Thẩm Tiểu Cầu lại bị làm sao vậy, trở mặt còn nhanh hơn cả tốc độ lật trang sách! Hần lại quên uống thuốc sao?!!

Thẩm Bác Diễn khởi động xe, lái xe ra khỏi tiểu khu, lại nghĩ ban nãy mình như vậy quá lạnh lùng cứng rắn, cứ như vậy rất khó thu hẹp khoảng cách với Lục Lăng Hằng, vẫn phải mềm giọng hơn một chút, thế là hần lại xoa dịu: “Có lẽ cậu muốn ăn cái gì đó, cứ nói ra thử xem.”

Lục Lăng Hằng: “...” Chưa đầy một phút đồng hồ mà Thẩm Bác Diễn dùng ba thái độ khác nhau để nói cùng một vấn đề, hần học tuyệt kỹ đổi mặt của Tứ Xuyên sao?!![3]

“Tôi thì gì cũng được.” Lục Lăng Hằng cười ha hả, len lén quan sát nét mặt Thẩm Bác Diễn, đầu mù sương.

Thẩm Bác Diễn cũng không hỏi nữa, trực tiếp lái xe tới nhà hàng.

Dọc đường đi tâm tình Thẩm Bác Diễn rất tốt, không ngừng ngâm nga mấy điệu hát dân gian, ngâm nga đến mức Lục Lăng Hằng thấy mót: Mẹ nó, mẹ Thẩm Bác Diễn tốt xấu gì trước kia cũng là ca sĩ nổi tiếng, sao hần không kế thừa được chút thiên phú âm nhạc nào vậy?! Ngũ âm vận vẹo ngâm nga bài “Trái táo nhỏ” mà nghe như “Tối huyễn dân tộc phong”!!!

“Chúng ta đi đâu vậy?!” Để ngăn Thẩm Bác Diễn tiếp tục phô diễn ngũ âm hại não, anh nhin không được mà lên tiếng cắt ngang.

“Cát Tường...” Thẩm Bác Diễn nói hai chữ liền ngừng, tận lực điều chỉnh cảm xúc, cố gắng dùng giọng nói không quá lạnh lùng, thái độ cũng không quá dịu dàng nói: “Nhà hàng Cát Tường, ở bên cạnh đài truyền hình, cậu đã ăn ở đó chưa?”

Lục Lăng Hằng gật đầu: “Đồ ăn ở đó không tồi!”

Thẩm Bác Diễn thấy Lục Lăng Hằng hài lòng với lựa chọn của mình, tâm tình vui vẻ lại bộc phát, lần thứ hai hát rống lên: “Nông nô vùng lên làm chủ ý a ý a!”

Lục Lăng Hằng tuyệt vọng hoàn toàn, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tai không nghe, tâm không phiền!!!

Không bao lâu sau họ đến nơi, Thẩm Bác Diễn lấy từ cốp sau ra hai chai rượu vàng Thiệu Hưng, nói là bạn tốt tặng rượu ngon, sau đó đi vào một phòng riêng trong nhà hàng, cùng Lục Lăng Hằng dùng bữa.

Tuy Thẩm Bác Diễn có mang rượu theo, nhưng vẫn gọi rượu vang đỏ của nhà hàng, nói rượu vang đỏ của nhà hàng này lấy trực tiếp từ một hầm rượu của Pháp, rất đáng nếm thử một lần. Đợi rượu lên, hần bắt đầu mời rượu Lục Lăng Hằng, cứ một chốc thì uống rượu Thiệu Hưng, một chốc lại uống rượu vang đỏ.

“Lần này phải cảm ơn cậu đã giao nhật ký của Quân Càn cho tôi, tôi mời cậu một chén.” Thẩm Bác Diễn nâng cốc lên rồi uống một hơi cạn sạch, Lục Lăng Hằng thấy thế đành phải uống cạn chén.

“Chuyện thử vai cho “Khương môn phi tương” tôi đã bàn với đoàn làm phim rồi, ngày mai cậu nghỉ ngơi cho tốt, sáng ngày kia thử vai, có được không?”

Lục Lăng Hằng vội nói: “Được ạ, cảm ơn Thẩm tổng.”

Thẩm Bác Diễn nghiêm mặt: “Chưa gì đã nói cảm ơn rồi? Sao không thành ý chút nào thế?”

Lục Lăng Hằng lo lắng không hiểu rõ ý của hần.

Thẩm Bác Diễn làm bộ vô ý lắc lắc chén rượu trên tay, lúc này Lục Lăng Hằng mới chợt hiểu ra, vừa thăm rửa Thẩm Bác Diễn dám bày trò này, vừa giả bộ thành khẩn đứng lên mời rượu Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn nhìn phản ứng của anh, khéo miệng nhovn lên thành nụ cười tươi. Nhìn xem, đây chính là Lục Quân Càn mà hần biết. Dáng vẻ lả lướt tựa nhìn là thiếu, giống như rất thuần khiết. Trong giới giải trí có không ít người nói anh đạo đức giả, bởi hành động của anh khiến người khác nghĩ anh thân thiết dịu dàng, là người dễ thân cận. Một siêu sao thiên vương lại đối xử thân thiết với mình như vậy, thế như đặt mình ở trong lòng, ai mà chẳng cảm động? Nhưng lâu dần, mọi người phát hiện chẳng qua sự dịu dàng ôn nhu đó chỉ là lớp vỏ ngoài, thật ra anh không đặt bất cứ ai trong lòng, chí ít cũng không quan tâm người khác như vẻ bề ngoài, những kẻ tự mình đa tình khó tránh khỏi yêu quá hóa hận, mà Lục Quân Càn lại rất dễ làm người khác tự mình đa tình, cũng bởi lý do này cho nên có không ít người thù hận anh. Thẩm Bác Diễn cũng từng tự mình đa tình, chỉ là mặc dù hần đã nhìn thấu bản chất Lục Quân Càn, nhưng hần cũng không cắt trái tim về. Huống hồ hần cũng không cảm thấy anh đã làm sai chuyện gì, mỗi người đều có một

cách đối nhân xử thế riêng của mình, Lục Quân Càn như vậy, chỉ có thể nói là đối nhân xử thế quá khéo léo, anh cũng không làm gì sai, càng không hại người khác.

Mà tính cách Lục Quân Càn như vậy, nên cũng có một số việc mà hắn không thích, với người quen anh sẽ thẳng thừng từ chối, nhưng với người không quen thì ngược lại có thể sai phái được anh.

Lúc Lục Lăng Hằng uống rượu Thẩm Bác Diễn nhìn chằm chằm anh, anh vốn chỉ muốn uống vài ngụm, nhưng dưới cái nhìn sầm soi của Thẩm Bác Diễn, anh đành bắt đầu uống cạn ly.

Được dấm ba ly, ánh mắt Lục Lăng Hằng bắt đầu mơ màng.

Bởi kiếp trước Lục Quân Càn bị bệnh tim nên không biết uống hai loại rượu khác nhau cùng lúc là dễ say nhất. Trước khi tới Thẩm Bác Diễn đã điều tra, Lục Lăng Hằng là một bợm rượu, nhưng tửu lượng lại không tốt, một người nếu uống trăm chén không say, vô luận người đó uống bao nhiêu cũng không ai để ý, chỉ có người nào vừa uống đã hồ đồ chọc người khác giận, người ta mới ghét việc người ấy uống rượu. Thẩm Bác Diễn nghe được Lục Lăng Hằng tửu lượng không tốt nhưng lại thích uống rượu, vừa say đã ăn nói bạt mạng, đặc tội không ít người. Nói ăn nói bạt mạng, cũng chính là uống say nói liều nói dai nói đại, giờ Lục Quân Càn đang sống trong thân xác Lục Lăng Hằng, Thẩm Bác Diễn đoán chừng tửu lượng vẫn như trước, cho nên cố ý chuốc quá chén để moi móc thông tin.

Trông Lục Lăng Hằng đã ngà ngà say, Thẩm Bác Diễn không chuốc rượu nữa, sợ anh uống nhiều sẽ khó chịu trong người.

“Lục Quân làm loại chuyện này, cậu cũng thấy khó chịu buồn bã phải không?” Thẩm Bác Diễn nói.

Lục Lăng Hằng trừng mắt nhìn, phản ứng có phần chậm chạp, mấy giây sau, anh thở dài, chủ động cầm chén lên uống một ngụm lớn: “Haizzz...”

Thẩm Bác Diễn đang nghĩ xem nên nói thêm gì nữa, đột nhiên Lục Lăng Hằng cất tiếng: “Cậu nói xem rốt cuộc trong lòng ông ta.. tôi là cái gì...”

Thẩm Bác Diễn ngẩn người, liền mừng rỡ: Đây là say quá hóa hồ đồ rồi! Cũng không cần hắn phải mở lời dẫn dắt lôi kéo nữa!!

Lục Lăng Hằng mơ màng một hồi, nhẹ giọng nói: “Tôi không tốt sao? Vì sao từ nhỏ tới giờ, ông ấy không tới nhìn tôi? Tôi nghe nói ông ấy tái hôn, lại có một đứa con trai, đối xử với người kia tốt vô cùng.. Chí ít là tốt hơn tôi nhiều...”

Thẩm Bác Diễn thấy anh như vậy, không khỏi thương tâm: “Không phải cậu không tốt, là ông ta..” Nhất thời hắn không biết phải an ủi thế nào, hắn gãi đầu, trở nên lóng ngóng vụng dại, dời trọng tâm câu chuyện sang mình: “Thật ra bố tôi cũng đều lắm, cậu biết vì sao tôi không thích quản lý chuyện làm ăn trong nhà không? Tôi...”

Hắn còn chưa nói hết, đột nhiên Lục Lăng Hằng đứng lên đi về phía hắn.

Thẩm Bác Diễn ngừng lời bên miệng, không hiểu nhìn anh.

Lục Lăng Hằng đi tới trước mặt Thẩm Bác Diễn, mặt không đổi sắc nhìn hắn chòng chọc.

Thẩm Bác Diễn: “?!”

Đột nhiên Lục Lăng Hằng bật cười khanh khách: “Đương nhiên không phải tôi không tốt rồi, tôi ưu tú như vậy cơ mà!” Anh ngồi xuống đùi Thẩm Bác Diễn, vòng tay ôm lấy cổ hắn, mặt cũng ghé tới gần, chớp mũi cơ hồ chạm vào bờ môi hắn: “Cậu nói gì đi?”

Nhất thời Thẩm Bác Diễn ngây ra, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lục Lăng Hằng lại cất tiếng một lần nữa, lần này giọng nói lại mang theo âm hưởng Đông Bắc: “Thằng nhóc nhà cậu, có phải thích tôi lâu rồi không?”

Thẩm Bác Diễn: “....”

“Cậu muốn làm người yêu tôi?” Lục Lăng Hằng nâng cằm hắn lên, nhếch môi nở nụ cười lưu manh, “Hay muốn cùng tôi lên giường?”

Thẩm Bác Diễn: “... Tôi đều, đều...”

“Tôi nói không phải cậu bị liệt dương chứ? Thích tôi bao nhiêu năm, lại ngớ ra không dám nói, vẫn là anh trai nói giúp cậu.” Lục Lăng Hằng cọ cọ trên đùi hắn, “Nhìn không ra tiểu tử nhà cậu lại muộn tao như vậy!!”

Sắc mặt Thẩm Bác Diễn hết xanh rồi lại tím, còn chưa kịp thanh minh, Lục Lăng Hằng đã lại nói tiếp.

“Cậu có tâm giặc nhưng không có gan giặc. Muốn lên giường với tôi phỏng?” Lục Lăng Hằng ngoài cười nhưng trong không cười mà ha hả mấy tiếng, sau đó đồng cảm vỗ vai hắn, lập tức thay đổi nét mặt cay nghiệt: “Mơ đẹp nhé?! Anh đây đẹp trai dư này, xuất sắc dư này, bao nhiêu người thích dư này, cậu có tư chất thiên bẩm gì đáng để anh đây phá giới vì cậu?! Trym cậu dài ba mươi centimet hở? Tôi khuyên cậu về nhà tự thẩm một mình đi!! Muahahaha, ha ha ha, ha ha ha...”

Thẩm Bác Diễn: “.....”

.o.

36. Chương 36: Anh Vội Mở Mắt Ra, Thẩm Bác Diễn Nằm Bên Cạnh Cũng Bị Anh Làm Cho Tỉnh Ngủ, Mơ Mơ Màng Màng Vuốt Mắt

– Anh vội mở mắt ra, Thẩm Bác Diễn nằm bên cạnh cũng bị anh làm cho tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng vuốt mắt.

Thẩm Bác Diễn đen mặt đỡ Lục Lăng Hằng ra khỏi bao sương. (bao sương: phòng riêng trong nhà hàng/rap hát..)

Lục Lăng Hằng đi không vững, nhưng cái miệng vẫn không chịu ngừng: “Cậu biết vì sao tui hấp dẫn nhiều fan như vậy hông? Vì tui quá đẹp giai! Hahaha...”

Thẩm Bác Diễn buồn bực không ngớt, hận không thể cởi tất nhét vào miệng anh. Đúng là không thể tưởng tượng nổi, hắn vốn định chúc say Lục Lăng Hằng rồi dụ nói ra, muốn biết vì sao anh trở thành Lục Lăng Hằng, kết quả tuy xác định được thân phận, nhưng lời không nên nói cũng tuôn một tràng dài.

Ba mươi cm? Con bà nó! Còn có thể mạnh miệng hơn nữa không? Đúng là đi chúc bực vào người mà!!

Rời khỏi bao sương, Thẩm Bác Diễn định đỡ Lục Lăng Hằng ra khỏi nhà hàng, lại thấy trên hành lang có một đám người đang nói chuyện, xem ra là mới vừa ăn xong đi ra khỏi phòng.

“Đạo diễn Trần, đã nói rồi đấy nhé!”

“Trường đài Lư khách khí quá rồi.”

“Tiểu Tôn cậu không tồi, cố gắng nỗ lực lên, sau này nhất định sẽ nổi tiếng!”

Thẩm Bác Diễn nhìn thoáng qua bên kia, thấy có vài người quen mắt, nhìn kĩ, nhận ra trong đó có trường đài Lư của đài truyền hình và đạo diễn Trần Hữu Dân, còn có mấy người không rõ tên, hình như cũng là nhân viên công tác trong đoàn làm phim và đài truyền hình.

“Nè!” Thẩm Bác Diễn chọc cùi chỏ vào người Lục Lăng Hằng, nhỏ giọng nói, “Cậu xem cái người kia, hình như là trợ lý của cậu đúng không?”

Lục Lăng Hằng mờ mịt ngẩng đầu: “Ai cơ?”

Thẩm Bác Diễn kéo Lục Lăng Hằng tựa vào tường, cũng không đi tới chào hỏi mà thờ ơ nhìn đám người kia rời đi. Hắn suy nghĩ một hồi, hỏi: “Trợ lý của cậu tên là gì ấy nhỉ? Hình như là.. Tôn Phương?”

“Tôn Phương?” Lục Lăng Hằng cười ha hả, “À, là cậu ấy!” Anh nhìn chằm chằm Thẩm Bác Diễn một hồi, kêu lên: “Tiểu Tôn! Mua cho tôi ly cà phê!”

Thẩm Bác Diễn thở dài một tiếng: “Đừng gọi!” Giờ hắn không muốn người khác phát hiện hắn ở cùng một chỗ với Lục Lăng Hằng, chuyện di sản còn chưa được giải quyết xong, làm mọi người hoài nghi sẽ không tốt. Hắn nhẹ giọng nói: “Không phải Tôn Phương là trợ lý của cậu sao? Sao lại ở chung một chỗ với đám người đó?”

Có trường đài truyền hình và đạo diễn lớn, có thể thấy bữa cơm kia không tầm thường. Tôn Phương là một trợ lý nhỏ, sao lại có mặt ở đó? Nếu cậu ta có dây mơ rễ má với mấy người này, việc gì phải làm trợ lý, cứ trực tiếp debut là được!

Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Bác Diễn cố ý nhỏ giọng nói, cũng làm bộ bí bí mật mật: “Cậu ta á? Cậu ta trèo cao rồi!”

Thẩm Bác Diễn ngắt ra: “Trèo cây nào?”

“Sao tôi biết được?”

Thẩm Bác Diễn nhìn theo hướng đám người kia đi, chân mày khẽ cau lại. Hắn vẫn nhớ cái cậu tên Tôn Phương này, những người bên cạnh Lục Quân Càn hắn đều cho điều tra qua, cái cậu Tôn Phương này hình như điều kiện gia đình không tốt lắm, tốt nghiệp trường cao đẳng, nói chung mọi mặt đều bình thường. Nhưng cậu ta từng luyện võ, đúng lúc công ty thiếu một ngôi sao hành động, hơn nữa ngoại hình cậu ta không tồi, cho nên đào tạo dự bị cho cậu ta. Trong lúc không có ai Lục Quân Càn từng nói với hắn, kiểu người có tính cách như Tôn Phương rất khó lẫn lộn trong giới giải trí, bởi cậu ta lúc nào cũng khúm núm bảo sao nghe vậy, nói thẳng ra là không lành lẹ. Thẩm Bác Diễn không thích Tôn Phương, bởi hắn nghĩ cái cậu Tôn Phương này luôn giấu kín tâm tư, thoát nhìn nhu nhược sợ phiền phức, nhưng thật ra cũng muốn trèo cao chẳng kém ai. Người như vậy so với những người viết rõ chữ ‘lợi dụng’ lên mặt càng đáng sợ hơn, bởi không biết lúc nào cậu ta sẽ đâm ngược lại mình.

“Có chuyện này tôi muốn hỏi cậu.” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn nghiêm túc nhìn Lục Lăng Hằng.

Về mặt Lục Lăng Hằng mở miệng.

Đúng lúc này nhân viên nhà hàng đi lên dọn phòng, Thẩm Bác Diễn lấy kính râm ra đeo cho Lục Lăng Hằng, sau đó đỡ anh ra khỏi nhà hàng.

Sau khi lên xe, cả người Lục Lăng Hằng mềm nhũn dựa vào người Thẩm Bác Diễn, Thẩm Bác Diễn vội vàng đỡ anh dậy, nghiêng người qua giúp anh thắt dây an toàn. Khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại, hơi thở nóng bỏng của Lục Lăng Hằng phả lên gò má Thẩm Bác Diễn, khiến lỗ tai hắn nóng lên. Hắn nghiêng mặt sang một bên, nhìn Lục Lăng Hằng vô hại, ngực ngửa ngửa một chút, do dự mấy giây, cuối cùng cũng dán môi tới.

Được vài giây sau, Thẩm Bác Diễn buông ra. Hắn căng thẳng đợi phản ứng của Lục Lăng Hằng, nhưng Lục Lăng Hằng chỉ trừng mắt nhìn, hình như không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Ngoài mặt Thẩm Bác Diễn vẫn có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đang có vô số con thảo nê mã phi nước đại: Hôn rồi hôn rồi hôn rồi

hôn rồi hôn rồi hôn rồi hôn rồi hôn rồi hôn rồi hôn rồi cuối cùng cũng hôn rồi!! Oa ha ha ha ha ha.....

Hắn uống vài ngụm nước lạnh để tỉnh táo lại, sau đó trợn trừng mắt nhìn Lục Lăng Hằng: “Sau này không được uống rượu nữa, biết chưa hả?!”

Lục Lăng Hằng kiêu ngạo bất tuân liếc mắt nhìn hắn, ợ rượu. (Kiêu ngạo bất tuân: kiêu ngạo không nghe theo)

Bởi vì phải lái xe nên Thẩm Bác Diễn chỉ uống một chén nhỏ sau đó không chạm tới rượu nữa. Hơn nữa hắn cũng phải giữ thần trí tỉnh táo, tránh cho Lục Lăng Hằng quá chén làm trò hồ đồ. Hắn khởi động xe, tâm tình hưng phấn dần dần bình tĩnh lại, thấp giọng hỏi: “Có chuyện này tôi vẫn cảm thấy rất kì lạ. Cậu.. đột nhiên... chết như vậy.. có phải quá kì lạ không?”

Lục Lăng Hằng không rõ lặp lại: “Kì lạ?” Sau đó lại cười khanh khách, “Tui sống tốt dư này mà, la lá la..”

Đối với việc Lục Quân Càn bất ngờ qua đời, trong lòng Thẩm Bác Diễn vẫn rất nghi hoặc. Lục Quân Càn là một người rất chú ý giữ gìn thân thể, đồ ăn giờ giấc sinh hoạt đều rất lành mạnh, cứ cách vài tháng là lại đi khám sức khỏe định kì, bác sĩ cũng nói là trường hợp của anh không đáng lo ngại, bệnh tình không ảnh hưởng tới tính mạng. Mặc dù lúc công tác trong đoàn làm phim khó tránh khỏi thức đêm để đẩy nhanh tiến độ, nhưng không đến mức không ngủ một hai đêm mà đột tử. Lúc đưa tới bệnh viện, bác sĩ nói là bệnh tim của anh đột phát dẫn tới tử vong, trên người không có bất cứ vết thương nào. Lúc đó viện có hỏi người nhà muốn khám nghiệm tử thi để kiểm tra cận kề không, nhưng người nhà đều biết anh có tiền sử bệnh tim, cho nên không cảm thấy có gì lạ, cũng không đành lòng để Lục Quân Càn chết không được toàn thây, cho nên không yêu cầu giải phẫu khám nghiệm.

Thẩm Bác Diễn không rõ có phải vì hấn quá quan tâm tới Lục Quân Càn cho nên không thể chấp nhận tin anh qua đời hay không, mà đó giờ vẫn cảm thấy nghi hoặc. Thành tựu sự nghiệp của Lục Quân Càn không nhỏ, khó tránh khỏi có kẻ tiểu nhân ghen ghét, nhưng những người đó chỉ muốn đim anh xuống, chứ Thẩm Bác Diễn không nghĩ ra ai hận anh đến mức muốn giết người, cho nên vẫn cố đè nén nghi ngờ của mình.

Nhưng ban nãy trông thấy Tôn Phương, Thẩm Bác Diễn lại nghĩ tới chuyện này. Đột nhiên Tôn Phương trèo cao, liệu chuyện này có liên quan gì tới cái chết của Lục Quân Càn không? Mặc dù Lục Quân Càn ngoài nóng trong lạnh từng khiến nhiều người đau lòng, nhưng mấy năm này anh không yêu đương, cho nên không thể có chuyện giết người vì tình, nếu cái chết của anh có uẩn khúc, nhất định là vì lợi ích.

Sau khi Lục Quân Càn chết đi, người được lợi nhất là ai? Nếu không có quyền nhật ký kia thì chính là cha của anh Lục Quân. Lục Quân cấu kết với Tôn Phương? Khả năng này không cao, một con bạc như Lục Quân không có gan làm loại chuyện này.

“Trước khi cậu phát bệnh, có cái gì lạ không?” Thẩm Bác Diễn không cam lòng mà hỏi. Bạn đang

Lục Lăng Hằng nghiêng đầu, dáng vẻ ngây thơ như trẻ nhỏ: “Thở gấp.. khó chịu.. sau đó phát bệnh.”

“Chỉ phát bệnh thôi? Không có gì khác?”

Lục Lăng Hằng sốt ruột: “Không thì là cái gì?”

Thẩm Bác Diễn không còn cách nào. Đến đương sự cũng không thấy có gì kì lạ, vậy chẳng lẽ là hấn nghĩ nhiều thật sao? Về phần người Tôn Phương này, trong giới giải trí có không ít trai gái không từ thủ đoạn, cũng không ít người nguyện bán mình để trèo cao, không chừng có một ông lớn nào đó vừa mất Tôn Phương. Quân Càn của hấn đã nói vậy, chắc cũng không cần phải bận tâm nữa.

Thẩm Bác Diễn liếc nhìn Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng lại bắt đầu hứng trí, hoa chân múa tay: “Mua ha ha ha, anh đây đẹp giai đệ nhất thiên hạ..”

Khóe miệng Thẩm Bác Diễn giật giật: Nghĩ quá nhiều rồi! Nhanh lái xe về thôi.

Thẩm Bác Diễn cũng không đưa Lục Lăng Hằng về nhà, giờ Lục Lăng Hằng say đến hồ đồ, nếu không ai hầu hạ, phỏng chừng có thể coi bồn cầu như giường ngủ. Hấn trực tiếp đánh xe về nhà mình, đỡ Lục Lăng Hằng vào nhà.

Về đến nhà Lục Lăng Hằng đã bắt đầu mơ màng ngủ. Thẩm Bác Diễn giúp anh thay quần áo, kéo anh vào phòng tắm tắm qua một cái, lúc tắm cho anh xong đi ra một tới thở hồng hộc. Hấn đỡ Lục Lăng Hằng xuống giường, nhìn bộ dạng nửa tỉnh nửa mê của anh, mệt không còn sức để thở: “Cái thằng ranh nhà cậu, dám nói ông liệt dương hả hả hả? Có tin ông đẩy làm cậu đến kêu cha gọi mẹ không?”

Lục Lăng Hằng chep miệng một cái, không nhin được trở mình, quay mông về phía Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn: “...”

Hấn nuốt nước miếng, lòng ngứa ngáy khó chịu, hận không thể lôi súng ra làm trận đại chiến ba trăm hiệp, cho cái tên đầu này mở mang kiến thức, biết hấn oai phong như nào, nhưng giờ Lục Lăng Hằng uống say, quả thật hấn không dám làm gì.

— Nếu lợi dụng người trong lúc khó khăn, kiếp trước hẳn cũng có rất nhiều cơ hội, nhưng tình cảm của hẳn dành cho Lục Quân Càn không phải chỉ ngủ là có thể buông xuống được. Với người này, trong lòng hẳn đã hình thành chấp niệm, hẳn muốn có được người này, vô luận Lục Quân Càn đã biến thành dạng gì, chỉ cần vẫn là Lục Quân Càn của hẳn, hẳn muốn ở bên Lục Quân Càn lâu thật lâu.

“Chết tiệt!”

Thẩm Bác Diễn tức giận mắng một tiếng, vào WC tự tắm. Vừa tắm, trong lòng vừa bèn lên lửa giận: Sao lại để tên ranh kia nói trúng rồi?! Sớm muộn cũng có ngày ông đây đòi cậu trả gấp trăm gấp bội lần!!

Sáng hôm sau, Lục Lăng Hằng ngủ một giấc tỉnh lại, cảm thấy có một cánh tay đặt trên ngực mình. Chẳng trách cả đêm đều mơ ác mộng bị trói buộc. Anh phiền não gạt cánh tay kia ra, mò tới da thịt trơn bóng của đối phương, sờng sốt mấy giây, lập tức tỉnh lại.

Anh vội mở mắt ra, Thẩm Bác Diễn nằm bên cạnh cũng bị anh làm cho tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng vuốt mắt.

Vài giây sau, bốn mắt nhìn nhau.

Nội tâm Lục Lăng Hằng gần như sụp đổ hoàn toàn: Con bà nó, cái quái gì đây?!!

37. Chương 37: Thẩm Bác Diễn Là Khoai Teo Trong Truyền Thuyết?

– Thẩm Bác Diễn là khoai teo trong truyền thuyết?

Thẩm Bác Diễn thấy Lục Lăng Hằng tỉnh lại, cũng chẳng phản ứng gì, chép chép miệng, tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp. Tối qua hẳn giúp Lục Lăng Hằng thu dọn xong một muốn chết, xong xuôi lại tự tắm, lúc này mặt trời đã lên cao nhưng vẫn chưa ngủ đủ.

Phản ứng đầu tiên của Lục Lăng Hằng là vén chăn lên nhìn, thấy có mặc quần lót, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp thở hết, lại ghen lại — Bà nó! Đây không phải quần lót của anh!!!

Hai thằng đàn ông trần truồng ngủ trên một cái giường, tối qua còn uống say, người bên cạnh lại si mê ham muốn mình lâu rồi, phản ứng đầu tiên của Lục Lăng Hằng là bọn họ say rượu loạn tính. Anh lộn nhào xuống đất, thấy quần mình vắt trên ghế, vội vã nhảy tới mặc quần vào.

Quay đầu lại, Thẩm Bác Diễn đang dựa vào giường, ngáp dài một cái: “Dậy rồi à?”

Lục Lăng Hằng nhìn hẳn đầy cảnh giác.

“Còn nhớ chuyện tối hôm qua chứ?”

Tối qua Lục Lăng Hằng say rượu, đầu giờ vẫn còn đau. Chuyện tối qua anh chỉ nhớ lắt nhắt chứ không rõ vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này. Anh cho rằng Thẩm Tiểu Cầu lợi dụng lúc mình say rượu mà dè mình, nhưng ban nãy anh linh hoạt nhảy xuống giường mặc quần không thấy khó chịu chút nào. Tuy rằng chưa từng bị gai dè qua, nhưng anh cũng biết hoa cúc bị hành hạ xong không thoải mái được, nếu đối phương thô bạo phồng chùng còn bị rách, mà dù đối phương có dịu dàng cẩn thận thì nhất định hoa cúc cũng sẽ sưng đau. Trừ phi Thẩm Tiểu Cầu là gai khoai teo, nếu không thì có nghĩa anh không bị xâm phạm.

Thẩm Bác Diễn mò chai nước Evian bên đầu giường uống một ngụm, lằm bằm nói: “Tối qua hành tôi mệt chết đi được. Cậu không nhớ cái gì thật sao?”

Lục Lăng Hằng như bị sét đánh, không thể tin trọn to mắt. Sáng sớm tỉnh dậy thấy cảnh này, nhìn thế nào cũng giống như đã có chuyện xảy ra, giờ Thẩm Tiểu Cầu kêu mệt, chẳng lẽ là anh dè Thẩm Tiểu Cầu?! Chẳng lẽ Thẩm Tiểu Cầu là thuần 0 sao?!

Thẩm Tiểu Cầu thấy đầu Lục Lăng Hằng chợt phát sáng như đèn nê ông, tưởng là anh nhớ tới đoạn nói chuyện tối qua. Hẳn vốn định nhân lúc Lục Lăng Hằng thần trí không rõ dụ dỗ nói ra, không muốn vạch

trần thân phận nhanh như vậy, việc này cũng không tốt lắm. Hấn thở dài, rời giường mặc quần áo, không ngờ mắt Lục Lăng Hằng trợn to hơn.

“Anh không sao sao?” Hành động của Thẩm Bác Diễn như này, không giống như vừa bị cái kia...

Thẩm Bác Diễn chẳng hiểu mô tê gì: “Tôi làm sao?”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Nói như vậy, chẳng lẽ không có gì xảy ra cả? Nhưng sao quần áo trên người anh lại bị cởi hết? Sao quần lót của anh lại bị thay?! Lục Lăng Hằng bứt rứt đến mức mặt đỏ bừng, không dám trực tiếp hỏi, chỉ lặng lẽ sờ hông mình, dè dè dặt dặt nói: “Quần áo của tôi.. sao lại...”

Quần áo hai người đặt chung một chỗ, Thẩm Bác Diễn đi tới bên cạnh anh mặc quần áo, Lục Lăng Hằng lập tức đỏ mặt lui về phía sau.

Thẩm Bác Diễn chú ý tới hành động của anh, ánh mắt trầm xuống. Gì đây? Hay là Lục Lăng Hằng hiểu nhầm cái gì rồi? Lẽ nào không nhớ ra chuyện tối qua? Thẩm Bác Diễn vội vàng hỏi: “Chuyện tối qua cậu còn nhớ rõ hay không?”

Lục Lăng Hằng lúng túng lắc đầu: “Uống say.. chỉ nhớ chúng ta cùng nhau ăn cơm, sau đó không nhớ rõ...”

Ý xấu nảy lên trong đầu, Thẩm Bác Diễn nhếch môi cười xấu xa: “Đêm qua cậu uống nhiều xong câu dẫn tôi, tôi liền làm cậu.”

“...” Lục Lăng Hằng kinh hãi. Anh chủ động câu dẫn? Mở hội nói giỡn quốc tế à? Sao có thể?!

Thẩm Bác Diễn vỗ vỗ bắp đùi mình: “Lúc ở trong nhà hàng cậu ngồi lên đùi tôi, không nhớ sao?”

Thẩm Bác Diễn nói như vậy, Lục Lăng Hằng cũng lơ mơ có ấn tượng, hình như anh có ngồi trên đùi Thẩm Bác Diễn, còn nâng cằm hấn lên câu dẫn... Về phần nói gì, bởi vì say rượu nên lời nói trước cách lời nói sau vụn vặt, lúc này anh không nhớ nổi mấy câu, chỉ nhớ rõ hình như mình nói “Tui đẹp giai, tui đẹp giai nhất quả đất”, bởi vì nói nhiều nên có ấn tượng khá sâu đậm...

Lẽ nào anh thật sự câu dẫn Thẩm Bác Diễn?! Trước đây anh chưa từng say rượu, căn bản không biết say rượu rồi sẽ biến thành dạng gì, chỉ nghe thấy người ta nói say rượu sẽ thất thố, mấy chuyện này cứ tưởng...

Thẩm Bác Diễn vẫn len lén quan sát Lục Lăng Hằng, chỉ thấy nét mặt anh có phần khiếp sợ, chứ không hề giận dữ, thế là lại lớn gan nói tiếp: “Nhớ ra chưa? Cậu còn nói tôi liệt dương, cho nên tôi chứng minh cho cậu thấy. Không ngờ, cậu...” Hấn quan sát Lục Lăng Hằng từ trên xuống dưới một lượt, vẻ mặt nghiến ngậm, “Biểu hiện không tồi.”

Liệt dương?! Anh nói Thẩm Tiểu Cầu liệt dương?! Con bà nó rớt cuộc xảy ra chuyện gì mà anh lại đi nói những lời thô tục như thế?! Loại chuyện này trước đây anh chỉ dám nghĩ trong lòng, chứ tuyệt đối không mở miệng nói ra ngoài!!!

Khoan đã, Thẩm Tiểu Cầu nói chứng minh cho anh xem, chứng minh cái gì cơ? Chẳng lẽ hấn làm thật? Nhưng sao anh không có chút cảm giác nào, lẽ nào Thẩm Tiểu Cầu liệt dương thật? Còn là giai khoai teo trong truyền thuyết?!

Thẩm Bác Diễn liên tục thử phản ứng của Lục Lăng Hằng, muốn xem giới hạn anh ở đâu, không ngờ Lục Lăng Hằng lại quan sát hấn từ trên xuống dưới một lượt, cũng không biết là cố ý hay vô tình, nhìn liếc qua đũng quần hấn, vẻ mặt không còn gì để nói... trông như là đồng cảm?!

“Cậu đang nghĩ cái quỷ gì đấy?!” Cuối cùng Thẩm Bác Diễn không nhịn được, không nặng không nhẹ đập vào vai Lục Lăng Hằng: “Cái vẻ mặt gì đây?!”

Lục Lăng Hằng không nói lời nào, vừa lui về phía sau vừa dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Bác Diễn, đảo mắt đã sắp dựa vào tường.

Thẩm Bác Diễn bị phản ứng này của anh chọc tới buồn cười, tiến nhanh về phía trước, nháy mắt ép anh vào góc tường: “Sao không giận? Tôi nói tôi làm cậu, không phải nên tức giận hay sao?”

Lục Lăng Hằng ngẩn người. Quả thật anh không tức giận một chút nào, có lẽ là chuyện này nằm ngoài dự liệu của anh cho nên anh ngạc nhiên nhiều hơn là sợ hãi. Nhưng Thẩm Bác Diễn nhắc nhở như vậy, đúng là trong lòng anh bắt đầu có chút không hài lòng và mất tự nhiên: Không phải Thẩm Bác Diễn yêu Lục Quân Cần muốn chết sao? Nhưng giờ anh là Lục Lăng Hằng mà! Rốt cuộc Thẩm Tiểu Cầu nghĩ như nào?! Sao có thể tùy tiện như vậy!!

Thẩm Bác Diễn thấy mình đã nói như vậy mà Lục Lăng Hằng vẫn không tức giận, thấy hơi hận vô cùng: Chẳng lẽ không ngại sao? Đâu! Biết thế tối qua đã không chịu đựng để rồi phải tự thối!!

Lục Lăng Hằng cẩn thận nói: “Anh nói thật à? Hay là đùa vậy?”

Thẩm Bác Diễn buồn bực khoát tay, quay về lấy quần áo mặc: “Đùa cậu thôi. Tôi không phải người nhân lúc người ta gặp khó khăn mà lợi dụng!”

Lục Lăng Hằng thở phào nhẹ nhõm, cũng quay lại tiếp tục mặc quần áo. Anh tương đối mơ hồ hỏi: “Tôi qua anh giúp tôi thay quần à?”

“Trước khi ngủ tắm cho cậu!” Thẩm Bác Diễn tức giận, “Cậu uống say khướt, tôi không dám để cậu về một mình, cho nên đưa cậu về.”

Lục Lăng Hằng then đỏ mặt, ngượng ngùng cười nói: “Xin lỗi, không ngờ lại uống nhiều như vậy.” Trong lòng lại thầm mắng: Không phải đều là nhà người rớt sao!!!

“Thẩm tổng cũng thật là, tôi uống say đỡ tôi ngủ trên sofa là được rồi, còn cho tôi ngủ trên giường của anh.” Mơ nó? Nhà to như vậy, đâu chỉ có một cái giường, để tôi ngủ chung một giường còn cởi quần áo, không phải cố ý gây hiểu lầm thì là cái gì?!

Thẩm Bác Diễn hừ lạnh: “Cậu ngủ cũng không an phận, nửa đêm đi wc, xong vẫn còn say khướt, ở trong wc hét hát rồi lại nhảy, vẫn là tôi phải kéo cậu về ngủ! Không thì cậu ngủ thẳng trong bồn tắm, còn không phải vì sợ cậu sinh bệnh sao?”

Mặt Lục Lăng Hằng càng đỏ hơn, hoàn toàn không tưởng tượng nổi mình làm nhiều chuyện mất mặt như vậy.

“Yên tâm đi, không mặc quần áo là vì tôi thích ngủ nude, thay quần lót mới cho cậu đấy!” Thẩm Bác Diễn nói, “Còn vấn đề gì không? Cậu còn nhớ cái gì không?”

Lục Lăng Hằng vội vàng lắc đầu. May mà anh uống say bí tỉ, tuy trong đầu bắt đầu lục tục hiện lên vài hình ảnh, nhưng anh hận không thể vĩnh viễn không nhớ ra những chuyện mất mặt như này!

“Tự đi vào phòng rửa mặt đi, có bàn chải và khăn mặt mới đấy.” Thẩm Bác Diễn cầm điện thoại ngồi xuống bên giường, “Cậu đi trước đi.”

Quả thật Lục Lăng Hằng không còn mặt mũi nào để đợi nữa, chạy ào vào phòng rửa mặt.

Lục Lăng Hằng vừa đi, Thẩm Bác Diễn liền nở nụ cười gian xảo, mở điện thoại ra bắt đầu thưởng thức thu hoạch tối qua. Trình độ quân tử Liễu Hạ Huệ của hắn cũng chỉ có giới hạn, người trong lòng nằm bên cạnh mình sao có thể cái gì cũng không làm được?! Hắn á, thừa lúc Lục Lăng Hằng ngủ len lén hôn vài cái, còn chụp vài bức ảnh lúc anh ngủ, Lục Lăng Hằng uống rượu vào ngủ cũng rõ kì quái, tối qua cái mộng uốn tới ẹo lui như con sâu, hắn quay video cả rồi. Tối qua lúc giúp Lục Lăng Hằng tắm, cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn xong hết, như này hơi quá rồi còn gì! Tất nhiên, mấy tấm hình và video này hắn cũng cất kỹ, giới hạn chỉ mình mới được xem, tuyệt đối không để bất cứ ai biết, càng không để Lục Lăng Hằng phát hiện hắn len lén làm chuyện này. Những lúc cô đơn tịch mịch hắn còn có thể lấy mấy hình này ra tự thối... Đâu xanh! Sao lại nghĩ tới tự thối rồi! Đúng là bị tên ranh kia nguyên rửa rồi!!

Mặt Thẩm Bác Diễn tối sầm lại, vội vàng cắt điện thoại đi.

Hai người rửa mặt xong đi ra phòng khách, phát hiện trong bếp đã có bữa sáng cô giúp việc làm, bữa sáng vẫn còn đang nóng. Thẩm Bác Diễn không thích giúp việc quấy rầy không gian riêng của mình, cho giúp việc ở căn nhà bên cạnh, để đến giờ cơm cô ấy làm, lúc hắn ra khỏi nhà thì thu dọn nhà cửa một chút, cho hắn có không gian riêng tư.

“Cùng ăn sáng đi.” Thẩm Bác Diễn mời.

Lục Lăng Hằng không dám nán lại lâu: “Không cần đâu Thẩm tổng, cảm ơn anh tối qua đã chăm sóc tôi, tôi phải đi đây.”

“Ăn chút rồi đi.”

“Thật sự không cần đâu.”

Thẩm Bác Diễn thấy thế cũng không ép ở lại, hỏi: “Tối qua tôi bảo cậu thử vai “Khương môn phi tương” vào ngày mai, còn nhớ chứ?”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút. Lời này hình như nói trước khi anh say, vẫn còn có chút ấn tượng, thế là anh gật đầu.

“Nhớ là được rồi.” Thẩm Bác Diễn nói, “Vậy cậu về nhà chuẩn bị cho tốt.”

Lục Lăng Hằng vội vã cáo từ, như gió mà rời khỏi nơi ở của Thẩm Bác Diễn.

Vịt luộc vào bát rồi nhưng lại không dám ăn, giờ vịt bay đi rồi, nhưng tâm tình Thẩm Bác Diễn vẫn rất tốt, vừa ăn sáng vừa cao hứng ngâm nga. Hắn vừa ăn vừa gọi điện thoại cho ekip quảng cáo, để họ lập tức gửi toàn bộ cảnh quay quảng cáo chưa biên tập, bao gồm tất cả những cảnh bỏ đi không sử dụng cho mình, định bụng bổ sung thêm vào bộ sưu tập fanboy.

Hắn thế mà bắt Lục Quân Càn múa cột cho mình, tuy rằng ngấm lại mình đối xử với Lục Quân Càn như vậy có chút kinh hồn bạt vía, nhưng nói tóm lại, cảm giác này đúng là —— sướng muốn chết!!!

Lục Lăng Hằng ra khỏi tiểu khu, nhanh chóng bắt xe về nhà. Anh ngồi trên xe, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhưng tâm tư vẫn còn ở nơi ban nãy.

Sao lúc này Thẩm Bác Diễn gạt anh, anh lại không tức giận? Giờ ngấm lại vấn đề này, chính anh cũng thấy kì quái.

Trước kia bởi vì lý do sức khỏe, nên từ nhỏ tới giờ anh là một người tương đối cấm dục. Anh chưa từng yêu đương nghiêm túc, nhưng cũng rất đào hoa. Lúc mới chân ướt chân ráo vào giới giải trí, sớm chiều ở chung với nữ chính, trai xinh gái đẹp ngày nào cũng thảo luận diễn cảnh tình cảm, khó tránh khỏi nảy sinh hảo cảm, thậm chí cũng đã xác định quan hệ bạn trai bạn gái. Nhưng phim vừa kết thúc, bởi vì công việc mà hai người lập tức xa nhau, bạn gái lại yêu nam chính dễ nhìn trong phim mới, mà nữ diễn viên hợp tác cùng cũng bắt đầu lấy lòng anh. Sau này anh mới hiểu, hình thức ở chung này căn bản không phải là yêu đương, chỉ có thể coi là giải sầu tịch mịch. Tình cảm trong giới giải trí biến hóa khôn lường, đôi khi không phải là quy tắc ngầm mà là mọi người đều quá tùy tiện, chuyện như vậy xảy ra một hai lần, chính anh cũng thấy phiền, hơn nữa lúc mới bắt đầu công ty cũng không thích anh yêu đương, để anh có thể chuyên tâm công tác, cho nên anh cũng không ‘yêu’ nữa. Sau này quay phim thể nghiệm bách vị nhân sinh thấy hay ho, nhưng ra ngoài đời lại khác, nếu dính dáng quá sâu tới chuyện yêu đương ngược lại sẽ gây ra rất nhiều phiền phức, thế nên anh quyết định đợi đến năm ba mươi lăm tuổi, khi đó tìm một người bình thường sống cùng nhau, cũng không phải vì ái tình, tình yêu oanh oanh liệt liệt cỡ nào anh đều đã được trải nghiệm qua trong phim, chỉ là vì muốn có một người bên cạnh, không muốn quá cô đơn mà thôi.

Mà người kia, anh chưa từng nghĩ sẽ là Thẩm Bác Diễn. Bởi Thẩm Bác Diễn không phải người bình thường, không phải một người hoàn toàn không góc cạnh có thể thích hợp với anh như anh tưởng tượng.

Song khi anh hiểu lầm mình và Thẩm Bác Diễn xảy ra quan hệ, anh lại không hề tức giận. Tưởng tượng một chút nếu như người say rượu loạn tính với anh là người khác, dù cho có là diễn viên nữ từng hợp tác với anh, là đạo diễn hay là người đầu tư, thậm chí là Mã Du, anh cũng đều thấy phản cảm. Nhưng sao với Thẩm Bác Diễn lại không có cảm giác đó?

Lục Lăng Hằng phiền não cào đầu. Không được, không được, nghĩ nhiều làm gì chứ! Tuy rằng trước mặt anh thoát nhìn Thẩm Tiểu Cầu như con cún lông vàng ngoan ngoãn, nhưng thực tế bản chất Thẩm Tiểu Cầu là sói! Mà nếu không phải sói thì cũng là con Husky phiền phức! Có đánh chết anh cũng không muốn yêu đương với Husky!!!

Bên kia, Thẩm Bác Diễm sung sướng ăn xong bữa sáng, lại bắt đầu mở điện thoại xem lại kiệt tác của mình, đang lúc cười ha hả không ngừng, hần nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Anh đây.”

Thẩm Bác Diễm vội vàng đi ra mở cửa, ngạc nhiên nói: “Anh, sao anh lại tới đây?”

.o.

38. Chương 38: Thử Vai

– Thử vai.

Thẩm Thanh Dư nói: “Anh thấy em đăng tin lên weibo, cho nên tới thăm một chút.”

“Ừ?” Thẩm Bác Diễm vẫn còn đang đắm chìm trong tâm trạng vui vẻ, chưa kịp phản ứng lại.

“Di chúc của Lục Lăng Hằng.” Thẩm Thanh Dư nói: “Anh nghĩ..” Anh cân nhắc tìm từ một chút, nuốt lời ‘sợ em sẽ buồn bã’ bên miệng xuống, dù sao bộ dạng Thẩm Bác Diễm bây giờ thoạt nhìn không có chút khổ sở nào, “Em sẽ muốn tìm người uống rượu cùng.”

Thật ra nếu không có Lục Lăng Hằng, nếu như quyển nhật ký này do chính Thẩm Bác Diễm tìm được, sau khi Lục Quân Càn qua đời hần lại thấy nhật ký Lục Quân Càn viết, hơn nữa để giữ gìn danh nghĩa cho Lục Quân Càn còn phải đối đầu với Lục Quân, nhất định hần sẽ rất đau buồn khổ sở, nói không chừng sẽ tới bar mua say cả đêm. Nhưng kể từ khi biết Lục Lăng Hằng chính là Lục Quân Càn, hần chẳng thèm nghĩ tới mấy chuyện này nữa.

Nhưng thấy Thẩm Thanh Dư quan tâm như vậy, Thẩm Bác Diễm vẫn rất cảm động: “Anh, vẫn là anh hiểu em nhất. Vào ngồi đi, anh đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi, ai dậy muộn như em.” Thẩm Thanh Dư bước vào phòng, “Lúc vào tiểu khu hình như anh thấy Lục Lăng Hằng. Hần là đi ra từ chỗ em nhỉ?”

“À...” Thẩm Bác Diễm ngượng ngùng gãi đầu, “Vâng, em tìm cậu ta có chút việc.”

Thẩm Thanh Dư thấy trên bàn ăn vẫn còn bày bát đĩa, hiển nhiên mới ngủ dậy, sáng sớm đã gọi người tới nói chuyện? Anh suy nghĩ một hồi, nhú mày nói: “Không lẽ tối qua cậu ta ở chỗ em?”

Thẩm Bác Diễm bị vạch trần, cười khì khì: “Vâng, tối qua em mời cậu ta đi ăn cơm, hỏi vài chuyện, kết quả cậu ta say bí tỉ, không đưa về nhà cậu ta được, nên đưa về đây.”

Về thân phận thật của Lục Lăng Hằng và chuyện nhật ký, tuy là anh trai mình, nhưng tạm thời Thẩm Bác Diễm không có ý định nói, cũng không phải hần không tin tưởng Thẩm Thanh Dư, chỉ là nhiều người biết hơn sẽ càng thêm phiền phức, hần không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp, cho nên vẫn chọn cách giấu diếm.

Thẩm Thanh Dư không thể tin: “Em dẫn cậu ta về nhà qua đêm? Hai người.. Em sẽ không...”

“Anh nghĩ đi đâu đấy.” Thẩm Bác Diễm vội vã phủ nhận, “Không có đâu, hôm qua cậu ta uống say thật mà, dù sao em cũng là người hẹn cậu ta, cũng không thể quăng cậu ta ở ngoài đường được. Anh đừng có nghĩ nhiều.”

Thẩm Thanh Dư nheo mắt hí, tiến lên huých vai hần một cái, trêu chọc nói: “Em chịu dẫn cậu ta về nhà như vậy là cũng có ý với người ta rồi phải không?”

Thẩm Bác Diễm không phủ nhận, dờn trọng tâm câu chuyện: “Em đi lấy cho anh cốc nước.”

“Không cần.” Thẩm Thanh Dư kéo hần ngồi xuống: “Chiều nay anh còn phải đi bàn bạc công chuyện, vừa hay đi qua đây, sợ em tâm tình không tốt, cho nên tới thăm em một chút. Anh còn tưởng Lục Quân Càn qua đời xong em sẽ không tiến bước nữa được, giờ như này cũng tốt.”

“Nói bậy bạ gì thế?” Thẩm Bác Diễn trừng mắt chất vấn, “Em còn chưa hỏi anh, anh nói với Lục Lăng Hằng cái gì đấy?!”

Thẩm Thanh Dư có lý chẳng sợ mà hỏi ngược lại: “Anh nói cái gì? Anh bảo cậu ta an ủi em một chút. Cậu ta là em họ Lục Quân Càn, anh nghĩ cậu ta có thể khuyên nhủ được em. Lần trước thấy em uống thuốc trầm cảm, anh lo em xảy ra chuyện không may.”

Thẩm Bác Diễn nghe xong mấy lời này, trong lòng cảm thấy ảm áp. Từ nhỏ tới giờ, cha mẹ đều thả lỏng hần, ngoại trừ việc muốn hần khá lên có thể thừa kế sản nghiệp trong nhà ra, những chuyện khác căn bản không quan tâm tới, cũng chỉ có người anh Thẩm Thanh Dư này là quan tâm tới cuộc sống và chuyện tình cảm của hần, cho nên đó giờ hần vẫn luôn nghe lời Thẩm Thanh Dư, lúc Lục Quân Càn mới qua đời, quả thật tâm lý hần có vấn đề, nhưng kể từ lúc bắt đầu hoài nghi thân phận Lục Lăng Hằng, hần cũng không uống thuốc trầm cảm nữa, tinh thần khá lên không ít.

Thẩm Thanh Dư lại nói tiếp: “Anh cũng không ngờ, tiểu tử Lục Lăng Hằng này lại có bản lĩnh như vậy, nhìn tinh thần em gần đây khá lên nhiều. Nhưng kể cũng đúng, con người ta đều thích một kiểu, Lục Lăng Hằng có phần giống như anh trai, khó trách em...”

Thẩm Bác Diễn lớn tiếng cắt ngang: “Không ai có thể so sánh với Lục Quân Càn!” Tuy giờ đã biết Lục Quân Càn biến thành Lục Lăng Hằng, nhưng nghe Thẩm Thanh Dư so sánh người khác với Lục Quân Càn, hần vẫn thấy rất khó chịu.

“Rồi rồi, không nói nữa.” Thẩm Thanh Dư bật cười, “Giờ em khá lên nhiều, còn nhớ trước đây em nói muốn mở công ty không? Giờ còn định làm không?”

Trước Thẩm Bác Diễn nói muốn mở công ty điện ảnh cũng không phải chuyện đùa, hần thật sự muốn làm, nhưng cũng là vì Lục Quân Càn. Nhưng sau đó Lục Quân Càn qua đời, hần có làm nữa cũng không ý nghĩa. Nhưng bây giờ..

“Có!” Thẩm Bác Diễn nói, “Giờ em cũng không còn nhỏ, phải làm chút việc gì đó, không để người khác coi thường là nhị thế tổ!” Trước đó Lục Lăng Hằng có nhắc tới chuyện này, chính tổ vẫn còn nhớ rõ.

Thẩm Thanh Dư có hơi giật mình: “Đúng là Lục Lăng Hằng...”

Thẩm Bác Diễn trừng mắt nhìn anh trai, anh nhún nhún vai không nói nữa: “Được rồi, nhìn em không việc gì là anh an tâm rồi. Anh tới là để thăm em một chút, không còn chuyện gì nữa. Anh đi trước.”

Thẩm Bác Diễn tiễn anh trai đi, trước khi đi Thẩm Thanh Dư quay đầu nhìn hần nở nụ cười, sau đó xoay người đi.

Hôm sau, Lục Lăng Hằng đi thử vai cho “Khương môn phi tương”.

“Khương môn phi tương” là một bộ phim cổ trang tiên hiệp, truyền thuyết xưa có dẫn, trên thế giới có tồn tại tiên ma thượng cổ. Khương môn là một tộc của Bách tướng môn, kế thừa huyết mạch của tiên tộc ngày trước; trong tộc có một thanh Long Huyết Thần Kiếm được coi như báu vật quý giá để trấn tộc, từng thuộc về người đứng đầu Bách tướng môn, sau này bởi vì thanh Long Huyết Thần Kiếm bị trộm mất, cho nên Khương môn dần dần xuống dốc.

Câu chuyện bắt đầu khi có một dị tộc xâm lược vùng Trung Nguyên, người của Bách tướng môn không thể chống đỡ dị tộc xâm lăng, khiến bách tính trăm họ ở Trung Nguyên rơi vào cảnh lầm than. Người kế vị của Khương môn là Khương Diệc Long, để bảo vệ quốc gia mình, gây dựng lại Bách tướng môn và Khương môn, bắt đầu lên đường bước vào cuộc hành trình tìm kiếm Long Huyết Thần Kiếm, dọc đường kết giao đồng bạn, chém yêu trừ ma, cuối cùng cũng thành công tìm lại được thần kiếm, thống lĩnh Bách tướng môn, diệt dị tộc dưới thành kiếm thần, dân chúng lại được an bình.

Những năm gần đây, phim tiên hiệp cổ trang thể loại này rất được ưa chuộng, chỉ cần chế tác tốt, nhất định sẽ trở thành một bộ phim bom tấn, hơn nữa diễn viên trong phim cũng sẽ theo đà nổi tiếng. Đây cũng

chính là nguyên nhân Lục Lăng Hằng coi trọng bộ phim này, muốn thử vai.

Lần này Lục Lăng Hằng thử vai nam thứ số hai, cũng là nhân vật phản diện của phim, môn đệ Kiếm Ma Lăng Kiếm Vân. Tuy là nhân vật phản diện, nhưng trong phim có rất nhiều phân cảnh của người này, bởi vì thoát đầu nhân vật này không bị vạch trần, hơn nữa còn là bạn tốt của nam chính, cùng nam chính trên hành trình tìm lại bảo kiếm, mãi tới những tập gần cuối thân phận mới bị lật tẩy.

Hơn nữa, bộ phim “Khương môn phi tương” này thú vị ở chỗ, bình thường diễn viên chính trong phim truyền hình và điện ảnh thường theo hình tượng thánh mẫu, chỉ cần thấy thế giới có sự bất công sẽ đứng ra hành hiệp trượng nghĩa, nhưng trong “Khương môn phi tương”, hình mẫu này lại được dành cho nam phản diện số hai, cũng chính là Lăng Kiếm Vân, mà nam chính Khương Diệc Long lại là một người có phần lưu manh thích chọc cười đùa dai. Thậm chí thoát đầu Khương Diệc Long cũng không muốn gánh trọng trách lên vai, cũng là do Lăng Kiếm Vân khuyên bảo, mãi tới khi người nhà gặp chuyện Khương Diệc Long mới quyết định bước vào cuộc hành trình tìm thanh kiếm. Đương nhiên, Lăng Kiếm Vân làm vậy cũng bởi có tư tâm, chỉ dòng máu thần mà nam chính kế thừa mới có thể phá bỏ phong ấn thanh thần kiếm Lăng Kiếm Vân đánh cắp.

Bởi nội dung phim sửa cũ thành mới, cho nên lúc chọn diễn viên cũng phải chọn tới chọn lui, chọn vai cho nhân vật phản diện không phải chọn người có bộ dạng lưu manh, mà ngược lại, tìm một người có vẻ chính trực ngay thẳng, hình tượng này Lục Lăng Hằng rất phù hợp.

Lục Lăng Hằng tới nơi thử vai, anh tới tương đối sớm, đạo diễn còn chưa tới, bởi còn chưa ăn sáng nên anh lấy một quả táo trong túi ra gặm.

Gặm được vài miếng, trợ lý chạy tới nói cho anh biết nhóm đạo diễn phụ trách thử vai lần này đã tới, bảo anh đi gặp một chút. Anh vội cất trái táo lại, đi vào chào hỏi đạo diễn, sau đó anh nhìn thấy — Thẩm Bác Diễn đang ngồi bắt chéo chân bên cạnh Trương Khôn.

Miếng táo chưa nhai hết thiếu chút nữa nghẹn trong họng. Sao đi đâu cũng thấy mặt Thẩm Tiểu Cầu vậy!!! Lục Lăng Hằng ngẩn người quên mất cả chào hỏi, anh ngáy người mấy giây, vẫn là đạo diễn Trương Khôn híp mắt cười bắt chuyện trước: “Tiểu Lục, tới rồi đó hả? Rồi, đi thay quần áo trước đi rồi thử vai.”

Lục Lăng Hằng hoàn hồn lại, lúng túng đáp: “Vâng..”

“Nhanh thay đi.” Chân Thẩm Bác Diễn bắt chéo kia lắc lư, “Hôm nay tôi với đạo diễn Trương phụ trách buổi thử vai của cậu, biểu hiện cho tốt vào.”

Lục Lăng Hằng lại bị nghẹn nước miếng. Thẩm Bác Diễn? Giúp anh thử vai? Đúng là dọa người mà, không biết vai này có nhận được nữa hay không!!

Trợ lý đạo diễn dẫn Lục Lăng Hằng vào phòng hóa trang, đưa một bộ quần áo cổ trang cho anh thay. Hôm nay anh thử vai, bởi vì dù sao cũng là phim cổ trang nên ngoại trừ quan sát diễn xuất của anh, đạo diễn còn phải nhìn xem sau khi hóa trang hình tượng anh có phù hợp với vai diễn hay không.

Trước khi Lục Lăng Hằng vào phòng thay quần áo, lo lo lằng lằng hỏi: “Hay cho tôi xem kịch bản trước xem có thay đổi không?” Thẩm Bác Diễn xem anh thử vai, anh bắt đầu lo lắng không biết lát nữa kịch bản có biến thành để anh mặc đồ cổ trang nhảy Gangnam style hay không nữa.

Về mặt trợ lý mờ mịt: “Không thay đổi, nhanh thay quần áo đi.”

Lúc này Lục Lăng Hằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hóa trang xong đi ra, Trương Khôn và Thẩm Bác Diễn đang nói chuyện, nghe thấy tiếng quay đầu lại, cả hai đều sững sốt. Bộp một tiếng, tập kịch bản trong tay Trương Khôn rơi xuống đất nhưng ông lại không có chút phản ứng nào.

Có diễn viên chỉ hợp đóng hiện đại, có diễn viên chỉ hợp cổ trang, có diễn viên chỉ có thể để một kiểu tóc, nên cho dù Lục Lăng Hằng có đẹp trai cỡ nào, nếu không hóa trang thì không ai có thể đảm bảo anh hợp hay không. Nhưng đáng về Lục Lăng Hằng không tồi, vô luận tóc dài hay ngắn anh đều rất hợp. Hơn nữa, đầu phim Lăng Kiếm Vân mặc đồ đệ tử đạo gia, khoác lên người đạo bào xanh phiêu dật, đội búi tóc, mặt

có dặm một lớp phấn mỏng, khí sắc anh vốn hồng nhuận, không cần bật ánh sáng đã có vẻ giống như tiên nhân hào hiệp xuất trần!

Trương Khôn lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện mình đánh rơi kịch bản, nhanh chóng nhặt lên.

Thẩm Bác Diễn vẫn còn nhìn chăm chăm Lục Lăng Hằng, không nháy mắt tới một cái. Hắn nhớ lại hôm trước Lục Lăng Hằng chỉ mặc độc một cái quần lót, cái mông uốn tới ẹo lui trên giường mình, khác hoàn toàn với đệ tử tiên gia trước mặt hắn lúc này đây, hợp hai hình ảnh lại một chỗ... mức độ kích động không phải dạng vừa đâu!!

“Khụ.. Cậu chuẩn bị diễn thử một cảnh.” Trương Khôn vội vã cười híp mắt mở miệng nói, xoa dịu bầu không khí im lặng.

Lục Lăng Hằng gật đầu, đi tới một bên chuẩn bị.

“Cái này.. Thẩm Tổng.” Trương Khôn dè dè dặt dặt lên tiếng, “Tôi thấy cậu ấy đẹp trai quá, liệu Cảnh Thanh có bị vượt mặt không?” Cảnh Thanh là diễn viên đóng Khương Diệc Long đã được định từ trước.

Trương Khôn cũng là một người khôn khéo, với việc thử vai quyền đạo diễn không bằng quyền nhà đầu tư, vốn Thẩm Bác Diễn đề cử Lục Lăng Hằng với ông, không cho Lục Lăng Hằng thử vai mà vào thẳng đoàn làm phim ông cũng không nói gì, nay cũng chỉ định tới để xem qua một chút. Nhưng lúc này thấy Lục Lăng Hằng hóa trang cổ trang, ông bắt đầu lo lắng Lục Lăng Hằng đóng nam phụ sẽ quá nổi bật..

Thẩm Bác Diễn nói qua loa: “Bảo thợ trang điểm hóa trang cho Cảnh Thanh đẹp trai lên.”

Trương Khôn khóc không ra nước mắt. Thợ trang điểm có tài giỏi thần kì tới đâu cũng chỉ có giới hạn thôi ạ!! Không bằng hóa trang cho Lục Lăng Hằng xấu đi, vậy xem ra còn dễ dàng hơn..

Lục Lăng Hằng chuẩn bị xong quay về giữa phòng: “Đạo diễn.. Thẩm tổng, tôi chuẩn bị xong rồi.”

Trương Khôn cười ha hả nói: “Vậy...”

Đột nhiên Thẩm Bác Diễn đứng lên: “Tôi diễn phụ cùng cậu.”

Trương Khôn: “....”

Lục Lăng Hằng: “....”

Cảnh thử vai này là Lăng Kiếm Vân phát hiện bên đường có ác bá chọc ghẹo dân nữ, sau đó tiến lên giải cứu dân nữ, chính trực ngay thẳng mà chống lại ác bá. Chủ yếu là thể hiện mặt đoàn chính và tinh thần trọng nghĩa của Lăng Kiếm Vân ở đầu phim.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Anh diễn ác bá?”

“Không.” Khóe miệng Thẩm Bác Diễn cong lên, “Tôi diễn dân nữ.”

39. Chương 39: Ghen

– Ghen.

Một anh giai cao mét tám lăm nói muốn diễn dân nữ bị ác bá đùa giỡn, Lục Lăng Hằng kinh hãi. Nhưng so với Lục Lăng Hằng, đạo diễn Trương Khôn còn giật mình hơn.

“Bộp!” Kịch bản thử vai trong tay Trương Khôn lại rơi xuống đất một lần nữa.

Trong lòng Trương Khôn, Thẩm nhị thiếu gia là một người bụng dạ khó lường, chỉ với những người hắn để ý mới có vẻ hòa nhã, còn những người không vào mắt hắn, dù cho có dán mặt nóng vào cái mông lạnh, cùng lắm hắn cũng chỉ thả một cái rắm lạnh băng đáp lại. Hơn nữa có thể lọt mắt hắn cũng không phải chuyện đơn giản, nữ diễn viên xinh như hoa trong đoàn làm phim dụ dỗ hắn, chưa tới mười phút đã khóc lóc thảm thiết chạy về.

Cho nên một đại thiếu gia như vậy, lần này chủ động muốn xem thử vai Trương Khôn đã rất kinh ngạc. Nhưng mấy thiếu gia nhà có tiền muốn lĩnh hội công việc khác một chút âu cũng là bình thường. Thế nhưng nghe thấy Thẩm Bác Diễn nói muốn diễn phụ Lục Lăng Hằng, còn là diễn dân nữ... Tảng băng sơn trong lòng Trương Khôn liền sụp đổ.

Thẩm Bác Diễn mặc kệ người khác giật mình: “Chuẩn bị xong thì bắt đầu đi.”

Tuy biết Thẩm Bác Diễn cố ý gây phiền phức cho mình, nhưng Lục Lăng Hằng vẫn nhẫn nhịn. Anh coi như đây là một đề thi trong buổi thử vai, một diễn viên chuyên nghiệp sao có thể nói không với giám khảo được? Đừng nói là dân nữ, dù Thẩm Bác Diễn có diễn một kỹ nữ, đóng cảnh gian dâm cùng Lục Lăng Hằng cũng chơi.

Nếu Thẩm Bác Diễn diễn dân nữ, vậy trợ lý của đạo diễn Trương đành phải diễn ác bá, cùng nhau làm vai phụ cho Lục Lăng Hằng diễn chính.

Tiểu trợ lý đáng thương nhìn Thẩm nhị thiếu gia cuồng bá lạnh lùng trước mắt, do do dự dự nắm vai hần. Thẩm Bác Diễn nhướn mi: “Diễn nhanh lên, sao thiếu chuyên nghiệp như thế? Lát nữa diễn viên diễn không tốt viện lý do cậu cũng diễn như thế thì làm sao?”

Tiểu trợ lý sắp rớt nước mắt, ngẩng đầu lên giơ tay nắm cầm “dân nữ” cao hơn mình một cái đầu, run giọng nói: “Áy dà

cô nương nhà ai đây

dáng dấp không tồi nha

”

Lục Lăng Hằng đứng bên tường, len lén liếc mắt.

“Buông.” Thẩm Bác Diễn lườm mắt nhìn, giọng lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén.

Tiểu trợ lý bị hù lại, căn bản không biết là Thẩm nhị thiếu gia đang đọc lời thoại hay đang giận thật, vội vàng thu tay về, thiếu điều khóc lóc nói xin lỗi.

Lục Lăng Hằng cũng mặc kệ, nhanh chóng vào trạng thái, xông lên đẩy “ác bá” đã sớm bị “dân nữ” dọa sợ đến không nhúc nhích ra, kéo “dân nữ” cuồng tráng ra phía sau mình, trừng hai mắt lớn tiếng mắng: “Giữa ban ngày ban mặt, ngươi muốn làm cái gì?!”

Tiểu trợ lý vừa bị Thẩm Bác Diễn dọa xong, giờ lại bị Lục Lăng Hằng quát, vẻ mặt không biết phải làm sao. Ánh mắt của Lục Lăng Hằng rất sắc bén, biểu tình cũng thể hiện đúng chỗ, tiểu trợ lý quả thật tin rằng anh đang giận thật sự.

“A, đại hiệp cứu ta!” Thẩm Bác Diễn dùng giọng nói tẻ ngắt nói xong lời thoại này sau đó bám vào lưng Lục Lăng Hằng. Lục Lăng Hằng không có chút cảm giác mình được mỹ nhân dựa vào, mà trái lại cảm thấy như đang công cái vỏ rùa nặng nề sau lưng..

Tiểu trợ lý căng thẳng nuốt nước miếng, căn bản tiếp theo không biết nên làm gì, Trương Khôn ngồi bên bàn quan sát nín cười nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiểu tử thôi, lá gan không nhỏ.”

Lúc này tiểu trợ lý mới nhớ ra mình còn có lời thoại, đứng ngơ ngác tại chỗ lặp lại: “Tiểu tử thôi, lá gan không nhỏ, dám phá hỏng chuyện tốt của ông?”

Thiếu chút nữa Lục Lăng Hằng bị hai cái người tới diễn cùng không biết là để giúp đỡ hay phá hoại này làm phì cười, nhưng dù sao anh cũng là một diễn viên chuyên nghiệp, vẫn có thể tận lực khống chế cảm xúc. Anh nghiêm mặt, bộ dạng không giận tự uy: “Ta không cho phép ngươi ăn hiếp cô nương này!!”

Tiểu trợ lý giương nanh múa vuốt nhào lên, Lục Lăng Hằng khép hai ngón tay lại thành kiếm, chỉ tay về phía cậu ta. Đây là bộ phim tiên hiệp, diễn viên sử dụng tiên pháp, tiểu trợ lý kêu á một tiếng, làm bộ trúng chiêu mà lui ra sau, vừa lui vừa la lớn: “Hỗn đản, ngươi nhớ kỹ mặt ta, sau này.. đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!” Nói lời thoại xong liền chạy đi, thổi phào nhẹ nhõm một cái. Diễn cùng hai người kia là chuyện đầu trướng nhất từ lúc cậu tiếp xúc với giới giải trí này....

Ác bá chạy đi rồi, Lục Lăng Hằng xoay người theo kịch bản hỏi han tiểu cô nương Thẩm Bác Diễn đang sợ hãi: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Thẩm Bác Diễn dán chặt lấy anh, vẻ mặt như đang gậy hấn: “Đa tạ thiếu hiệp vừa cứu ta.” Giọng nói thì giống như, này, nhà người tới đây cùng ta tỉ thí một trận.

Lục Lăng Hằng: “....”

Anh vốn cho rằng Thẩm Bác Diễn buồn chán hết việc làm nên muốn diễn thử, nhưng giờ xem ra Thẩm Bác Diễn cố ý tới gây rối. Anh vốn cố gắng không nhìn thấy cảnh diễn của Thẩm Bác Diễn và tiểu trợ lý, coi như mình đang diễn trò với không khí, nhưng vẫn thiếu chút nữa bị Thẩm Bác Diễn đẩy ra ngoài cảnh.

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi, nhớ lại lời thoại của mình: “Cô nương cô không sao chứ? Có cần ta đưa cô về không?”

“Thiếu hiệp thật tốt..” Thẩm Bác Diễn mặt không đổi sắc dán lên người Lục Lăng Hằng, ôm lấy hông anh, chẳng biết vô tình hay cố ý trêu chọc anh —— đây cũng không phải Thẩm Tiểu Cầu cố ý chiếm tiện nghi mà kịch bản đúng như vậy.

“Cô nương, xin cô nương đừng như vậy!” Lục Lăng Hằng sợ hãi, đẩy Thẩm Bác Diễn ra, “Xin cô nương hãy tự trọng!” Sự kinh hãi của anh cũng không hoàn toàn là diễn, lúc Thẩm Bác Diễn tới gần anh, anh cảm nhận được sự nguy hiểm khó diễn tả.

Theo kịch bản, lúc này Thẩm Bác Diễn phải tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng hấn lại hất cằm, dùng ánh mắt nguy hiểm quan sát Lục Lăng Hằng: “Người dám đẩy ta? Trên đời này không có nam nhân nào là không có hứng thú với ta?! Ta không tin người sẽ khác!!”

Lục Lăng Hằng: “...” Sao hình tượng nhân vật khác quá vậy! Đây rõ ràng là cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, là anh cứu “mỹ nhân” Thẩm Bác Diễn, sao giờ lại như ngôn tình thể này, hơn nữa Thẩm Bác Diễn là tổng tài bá đạo, còn anh sắm vai nữ chính quật cường đụng độ tổng tài lãnh khốc... Cái quần gì đây?!!!

Lục Lăng Hằng lại phát huy diễn xuất chuyên nghiệp, cố gắng diễn nốt cảnh kì dị này. Anh thối lui, duy trì khoảng cách an toàn với Thẩm Bác Diễn, lễ độ nhưng xa lánh mà chấp tay làm lễ, vẻ mặt tuy đang mỉm cười, nhưng ánh mắt có vẻ xa lạ sắc bén: “Xin lỗi cô nương, nam nữ hữu biệt. Nếu cô nương còn cần giúp đỡ, xin hãy nói ra, nếu có thể giúp nhất định ta sẽ giúp, chớ tiếp tục làm hành vi thất lễ như vừa rồi.”

Kịch bản thử vai tới đây, Trương Khôn mỉm cười vỗ tay: “Tốt tốt tốt, Tiểu Lục diễn khá lắm.”

Lục Lăng Hằng cười nhạt trong lòng. Công phu ba phải của vị đạo diễn Trương Khôn này quá lợi hại, như vậy mà vẫn có thể vỗ tay, quả đúng là bừa bãi.

Thẩm Bác Diễn khoanh tay ôm ngực: “Đạo diễn Trương thấy tôi diễn thế nào?”

Trương Khôn vội vã vuốt mông ngựa: “Thẩm tổng diễn rất thú vị! Ha ha!” (vuốt mông ngựa: bợ đỡ, nịnh hót)

“Thú vị sao?” Thẩm Bác Diễn cười nhạt, không nói gì nữa.

“Tôi thấy Tiểu Lục rất tuyệt, hình tượng phù hợp với yêu cầu của vai Lăng Kiếm Vân, diễn xuất cũng rất ổn, nếu không..” Trương Khôn đưa mắt nhìn về phía Thẩm Bác Diễn, đợi nhà đầu tư lên tiếng, sau đó ông sẽ hòa theo.

“Đạo diễn Trương à.” Thẩm Bác Diễn đi tới, quay về vị trí ngồi bên cạnh, chân bắt chéo lên. Trương Khôn nghe giọng nói này, nhất thời có dự cảm chẳng lành. Thẩm Bác Diễn nói: “Lúc tôi diễn căn bản không nhập vai, như vậy mà ông cũng nói được? Như này không ổn nhỉ?”

“À...” Trương Khôn không hiểu rõ ý của Thẩm Bác Diễn, “Thẩm tổng nghĩ sao?”

“Tiểu Lục, cậu thấy biểu hiện ban nãy của tôi thế nào?” Thẩm Bác Diễn lại quay đầu hỏi Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng không thể dối lòng mà nói hấn diễn tốt, nhưng cũng không thể trực tiếp phê bình hấn diễn thú vị như shit cún, đành phải nói: “Có phải Thẩm tổng tự ý thêm từ không? Cái câu ‘trên đời này không có nam nhân nào là không có hứng thú với ta...’”

“Đây không phải tôi thêm vào.” Thẩm Bác Diễn nói, “Kịch bản hoàn chỉnh đã đưa cho cậu, đáng nhẽ ra trước khi tới đây cậu phải xem xong hết rồi chứ? Lời kia vốn có trong kịch bản, nếu cậu chưa xem kịch bản, như vậy quá thiếu chuyên nghiệp.”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật, lại không thể phản bác. Đúng là những lời kia có trong kịch bản, nhưng không phải là lời thoại được nói ra, mà là một đoạn OS (suy nghĩ trong đầu). Cô nương bị lừa giỡn kia không phải người thường mà là một hồ yêu, câu dẫn mê hoặc nam nhân hút hết tinh khí của họ để tu hành, không ngờ không may lại đụng trúng Lăng Kiếm Vân. Sau này cô ta hàng phục Lăng Kiếm Vân, bắt đầu làm việc cho hắn, thay hắn giết không ít người. Nhưng cảnh thử vai chỉ là một cảnh nhỏ để đạo diễn xem anh có hợp với vai hay không, không thể diễn tiến căn hậu quả ra hết, trong kịch bản thử vai không có lời thoại kia của Thẩm Bác Diễn, cũng không dính dáng gì tới nhân vật hồ yêu, chỉ là muốn để Lục Lăng Hằng diễn hình tượng chính trực tức giận chống lại ác bá và không động tâm trước nữ sắc.

Trong lòng Lục Lăng Hằng bây giờ rất rối rắm, rốt cuộc Thẩm Bác Diễn muốn làm gì? Mấy hôm trước bởi vì quyền nhật ký nên anh cứ ngỡ quan hệ hai người đã hòa hảo, nhưng xem biểu hiện hắn hôm nay, hình như Thẩm Tiểu Cầu có ý tới gây khó dễ cho anh, chẳng lẽ Thẩm Tiểu Cầu vẫn đau đầu trong lòng chuyện hiểu lầm trước đó?

Thẩm Bác Diễn lại chuyển qua nói với Trương Khôn: “Đạo diễn Trương, tôi nghĩ một diễn viên giỏi, nhất định phải lôi kéo được bạn diễn, dẫn bạn diễn vào cảnh phim, ông nghĩ có phải không?”

Trương Khôn sững sốt, gật đầu liên tục: “Đúng, đúng vậy!”

Thẩm Bác Diễn nghiêng đầu, mỉm cười với Lục Lăng Hằng: “Chắc Tiểu Lục cũng nghĩ vậy phải không? Tôi nhớ trước kia cậu hay làm thế mà?”

Nhất thời Lục Lăng Hằng có dự cảm chẳng lành. Té ra này giờ Thẩm Bác Diễn cố ý gây rối là để lót đường trải chiếu cho vụ này sao?! Để anh dẫn hắn nhập vai?! Đùa đó hả, người này cố ý quấy rối, sao anh có thể chỉ hắn được?! Nếu không qua được cửa này chỉ sợ buổi thử vai ngày hôm nay sẽ không kết thúc được!!

“Đạo diễn Trương à, ông ngàn vạn lần đừng nghĩ diễn viên tôi đề cử là thích hợp sử dụng nhất, tập đoàn chúng tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy để đầu tư vào bộ phim này chính là bởi mong được hồi báo cao nhất, phim quay nhất định phải thật tốt! Cho nên diễn viên cũng phải tuyển chọn kỹ càng! Chỗ nào làm không đủ thì phải bù đắp vào chỗ ấy, ông thấy tôi nói vậy có phải không?”

Trương Khôn nào dám phản bác, Thẩm Bác Diễn nói cái gì thì ông gật đầu cái ấy: “Đúng đúng đúng, Tiểu Lục à, đúng là ban này cậu làm chưa tốt, chúng ta thử lại một lần nữa đi.”

Thẩm Bác Diễn thấy Trương Khôn lên tiếng, mỉm cười, ngoắc tay về phía Lục Lăng Hằng: “Đên đây, trước tôi từng thấy cậu giảng giải cho Dương Nghiên, làm con gái nhà người ta đến bây giờ vẫn còn quan tâm tới cậu. Cậu cũng khuyên bảo giảng giải cho tôi đi.”

Gần đây Thẩm Bác Diễn quan tâm nhất cử nhất động của Lục Lăng Hằng, bao gồm cả weibo của anh. Hôm đó ở phim trường Lục Lăng Hằng khuyên bảo Dương Nghiên xong, cô gái kia liền nhớ thương Lục Lăng Hằng, mỗi lần Lục Lăng Hằng đăng weibo, Dương Nghiên đều phải nhấn lại một tiếng, hết quan tâm gần đây Lục Lăng Hằng thế nào, lại dằn dặt này trời lại nhớ mặc ấm một chút. Dương Nghiên là người mới, “Đạo phong” là bộ phim đầu tiên cô đóng, bởi trước đây chưa từng đóng phim nên không ai biết cô là ai cả, cũng bởi vậy nên cũng khá lớn mật, không sợ bị người khác nhìn thấy nảy lên tin đồn. Thẩm Bác Diễn vào weibo cô ta xem, thấy cô ta tìm được nhà hàng ngon nào đều nói với Lục Lăng Hằng, hẹn anh khi nào rảnh rồi cùng đi ăn cơm. Những cái này thì quên đi.. dù sao Thẩm Bác Diễn cũng thấy toàn là Dương Nghiên chủ động, Lục Lăng Hằng thường không trả lời hoặc trả lời lấy lệ, nhưng buổi tối hôm trước Lục Lăng Hằng uống say qua đêm ở nhà hắn, nửa đêm điện thoại Lục Lăng Hằng rung, hắn cầm máy lên nhìn thoáng qua, cũng không phải hắn có ý rình coi, chỉ là điện thoại không khóa nên có thể nhìn thấy nhắc nhở tin nhắn, Dương Nghiên đột nhiên nhắn tin “Ngủ ngon nhé” qua, ba chữ “Ngủ ngon nhé” này khiến Thẩm Bác Diễn giật vô cùng! Té ra hai người quay phim xong còn vụng trộm liên lạc! Muốn phim giả tình thật sao?!!!

Kiếp trước tuy nói Lục Quân Càn giữ mình trong sạch, nhưng số ông bướm đào hoa bên người cũng khiến Thẩm Bác Diễn nát tâm, trai gái trong ngoài giới giải trí trước sau tiếp cận chưa khi nào là yên tĩnh, Lục Lăng Hằng lại là người thích duy trì hình tượng thân thiện, ngược lại cũng không phải vì anh thích có quan

hệ ám muội với người khác, sau tất cả anh vẫn là một ngôi sao lớn, chỉ là anh không muốn đắc tội với người khác, nên cũng không từ chối, chừa cho người ta con đường lùi, khéo léo biểu thị một chút để đối phương thức thời tự lui, còn ai mặt dày không chịu nổi sống chết bám theo ông anh, anh cũng chỉ đành hùa theo. Thẩm Bác Diễn chính là cái người da mặt dày nhất kia, thường xuyên uống giấm chua lết qua ngày. Thật không ngờ, Lục Quân Càn vừa sống lại, vừa quay một bộ phim đã lại dụ ông anh bướm tới!!!

Chuyện này đúng là Lục Lăng Hằng rất oan uổng. Diễn viên đóng phim đâu để ý thực tế thế nào, có diễn viên vì quay phim mà học hát học nhảy, có diễn viên lại học hút thuốc uống rượu, như vậy mới có thể vào vai tốt. Diễn viên quay phim tình cảm cũng phải động chân tình với đối phương, việc này cũng không thể trách Lục Lăng Hằng. Mới đầu Dương Nghiên là một người rất hướng nội, không ngờ từ từ hâm nhiệt, đến lúc nóng lên rồi thì có thể bùng phát. Nhưng dù sao cô gái này cũng có phần rụt rè, cô cũng không tỏ tình, chỉ không ngừng ám chỉ với Lục Lăng Hằng, hy vọng có thể khiến Lục Lăng Hằng rung động rồi chủ động mở miệng. Lục Lăng Hằng không ngốc, anh hiểu ý tứ của Dương Nghiên, nhưng anh không thích làm con gái nhà người ta mất mặt, huống hồ con gái là sinh vật mỏng manh dễ vỡ, cho nên anh không thể làm gì hơn là không bày tỏ thái độ gì trước hành động lấy lòng của cô, mong cô sớm hiểu rồi tự lui. Không ngờ Dương Nghiên rất có nghị lực, mấy tuần này cô nhắn tin chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ cho anh, thật ra anh chưa từng trả lời.

Thẩm Bác Diễn cũng biết không có khả năng Lục Lăng Hằng coi trọng Dương Nghiên. Kiếp trước có mỹ nhân gì mà anh chưa từng thấy qua, một cô bé phổ thông như vậy sao có thể lọt vào mắt anh. Nhưng dù có vậy thì Thẩm Bác Diễn vẫn cứ giận, ôm một bụng đầy giấm chua.

Hắn nói: “Diễn viên chuyên nghiệp như cậu, chút việc nhỏ này khẳng định không thành vấn đề. Tới đây đi, khuyến bảo cho tôi, để tôi nhìn biểu hiện của cậu một chút.”

Đạo diễn Trương Khôn là một người thức thời biết quan sát nét mặt, ông thấy Thẩm Bác Diễn nhìn Lục Lăng Hằng, vội vàng đứng lên nhường vị trí của mình lại: “Tiểu Lục ở lại tâm sự với Thẩm tổng đi.” Sau đó ra hiệu cho trợ lý, hai người rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng.

40. Chương 40: Tổng Tài Nhỏ Bé Ngây Thơ

– Tổng tài nhỏ bé ngây thơ.

Trương Khôn và trợ lý vừa đi ra, Thẩm Bác Diễn lập tức thay đổi sắc mặt, hắn buông chân xuống, cười híp mắt vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình: “Mau ngồi, mau ngồi đi.”

Lục Lăng Hằng vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng anh vẫn đi tới.

Nếu bây giờ anh còn là Lục Quân Càn, nhất định sẽ chọc ghẹo oán hận Thẩm Bác Diễn đôi câu để hắn bứt não loạn, nhưng anh không phải Lục Quân Càn, không thể nói được. Vả lại công tư phân minh, mặc kệ rốt cuộc quan hệ của anh với Thẩm Bác Diễn như nào, giờ anh là diễn viên thử vai còn Thẩm Bác Diễn là giám khảo, tình hình bây giờ cũng giống như sinh viên tốt nghiệp đi phỏng vấn tìm việc vậy, giám khảo khó hay dễ thì anh cũng phải chịu đựng, chẳng lẽ lại đi cau mày nhăn mặt mắng lại giám khảo sao?!!

Lục Lăng Hằng ngồi xuống bên người Thẩm Bác Diễn, dịu dàng nói: “Thẩm tổng, tình huống lần này không như vậy. Tới khi quay thật, mọi người đều là diễn viên chuyên nghiệp...”

Thẩm Bác Diễn nhướn mi: “Sao cậu biết tôi có từng học diễn xuất hay không?” Hắn sờ sờ mặt mình, “Không phải bây giờ tôi đang diễn hay sao, còn diễn so deep nữa. Cậu đừng có mà khinh thường diễn xuất của tôi!”

Lục Lăng Hằng: “... Tôi không có ý này.”

“Lần trước cái người kia, diễn cái vai y tá kia, cũng là người mới còn gì, có hơn kém tôi bao nhiêu đâu?” Thẩm Bác Diễn cười đến lộ ra hàm răng trắng: “Cậu đừng nghĩ tôi đang quấy rối, tôi là đang muốn quan

sát rõ ràng minh bạch năng lực của cậu, bộ phim này tập đoàn tôi đầu tư mấy nghìn vạn, trước đây cậu lại chưa từng nhận vai lớn như này, tôi muốn xem rốt cuộc bản lĩnh cậu lớn đến đâu!”

Lục Lăng Hằng rất muốn chửi, nhà người sao có thể so sánh hơn kém với Dương Nghiên được, người ta tốt xấu gì cũng học diễn xuất nhiều năm, nhưng mấy lời sau của Thẩm Bác Diễn làm anh ghen hòng không còn gì để nói.

Thẩm Bác Diễn hiểu rõ tính cách con người Lục Quân Càn, người này để đóng phim, chỉ cần không chạm tới giới hạn của anh, về cơ bản anh sẽ thỏa hiệp hết. Hắn nhìn nét mặt Lục Quân Càn, biết anh đang dằn bằng lòng, vì vậy bắt đầu vào trọng điểm: “Nhân vật hồ ly tinh này trong phim yêu cậu bằng sống bằng chết, cậu nói gì nghe cái đó, đến hi sinh mạng sống của mình cho cậu cũng không màng. Bây giờ cậu cũng thử một chút đi, để tôi cảm thụ mị lực của cậu, xem liệu tôi có bị cậu mê hoặc hay không.”

“.....” Trong một khắc Lục Lăng Hằng rất muốn lấy dao ra đâm chết hắn, “Thẩm tổng, nội dung thử vai đâu có nhiều như vậy?”

“Nội dung kịch bản thử vai quá ít đấy chứ.” Thẩm Bác Diễn nói, “Nhiều đấy không thể nói lên năng lực của cậu. Hơn nữa tình tiết này có trong kịch bản thật, cậu cứ coi tôi như diễn viên nữ đi.”

Đây là lần đầu tiên trong gần mười năm hành nghề, anh muốn táng cả quyển kịch bản vào mặt giám khảo thử vai!!

“Thẩm tổng, diễn viên dù sao cũng có chuyên môn của mình, ngay cả cảnh tình cảm cũng phải nhập vào vai. Hơn nữa tôi chỉ là một diễn viên, cũng đâu phải nhà thổi miên, anh cứ chống cự trong lòng, tôi có muốn làm cũng khó...”

“Ai nói tôi chống cự?” Thẩm Bác Diễn cắt đứt lời của anh, vẻ mặt bất chấp đạo lý: “Sao cậu lại nghĩ tôi không phải giờ tôi yêu cậu như si như cuồng hận không thể hôn không thể thân thiết với cậu?”

Lục Lăng Hằng run lên, da gà da vịt nổi đầy người.

Thẩm Bác Diễn cười nói: “Được rồi, từ chối nhiều lời như vậy, không bằng nhanh thử xem, tôi đang kiểm tra sự chuyên nghiệp và chuyên môn của cậu. Cũng chưa nói phải làm tới trình độ ấy.”

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Quả thật anh rất muốn diễn “Khương môn phi tương”, hơn nữa vai nam số hai này với anh mà nói là một cơ hội lớn, nếu bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội nào khác. Anh cắn răng: Không để ý gì nữa. Không phải muốn chơi sao? Anh đây chơi với nhà người!!

Lúc Lục Lăng Hằng mở mắt ra, ánh mắt trở nên thâm sâu, tựa như một vòng xoáy, có thể hút linh hồn con người ta vào.

Mới liếc mắt mà Thẩm Bác Diễn đã ngây người.

Đây chính là ánh mắt của Lục Quân Càn mà hắn quen thuộc! Trước đây Lục Quân Càn diễn không ít phim ngôn tình, diễn xuất tuy không có tiến bộ lớn, nhưng năng lực bạn trai đã tu luyện mãn cấp. Anh giỏi nhất là dùng ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú một người, lúc bị anh nhìn chăm chú, bạn sẽ có cảm giác như mình là toàn bộ thế giới này. Đừng nói là con gái, ngay cả con trai cũng không chịu nổi, Thẩm Bác Diễn bắt đầu cảm thấy cả người khô nóng.

“Anh Bác Diễn.” Lần này Lục Lăng Hằng không gọi hắn là Thẩm tổng nữa, nhẹ nhàng cười nói, “Chuyện thử vai để lát nữa hãy nói. Giờ chúng ta nói chuyện khác đi. Em muốn mua xe, anh có đề cử gì không?” Anh mất thâm tình kia anh phải soi gương luyện mấy tháng mới ra được, còn giọng nói dịu dàng này thì được tôi luyện qua vô số bộ phim ngôn tình. Ban nãy Thẩm Bác Diễn mềm một nửa, giờ thì cả người đã nhũn rồi.

Mất vài giây Thẩm Bác Diễn mới khôi phục lại tinh thần: “Ờ, cái gì cơ? À, xe...”

Đương nhiên không phải Lục Lăng Hằng muốn mua xe thật, giờ anh còn chưa đủ chừa ắc tiền, nhưng anh biết Thẩm Bác Diễn trước đây từng chơi đua xe, rất có nghiên cứu về phương diện này. Muốn thu hẹp khoảng cách giữa hai người, đầu tiên phải đầu kỳ sơ hảo, qua đó anh mới tìm được đề tài Thẩm Bác Diễn có hứng thú để dời trọng tâm câu chuyện. (đầu kỳ sơ hảo: phục vụ theo sở thích)

Thẩm Bác Diễm hỏi: “Cậu có yêu cầu gì về các tính năng?”

Lục Lăng Hằng nói: “Ít hao xăng, tính ổn định tốt.”

Thẩm Bác Diễm bắt đầu đề cử cho anh. Lúc hắn nói, Lục Lăng Hằng vẫn mỉm cười nhìn hắn chăm chú, ánh mắt ôn nhu kia như có thể tích ra nước xuân. Thật ra ánh mắt sát thương của Lục Quân Càn Thẩm Bác Diễm đã được nhìn vô số lần, hắn trân trọng từng tác phẩm của Lục Quân Càn, có cảnh điện ảnh nào kinh điển còn cắt ra lưu trong điện thoại làm ảnh bảo vệ màn hình, hoặc khi không có việc gì lấy ra xem, nhưng gì thì gì, người trên màn ảnh cũng kém xa người thật, thoát đầu Thẩm Bác Diễm còn muốn đổi điện lại, sau đó nói một hai câu thì bắt đầu né tránh, cuối cùng hắn chỉ nhìn chăm chăm cổ áo Lục Lăng Hằng.

Hai người hàn huyên một hồi về xe cộ, bởi vì nói đúng đề tài mình hứng thú nên Thẩm Bác Diễm buông lỏng cảnh giác, nhanh chóng quên mất nhiệm vụ mình vừa giao cho Lục Lăng Hằng.

Đột nhiên Lục Lăng Hằng cắt ngang lời Thẩm Bác Diễm nói: “Điều hòa trong phòng đang mở chiều nóng à?”

“Hử?” Bởi đột nhiên bị cắt ngang nên Thẩm Bác Diễm ngớ ra, đầu óc trống rỗng.

“Mặt anh có vẻ hồng.” Lục Lăng Hằng nói rồi vươn tay ngón tay có chút lạnh ra, nhẹ nhàng mơn trớn trên gương mặt Thẩm Bác Diễm, giọng nói dịu dàng quan tâm không gì sánh bằng, “Rất nóng sao?”

Thẩm Bác Diễm ngây dại. Nơi bị ngón tay Lục Lăng Hằng chạm vào đầu tiên thấy mát lạnh, sau đó chợt nóng như thiêu như đốt!

Đậu xanh xanh xanh xanh xanh xanh xanh!! Chạm mặt giếttttt! Phạm quyyyyyyyyyy!!!!

Lục Lăng Hằng nhìn vẻ mặt Thẩm Bác Diễm, nụ cười trên mặt lại càng sâu, săn sóc nói: “Em cũng thấy nóng, toát mồ hôi luôn nè.” Nói rồi kéo cổ áo mình ra một chút.

Muốn đối phương nảy sinh hảo cảm, ngoại trừ ánh mắt giọng nói ra, tiếp xúc thân thể cũng rất quan trọng.. Một vài tiếp xúc mơ hồ, so với các động tác thân mật rõ ràng, trái lại càng dễ để đối phương nảy sinh hảo cảm. Lục Quân Càn là sát thủ thiếu nữ, cách màn hình thôi cũng đã có thể làm tan chảy hàng vạn trái tim thiếu nữ, lúc này đây tiếp xúc thân mật thể này, trái tim thiếu nam của Thẩm nhị thiếu gia hai mươi tám tuổi cũng bị bắn trúng!!!

Đột nhiên Thẩm Bác Diễm đứng lên, há miệng thở dốc, xoay người đi ra ngoài.

Lục Lăng Hằng ngăn người: “Thẩm Bác Diễm, anh đi đâu vậy?”

Thẩm Bác Diễm không chú ý tới anh, kéo cửa phòng đi ra, Trương Khôn và trợ lý đang đứng chờ bên ngoài. Thẩm Bác Diễm phiến não khoát tay: “Hai người vào tiếp tục thử vai đi, tôi thông qua.”

Trương Khôn và trợ lý vẫn còn sợ run, Thẩm Bác Diễm không thèm để ý tới họ, tư thế đi có phần mất tự nhiên.

Trương Khôn quay lại phòng, vẻ mặt ba người đều mờ mịt chẳng hiểu gì, Trương Khôn cười cười: “Vậy cậu thử diễn lại một đoạn đi.”

Lục Lăng Hằng nhún vai, đứng dậy chuẩn bị.

Ở một nơi khác, Thẩm Bác Diễm trốn trong buồng vệ sinh khóc không ra nước mắt. Lần này hắn tự đào hố chôn mình rồi, vốn muốn nhân cơ hội điều giáo người trong lòng, trăm triệu lần không ngờ người ta vừa sờ mặt cái đã cứng!! Đậu xanh, hắn xấu hổ muốn chết vì sợ gây thơ của mình! Đúng là bồi nhọt tổ tông quá mà!!!

Nếu Thẩm Bác Diễm đã thông qua, Lục Lăng Hằng diễn thử một cái, Trương Khôn cũng không có ý kiến gì. Ông vốn muốn tới xem một chút, ông không có tư cách nói không với nhà đầu tư, hơn nữa ông rất hài lòng với điều kiện ngoại hình và khí chất của Lục Lăng Hằng, quả thật không còn gì để soi mói.

Thử vai xong, Trương Khôn đứng dậy bắt tay Lục Lăng Hằng: “Cậu quay về chờ tin. Tôi sẽ liên lạc bàn thời gian với người đại diện của cậu một chút.”

Thật ra “Khương môn phi tương” đã khai máy từ tuần trước, nhưng bởi nhân vật Lăng Kiếm Vân này cần đổi người, diễn viên mới không thể tham gia đoàn làm phim đúng lúc nên đạo diễn và biên kịch đã thu xếp, thay đổi trình tự quay phim và một ít nội dung kịch bản, xếp những cảnh có Lăng Kiếm Vân ra sau. Mà cuối tuần sau Lục Lăng Hằng còn phải xuống vùng núi hoàn thành cảnh quân dân cùng nhau chống thiên tai trong “Đao phong”, khoảng chừng mất một tuần để quay, gấp rút quay về có lẽ sẽ kịp với tiến độ của đoàn phim bên này.

Thử vai xong Lục Lăng Hằng liền chuẩn bị về nhà, anh vừa mới đi không được bao xa, Thẩm Bác Diễn đuổi theo: “Nè, đi ăn cơm với tôi đi.”

Lục Lăng Hằng liếc mắt nhìn hắn. Ban nãy thử vai bởi vì sự chuyên nghiệp nên anh mặc kệ Thẩm Bác Diễn âm ỉ náo loạn thế nào cũng phải nghe, giờ đã thử vai xong, trong lòng anh vẫn còn bứt rứt ngột ngạt, mặc kệ nhà người là Husky hay Alaska, tự chơi một mình dê! Thế nên anh giả mù sa mưa cười cười: “Xin lỗi Thẩm tổng, tôi còn có việc, để lần sau đi!”

Thẩm Bác Diễn sững sốt: “Cậu còn việc gì?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lục Lăng Hằng lười giải thích: “Việc tư.”

Nhất thời trong lòng Thẩm Bác Diễn rung lên hồi chuông cảnh báo. Hắn rất quen thuộc với bộ dạng này của Lục Quân Càn, nụ cười này, giọng điệu này, cách nói chuyện này, hai trăm phần trăm là đang lấy lệ qua loa với mình!! Chẳng lẽ ban nãy mình làm chuyện mờ ám chọc giận rồi? Hắn vội vàng mặt dày nói: “Cậu đi đâu vậy, để tôi đưa cậu đi.”

“Không làm phiền Thẩm tổng.”

“Không phiền chút nào.”

Lục Lăng Hằng dừng bước lại, nghi ngờ liếc mắt nhìn Thẩm Bác Diễn. Rốt cuộc người này bị làm sao vậy? Lúc thì liêu mạng gây phiền cho mình, lúc thì xum xoe sẵn đón? Bộ dạng mặt dày này, sao giống với kiếp trước vậy?

Nếu nói hắn thay lòng, vậy cũng thay quá nhanh rồi, mới trước đó còn bắt bẻ mình! Chẳng lẽ hắn.. nhận ra mình? Nhưng loại chuyện kì dị này sẽ có người tin sao?

Thẩm Bác Diễn lập tức thu hồi đường nhìn: “Tôi lại có ý tưởng mới về quảng cáo động năng, muốn hàn huyên trò chuyện với cậu một chút, xem trình độ tiếp thu của cậu.”

Mặt Lục Lăng Hằng tối sầm, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Tôi có việc phải đi trước, hẹn gặp lại Thẩm tổng.” Nói xong bỏ đi không buồn quay đầu lại.

41. Chương 41: Bác Gái

– Bác gái.

Bởi tiếp theo Lục Lăng Hằng phải lập tức quay cảnh cuối của “Đao phong”, sau đó sẽ tham gia đoàn làm phim “Khương môn phi tương”, lịch trình kín mít, cho nên quảng cáo thứ hai của hệ liệt động năng được sắp xếp quay trước khi Lục Lăng Hằng đi quay “Đao phong”.

Không nghi ngờ gì nữa, quảng cáo động năng thứ hai Thẩm Bác Diễn vẫn làm “đạo diễn”. Địa điểm quay được chọn ở dưới quảng trường của trụ sở chính tập đoàn Thẩm thị.

Nội dung quảng cáo thứ nhất là anh giai xơ xác uống động năng xong trở thành vũ nam múa cột, nội dung quảng cáo thứ hai là ông già múa quảng trường uống động năng xong biến thành thanh niên trai trắng múa đầu đoàn, mà thanh niên và ông cụ đều do Lục Lăng Hằng sắm vai. Bởi cần hóa trang kỹ càng nên cảnh trước và sau khi uống quay cách nhau, hơn nữa cũng không quay theo trình tự kịch bản, trước tiên quay

cảnh sau khi uống đồ uống, cũng chính là hình tượng thanh niên, bởi họ lo phải tốn nhiều thời gian hóa trang nên quay cảnh dễ nhất trước.

Sáng sớm Lục Lăng Hằng đã tới quảng trường, cùng các bác trai bác gái lớn tuổi không biết tìm từ đâu tới tập hợp một chỗ, trước tiên học múa quảng trường từ biên đạo múa mà công ty quảng cáo đặc biệt mời tới.

Để đẩy mạnh phát triển thức uống động năng, tập đoàn Thẩm thị còn đặc biệt mời người biên tập sáng tác ca khúc chủ đề cho động năng, là “Động năng vô hạn”, trong mỗi quảng cáo đều sẽ phát bài hát làm nhạc nền, mà quảng cáo lần này sẽ trực tiếp phát nhạc làm nhạc đệm cho bài nhảy.

Khoan hẵng nói, “Động năng vô hạn” là một bài hát vô cùng hợp với phong cách múa quảng trường, ca khúc này mời Phụng Hoàng Truyền Kỳ của “Tối huyền dân tộc phong” sáng tác, về cơ bản học sinh tiểu học nghe hai lần cũng đã biết cách hát.

Bài múa quảng trường cũng không quá khó, dù sao thì nội dung cũng chỉ hai phút, hai ngày trước giáo viên vũ đạo đã dạy động tác cho Lục Lăng Hằng và các diễn viên quần chúng, sáng sớm nay mọi người lại cùng luyện tập mấy lần, sau đó chính thức khai máy.

Cảnh quay đầu tiên bắt đầu từ đoạn Lục Lăng Hằng uống động năng, anh uống động năng xong, lập tức phát ra tia sáng kì dị, như bị tiêm máu gà mà chạy vọt tới giữa quảng trường, lúc này nhạc vang lên, anh bắt đầu vỗ tay giậm chân tại chỗ, kêu gọi các bác trai bác gái vào. Bốn nhịp sau đó bác trai bác gái vào vị trí sau lưng anh, theo hướng dẫn của anh bắt đầu nhảy vũ đạo sống động.

Vũ đạo quảng cáo đương nhiên không quá khó, mục đích của công ty là vũ đạo này đánh vào quần chúng, tốt nhất là các bác gái múa quảng trường đều có thể học được, ngày ngày đều nhảy, giúp họ mở rộng thị trường, phát triển rộng rãi đồ uống động năng. Nhưng đơn giản thì đơn giản, Thẩm Bác Diễn nghĩ ra quảng cáo này cho Lục Lăng Hằng, độ bựa tuyệt đối không nhỏ, vừa bắt đầu nhảy, mông eo của Lục Lăng Hằng lắc như bị cài mô tô.

Hơn nữa, tuy trước đó đã diễn tập nhiều lần, nhưng lúc quay chính thức cũng không thuận lợi. Để cảnh quay xuất sắc, yêu cầu rất cao về tính đồng đều và sự phối hợp, dù sao các bác trai bác gái lớn tuổi cũng không phải diễn viên, NG liên tục, chỉ cần một người làm lỗi một động tác thì phải quay lại toàn cảnh. Hơn nữa dù sao địa điểm quay quảng cáo cũng là ở quảng trường, tuy rằng tổ sản xuất đã giới hạn địa điểm quay, nhưng quần chúng đi qua thấy náo nhiệt sao có thể không nhìn, tuy đang giờ làm việc, nhưng đoàn người vây xem bên ngoài cũng hơn ba vòng, tiếng xì xào bàn tán cũng vang tới, ảnh hưởng tới nhịp múa của các diễn viên. (NG: “No Good”. Đó là những cảnh quay hỏng, phải quay lại.)

Một cảnh mà quay đi quay lại hơn mười lần nhưng chưa đạt, khiến các bác gái múa mệt muốn chết, Lục Lăng Hằng mệt như cẩu. Để diễn ra được hiệu quả động năng, mỗi động tác đều phải thể hiện rõ tinh thần sung mãn, quay phim vô hiệp cũng không mệt như vậy.

Trông thấy các diễn viên dần uể oải, Thẩm Bác Diễn lập tức cho mọi người nghỉ ngơi, phó đạo diễn Triệu Bằng dẫn người đi sơ tán quần chúng vây xem, Thẩm Bác Diễn ngồi xem lại cảnh quay.

Tiền Duyệt nhanh chân chạy tới bên người Lục Lăng Hằng lau mồ hôi. Giờ đang là tháng bảy, khí trời nóng bức, cảnh quay thì mãi không đạt, đã sắp tới trưa, mặt trời càng lúc càng sáng rõ, lớp trang điểm trên mặt Lục Lăng Hằng sắp bị mồ hôi làm chảy hết.

Lục Lăng Hằng nhận lấy khăn mặt Tiền Duyệt đưa tới, khó chịu nói: “Vẻ mặt này của cậu, cười đến sái quai hàm rồi chứ gì?” Lúc này xem đi xem lại Lục Lăng Hằng dẫn các bác trai bác gái nhảy, Tiền Duyệt cười như điên.

Tiền Duyệt cau mặt làm trò hề: “Thẩm tổng cũng thật tài, loại quảng cáo này mà cũng nghĩ ra được. Đợi quảng cáo phát sóng, kiểu gì bố mẹ tôi cũng mê cho mà xem.”

Lục Lăng Hằng dở khóc dở cười: “Đợi loạt quảng cáo này lên sóng hết xong, chắc tôi chuyển qua làm diễn viên hài.”

“Không đâu không đâu!” Ánh mắt Tiền Duyệt lóe lên tia hoa si, “Cậu múa quảng trường siêu cool ngầu! Trước tôi chụp ảnh cậu múa cột cho đứa em họ nhìn, giờ con bé thành fan nào tàn của cậu luôn rồi, ngày nào cũng hỏi tôi bao giờ quảng cáo mới phát!”

Từ ba tháng trước, Tiền Duyệt đã cảm thấy Lục Lăng Hằng bắt đầu thay đổi. Không biết sự qua đời của Lục Quân Càn đã kích thích cái gì, giờ cậu ấy bỏ cái tật nghiện rượu ngày trước, cả người càng ngày càng có khí chất và sức sống, cũng càng ngày càng đẹp trai. Trước đây Tiền Duyệt còn lo Lục Lăng Hằng không tiến xa được trong giới giải trí, giờ thì cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã theo đúng người, Lục Lăng Hằng phải có động lực mới làm được!!

Tuy rằng đạo diễn nói nghỉ ngơi, nhưng Lục Lăng Hằng không ngồi yên một chỗ. Trông thấy nhân viên quảng cáo đi phát động năng ướp lạnh cho mọi người, Lục Lăng Hằng liền đi tới, nhận đồ uống trong tay nhân viên công tác: “Để tôi phát cho.”

Nhân viên công tác không ngờ, nhưng vẫn đưa đồ uống cho anh.

“Hôm nay đại tỷ mặc bộ này trông rất đẹp!”

“Nhìn đại tỷ trẻ ghê á.”

Lục Lăng Hằng vừa giúp phát đồ uống, vừa cười híp mắt khen các bác gái. Miệng anh ngọt đến say lòng, mặt mũi lại đẹp trai, các bác gái rất thích, nhận đồ uống xong cũng không đi mà tới bên cạnh anh nói chuyện phiếm.

Triệu Bằng sơ tán quần chúng vậy xem xong quay về, thấy Lục Lăng Hằng đang được các bác gái vây quanh, nói gì đó mà mặt bác nào bác ấy đều rạng rỡ, không khỏi tán dương: “Thẩm tổng, anh tìm cậu ta làm người đại diện quả không tồi.”

Trước đây Lục Quân Càn rất được các thương gia săn đón làm đại diện quảng cáo, cũng bởi anh làm việc nhanh nhạy, hơn nữa rất biết đối nhân xử thế. Chỉ cần anh nhận làm đại diện quảng cáo, sẽ cố gắng tuyên truyền hết sức, không cần công ty quảng cáo nhắc nhở anh đã chủ động hỗ trợ quảng cáo ở rất nhiều chi tiết nhỏ. Cũng giống như bây giờ, anh chủ động đưa đồ uống cho diễn viên quần chúng, mọi người hiển nhiên sẽ rất vui mừng ưa thích, sẽ nhiệt tình quay quảng cáo này cho tốt, mà một khi đã hài lòng rồi, về nhà sẽ giới thiệu với người thân bạn bè mình giúp phổ biến sản phẩm này.

Thẩm Bác Diễn nhìn dáng vẻ bận rộn của Lục Lăng Hằng, ánh mắt tràn đầy ý cười cưng chiều. Sau đó hắn đứng lên đi về phía Lục Lăng Hằng.

Vốn là Thẩm Bác Diễn muốn đi tới hỗ trợ, tiện thể nghe xem Lục Lăng Hằng nói gì mà có thể khiến các bác gái vui vẻ như vậy. Kết quả vừa đi tới hắn đã nghe thấy đoạn đối thoại dưới đây.

“Tiểu Lục đã có bạn gái chưa?”

Lục Lăng Hằng nói: “Bạn quay phim quá ạ, không có thời gian rảnh để kết giao bạn gái.”

“Cháu cô cũng xem xem tuổi cháu đấy, trộm vía xinh đáo để, cô cho cháu số con bé nhé? Hai đứa có thể làm quen tiếp xúc một chút.”

Thẩm Bác Diễn: “....”

“Con gái cô học thạc sĩ ở đại học danh tiếng.” Bác gái thứ hai đẩy bác gái thứ nhất ra, vội vàng lấy điện thoại ra, “Cháu cho cô số cháu đi, để tối nay cô bảo con bé liên lạc với cháu.”

“Con gái cô đã đợi sẵn rồi, trưa nay cùng ăn một bữa đi?” Bác gái thứ ba chen vào.

Lục Lăng Hằng: “....”

Thẩm Bác Diễn: “....” Suýt chút nữa hắn quên mất, các bác gái ngoại trừ múa quảng trường ra còn có kỹ năng thiên phú là làm bà mối!!

Lục Lăng Hằng đang khổ não không biết nên giải quyết như thế nào, đột nhiên thấy hai tay nhẹ bẫng, anh quay đầu nhìn, thấy Thẩm Bác Diễn cầm thùng động năng trong tay mình: “Cậu nghỉ ngơi đi, để tôi phát giúp cậu.”

Lục Lăng Hằng đang không biết giải quyết sao, lúc này thấy hắn như thấy vị cứu tinh, vội vã mượn có đi vệ sinh, giao thùng nước cho Thẩm Bác Diễn xong liền chạy đi.

Các bác gái thấy hạt mầm tốt cứ như vậy mà đi, vô cùng tiếc hận, nhưng nhìn lại, thấy cậu chàng này cũng có vẻ tuấn tú lịch sự, nhất thời nhiệt tình trở lại.

“Chàng trai này, làm đạo diễn hả?”

“Vâng, các bác hôm nay vất vả rồi, lát nữa tiếp tục cố gắng hơn.” Thẩm Bác Diễn cũng không giải thích thân phận mình, cố gắng làm vẻ mặt hiền lành thân thiết. Nếu như là bình thường, hẳn không có hứng thú nói chuyện với các bác gái múa quảng trường, nhưng ban nãy nhìn Lục Lăng Hằng nói chuyện vui vẻ với các bác như vậy, hẳn cũng thấy các bác thuận mắt đáng yêu hơn, hơn nữa còn rất chân thật, hơn hẳn người mẹ đẹp nhưng lạnh lùng ở nhà, khiến hẳn chẳng muốn thân cận.

Nét mặt các bác gái lập tức có vẻ mất mát. Cái cậu này, đúng là không bằng cậu kia, cậu kia một điều đại tỷ hai điều đại tỷ, còn bây giờ thì nháy mắt đã lên chức bác gái.

Thẩm Bác Diễn nào biết điều này, thấy vẻ mặt mất mát của các bác, vô cùng buồn bực. Chẳng lẽ hẳn khiến người ta chán ghét như vậy sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ cao to đẹp trai của Thẩm Bác Diễn, cũng không ai so đo tính toán, các bác gái vẫn rất nhiệt tình bắt chuyện cùng hẳn.

“Làm đạo diễn vất vả lắm phải không?”

“Cũng không quá vất vả.”

“Bình thường chắc được tiếp xúc với nhiều diễn viên nổi tiếng lắm nhỉ?”

“Cũng có cơ hội.”

“Kiếm được nhiều không?”

“Tạm tạm ạ.”

Lúc này cuộc sống dư dả, có bác gái tàng long ngọa hổ, biết không ít hàng hiệu, nhận ra quần áo giày dép trên người hẳn đều là hàng hiệu đắt tiền.

Thế là một bác gái cười híp mắt hỏi: “Cậu này có bạn gái chưa?”

Thẩm Bác diễn nhìn thoáng qua hướng ban nãy Lục Lăng Hằng vừa đi, không tự chủ nở nụ cười: “Chưa.. nhưng cháu có người thích rồi.”

“Ày dà...” Các bác gái không khỏi thất vọng, “Giờ con trai điều kiện tốt đã ít, đã thế lại toàn có chủ.”

Nhưng cũng có người chưa từ bỏ ý định: “Có người thích nhưng chắc vẫn chưa theo đuổi được nhỉ? Thanh niên bây giờ không nên sống chết trống si một cây, trước khi kết hôn nên tiếp xúc nhiều một chút, chọn ra người tốt nhất.”

“Cháu rất thích người ấy, trong lòng cháu người ấy là tốt nhất.” Thẩm Bác Diễn thu hồi đường nhìn, ánh mắt kiên định, “Cả đời này của cháu —— không phải người ấy thì không được.”

“Chà, giờ con trai si tình như vậy hiếm lắm!” Các bác gái cảm khái, tiếc nuối nói, “Chàng trai này tốt! Tiếc là...”

Thẩm Bác Diễn liếm môi, nghĩ cũng nên đỡ ngon đỡ ngọt mọi người đôi câu: “Các bác đều xinh đẹp như vậy, chắc lúc còn trẻ nhiều người theo đuổi lắm. Cháu không biết theo đuổi người khác thế nào, trước đây thiếu chút nữa để mất người ấy.. Các bác có thể dạy cháu vài tuyệt chiêu không?”

Các bác gái múa quảng trường là gì? Có đấy xuống thời cổ đại thì cũng thành đô thị! Tiếc là cơ quan tình báo quốc gia không thu nạp nhân tài nơi này, bằng không Trung Quốc thống trị thế giới chỉ là chuyện ngày một ngày hai!!!

Hai hôm trước thử vai “Khương môn phi tương” xong, Thẩm Bác Diễn đắc tội Lục Lăng Hằng, hai hôm nay hẳn gọi điện báo tin, thái độ Lục Lăng Hằng rõ là qua loa có lệ, khiến hẳn vừa khổ não vừa mờ mịt, lúc này nhớ tới việc này, nhanh chóng xin sự trợ giúp từ phía ý kiến khán giả. Đúng là hẳn không có chút sở trường nào về việc theo đuổi người khác.

“Chàng trai, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Một bác gái hỏi.

Thẩm Bác Diễm thành thật trả lời: “Hai mươi tám.”

“Không đùa chứ?” Một bác gái ngạc nhiên nói, “Ưu tú thế này mà hai mươi tám tuổi rồi còn chưa từng có bạn gái?”

Thẩm Bác Diễm: “....”

Bất chợt, hần cảm giác giữa hai đầu gối mình trúng mũi tên. Bác gái vô ý hần có tình, từ ánh mắt kinh ngạc của các bác gái, nhất thời hần cảm giác được bác gái đang phóng một tất sát kỹ cường đại vào nỗi đau vẫn canh cánh trong lòng hần, sát kỹ có tên —— Cậu! Là! Xứ! Nam! Già!

.o.

42. Chương 42: Tình Sử Bi Thảm Của Xứ Nam Lớn Tuổi

– Tình sử bi thảm của xứ nam lớn tuổi.

Không nhiều người tin rằng, Thẩm nhị thiếu gia lại là một xứ nam già khô! Thậm chí có không ít người cho rằng, hần hẳn phải là một hoa hoa công tử bên cạnh không ít ong bướm hoa xinh cổ đẹp. Cho nên thân phận xứ nam già quắt queo này vẫn là một cái gai trong lòng Thẩm Bác Diễm.

Lại nói, đường tình của Thẩm nhị thiếu gia cũng vô cùng nhấp nhô. Từ nhỏ hần đã ngâm thìa vàng trong miệng, tướng mạo vừa anh tuấn lại vừa phong lưu, người thích hần hiển nhiên không ít, hần giao du với không ít hồ bằng cầu hữu, cùng hồ bằng cầu hữu lui tới không ít nơi vàng son choáng ngợp, con gái xinh đẹp gì đều cũng từng gặp qua, cũng từng hay đổi không ít bạn gái. Nhưng có một bí mật từ nhỏ tới giờ hần chưa dám nói cho ai —— nhìn con gái, hần không cứng nổi. Con gái đẹp dễ dụ dàng kiểu gì hần cũng từng thưởng thức, nhưng nghĩ tới cảnh mình thân mật với mấy cô kia, giống như trong quả táo đẹp có con sâu dài, lập tức mất bay hứng thú. Cho nên trong một thời gian rất dài, Thẩm Bác Diễm từng hoài nghi không biết có phải thân thể mình có vấn đề gì hay không, tuy rằng tần suất hần ‘phi máy bay’ vẫn rất đều đặn.

Lớn hơn một chút, có người con trai tỏ tình với hần, hần hoảng hốt, cảm thấy vô cùng sợ hãi và ghê tởm, lập tức đập cho người kia một cái, cảnh cáo người kia.. không bao giờ được xuất hiện trước mặt hần nữa. Bên cạnh hần cũng có không ít cậu trai thanh tú, hần cũng có hảo cảm, chỉ là khi ấy hần còn chưa ý thức được tính hướng của mình, cùng lắm cũng chỉ xưng huynh gọi đệ, không tiến thêm bước nào nữa. Sau này đi châu Âu du học, chứng kiến nhiều câu chuyện đồng tính, cảm giác sợ hãi dần vơi đi, hần bắt đầu thấy hoang mang với cuộc sống của mình.

Mãi cho tới một ngày, hần lên mạng online vô tình nhìn thấy một video của Lục Quân Càn. Khi ấy Lục Quân Càn mới debut không bao lâu, là một người mới khá có tiếng tăm, lần đầu tiên nhìn thấy người này, Thẩm Bác Diễm thừa nhận người này cũng đẹp trai, nhưng vẫn coi thường —— chính bản thân hần cũng là một người ưa nhìn, sẽ không bằng lòng thừa nhận người khác đẹp trai hơn mình. Hần xem trọn vẹn video, cũng không biết ánh mắt đáng cười của Lục Lăng Hằng chạm vào nơi bí ẩn nào trong lòng, khiến hần có cảm giác rất khó nói.

Đêm hôm đó lúc ở trong phòng phi máy bay, dáng vẻ Lục Quân Càn không ngừng hiện lên trong đầu hần, hần gán Lục Quân Càn vào mấy bộ phim người nhón mình xem, ấy vậy mà lại thấy kích thích không gì sánh bằng, không ngờ phi máy bay nhiều quá, sớm hôm sau vẫn còn dư chấn say tàu xe.

Lúc đó Thẩm Bác Diễm cảm thấy mình biến thái, lên đi tìm bác sĩ tâm lý, sau khi được bác sĩ tâm lý giải giảng, cuối cùng hần cũng nhận rõ xu hướng giới tính của mình. Về phần tại sao trước đây lại sợ sệt, Thẩm Bác Diễm suy nghĩ một chút, có lẽ là bởi cái cậu trai đầu tiên tỏ tình với hần thật sự quá xấu, tạo thành bóng ma trong lòng hần, khiến hành trình đi tìm tính hướng chậm trễ nhiều năm. Hơn nữa từ nhỏ mẹ đã truyền bá tư tưởng cho hần, muốn hần hiểu yêu đương hôn nhân cũng là một lợi thế phần đầu chốn thương

trường, cũng tạo thành áp lực tâm lý không nhỏ. Nhưng Lục Quân Càn xuất hiện, kéo hẳn ra khỏi bóng ma và áp lực tâm lý trong lòng.

Thẩm Bác Diễn lẫn lộn học xong ở nước ngoài mới về nước, thật ra ngay từ đầu hẳn không hề nghĩ tới việc đi tìm tình nhân trong mộng, dù sao sự tồn tại của Lục Quân Càn với hẳn mà nói tương đối hư huyền, hơn nữa hẳn còn chưa nghĩ ra nên come out thế nào.

Mới về nước, cả nhà vội vã sắp xếp cho hẳn đi xã giao khắp nơi, hẳn học xong thạc sĩ cũng đã hai mươi lăm tuổi, mẹ mong hẳn sớm tìm một người phụ nữ có tiềm năng, giúp hẳn củng cố danh vị chốn trường, nhưng Thẩm Thanh Dư giúp em trai tham gia xã giao dần phát hiện, ở đâu cũng vậy, Thẩm Bác Diễn không thân thiết với con gái, trái lại tương đối thân với con trai, từ đó bắt đầu hoài nghi xu hướng giới tính của hẳn. Hẳn cũng không nhận được thẳng thắn nói với anh trai chuyện mình thích con trai.

Cũng may mà từ nhỏ tới giờ Thẩm Thanh Dư đều rất ủng hộ chuyện hẳn muốn làm, thậm chí còn giới thiệu cho hẳn vài cậu trai, nhưng Thẩm Bác Diễn đã trúng độc của Lục Quân Càn, mấy người Thẩm Thanh Dư giới thiệu hẳn đều thấy chướng mắt. Mãi tới một ngày Thẩm Thanh Dư phát hiện trong điện thoại của Thẩm Bác Diễn đầy ảnh Lục Quân Càn, sau đó tìm một cơ hội, đưa Thẩm Bác Diễn tới một tiệc rượu bạn mình tổ chức. Trong tiệc rượu kia có không ít ngôi sao trong giới giải trí, Lục Quân Càn cũng ở đó.

Đó là lần đầu tiên Thẩm Bác Diễn nhìn thấy Lục Quân Càn ngoài đời thực, nhưng mọi chuyện cũng không tiến triển thuận lợi — trước đó sự tồn tại của Lục Quân Càn với Thẩm Bác Diễn mà nói giống như anime với otaku, không phải một người chân thực, mà chỉ tồn tại trong điện thoại, máy tính, chỉ lúc ‘phi máy bay’ mới lộ ra YY. Cho nên lần đầu tiên thấy Lục Quân Càn ngoài đời, Thẩm Bác Diễn đã luyện thành phản xạ có điều kiện, bạn Thẩm Bác Diễn đáng ghen, cứ như vậy mà ‘lên’.

Thế nên, ấn tượng của không ít người trong tiệc rượu về Thẩm nhị thiếu gia là — người này vô cùng thâm trầm hướng nội, bởi cả bữa tiệc hẳn chỉ ngồi một chỗ, không hề đứng dậy....

Đương nhiên, nguyên nhân tạo thành sự mất mặt này Thẩm Bác Diễn chưa từng nói qua với ai, ngay cả Thẩm Thanh Dư cũng không biết vì sao khó khăn lắm Thẩm Bác Diễn mới gặp người trong mộng mà lại thờ ơ như vậy.

Sau đó cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng tiến thêm một bước tiếp xúc với Lục Quân Càn, đồng thời trở thành một fan nào tàn của Lục Quân Càn.

Thật ra trong lòng không ít người, Thẩm Bác Diễn là một hoa hoa công tử 10/10. Lúc còn trẻ, Thẩm nhị thiếu gia thay bạn gái như thay áo, cũng không quá mức dây dưa dính dáng với ai, khi chia tay thì cắt đứt sạch sẽ, đủ thấy hẳn bạc bẽo vô tình đến nhường nào. Đột nhiên hẳn chuyển sang vây quanh cửa cấm Lục Quân Càn, loại cảm giác này giống như ăn chay nhiều ngày muốn đổi món, uống rượu vang nhiều nên muốn thử rượu trắng. Về phần vì sao leo đèo bám theo mông Lục Quân Càn lâu như vậy mà chưa chán? Có lẽ là thứ không có được vĩnh viễn là thứ tốt nhất. Thậm chí rất nhiều người tin rằng, Lục Quân Càn là cây cờ đỏ cấm trong lòng Thẩm Bác Diễn, nhưng bên ngoài hẳn cũng không thiếu các cây cờ khác, muôn màu muôn vẻ. Với sự hiểu nhầm này, Thẩm Tiểu Cầu thật sự oan như Đậu Nga tuyết rơi tháng sáu, mà nỗi oan này lại không thể giải thích được.

Quả thật Thẩm Bác Diễn không biết nên theo đuổi người khác thế nào. Từ nhỏ tới giờ đều là người khác phe phẩy dán tới bên cạnh hẳn, hẳn thích cái gì, ngoắc một ngón tay liền có. Ngoắc rồi không đến, bỏ đi, không thèm nữa. Nhưng Lục Quân Càn giống như ánh trăng bạc trong lòng hẳn. Hẳn biết Lục Quân Càn từng qua lại với sao nữ, cho tới giờ cũng chưa nghe nói anh có dính dáng với con trai. Chuyện đồng tính này không đơn giản như chuyện nam nữ, nếu không làm bạn trai bạn gái được, vậy còn có thể làm anh em kết nghĩa làm bạn tốt, thậm chí sau này vẫn còn cơ hội. Nhưng có không ít trai thẳng kì thị ghê tởm chuyện đồng tính, Thẩm Bác Diễn rất sợ phá hỏng tình bạn này, sợ anh sẽ trở mặt thành thù. Cho nên từ trước tới nay hẳn chỉ biết dè dặt dặt dặt tới gần, thử từng bước từng bước một.

Đầu tiên là tìm cơ hội ôm vai Lục Quân Càn, thành công, vậy lại thử ôm eo, bị đẩy ra.. thử nắm tay, lại bị rút ra... Thử nói đôi câu mập mờ, Lục Quân Càn không hiểu ý tứ.. Thử viết tin nhắn nói cho anh biết ông đây thích cậu muốn 데 cậu đến diễn rồi, viết xong lại không dám gửi.. lặng lẽ xóa đi..

Lục Quân Càn chống cự, nhưng lại không có vẻ phản cảm gì. Thảm Bác Diễn thật sự không hiểu, một chút cũng không hiểu.

Thảm Bác Diễn có chấp niệm với Lục Quân Càn, một phần chấp niệm này đến từ chính thân phận xử nam của hắn — tồn nhiều năm như vậy, bởi vì không hiểu rõ tính hướng của mình, đến chính hắn cũng cho rằng mình bị liệt dương, nếu không nhờ Lục Quân Càn giúp hắn hiểu rõ bản thân, có lẽ cả đời này hắn chỉ có thể làm bạn với tay phải. Tuy rằng tới tận bây giờ, những đêm khuya vắng tịch mịch, người bầu bạn cùng hắn vẫn là cánh tay phải....

Lục Quân Càn cứ luôn thân thiết tha thính như vậy, lại không nói một câu để người ta triệt để mất hy vọng. Ba năm này, có đôi khi Thảm Bác Diễn cho rằng mình sắp thành công, nhưng chỉ cần hắn tiến thêm một bước, Lục Quân Càn lại lùi một bước. Sự bi thảm này, hôm nay nhớ lại vẫn rơi lệ xót xa..

Các bác gái nhảy quảng trường vẫn còn đang tìm cách giúp hắn tìm đối tượng yêu đương, Một bác gái tốt bụng giúp hắn giải vây: “Ôi, chưa yêu đương bao giờ sao, bọn trẻ bây giờ đều như vậy, dành hết tâm tư cho sự nghiệp. Chàng trai này trẻ tuổi như vậy đã có thể quay quảng cáo, nhất định sự nghiệp rất tốt. Có phải vậy không?”

Thảm Bác Diễn lúng túng đáp một tiếng.

Hắn hàn huyên cùng các bác gái một hồi, cũng phát xong đồ uống. Lục Lăng Hằng cũng đi vệ sinh xong quay lại, Thảm Bác Diễn cho mọi người nghỉ ngơi năm phút đồng hồ để lát nữa ra sức quay quảng cáo cho tốt, sau đó quay về bên máy theo dõi.

Lục Lăng Hằng đang ngồi bên kia tránh nắng, thấy hắn quay về, thuận miệng hỏi: “Mọi người vừa nói chuyện gì vậy?”

.o.

Nỗi oan Đậu Nga: Đây là một tác phẩm của Quan Hán Khanh, nhà văn viết kịch cổ thời nhà Nguyên, Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người đàn bà bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động; phản ánh tinh thần phản kháng quyết liệt của nông dân đối với ách thống trị của nhà Nguyên.

Khi Đậu Nga hàm oan bị giải đến pháp trường, trước lúc hành hình, tên tham quan hỏi Đậu Nga rằng cô còn có lời nào muốn nói nữa không?

Đậu Nga trả lời: “Xin hãy ban cho tôi một mảnh lụa trắng dài ba thước treo lên một cây sào cao trăm thước, nếu như tôi bị oan, một giọt máu nóng cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bắn lên trên dải lụa trắng kia; nếu như tôi bị oan, đầu rơi xuống đất, trời liền sẽ có tuyết rơi lả tả; nếu như tôi bị oan, sau khi tôi chết trời sẽ hạn hán trong suốt 3 năm liền”.

Tham quan đó lắc đầu lia lịa, chế giễu: “Thật là ngu muội! Hoang đường!”,lòng nghĩ thầm: “Mùa hè Tháng 6 oi bức như thế này sao lại có tuyết rơi được chứ? Xưa nay, người ta chỉ thấy máu chảy xuống đất, ta lại muốn xem thử máu sao lại có thể bay lên trên được?”.

Thế là ông lệnh cho người ta lấy một dải lụa trắng dài ba thước treo lên cây sào cao.

Tên đao phủ vừa vung đao xuống, một dòng máu nóng của Đậu Nga giống như kỳ tích đã bắn lên dải lụa trắng treo ở giữa không trung, ngay cả một giọt cũng không rơi xuống đất. Khi đầu của Đậu Nga bị chặt đứt, quả nhiên gió lớn nổi lên, tuyết bay khắp trời.

Sau khi Đậu Nga chết, quả thật là trời đã hạn hán 3 năm, không trồng trọt thu hoạch được gì. Người dân vùng đó đều biết rằng ông trời đang lên tiếng bất bình thay cho Đậu Nga vậy.

43. Chương 43: Mẹ Của Thảm Bác Diễn

– Mẹ của Thảm Bác Diễn.

Ban này mọi người vừa nói gì, Thẩm Bác Diễn không thể nói cho Lục Lăng Hằng, hẳn tìm bừa một cái cớ: “Nói chuyện quay quảng cáo ấy mà.”

Lục Lăng Hằng cũng không nghi ngờ gì: “Không ngờ Thẩm tổng lại bình dị gần gũi như vậy.”

Trước khi sống lại, Lục Quân Càn nghĩ Thẩm Bác Diễn là một người mặt dày mày dạn. Nhưng anh không biết Thẩm Bác Diễn chỉ đối xử như vậy với một mình mình, mãi tới khi thành Lục Lăng Hằng, anh mới biết người này đối xử với người khác khác biệt tới mức nào. Bởi vậy, trông thấy Thẩm Bác Diễn có thể hòa mình nói chuyện với các bác gái nhảy quảng trường, anh không khỏi kinh ngạc.

Thẩm Bác Diễn nhìn anh, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ lắc đầu. Hẳn cũng không phải một người ngạo mạn, cũng sẽ không tùy tiện bày vẻ mặt ra oai cho người khác nhìn. Chỉ là hẳn không thích những người khác viết rõ hai chữ “công lợi” trên mặt rồi tiếp cận hẳn.

Trên loa phát thanh còn đang bật “Động năng vô hạn”, tuy đang trong thời gian nghỉ ngơi, nhưng nhảy vô số lần, nghe thấy tiếng nhạc Lục Lăng Hằng liền hình thành phản xạ có điều kiện, anh cố gắng khống chế mình ngồi yên tại chỗ không đứng lên. Anh cười nhạo nói: “Thẩm tổng, mấy anh tìm người sáng tác bài này đúng là thần kì, đợi quảng cáo này phát ra, không chừng có thể trở thành nhạc múa quảng trường phổ biến nhất.”

Thẩm Bác Diễn không khỏi đắc ý: “Đương nhiên, bài hát sáng tác dựa theo tiêu chí này mà. Kế hoạch phát triển đã được lên sẵn rồi, đợi quảng cáo ra, sẽ đi tới các quảng trường náo nhiệt tìm mấy người dẫn đầu đoàn múa, tài trợ họ một ít, để họ bật bài này rồi nhảy, bài hát này mà nổi tiếng, đồng thời sản phẩm của chúng ta cũng được để ý theo.”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên. Vậy cũng được sao?

Thẩm Bác Diễn nhìn thấu biết rõ anh không hiểu, cười nhạt giải thích: “Múa quảng trường rất ghê gớm, đừng có mà xem thường! Không tốn nhiều tiền mà hiệu quả hơn cả mấy quảng cáo giờ vàng, chỉ hai ba tháng là đã có hiệu quả rồi.”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, thấy cũng có vẻ có lý. Đồ uống vận động không phải thứ gì đắt tiền, bỏ vài đồng tiền ra, ai cũng có thể mua được. Cho nên càng nổi tiếng, lượng tiêu thụ lại càng tốt. Chiến dịch quảng cáo này của Thẩm Bác Diễn là nghĩ xem làm sao quảng cáo có thể nổi bật, có thể lôi kéo lượng tiêu thụ là được. Hơn nữa việc đưa sản phẩm tới gần tầng lớp phổ thông cũng rất quan trọng, còn nơi nào gần gũi với dân đen hơn quảng trường nữa? Múa quảng trường này ít tốn kém mà hiệu quả rất tuyệt vời!!

Nhưng câu tiếp theo của Thẩm Bác Diễn khiến Lục Lăng Hằng cười không nổi.

“Quảng cáo đầu tiên chủ yếu phát trên TV và internet, quảng cáo hôm nay quay thì cho phát ở những nơi công cộng.” Thẩm Bác Diễn chỉ chỉ vào màn hình lớn trên tòa nhà, “Những chỗ như này, để những người múa quảng trường nhìn thấy được, sau đó học theo.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Thế là anh vẻ mặt như say như mê dẫn các bác gái múa quảng trường sẽ được phát sóng đều đặn ở nơi náo nhiệt phồn hoa nhất? Còn là tivi màn hình lớn có thể phát sóng rõ ràng từng chi tiết nhỏ, đây không phải là đang đùa đó hả?!!

Thế mà Thẩm Bác Diễn lại còn cao hứng tranh công: “Đảm bảo cậu hot hùn hột ngay lập tức!”

Hai mắt Lục Lăng Hằng trừng to bất động, cười gượng mấy tiếng: “Thẩm tổng rất có đầu óc kinh tế!” Tuy rằng quảng cáo quá vô sĩ nhưng những lời này Lục Lăng Hằng khen rất thật tình. Phương án mở rộng tiêu thụ sản phẩm này không thể chê đâu vào đâu được. Thẩm Bác Diễn chịu làm vài việc nên hẳn anh cũng thấy vui thay.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, các diễn viên tiếp tục ra quay.

Lần này quay vô cùng thuận lợi, giải tán quần chúng vây xem xong, mọi người không bị tiếng ồn làm ảnh hưởng nữa, mà ban này Lục Lăng Hằng vừa nịnh các bác gái vui vẻ xong, tinh thần mọi người đều phấn khởi, lúc nhảy ngập tràn sức sống, chỉ một lần đã quay xong.

Mắt thấy sắp tới thời điểm nóng nhất của buổi trưa, công ty quảng cáo cho nghỉ ngơi ăn trưa. Lục Lăng Hằng cũng đi ăn cơm, ăn xong anh sẽ lập tức đi hóa trang. Hóa trang thành ông già cần ít nhất hai ba giờ, tranh thủ hóa trang trong lúc nóng nhất của buổi trưa này, sau đó tới chiều sẽ tiếp tục quay cảnh quảng cáo còn lại.

Bởi địa điểm quay ở dưới trụ sở chính tập đoàn Thẩm thị, nên các phòng như hóa trang thay đồ đều được bố trí trong toà nhà Thẩm thị, Thẩm Bác Diễn mời Lục Lăng Hằng ăn, trước đó hẳn đã bố trí đầu bếp làm cơm, làm cơm xong mang tới phòng nghỉ. Đây là phúc lợi của diễn viên, Lục Lăng Hằng cũng không từ chối, cùng Thẩm Bác Diễn quay về phòng ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Thẩm Bác Diễn chẳng mấy động đũa, chỉ len lén nhìn Lục Lăng Hằng. Vừa nhìn khoe miệng vừa cong lên, thể như ngon hơn bất cứ mỹ thực gì trên đời. Lục Lăng Hằng đói bụng thật sự, sáng giờ nhảy nhót bụng anh đã sớm reo vang, thể nên chăm chú ăn, không để ý tới ánh mắt ôn nhu của Thẩm Bác Diễn.

Đang ăn, đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, Thẩm Bác Diễn đang hứng thú bị cắt ngang, không vui hỏi: “Ai vậy?” Lúc này đang giờ nghỉ ngơi, phòng này được sắp xếp dành riêng cho hắn, theo lý mà nói không có người tới quấy rầy mới phải.

“Bác Diễn, con có ở trong đó không?” Bên ngoài truyền tới giọng nói dễ nghe của phụ nữ.

Thẩm Bác Diễn cả kinh, đến Lục Lăng Hằng cũng ngẩn người, đặt đũa xuống lau miệng.

Thẩm Bác Diễn đứng dậy đi ra mở cửa, đứng ngoài cửa là một phụ nữ mặc váy liền màu xanh ngọc, dưới chân đi đôi giày cao gót, dung mạo mỹ lệ xinh đẹp, cả người nếu phải dùng một từ để hình dung thì đó chính là “Đẹp”. Nhìn người này thị thoát chừng hơn ba mươi tuổi, ngũ quan có phần tương tự với Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn không hiểu hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Lục Lăng Hằng vội vàng đứng lên, lễ phép kính cẩn cúi đầu chào mẹ của Thẩm Bác Diễn – Trâu Tĩnh Tĩnh lấy lòng: “Chào bác gái.”

Ánh mắt Trâu Tĩnh Tĩnh nhìn về phía anh, dáng cười trên mặt vừa đủ, thể hiện hết nét tinh xảo đẹp đẽ của phụ nữ vùng sông nước Giang Nam: “Chào Tiểu Lục. Bác tới xem mấy đứa làm việc, không làm phiền mọi người chứ?” Bà liếc mắt nhìn bàn Thẩm Bác Diễn, thấy hai người đang dùng cơm, vội nói: “Hai đứa cứ ăn tiếp, không phải để ý tới bác.”

Lục Lăng Hằng có phần mất tự nhiên, tay vô thức cọ sát vào quần. Hai mươi mấy năm trước Trâu Tĩnh Tĩnh là ca sĩ, hát rất nhiều bài tình ca dịu dàng nổi tiếng. Sau khi gả cho cha Thẩm Bác Diễn, bà từ từ lui khỏi giới giải trí. Lúc Lục Quân Càn biết Thẩm Bác Diễn là con trai Trâu Tĩnh Tĩnh, anh vô cùng kinh ngạc, Trâu Tĩnh Tĩnh là một người phụ nữ mà ở bất cứ đâu cũng toát lên vẻ hoàn mỹ, thật đúng là không tưởng tượng nổi bà sẽ sinh ra một đứa con trai mặt dày vô sỉ như Thẩm Bác Diễn. Kiếp trước Lục Quân Càn từng gặp Trâu Tĩnh Tĩnh hai ba lần trong tiệc rượu và nghi thức cắt băng khánh thành, trong suy nghĩ của anh, Trâu Tĩnh Tĩnh là một người phụ nữ rất dịu dàng, nhưng không biết vì sao, tuy rằng nhìn Trâu Tĩnh Tĩnh trẻ đẹp, cũng thật sự ôn nhu, nhưng anh lại luôn có một cảm giác khó thân cận, thậm chí có phần e sợ.

Trâu Tĩnh Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, tư thế ngồi cũng hết sức ưu nhã, dịu dàng nói: “Hai đứa ăn tiếp đi, không phải mất tự nhiên.” Sau đó lại nói giỡn, “Có phải bác tới quấy rối hai đứa rồi không? Hay là bác đi nhé?”

Lục Lăng Hằng vội nói: “Không đâu ạ, bác ngồi đi ạ.” Sau đó đành phải ngồi xuống tiếp tục ăn.

Trâu Tĩnh Tĩnh dịu dàng hàn huyên vài câu cùng họ, hỏi hôm nay anh quay quảng cáo có mệt hay không, cảm thấy như thế nào.

Nguồn :

Lục Lăng Hằng len lén nhìn Thẩm Bác Diễn. Dường như Thẩm Bác Diễn rất mất hứng vì mẹ mình tới, mi tâm vẫn nhíu chặt.

Thẩm Bác Diễm ăn vài miếng, tựa hồ như chưa ăn uống gì, sau đó trực tiếp buông đũa xuống. Trâu Tĩnh Tĩnh thấy thế hỏi: “Con no rồi? Vất vả như vậy, ăn nhiều vào một chút.”

“No rồi.” Thẩm Bác Diễm mặt không đổi sắc nói, “Không ăn.”

Trâu Tĩnh Tĩnh cười cười, lại nói vài câu vô thưởng vô phạt.

Tuy rằng Trâu Tĩnh Tĩnh không ngừng nói đùa, nhưng bầu không khí vẫn có phần lúng túng mất tự nhiên, Lục Lăng Hằng cũng không ăn được thêm bao nhiêu, buông đũa xuống.

Trâu Tĩnh Tĩnh thấy thế, chuyển đề tài câu chuyện: “Phải rồi Bác Diễm, mẹ có chuyện muốn nói với con về công ty.”

Lục Lăng Hằng lập tức hiểu ý, vội vàng đứng dậy nói: “Cháu ăn xong rồi, đi hóa trang trước...”

Thẩm Bác Diễm muốn nói gì đó, lại nuốt xuống, không còn cách nào nhìn Lục Lăng Hằng rời phòng nghỉ.

Lục Lăng Hằng đi rồi, Trâu Tĩnh Tĩnh không nhanh không chậm đứng dậy, khóa cửa phòng nghỉ lại, lúc này mới đi tới ngồi xuống đối diện Thẩm Bác Diễm.

“Cậu diễn viên kia là em họ Lục Quân Càn sao?” Trâu Tĩnh Tĩnh hỏi.

Thẩm Bác Diễm ừ một tiếng, nhìn nét mặt có thể thấy hẳn không vui vẻ chút nào, những vẫn buông mi trả lời câu hỏi của mẹ mình.

“Quan hệ hai đứa có vẻ không tồi, sao lại đặc biệt ăn cơm cùng cậu ta vậy?”

Thẩm Bác Diễm nói: “Cậu ấy là diễn viên chính, con mời ăn một bữa thì có gì lạ? Vả lại có liên quan gì tới Lục Quân Càn?”

Ánh mắt Trâu Tĩnh Tĩnh ý vị thâm trường: “Không có gì, mẹ nhớ trước đây con từng nói chỉ thích Lục Quân Càn.” (ý vị thâm trường: ý vị sâu xa)

Thẩm Bác Diễm lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn bà: “Mẹ, mẹ nói đi đâu đấy?” Nét mặt hẳn tuy rằng sắc bén, nhưng trong lòng vẫn có chút chột dạ, vội chuyển đề tài, “Không phải mẹ muốn nói chuyện của công ty sao? Nếu không có việc gì thì con xuống đoàn làm quảng cáo nhìn một chút.”

Thẩm Bác Diễm đang định đứng dậy rời đi, đột nhiên Trâu Tĩnh Tĩnh cất tiếng, giọng nói ngọt ngào mang theo sự nghiêm khắc không thể từ chối: “Không phải đã nói với cha con hệ liệt động năng này giao cho con làm sao? Sao lại biến thành Thẩm Thanh Dư rồi? Giờ con còn giúp nó phát triển? Mau lấy lại thành phẩm này về đi.”

Nhất thời Thẩm Bác Diễm cảm thấy đầu như muốn bốc khói.

44. Chương 44: Hình Tượng Nam Thần Võ Răng Rắc Thành Trăm Mảnh Nhỏ...

– Hình tượng nam thần võ răng rắc thành trăm mảnh nhỏ...

Lục Lăng Hằng đang ngồi hóa trang trong phòng, cửa bị đẩy ra, Thẩm Bác Diễm đi tới.

Lục Lăng Hằng thuận miệng hỏi: “Bác gái đi rồi?”

Thẩm Bác Diễm ừ một tiếng, tùy tiện tìm một cái ghế rồi ngồi xuống.

Lục Lăng Hằng nhìn trong gương thấy sắc mặt Thẩm Bác Diễm rất khó coi. Thật ra lúc ban đầu tâm tình của Thẩm Bác Diễm không tệ, Lục Lăng Hằng nhìn ra được, từ lúc Trâu Tĩnh Tĩnh bước vào phòng, nét mặt Thẩm Bác Diễm có sự thay đổi. Cũng không biết họ đã nói những gì mà Thẩm Bác Diễm mất hứng như vậy. Nhưng anh không tiện hỏi, không biết làm gì hơn là nói: “Bác gái giữ gìn nhan sắc tốt ghê, hoàn toàn không nhận ra đã là mẹ của hai người con trai.”

Da mặt Thẩm Bác Diễn khê giật, nhưng cũng không nói gì thêm.

Thẩm Bác Diễn và Lục Quân Càn đã quen nhau ba năm, nhưng hai người đều rất ít khi nhắc tới chuyện nhà mình, Thẩm Bác Diễn có nhắc cũng chỉ nhắc về anh trai. Cho nên Lục Quân Càn cũng không biết, Thẩm Thanh Dư và Thẩm Bác Diễn không phải cùng một mẹ sinh ra. Thẩm Thanh Dư là con của cha Thẩm với vợ trước, lúc Trâu Tinh Tinh gả cho nhà họ Thẩm Thanh Dư đã bảy tuổi. Dù sao bà cũng là một ngôi sao nổi tiếng, lúc đó báo chí còn đưa tin nói bà chính là nguyên nhân mối bất hòa của Thẩm gia, nhưng sau này việc làm ăn Thẩm gia càng ngày càng phát triển, bảo vệ đời tư rất kín kẽ, trên truyền thông không đưa tít gì nữa, cho nên rất nhiều người trẻ tuổi bây giờ không biết việc này. Lúc Lục Quân Càn lớn lên Trâu Tinh Tinh đã sớm rời khỏi giới giải trí, cho nên chuyện của Thẩm gia, Thẩm Bác Diễn không nói anh cũng không biết.

Ban này Thẩm Bác Diễn bị Trâu Tinh Tinh dạy dỗ một hồi, đúng là làm khổ hần. Hần vẫn tương đối kính nể mẹ mình, ngày còn nhỏ, Trâu Tinh Tinh cũng không quản quá nhiều tới cuộc sống hay những vấn đề hàng ngày của hần, nhưng lại vô cùng chú ý tới sự trưởng thành của hần. Trong ấn tượng của Thẩm Bác Diễn, những khi còn bé hần và mẹ ở chung, hầu như đều là mẹ dùng thái độ dụ dỗ nhưng lại ẩn sự kiên quyết không thể từ chối không vừa ý vì hần trưởng thành quá chậm, thậm chí bà còn ép buộc hần làm những việc hần không muốn hoặc không làm được. Cũng bởi vì hần nhỏ hơn Thẩm Thanh Dư bảy tuổi, Trâu Tinh Tinh lo hần trưởng thành chậm, như vậy sẽ không đuổi kịp anh trai. Trâu Tinh Tinh thỏa mãn bất cứ nhu cầu vật chất gì của con trai, nhưng bà lại mặc kệ trong lòng con có những khó khăn gì, cũng không cần biết con dùng cách gì, thứ duy nhất bà nhìn là thành tích con mình đạt được.

Cha bọn bề công việc nên cũng không thân thiết với Thẩm Bác Diễn, cho nên trong lòng hần, người duy nhất thân thiết gần gũi, so với cha mẹ còn bảo vệ hần hơn là anh trai Thẩm Thanh Dư.

Lần này tập đoàn Thẩm thị dự định triển khai loạt sản phẩm mới, vốn muốn để Thẩm Bác Diễn phụ trách, hần cũng đã sắp ba mươi nhưng đến nay vẫn còn chưa có thành tích xuất sắc đặc biệt gì. Lần đầu tiên em trai phụ trách hạng mục quan trọng, Thẩm Thanh Dư vô cùng lo lắng, đang bận rộn trăm bề mà vẫn bớt thời gian dẫn đoàn đội giúp đỡ hỗ trợ Thẩm Bác Diễn, khi ấy Thẩm Bác Diễn cũng không để chuyện này trong lòng, vẫn không quản việc gì, kết quả từ khâu nghiên cứu chuẩn bị cho tới khâu sản xuất đều là đoàn đội của Thẩm Thanh Dư giúp hần hoàn thành. Hần không muốn cướp công lao của Thẩm Thanh Dư, hơn nữa hần vốn không có hứng thú với chuyện công ty nhà mình, cho nên nhường lại hết cho Thẩm Thanh Dư, dù sao thì đó cũng vốn là công lao của anh ấy.

Trâu Tinh Tinh mắng hần ngu xuẩn, vốn là của hần, giờ lại tặng cho Thẩm Thanh Dư, giờ hần quay quảng cáo này, trái lại thành hần giúp Thẩm Thanh Dư phát triển sản phẩm. Dù sao thì hần cũng mặc kệ, chỉ là hần không muốn tranh giành với Thẩm Thanh Dư mà thôi.

Nhưng những lời này không thể nói cho Trâu Tinh Tinh nghe, Trâu Tinh Tinh cũng sẽ không nghe. Hần đành phải dỗ dành mẹ, mặc kệ mẹ nói gì, hần cũng đều đồng ý, sau đó sẽ trì hoãn kéo dài cho chuyện này qua đi.

Nhưng tới trước khi hần rời phòng, mẹ nói một câu đâm trúng nỗi đau của hần.

“Con đã hai mươi tám tuổi rồi mà không làm nổi một việc nên hôn! Con thích con trai mẹ mặc kệ, người giống như con không ít, con thích mới mẽ kích thích gì đều là quyền tự do của con. Nhưng rốt cuộc khi nào con mới định kết hôn? Thẩm Thanh Dư đã sinh con trai rồi, con hồ đồ cũng phải có giới hạn thôi!”

Thẩm Bác Diễn ghét nhất hai chuyện, một là bảo hần tranh giành gia sản, hai là bảo hần kết hôn sinh con cùng phụ nữ. Trâu Tinh Tinh lại cứ như vậy, không nghĩ xem Lục Quân Càn qua đời hần đau khổ thế nào, thật khiến hần bức muốn thổ huyết!

Lục Lăng Hằng thấy tâm tình Thẩm Bác Diễn không tốt, hơn nữa hần là có liên quan đến mẹ hần, thật ra anh muốn an ủi hần đôi câu, nhưng bởi vì thân phận nên không tiện nói gì đành phải giả vờ làm như không nhìn thấy.

Thợ trang điểm đánh xong lớp nền cho Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng đứng lên nói: “Tôi đi vệ sinh trước.”

Để hóa trang tỉ mỉ, hóa trang người già tốn rất nhiều thời gian, sợ nếu ngồi hai ba giờ muốn đi giải quyết nỗi buồn lại không được, cho nên anh định đi giải quyết cho xong xuôi.

Lục Lăng Hằng ra khỏi phòng hóa trang, quẹo qua một hành lang không người, phía trước có nhà vệ sinh. Anh đang chuẩn bị đi tới, đột nhiên tay bị một người ở phía sau níu lại, sau đó dùng một lực mạnh kéo anh vào lòng.

“Quân Càn...”

Lục Lăng Hằng không kịp đề phòng mà giật mình, thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Tới khi anh phát hiện Thẩm Bác Diễn đang ôm mình, anh nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn xung quanh một hồi, cũng may mà ngoài hành lang không có ai.

“Thẩm tổng...” Lục Lăng Hằng muốn đẩy hắn ra, thế nhưng Thẩm Bác Diễn ôm rất chặt, hơn nữa tựa như đang rất cần cái ôm này, nên anh do dự không đẩy ra, “Thẩm tổng, anh lại gọi sai tên rồi, tôi là Lục Lăng Hằng.”

Thẩm Bác Diễn trầm mặc.

Tim Lục Lăng Hằng đập rất nhanh. Một lần gọi sai tên là vô tình, nhưng gọi sai tên nhiều lần như vậy, chẳng lẽ Thẩm Tiểu Cầu đã nhận ra anh?

Nhưng mấy giây sau, Thẩm Bác Diễn buồn bực nói: “Tôi biết. Cậu giả vờ đi, để tôi ôm cậu một cái, xin cậu đấy.”

Không biết tại sao, nghe hắn nói vậy, Lục Lăng Hằng lại cảm thấy một sự thất vọng không tên. Anh không đành lòng đẩy Thẩm Bác Diễn ra, nhưng lại sợ bị người khác nhìn thấy, cứ do dự như vậy, do dự mấy chục giây, sau đó Thẩm Bác Diễn chủ động buông anh ra.

“Cảm ơn.” Thẩm Bác Diễn có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Lục Lăng Hằng dè dặt thăm dò: “Thẩm tổng, anh cứ toàn nhầm tôi với anh trai.”

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Cậu là Lục Quân Càn sao?”

Lục Lăng Hằng cả kinh, theo bản năng phủ nhận: “Sao tôi có thể là Lục Quân Càn được? Sao Thẩm tổng lại hỏi vậy?”

Thẩm Bác Diễn thấy anh không thừa nhận, hắn cũng không vạch trần: “Cậu bắt chước không tồi.” Ngừng một chút, lại nói, “Sau này có cơ hội giả bộ thêm vài lần nữa.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thẩm Bác Diễn ôm người trong lòng xong, sự buồn bực trong lòng cũng vơi đi ít nhiều. Hắn xoay người rồi đi, lúc đi tới khúc quẹo dừng lại, dùng lực cổ sức chà xát mặt mình. Chốc lát sau, vẻ mặt cứng nhắc của hắn dịu xuống. Đột lát nữa gặp lại Lục Lăng Hằng, hắn cũng không muốn tiếp tục làm vẻ mặt đau khổ nữa, hắn không muốn người mình thích thấy vẻ mặt đau khổ của mình.

Lục Lăng Hằng hóa trang xong cũng đã ba giờ chiều, đúng lúc ánh nắng gay gắt nhất, các nhân viên quay lại làm việc.

Thật ra trạng thái tâm lý buổi chiều của mọi người đều khá hơn ban trưa nhiều, các bác trai bác gái thả lỏng người, phối hợp cũng ăn ý hơn, cũng đã quen với giai điệu nhạc, theo lý thuyết đáng lẽ ra phải quay rất dễ, nhưng không ngờ vẫn xảy ra vấn đề.

Cảnh quay buổi chiều chủ yếu là Lục Lăng Hằng sắm vai ông lão trước khi uống động năng lự khu thiếu sức sống, vì không được các bác gái để ý nên không tìm được bạn nhảy. Thế nhưng Lục Lăng Hằng lại rất được các bác gái hoan nghênh, thế nên lúc anh mời một bác gái làm bạn nhảy, đáng lẽ ra theo kịch bản, hắn là bác gái phải ghét bỏ từ chối anh, kết quả bác gái kia thấy nóng quá nên quên mất quay phim, cứ thế mà đồng ý, đứng lên kéo anh nhảy theo nhạc.

Phó đạo diễn Triệu Bằng lập tức kêu tạm dừng, đi ra nói vài câu, quay lại một lần nữa. Kết quả tuy lần này bác gái diễn theo kịch bản từ chối Lục Lăng Hằng, nhưng ánh mắt nét mặt lại lưu luyến không rời, bộ dạng lúc rời đi quả thật giống như hận không thể nhào tới kéo Lục Lăng Hằng cùng bác múa quảng trường. Lục Lăng Hằng đáng lẽ ra phải vấp trái vấp phải cuối cùng lại thành các bác gái dẫn dắt nhảy đến trôi chảy.

Lục Lăng Hằng cũng rất bất đắc dĩ, không ngờ lời kéo quan hệ với các bác gái xong lại thành cục diện không biết nên khóc hay cười như này. Triệu Bằng vội vã đi lên nói rõ kịch bản cho các bác gái, thậm chí còn đổi vài bác gái diễn cảnh này. Mà Thẩm Bác Diễn là đạo diễn trên danh nghĩa lại chỉ ngồi cách đó không xa, mỉm cười nhìn Lục Lăng Hằng.

Tuy rằng Lục Quân Càn từng diễn không ít vai, nhưng trước giờ anh vẫn được bao bọc trong hình tượng nam thần, cho tới giờ cũng chưa từng diễn người lớn tuổi. Thẩm Bác Diễn đã tưởng tượng rất nhiều dáng vẻ của Lục Quân Càn, hiển nhiên trong đó cũng tưởng tượng anh anh tuấn tuấn như vậy không biết khi về già sẽ thế nào. Hắn rất muốn xem thử, cho nên đây cũng là lý do hắn nghĩ ra ý tưởng này trong hệ liệt quảng cáo. Nhìn người trong lòng hóa trang thành dáng vẻ khi về già, giống như có thể nhìn thấu trước cả đời này của mình.

Lúc hắn mới hoài nghi có lẽ Lục Lăng Hằng là Lục Quân Càn, thật ra trong lòng cũng thấy kì dị, nhưng nhanh chóng vượt qua rào cản này. Hắn yêu Lục Quân Càn, yêu sâu tận xương tủy, bất luận Lục Quân Càn đã biến thành bộ dạng gì đi chăng nữa, chỉ cần vẫn là Lục Quân Càn, hắn sẽ chấp nhận toàn bộ.

Sau khi được Triệu Bằng chỉ đạo xong, các diễn viên phối hợp diễn, cuối cùng cũng có hiệu quả, quay hai lần nữa liền qua.

Cả ngày bận rộn, cuối cùng quảng cáo cũng quay xong, Thẩm Bác Diễn vốn muốn tìm lý do để cùng ăn cơm bồi dưỡng cảm tình với Lục Lăng Hằng, nhưng không ngờ hôm nay Trâu Tĩnh Tĩnh rảnh rỗi, buổi trưa nói chuyện cùng hắn thôi còn chưa bỏ qua, đợi hắn quay xong lại tới tìm hắn. Hắn không muốn mẹ phát hiện mình thân thiết với Lục Lăng Hằng, không thể làm gì hơn là vội vàng chào hỏi Lục Lăng Hằng rồi đi.

Hai hôm sau, Lục Lăng Hằng dẫn theo Tiền Duyệt tới sân bay, chuẩn bị bay tới phim trường “Đao Phong”, quay những cảnh cuối cùng.

Làm thủ tục lên máy bay xong vẫn còn cách giờ bay một khoảng thời gian, Lục Lăng Hằng cùng Tiền Duyệt đi tới phòng nghỉ cho khách vip đợi.

Trong phòng nghỉ cho khách vip có một chiếc TV màn hình LCD cỡ lớn, đang phát tin quảng cáo, Lục Lăng Hằng không phí phạm thời gian, lấy kịch bản ra bắt đầu xem. Mà Tiền Duyệt chán muốn chết, ngồi xem quảng cáo giết thời gian.

“A! Đây là!!!” Đột nhiên Tiền Duyệt hô to một tiếng.

Lục Lăng Hằng ngẩng đầu lên nhìn thấy trên TV là mình đang mặc tây trang nhún nhảy đi vào quán bar.

Đậu xanh!!! —— Đây chính là phản ứng đầu tiên của Lục Lăng Hằng!

Lục Lăng Hằng nhớ mang máng, quảng cáo đầu tiên của hệ liệt động năng hôm nay bắt đầu được đưa lên sóng truyền thông, vốn nghĩ nhân lúc này ra ngoại thành quay phim có thể nhắm mắt làm ngơ, thế nhưng trăm triệu lần anh không ngờ, tập đoàn Thẩm thị nhiều tiền tài lại có thể phát rồ mà phát quảng cáo này ở sân bay!!

Mấy cô gái trẻ đang nói chuyện trên trời dưới biển trong phòng nghỉ, cũng không biết ai chú ý đầu tiên, nói: “Anh này đáng không tui, chân đẹp ghê!!”

Các cô gái còn lại lập tức dời đường nhìn lên màn ảnh, bắt đầu chú ý tới quảng cáo.

Họ nhìn chằm chằm chàng trai đầu tổ quạ đeo kính gọng đen chân dài đi tới ngồi xuống bên quầy bar.

Lục Lăng Hằng lập tức kéo sụp mũ lưỡi trai xuống, đeo kính râm lên, đứng dậy giục Tiền Duyệt: “Chúng ta đi thôi.” Nghĩ tới việc sau này quảng cáo lan rộng ra, anh sắp hít thở không thông rồi đây này!!!

Tiền Duyệt đầu cam lòng bỏ đi, đây lần đầu tiên cậu thấy quảng cáo chính thức: “Đợi tí, xem xong cái đã!!”

Lục Lăng Hằng giờ muốn chạy cũng không kịp, trên màn hình anh đã nhận lấy “Động năng” từ trong tay cô vũ nữ dẫn đầu. . .

Nhạc nền quảng cáo bật chợt thay đổi phong cách, giai điệu Lục Lăng Hằng vô cùng quen nổi lên, quen đến mức Lục Lăng Hằng đã múa quảng trường vô số lần, vừa nghe thấy điệu nhạc này đã có xung động đứng

lên nhảy. Anh lập tức dồn khí lực xuống đôi chân, để mình đứng vững lại, cố khắc chế vượt qua phản xạ có điều kiện mê hoặc.

Nghe thấy điệu nhạc sống động, những người đang nghỉ ngơi trong phòng cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn về phía màn hình.

“Uâyyyyy!!!”

Đột nhiên có một nữ sinh hưng phấn reo lên: “Anh này đẹp trai quá diiii!!!”

Một cơn gió thổi tới, kính mắt Lục Lăng Hằng bay đi, đầu tổ quạ trở nên gọn gàng, tây trang trên người cũng thẳng thớm, cả người tràn trề sinh lực, lộ ra diện mạo lúc ban đầu. Hơn nữa quảng cáo còn cho thêm hiệu ứng, khiến cả người anh như đang phát sáng!

Tinh thần mấy cô gái kia phấn khích hơn hẳn, nhưng vẫn khắc chế tâm tình, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm màn hình tivi.

Trên tivi Lục Lăng Hằng đang đi về phía cột, dưới tivi Lục Lăng Hằng kéo sụp mũi lưỡi trai che kín mặt mình.

“Aaaaaaaaaaaaa!”

Nhất thời mọi người bị kích thích, tiếng hét chói tai khiến mũi lưỡi trai trên đầu Lục Lăng Hằng suýt chút nữa vì rung động mà rơi xuống!

“Trời ưi, quảng cáo gì đây!” “Múa cột! Anh ấy đang múa cột kìaaaaa!” “Mẹ ơiiiiiiiiiiiiiii!”

Lần đầu tiên Lục Lăng Hằng nghe thấy quần chúng kích động phản hồi như vậy, đúng là khóc không ra nước mắt! Hình tượng nam thần của anh vỡ rã thành trăm mảnh nhỏ, giờ gom góp chắp vá lại thế nào đây. . .

“Đồ uống kia tên động năng!” “Đẹp quá xáaaaaaaa chảy nước miếng luôn rồi nè!” “Mau mau, lên mạng tìm xem cái người đóng quảng cáo động năng này là ai!” “Tìm được anh này chưa, tui muốn làm fan nào tàn đầu tiên của ảnhhhhhhhhh!!”

Hình tượng nam thần của Lục Lăng Hằng trong nháy mắt lại trở về bên người: “.....”

45. Chương 45: Trương Minh Tước Và Nhạc Hình Ngọc

– Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc.

Cảnh quay cuối cùng của “Đạo phong” là bởi mưa lớn nhiều ngày dài liên tiếp dẫn tới lũ quét, dân chúng miền núi gặp thiên tai, cho nên bộ đội xuất động đi tới cứu giúp hỗ trợ nông dân vùng núi. Cảnh bão quét đương nhiên chỉ đợi đến hậu kỳ rồi tạo thành, nhưng để hiệu quả quay thêm chân thực, nên rất nhiều cảnh thiên tai đoàn làm phim bỏ kinh phí ra để tạo nên, để không ảnh hưởng tới sinh hoạt của dân chúng, đoàn phim chọn địa điểm quay ở một địa phương hẻo lánh, tín hiệu vô cùng kém. Hơn nữa Lục Lăng Hằng vừa tới đoàn làm phim đã tập trung công tác, để cảnh quay nhanh chóng kết thúc rồi tham gia đoàn làm phim “Khương môn phi tương”, mấy ngày tiếp theo sau, anh không có thời gian rảnh để lên mạng, nên cũng không biết hiệu ứng của “Động năng” như nào.

Tập đoàn Thẩm thị đầu tư không ít vốn liếng để đẩy mạnh sản phẩm này, ngoài cho quảng cáo phát sóng trong các khung giờ vàng ra, còn bỏ không ít tiền quảng cáo trên internet. Quảng cáo này vốn đã đủ gây chú ý rồi mà còn đẩy mạnh quảng cáo, thành ra chưa tới ba bốn ngày đã nổi rần rần trên mạng, không cần bỏ tiền đã có vô số tài khoản tiếp thị hộ, thậm chí các cư dân mạng còn chế theo quảng cáo, nhất thời, “Lục Lăng Hằng”, “Múa cột”, “Động năng” đứng đầu danh sách tìm kiếm.

Ngoài phát triển đồ uống động năng, bởi Thẩm Bác Diễn có tâm tư riêng nên cũng bỏ tài nguyên ra giúp Lục Lăng Hằng phát triển. Chẳng mấy mà Lục Lăng Hằng dựa vào tướng mạo xuất sắc và khí chất thu hút

đã được mọi người ưu ái đặt danh hiệu “Nam thần diễn hài”, lượt theo dõi trên weibo tăng vọt, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã tăng hơn một triệu fans. Mà đây cũng là một công đôi lợi, giờ Lục Lăng Hằng còn chưa có tác phẩm nổi bật nào, anh nổi tiếng lên nhờ quảng cáo động năng, mà anh nổi tiếng thì đồ uống động năng cũng được ăn theo, các cửa hàng có bán động năng đều rất đắt hàng.

Lục Lăng Hằng không có thời gian quan tâm những chuyện này, Mã Du thì vẫn một mực để ý tới hiệu ứng thị trường. Tuy anh phân phó cho cấp dưới làm người đại diện và tuyên truyền cho Lục Lăng Hằng, nhưng anh cũng rất để ý tới cậu em họ của Lục Quân Càn này, hơn nữa trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, anh rất vừa ý với Lục Lăng Hằng, cho nên kế hoạch phát triển của Lục Lăng Hằng về cơ bản đều là anh tự mình làm.

Quảng cáo động năng nổi như vậy, đương nhiên cũng bị chê và troll rất nhiều. Có cư dân mạng thay thế hình ảnh Lục Lăng Hằng, ghép các nam thần như David Beckham, Lee Pace...để họ múa cột, cũng có người ghép cho Lục Lăng Hằng múa cột cùng Putin, Kim Joong Un, còn có người photoshop các đoạn video như cho Lục Lăng Hằng múa trên cột cờ trường học, để đội thiếu niên tiên phong kéo cờ, Lục Lăng Hằng vịn vẹo leo lên cột... Những cái này đều rất khôi hài thú vị, công ty quản lý và bản thân ngôi sao cũng không để ý.. Các ngôi sao vốn mong nổi tiếng, chỉ cần không có ác ý, những cái này ngược lại càng giúp họ thêm nổi tiếng.

Lục Lăng Hằng có thể dựa vào quảng cáo này mà nổi sau một đêm, điều này vốn nằm trong kế hoạch của Mã Du. Nhưng thấy Lục Lăng Hằng thực sự nổi thế này, so với vui mừng, anh thấy lo lắng nhiều hơn. Để Lục Lăng Hằng đóng quảng cáo này thật sự là một bước đi rất mạo hiểm, một nghệ sĩ tốt nghiệp chính quy đi ra, cái họ cần là nổi tiếng bằng các tác phẩm, những chuyện trên internet với các ngôi sao mà nói chỉ là hoa lửa trên gấm, không thể giúp các ngôi sao củng cố nâng cao địa vị được, đạo diễn nghiêm túc, đoàn làm phim nghiêm túc, thậm chí các nhà sản xuất thương hiệu cũng không quan tâm trên mạng bạn nổi thế nào, cái họ quan tâm là thực lực và diễn xuất của diễn viên. Nếu tiếp theo đây Lục Lăng Hằng có thể đóng góp cho ra một tác phẩm xuất sắc, vậy thì sự nghiệp cậu ấy sẽ thăng bằng; nhưng nếu không có tác phẩm nào bắt kịp mà lại nổi tiếng quá mức như vậy, ngược lại sẽ biến thành cho cười cho thiên hạ.

Cho nên mấy ngày quảng cáo động năng nổi tiếng, có rất nhiều công ty quảng cáo tìm tới mong có thể để Lục Lăng Hằng quay quảng cáo tương tự, nhưng tất cả đều bị Mã Du từ chối. Anh không có ý để Lục Lăng Hằng nổi tiếng theo con đường hài, lúc quay “Đạo phong” anh có tới thăm phim trường, anh thấy kỹ năng diễn xuất và điều kiện của Lục Lăng Hằng rất có tiềm lực, cho nên mới mạo hiểm quyết định đồng ý lời mời quảng cáo của Thẩm thị. Tiếp theo đây liệu cậu ấy có thể một bước nổi tiếng hay phù dung sớm nở tối tàn, việc này phải xem năng lực của chính Lục Lăng Hằng...

Lục Lăng Hằng làm việc ở vùng núi vô cùng khó khăn vất vả. Không nói đến điều kiện ăn uống ở vùng núi không tốt, hơn nữa họ lại còn phải quay cảnh chống thiên tai, đoàn làm phim làm một vùng bùn lầy, một ngày thì ít nhất nửa ngày diễn viên ngâm mình diễn trong bùn, đoàn làm phim còn tạo mưa cho họ dầm. Giờ tuy đang mùa hè, nhưng nhiệt độ chênh lệch ở vùng núi rất lớn, quay một ngày mà trút một lớp da.

Cánh đàn ông con trai còn có thể chịu được, chứ các cô gái thì không chịu nổi.

Đoàn làm phim đi tới vùng núi, Nhạc Hình Ngọc cũng đi theo. Trong kịch bản, vùng núi gặp thiên tai này cũng chính là quê của nhân vật Lưu Ngọc Nhi mà cô diễn, cũng chính trong cảnh cứu giúp này, Tào Phong chiếm được cảm tình của Lưu Ngọc Nhi, tình cảm hai người thăng hoa.

Nhạc Hình Ngọc có rất ít cảnh diễn trong “Đạo phong”, sợ dĩ cô chịu nhận phim này cũng là bởi cô và Trương Minh Tước đang đóng giả làm người yêu, để tăng thêm độ nổi giữa hai người. Giờ cô cũng đã là một người nổi tiếng, không thể dành hết thời gian ở trong bộ phim dành cho nam này, cho nên cùng lúc đó cô cũng tham gia một đoàn làm phim khác, đóng nhân vật nữ chính trong một bộ phim cổ trang, thường xuyên phải qua lại giữa hai đoàn làm phim. Tuy rằng lúc quay cô không cần ngâm mình trong vùng bùn như con trai, nhưng điều kiện vùng núi khắc nghiệt, lại thêm trước đó làm việc với cường độ cao, quay được hai ngày, cả người bắt đầu nóng rần lên. Nhưng để sớm hoàn thành công tác, diễn viên bị bệnh cũng chỉ có thể cố gắng làm tiếp công việc.

Trưa hôm nay, Lục Lăng Hằng quay xong một cảnh, lập tức đi tìm nhà vệ sinh. Điều kiện vùng núi kém, nhà vệ sinh là một cái hố đào, dùng mấy tấm ván gỗ vây lại, bất kể là siêu sao hay đạo diễn lớn hay công

nhân lao động cũng đều đi ở nơi này. Bởi vì ngâm mình trong bùn rất lạnh nên Lục Lăng Hằng uống rất nhiều nước ấm để làm nóng người, nhưng do điều kiện nhà vệ sinh quá kém, khiến người đi vệ sinh đều thấy ghê, trên cơ bản mọi người đều nhịn, đến mức không chịu đựng được mới đi.

Giải quyết nhu cầu sinh lý xong, tạm thời không có cảnh của anh, anh liền đi ngao du xung quanh. Phong cảnh vùng núi rất đẹp, lại đang mùa trúc đào nở hoa, trên núi có rất nhiều cây trúc đào lớn tuổi, hoa như hoa đào, đẹp không sao tả xiết.

Đi không được bao xa, Lục Lăng Hằng nghe thấy phía trước có tiếng cãi vã, rõ ràng một cái, anh thấy Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc.

Hiển nhiên hai người kia đang cãi nhau, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi. Vốn là Nhạc Hình Ngọc đang định nói gì đó, vừa liếc mắt trông thấy Lục Lăng Hằng đến, cô nuốt lời bên miệng xuống. Trương Minh Tước đưa lưng về phía Lục Lăng Hằng, hẩn nhìn theo ánh mắt Nhạc Hình Ngọc, phát hiện có người đến, về mặt bực mình: “Tôi về đây!” Lúc đi qua bên người Lục Lăng Hằng, hẩn không liếc mắt đánh tiếng một câu, như không nhìn thấy người mà bỏ đi.

Lục Lăng Hằng hơi ngại ngùng, anh không cố ý tìm hiểu chuyện người khác, chỉ là không cẩn thận bắt gặp. Anh không muốn can dự vào, nhưng nhìn môi Nhạc Hình Ngọc trắng bệch, nhớ tới chuyện cô còn đang bị sốt, lo lắng cô ở đây một mình thì không hay, nói: “Em muốn đi về nhưng không nhớ rõ đường, chị đi cùng em được không?”

Nhạc Hình Ngọc cười cười, gật đầu: “Cùng đi đi.”

Cô đi về phía Lục Lăng Hằng, bước chân không vững, Lục Lăng Hằng nhìn thấy, chân mày hơi nhíu lại, cởi áo khoác quân trang đắp lên người cô, thuận tiện ôm vai cô, để cô dựa vào người mình: “Gió trên núi lớn, chị mặc ít quá.”

Nhạc Hình Ngọc khẽ thở dài.

Tuy rằng Lục Lăng Hằng không nghe được hết cuộc Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước nói gì với nhau, nhưng anh cũng có thể đoán được vài phần. Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước đang làm một đôi, hai người cũng cùng một người đại diện. Tuy rằng họ không phải quan hệ yêu đương thật, nhưng không có nghĩa giữa họ không có chuyện gì cả. Ban đầu Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước nhất thời ghép cặp, nhưng bởi tính cách không hợp nên không tiếp tục. Giới giải trí là một nơi không nói chuyện “thâm tình”, tình cảm của mọi người vốn không sâu, chia tay xong vẫn có thể làm bạn, còn có thể tạo tin đồn, cũng không thấy xấu hổ gì. Trương Minh Tước nghĩ như nào Lục Lăng Hằng không biết, nhưng anh nhìn ra được Nhạc Hình Ngọc rất quan tâm Trương Minh Tước, có thể là vì tình cảm trước đó.

Mặc dù Trương Minh Tước là một người nghiêm túc với công việc, nhưng tính tình hẩn không tốt, rất dễ đắc tội người khác. Nhạc Hình Ngọc là một người hay để tâm, thường xuyên phải đi sau mông thu thập cục diện rồi bẩm báo cho Trương Minh Tước, giúp giữ các mối quan hệ cho hẩn. Trước đây thiếu chút nữa Trương Minh Tước cãi nhau với Lục Lăng Hằng, cũng nhờ có Nhạc Hình Ngọc giảng hòa. Cô làm vậy thứ nhất là tiện thể giúp Lục Lăng Hằng, nhưng chủ yếu là không mong làm lớn chuyện, như vậy đối với Trương Minh Tước mà nói không có gì hay cả.

Hơn một tháng Lục Lăng Hằng không ở đoàn làm phim, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi trở về nhận thấy quan hệ giữa Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc chuyển xấu, chắc chắn đã nảy sinh mâu thuẫn. Nhưng bất kể thế nào, giờ Nhạc Hình Ngọc đang bị bệnh, Trương Minh Tước làm như vậy thật sự không hay.

“Cảm ơn cậu.” Nhạc Hình Ngọc hiểu rõ, tuy Lục Lăng Hằng không nói gì nhưng thật ra rất quan tâm săn sóc cô, cô ngẩng đầu nhìn Lục Lăng Hằng, nhẹ giọng nói: “Em rất giống anh họ em, đều rất quan tâm tới người khác.”

Lục Lăng Hằng nghe giọng cô khàn đặc: “Quay về rồi hẩn nói. Chị không thoải mái thì xin đạo diễn Khang nghỉ một chút.”

“Chị không sao.” Nhạc Hình Ngọc gạt mạnh.

Lục Lăng Hằng đỡ Nhạc Hình Ngọc về nơi dựng phim trường, để tránh bị hiểu lầm, anh buông vai Nhạc Hình Ngọc ra từ xa, chỉ không xa không gần theo sau cô.

Trợ lý Nhạc Hình Ngọc nhìn thấy bọn họ, nhanh chóng chạy tới, đúng lúc này chân Nhạc Hình Ngọc mềm nhũn, ngã xuống phía trước. Lục Lăng Hằng ở gần đấy, nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy Nhạc Hình Ngọc, thấy cả người Nhạc Hình Ngọc mềm nhũn, sốt ruột kêu: “Mọi người mau tới! Chị ấy ngất rồi!”

Nhân viên trong đoàn làm phim nghe thấy tiếng hô vội vã chạy tới, đỡ Nhạc Hình Ngọc ngồi xuống ghế. Các bác sĩ trong đoàn tiến lên kiểm tra thân thể cô, cả người nóng tới bốn mươi độ, đạo diễn Khang vội vã cho xe đưa Nhạc Hình Ngọc đi bệnh viện.

Nhạc Hình Ngọc được người khác đỡ lên xe, đột nhiên Trương Minh Tước nói: “Đạo diễn Khang, để em đi với cô ấy, cảnh chiều nay em xin nghỉ.”

Khang Gia Mẫn sưng sốt. Trương Minh Tước là diễn viên chính, cảnh buổi chiều chủ yếu là của hắn, giờ hắn xin nghỉ đồng nghĩa với việc buổi chiều đoàn không phải làm việc. Giờ Nhạc Hình Ngọc ngã bệnh, nếu Trương Minh Tước thật sự là bạn trai cô, đi theo cô cũng không có gì đáng trách, nhưng mọi người ở đây đều biết quan hệ của họ chủ yếu chỉ là vì công việc, cứ bỏ đoàn phim mà đi như vậy thật không còn gì để nói. Nhưng người ta muốn đi chăm sóc bệnh nhân, dù không phải người yêu thì cũng có thể là bạn tốt, nóng ruột cũng là chuyện thường tình, giờ không đồng ý có vẻ không hợp đạo làm người.

Lục Lăng Hằng biết Nhạc Hình Ngọc vì cãi nhau với Trương Minh Tước nên mới ngất xỉu, nhin không được lạnh mặt nói: “Cậu đi làm gì? Cô ấy có trợ lý chăm sóc rồi, không sao đâu.”

Trương Minh Tước một mực kiên trì: “Hình Ngọc đã như vậy rồi, giờ tôi ở lại cũng không diễn được! Tôi phải đi theo cô ấy!”

Trương Minh Tước kiên trì muốn lên xe, Khang Gia Mẫn thấy không để cậu ta đi cùng xe cũng không lái đi được, không còn cách nào, đành phải đồng ý.

Tiến độ đoàn làm phim bị trễ nửa ngày, cũng may mà buổi tối trợ lý Nhạc Hình Ngọc quay về báo tin, nói tình hình Nhạc Hình Ngọc không có gì đáng ngại, các bác sĩ trong huyện nói cô làm việc vất vả quá độ cộng thêm bị cảm lạnh, truyền nước là khá lên. Cũng không biết ai báo tin cho truyền thông, phóng viên chụp hình thì thôi lại còn mặt dày muốn phỏng vấn, khiến cô rất phiền, không nghỉ ngơi tốt được.

Nghe vậy xong, Lục Lăng Hằng đỡ khóc đỡ cười. Cuối cùng anh cũng hiểu vì sao Trương Minh Tước khẳng khái đòi đi tới bệnh viện rồi, hóa ra là nhân cơ hội này tung tin. Thử đoạn này rất chướng mắt anh, nhưng dù sao chuyện không liên quan tới anh, anh cũng không tiện nói gì.

Đảo mất một tuần qua đi, Lục Lăng Hằng diễn xong cảnh của mình, đến nhà cũng không về một chuyến mà trực tiếp bay tới đoàn làm phim “Khương môn phi tương” ở Hoàn Hắc Điểm.

46. Chương 46: Mối Tình Đầu

– Mối tình đầu.

Lục Lăng Hằng đi tới Hoàn Hắc Điểm, nghỉ ngơi một ngày. Vốn là đạo diễn Trương Khôn muốn anh đi thăm phim trường, làm quen với nhân viên công tác một chút, nhưng mấy hôm trước quá vất vả, anh bị cảm nhẹ, cho nên Trương Khôn để anh tới khách sạn nghỉ ngơi trước.

Lục Lăng Hằng ngủ, Tiền Duyệt không có việc gì để làm, tìm một nơi lên mạng. Cậu đang lên mạng xem quảng cáo động năng bị chế, cười đến không kiềm chế được, đột nhiên điện thoại đổ chuông, cầm lên thấy người gọi tới là Mã Du, Tiền Duyệt vội nhận điện thoại.

Điện thoại vừa nói Mã Du liền hỏi cậu: “Có phải giữa Lục Lăng Hằng với Nhạc Hình Ngọc có chuyện gì hay không?”

“Dạ?” Bị hỏi như vậy, nhất thời Tiền Duyệt không hiểu, “Chuyện gì ạ?”

“Tôi vừa thấy có người đăng tin lên mạng, nói Lục Lăng Hằng với Nhạc Hình Ngọc lúc quay phim có gian tình.”

“Không, không thể nào?” Tiền Duyệt là trợ lý của Lục Lăng Hằng, cậu không phát hiện Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc có tư tình gì, nhưng Mã Du hỏi vậy làm cậu cũng không dám xác định, không biết có phải mình đã bỏ lỡ gì hay không, “Hắn là không có chứ?”

Với sự không xác định này của Tiền Duyệt, thái độ của Mã Du có phần tức giận: “Có hay không mà cậu cũng không biết?” Trợ lý mỗi ngày đi theo chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho nghệ sĩ, Lục Lăng Hằng danh tiếng không lớn, công việc cũng không tính là bề bộn bận rộn, cho nên tới bây giờ cũng chỉ sắp xếp một trợ lý là Tiền Duyệt, mà ngay cả Tiền Duyệt cũng không biết điều này, hoặc là cố ý giấu diếm, hoặc là không làm tròn nhiệm vụ.

Tiền Duyệt vội vàng nói: “Em không thấy họ có gì không ổn cả, với ai Lăng Hằng cũng đối xử tốt hết trơn á.”

Mã Du hừ một tiếng.

Trên weibo có một tài khoản chuyên khai tin trong giới giải trí, hai hôm trước tài khoản này tung một weibo, nói gần đây có một tiểu thít tươi đóng quảng cáo rất nổi tiếng được phong làm nam thần và một tiểu hoa đán đã có bạn trai cùng quay một phim quân đội, tình cảm tốt vô cùng, hơn nữa bạn trai của cô này cũng cùng ở đoàn phim, bởi tiểu thít tươi chen vào nên giữa hai người đang có chiến tranh lạnh. Mặc dù không chỉ mặt gọi tên nhưng điều kiện rõ đến không thể rõ hơn, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu tiểu thít tươi là Lục Lăng Hằng, còn tiểu hoa đán là Nhạc Hình Ngọc, bạn trai cô chính là chỉ Trương Minh Tước.

Trên weibo có không ít loại tài khoản tiếp thị như này, bình thường hay tung những tin đồn thật thật giả giả, có đôi khi họ đào được tin có thật, có đôi khi chỉ là nói bừa phóng đại, cũng có đôi khi là nhận tiền giúp người khác tung tin đồn. Những tài khoản này, độ ảnh hưởng có, nhưng độ tin tưởng thấp, quần chúng chủ yếu cũng chỉ xem náo nhiệt, không mấy ai thật sự tin tưởng.

Giờ Mã Du cũng không xác định được tin đồn về Lục Lăng Hằng mà tài khoản này tung ra độ chính xác cao hay là nói bậy bạ hay thậm chí nhận tiền của người khác để đăng tin này. Nhưng những tin đồn như này với Lục Lăng Hằng mà nói khẳng định không phải chuyện tốt. Ngôi sao cần có những câu chuyện và độ phủ sóng, giờ Lục Lăng Hằng đã có độ phủ sóng, cái cần nhất bây giờ là một tác phẩm điện ảnh, dưới tình huống không có tác phẩm nào lại dính tin đồn, hướng hồ là loại tin đồn làm người thứ ba chen chân vào chuyện tình cảm người khác như này thì sẽ không hay!

Tuy Mã Du là tổng giám của công ty giải trí Tinh Tinh, nhưng không có nghĩa anh có quyền định đoạt tất cả các nghệ sĩ. Công ty giải trí Tinh Tinh là công ty quản lý nghệ sĩ lớn nhất quốc nội, trong đó có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng, nội bộ tranh đấu cũng rất kịch liệt. Anh làm cấp cao, trong tay có những ái tướng của mình, nhưng những người khác cũng có tâm phúc riêng, ví dụ như Trương Minh Tước là nghệ sĩ được một quản lý khác trong công ty bồi dưỡng quảng cáo, bình thường chuyện không tới tay anh. Trước đây át chủ bài của Mã Du là Lục Quân Càn, nhưng sau khi Lục Quân Càn qua đời, thế lực của Mã Du ở trong công ty cũng bị ảnh hưởng đáng kể. Cho nên nếu ba người đều là nghệ sĩ của công ty, cũng không đồng nghĩa với việc có thể bình an vô sự qua cơn sóng gió này.

Đương nhiên, mấy loại tài khoản này cũng không đến mức không coi ai ra gì, dù sao cũng ít người tin tưởng, không nhất thiết phải làm sáng tỏ, để một thời gian chuyện qua đi là được. Chỉ là không có lửa làm sao có khói, Mã Du muốn biết rốt cuộc chuyện này là thật hay giả. Lợi ích trong giới giải trí tới quá nhanh, rất nhiều người đạo đức kém, làm nhiều chuyện bậy bạ, dù không có cảm tình cũng không đồng nghĩa với việc không thể ngủ với nhau. Nếu không may Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc thật sự bị người khác bắt được chứng cứ gì, hôm nay là tài khoản mạng, nhưng ngày mai không chừng truyền thông chính quy đăng tin. Mã Du rất lo những nghệ sĩ không biết tiết tháo tùy tiện ngủ với nhau một giấc, ngủ xong cũng cho sự nghiệp mình ngủ luôn, loại chuyện này cũng không phải không có.

Mã Du nói: “Tôi vừa gọi điện cho Lục Lăng Hằng, cậu ta không nhận. Cậu ở bên cạnh cậu ta nhớ nhắc nhở cậu ta để ý hình tượng của mình, đừng dính tới chuyện gì. Đóng phim cho tốt là quan trọng nhất!”

Tiền Duyệt vội đáp ứng.

Cúp điện thoại xong, đầu Mã Du như muốn xì khói. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là Lục Quân Càn tốt nhất, Lục Quân Càn luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ dính vào mấy phiền toái này. Chỉ hy vọng ngoại trừ ngoại hình và khí chất, Lục Lăng Hằng cũng có thể học theo tâm tư lòng dạ anh họ mình, không tự phá hủy tiền đồ tốt của mình.

Lục Lăng Hằng ngủ một giấc tỉnh lại, Tiền Duyệt vội kể chuyện Mã Du vừa nói cho Lục Lăng Hằng.

Đầu Lục Lăng Hằng đầy hắc tuyến: “Tôi với Nhạc Hình Ngọc? Cái gì với cái gì cơ? Cậu trả lời Mã Du thế nào?”

Tiền Duyệt nói: “Tôi bảo chắc hai người không có chuyện gì đâu...”

“Cái gì là chắc không có chuyện?” Lục Lăng Hằng dở khóc dở cười, cái cậu Tiền Duyệt này cũng “thông minh” ghê, “Không có chính là không có, ngày nào cậu cũng ở bên tôi, cậu thấy tôi với Nhạc Hình Ngọc đã làm gì sao? Dù cậu có không ngủ cùng phòng với tôi thì cũng động não một tí đi chứ, nhà ở vùng núi điều kiện kém, mình nói mà cách ba nhà vẫn nghe được, quay phim xong mệt như chết, chẳng lẽ tôi còn nữa đêm không ngủ đi yêu đương vụng trộm với chị ấy? Cậu tưởng tôi là người sắt hả?”

Tiền Duyệt sờ sờ đầu. Thật ra cậu cũng tự thấy mình nói như vậy không ổn, chẳng qua lúc đó Mã Du hùng hổ ép hỏi, dọa sợ cậu.

“Lão Du này tám phần mười là nghi cậu giấu giấu diếm diếm giúp tôi rồi. . .” Lục Lăng Hằng nhìn Tiền Duyệt đang lúng túng khó xử, cũng không tiện mắng cậu cái gì. Cái cậu Tiền Duyệt này quá trung thực, không có đầu óc gì. Hơn nữa cũng không phải trợ lý mình mời tới mà là trợ lý công ty sắp xếp, không có chuyện giúp anh gạt công ty. “Thôi quên đi, việc này coi như xong, sau này nói chuyện cậu đừng ấp a ấp úng, không thì chuyện của người khác cũng bị cậu làm cho giấu đầu hở đuôi. Mấy chuyện này cậu cứ nói thẳng với người ta, không thì cùng lắm hỏi tôi hoặc tự suy nghĩ rõ ràng. Tốt xấu gì cậu cũng là trợ lý của tôi, phải che chở cho tôi chút chứ?”

Tiền Duyệt ngượng ngùng gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Sau đó Lục Lăng Hằng gọi điện lại giải thích cho Mã Du một chút, đảm bảo mình với Nhạc Hình Ngọc không có bất cứ chuyện gì, cũng không có việc bị người khác nắm được nhược điểm. Về phần tin đồn tài khoản kia đăng, anh không để trong lòng, coi như đối phương đang gây chú ý hoặc một nhân viên nào đó trong đoàn phim nói bậy, chỉ cần không để ý, qua hai ngày anh sẽ quên bống vụ này.

Ngày hôm sau còn chưa tới năm giờ sáng Lục Lăng Hằng đã rời giường hóa trang. Quay cổ trang mệt nhất là ngày nào cũng tốn rất nhiều thời gian hóa trang, cho nên quay cổ trang thường mệt mỏi hơn quay phim hiện đại nhiều. Hơn nữa kiểu gì thì kiểu quần áo cổ trang cũng không hợp với mùa, mùa hè thì nóng muốn chết mùa đông thì lạnh muốn chết, giờ đang tháng bảy oi bức mà anh phải khoác thêm hai lớp áo dài, mặc trời này quả đúng là hành người.

Buổi sáng anh không có cảnh, hóa trang xong liền đi chụp một bộ ảnh để làm poster tuyên truyền trước khi phim ra mắt. Chụp xong, anh đi tới đoàn phim, xem mọi người làm việc.

Lần này đóng vai chính Khương Diệc Long là Cảnh Thanh, cậu này còn trẻ, mới hai mươi ba, trước đây từng đóng nam thứ trong hai bộ phim thần tượng, bởi vì ngoại hình xuất sắc nên cũng khá có tiếng, lần này là lần đầu tiên cậu ta đảm nhận vai nam chính. Lục Lăng Hằng nhìn diễn xuất của cậu ta tuy hơi ngây ngô, nhưng vẫn rất thoải mái, là một người có khiếu, sau này nếu quen rồi chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Cảnh Thanh diễn một cảnh xong, Trương Khôn liền dẫn cậu ta tới làm quen với Lục Lăng Hằng. Hai người tuổi xấp xỉ nhau, lý lịch cũng không khác biệt nhiều. Cảnh Thanh là một người nhiệt tình, chẳng mấy đã nói chuyện thân thiết với Lục Lăng Hằng.

Mới đầu Trương Khôn còn lo lắng Lục Lăng Hằng quá đẹp trai, sợ Cảnh Thanh đóng nam chính sẽ không át được anh, nhưng nhìn hai người đứng chung một chỗ Trương Khôn mới nhận ra lo lắng của mình là dư thừa. Cảnh Thanh và Lục Lăng Hằng là hai hình tượng bất đồng, Cảnh Thanh đẹp trai theo kiểu mang theo chút xấu xa không đứng đắn, lúc cười lộ lên khoe miệng luôn nhếch sang một bên, có vẻ lạnh lợi, mấy

cô gái trẻ không mấy ai chống đỡ được trước ánh mắt của cậu ấy; mà Lục Lăng Hằng đẹp trai theo kiểu ôn hòa phong nhã, già trẻ gái trai đều thích hết.

Lục Lăng Hằng và Cảnh Thanh đang trò chuyện vui vẻ, chợt nghe thấy Trương Khôn reo lên: “Ồ, nữ chính cũng tới rồi! Tiểu Lục, tới làm quen một chút! Sở Y Na, đây chính là người diễn vai Lăng Kiếm Vân – Lục Lăng Hằng, hôm nay vừa gia nhập đoàn phim, em nhiều kinh nghiệm, lúc quay nhớ chỉ bảo cậu ấy.”

Lục Lăng Hằng nghe thấy tiếng nhìn sang, chỉ thấy một mỹ nữ vận đồ cổ trang màu xanh đứng bên cạnh đạo diễn, mỉm cười với anh và Cảnh Thanh.

Đến khi Lục Lăng Hằng nhìn thấy rõ mỹ nữ kia, hô hấp cứng lại, lời đang nói tới bên miệng, bởi cả kinh mà nhất thời suy nghĩ trống rỗng, đến mức mình đang nói tới cái gì cũng quên mất.

Bạn đang

Sở Y Na là nữ diễn viên hợp tác trong bộ phim đầu tay của anh, cũng chính là bạn gái đầu tiên. Khi đó hai người chỉ qua lại ba tháng, cũng chính là thời gian quay phim, bởi đến bộ phim thứ hai, Sở Y Na lại yêu nam chính hợp tác với mình, lập tức cấm cho anh một cái sưng, đá anh văng tới tận Siberia.

Lục Lăng Hằng sửng sốt, không phải vì được gặp lại mối tình đầu của mình. Anh đã xem qua danh sách diễn viên, biết lần này có cơ hội gặp lại tình cũ. Anh sửng sốt là bởi — đây là Sở Y Na sao? Chị gái ơi chị đổi mặt đó hả?!!

47. Chương 47

Sở Y Na và Lục Quân Càn debut cùng một thời điểm, lúc đó Lục Quân Càn còn đang học ở học viện điện ảnh nhưng đã đi đóng phim, mà Sở Y Na vừa mới tốt nghiệp, hơn Lục Quân Càn ba tuổi, cho nên giờ đã ngoài ba mươi.

Thật ra những năm này, Sở Y Na không phát triển thuận lợi, Lục Quân Càn lặn lội tới top đầu, nhưng Sở Y Na thì vẫn giãy giụa khôn khổ đóng phim truyền hình, một trong những nguyên nhân là do ngoại hình của cô. Sở Y Na vốn là một người mặt tròn, cằm hơi ngắn nhưng ăn ở đôi mắt to long lanh dễ thương, vô cùng thanh tú đáng yêu, rất hợp diễn vai em gái nhà bên. Nhưng phim điện ảnh thì yêu cầu ngoại hình và diễn xuất của diễn viên cao hơn, ngoại hình Sở Y Na không hợp với màn ảnh rộng, nhưng cô lại không cam lòng diễn những vai mờ nhạt, lúc trẻ diễn em gái nhà bên, về già đóng bà cô hàng xóm, vì vậy trong đầu bắt đầu nung nấu ý định phẫu thuật thẩm mỹ.

Lục Quân Càn đã biết Sở Y Na phẫu thuật thẩm mỹ từ lâu, nghệ sĩ trong giới giải trí, dù là trai hay gái thì cũng có không ít người đi thẩm mỹ, trên cơ bản những ngôi sao đã có tác phẩm nổi danh đều thẩm mỹ từ từ từng chút một, năm nay chỉnh mắt sang năm chỉnh mũi, cứ thẩm mỹ cho đẹp lên từng chút, Sở Y Na cũng như vậy. Lục Quân Càn nhớ ban đầu Sở Y Na chỉ chỉnh mũi và cằm, nhưng phẫu thuật xong cũng không giúp con đường của cô thuận lợi hơn, trái lại còn gây nghiện, càng chỉnh càng nhiều. Hai năm qua Sở Y Na không có tác phẩm xuất sắc gì, cho nên Lục Quân Càn không chú ý tới cô, hôm nay nhìn thấy — mặt dài như cái dùi, mũi vừa cao vừa nhọn hoắt lại còn to. Lục Lăng Hằng nhìn cô một chút có thể liên tưởng tới rất nhiều người, lên mạng tùy tiện tìm một người cũng thấy giống như vậy, nhưng không cách nào liên tưởng cô với Sở Y Na trong trí nhớ của mình.

Trong “Khương môn phi tương” dùng không ít người mới và hơi hơi mới, diễn viên chính hai nam hai nữ, ngoài Sở Y Na ra thì đều là lần đầu tiên đóng chính, cho nên Sở Y Na có thể coi như là tiền bối của họ. Nhưng dù như vậy, Sở Y Na cũng không kiêu ngạo một chút nào, chủ động đi tới nắm tay Lục Lăng Hằng: “Chào Tiểu Lục, cuối cùng cũng được gặp cậu, sau này hợp tác rồi!”

Vừa nghe thấy cô ta nói vậy, Lục Lăng Hằng lập tức gạt hình ảnh cô gái trong ấn tượng của mình đi, nhận ra mình thất thố, vội vã đưa tay ra bắt: “Chào chị Y Na.”

Trương Khôn dẫn các diễn viên tới làm quen với nhau, tuổi các diễn viên cũng không chênh lệch là bao, ông để họ nói chuyện xúc tiến tình cảm, mình thì đi ra chỗ khác.

Đoàn làm phim đã khai máy được một thời gian, Cảnh Thanh và Sở Y Na đã sớm quen thuộc, Cảnh Thanh kể một câu chuyện cười, rất quan tâm mà kéo Lục Lăng Hằng vào trọng tâm câu chuyện, mấy người trẻ tuổi nháy mắt đã thân nhau.

Nghỉ ngơi một hồi, Sở Y Na có cảnh cần phải quay, cô đi rồi, Cảnh Thanh và Lục Lăng Hằng đứng một bên nhìn.

“Này!” Cảnh Thanh lấy cùi chỏ huých Lục Lăng Hằng, “Chị ấy rất tốt đúng không?”

Lục Lăng Hằng liếc mắt nhìn, nói đùa: “Cậu thích chị ấy hả?”

“Cậu nói đi đâu đấy?” Cảnh Thanh nghiêm túc nói, “Tôi có bạn gái rồi, từ thời đại học lận, quen nhau mấy năm rồi.”

Lục Lăng Hằng hơi ngạc nhiên. Trước khi tới đây anh có tìm hiểu qua một chút về những diễn viên hợp tác với mình, Cảnh Thanh theo phái thần tượng, công ty vẫn tuyên bố với bên ngoài cậu ta độc thân, sợ ảnh hưởng tới con đường thăng tiến của cậu ấy. Cậu này cũng không tìm không phối, mới quen được mấy phút đã đào cả gốc gác mình ra cho anh nhìn. Nhưng như vậy cũng có thể thấy được cậu này vô tâm thành thật, Lục Lăng Hằng rất có hảo cảm với cậu ấy.

Cảnh Thanh nói: “Hồi trước lên mạng tôi thấy nhiều người nói xấu anti chị Y Na lắm, không ngờ, chị ý tốt như vậy sao mọi người lại ghét nhỉ?”

Lục Lăng Hằng bật cười. Mấy năm này quả thật Sở Y Na cũng lận đận, phẫu thuật thẩm mỹ, đùa giỡn nhân vật đình đám, quan hệ nam nữ hỗn loạn. Trong giới giải trí Sở Y Na nổi danh cuồng yêu, cô từng thừa nhận trước giới truyền thông rằng mình sẽ không yêu một người tới chết, về cơ bản phim nào cô đóng cũng có một scandal với nam diễn viên, hơn nữa tính tình cô thẳng thắn, rất dễ đắc tội với người khác, cho nên thường bị người ta nói xấu.

“Làm diễn viên mà.” Lục Lăng Hằng nói, “Có người thích thì cũng có người ghét, chuyện khó tránh khỏi.”

“Sao nghe từng trải vậy?” Cảnh Thanh tò mò nhìn Lục Lăng Hằng, “Cậu cũng từng bị người ta bêu xấu hả?”

Lục Lăng Hằng cười cười lắc đầu. Anh bị bôi xấu? Đúng là từng bị không ít! Thật ra rất nhiều ngôi sao nổi tiếng gặp scandal đều là người trong giới tung ra, khản giả bình thường ai mà chẳng hóng xem người này có bị bao nuôi, có phải từng bí mật kết hôn ly hôn không, nếu muốn biết đến thế, vậy để lộ một chút đi! Phần lớn đều là những người hiểu rõ làm lộ tin này ra ngoài, dù sao giới giải trí cạnh tranh rất khốc liệt, anh cần con đường của người khác, sẽ có người tìm cách kéo anh xuống.

Lần anh bị bêu xấu lớn nhất là báo chí tung tin anh được người khác bao nuôi, chuyện này gây ầm ĩ lớn, mấy báo đài giải trí trong nước thì vẫn tương đối có lương tâm nghề nghiệp, không tùy tiện viết rõ ngôi sao nào bị người nào bao nuôi, hơn nữa nếu không có chứng cứ sẽ không bịa đặt, sợ dính phải kiện tụng linh tinh. Nhưng đám phóng viên bên Hồng Kông thì không có giới hạn gì, cái gì cũng dám viết lung tung, khi đó có một nhật báo rất lớn ở Hồng Kông viết tin mấy năm nay Lục Quân Cần từng được rất nhiều đại gia bao dưỡng, thời gian thế nào đều viết rõ ràng, Thẩm Bác Diễn cũng được nhét vào danh sách những đại gia từng bao nuôi anh, viết rất tỉ mỉ chi tiết, làm như có chuyện đó thật vậy. Kết quả báo chí nội địa đăng lại trên mạng, độ ảnh hưởng lan truyền không nhỏ, ảnh hưởng lớn đến thanh danh anh. Khi đó anh và Nhậm Bối Minh vừa cùng nhau quay một bộ phim điện ảnh có hai nam chính, thật ra phân cảnh không chênh lệch lắm, để tranh xem rốt cuộc ai mới là nam chính, ekip hai bên dùng không ít thủ đoạn quan hệ xã hội, đúng lúc tin này lan ra, Lục Quân Cần có thể chắc chắn là Nhậm Bối Minh tung tin, anh cũng nắm được những chứng cứ xác thực chứng minh ekip của hắn thuê người làm chuyện đó. Cuối cùng công ty dùng rất nhiều thủ đoạn mới có thể dẹp tin này xuống, thiếu chút nữa khiến cả hai cùng thua thiệt.

Sự kiện kia khiến rất nhiều người có ác cảm với Lục Quân Cần, nhưng anh cũng không đặt thù này lên đầu Nhậm Bối Minh. Dù sao cũng có rất nhiều người là thân bất do kỷ, khán giả chỉ thấy ngôi sao, nhưng ngôi sao không chỉ là một người, đứng sau họ là cả một ekip tham gia vật lộn, giống như lúc đó tranh ngôi nam

chính, trên mạng cũng tuôn ra không ít tin Nhậm Bối Minh bắt nạt ức hiếp người mới, tin này do ekip của Lục Quân Càn tung ra, nhưng bản thân anh không hề biết chuyện này, đến khi đó đọc tin anh mới biết chuyện.

Cho nên mấy năm này Lục Quân Càn vẫn tự gò bó, một trong số đó là do bóng ma vụ kia để lại quá lớn, anh không muốn người khác nắm được chứng cứ gì đó rồi viết loạn, cho dù có bị người khác bôi xấu, chỉ cần anh chưa từng làm, sớm muộn gì chuyện cũng sẽ bị lỗi ra ánh sáng.

Sở Y Na ở bên kia đã diễn xong.

“Na Na diễn tốt lắm.” Trương Khôn cười híp mắt nói, “Nghỉ ngơi chút đi, chuẩn bị quay tiếp một cái.” (Đoạn này chơi chữ, một cái/ một lần chữ Hán là Nhất Điều)

Trong giới giải trí Sở Y Na còn có một biệt hiệu là Sở Nhất Điều, ý nói cô diễn tốt, rất nhiều cảnh chỉ một lần là quay xong, cho nên dù cô có phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi mặt hoàn toàn, lại có rất nhiều tin đồn không hay, nhưng vẫn có không ít đạo diễn tới tìm cô quay phim.

Cảnh tiếp theo Lục Lăng Hằng sẽ lên sàn, hơn nữa vừa khéo, bởi cảnh quay hôm nay ở trên đường phố cổ đại nên cảnh đầu tiên anh quay cũng là cảnh thử vai của anh — Ác bá bên đường đùa giỡn dân nữ do hồ yêu hóa thành, anh đứng ra ngăn cản. (Hồ yêu: yêu quái hồ ly)

Cô gái diễn hồ yêu là một diễn viên mới vẫn còn đang học ở học viện điện ảnh, gương mặt có phần lẳng lơ phong tình, mặt trái xoan đầy đặn, trời sinh đuôi mắt cong lên, lúc hóa trang xong rất có cảm giác giống như hồ ly tinh.

Kịch bản và lời thoại Lục Lăng Hằng đã sớm thuộc, các diễn viên ngay ngắn vào vị trí, máy vừa khởi động, mấy diễn viên quần chúng sắm vai ác bá lập tức vây tới bên diễn viên đóng vai hồ yêu, cười đầy đen tối: “Tiểu cô nương, theo bọn ta chơi đùa một chút.”

Lục Lăng Hằng xông tới trước ống kính, nghĩa chính ngôn từ quát: “Dừng tay!” (nghĩa chính ngôn từ: lời nói hành động chính nghĩa)

Ác bá xoay người, thấy một tiểu bạch kiểm đi tới: “Tiểu tử thói từ đâu tới?” (tiểu bạch kiểm: mặt mũi non choẹt)

Lục Lăng Hằng: “.....”

Anh nhìn cô gái diễn hồ yêu, nhớ tới vẻ mặt tràn đầy khiêu khích của Thẩm Bác Diễn, nhất thời quên mất từ.

Mọi người mắt lớn trừng mắt nhỏ đứng ngây nửa ngày, Trương Khôn kêu dừng lại: “Quay lại lần nữa!”

Lục Lăng Hằng vội vàng nói xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, em quên mất lời thoại.”

Mọi người tỏ vẻ thông cảm, Lục Lăng Hằng là người mới vào đoàn phim, còn chưa vào trạng thái, họ có thể hiểu được.

Lần thứ hai quay, Lục Lăng Hằng không quên từ nữa, cứu cô nương hồ yêu từ trong tay ác bá ra, kéo đến phía sau mình, trừng mắt nhìn mấy tên ác bá kia: “Cần khôn lanh lắm giữa ban ngày, các ngươi..”

Cô nương hồ yêu kia mềm yếu dựa vào lưng Lục Lăng Hằng: “Thiếu hiệp, ta sợ lắm.”

Lục Lăng Hằng bật cười một tiếng, lại phá cảnh.

Mọi người: “.....”

Cô nương hồ yêu không sao hiểu nổi. Ban này Lục Lăng Hằng diễn tốt vô cùng, lời thoại rất nhập tâm, biểu cảm đúng chỗ, lúc kéo cô ra phía sau che chở cô có thể cảm nhận được sự dũng mãnh của Lục Lăng Hằng, nghĩ đây là bờ vai có thể tin tưởng dựa vào. Nhưng nháy mắt anh ta phá lên cười, cô cũng hoài nghi không biết có phải mình không cẩn thận chạm vào chỗ nhột của Lục Lăng Hằng không.

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Lục Lăng Hằng lúng túng xin lỗi lần nữa. Bình thường diễn viên phá cảnh phải quay lại chắc chắn không ai thích, đây là cảnh đầu tiên của anh, lại để ấn tượng hỏng bét thế này!

Đều tại Thẩm Tiểu Cầu cả! Lục Lăng Hằng tức giận nghĩ. Ban nãy cô gái kia chạm vào anh, làm anh lại nhớ tới bộ dạng Thẩm dân nữ cợt cợt lui trên người mình, quá là sát phong cảnh!!

Trương Khôn lắc đầu, không nói gì, trong lòng cũng lăm lăm. Nhà đầu tư cho diễn viên này vào đúng là không đáng tin cậy, nếu cứ thế này, nhất định sẽ kéo dài tiến độ quay của đoàn.

Cũng may mà đến lần thứ ba, cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng đá văng được Thẩm dân nữ ra khỏi đầu. Nhưng hai lần trước anh NG khiến cô gái kia có bóng ma trong lòng, không dám chạm vào anh nữa, cho nên cũng không diễn tốt, vẫn phải quay lại hai lần nữa, cuối cùng cảnh này cũng qua.

Quay cảnh buổi chiều xong, Lục Lăng Hằng về khách sạn nghỉ ngơi. Mới tẩy trang xong, điện thoại anh đổ chuông, cầm lên nhìn, lại là Thẩm Bác Diễn gọi tới. Vừa nghĩ tới hôm nay quay phim mình bị ảnh hưởng anh liền không nhịn được giận chó đánh mèo với tên khốn này, giọng nghe điện thoại cũng không tốt: “Gọi làm gì?”

Thẩm Bác Diễn: “.....”

Hắn không hiểu gì hết trơn á, mấy tuần rồi không gặp, hắn cũng không làm gì cả, sao Lục Lăng Hằng lại có vẻ bức mình như vậy?

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Hỏi cậu một cái.” Thẩm Bác Diễn nói, “Cậu.. anh họ cậu có quan hệ thế nào với Nhậm Bối Minh?”

“Hử?” Lục Lăng Hằng mờ mịt, “Nhậm Bối Minh? Anh ta làm sao?”

48. Chương 48: Nhớ Uống Thuốc

– Nhớ uống thuốc.

Hôm ấy Thẩm Bác Diễn gặp Tôn Phương ở nhà hàng, hắn bắt đầu để ý, thử điều tra thế lực đứng sau Tôn Phương. Thật ra cái này cũng không khó điều tra, chỉ cần xem Tôn Phương diễn phim gì và nhà đầu tư là ai, xem có những ai tham gia là được, tìm đúng người trong giới hời là sẽ biết.

Kết quả điều tra khiến hắn rất bất ngờ, người bỏ tiền ra nâng đỡ Tôn Phương là một nữ thương gia bất động sản, nữ thương gia này không có quan hệ gì với Lục Quân Càn, nhưng bà ta có phần thân thiết quá mức với Nhậm Bối Minh, trước đây từng đầu tư không ít phim Nhậm Bối Minh diễn, có người nói là có tư tình với Nhậm Bối Minh.

Đột nhiên Tôn Phương nổi tiếng khiến Thẩm Bác Diễn nghi ngờ chuyện này có liên quan tới cái chết bất ngờ của Lục Quân Càn, đương nhiên hắn cũng không có bất cứ bằng chứng gì, chỉ là lúc Lục Quân Càn mới chết tâm tình hắn không tìm được chỗ xả, hắn cần có một chỗ để xả hết tâm tình, cho nên không thể kiềm chế hoài nghi chuyện này có ẩn tình đằng sau. Tuy hôm nay đã biết Lục Quân Càn sống lại trên người Lục Lăng Hằng, nhưng ý nghĩ này vẫn chưa biến mất.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Nhậm Bối Minh có chuyện gì sao?”

“Không, tôi chỉ hỏi thôi. Tôi nhớ Quân Càn và Nhậm Bối Minh có thù riêng.”

“Cũng chưa đến mức thù riêng.” Lục Lăng Hằng nói, “Tranh nhau vai nam chính mà thôi, chưa tới mức cừ oán.”

Khi đó Lục Quân Càn bị báo chí tung tin xấu, khỏi nói Thẩm Bác Diễn vô cùng tức giận, chuyện ekip của Nhậm Bối Minh thuê người làm chuyện này chính là hắn tìm người điều tra ra, vốn là muốn truyền ra ngoài, nhưng lại bị Lục Quân Càn khuyên can. Anh không muốn Thẩm Bác Diễn cũng quẩn vào chuyện này, càng làm rối lên chỉ càng khiến người khác hoài nghi chuyện giữa anh và Thẩm Bác Diễn, cho nên chỉ lấy danh nghĩa công ty mình đính chính nhật báo kia tung tin đồn nhảm rồi gọi luật sư, kiện họ tội phỉ báng, cuối cùng dùng rất nhiều tin tích cực chính diện đè tin này xuống. Anh cũng giải thích với Thẩm Bác Diễn

chuyện này chưa chắc đã là ý của diễn viên, nhưng Thẩm Bác Diễn vẫn không kiềm chế được mà giận chó đánh mèo với Nhậm Bối Minh.

Đáng lẽ ra nữ thương nhân kia không có liên quan gì đến cái chết của Lục Quân Càn, nhưng bởi vì có liên quan tới Nhậm Bối Minh, Thẩm Bác Diễn liền suy nghĩ. Lục Quân Càn chết vì bệnh tim, việc này không có gì hoài nghi, ngay cả chính Lục Quân Càn cũng tin là vậy, kết quả điều tra của bệnh viện cũng cho là vậy. Nhưng có rất nhiều loại thuốc có thể dẫn đến phát bệnh tim, lúc đó không giải phẫu thì thể để điều tra kỹ hơn, cho nên không tra ra được cũng là bình thường.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thẩm Bác Diễn suy nghĩ một chút, cũng không nói hoài nghi của mình ra. Chính hắn cũng thấy lý do của mình quá gượng ép, giới giải trí lục đục tranh đấu như vậy, đơn giản chỉ vì danh lợi, nhưng vẫn chưa đến mức giết người, hơn nữa bộ phim của Lục Quân Càn và Nhậm Bối Minh cũng đã chiếu, tuy rằng sau này tên Lục Quân Càn đứng đầu, nhưng Nhậm Bối Minh nhờ bộ phim này mà lấy được ngôi vị ảnh đế, cái người nữ thương gia này có muốn làm vì Nhậm Bối Minh thì cũng không đến mức phải như vậy.

“Không có gì...” Thẩm Bác Diễn đổi đề tài câu chuyện, “Cậu tới Hoàn Hảo rồi hả? Đã bắt đầu quay phim chưa?”

“Bắt đầu rồi, hôm nay là ngày đầu tiên.”

“Thuận lợi chứ?”

Lục Lăng Hằng nhớ tới lý do chính khiến hôm nay mình NG liên tục: “Ha ha.”

Thẩm Bác Diễn chẳng hiểu cái gì liếc nhìn điện thoại. Ha ha là ý gì?

Thẩm Bác Diễn đổi tay cầm điện thoại, tiếc là Lục Lăng Hằng không nhìn thấy, giờ Thẩm Bác Diễn đang cười dụi dụi, vừa nghe thấy giọng anh Thẩm Bác Diễn liền thấy vui vẻ: “Có cần gì không? Để tôi gửi cho cậu?”

“Không cần, không thiếu cái gì.” Tuy Hoàn Hảo không phải thành phố trung tâm, nhưng lại là một trong những căn cứ điện ảnh và truyền hình nổi tiếng quốc nội, sản nghiệp quanh đây rất phát đạt, muốn cái gì về cơ bản đều mua được.

“Ồ với người trong đoàn phim tốt chứ?”

“Rất tốt. Đạo diễn Trương Khôn rất tốt, chưa mắng chửi người bao giờ.”

Đạo diễn cũng có rất nhiều loại, có đạo diễn trong bụng như có thuốc nổ, động cái liền mắng người, mắng từ diễn viên cho đến quay phim cho đến nhân viên bưng trà nước, mỗi ngày không mắng thì không quay được; có đạo diễn thì rất ba phải, phim quay thể nào cũng mặc kệ đều tốt đều được, sau tất cả, mình có thù lao là vạn sự êm đẹp rồi; có đạo diễn tính không nóng không lạnh, cũng rất có trình độ, có chuyện thì nói cho tốt, hướng dẫn cho chính xác, không nổi giận cũng có thể quay phim tốt. Trương Khôn thuộc về loại thứ ba, mặc dù lúc chọn diễn viên ông ba phải không tranh giành, nhưng đến khi quay phim rồi, ông cũng biết chừng mực, còn kiên nhẫn hướng dẫn diễn viên quay cho tốt, cho nên danh tiếng của Trương Khôn trong giới không tồi.

Thẩm Bác Diễn nói: “Đừng thân cận với Sở Y Na.”

Lục Lăng Hằng hỏi: “Vì sao?”

Giọng Thẩm Bác Diễn mất tự nhiên: “Danh tiếng cô ta không tốt.” Thật ra hắn muốn nói Sở Y Na đóng phim gì cũng yêu đương với diễn viên phim ấy, hơn nữa Sở Y Na là một nhan khổng, không nhất định phải là nam chính, chỉ cần là giai đẹp trai nhất là được, hắn sợ Lục Lăng Hằng trúng chiêu của cô ta —— Thẩm Bác Diễn không biết người trong lòng mình từng trúng chiêu một lần, dù sao thì năm đó Lục Quân Càn và Sở Y Na cũng chỉ qua lại trong thời gian ngắn, ngoại trừ người ở đoàn làm phim ra thì không ai biết. Nếu Thẩm Bác Diễn biết Sở Y Na chính là tình đầu của Lục Quân Càn, có đánh chết hắn cũng không cho hai người vào cùng một đoàn phim.

“Anh đừng có nói hươu nói vượn.” Lục Lăng Hằng cho rằng Thẩm Bác Diễn đọc trên mạng người ta bêu xấu Sở Y Na, cho nên bắt bình thay mà giúp cô giải thích, “Y Na tốt lắm.”

Thẩm Bác Diễn lập tức trợn trắng mắt. Đâu! Đã gọi tên Y Na luôn rồi, chẳng lẽ đã trúng chiêu rồi?!

Thẩm Bác Diễn chất vấn: “Quan hệ hai người rất tốt sao? Gọi nhau thân thiết như vậy?”

Lục Lăng Hằng vừa thoa toner vừa nói: “Người trong đoàn phim đều gọi là Y Na, quen rồi. Anh bắt đầu tò mò như vậy từ khi nào?” (toner: Việt Nam hay gọi là nước hoa hồng)

Lúc này Thẩm Bác Diễn hận không thể lập tức bay tới đoàn phim quẫn người, nhưng giờ hắn còn chưa xong việc, tạm thời không thể đi được.

“Cậu... cậu đừng mà có scandal với cô ta! Giờ cậu đang là người đại diện của bọn tôi, cậu phải giữ hình tượng!!”

Lục Lăng Hằng thầm khinh thường trong lòng, đến múa cột cũng đã múa rồi, giờ lại còn bảo tôi giữ hình tượng!! Anh lấy lệ nói: “Biết rồi, sao tôi có scandal với chị ấy được, không đời nào có chuyện này!”

Thẩm Bác Diễn nghe anh nói không thể chắc như đinh đóng cột như vậy, ở bên kia đầu điện thoại mặt mày rạn rở: “Biết đạo này tôi đang làm gì không?”

“Làm gì?” Lục Lăng Hằng lại thoa kem dưỡng lên mặt, thờ ơ hỏi tiếp.

“Chuẩn bị mở công ty ấy mà.”

“Ồ?” Động tác mát-xa mặt của Lục Lăng Hằng ngừng lại một lúc, “Mở công ty gì vậy?”

“Mở công ty đầu tư phim điện ảnh và truyền hình. Cậu không biết à?”

“Không phải lần trước bảo chỉ là thuận miệng nói một chút sao?”

“Cái câu tôi bảo thuận miệng nói một chút mới là thuận miệng nói một chút.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Nghe Thẩm Bác Diễn nói muốn mở công ty, Lục Lăng Hằng rất vui, giống như hạt mầm mình tự tay gieo trồng cuối cùng cũng nở hoa, tuy rằng chính anh cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác này.

Hai người câu được câu chẳng nói vài câu, Lục Lăng Hằng liếc nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm, mai trời còn chưa sáng anh đã phải dậy hóa trang, thế là anh xé gói mặt nạ ra đắp lên mặt mình, không tập trung nói: “Tôi ngủ đây.”

Thẩm Bác Diễn lưu luyến không rời: “Ừ, thế nhớ uống thuốc nhé.”

“Biết rồi.”

Thẩm Bác Diễn: “.....”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Hai người lập tức nhảy dựng khỏi ghế, hốt hoảng liếc nhìn điện thoại di động, Lục Lăng Hằng sợ đến nỗi mặt nạ rơi xuống đất.

Thẩm Bác Diễn hồi hận ảo não che mặt. Không xong rồi. Không ngờ lại buột miệng nói như ngày trước! Thiếu chút nữa quên mất người này bây giờ không phải Lục Quân Càn!

Lục Lăng Hằng cũng vừa sợ vừa không thể tin. Trước đây Thẩm Bác Diễn cứ rảnh lại gọi điện thoại nói chuyện phiếm với anh, ban nãy anh không tập trung, lại theo thói quen đáp lại. Thẩm Bác Diễn bảo anh uống thuốc?! Giờ tim anh không có bệnh gì mà! Hơn nữa, có chết hay không chứ, anh lại nói biết rồi.

Hai bên trầm mặc vài giây, sau đó lại đồng thanh nói một lúc.

“Thẩm tổng bảo tôi uống thuốc gì cơ?!” “Vậy cậu nghỉ ngơi cho sớm đi...”

Lục Lăng Hằng: “....”

Thẩm Bác Diễm: “.....”

“Khụ.” Lục Lăng Hằng nói, “Thẩm tổng lại nhầm nữa à? Anh bảo tôi uống thuốc gì cơ?”

Thẩm Bác Diễm nghe thấy giọng Lục Lăng Hằng đang cố giả vờ bình tĩnh, tướng tượng nét mặt và tâm tình anh ở bên kia, không nhìn được nở nụ cười, trầm giọng nói: “Uống nhiều thuốc bổ não vào.”

Lục Lăng Hằng: “...”

“Đùa chút thôi, không làm phiền cậu nữa, nghỉ ngơi cho sớm, ngủ ngon.” Nói xong Thẩm Bác Diễm lập tức cúp máy, không dò xét Lục Lăng Hằng nữa.

Lục Lăng Hằng chưa nói gì điện thoại đã tắt máy. Rốt cuộc người này có ý gì? Là Thẩm Tiểu Cầu quen miệng nên nói nhầm, hay là hắn cố ý thử anh? Đây không phải lần đầu tiên, nếu không phải Thẩm Tiểu Cầu đã hoài nghi thì anh không biết còn lý do gì khiến thái độ Thẩm Bác Diễm với anh thay đổi lớn như vậy.

Lúc trước anh không dám nói cho bất cứ ai chuyện mình sống lại, là bởi vì loại chuyện này quá khó tin, ngay cả chính anh có đôi khi giật mình tỉnh giấc cũng lập tức đứng lên soi gương nhìn, không biết đây có phải thật hay không, hoặc có lẽ anh chính là Lục Lăng Hằng, chỉ là bị rối loạn ảo tưởng. Anh sợ nếu nói ra sẽ bị người ta cho là thần kinh mà tống vào viện tâm thần, hoặc gặp những chuyện phiền toái như bị người ta coi như vật thí nghiệm. Nhưng giờ anh đã dần chấp nhận sự thật này, có đôi khi nghĩ không biết có nên nói với bạn bè thân thiết hay không...

Nếu Thẩm Bác Diễm đã biết anh chính là Lục Quân Càn, vậy hắn sẽ làm gì?

Đột nhiên Lục Lăng Hằng nhớ tới lúc Thẩm Bác Diễm còn chưa biết thân phận mình, cũng bởi vì anh giống anh ở kiếp trước, cho nên bị bắt múa cột.. Nếu hắn đã biết anh chính là người thật, không biết còn có thể nghĩ ra chiêu trò thủ đoạn gì để hành hạ anh nữa?

Lục Lăng Hằng run lên, nhanh chóng xì tốp màn tường tượng kinh hoàng trong đầu, đắp mặt nạ lên rồi lên giường đi ngủ.

49. Chương 49: Như Có Cái Gai Sau Lưng

– Như có cái gai sau lưng.

Sáng hôm sau, các diễn viên hóa trang xong bắt đầu làm việc.

Lục Lăng Hằng đã xem qua thông báo lịch trình làm việc, mấy ngày tiếp theo công việc của anh được sắp xếp liên tục, bởi anh vào đoàn phim muộn, nên những cảnh có anh đành phải để quay sau, giờ anh phải nhanh chóng diễn bổ sung các cảnh có mình.

Cảnh đầu tiên trong ngày của anh là cảnh với một lão ăn mày. Lão ăn mày này ăn xin ven đường, mỗi lần Lăng Kiếm Vân đi ngang qua đều hào phóng cho lão tiền. Cảnh này anh phải quay bốn lần, nói cách khác anh phải liên tục đi ngang qua bốn lần, đồng thời cho tiền lão ăn mày này. Ba lần đầu đều cho một xâu tiền, nhưng lần thứ tư chỉ cho hai xu.

Nhân vật Lăng Kiếm Vân này vô cùng thú vị, hình tượng nhân vật được thiết lập vô cùng khác người, rõ ràng hắn là người của ma tộc, nhưng hành động lại thiện lương thánh mẫu đến dị thường, thấy trên đời có người yếu liền ra tay giúp đỡ, nếu không xem nội dung đảo ngược phía sau, hành động của hắn có thể xem như một đóa bạch liên thánh khiết. Nhưng hắn làm việc thiện không phải bởi vì hắn là một tên ác ma có tấm lòng lương thiện, hắn là một kiếm ma hết sức xấu xa, hắn hút linh hồn của kẻ ác để cường đại chính bản thân mình. Mà hắn xấu xa nhất ở chỗ, hắn không chỉ hút linh hồn của những kẻ vốn đã ác mà hắn còn thích khơi mào dục niệm độc ác của con người.

Cho nên ban đầu, tác phong của Lăng Kiếm Vân vô cùng cam chịu, có người ức hiếp hấn, rõ ràng hấn có sức có lực, nhưng lại không dùng, một mực nhường nhịn, khiến khán giả thấy thương xót, bực bội thay cho hấn. Cũng giống như cảnh hấn với lão ăn mày này. Ban đầu lão ăn mày kia được tiền thì đã rất vui vẻ, dù cho chỉ được một đồng. Nhưng ngay từ đầu hấn đã hào phóng cho lão kia một xâu tiền, khiến lão ăn mày tập thành thói quen, sau đó đột nhiên đưa thiếu, lão ăn mày sẽ rất mất hứng, lòng tham bị nuôi lớn, cho rằng Lăng Kiếm Vân cho mình nhiều tiền là chuyện hiển nhiên phải thế, thế nên bắt đầu tức giận với Lăng Kiếm Vân. Lúc này Lăng Kiếm Vân cố ý cho lão ăn mày thấy thật ra trên người mình mang theo rất nhiều tiền, chỉ là giả vờ dùng cho việc khác không thể cho lão ấy. Lão ăn mày kia vì thế mà bất bình, Lăng Kiếm Vân vừa quay lưng, lão ta liền đuổi theo đoạt số tiền hấn đưa thiếu.

Lão ăn mày kia cùng lắm cũng chỉ là một kẻ lười biếng nên mới đi ăn xin, nhưng Lăng Kiếm Vân lại kích thích lão nảy sinh ác đức, từ hành khát trở thành kẻ cướp, linh hồn bị cái ác nhúng chìm, ban đêm trở thành món ngon trên bàn cho Lăng Kiếm Vân. (Ác đức: ham muốn xấu xa).

Cái này dùng ngôn ngữ lưu hành bây giờ thì chính là “Là bánh bao thì đừng trách chó bám”, Lăng đại ma đầu cố ý ngụy trang mình thành bánh bao, dụ dỗ chó nhào tới, cuối cùng tất cả đều trở thành món ngon cho hấn bổ sung năng lượng. Hơn nữa những người vốn đã xấu xa có đôi khi hấn còn thấy chướng mắt, hấn thích nhất là những kẻ yếu, hấn thích cứu người yếu từ trong tay kẻ xấu, sau đó lại bắt người yếu kia gặp đả kích còn lớn hơn, theo như giải thích thì hấn cho rằng những kẻ càng hèn yếu, bị kích thích rồi thì sự phẫn nộ và cừu hận càng lớn, cho nên bánh bao hấn thường gặp chuyện bất bình, chẳng qua chỉ là giả vờ làm thanh niên năm tốt. (Năm tốt: học tốt/ tư tưởng tốt/ công tác tốt/ kỷ luật tốt/ tác phong tốt)

Mà người Lăng Kiếm Vân muốn vấy bẩn nhất không ai khác chính là nam chính Khương Diệc Long, y là hậu duệ của tiên tộc, được tác giả thêm bàn tay vàng “Linh hồn sáng trong như gương”, một khi có thể làm vấy bẩn linh hồn này, hiển nhiên sẽ trở thành tuyệt đỉnh mỹ vị. Cho nên Lăng Kiếm Vân quan tâm chu đáo từng li từng tí với Khương Diệc Long. Tiếc rằng cuối cùng mục đích của hấn không được đạt thành, trái lại còn bị giết.

Đội các diễn viên chuẩn bị tốt rồi, bắt đầu quay.

Lục Lăng Hằng đi qua đường, diễn viên đóng lão ăn mày bưng bát tới gần, cười cười lấy lòng: “Xin thiếu hiệp hãy thương xót, cho ta ít tiền, ta sắp chết đói rồi.”

Lục Lăng Hằng tỏ vẻ quan tâm, vội vã lấy từ tay áo ra một xâu tiền nhẹ nhàng bỏ vài bát lão ăn mày: “Lão nhân gia, mau mua chút gì ăn đi, nếu thiếu lại tới tìm ta.”

Cảnh này không có gì khó, quay một lần liền xong, lại chuẩn bị quay sang cảnh thứ hai, họ cho lão ăn mày dịch chuyển vị trí một chút, lần này quay cũng không cần nhiều lời tỏ vẻ đau khổ nữa, chỉ cần bưng bát đưa cho Lục Lăng Hằng, cười cười lấy lòng là được.

Quay cảnh thứ hai xong lại tới cảnh thứ ba, cảnh thứ ba lão ăn mày không buồn lấy lòng, vừa nhìn thấy Lục Lăng Hằng xuất hiện liền nhìn đăm đăm, làm như đương nhiên mà đưa bát tới.

Ba cảnh này tuy quay cùng một lúc, nhưng đến khi phát sóng, đạo diễn sẽ cho cắt nối biên tập vào bốn cảnh khác nhau. Cảnh này chỉ quay thoáng qua rồi xong, hơn nữa để tiết kiệm kinh phí, những cảnh giống nhau đều được giới hạn, cho nên khán giả thấy hai diễn viên xuất hiện với nhau, hiển nhiên sẽ đứng chung một chỗ, y phục và tóc đều không thay đổi, có đôi khi nội dung trong phim đã qua mấy ngày, nhưng khán giả vẫn thấy cái đuôi gà diễn viên găm từ tuần trước, hay thậm chí hạt cơm dính bên miệng từ tuần trước vẫn còn chưa lau, nguyên nhân là bởi những cảnh này được quay cùng một lúc.

Lục Lăng Hằng và lão ăn mày quay ba cảnh xong, quay tới cảnh thứ tư, vẫn là lão ăn mày ấy, nhưng lần này có thêm cả nam chính Cảnh Thanh.

Lục Lăng Hằng lại đi qua lão ăn mày, dưới ánh nhìn chờ đợi của lão ăn mày, lấy hai xu tiền ra, nhẹ nhàng bỏ vào bát lão ăn mày, sau đó làm bộ phải đi.

“Chờ một chút!” Lão ăn mày bò dậy từ dưới đất, “Có chuyện gì vậy, sao hôm nay chỉ cho ta chút tiền này?”

Nét mặt Lục Lăng Hằng mê man: “Thiếu sao?”

“Đương nhiên thiếu!” Lão ăn mày đưa bát ra trước mặt anh, “Bình thường người đều cho ta một xâu tiền! Sao hôm nay lại ít như vậy?! Người không mang tiền theo sao?”

“Tiền?” Lục Lăng Hằng tháo túi tiền của mình xuống, lấy từ bên trong ra hai thỏi bạc, đặt trong lòng bàn tay.

Nhất thời hai mắt lão ăn mày sáng lên, vươn tay ra muốn lấy bạc, Lục Lăng Hằng chụp tay lại, thu tay về, để lão ăn mày chạm phải không khí.

“Xin lỗi.” Lục Lăng Hằng nhún nhường nói, “Tiền này không cho ông được, kiếm của ta bị gãy, ta phải dùng số tiền này mua thanh kiếm mới.”

“Một thanh kiếm thì cần gì nhiều tiền như vậy!” Lão ăn mày không phục làm ồn, “Người muốn lấy tiền của ta chứ gì!”

“Sao lại là tiền của ông? Tiền này là của ông từ lúc nào?”

Lão ăn mày còn chưa mở miệng nói, Cảnh Thanh ngênh ngang đi tới, giữ lấy bàn tay cầm tiền của Lục Lăng Hằng, thấp giọng nói: “Nhanh cất tiền đi!”

Lão ăn mày không phục nói: “Người, bọn ta đang nói chuyện, liên quan gì tới người?”

“Sao lại không liên quan gì tới ta?” Cảnh Thanh làm bộ mặt hung dữ, dọa lão ăn mày lui về phía sau, “Lão chỉ bị thọt một chân, cũng đâu phải không thể đi được. Không tự làm việc kiếm tiền, chỉ biết há miệng chờ cơm tới! Lăng huynh nguyện ý cho lão tiền là do huynh ấy có lòng tốt, đáng lẽ ra huynh ấy không nên cho lão tiền mới phải! Hôm qua ta thấy lão ngồi đây ăn gà quay Túy Tiên lâu, là Túy Tiên lâu cơ đấy! Đến ta còn chẳng ăn nổi! Lão còn mặt mũi đòi tiền ép buộc Lăng huynh?! Lão là cha hay là con của huynh ấy?!”

“Ta... ta...” Lão ăn mày bị hấn nói vậy, nét mặt có phần hổ thẹn.

“Hôm trước ta dẫn lão tới bến tàu, ở đấy đang tìm công nhân, sao lão không đến đấy làm?”

Lão ăn mày bất mãn nói lầm bầm: “Một ngày mà chỉ được hai sên đồng..”

“Hừ! Hai sên đồng mà lão vẫn còn chê ít!” Cảnh Thanh quay đầu lại, “Lăng huynh, huynh nghe xem! Huynh đã tạo thói quen xấu cho lão ấy rồi! Huynh cũng quá hảo tâm, đây không phải là giúp người khác đâu mà là hại người đấy!!”

Về mặt Lục Lăng Hằng xấu hổ, buong mi mắt xuống. Lúc này thân phận còn chưa bị vạch trần, cho nên vẫn phải giả dạng người tốt, nhưng cũng không thể quá tốt, phải bộc lộ biểu tình, thoáng tiết lộ vài chi tiết cho khán giả thấy, nội tâm của nhân vật này cũng không đơn thuần như vẻ bề ngoài.

Lão ăn mày bị nam chính dạy dỗ thông suốt, cảm thấy có phần hổ thẹn, bắt đầu do dự: “Bến tàu kia...”

Sao Lăng Kiếm Vân có thể dễ yên cho món ngon mình vất vả dưỡng ra bị nam chính thức tỉnh, tiến lên một bước, không vui nói: “Diệc Long, cũng không nên nói lão ấy như vậy, lão bị tàn tật, sống cũng không dễ dàng gì.” Sau đó lại móc bạc vụn ra đưa cho lão ăn mày: “Xin lỗi, bằng hữu của ta hơi nóng nảy, nhưng không có ác ý gì đâu, ta thay y nhận lỗi với lão.”

Lão ăn mày vốn vừa thấy chút áy náy, giờ nhìn thấy bạc, áy náy lập tức tan thành mây khói, lòng tham lại trỗi dậy. Hai mắt sáng lên, vươn tay ra muốn cầm bạc, lại bị nam chính đẩy ra.

“Kiếm Vân! Huynh không thể cho lão ta tiền, nhanh cất đi! Huynh cứ như vậy sẽ tạo thành thói quen xấu, khiến lão ta lạc lối.”

Lão ăn mày thấy bạc đã tới tay rồi lại mất, tức giận đẩy Cảnh Thanh ra: “Đồ keo kiệt này!”

Lục Lăng Hằng thấy đã khiêu khích đúng chỗ, cất bạc đi, lắc đầu: “Được, Diệc Long, ta nghe lời huynh.”

Thế là hai người sống vai rời đi, Cảnh Thanh đi rồi còn làm mặt quỷ với lão ăn mày.

Đạo diễn cho quay cận cảnh về phía lão ăn mày, lão ta nghiêng răng nghiêng lợi nổi lên dã tâm xấu xa.

Cảnh Thanh diễn rất tốt, vẻ mặt linh động phong phú, nhưng cậu ta đọc lời thoại rất dở, giọng nói khô khan cứng rắn. Nhưng Trương Khôn quyết định hậu kỳ sẽ lồng tiếng cho cậu ta, cho nên chỉ cần xem diễn xuất và nét mặt, Lục Lăng Hằng thì cả lời thoại và diễn xuất đều không mắc lỗi, cảnh này được thông qua.

Lục Lăng Hằng và Cảnh Thanh nghỉ ngơi, Sở Y Na cười híp mắt quan sát Lục Lăng Hằng: “Tiểu Lục diễn không tồi.”

Lục Lăng Hằng khiêm tốn: “Cảm ơn chị Y Na đã khen, em còn phải học hỏi các tiền bối nhiều.” Dù sao anh cũng từng được ra màn ảnh rộng, diễn xuất chỉ thiếu một chút là đến ảnh đế, nhưng đóng phim truyền hình thì không thành vấn đề.

Sở Y Na lại nói: “Trông cậu cũng rất đẹp trai.”

Lục Lăng Hằng ngẩn người, khen ngược lại: “Được một đại mỹ nữ khen làm em ngại quá.”

“Cậu khí chất xuất sắc, trời sinh làm siêu sao, chắc có không ít em gái bị cậu làm cho điên đảo thần hồn đâu nhỉ?”

Lục Lăng Hằng: “...” Sở Y Na khen đến mức anh không biết khen ngược lại thế nào nữa.

“Cùng khớp cảnh với chị đi.”

“Hề?” Lục Lăng Hằng ngẩn ra: “Em á?” Anh là nam thứ, Sở Y Na lại là nữ chính, tuy rằng cũng có cảnh chung, nhưng cảnh có hai người họ riêng không nhiều, dù sao thì Khương Diệc Long mới là nhân vật chính. Chỉ ít thì hôm nay họ không có cảnh xuất hiện cùng nhau.

“Ừ, cậu khớp cảnh này với chị, cậu diễn Khương Diệc Long.”

Lục Lăng Hằng liếc nhìn Cảnh Thanh đang ở gần đó.

“Cậu đọc lời thoại tốt hơn cậu ấy, chị muốn cậu giúp chị tìm cảm giác.” Sở Y Na chớp chớp mắt, “Đại soái ca, giúp chị đi.”

Cô ấy đã nói vậy, Lục Lăng Hằng mà từ chối nữa thì cũng không hay, không thể làm gì hơn là đồng ý.

Lục Lăng Hằng đang đọc kịch bản lấy cảm giác, Tiền Duyệt cầm nước và điện thoại đi tới.

“Có người tìm tôi sao?” Lục Lăng Hằng vẫn nhìn chằm chằm kịch bản, không yên lòng hỏi. Lúc anh quay phim điện thoại đều giao cho trợ lý quản.

Tiền Duyệt nói: “Có một tin nhắn.”

“Để tôi xem chút.” Lục Lăng Hằng vươn tay nhận lấy điện thoại, tin nhắn của Thẩm Bác Diễn gửi tới, chỉ một câu đơn giản —— “Nhớ rõ yêu cầu của công ty với người đại diện, không được có tin đồn!”

Lục Lăng Hằng: “.....” Anh lập tức buông kịch bản xuống nhìn xung quanh, rất sợ một giây sau Thẩm Tiểu Cầu sẽ đột ngột nhào ra.

Sở Y Na mờ mịt hỏi: “Sao vậy?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu, vốn là anh muốn đọc tiếp kịch bản, nhưng không biết vì sao cứ có cảm giác như có cái gai sau lưng, một chữ cũng không đọc vào. Anh cười gượng hai tiếng, giao kịch bản cho Tiền Duyệt: “Xin lỗi chị Y Na, bụng em không thoải mái, để lần sau khớp cảnh đi.” Nói rồi nhanh chóng quay đầu đi.

50. Chương 50: Tiểu Công Cầu (em Cún Đực)

– Tiểu công cầu. (em cún đực)

Buổi chiều, đoàn làm phim có một cô gái tới, là nữ thứ của bộ phim này, Liễu Kỳ diễn Hàn Mộng Xu.

Bộ phim “Khương môn phi tương” này cũng giống như rất nhiều bộ phim tiên hiệp khác, diễn viên đối xứng bốn diễn viên chính hai nam hai nữ, chỉ là Hàn Mộng Xu xuất hiện sau cùng, giờ họ còn đang diễn cảnh trước khi Khương Diệc Long rời Khương môn, cho nên Liễu Kỳ không có cảnh, đợi đến cảnh quay xong nhân vật của cô mới xuất hiện. Lúc không có cảnh cô sẽ xem mọi người đóng phim.

Trong thiết lập nhân vật trong phim “Khương môn phi tương”, nữ chính Vân Khê Nguyệt là một tiểu thư nhà giàu có, bởi vì ham mê thám hiểm nên trốn nhà bỏ đi, cô nghe nói ở bên ngoài có một quốc gia Lưu Ly, ở đó có rất nhiều phong cảnh đẹp và vùng Trung Nguyên không có sinh vật, cho nên muốn tới đó xem, tính cách cô ngây thơ nhưng cũng có chút kiêu căng tùy hứng, nhưng tài bắn cung thần sầu, đảm đương võ lực trong đoàn; mà Hàn Mộng Xu lại là công chúa hoa yêu, hoa tộc của cô gặp lời nguyền của ma tộc, tộc nhân trong tộc đều mắc một căn bệnh kì quái, mà trong sách cổ có ghi ở quốc gia Lưu Ly có một loại nước thánh có thể cứu hoa tộc cô, cô không thể tiếp tục khoanh tay ngồi nhìn, cho nên mục tiêu của cô cũng là quốc gia Lưu Ly, tính cách cô vô cùng dịu dàng hiền lành, đảm nhận chức nữ mẫu trong đoàn, mà mục tiêu của Khương Diệc Long và Lăng Kiếm Vân đều là phá giải phong ấn của thần kiếm, mục tiêu cũng là quốc gia Lưu Ly, cho nên bốn người cùng nhau lên đường.

Liễu Kỳ đóng vai Hàn Mộng Xu là một cô gái thanh tú trắng ngần, như một cô bé một ngà, lúc không đóng phim, thậm chí cô còn không trang điểm, mái tóc đen dài xõa xuống, đeo một chiếc kính gọng đen. Nhưng tính cách thật của cô lại rất khác so với vẻ bề ngoài, cô là một người vô cùng lạnh lùng, lúc không có việc gì làm chỉ đứng một mình trong góc nhỏ, có người bắt chuyện cô mới đáp lời, người khác nói mười câu cô đáp một câu.

Lục Lăng Hằng nghe Cảnh Thanh nói, trước đây cô gái này chơi rock and roll, tóc vừa ngắn vừa nhuộm màu bạch kim, vô cùng nổi loạn. Sau này được công ty giải trí khai quật, thấy vẻ ngoài cô xuất chúng, cho nên đưa tới đây đóng phim.

Lúc không có việc gì làm, Liễu Kỳ không chủ động nói chuyện với người khác, ngoài Sở Y Na cô còn tươi cười ra, với các diễn viên nam trong đoàn phim đều trưng lên đầu năm chữ “người lạ chớ tới gần”.

Lục Lăng Hằng, Cảnh Thanh, Sở Y Na quay một cảnh xong nghỉ ngơi, Liễu Kỳ lấy một bao thuốc lá ra, đưa cho Sở Y Na một điếu, hai cô gái bắt đầu nhả khói. Diễn viên là một nghề nghiệp có cường độ làm việc rất lớn, chuyện phái nữ hút thuốc cũng là thường tình, rất nhiều cô gái vẻ ngoài thuần khiết nhưng nghiện thuốc còn hơn cánh đàn ông, một ngày có thể hút một bao thuốc lá, mọi người nhìn mãi cũng thành quen, không ai nói gì cả.

Cảnh Thanh chủ động đi tới: “Cho tôi một điếu.”

Liễu Kỳ lấy điếu thuốc ra đưa cho cậu ta.

“Tiểu Lục có muốn không?” Sở Y Na không coi Liễu Kỳ như người ngoài, trực tiếp lấy điếu thuốc trong bao của Liễu Kỳ ra đưa cho Lục Lăng Hằng.

“Em không hút.” Lục Lăng Hằng từ chối. Kiếp trước anh không dính tới rượu thuốc, tuy bây giờ thi thoảng phải uống chút rượu, nhưng vẫn không hút thuốc.

Sở Y Na nhún vai: “Giống anh họ cậu ghê.”

Cảnh Thanh nghe vậy đưa mắt nhìn Sở Y Na.

“Anh họ cậu ấy là ai?” Cảnh Thanh hỏi, “Trước đây hai người quen nhau sao?”

Liễu Kỳ cũng tỏ vẻ tò mò. Hai người đều là người mới, không hiểu rõ về Lục Lăng Hằng cho lắm.

Sở Y Na bật cười: “Anh họ cậu ấy là Lục Quân Cần.”

“À...” Lục Quân Cần thì không ai là không biết, nhưng giờ người đã không còn, Cảnh Thanh cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Mấy thanh niên cùng hút thuốc trò chuyện, đột nhiên nhân viên đoàn phim ở gần đó xôn xao, chỉ thấy có người nói: “Tới rồi tới rồi, cuối cùng cũng tới rồi!” “Ồ! Dễ thương quá!”

Mấy diễn viên chính đưa mắt nhìn nhau. Không biết ai tới mà ngay cả đạo diễn Trương Khôn cũng chạy ra đón. Chẳng lẽ đoàn phim có diễn viên khách mời nổi tiếng nào?

“Ây dà, đây cũng coi như là diễn viên chính đoàn ta đó, mọi người cùng tới làm quen một chút!” Trương Khôn từ trong đám đông đi ra, đi về phía nhóm Lục Lăng Hằng bọn họ, trong lòng ôm một.... con husky nhỏ?!

“Uây!” Sở Y Na ngạc nhiên hô một tiếng, dẫn đầu đoàn xông tới, “Đáng yêu ghê đó!”

Lục Lăng Hằng và Cảnh Thanh cũng vội đi theo. Liễu Kỳ có phần sợ chó, ngược lại còn lui về phía sau một chút, không dám tới gần nhưng cũng vươn dài cổ nhìn vào trong.

Bạn husky cũng được chừng ba bốn tháng tuổi, chỉ bằng một nửa chiều dài cánh tay Lục Lăng Hằng, lông xù bông lên, bạn husky này lông trắng đen, phần lông mày rậm màu trắng hất lên, khiến bạn nhỏ có phần khờ khạo dễ thương, giống như sợ hãi với cả thế giới này.

Sở Y Na thích tới điên lên, vươn tay ra muốn ôm lấy bạn husky nhỏ bé, nhưng dường như bạn husky không thích cô, giùng giàng muốn nhảy xuống.

Trương Khôn nhắc nhở: “Có lẽ nó không thích mùi nước hoa trên người em rồi.”

Mùi nước hoa trên người Sở Y Na có phần hơi nồng, thấy bạn husky nhỏ bé giãy giụa không ngừng, cô không thể làm gì hơn là lưu luyến buông tay ra, bạn cún nhỏ được Lục Lăng Hằng ôm lấy.

Lục Lăng Hằng xoa đầu bạn husky, bạn husky nhỏ bé mới vừa rồi còn uốn tới ẹo lui, giờ có vẻ như rất thích anh, thả lỏng người, nằm trong lòng anh. Lục Lăng Hằng xoa nhúm lông trên đầu bạn, đột nhiên bạn nhanh như chớp ngẩng đầu lên liếm vào lòng bàn tay Lục Lăng Hằng, cảm giác nhột nhột pha chút ẩm áp ẩm ướt khiến Lục Lăng Hằng hoảng sợ.

“Cún con có vẻ rất thích cậu.” Trương Khôn cười híp mắt nói.

Sở Y Na đứng bên cạnh ghen tỵ nhìn, hận không thể quay về tắm tẩy hết mùi nước hoa, tiếc là tiếp theo cô còn có cảnh, không thể đi được.

“Sao đạo diễn lại mang cún tới đoàn phim vậy? Cún nhà ai vậy?” Lục Lăng Hằng hỏi.

“Bạn ấy là diễn viên của chúng ta đấy!” Đạo diễn nói, “Nhờ người mua từ tiệm thú cưng.”

Lục Lăng Hằng hơi ngần ra: “Diễn viên?” Anh nhớ lại lúc này bạn husky nhỏ bé tới mọi người nói đùa là diễn viên chính, nhưng trong kịch bản không có phân cảnh nào có cún con. Ở cơ mà khoan đã, có rất nhiều đoàn làm phim dùng Husky để thay thế sói, nói đến sói. . .

“Bạn này diễn Phệ thiên thần thú.” (Phệ : Có nghĩa là cắn, thú mạnh cắn người gọi là ‘phệ’)

Phệ thiên thần thú là sủng vật Khương Diệc Long nuôi, nó là thần thú được tiên lang cùng sói ma tộc sinh ra, tiên ma kết hợp, bởi vì một vài nguyên nhân nên lúc mới sinh ra bị phong ấn, Khương Diệc Long lỡ tay phá bỏ phong ấn, lầm tưởng là một con thú nhỏ không ai muốn nên mang về nhà nuôi. Đồ nam chính nhất được hiển nhiên không phải đồ bình thường, sủng vật nuôi cũng không phải sủng vật bình thường, nghe tên và huyết thống thôi là đủ biết Phệ thiên thần thú này lợi hại tới nhường nào. Trong kịch bản, con thần thú này cả người đen thui phát sáng, thần thái sáng láng, đến chúa tể sơn lâm của muôn loài thấy nó cũng như mèo cụp đuôi mà bỏ chạy. Con thần thú này bởi vì huyết thống đặc biệt, cho nên các vật tà dị không thể xâm nhập, có vài lần nam chính gặp nạn suýt bị mê mẩn, đều nhờ thần thú này kéo nam chính về, nó cũng là sinh vật duy nhất mà Lăng Kiếm Vân tương đối kiêng kỵ.

Thật ra, nếu chỉ là một con sói, đạo diễn cho bạn Husky miệng còn hơi sữa này diễn cũng chẳng sao, nhưng đây không phải sói thường mà là Phệ thiên thần thú! Là Phệ thiên thần thú đó! Giời ơi tổn thọ mất, Husky thì phệ cái nổi gì...!

Nét mặt Lục Lăng Hằng biến hóa lên xuống, đắn đo tìm từ nói: “Để bé Husky diễn Phệ thiên thần thú, liệu có thiếu uy phong không?”

“Cậu không tới từ đầu nên không biết rồi.” Trương Khôn giải thích, “Thật ra ban đầu định để hậu kỳ tạo thần thú, nhưng thần thú này cũng có không ít cảnh, nếu dùng hiệu ứng kỹ xảo toàn bộ, thứ nhất là vấn đề kinh phí, thứ hai là diễn viên diễn khó nhập vai, cho nên vẫn quyết định mua bạn ấy về.”

Lục Lăng Hằng: “.....” Có mua chó thì cũng có bao nhiêu giống thế kia, sao lại mua ‘bộ ba xe kéo ngu ngốc’ này chứ? Husky dọa được cạp sao? Mèo trên phố cào hai phát còn có thể dọa nó tè ra quần nữa là!!

“Xem nó đáng yêu chưa kìa!” Trương Khôn cười đến mặt nhăn tít, không ngừng chọc bạn husky bé nhỏ trong lòng Lục Lăng Hằng, “Đoàn ta nhiều thanh niên trẻ tuổi, dùng chó dữ không tốt, Husky thông minh, mấy bạn nhỏ ai cũng thích.”

Bạn husky này có vẻ rất thích Lục Lăng Hằng, bám vào vạt áo Lục Lăng Hằng ngửi lấy ngửi để, còn lè đầu lưỡi ra liếm, Lục Lăng Hằng bị bạn liếm liên tục, sợ liếm trôi hết lớp trang điểm trên mặt, vội vàng đẩy mặt cún con ra.

“Mọi người làm quen tập diễn một chút.” Trương Khôn vỗ vỗ vai mấy diễn viên trẻ tuổi, “Sắp diễn cùng nhau rồi.”

Đạo diễn đã quyết định như vậy, Lục Lăng Hằng cũng không còn gì để nói. Giờ anh có thể làm gì? Nhanh chóng bồi dưỡng cảm tình thôi!

Lục Lăng Hằng nhìn tiểu Husky uốn tới ẹo lui trong lòng mình, cũng không biết có phải Tiểu Husky đang đói bụng hay không, cứ không ngừng liếm tay anh. Cũng không biết Lục Lăng Hằng bị trúng tà gì, đột nhiên nhớ tới Thẩm Bác Diễn.

Có đôi khi Thẩm Tiểu Cầu giống hệt như con cún con. Anh còn nhớ kiếp trước có một lần tham gia tiệc rượu cùng Thẩm Bác Diễn, Thẩm Bác Diễn uống nhiều, lúc ở tiệc rượu vẫn còn tốt, nhưng vừa lên xe thì như phát bệnh đao, ôm anh ngửi lên ngửi xuống, đẩy thế nào cũng không ra được. Nếu anh nghiêm mặt trầm giọng với tên ma men kia một chút, Thẩm Bác Diễn liền phản ứng như cún con bị chủ nhân dạy dỗ đến tội nghiệp, nhưng anh không nghiêm mặt nữa, Thẩm Bác Diễn lại tí tởn dấn tới gần. Nhớ tới bộ dạng say rượu của Thẩm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng lại đau đầu, hẳn đúng là người say rượu mất nhân phẩm nhất anh từng gặp, cho nên chỉ cần anh ở cùng với Thẩm Bác Diễn, anh sẽ không cho hắn uống nhiều.

Cảnh Thanh nói: “Cậu ôm mãi thế, để tôi ôm với đi!”

Lục Lăng Hằng liền đưa Tiểu Husky cho cậu ta, Tiểu Husky không vui chút nào, ăng ăng ăng ăng mấy tiếng. Bạn Tiểu Husky này cũng rất thú vị, rõ ràng là chó nhưng lại không biết sữa, chỉ biết ăng ăng như trẻ bú sữa, chọc các diễn viên buồn cười muốn chết.

Cảnh Thanh nói: “Ta đặt cho nó một cái tên đi?”

“Phô Diễn...” Lục Lăng Hằng buột miệng nói.

“Gì cơ?” Cảnh Thanh không nghe rõ.

Lục Lăng Hằng lập tức hồi phục thần trí, vội vàng lắc đầu: “Tôi không nói gì! Đặt tên hả? Mọi người thấy tên gì thì hay?”

Sở Y Na liền đề cử: “Mỹ Mỹ thế nào?”

Cảnh Thanh phản đối: “Nó là em chó đực mà.” (em chó đực: tiểu công cầu)

Sở Y Na lại nói: “Manh Manh!” (Manh manh: moe moe – dễ thương)

Cảnh Thanh tiếp tục phản đối: “Chó đực mà gọi là Manh Manh cũng không hợp, không có chút uy phong nào!”

Lục Lăng Hằng sờ sờ nhúm lông đen trên đầu Tiểu Husky: “Tiểu Hắc?”

Cảnh Thanh vẫn bỏ phiếu phản đối: “Quá bình thường! Bạn cún này đẹp trai thế cơ mà!”

“Cứ gọi Tiểu công cầu là được.” Liễu Kỳ sợ chó nên không dám tới gần, đứng bên cạnh bắt chọt nói.

Mọi người: “.....”

Lục Lăng Hằng cứ nghĩ Cảnh Thanh sẽ lập tức phản đối cái tên này quá đơn giản thô thiển, không ngờ hai mắt cậu ta sáng lên khen ngợi: “Tên này hay đó! Hay là đặt tên này đi! Mọi người có ý kiến gì không?”

Lục Lăng Hằng đưa mắt nhìn Sở Y Na. Ai đời lại đặt tên là Tiểu công cầu, còn không bằng Mạnh Mạnh, nhất định Sở Y Na sẽ phản đối.

“Chị không có ý kiến. Gọi Tiểu công cầu được đó. Rất đáng yêu!” Sở Y Na cười đầy sáng khoái nói.

Lục Lăng Hằng: “.....” Mọi người ở đây bị làm sao hết vậy....

“Vậy đặt tên này đi! Tiểu công cầu, Tiểu công cầu có đói bụng hông? Có khát hông? Ca ca cho em ăn nhé?”

Lục Lăng Hằng chưa bao giờ làm người khác mất hứng, tuy rằng nội tâm anh đang gào thét dữ dội, nhưng anh vẫn mỉm cười nhận ý kiến này. Anh dùng ánh mắt thương cảm nhìn Tiểu công cầu bị Cảnh Thanh ôm đi, chẹp miệng một cái, cảm thấy vô vàn thương xót.

Đêm hôm ấy Lục Lăng Hằng mơ thấy ác mộng. Trong mơ có một chai động năng quá khổ đuổi phía sau anh, anh trượt xuống cây cột mưa rồi chạy ngang qua quảng trường, chạy tới không còn chỗ để trốn, chai động năng kia cười đầy âm hiểm nhào lên đè anh xuống, rót đầy đồ uống xuống đầu anh, sau đó liếm tới liếm lui trên người anh.

Một chai nước uống sao có thể liếm người? Bởi trong mơ luôn hư cấu như thế, nói dối liền dối ngay, một giây trước người kia là Lý Bội Tư, một giây sau lại thành Trần Bội Tư, chuyện này âu cũng là thường tình, bởi vậy nên một chai nước giải khát đột nhiên biến thành Thảm Sát Diễn cũng không có gì kì lạ.

“Đủ rồi!” Lục Lăng Hằng đẩy cái người đang liếm mình ra, nhưng không đẩy được chút nào. Anh hỏi: “Sao anh lại liếm tôi?”

Thảm Sát Diễn cười đầy đen tối: “Bởi tôi là Tiểu công cầu mà!”

.o.

51. Chương 51: Thảm Cún Đực Sốt Ruột

– Thảm cún đực sốt ruột.

Mấy tuần này Lục Lăng Hằng bận rộn quay phim, Thảm Sát Diễn cũng bận lo chuyện mở công ty.

Thật ra trước kia hắn có ý định mở công ty, bố mẹ đều rất tán thành. Tập đoàn Thảm thị quy mô kinh doanh rộng, tuy rằng chủ yếu là công nghiệp thực phẩm, nhưng cũng có một chút liên quan tới bất động sản và đầu tư văn hóa truyền thông. Mấy năm nay ngành sản xuất giải trí quốc nội phát triển rất nhanh, từ lâu đã không còn phải chạy theo Hương Cảng, nhất là công nghiệp điện ảnh. Mười năm trước các vụ vi phạm bản quyền tràn lan, dẫn tới sự sụt giảm không gượng dậy nổi của nền công nghiệp điện ảnh, sau khi nhà nước ra sức chống lại hành vi vi phạm bản quyền, nền công nghiệp điện ảnh cũng nhanh chóng đi lên, tựa như tiền được in ầm ầm nhiều hơn, thế rồi mọi người đổ xô đi mò vàng.

Mấy năm này Thảm Sát Diễn đi theo Lục Quân Càn đầu tư điện ảnh. Cha mẹ Thảm gia vốn nghĩ con trai sẽ phá sản, không ngờ hắn đầu tư bộ nào kiếm bộ ấy, kiếm được không ít tiền, cho nên tiếp tục ủng hộ hắn đầu tư. Ngành công nghiệp thực phẩm của Thảm thị dường như đã bị Thảm Thanh Dư nắm gần hết trong tay, Thảm Sát Diễn không có nơi phát triển, nhưng nếu hắn tự mình làm, ra ngoài mở rộng nghiệp vụ tập đoàn, lấn sân sang một thị trường mới, cha mẹ Thảm gia đều hài lòng với cục diện này, cũng hỗ trợ đáng kể.

Dưới sự ủng hộ của cha mẹ, công ty được xây dựng rất thuận lợi, đã làm xong không ít thủ tục, nhưng đang gặp phiền phức trong việc thành lập đoàn đội của riêng công ty, Thảm Sát Diễn đang nghĩ cách thọc gậy bánh xe lôi kéo mời chào những người có thể sử dụng được về bên mình, để phát triển công ty.

Hôm nay Thảm Sát Diễn có việc cần phải đi tới trụ sở chính của tập đoàn, vừa khéo gặp Thảm Thanh Dư.

Thẩm Thanh Dư kéo em trai mình nhìn một chút, quan tâm nói: “Mấy hôm nay không nghỉ ngơi tốt à? Sắc mặt xấu vậy?”

Thẩm Bác Diễn nói: “Đang bận mở công ty mới mà.”

“Ừ.” Thẩm Thanh Dư mỉm cười vỗ vỗ vai hắn: “Vạn sự khởi đầu nan, sau này sẽ thuận lợi cả thôi. Cố gắng làm tốt, anh tin nhất định em sẽ làm nên chuyện.”

Thẩm Bác Diễn nhìn Thẩm Thanh Dư, muốn nói rồi lại thôi. Thẩm Thanh Dư đang định đi, Thẩm Bác Diễn kéo anh lại, dè dặt hỏi: “Anh, anh không vui sao?”

“Sao anh lại không vui chứ?” Thẩm Thanh Dư vô cùng kinh ngạc.

Thẩm Bác Diễn không hé răng. Ngày nào Trâu Tĩnh Tĩnh cũng ghé vào tai anh nói xấu Thẩm Thanh Dư, nói Thẩm Thanh Dư dụng tâm hiểm ác thế nào, Thẩm Bác Diễn thấy rất buồn phiền, tuy anh vẫn kính trọng anh trai mình, nhưng nghe mấy thuyết âm mưu hiểm ác, khiến đôi khi anh nghĩ hành động của Thẩm Thanh Dư không đơn thuần chút nào.

“Em nói là.. em tự mình lập nghiệp khiến anh không vui sao?” Thẩm Thanh Dư sửa sang lại mạch suy nghĩ, hỏi.

Thẩm Bác Diễn khẽ gật đầu, vẻ mặt bối rối xấu hổ.

“Thì cũng có chứ.” Nét mặt Thẩm Thanh Dư thản nhiên.

Thẩm Bác Diễn sững sốt.

“Đương nhiên là anh mong em có thể làm việc cùng anh, tập đoàn ta lớn như vậy, một mình anh gánh sao nổi, có anh em giúp đỡ vẫn là hay nhất. Nhưng em có chuyện muốn làm, anh cũng thấy vui cho em.” Anh thoải mái nói, “Anh sẽ vĩnh viễn ủng hộ em, yên tâm làm là được rồi.”

Nhất thời Thẩm Bác Diễn thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vỗ vai Thẩm Thanh Dư: “Cảm ơn anh. Em đi đây.”

“Đi đi.” Thẩm Thanh Dư nhìn Thẩm Bác Diễn rời đi, cười cười, xoay người đi làm việc của mình.

Tiểu công cầu rất được đoàn phim hoan nghênh, sáng sớm các diễn viên hóa trang xong ra phim trường, việc đầu tiên làm là xem Tiểu công cầu có ở đó hay không.

Lục Lăng Hằng nhìn Tiểu công cầu đang uống sữa tươi, Sở Y Na đi tới, cười ha hả bắt chuyện: “Chào buổi sáng, đại soái ca!” Sau đó lại cúi đầu xoa đầu Tiểu công cầu: “Chào buổi sáng, tiểu soái ca.”

Hôm nay cô cố ý không xịt nước hoa quá nồng, Tiểu công cầu cũng không kháng cự cô nữa.

Lục Lăng Hằng vội nói: “Chị Y Na đừng gọi em như vậy.” Anh không quá thích việc Sở Y Na gọi mình như vậy, tuy rằng anh từng được đặt không ít biệt danh, trước đây fansclub đặt cho anh hơn mười nick name, nhưng diễn viên cùng đoàn phim gọi như vậy sẽ rất dễ gây hiểu lầm.

Đôi mắt Sở Y Na lấp lánh: “Cậu đẹp trai như vậy còn không cho người ta khen sao?”

Lục Lăng Hằng cũng không biết nào cô thiếu muối hay bị làm sao, chỉ đành phải nói rõ ra một chút: “Nhờ để người khác hiểu lầm sẽ không hay.”

Sở Y Na tiến gần hơn một chút, dùng giọng nói mập mờ hỏi: “Thế em hiểu lầm à?”

Lục Lăng Hằng lui về phía sau một bước, lễ phép giữ khoảng cách: “Em đi xem kịch bản một chút.”

Sở Y Na bĩu môi, làm mặt xấu với anh.

Cảnh đầu tiên của sáng nay là Khương Diệc Long và Lăng Kiếm Vân cùng nhau rời nhà, trên đường gặp tiểu thư nhà họ Vân – Vân Khê Nguyệt. Vân Khê Nguyệt bị một con yêu quái hồ truy sát, hai người họ cứu Vân Khê Nguyệt.

Yêu quái hổ đương nhiên là để hậu kỳ làm, đoàn phim không thể mời một con hổ thật tới diễn. Trong phim tiên hiệp, các yêu ma quỷ dị đều là hiệu ứng hậu kỳ, rất nhiều cảnh diễn viên phải diễn với không khí, đây là một khảo nghiệm với năng lực diễn xuất của diễn viên.

Đạo diễn vừa bấm máy, Sở Y Na vừa chạy vừa quay đầu nhìn, nét mặt căng thẳng sợ hãi không gì sánh bằng, thi thoảng hét chói tai, giống như thật sự có thứ gì đuổi theo cô vậy. Chạy được hơn mười thước, cô dừng lại trước một cây đại thụ.

Trước khi quay đạo diễn đã giải thích qua về cảnh phim, tiếp theo phải diễn cảnh leo lên cây, để trốn con hổ, Sở Y Na phải leo lên cây, vốn định leo lên cao rồi sẽ bắn một mũi tên xuống yêu quái hổ, không ngờ lúc ở trên cây không cẩn thận làm rơi cung, khiến cô ở trên cây rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, cũng may mà hai vị nam chính xuất hiện kịp thời.

Nhân viên công tác giúp Sở Y Na đeo dây cáp, xong xuôi mới để cô diễn cảnh leo cây. Dưới sự giúp đỡ của dây cáp, Sở Y Na leo cây một cách dễ dàng, ôm cành cây kêu cứu. Lục Lăng Hằng và Cảnh Thanh dẫn theo Tiểu công cầu —— à không, Phệ thiên thần thú cùng xuất hiện, yêu quái hổ bị Phệ thiên thần thú dọa bỏ chạy, trong lúc Sở Y Na muốn leo xuống không may sẩy tay, Lục Lăng Hằng thấy vậy liền xông lên cứu cô.

Bình thường cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong phim đều dành cho vai nam chính, đặc biệt là khi người cần cứu là nữ chính. Nhưng Vân Khê Nguyệt và Khương Diệc Long là đôi oan gia, dọc đường không ngừng tranh cãi hiểu nhầm, mà ngay từ đầu Lăng Kiếm Vân lại được mọi người tín nhiệm làm đại ca, cho nên trong nguyên tác, tác giả cho Lăng Kiếm Vân cứu nữ chính, sau đó Vân Khê Nguyệt càng coi Lăng Kiếm Vân như đại ca ruột thịt của mình. Cũng bởi vì trước đây Lăng Kiếm Vân quá tốt, trong hành trình thám hiểm, rất nhiều lần Khương Diệc Long và Vân Khê Nguyệt phát hiện hắn có vấn đề, nhưng cuối cùng đều lựa chọn tin tưởng vô điều kiện, khiến mãi về sau hắn mới bị vạch trần thân phận.

Đạo diễn hô ‘chạy’ một cái, Lục Lăng Hằng lập tức xông lên, Sở Y Na từ trên cây rơi xuống, bởi vì có dây cáp nên tốc độ cũng không nhanh, anh đến vừa kịp lúc, động tác đầu tiên là dùng tay phải đỡ cổ Sở Y Na, sau đó cẩn trọng đỡ người cô.

Sở Y Na mở to mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Lục Lăng Hằng, tựa như cả thế giới này chỉ còn lại một mình anh. Lục Lăng Hằng cũng ôn nhu nhìn cô chăm chú, đạo diễn chưa hô cắt, hai người vẫn duy trì tư thế này.

Một lúc sau, cuối cùng đạo diễn cũng hô: “Cắt!”

Lục Lăng Hằng thở phào nhẹ nhõm, đỡ Sở Y Na dậy: “Chị không sao chứ?”

Mắt Sở Y Na sáng lên như muốn ăn thịt người: “Không sao không sao. Chị không nặng chứ?”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Chị nhẹ lắm!”

Đạo diễn thảo luận với cấp dưới, cũng không nói cảnh này qua hay quay lại. Sở Y Na đi tới hỏi: “Đạo diễn quay lại một lần nữa đi, ban nãy em bị dây cáp kéo nên động tác hơi cứng.”

Trương Khôn thấy vậy gật đầu: “Quay lại một lần nữa đi.”

Thế là diễn viên về vị trí cũ, quay lại một lần nữa.

Trước đây Lục Lăng Hằng từng diễn qua rất nhiều phim thần tượng, từng diễn cảnh đỡ diễn viên nữ rơi xuống vào lòng không ít lần, mọi người cùng nhau diễn, quan trọng nhất là phải bảo vệ nữ chính không bị thương, thứ hai là tư thế phải khiến đối phương thoải mái, lúc thoải mái mới có thể phát huy diễn tốt nhất được. Cho nên khi diễn anh luôn ưu tiên bảo vệ nữ chính, động tác ôn nhu kéo nữ chính vào lòng.

Cảnh thứ hai, ánh mắt Sở Y Na nhìn Lục Lăng Hằng so với ban đầu càng thêm mãnh liệt, năng lực bạn trai quá mạnh mẽ!! Cô đã hợp tác với nhiều diễn viên nam, nhưng ôn nhu săn sóc như vậy thì không có mấy người, một cái ôm một ánh mắt cũng có thể khiến vô số cô gái trầm luân!

Đạo diễn ngồi bên kia lại bắt đầu thảo luận, không nói cảnh này quay thế nào! Sở Y Na hận không thể tiến lên nói với đạo diễn quay thêm mười lần nữa cũng không sao.

Hai phút sau, Trương Khôn đi ra: “Quay lại cảnh này đi!”

Hai mắt Sở Y Na sáng lên, ngay sau đó Trương Khôn tạt gáo nước lạnh vào người cô: “Sửa lại kịch bản một chút, Cảnh Thanh, lát nữa cậu đỡ Y Na đi.”

“Sao?!” Tất cả các diễn viên đều sửng sốt.

“Lăng Hằng và Y Na ghép đôi cảm xúc quá mạnh mẽ, vậy không ổn, thôi cứ để nam chính cứu mỹ nhân đi.”

Thật ra bộ phim “Khương môn phi tương” này chủ yếu là thiếu niên thám hiểm, cảnh tình cảm không nhiều, chỉ dừng lại ở người yêu ta ta hiểu ý người, cảnh tình cảm dễ hiểu nhất phim ngược lại lại là nữ hồ yêu quần quýt si mê Lăng Kiếm Vân. Có mập mờ dây dưa thì cũng phải là nam chính và nữ chính, Vân Khê Nguyệt và Lăng Kiếm Vân mà mập mờ thì không hợp bộ phim chút nào.

Sửa kịch bản trong khi quay phim là chuyện thường gặp, vị trí biên kịch trong nước rất nhỏ bé, từ nhà sản xuất cho tới đạo diễn thậm chí diễn viên đều có quyền lên tiếng chỉ trích thay đổi kịch bản. Giờ đạo diễn muốn sửa, các diễn viên đành phải nghe theo, tuy rằng Sở Y Na rất tiếc, nhưng cũng đành phải phối hợp.

Thế là Lục Lăng Hằng lui ra ngoài sân, đợi Cảnh Thanh diễn xong cảnh anh hùng cứu mỹ nhân thì anh sẽ đi lên hỏi thăm tình huống.

Bên kia, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng lôi kéo được mấy người trong công ty điện ảnh và truyền hình tương đối nổi tiếng, vừa ký hợp đồng xong liền gọi điện thoại cho cấp dưới: “Mau đặt vé máy bay tới Hoàn Kiếm cho tôi.”

Cấp dưới hỏi: “Khi nào ạ?”

Thẩm Bác Diễn không đợi được lâu thêm nữa: “Ngày mai luôn đi, càng sớm càng tốt!”

M: Mọi người thích để em Husky tên thuần Hán “Tiểu công cầu” hay thuần Việt “Em cún đực”?

52. Chương 52: Thám Thính Đoàn Phim

– Thám thính đoàn phim.

Quay cảnh anh hùng cứu mỹ nhân xong, cảnh tiếp theo không có Cảnh Thanh và Lục Lăng Hằng, mà nói về gút mắt trong Vân gia. Thật ra trong nguyên tác, Vân Khê Nguyệt chỉ vì muốn thám hiểm nên mới rời nhà đi, nhưng phim truyền hình cần nhiều yếu tố xung đột hơn, quan hệ giữa người với người cũng phải chặt chẽ hơn, hơn nữa bình thường biên kịch thêm một vài chi tiết phổ biến, vừa có thể giúp người xem có thêm cảm giác, vừa có thể kéo dài bộ phim.

Ví dụ như nhân vật Vân Khê Nguyệt, trước khi nàng rời nhà đi, biên kịch cho thêm tiết mục “bức hôn”. Bởi vì Vân Khê Nguyệt hai mươi tuổi, trong thời xưa, con gái như vậy đã không còn nhỏ, những người bằng tuổi nàng đã sớm sinh con đẻ cái, nhưng nàng cả ngày chỉ biết đọc sách cổ quái kì dị, nghiên cứu pháp thuật và bùa chú để thực hành trên cây cung của mình. Người cha giới thiệu cho nàng mấy đám lớn nhỏ, nàng đều chướng mắt, cha mẹ không nhận được nữa, ép gả nàng cho con trai một nhà buôn gạo trong thành, mà nàng nói gì cũng không nguyện ý gả cho một người mình không có cảm tình, một lòng muốn theo đuổi ước mơ của mình, bởi vậy nên quyết định bỏ nhà ra đi.

Cảnh Thanh bắt chuyện với Lục Lăng Hằng: “Tôi nghe nói lúc biên kịch viết đến đây thì bị người nhà bức hôn, thế nên dựa vào đó viết cảnh, nên mới có thể viết dạt dào chân thực như vậy!”

Lục Lăng Hằng buồn cười nhìn cậu ta: “Sao cái gì cậu cũng biết vậy? Cậu làm mật vụ à?”

Cảnh Thanh vô tội chớp mắt: “Mấy nhân viên nói chuyện, nói đủ chuyện trên trời dưới biển, tôi ở gần đấy nên nghe được.”

Lục Lăng Hằng quay đầu nhìn mấy cô nhân viên đứng bên cạnh phim trường. Đúng là không sai, vẻ đẹp trai lưu manh của Cảnh Thanh rất có lực sát thương với mấy cô gái trẻ tuổi, mấy cô gái trong đoàn cả ngày bám theo sau mông cậu ta.

Sở Y Na đang diễn ở trên kia, diễn vô cùng nhập tâm.

“Cả ngày chỉ biết bảo con lập gia đình lập gia đình, mọi người nghĩ con gái là heo à?!” Sở Y Na tức giận quát lên, giọng vô cùng giàu cảm xúc: “Thấy người con khỏe mạnh liền gả con đi, còn giục sinh sớm một chút, đây là nuôi con gái sao?! Giống nuôi heo thì hơn!”

Câu thoại này rất có chất cảm, trước đây lúc Lục Lăng Hằng thấy thiếu chút nữa cười phun ra, không ngờ Sở Y Na tức giận rống như vậy còn buồn cười hơn nữa, đúng là có thể khiến người ta cảm nhận được cảm giác chua xót oan ức khi nhân vật nữ chính bị bức hên.

Diễn viên diễn cha mẹ Vân gia đều ngây người, mẫu thân lấp bắp nói: “Sao con có thể nói như vậy?! Con gái sớm muộn gì cũng phải gả đi lập gia đình..”

“Con không lấy chồng, con không lấy chồng đấy! Trừ phi con có thể tìm được một người con thích, nếu không cả đời này con không lập gia đình! Dựa vào đâu mà cứ phải lập gia đình chứ, trên đời này có nhiều chuyện so với lập gia đình còn thú vị hơn, những chuyện nam nhân có thể làm, con đều làm được!”

“Nói vớ vẩn cái gì đấy?!” Cha Vân mắng, “Một đứa con gái gia giáo, lại dám nói như nữ tặc.. người úp mặt vào tường suy nghĩ cho ta đi!”

“Con tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Ngực Sở Y Na bởi vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên xuống, cô không chịu khuất phục, “Người khác chỉ trở thì làm sao?! Con không quan tâm! Gì thì gì, nhất định con phải được tự làm những chuyện con muốn làm!”

Cảnh Thanh cảm khái nói: “Chị Y Na diễn tốt quá!”

Lục Lăng Hằng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sự bộc phát của Sở Y Na vô cùng mạnh mẽ, so với trước đây còn kịch tính hơn.

Cảnh tiếp theo Cảnh Thanh và Sở Y Na diễn với nhau, hiệu quả quay không tốt, đạo diễn không hài lòng, quay đi quay lại hơn mười lần. Cảnh Thanh diễn quá non, cậu không khớp được kịch với Sở Y Na, hai người diễn không giống như một đôi, ngược lại càng giống chị em hơn.

Tiếp theo còn có một cảnh nữa ở Vân gia, cảnh này Sở Y Na diễn cùng Lục Lăng Hằng. Đây là cảnh sau khi Lăng Kiếm Vân hóa ác, Vân Khê Nguyệt lang bạt bên ngoài sau đó trở về nhà, nhưng sau khi cô rời đi, trong khoảng thời gian này cha mẹ thay đổi rất nhiều, đôi vợ chồng vốn ân ái mặn nồng nay chuyển sang thù địch rõ ràng, cha Vân vốn rất đức hạnh đột nhiên trở nên gian xảo, mẹ Vân vốn dịu dàng trở nên nhỏ nhen ghen tị.. Đương nhiên, đây đều do Lăng Kiếm Vân âm thầm gây xích mích, hắn tìm cách kích thích mặt ác của Vân gia, Vân Khê Nguyệt liều mạng muốn cảm hóa cha mẹ lại, cuối cùng họ cùng ngồi xuống mở cánh cửa trong lòng nói chuyện với nhau, cha mẹ Vân tìm lại được chủ tâm của mình, từ mai sẽ thay đổi bản thân không mắc phải sai lầm, kết quả sáng sớm hôm sau, Vân Khê Nguyệt đẩy cửa phòng cha mẹ, thấy thi thể song thân bị Lăng Kiếm Vân hút khô.

Cha mẹ đã chết không nói, ngay cả những người bạn tốt ngày xưa cũng bị Lăng Kiếm Vân chia rẽ bắt đầu gây sự với cô, thúc thúc mà cô luôn kính trọng đuổi cô ra ngoài, những người bà con đồng hương cô từng giúp đỡ nói cô là gian thương, nợ máu phải trả bằng máu, nam chính lại không ở bên cạnh để bảo vệ cô, nhất thời tất cả mọi người quay lưng lại phỉ nhổ ức hiếp cô, mà song thân mất đi cũng là sự đau khổ to lớn.

Lục Lăng Hằng ngồi giữa đại sảnh, nhàn nhã ngậm trà cho mình.

Sở Y Na đi chậm rãi bước từng bước đến, nét mặt âm trầm, đôi mắt gắt gao nhìn Lục Lăng Hằng, gần từng chữ một: “Lăng, đại, ca, là người sao?”

Lục Lăng Hằng quơ quơ chén trà trong tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vẻ mặt hưởng thụ, dịu dàng nói: “Đương nhiên là ta rồi.” Anh ngẩng đầu lên nhìn Sở Y Na, nụ cười trên môi càng khoét sâu: “Khê Nguyệt, sao trông ngươi chật vật như vậy? Những người đó đánh ngươi sao? Người có thể lực cường đại như vậy, sao không chống trả lại?”

Sở Y Na không để ý tới lời của anh, khẽ run lên: “Người giết phụ mẫu ta, là người sao? Người làm mê muội lòng người, cho tới giờ, đều là người sao?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Mê muội?” Lục Lăng Hằng kinh ngạc nhưn mảy, chợt nở nụ cười, “Tuy ta là ma, nhưng nếu ngươi cho rằng ta dùng yêu pháp khống chế người khác, vậy ngươi sai rồi! Ta chưa từng điều khiển bất cứ ai, cái ta làm, chỉ là giúp họ nhận ra bản chất thật của mình mà thôi.”

Sở Y Na run lên, đôi mắt đỏ quạch, có hận, có thống khổ, có dè nén, nhưng không hề có sự tin tưởng, các tâm tình phức tạp hợp lại một chỗ, nhưng cô lại thể hiện vô cùng chính xác.

“Tại sao?” Tâm tình Sở Y Na bị đẩy đến mép vực, cô lớn tiếng hỏi: “Sao ngươi lại muốn làm như vậy?!”

Đối lập với sự kích động của Sở Y Na, Lục Lăng Hằng có vẻ bình thản ung dung: “Ta chỉ lột bộ mặt giả nhân giả nghĩa của bọn họ thôi. Không phải như vậy rất tốt sao. Tôn trọng cảm xúc thật của mình, việc gì phải để những thứ đông tây ràng buộc?”

“Đó căn bản không phải nội tâm của họ! Là ngươi đầu độc họ!”

“Nếu họ không giả nhân giả nghĩa, sao có thể bị ta đầu độc được?” Lục Lăng Hằng đi về phía Sở Y Na, khẩy lọn tóc bên tai cô lên khẽ ngửi một cái, mỉm cười nói, “Thật ra ngươi cũng nhìn lâu rồi, có phải vậy không? Sao cứ phải kìm nén chịu đựng? Sao phải ủy khuất chính mình? Đi giết cái người ức hiếp ngươi đi, ngươi làm được mà.”

“Ta sẽ giết ngươi đầu tiên!” Sở Y Na lui về phía sau, động tác lưu loát rút cây cung trên người ra, lấp tên kéo dây, mũi tên hướng về phía miệng trái tim Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng hơi giật mình, dáng cười càng khắc sâu, mắt sáng tới dọa người, tựa như kẻ say mà ngã đầu lên, ngón tay từ cổ trượt tới ngực mình, thản nhiên chỉ vào miệng trái tim: “Giết ta sao, đến đây đi, để ta trở thành vật hy sinh đầu tiên cho sự tức giận trong lòng ngươi.”

Bàn tay Sở Y Na càng run lên. Giờ khắc này đây nội tâm Vân Khê Nguyệt đang giãy giụa kịch liệt. Nàng hận Lăng Kiếm Vân, nhưng đó giờ Lăng Kiếm Vân lại là người đại ca thân thiết của bọn họ, lúc này nàng hận không thể băm vằm hắn ra thành vạn khúc nhỏ, nhưng cũng không nỡ ra tay làm tổn thương hắn.

“A——! ! !” Sở Y Na tan vỡ, đổi hướng cung tên bắn ra, mũi tên không bắn về phía Lục Lăng Hằng mà bắn về phía tường. Cô đứng dậy, ôm đầu hét chói tai, “Vì sao!! Vì sao?!!!”

“Ha ha ha...” Lục Lăng Hằng thưởng thức bộ dạng thống khổ của đối thủ, bắt đầu cười, thoát đầu tiếng cười phát ra từ cổ họng trầm thấp, sau đó tiếng cười càng ngày càng suông sã, “Ha ha ha, a ha ha ha, a ha ha ha. . .”

Thẩm Bác Diễn tới đoàn phim, đúng lúc nhìn thấy Lục Lăng Hằng diễn cảnh này. Lục Lăng Hằng cười rất lâu, nhưng đạo diễn không hô ngừng, anh cứ tiếp tục duy trì trạng thái này mà cười tiếp, cả phim trường lặng ngắt như tờ, chỉ có dư âm tiếng cười Lục Lăng Hằng văng vẳng bên tai.

Thẩm Bác Diễn không được xem đoạn đầu, thấy Lục Lăng Hằng cười, anh như bị chọc trúng huyết cười mà bật cười khanh khách. Chỉ cười, cười và cười —— Lục Lăng Hằng cười được một lúc, ngón tay hơi cong xẹt qua thân thể và gương mặt, bộ dạng như mê như say, thật sự vô cùng dụ dỗ. Bạn Thẩm Bác Diễn đáng thẹn lại cứng lên.

Thật ra Lục Lăng Hằng diễn như vậy là bởi sau khi hậu kỳ sẽ thêm hiệu ứng, lúc ngón tay anh xẹt qua thân mình sẽ lấy ra một túi da, lộ ra một bộ xương khô đen bên trong. Hai mắt Thẩm Bác Diễn không thể tự thêm kỹ xảo, thế nên hắn chỉ thấy Lục Lăng Hằng cười loạn rồi tự sờ thân thể mình.

Cảnh này đạo diễn để anh cười gần một phút mới cho ngừng, sau đó từ phía sau máy theo dõi đi ra: “Đẹp lắm!”

Cảnh ban này hai diễn viên diễn vượt ngoài dự liệu của ông, Sở Y Na thì không phải nói, cô diễn gần mười năm, biết thu biết phóng, ngoài việc bởi phẫu thuật thẩm mỹ quá độ dẫn đến gương mặt hơi cứng ra thì không còn lỗi nào khác; mà diễn xuất của Lục Lăng Hằng càng vượt ngoài dự liệu của Trương Khôn, anh diễn rất tự nhiên, lúc bắt đầu pha trà thì ôn thuận nho nhã, đến khi khiêu khích Sở Y Na thì biến thái, cuối cùng thì hoàn toàn vỡ òa, các biến đổi cảm xúc trong một phân cảnh được anh thể hiện hết ra và rất đúng chỗ, mị lực nhân vật phản diện càng diễn càng hoàn mỹ.

Lúc Sở Y Na ngẩng đầu lên lệ đã rơi đầy mặt. Đạo diễn không yêu cầu cô phải khóc, chỉ để cô diễn cảnh suy sụp, nhưng cô diễn quá nhập vai, vừa cúi đầu xuống tâm tình bộc phát lệ lưng tràn.

Thẩm Bác Diễn thầm nghĩ các diễn viên quả nhiên đều là quái vật, đổi lại là hắn có khi còn bật cười một trăm lần, thế mà diễn viên có thể khóc được.

Trương Khôn cho các diễn viên nghỉ ngơi, Thẩm Bác Diễn kéo thấp mũ trên đầu xuống, đi sang một góc. Hôm nay hắn mặc quần áo thường, đội mũ, đeo kính râm và khẩu trang, cải trang tới thăm không cho ai biết. Hắn không có ý lập tức tới bắt chuyện Lục Lăng Hằng, bởi hắn tò mò không biết Lục Lăng Hằng ở phim trường biểu hiện thế nào, định âm thầm quan sát một hồi.

Có nhân viên công tác đi qua hắn, nghĩ hắn là diễn viên nào đó, cũng không quá để ý.

Thẩm Bác Diễn kéo ghế ra ngồi xuống, hai chân bắt chéo rung rung, bắt đầu thị gian.

53. Chương 53: Thẩm Bác Diễn Mạnh Mẽ Hôn Lên...

– Thẩm Bác Diễn mạnh mẽ hôn lên...

Đã tới giờ nghỉ trưa, nhân viên công tác phát cơm hộp, diễn viên chính tụm lại một chỗ cùng ăn cơm hộp.

“Hai người diễn tốt quá trời luôn!” Cảnh Thanh không nhịn được cảm khái, “Có thể diễn ăn ý như vậy, trước đây hai người thật sự không biết nhau sao?”

Sở Y Na mỉm cười liếc mắt nhìn Lục Lăng Hằng.

“Ngày nào đạo diễn cũng nói tôi không nhập vai được.” Về mặt Cảnh Thanh khổ não, “Rốt cuộc phải làm gì mới có thể nhập vai được?”

Diễn viên như Cảnh Thanh, chủ yếu đều là đạo diễn bảo thế nào cậu ta diễn thế ấy, lúc đạo diễn tốt tính thì còn có thể diễn khá, lúc đạo diễn qua loa bực mình thì liền diễn loạn. Còn Sở Y Na và Lục Lăng Hằng, trước khi quay đạo diễn không hề phân tích cảnh cho hai người, hai người họ tự diễn, nhưng có thể diễn ăn ý xuất sắc như vậy, thật khiến người khác ghen tị muốn chết.

Cảnh Thanh cũng rất muốn mình có thể nhập vai, nhưng thật sự quá khó khăn. Quay phim cũng không dựa theo trình tự kịch bản, giống như ngày hôm nay vậy, bởi vì phải quay các cảnh ở cùng một địa điểm trước, cho nên trước đó Lục Lăng Hằng còn diễn bạch liên hoa, ngay sau đó liền trở thành kẻ xấu, buổi chiều lại đổi địa điểm khác, sao có thể nhập vai được? Khác nào ép người ta thành đa nhân cách?! Đạo diễn nói Cảnh Thanh không diễn khớp với Sở Y Na được, cũng bởi vì trình tự quay không hợp lý, bọn họ vừa mới tham gia đoàn phim đã quay cảnh sau oan gia, diễn cảnh tình cảm thân mật sao có thể tự nhiên được; sau này thân quen rồi, đạo diễn bảo họ chuyển sang quay cảnh mới quen nhau, sao có thể diễn ra sự xa lạ được?

Sở Y Na nói: “Cuộc sống sinh hoạt ngoài đời phải có xúc cảm mãnh liệt mới được, ngoài đời phải trải nghiệm nhiều, lúc diễn mới có cảm giác.”

Cảnh Thanh mờ mịt hỏi: “Trải nghiệm thế nào?”

Sở Y Na cười cười: “Chị á, chị yêu đương! Một giây cũng không ngừng.”

Cảnh Thanh vẫn như trước không sao giải thích nổi: “Yêu như nào chứ? Sao em không có cảm giác gì?”
Mấy năm này cậu qua lại ổn định với một bạn gái, ngày nào cũng rất vui vẻ, chưa từng cãi nhau bao giờ.

Sở Y Na thấy mình có thể sẽ dạy hư trẻ nhỏ, vội nói: “Mỗi người một khác nhau. Chị nghĩ làm diễn viên nhất định phải là người giàu cảm xúc, phải có tình cảm mãnh liệt. Chị biết một diễn viên rất giỏi, ngày nào cô ấy cũng quan sát người bên cạnh, tự hỏi xem người khác đang nghĩ gì, tại sao làm như vậy, sau đó đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để lý giải, qua đó cô ấy có thể diễn tốt rất nhiều vai. Nhưng chị thì khác, khả năng quan sát của chị rất kém, chị phải có cảm giác mới mở kích thích mới được.”

Cảnh Thanh lúng túng cười. Cậu cũng không có ý định vì thể nghiệm cuộc sống khác lạ mà chia tay bạn gái mình, vì vậy quay đầu hỏi Lục Lăng Hằng: “Nè, vậy còn cậu thì sao? Tôi thấy cậu diễn rất tốt, cậu có thể dạy tôi không?”

Lục Lăng Hằng vốn chỉ ngồi nghe, không có ý định chen vào, Cảnh Thanh hỏi sang anh, anh không thể làm gì hơn là khiêm tốn nói: “Tôi diễn tốt sao? Như nhau mà.”

“Tôi thấy cậu diễn khá lắm ý!” Về mặt Cảnh Thanh thành thật, “Hơn nữa khớp cảnh với cậu rất thoải mái, cậu có thể dẫn dắt tôi, hoàn toàn không nhìn ra cậu là người mới!”

Lục Lăng Hằng cười cười. Tuy rằng được người khác khen, nhưng anh cũng không cảm thấy vui vẻ. Kiếp trước diễn xuất của anh hầu như không được thừa nhận, nhưng sau khi sống lại rồi lại thường được người khác khen ngợi khích lệ, nhưng anh cũng tự hiểu, đó không phải vì diễn xuất của anh khá lên. Kiếp trước vị trí của anh rất cao, có thể hợp tác được với nhiều diễn viên và đạo diễn nổi tiếng, ở một tầng khác, đương nhiên yêu cầu cũng cao hơn. Thậm chí lúc hợp tác cùng đạo diễn Chu Lực nổi danh anh đã từng bị phê bình diễn không biết dùng trái tim, chỉ biết diễn ra vẻ bề ngoài. Nhưng bây giờ trong mắt người khác, anh là một diễn viên nhỏ mới debut không lâu, chỉ cần không diễn tồi đã được khen lắm rồi, diễn ra được nhiều màu sắc khác nhau càng khiến người khác kinh ngạc. Như vậy giống như một sinh viên đại học thi được sáu mươi điểm, nhưng quay về tiểu học được điểm trọn vẹn, cũng không có gì đáng để kiêu ngạo, càng không thể vì vậy mà thỏa mãn.

Thật ra ngay cả chính anh cũng không biết rốt cuộc diễn như nào mới tính là dùng trái tim. Tuy anh không cho là mình diễn tốt, nhưng cũng không cho là mình không diễn khá, trước đây Chu Lực phê bình anh anh không phục lắm. Nhưng câu trả lời ban nãy của Sở Y Na khiến anh thấy cũng có lý.

Thế nên Lục Lăng Hằng nghĩ cho mình một đáp án đầy đủ: “Diễn nhiều bộ phim, tự mình tìm hiểu, sẽ khá lên.”

Cảnh Thanh có phần kinh ngạc nhìn Lục Lăng Hằng. Người này, số phim từng diễn hình như không quá chênh lệch với mình, cảnh phim cũng không nhiều hơn mình, nhưng sao nói nghe như rất có kinh nghiệm vậy?

Tuy Liễu Kỳ ăn cơm cùng họ, nhưng vẫn luôn trầm mặc. Đột nhiên cô thấy hơi khát nước, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh ghế Lục Lăng Hằng. Bên cạnh Lục Lăng Hằng có để một thùng nước, Lục Lăng Hằng nhìn ra ý của cô, quan tâm đưa một chai nước tới, Liễu Kỳ lại lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái, tự mình cầm lấy chai khác.

Lục Lăng Hằng hơi nhú mày. Anh cũng không biết mình đã đắc tội Liễu Kỳ ở chỗ nào, dường như cô gái này ôm đầy địch ý với anh.

Thẩm Bác Diễn ngồi cách đó không xa, thấy Lục Lăng Hằng cười cười nói nói với những người khác, vất tai vất óc muốn nghe xem rốt cuộc họ nói cái gì. Sở Y Na ngồi bên cạnh anh nở nụ cười thích thú, Cảnh Thanh vừa nói vừa cười, chẳng ăn được mấy miếng đã lại chọc Sở Y Na cười rộ lên, hơn nữa lúc cô cười còn thích dựa vào người Lục Lăng Hằng, thực sự rất chói mắt.

Bị bệnh thoái hóa xương à!!! Thẩm Bác Diễn thầm khinh bỉ trong lòng, hận không thể đi mua Bối Bối Giai giúp Sở Y Na.

Các diễn viên ăn trưa xong, Lục Lăng Hằng tìm một góc ôn lại lời thoại, Sở Y Na ôm Tiểu Công Cầu đi tới: “Lăng Hằng, ta dắt cún đi dạo đi.”

Lục Lăng Hằng giật mình hỏi: “Dắt cún đi dạo? Hai chúng ta?”

“Ừ. Mới ăn cơm xong đi một chút cho dễ tiêu hóa.”

“Xin lỗi.” Lục Lăng Hằng từ chối, “Em muốn xem kịch bản thêm chút nữa.”

Sở Y Na không nghe theo, không chịu buông tha: “Đi với chị một lúc, chị có lời muốn nói với cậu.”

Thật ra biểu hiện của Sở Y Na mấy ngày này Lục Lăng Hằng đã thoáng hiểu ý của cô, nhưng lần này anh không có chút hứng thú nào: “Có gì thảo luận ở đây luôn đi.”

Người bình thường bị từ chối như vậy đều thức thối đi ra ngoài, nhưng da mặt Sở Y Na cực kỳ dày, còn làm mặt xấu với anh: “Cậu định để chị nói luôn ở đây sao? Nói ở đây nghe chừng không tốt lắm đâu.”

Nhất thời Lục Lăng Hằng thấy đau đầu. Dựa vào hiểu biết của anh về Sở Y Na, người này rất mạnh miệng, rất có thể sẽ phát ngôn gây shock trước công chúng, anh bỏ kịch bản trong tay xuống: “Đi thôi.”

Trong lòng Thẩm Bác Diễn lập tức rung lên hồi chuông cảnh báo. Ban này ăn cơm hẳn đã thấy Sở Y Na và Lục Lăng Hằng không bình thường, ánh mắt Sở Y Na nhìn Lục Lăng Hằng rõ ràng có gì đó sai sai, nhưng Lục Lăng Hằng không đáp lại gì. Nhưng bây giờ hai người họ thế mà lại bỏ đi tới một nơi vắng người, này là muốn làm gì đây?!

Thẩm Bác Diễn kéo thấp mũ xuống, lập tức đi theo.

Hoàn cảnh rất rộng, buổi trưa phim trường ở khu phố cổ không có mấy người, Lục Lăng Hằng và Sở Y Na dắt Tiểu Công Cầu đi tới một con phố cổ, Sở Y Na hỏi: “Cậu thấy con người chị thế nào?”

Lục Lăng Hằng nói: “Cực kỳ tốt.”

Sở Y Na chạy tới trước mặt anh, bước lùi về phía sau, bĩu môi tỏ vẻ bất mãn: “Rõ ràng là cậu đang lấy lệ!” Tựa hồ như cô đang muốn làm bộ dạng đáng yêu, nhưng gương mặt có phần cứng nhắc.

Lục Lăng Hằng nhìn gương mặt cô, lại nghĩ tới cô ngày trước, không khỏi cảm khái. Trước kia nhìn Sở Y Na rất giống một cô con gái rệu rã, hôm nay chỉnh thành ra như vậy, tuy rằng đẹp nhưng lại mất đi vẻ lạnh lợi trước kia. Anh có thể hiểu được suy nghĩ của Sở Y Na, trong giới cũng có rất nhiều người như cô, để được ra màn ảnh rộng, để mở rộng con đường diễn xuất mà chính mình thay đổi hoàn toàn. Nếu không phẫu thuật thẩm mỹ, các cô vĩnh viễn không có cơ hội diễn những nhân vật như vậy, sự nghiệp rất khó tiến thêm một bước. Nghe có vẻ bất đắc dĩ, nhưng mấy ai muốn diễn các vai em gái nhà bên không có tiền đồ gì? Suy cho cùng cũng vì dã tâm quá lớn. Lục Lăng Hằng cũng không cho rằng đây là sai, nhưng thay đổi cả gương mặt vì nghiệp diễn, anh chỉ thấy quá đáng tiếc.

“Cậu đang nghĩ gì đây?”

Đột nhiên tay của Lục Lăng Hằng bị kéo lại. Anh kinh ngạc đến ngây người, quên mất phải hắt ra.

“Rốt cuộc cậu là ngốc thật, hay là không có chút để ý gì đến chị?” Sở Y Na dừng bước lại, kéo tay Lục Lăng Hằng cùng anh đan mười ngón, ngẩng đầu lên nhìn anh, tùy tiện nói: “Chị thích cậu, làm bạn trai chị đi.”

Thẩm Bác Diễn ở cách đó không xa trông thấy một màn này mà suýt nổ tung đến bay lên! Từ chỗ hẳn đương nhiên không thể nghe được hai người nói cái gì, nhưng nhìn Sở Y Na nắm tay Lục Lăng Hằng, đồng thời cùng anh đan mười ngón, con người hẳn như muốn rút xuống. Sở Y Na thấp hơn Lục Lăng Hằng một cái đầu, tư thế nhón chân ngẩng đầu nói chuyện của cô trong mắt Thẩm Bác Diễn giống như hôn nhau.

Con hơi!!!! Ông đây ba năm rồi còn không được đan mười ngón, cô ta mới diễn cùng nhau có vài ngày! Mới vài ngày thôi đấy! Không biết nữ tác gì aaaaaaaaaaaaaaa!!!

Lục Lăng Hằng nghe xong, phản ứng đầu tiên là: Lại nữa rồi! Quả nhiên là Sở Y Na, dù có đổi mặt thì vẫn có mùi vị quen thuộc, vẫn phương thức quen thuộc, vẫn thẳng thừng bộc bạch như vậy. Nhớ năm đó mình quá ngây ngô da mặt quá mỏng, không chịu được thể tiến công mãnh liệt, cứ như vậy đã bị cài bẫy.

Ngay lúc Thẩm Bác Diễn giận tới mức sắp phun lửa, hẳn thấy Lục Lăng Hằng kiên định rút tay ra khỏi tay Sở Y Na.

“Xin lỗi.” Lục Lăng Hằng nói, “Giờ em muốn chuyên tâm đóng phim, không nghĩ tới chuyện yêu đương.” Đương nhiên đây cũng chỉ là một cái cớ. Dù sao cũng là diễn viên cùng đoàn, Lục Lăng Hằng không muốn mọi người trở mặt thành thù, cho nên trước đó nhận thấy ý đồ của Sở Y Na, anh đã cố ý lảng tránh, chỉ là đối phương nhiệt tình như lửa thế này, muốn tránh cũng không khỏi.

Sở Y Na bị từ chối, cũng không tức giận, trái lại bật cười một tiếng: “Lời cậu nói giống như học sinh muốn mình học cho giỏi nên không thể yêu sớm được ấy.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thấy Lục Lăng Hằng rút tay ra, Thẩm Bác Diễn sắp phun ra lửa nguôi ngoai được phần nào, nhưng nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Sở Y Na, không giống như bị từ chối mà như đôi tình nhân giận dỗi liếc mắt đưa tình với nhau, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình sắp bị thiêu đốt!!

“Không có gì.” Sở Y Na nói, “Không thích chị thì cứ nói thẳng là được rồi, chị đâu có giận đâu. Bị từ chối cũng là một cách thể nghiệm tình cảm mà.”

“Ừ...” Lục Lăng Hằng vẫn nghĩ nên khéo léo một chút, không làm tổn thương đối phương, “Chị rất tốt, em thấy chị rất thú vị, nhưng rất tiếc...”

“Được rồi được rồi đừng nói nữa.” Sở Y Na cắt ngang lời anh, “Này, có đôi khi cậu giống anh họ cậu thật đấy. Cậu nghĩ chị thuộc kiểu tổ tình bị từ chối sẽ đi nhảy lầu sao? Hay là sợ chị tạt axit vào mặt?”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật một cái.

Lúc này Sở Y Na tỏ tình liền buông lỏng sợi dây dắt Tiểu Công Cầu ra, Tiểu Công Cầu đi vòng quanh hai người, thấy họ không có ý đi tiếp, đành tự đi một mình. Nó phát hiện Thẩm Bác Diễn đứng cách đó không xa, tò mò đi tới, ngửi ông quần Thẩm Bác Diễn, không biết có mùi gì hấp dẫn nó, nó ăng ăng một tiếng, giờ chân sau lên nhăm máy bay nhỏ vào Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn: “.....”

Tâm tình Thẩm Tiểu Cầu bị đẩy tới giới hạn, sụp đổ hoàn toàn, chạy nhanh về phía Lục Lăng Hằng và Sở Y Na.

“Có đôi khi chị rất ghét con trai dịu dàng, cậu có biết làm như vậy sẽ khiến chị ảo tưởng, nói thẳng một câu không thích khó lắm sao.... A?” Sở Y Na trông thấy Thẩm Bác Diễn lao tới, vô cùng giật mình.

Lục Lăng Hằng đưa lưng về phía Thẩm Bác Diễn, anh thấy ánh mắt Sở Y Na nhìn về phía sau mình, quay đầu nhìn lại, còn chưa kịp thấy rõ đã bị một người đàn ông đeo kính râm và khẩu trang lao tới kéo tay anh đi.

Lục Lăng Hằng vô cùng hoảng sợ: “Ai vậy?”

Thẩm Bác Diễn kéo khẩu trang mình xuống, Lục Lăng Hằng nhận ra hắn, giật mình mở to mắt nhìn: “Anh, sao anh lại ở đây?”

Sở Y Na cũng ngây người, vẻ mặt mờ mịt đứng luống cuống tại chỗ.

Thẩm Bác Diễn không giải thích, nét mặt cứng ngắt, kéo tay Lục Lăng Hằng bước nhanh về phía trước.

“Anh kéo đau tôi! Kéo đi đâu vậy? Này?”

Thẩm Bác Diễn kéo Lục Lăng Hằng rời rẽ ngoặt ở giao lộ, đi vào một con hẻm nhỏ không người, đẩy mạnh anh vào tường.

Về mặt Lục Lăng Hằng khiếp sợ: “Anh...”

Thẩm Bác Diễn mạnh mẽ hôn lên, hàm răng đụng vào môi Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng đau đến kêu lên, lại bị hắn chặn lại. Hắn ôm hông Lục Lăng Hằng, như phát điên mà cướp đoạt không khí trong miệng anh, rất có xung động muốn nuốt sạch anh vào bụng.

Hắn chịu đủ rồi! Quay phim nào chọc ong bướm phim đấy, đây là muốn dẫn vật hắn đến phát điên sao? Hết đau khổ vật vã vì người ra đi, đến khi mất mà phục được mừng như điên, nhưng lại không thể cùng anh chia sẻ niềm vui hạnh phúc này. Hắn nghĩ tới tương lai của bọn họ, hắn muốn cố gắng dành những gì tốt đẹp nhất cho người này, nhưng rốt cuộc trong lòng người này có hắn.. dù chỉ là một chút hay không?!

54. Chương 54: Cuối Cùng Cũng Tỏ Tình Rồi!!

– Cuối cùng cũng tỏ tình rồi!!

Lục Lăng Hằng bị một người đàn ông cường hân, theo bản năng hiển nhiên sẽ đẩy ra. Nhưng sức Thẩm Bác Diễn mạnh vô cùng, đè anh bẹp dí lên tường, dùng sức lớn thể như hận không thể vùi vào người mình. Lục Lăng Hằng từng đóng không ít cảnh hôn, nhưng chưa từng bị người ta hôn như thế bao giờ, hiển nhiên rất sợ hãi, nhưng cũng không thể phản kháng quá mạnh mẽ, nếu anh thật sự liều mạng đẩy ra, Thẩm Bác Diễn cũng không có kết quả tốt đẹp gì, nhưng mức độ từ chối của anh chỉ dừng lại ở tỏ thái độ bất mãn, cũng không có vẻ gì là liều mạng.

Thẩm Bác Diễn dùng sức mạnh như vậy chẳng qua nội tâm hắn đang rất bất an, sao hắn lại không muốn hôn môi người trong lòng mình thật dịu dàng chút, hay nhất là có thể trải cánh hoa hồng đầy giường rồi hôn từ từ tới, nhưng hắn sợ mình như vậy đến cơ hội vượt ve âu yếm cũng chẳng có mà đã bị đàn một trận tơi bời. Bị đánh cũng không sao, nhưng phát rồ lên thế này, còn chưa chiếm được cái gì đã bị đánh tui bụi thì không ổn chút nào.

Một lúc sau, Thẩm Bác Diễn nhận ra Lục Lăng Hằng không chống cự đặc biệt gì, dây cung căng ra cuối cùng cũng thả lỏng được một chút.

Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Bác Diễn thả lỏng ra, lập tức đẩy hắn, muốn nói gì đó. Thẩm Bác Diễn nhận ra anh đang phản kháng, lại bắt đầu căng thẳng, liều mạng hôn lên.

Lục Lăng Hằng: “.....”

Anh bị đè vào tường như vậy rất khó phát lực, lại không muốn làm Thẩm Bác Diễn bị thương, đành phải từ bỏ phản kháng, đợi Thẩm Bác Diễn tỉnh táo lại rồi nói.

Thế là Lục Lăng Hằng thả lỏng người, Thẩm Bác Diễn cũng dần dần thả lỏng.

Nhưng tới khi Lục Lăng Hằng thấy có vẻ ổn rồi muốn đẩy Thẩm Bác Diễn ra, Thẩm Bác Diễn lại bắt đầu dùng lực, mút bờ môi anh, nói gì cũng không chịu buông.

Hai người họ cứ như vậy, người tiến ta

lùi người lùi ta tiến, cứ hôn như vậy chừng nửa phút, Thẩm Bác Diễn không chịu buông ra, cuối cùng Lục Lăng Hằng không thể nhịn được nữa, nội tâm không ngừng hét gào: Mợ nó, xong chưa hả? Hôn kém như vậy còn cứ thích hôn, bị bệnh à!

Lục Lăng Hằng bắt đầu ra sức phản kháng. Đột nhiên nhảy bổ ra rồi làm cái trò này là có ý gì hả? Anh muốn nói, anh nhất định phải nói!!!!

Thẩm Bác Diễn dùng sức quần lấy Lục Lăng Hằng, như keo 502 bám riết không tha. Hôn lâu như vậy, giờ hắn đã bình tĩnh lại, phát hiện mình quá kích động, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên thu thập cục diện rồi rầm này thế nào, cho nên hắn không thể để cho Lục Lăng Hằng nói, không thể!!!!

Lục Lăng Hằng nheo mắt, trong mắt lóe lên tia nguy hiểm. Thẩm Bác Diễn không tỏ ra yếu thế mà đối chọi lại ánh mắt ấy, chỉ ít khi thể không bị đè bẹp. Lục Lăng Hằng không còn cách nào, chỉ đành phải ra tuyệt chiêu, hai tay bắt đầu mò tới bên hông Thẩm Bác Diễn...

Mấy giây sau ——

“Phụt...” Cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng chịu thua, buông Lục Lăng Hằng ra, không thể tin nhìn anh chòng chọc: Cái người này, thể mà dám cù hắn! Quá hèn hạ!!!

Cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng thở phào nhẹ nhõm, dùng sức lau nước bọt dính đầy môi, thở mạnh mấy hơi. Anh nhìn trái nhìn phải, thấy bốn phía xung quanh không có ai, coi như có thể an tâm mà thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức trợn mắt nhìn Thẩm Tiểu Cầu: “Anh bị điên rồi sao?”

Thẩm Bác Diễn nghiêm mặt: “Tôi không điên.”

“Anh!!!” Lục Lăng Hằng nhìn bộ dạng hùng hổ của hắn, đúng là tức đến phì cười, “Không điên? Không điên thế anh đang làm cái quái gì vậy?”

Thẩm Bác Diễm chống hai tay lên tường, vây Lục Lăng Hằng trong vòng tay mình, giọng nói bá đạo: “Tôi hôn cậu đấy thì làm sao?”

Hai người dựa rất gần, Lục Lăng Hằng nhìn ra được lúc này Thẩm Bác Diễm đang rất căng thẳng, cả người hấn căng cứng. Anh hiểu Thẩm Bác Diễm, tuy bộ dạng Thẩm Bác Diễm bây giờ rất hùng hổ, nhưng thật ra trong lòng hấn thế nào đều viết rõ lên mặt. Hơn nữa tư thế Thẩm Bác Diễm rất kì quái, nửa trên người hấn nghiêng về phía trước, dán vào Lục Lăng Hằng, nhưng nửa dưới người lại cách khá xa, hai chân kẹp chặt, hơn nữa hông vẹo sang, sườn ngả về phía Lục Lăng Hằng —— nói cách khác, người hấn bây giờ cong thành hình chữ S, mặt phương bắc, bụng phương đông.

Lục Lăng Hằng không tài nào lý giải nổi tạo hình của hấn lúc này.

Thật ra Thẩm Bác Diễm căng thẳng như vậy là bởi hấn đã chuẩn bị xong cho trận chiến tới bởi phía trước. Mặc kệ Lục Lăng Hằng hấn hấn tát hấn hay là vùng chân đá hấn, hấn đều đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng hấn chỉ sợ Lục Lăng Hằng thẹn quá hóa giận dùng đầu gối oánh cậu em của hấn. Đánh mặt, ừ được! Đá cậu em á, khôngggggggg!

Lúc này bụng Lục Lăng Hằng đầy tức giận và nghi vấn, anh há miệng, lại không biết nên nói gì. Thẩm Bác Diễm nhận ra anh rồi sao? Như vậy còn được. Nhưng nhớ hấn chưa nhận ra anh, giờ mà hỏi không phải quá kỳ quái hay sao?

Bầu không khí ngưng trệ vài giây, Lục Lăng Hằng cau mày hỏi: “Sao anh lại hôn tôi?”

Thẩm Bác Diễm hỏi ngược lại: “Sao cậu lại nắm tay Sở Y Na?”

Lục Lăng Hằng bật cười: “Chị ấy nắm tay tôi.”

Thẩm Bác Diễm tiếp tục gây sự: “Cô ta nắm cậu liền để yên cho cô ta nắm?”

Lục Lăng Hằng phản bác: “Không phải tôi đã từ chối rồi sao?!”

Thẩm Bác Diễm suy nghĩ một chút: “À, hóa ra cậu từ chối. Thế sao cô ta lại cười vui vẻ như vậy?”

Lục Lăng Hằng: “.....” Anh nhận ra hai người nói chuyện rất kì dị, anh thế mà lại mất đi quyền chủ động, rõ ràng anh mới là người tự nhiên bị xâm phạm kia mà! Anh lập tức đoạt lại quyền chủ động “Tôi có nắm tay chị ấy thì cũng mắc mớ gì tới anh?”

Nhất thời Thẩm Bác Diễm lại muốn bạo phát.

“Mà không.” Lục Lăng Hằng hỏi, “Anh đến đây từ lúc nào? Sao lại mặc như vậy?”

“Tôi tới tham ban, không muốn bị người khác nhận ra, không được sao?” (Tham ban: thăm dò đoàn)

Lục Lăng Hằng tức muốn chết rồi. Lại còn không muốn bị người khác nhận ra, anh tưởng anh là minh tinh hử, ai biết anh cơ chứ? Anh nhớ lại ban nãy lúc quay phim đúng là đã thấy Thẩm Bác Diễm, chỉ là người này mũ kính võ trang đầy đủ, cho nên anh mới không nhận ra. Thật ra cái tên Thẩm Bác Diễm này tới coi rình chứ gì?

“Ban nãy Sở Y Na tỏ tình với tôi, tôi từ chối.” Lục Lăng Hằng nói, “Đây là chuyện của tôi với chị ý, anh.. anh..”

Thẩm Bác Diễm trừng mắt: “Cô ta tỏ tình với cậu? Cô ta nói cái gì?”

Lục Lăng Hằng tức giận: “Bảo tôi làm bạn trai chị ấy, tôi không đồng ý. Nhưng cái này liên quan gì...”

“Tôi đây làm bạn trai cậu là được rồi.” Thẩm Bác Diễm cắt ngang. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lục Lăng Hằng: “!!!!!!!!!!”

Thẩm Bác Diễm không nhịn nổi nữa rồi. Hấn vốn định từ từ tiến công, dù sao thì hấn cũng quen hình thức ở chung như này, sợ nếu phá hỏng mối quan hệ này, chỉ sợ đến bạn cũng không thể làm được. Nhưng suýt chút nữa Lục Lăng Hằng bị người ta đoạt đi rồi. Dù sao thì cũng đã hôn, hấn không còn gì để mất, không thèm để ý gì nữa.

“Anh thích em nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy em —— không phải lần đầu tiên gặp mặt đâu, lần đầu tiên anh thấy em trên ti vi ấy, anh đã thích em rồi.” Thẩm Bác Diễn tự giấu cười, “Em cũng biết rồi mà. Anh không dám nói, sợ làm bạn cũng không được.. nhưng mà anh vẫn.. vẫn rất thích em!”

Lục Lăng Hằng: “!!!!”

Thẩm Bác Diễn đã tung đòn quyết định, không ngờ chỉ bị cù lét. Thật ra hắn đã chuẩn bị xong tâm lý bị từ chối, bởi dựa vào quan hệ trước đây, hắn thật sự không nhìn ra được tình cảm của Lục Lăng Hằng với mình, nhưng phản ứng bây giờ của Lục Lăng Hằng khiến hắn có phần mong đợi. Liệu có cơ hội hay không?

Thật ra Lục Lăng Hằng đã đoán ra được, nhưng chính tai nghe Thẩm Bác Diễn nói ra, anh vẫn vô cùng kinh hãi.

“Anh thích tôi rất nhiều năm rồi?”

“Ừ!”

Lục Lăng Hằng chỉ vào mũi mình: “Anh thích.. tôi?!”

Thái độ Thẩm Bác Diễn vô cùng kiên quyết: “Đúng! Anh thích em! Vẫn luôn thích em! Anh muốn ở bên em! Chính là em!”

“Tôi??”

Lần đầu tiên Thẩm Bác Diễn tỏ tình, quá ư là căng thẳng, đại não có phần phăng, không theo kịp tư duy đối phương. Sao, chẳng lẽ Lục Quân Càn không biết mình thích cậu ấy sao? Mình cũng quá thất bại nhỉ, biểu hiện rõ ràng như vậy...!

Hắn suy nghĩ một chút, lại hôn môi Lục Lăng Hằng, vô cùng bình tĩnh nói: “Chính là như vậy!”

Lục Lăng Hằng đứng ngẩn ngơ trong gió.

55. Chương 55: Kích Động Chết Mất Kích Động Chết Mất Kích Động Chết Mất!

– Kích động chết mất kích động chết mất kích động chết mất!

Trong năm phút Lục Lăng Hằng nhận được hai lời tỏ tình, tâm tình anh lúc này khó có thể miêu tả.

Thẩm Bác Diễn nói rõ thích anh rất nhiều năm, khiến anh bắt đầu hoài nghi với thế giới này. Nhưng nào anh bắt đầu hoạt động, Thẩm Bác Diễn nói mấy năm trước đã thấy anh trên tivi, nhưng em họ mới debut được một năm, Lục Lăng Hằng nghĩ có lẽ Thẩm Bác Diễn không hiểu ý anh hỏi. Anh hỏi lại một lần nữa, dè dè dặt dặt: “Người anh thích là ai?”

Thẩm Bác Diễn sững sốt một lúc, cuối cùng đầu óc cũng được khai thông. Hắn không khỏi nở nụ cười: “Anh —— anh không bị thất tâm phong.”

Lục Lăng Hằng nhìn nụ cười của hắn khẽ run lên. Đã nói đến đây, cũng đã rất rõ ràng, tâm tình anh phức tạp hỏi: “Anh... sao anh...”

Thẩm Bác Diễn trừng hai mắt: “Em trả lời câu hỏi của anh trước đã, anh mới trả lời câu hỏi của em sau.”

“Hử?” Lục Lăng Hằng ngẩn người, nhất thời không nhớ ra Thẩm Bác Diễn hỏi cái gì.

Thẩm Bác Diễn xù lông: “Anh nói anh thích em nhiều năm lắm rồi! Sao em không có chút phản ứng gì vậy?”

“Ồ...” Chợt Lục Lăng Hằng thấy đau đầu. Anh không ngờ tới Thẩm Bác Diễn đột nhiên tỏ tình, trong đầu có một đống dấu hỏi chấm còn chưa giải quyết, cũng chưa nghĩ ra nên trả lời vấn đề này thế nào. Ban này

từ chối Sở Y Na rất sung sướng lưu loát, bởi đáp án căn bản không cần nghĩ, nhưng đối tượng đổi lại thành Thẩm Bác Diễn, anh không có suy nghĩ gì.

Anh chưa từng thích đàn ông, cũng không phải anh bài xích, mà là tới giờ chưa từng suy nghĩ qua. Tình cảm của anh với Thẩm Bác Diễn rất mơ hồ, khi anh thấy Thẩm Bác Diễn vì cái chết của mình mà thương tâm, khi anh biết tình cảm sâu đậm của Thẩm Bác Diễn với mình, anh vô cùng cảm động, trong cảm động dường như pha lẫn nhiều ưu tư...

Ánh mắt Thẩm Bác Diễn càng lúc càng sáng lên. Cường hôn không bị đánh, thổ lộ không bị từ chối ngay lập tức, đối phương đang do dự, xem ra hắn cũng có cơ hội. Bà nó, ông đây có thể thoát kiếp xử nam rồi sao, kích động chết mất kích động chết mất kích động chết mất!!

Lúc này trong đầu Lục Lăng Hằng rối lại rất đổi mơ hồ. Anh do dự mấy giây, theo thói quen dùng sách lược an toàn nhất: “Anh rất tốt nhưng tôi rất...”

Thẩm Bác Diễn lập tức cắt đứt: “Không có nhưng nhị gì!”

Lục Lăng Hằng ngẩn ra: “Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả!”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật.

Thẩm Bác Diễn rút can đảm, không giữ thể diện gì: “Nếu em từ chối anh, em hỏi gì anh cũng không trả lời, em tự đi mà đoán!”

Lục Lăng Hằng: “....”

Lúc này Thẩm Bác Diễn thông minh đột xuất, não bộ hoạt động vô cùng nhanh: “Được rồi, còn một chuyện anh chưa nói cho em biết, di chúc công chứng có kết quả rồi, kết quả là.. là cái gì ý nhỉ? Hình như anh quên rồi.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

“Đừng như vậy có được không! Thẩm .. Thẩm Bác Diễn!” Cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng có thể bỏ cái xưng hô “Thẩm tổng” mất tự nhiên kia đi, bất đắc dĩ nói: “Đây không phải trò đùa, anh đừng...”

“Em cũng thích anh mà phải không?” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn hỏi.

Lục Lăng Hằng cả kinh: “Hử?”

“Anh tỏ tình với em mà em do dự lâu như vậy? Anh còn cường hôn em nữa mà em không tức giận!”

“Tất nhiên không phải như thế.” Lục Lăng Hằng không nghĩ ngợi gì mà lập tức phủ nhận.

“Vậy em cũng thích anh phải không?” Thẩm Bác Diễn suy nghĩ một chút, sợ phải nghe câu trả lời phủ định, dè dè dặt dặt thêm một câu, “Dù cho chỉ một chút?”

Lục Lăng Hằng há miệng, lời vốn muốn nói lại không thể nói ra. Anh trầm mặc vài giây, cuối cùng cũng thầm chấp nhận.

Thẩm Bác Diễn nở gan nở ruột, tranh thủ kéo tay Lục Lăng Hằng, cùng anh đan mười ngón, nhưng Lục Lăng Hằng tránh ra.

“Đây không phải chuyện đùa.” Lục Lăng Hằng có chút sốt ruột, “Tôi.. thật sự tôi chưa từng nghĩ tới, anh.. anh cho tôi chút thời gian suy nghĩ.”

Thẩm Bác Diễn có phần thất vọng, nhưng đáp án này tốt hơn nhiều so với dự đoán của hắn, cũng không phải Lục Lăng Hằng không có cảm tình với hắn, coi như thành công được một nửa! Hắn lưu luyến không rời lui một bước nhỏ, cho Lục Lăng Hằng chút không gian: “Được.” Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ mà hỏi, “Thế em cần suy nghĩ trong bao lâu?”

Lục Lăng Hằng dở khóc dở cười: “Tôi không biết, tôi phải nghĩ rõ ràng đã.” Nhìn vẻ mặt ai oán của Thẩm Bác Diễn, anh thở dài, bất đắc dĩ nói, “Tôi không phải người tùy tiện yêu đương.. Tôi không biết nói thể nào, anh hiểu chứ?”

Thẩm Bác Diễm nghe anh nói vậy, mặt bớt ai oán, gật đầu. Nói cách khác, một khi Lục Lăng Hằng suy nghĩ kỹ càng, có lẽ sẽ quyết định ở chung thật tốt với nhau, sẽ không tùy tiện xa nhau. Đối với hắn mà nói đây là một chuyện rất tốt, vô cùng tốt!!!

“Vậy giờ anh có thể nói cho tôi biết sao anh nhận ra tôi.. còn có, chuyện di chúc là thế nào vậy?”

Thẩm Bác Diễm đang định nói, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, hai người lập tức tách nhau ra. Chốc lát sau, Sở Y Na xuất hiện ở đầu giao lộ: “Lăng Hằng, sắp quay rồi, sao cậu còn chưa về?” Rồi cô quay sang nhìn Thẩm Bác Diễm, vẻ mặt mờ mờ, “Anh là...”

Thẩm Bác Diễm vừa nhìn thấy cô ta liền nhớ tới chuyện cô ta vừa nắm tay Lục Lăng Hằng, tức giận rời đường nhìn sang chỗ khác.

“Em biết rồi, em về ngay đây.” Lục Lăng Hằng hóa giải bầu không khí xấu hổ, “Đây là nhị thiếu gia tập đoàn Thẩm thị, Thẩm tổng Thẩm Bác Diễm.”

Sở Y Na lập tức hiểu nhà đầu tư tới, cười híp mắt vươn tay ra: “Chào Thẩm tổng.”

Thẩm Bác Diễm không muốn để ý tới cô ta, Lục Lăng Hằng thăm kéo kéo tay hắn, lúc này hắn mới không tình nguyện nắm tay Sở Y Na.

Sở Y Na tò mò nhìn Thẩm Bác Diễm, lại nhìn Lục Lăng Hằng, thức thời không hỏi cái gì, nói tất cả cùng đi về rồi đi trước.

Lục Lăng Hằng vốn muốn bảo Thẩm Bác Diễm đi về nghỉ ngơi trước, nhưng Thẩm Bác Diễm nói hắn mở công ty, cần hiểu rõ hơn cách thức vận hành của đoàn phim, cho nên không chịu, muốn theo anh xem anh quay phim, anh không còn cách nào, để Thẩm Bác Diễm tự đi một mình.

Hôm nay có cảnh tối, phải quay tới khuya, vốn Lục Lăng Hằng muốn tìm một quán cơm rồi hàn huyên với Thẩm Bác Diễm, nhưng sợ nói chuyện trong quán cơm người khác nghe được, thêm nữa bởi anh quay quá muộn, thế nên đợi đến mười giờ đêm, anh đưa thẻ mở cửa phòng khách sạn cho Thẩm Bác Diễm: “Anh về khách sạn trước chờ tôi, tôi diễn thêm hai cảnh nữa rồi quay về.”

Thẩm Bác Diễm nhận lấy thẻ mở cửa phòng rồi ngẩn ra, trên má dần dần xuất hiện hai vòng tròn màu đỏ rất đối xứng. Đêm hôm khuya khoắt.. tới phòng người ta chờ.. cô nam quả nam... không được rùi sắp xị máu mũi rùi!!!!!!!!!!!!

Thật ra Lục Lăng Hằng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nói chuyện trong phòng tương đối kín đáo, giờ đã muộn, cũng không đi đâu được, vả lại bảo Thẩm Bác Diễm đi về trước chờ anh có thể tránh được tai mắt người khác, nếu như cùng vào phòng một lúc khó tránh khỏi người khác nghĩ nhiều.

Quay tới mười hai giờ cuối cùng cũng xong xuôi, Lục Lăng Hằng trả đồ cho tổ đạo cụ rồi quay về khách sạn.

Anh mở cửa phòng, nhưng trong phòng không có ai, Lục Lăng Hằng lấy làm kì quái đi vào trong, đột nhiên một người ở phía sau nhảy ra ôm lấy anh.

Lục Lăng Hằng sợ hết hồn, nhận ra người kia là Thẩm Bác Diễm, vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh là học sinh tiểu học à mà còn trốn sau cửa đánh lén.”

Thẩm Bác Diễm ôm anh không chịu buông, thử thăm dò mà hôn lên mặt anh một cái.

Thẩm Bác Diễm thích Lục Quân Càn ba năm, hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ, cũng không bị liệt dương, ba năm này đương nhiên không phải không có bất cứ hành động nào. Nhưng hắn không dám một phát đâm thủng tờ giấy mà vẫn chọn phương thức tấn công dịu dàng uyển chuyển, muốn cho Lục Quân Càn từ từ tiếp thu và chấp nhận. Nói đơn giản thì, hắn vẫn không ngừng thử giới hạn của Lục Quân Càn, nếu anh không kháng cự ôm vai, vậy sau này có thể ôm vai, nếu ôm anh anh phản kháng, vậy lui lại, đợi một thời gian sau thử lại xem anh có chấp nhận hay không. Thật ra đây là một phương pháp rất hay, chỉ là trước đây Lục Quân Càn thật sự quá bận rộn, mười ngày nửa tháng Thẩm Bác Diễm mới gặp được anh một lần, ấy đã là fan nào tàn bướng bỉnh ngoan cố lắm rồi, có đôi khi vất vả lắm mới tiến triển được một chút, nhưng lần gặp mặt sau đó tất cả lại quay về vị trí cũ, cho nên ba năm qua không được chiếm tiện nghi gì nhiều.

Mà hôm nay, Thẩm Bác Diễn một bước nhảy vọt, hôn môi không bị từ chối cũng không bị đánh, hẳn rất sợ sau này lại quay về trạng thái trước đây, cho nên phải nhanh chóng bảo vệ quyền lợi của mình mà hôn thêm vài cái.

Lục Lăng Hằng không nói gì nhiều, đẩy hẳn ra: “Đừng lộn xộn.” Thái độ của anh cũng không lạnh lùng hay quá cứng rắn, dù sao môi cũng đã hôn rồi, ôm một chút thơm mặt một chút cũng chẳng là cái gì.

Thẩm Bác Diễn rất không cam lòng, chộn rộn muốn nhào lên tiếp, Lục Lăng Hằng nhìn hẳn chòng chọc nói: “Đừng, tôi còn chưa tẩy trang!”

Thẩm Bác Diễn lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, giống như một bạn cún vậy.

Lục Lăng Hằng thấy hẳn ngoan ngoãn nghe lời như vậy, lập tức nhận ra lời mình nói có phần không đúng. Ý này của anh không phải là chưa tẩy trang không được hôn, tẩy trang rồi có thể tùy tiện hôn sao? Thế khác nào cho Thẩm Tiểu Cầu được một tác lại tiến một bước? Nhưng cả ngày bận rộn quay quay phim anh đã quá mệt mỏi, giờ anh không có tâm trạng nghĩ mấy cái này, muốn mau mau vào ngủ đi.

“Sao anh biết chuyện của tôi?”

Thế là Thẩm Bác Diễn kể hoàn nghi của mình khi nhìn thấy chữ ký và kết quả chứng thực nét bút cho anh nghe.

Lục Lăng Hằng nghe xong, trong lòng ngũ vị tạp trần. Suy cho cùng cũng vẫn là Thẩm Bác Diễn có ý, nếu không phải Thẩm Bác Diễn để bụng tới anh, thì đã không từ nét bút kí tên, ngữ điệu nói, những thói quen nhỏ để rồi tìm ra manh mối này. Người bình thường căn bản không thể nghĩ tới việc trên đời này thật sự có chuyện hoàn hồn sống lại, cho dù là bạn tốt từng hợp tác với anh nhiều năm như Mã Du, nhiều lắm cũng chỉ nói cậu rất giống Lục Lăng Hằng. Bởi hẳn có chấp niệm sâu đậm như vậy, nên mới có thể nhận ra anh?!

Anh vô cùng cảm động.

Thẩm Bác Diễn không quan sát biểu tình anh, nói tiếp: “Nhật ký kia là sau này em viết thêm vào phải không?”

Lục Lăng Hằng khẽ gật đầu.

“Nét bút trùng khớp, anh nhờ một người bạn trước làm chuyên gia công chứng ở bộ tư pháp giúp anh làm, giờ cơ quan tư pháp đã có kết quả giám định rồi, di chúc này có hiệu lực.”

Mắt Lục Lăng Hằng sáng lên, sau đó lại u ám. Bất kể chuyện này có kết quả thế nào, trong lòng anh cũng không dễ chịu gì.

“Chỉ cần chứng minh di chúc có hiệu lực, chuyện sau này sẽ dễ giải quyết hơn.” Thẩm Bác Diễn nhìn sắc mặt anh, “Anh sẽ nghĩ biện pháp khuyên ba em bỏ kháng án, dù sao ông ta cũng không có phần thắng. Hơn nữa tuy em viết di chúc hiến tặng toàn bộ tài sản, nhưng theo góc độ pháp luật, ông ta vẫn có thể cưỡng chế kế thừa một phần di sản, đủ để ông ta trả khoản nợ rồi yên tâm sống.”

Lục Lăng Hằng trầm mặc. Nếu chuyện này có kết cục tốt như vậy, đương nhiên không thể tốt hơn. Thẩm Bác Diễn nói qua loa, nhưng sự tình không dễ xử lý như vậy, dựa vào tính tình cha anh, chưa chắc đã bằng lòng chịu từ bỏ ý định.

Thẩm Bác Diễn nhận ra sự bất an của anh, cười nói: “Nói chung em không cần lo lắng, chút việc nhỏ này, anh sẽ xử lý thật tốt.”

Lục Lăng Hằng gật đầu: “Cảm ơn.. thực sự rất cảm ơn anh.”

“Không cần nói cảm ơn với anh.” Thẩm Bác Diễn ngồi xổm xuống trước mặt anh, nắm lấy tay anh, nhìn anh bằng ánh mắt thâm tình chân thành.

Oaaaaaaa, hình như Quân Càn đang rất cảm động! Cơ hội tốt! Có nên rèn sắt ngay khi còn nóng không? Thẩm Bác Diễn chu miệng dán mặt tới, muốn nhanh chóng hôn mấy cái.

Đầu Lục Lăng Hằng đầy hắc tuyến, cảm động trong lòng thiếu chút nữa hóa thành bọt nước, đẩy đầu hẳn ra: “Đừng! Loạn!”

Thẩm Bác Diễn bĩu môi.

Ngày đó quay quảng cáo động năng ở quảng trường, hần từng nhờ mấy bác gái nhảy quảng trường chỉ bảo xem phải theo đuổi người khác thế nào, các bác gái nói dần ông dần ang thì phải mạnh mẽ bá đạo, phải giữ quyền chủ động trong tay mình, ví dụ như trước khi hôn bạn gái điều kiêng kỵ lớn nhất là hỏi anh có thể hôn em hay không, nên trực tiếp hôn tới! Đương nhiên loại chuyện này được dựa trên cơ sở hai bên đã tình nồng ý đậm. Thẩm Bác Diễn nghe lời chỉ bảo, về nhà rút kinh nghiệm xương máu, phát hiện từ trước tới giờ mình không nắm chút quyền chủ động nào, toàn là Lục Quân Càn vui vẻ hần đều cười theo. Lục Quân Càn nhăn mặt cau mày cũng có thể khiến hần buồn thật lâu. Hôm nay khó khăn lắm mới có chút gọi là lưỡng tình tương duyệt, đương nhiên phải nhanh chóng được voi đòi tiên.

Cũng đã khuya lắm rồi, Lục Lăng Hằng nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng. Sáng mai năm giờ lại phải dậy bắt đầu làm việc, Lục Lăng Hằng gấp một cái: “Anh về trước đi, mai ta nói chuyện tiếp.”

Thẩm Bác Diễn ngồi bất động trên giường: “Anh không đặt phòng.”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên: “Hử?”

Đương nhiên Thẩm Bác Diễn có đặt phòng, nếu trợ lý tập đoàn Thẩm thị làm việc không chu toàn thì đã sớm bị sa thải rồi, phòng đặt còn là phòng tổng thống, nhưng vất vả lắm hần mới có cơ hội thân cận giai nhân, đương nhiên phải mặt dày chơi xấu: “Anh quên đặt.”

Lục Lăng Hằng nhũu mày. Điều kiện phòng nghỉ đoàn phim sắp xếp cho diễn viên chính cũng không tệ lắm, phòng anh là phòng hai người ở, nhưng để Thẩm Bác Diễn cùng phòng với anh..

“Giờ đặt đi?”

Thẩm Bác Diễn khoanh tay: “Lúc đi có gọi hỏi qua tổng đài, nói phòng đã được đặt hết rồi.”

Lục Lăng Hằng lộ ra biểu tình ê răng.

Bạn đang

“Lần trước em uống say anh giúp em thu thập, trước đây em còn từng tới ở nhà anh..” Về mặt Thẩm Bác Diễn vô tội, “Không phải còn một cái giường nữa sao, cho anh ngủ đi.”

Đây là trước đây anh không biết tâm tư lòng dạ của Thẩm Bác Diễn, hôm nay lại vừa bị ôm vừa bị hôn lại còn bị sờ soạng, giữ hần lại thì khác nào dẫn sói vào nhà? Mà bây giờ đã một giờ sáng, đuổi ra ngoài thì quá vô nhân đạo, hướng hồ hần giúp anh lo toan nhiều việc như vậy. Thế là cuối cùng Lục Lăng Hằng thở dài: “Được rồi. Buổi tối anh đừng lộn xộn, tôi đi tắm với tẩy trang trước.”

Lục Lăng Hằng cầm quần áo đi vào phòng tắm, Thẩm Bác Diễn lập tức hưng phấn mà lăn lộn trên giường.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa! Đúng là bước nhảy vọt mà!!!!!!!!!

Nhưng rất nhanh nụ cười trên mặt Thẩm Bác Diễn cứng lại.

Khoan đã, tuy rằng đêm nay hần có thể ở lại, nhưng không thể thoát thân phận xử nam nhanh như vậy. Không nói đến việc mai Lục Lăng Hằng phải quay phim, đến xác định quan hệ người này cũng cần chết không chịu nhả, nếu hần dám ‘bá vương ngành thượng cung’ thì khỏi nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ bị thiên, việc này chỉ khi nào hai bên xác định tình cảm mới làm được. Nhìn được nhưng không ăn được, đây mới là nỗi đau lớn nhất! Chẳng lẽ tối nay hần lại phải tự thẩm sao.....

Nghĩ tới đây, Thẩm Bác Diễn không khỏi lệ rơi đầy mặt. Đúng là hần trúng lời nguyên của Lục ma nữ rồi mà...

.o.

56. Chương 56: Sưng Thành 30cm

– Sưng thành 30cm.

Lục Lăng Hằng tắm xong đi ra, trời đã khuya lắm rồi, mai anh phải dậy sớm, chỉ có thể ngủ ba bốn tiếng đồng hồ, bởi vậy nên đến khi Thẩm Bác Diễn tắm xong đi ra, Lục Lăng Hằng đã ngủ thiếp đi.

Tuy rằng bay tới đoàn phim tham ban đã rất mệt, nhưng Thẩm Bác Diễn không có chút buồn ngủ nào, hần rón rén đi tới bên giường Lục Lăng Hằng, nhìn gương mặt anh khi ngủ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên hần làm chuyện này, trước đây lúc Lục Quân Càn né paparazzi anh cũng từng tới nhà hần ở mấy ngày, khi đó họ còn chưa nói rõ ràng, hần không dám làm gì cả, chỉ là đợi đến đêm hôm khuya vắng, sau đó len lén vào phòng nhìn gương mặt Lục Quân Càn khi ngủ thôi cũng đã thấy rất thỏa mãn.

Lúc ngủ chân mày Lục Quân Càn luôn nhíu lại, nhưng anh ngủ rất ngoan, buổi tối đi ngủ thế nào, sáng hôm sau tỉnh dậy thế ấy, dường như còn không trở mình. Hôm nay tuy thay đổi thân thể, nhưng thói quen này vẫn giữ nguyên. Thẩm Bác Diễn nhìn một lúc, không nhịn được mà vươn tay ra chạm vào mi tâm anh, muốn chân mày anh thôi cau lại.

Một lát sau, Thẩm Bác Diễn dè dặt ghé tới, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm nơi hần vừa chạm vào: “Ngủ ngon.”

Tuy đã nói “ngủ ngon” rồi, nhưng Thẩm Bác Diễn còn chưa quay về giường mình ngủ. Hôm nay đúng là hần vui đến mức không ngủ được, nếu biết có thể thuận lợi như vậy, hần đã không chờ đợi lâu như vậy mà nói tâm ý mình ra ngay từ đầu rồi!

Hần thị gian một lúc lâu, lại hôn lên mi tâm Lục Lăng Hằng, thấy Lục Lăng Hằng chưa tỉnh lại, hần hôn lên mặt anh, rồi lại hôn lên đôi môi nhỏ nhắn.

Cứ làm đi làm lại tới tới lui lui như vậy, mãi sau đó Thẩm Bác Diễn mới quay về ngủ.

Sáng hôm sau chưa tới năm giờ Lục Lăng Hằng đã thức dậy, Thẩm Bác Diễn vẫn còn ngủ rất say. Anh nhẹ nhàng đi rửa mặt rồi đi ra ngoài, không đánh thức Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng hóa trang xong liền tới phim trường, gặp Sở Y Na ở đó. Anh vốn lo sau chuyện ngày hôm qua chạm mặt sẽ rất xấu hổ, nhưng thái độ Sở Y Na vô cùng tự nhiên, cười cười nói nói như bình thường, tựa hồ như không nhớ bất cứ chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, khiến Lục Lăng Hằng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Quay được hai cảnh xong, Thẩm Bác Diễn đi tới, vừa xem Lục Lăng Hằng quay phim vừa nói chuyện phiếm cùng nhân viên trong đoàn. Giờ hần mở công ty, nhưng mới chỉ là cái vỏ ngoài trống rỗng, theo đúng hướng phát triển thì ít nhất cũng phải mất một năm rưỡi nữa để chiêu binh mộ lính, cho nên lần này hần tới Hoàn Hảo Điểm tham ban, thứ nhất là đến thăm hỏi Lục Lăng Hằng, thứ hai là để hiểu rõ chuyện trong giới giải trí, thuận tiện xem xét nhân tài.

Hôm nay Lục Lăng Hằng không có nhiều cảnh, nhưng có một cảnh rất quan trọng, hơn nữa còn là cảnh hôn, bởi bộ phim này là phim tiên hiệp thiếu niên nên cảnh hôn duy nhất trong phim lại là của nhân vật phản diện.

Lúc chưa chuyển xấu Lăng Kiếm Vân vẫn là một người rất nho nhã, cho dù với hồ yêu làm việc cho mình hần cũng vẫn luôn ôn hòa, hồ yêu yêu hần nhưng tình cảm lại không được đáp lại, ả buồn bực không vui, trong lúc làm việc cho hần cố ý làm không tốt, để lại tin tức cho nữ chính và nam chính, khiến họ phá hỏng một kế hoạch của Lăng Kiếm Vân. Hồ yêu làm vậy là bởi muốn Lăng Kiếm Vân thêm coi trọng ả.

Buổi tối hồ yêu lén lút tới Lăng Kiếm Vân, ả cứ ngỡ Lăng Kiếm Vân sẽ tức giận mà nghiêm phạt ả, nhưng Lăng Kiếm Vân không làm vậy, chỉ thản nhiên đánh đàn, tựa hồ như không để ả và chuyện ả làm ở trong lòng. Hồ yêu tức giận, chủ động câu dẫn Lăng Kiếm Vân, ả hôn môi hần, nhưng Lăng Kiếm Vân vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Hồ yêu tức giận cố ý đe dọa, nói muốn đi giết nam nữ chính, phá hỏng hoàn toàn kế hoạch lớn của Lăng Kiếm Vân (lúc này thần kiếm vẫn chưa được giải phong ấn, Lăng Kiếm Vân không cho phép Khương Diệc Long gặp bất cứ bất trắc nào), cuối cùng cũng có thể chọc giận Lăng Kiếm Vân, khiến hần bạo phát.

Trước khi Lục Lăng Hằng quay anh nhai kẹo cao su. Đây là thói quen nghề nghiệp của anh, trước khi quay cảnh hôn, để tôn trọng bạn diễn thì chuẩn bị cho hơi thở thơm mát. Thẩm Bác Diễn ngồi bên cạnh anh, giọng chua lèm: “Biết thế anh đã mang tôi tới.”

Lục Lăng Hằng buồn cười lườm hần: “Đồ bệnh.”

Thẩm Bác Diễn bĩu môi.

Diễn viên diễn hồ yêu – Bạch Duyệt Kỳ chạy tới, ngưng ngừng nói: “Cho em kẹo cao su được không?”

Bạch Duyệt Kỳ là người mới, đây là lần đầu tiên cô đóng cảnh hôn, vô cùng căng thẳng.

Lục Lăng Hằng quan tâm đưa viên kẹo cho cô: “Có cần tập lời thoại trước không?”

Vai giẫm trong lòng Thẩm Bác Diễn đổ lênh láng. Lục Lăng Hằng tập thoại, thật ra là giúp bạn diễn tìm trạng thái, cũng giống như lần trước làm với Dương Nghiên vậy, tâm sự với bạn diễn để lôi kéo hảo cảm, nói không chừng lại rước ong bướm tới.

Bạch Duyệt Kỳ ngạc nhiên: “Vâng ạ.”

Lục Lăng Hằng đang định đứng dậy, thấy Thẩm Bác Diễn ngồi bên cạnh tức giận, anh suy nghĩ một chút, nói với Bạch Duyệt Kỳ: “Em qua bên kia chờ anh trước, anh tới ngay.”

Cô gái nhỏ lập tức chạy đi.

“Tôi muốn giúp cô ấy tìm cảm giác một chút, để lát nữa quay dễ vào trạng thái.” Lục Lăng Hằng bình tĩnh giải thích.

Đương nhiên Thẩm Bác Diễn hiểu ý định của anh, trước đây Lục Quân Càn đều làm như vậy. Tuy thật ra trong lòng hần rất muốn quấy phá, nhưng dù sao đây cũng là công việc của Lục Lăng Hằng, gây phiền phức cũng quá trẻ con, cho nên hần không nói gì, chỉ là để mùi giấm ngát trời cho Lục Lăng Hằng ngửi thấy. Nhưng gì thì gì trong lòng hần vẫn thấy rất khó chịu —— quay phim thì quay phim thôi, sao cứ phải diễn từ phim ra ngoài đời!!

“Cảnh này tôi mong có thể diễn một lần rồi qua.” Lục Lăng Hằng nói tiếp, “Hôn tới hôn lui người mình không thích tôi cũng thấy phiền. Cho nên nếu có thể tìm được trạng thái, sẽ không phải quay nhiều lần!”

Thẩm Bác Diễn ngẩn ra, nhất thời thông suốt. Đúng vậy! Mấy cảnh bình thường diễn đi diễn lại mười lần hai mươi lần thì không nói làm gì, nhưng nếu quay cảnh giường chiếu cũng hơn mười lần, không việc gì cũng thành có việc gì mất!

Thế là một giây trước mặt Thẩm Bác Diễn còn nặng nề u ám như quan tài, một giây sau đã cười tươi như hoa: “Đi đi đi đi, tìm cảm giác cho tốt vào nhé!”

Lục Lăng Hằng bật cười lắc đầu, đứng dậy đi về phía Bạch Duyệt Kỳ.

Thẩm Bác Diễn vui sướng hân hoan, đến việc người trong lòng quay cảnh hôn cùng người con gái khác cũng không hờn giận nữa. Lục Lăng Hằng chủ động giải thích với hần, điều này nói lên cái gì? Nói lên rằng anh quan tâm đến cảm nhận của hần chứ còn gì nữa!! Đây đúng là một bước tiến lớn mà.

Lục Lăng Hằng tâm sự cùng Bạch Duyệt Kỳ một hồi, đạo diễn gọi họ tới quay.

Xong các cảnh dẫn dắt, cảnh phim bước vào giai đoạn cao trào.

Bạch Duyệt Kỳ giữ lấy tay Lục Lăng Hằng trên dây đàn, bắp thịt trên mặt hơi rung động, trong mắt có hơi nước, cô tủi thân, không cam lòng, nhưng ánh mắt lại hèn mọn quần quýt si mê. Cô đáng thương tới gần, hôn lên khóe môi Lục Lăng Hằng, ánh mắt Lục Lăng Hằng như tử thủy, để mặc cô hôn môi, cũng không nhúc nhích. (Tử thủy: nước đọng)

“Với người mà nói, ta là cái gì?” Bạch Duyệt Kỳ run giọng hỏi.

Lục Lăng Hằng buông mi mắt, nhẹ nhàng gạt tay cô trên dây đàn ra, làm bộ tiếp tục đánh đàn, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Sao người lại phản bội ta?”

“Phản bội người?” Bạch Duyệt Kỳ cười nhạt, “Tôi bây giờ người cũng chưa từng đặt ta ở trong lòng, dựa vào đâu mà ta phải giúp người?”

Bàn tay Lục Lăng Hăng đánh dần dừng lại trong thoáng chốc, lại máy móc đánh tiếp, gương mặt vẫn không có biểu tình gì: “Nếu người không muốn, vậy đi đi, sau này đừng đến tìm ta nữa.”

Đương nhiên Bạch Duyệt Kỳ sẽ không đi, cô tức đến giận run, mắt nheo lại, nở nụ cười độc ác: “Người đối xử với ta như thế, sau này đừng hối hận. Bây giờ ta sẽ lập tức đi tìm Khương Diệc Long, nói rõ thân phận của người cho hắn biết. Ha, huynh đệ tốt nhất của hắn, thực ra lại là tên kiếm ma sát hại cả nhà hắn, người đoán xem hắn sẽ thế nào?”

Lục Lăng Hằng đập mạnh lên đàn, hung tôn trừng mắt nhìn, giọng lạnh băng: “Người dám!”

Bạch Duyệt Kỳ bị ánh mắt hung ác của anh dọa cho sợ hãi, người hơi co lại, nhưng lại không cam lòng thấp kém mà trừng mắt lại: “Sao ta lại không dám? Ta không chỉ muốn nói cho hắc biết, ta còn muốn giết hắc, bẻ gãy cổ hắc, để hắc phải chết trước mặt người!”

Mắt Lục Lăng Hằng lóe lên tia lạnh lẽo, đột nhiên hất cổ cầm trên bàn xuống đất, tóm lấy Bạch Duyệt Kỳ, mạnh mẽ đè cô lên bàn, giữ hai tay cô ấn lên đỉnh đầu, hung bạo hôn xuống! (Cổ cầm: đàn cổ)

Nụ hôn của anh mang theo sự xâm lược, Bạch Duyệt Kỳ sợ đến ngất người, thoát đầu còn ú ớ giãy giụa, nhưng chốc lát sau đã mềm nhũn ra, chủ động đáp lại nụ hôn của anh.

Thẩm Bács Diễn đứng bên ngoài mặt không đổi sắc nhìn, nhưng cái người nhỏ bé ở trong lòng thì hết khóc lóc phát điên gào thét đầy thương tâm rồi lại nhảy chồm chồm! BAO GIỜ! LỤC LẮNG HẰNG! MỚI CÓ THỂ! HÔN MÌNH! NHƯ VẬY CHỨ! AAAAAAAA!! SAO MÌNH KHÔNG PHẢI DIỄN VIÊN!!!! QUÁ THIẾT THỜI RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hồ yêu hung ác ban nãy, sau khi được Lục Lăng Hằng hôn hóa thành tiểu bạch hổ, hơn mười giây sau, Lục Lăng Hằng ngẩng thân trên lên, nhưng vẫn giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu.

“Thành thành thật thật nghe cho rõ!” Không giống với sự mãnh liệt ban nãy, đáy mắt Lục Lăng Hằng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đừng có âm mưu đen tối gì nữa!”

Ánh mắt Bạch Duyệt Kỳ mê man long lanh sóng nước, cô thở dốc không ngừng, một lúc lâu sau mới yếu ớt lên tiếng: “Vâng~~”

“Cắt!” Trương Khôn hô ngừng.

Thẩm Bác Diễn lập tức xông tới, so với diễn viên còn căng thẳng hơn: “Đạo diễn Trương, cảnh này qua chứ?”

Trương Khôn không khỏi hoảng sợ: “À.. diễn rất tốt, không ngờ diễn xuất của họ tốt như vậy..”

“Không cần quay lại chứ?” Thẩm Bác Diễn lo muốn chết.

Trương Khôn cười gương: “Ừ, ừ, cảnh này qua..”

Lúc này Thẩm Bác Diễn mới thở phào một hơi. Nếu để hắn phải xem lại cảnh vừa rồi, hắn sẽ xông lên ném nữ diễn viên đi mà hôn thay thế. Chừng nào Lục Lăng Hằng hôn hắn như vậy, hắn có thể sưng thành ba mươi centimetre luôn ấy chứ!!!!

Lục Lăng Hằng diễn xong vội vã đỡ Bạch Duyệt Kỳ lên: “Ngại quá, không làm đau em chứ?”

“Không..” Chân Bạch Duyệt Kỳ như nhũn ra. Ban nãy cô bị Lục Lăng Hằng kéo vào cảnh, đến giờ vẫn còn chưa hoàn hồn lại.

Lục Lăng Hằng biết cảnh này quay một lần đã qua, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ban này khách sáo vài câu với Bạch Duyệt Kỳ cũng đã có kết quả. Anh đi tới bên người Thảm Bác Diễn ngồi xuống, Thảm Bác Diễn đưa cho anh một chai động năng. Lục Lăng Hằng không khát, nhưng Thảm Bác Diễn đưa đồ uống cho anh, anh vẫn giữ ý uống một ngụm. Còn chưa kịp đóng nắp, đột nhiên Thảm Bác Diễn cầm khăn giấy lại gần lau miêng cho anh: “Lau nước uống chảy ra.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thẩm Bác Diễn nghiêm mặt tỉ mỉ lau miệng giúp anh.

“Em có thiếu người phụ diễn không?” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn hỏi.

“Sao?” Lục Lăng Hằng khẽ run lên, “Phụ diễn cái gì?”

“Luyện diễn cùng em ấy, sợ em không tìm được cảm giác, trước hôm quay thử diễn mấy lần.”

Lục Lăng Hằng: “...” Anh phát hiện độ mặt dày của Thẩm Bác Diễn đã đạt tới một cảnh giới mới!

Hôm nay Lục Lăng Hằng có ít cảnh, tiếp theo quay một cảnh phụ, sau đó chuẩn bị thay quần áo quay về khách sạn.

Lúc này vẫn còn sớm, Thẩm Bác Diễn nói: “Anh bảo khách sạn làm mấy món mang lên phòng em, ta cùng nhau ăn cơm tối nhé?”

Lục Lăng Hằng đồng ý: “Ừ.” Tối hôm qua bởi vì quá mệt nên chỉ nói chuyện qua loa rồi đi ngủ, vừa hay hôm nay có thời gian, Lục Lăng Hằng cũng muốn nghe hần nói chi tiết hơn về chuyện di chúc và công ty mới.

Hai người quay về khách sạn, nhân viên phục vụ lục tục bưng đồ ăn lên, Thẩm Bác Diễn còn gọi hai chai rượu vang đỏ.

Lục Lăng Hằng thấy rượu, khuyên nhủ: “Chỉ có hai chúng ta, uống ít thôi, tửu lượng anh kém, uống say xong lại làm loạn.” Giờ thân phận đã bị phát hiện, anh cũng không kiêng kỵ gì nữa, so với kiếp trước còn thân hơn, cuối cùng cũng có gan oán giận Thẩm Bác Diễn uống say rồi bám lấy anh như keo con voi.

“Tửu lượng anh kém?” Thẩm Bác Diễn buồn cười.

Lục Lăng Hằng quả quyết: “Anh là người tửu lượng kém nhất mà tôi biết.”

“.....” Thẩm Bác Diễn trợn mắt cá chết, gần từng chữ một: “Em, chắc, chứ?”

Lục Lăng Hằng không hiểu gì.

Thẩm Bác Diễn gọi rượu cũng là cố ý, sáng mai Lục Lăng Hằng không phải diễn, anh có ý muốn chuốc say Lục Lăng Hằng, để anh nói hết suy nghĩ trong lòng ra. Lục Lăng Hằng có vẻ động tâm, nhưng lại không chịu nhả ra, Thẩm Bác Diễn bách thảo nạo tâm, rất muốn biết rốt cuộc Lục Lăng Hằng nghĩ gì về hần, liệu anh có lo âu, kỳ vọng gì với hần không. Đương nhiên nếu có thể cũng muốn hưởng một ít phúc lợi, ví dụ như diễn lại cảnh ngày hôm nay một lần nữa..., như vậy không thể tốt hơn!

Lục Lăng Hằng than phiền thể thôi, cũng không phản đối nhiều, vẫn để Thẩm Bác Diễn rót cho anh một chén.

Lục Lăng Hằng vươn tay nhận lấy rượu, Thẩm Bác Diễn lại không buông tay: “Sau này chỉ được uống rượu với anh thôi, người khác rử em uống, em bảo em dị ứng với cồn! Không được phép uống!!”

Lục Lăng Hằng vô cùng kinh ngạc, nhớ tới hôm ấy say bí tỉ bị Thẩm Bác Diễn đưa về nhà, cũng đoán được vài phần: “Tửu lượng tôi kém lắm à?”

Thẩm Bác Diễn ngoài cười nhưng trong không cười: “Haha. Em uống xong gu rất đặc biệt.”

Lục Lăng Hằng: “???”

Anh sẽ vĩnh viễn không biết, cái câu “Trym cậu dài ba mươi centimetre hử?” của anh trở thành bóng ma lớn thế nào trong lòng Thẩm Bác Diễn, có một khoảng thời gian rất dài, Thẩm Bác Diễn đi đường thấy trên cột điện dán quảng cáo “Tráng dương tăng cường kích thích”, không nhận được mà liếc mắt nhìn.

Hai người uống ít rượu, vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí rất ấm áp, đúng lúc này điện thoại Thẩm Bác Diễn đổ chuông, hần lấy ra nhìn, là trợ lý của hần nhắn tới, hỏi giờ hần đang ở đâu.

Thẩm Bác Diễn lười trả lời, ném điện thoại sang một bên.

“Ai vậy?” Lục Lăng Hằng thuận miệng hỏi. Bạn đang

“Đạo diễn Trương gửi tin nhắn.”

“Hửm?” Lục Lăng Hằng nghe vậy, giật mình hỏi, “Đạo diễn Trương gửi tin nhắn cho anh?”

“Đạo diễn Trương nói mới xem lại, cảnh hôn của em không đạt, mai phải quay lại.”

Lục Lăng Hằng bán tín bán nghi: “Thật hay giả vậy?”

“Ông ấy nói trạng thái em không tốt, bảo em nên tìm cảm giác, chiều mai quay lại.” Về mặt Thẩm Bác Diễn vô lại mà dân tới, “Hay là giờ anh giúp em luyện một chút nhé?”

Lục Lăng Hằng: “.... Thẩm Phô Diễn này.”

“Hử?”

“Da mặt anh đúng là tường đồng vách sắt.”

“Hê hê...”

Thẩm Bác Diễn bị đẩy ra, không phục hừ một tiếng, lại rót thêm rượu cho Lục Lăng Hằng. Điện thoại của hắn lại đổ chuông, hắn thờ ơ liếc mắt nhìn, là mẹ của hắn – Trâu Tinh Tinh gọi tới.

Chân mày Thẩm Bác Diễn lập tức cau lại. Hắn không thích nói chuyện với mẹ mình, cho dù chỉ là qua điện thoại, bởi vậy nên thấy nhức đầu vô cùng. Nhưng chuông điện thoại vang lên được một lúc, hắn đành phải bắt máy.

Lục Lăng Hằng giữ yên lặng, đợi Thẩm Bác Diễn nói chuyện điện thoại xong. Không biết đầu bên kia nói gì, nét mặt Thẩm Bác Diễn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trở nên ngưng trọng.

Một lát sau, Thẩm Bác Diễn cúp máy: “Ba anh ngã bệnh.”

“Sao?” Lục Lăng Hằng ngạc nhiên, “Nghiêm trọng không?”

“Mẹ anh không nói tỉ mỉ, nhưng hình như rất nghiêm trọng.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Thẩm Bác Diễn thở dài: “Đã đặt vé máy bay giúp anh rồi, đêm nay anh quay về.” Vốn là hắn muốn rèn sắt ngay khi còn nóng mà một phát bắt lấy Lục Lăng Hằng luôn, nhưng cha đổ bệnh, hắn không thể không quan tâm, bởi vậy nên đành phải tạm thời gác lại.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Bao giờ anh đi?”

“Đi ngay đây.”

Lục Lăng Hằng vội vã đứng dậy, Thẩm Bác Diễn vẫn còn có vài đồ đạc ở phòng anh, anh muốn giúp thu thập đồ đạc, đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau.

“Sao vậy?” Lục Lăng Hằng nghĩ rằng Thẩm Bác Diễn đang buồn bã vì chuyện của cha, cho nên do dự không đẩy hắn ra.

Ai ngờ Thẩm Bác Diễn lại chép miệng tiếc rẻ nói: “Hôm nay không có thời gian luyện diễn với em.”

“....Cũng không cần luyện, cảm ơn.”

Thẩm Bác Diễn bấu môi, nhanh chóng hôn lên mặt Lục Lăng Hằng một cái, sau đó mới buông anh ra đi thu thập hành lý.

Lục Lăng Hằng lại bị chiếm tiện nghi, nhưng giờ không phải lúc thích hợp để tính toán mấy chuyện này, anh không thể làm gì hơn là lườm một cái, không nói gì. Trước đây anh là một người rất giữ nguyên tắc, chính là bởi sợ một ngày nguyên tắc bị phá hủy anh sẽ đánh mất chính mình, nhưng nguyên tắc của anh đã bị Thẩm Tiểu Cầu gặm đến thất linh bát lạc mất rồi. (Thất linh bát lạc: hiểu đơn giản là rải rác khắp nơi)

Thu dọn đồ đạc xong, Lục Lăng Hằng tiễn Thẩm Bác Diễn rời khỏi phim trường, ra ngoài bắt xe, mặc dù trong lòng Thẩm Bác Diễn không muốn, nhưng cũng không tiện nói gì, vội vã rời đi.

57. Chương 57: Cha Thẩm Bị Bệnh Nặng

– Cha Thẩm bị bệnh nặng.

Sớm hôm sau tâm trạng Lục Lăng Hằng không tốt, quay một cảnh phim, anh có tổng cộng ba lời thoại, nhưng cả ba lần đều quên lời mà NG. Ngoại trừ lần đầu tiên quay cảnh anh hùng cứu mỹ nhân anh bị Thẩm dân nữ ám ảnh NG tương đối nhiều, ngoài ra sau này rất ít khi gặp sai lầm. Trước khi quay phim Lục Lăng Hằng đều đọc toàn bộ kịch bản hai lần, những đoạn có lời thoại khó anh đều học thuộc lời thoại trước cả tháng, ngày nào trước khi đi ngủ cũng ôn lại lời thoại cảnh ngày hôm sau, cho nên rất ít khi anh gặp chuyện quên lời thoại, lần này anh liên tục phạm sai lầm, đến đạo diễn cũng thấy kì lạ.

Trương Khôn hỏi: “Tiểu Lục, cậu không sao chứ? Tôi thấy giọng cậu có vẻ nặng âm mũi, có phải hai hôm nay nhiệt độ chênh lệch nên bị cảm lạnh không?”

“Không đâu ạ không đâu ạ.” Lục Lăng Hằng ngại ngùng, “Có lỗi với mọi người quá, tối hôm qua em ngủ không ngon, quay lại một lần nữa đi ạ.”

Ngoài Sở Y Na ra, số lần các diễn viên khác NG đều vượt xa Lục Lăng Hằng, bởi vậy nên không ai trách anh, trái lại đều quan tâm anh.

Lục Lăng Hằng có phần mất hồn mất vía, anh như vậy cũng bởi vì Thẩm Bác Diễn. Tối qua sau khi Thẩm Bác Diễn về không gọi lại báo tin cho anh, dựa vào tính tình Thẩm Bác Diễn ngày trước, ít nhất hẳn cũng gửi một tin nhắn báo bình an cho anh. Không biết cha Thẩm Bác Diễn bị bệnh thế nào, chỉ e bệnh tình không nhẹ.

Quay cảnh buổi sáng xong, Liễu Kỳ chủ động bắt chuyện với Lục Lăng Hằng: “Sắc mặt cậu không tốt, không sao chứ?”

Thái độ của cô gái này với anh trước đây rất bất thiện, nhưng không biết vì sao hai hôm nay ôn hòa hơn rất nhiều. Nhưng bây giờ Lục Lăng Hằng không có tâm trạng đâu để quan tâm sự thay đổi của cô, nói qua loa hai câu rồi đi ra ngoài, Liễu Kỳ nhún vai, không để tâm, ôm lấy Sở Y Na qua một bên buồn chuyện.

Có thời gian rảnh, Lục Lăng Hằng lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Bác Diễn.

Đầu dây bên kia vừa đổ chuông thì bị tắt máy, nhưng một phút sau, Thẩm Bác Diễn đã gọi lại.

“Nãy ở phòng bệnh, không tiện nói chuyện.” Giọng Thẩm Bác Diễn có vẻ uể oải, “Anh mới ra ngoài.”

Lục Lăng Hằng hỏi: “Ba anh thế nào rồi?”

“Không tốt lắm.” Thẩm Bác Diễn buồn bực nói: “Ông ấy bị loét dạ dày, trước đây hay nói khó chịu, bác sĩ cũng không phát hiện ra, nghĩ là bệnh loét dạ dày lại tái phát, mãi đến hôm qua kiểm tra mới biết trong dạ dày có khối u. Là u ác tính.”

Lục Lăng Hằng cả kinh. U ác tính, đó không phải bệnh ung thư sao?! Anh vội hỏi: “Phát hiện sớm chứ?”

Thẩm Bác Diễn nói: “Giai đoạn giữa.”

Lục Lăng Hằng càng hoảng sợ hơn. Ung thư giai đoạn đầu còn có thể chữa được, nhưng giai đoạn giữa thì rất phiền phức.

Thẩm Bác Diễn ở đầu bên kia khẽ thở dài. Những người có tiền đều rất chú ý giữ gìn sức khỏe, cứ một thời gian là lại tiến hành kiểm tra sức khỏe, theo lý thuyết bệnh của ông ấy có thể phát hiện kịp thời, đặc biệt là bệnh dạ dày của cha hẳn thường xuyên tái phát, rõ ràng ba tháng trước vừa mới làm kiểm tra toàn diện một lần, nhưng không tra ra bệnh ung thư. Mãi đến gần đây dạ dày đau, hay nôn ra máu, thấy bệnh trạng càng ngày càng nghiêm trọng nên mới đến bệnh viện kiểm tra tỉ mỉ một lần nữa, mới phát hiện ra trong bụng có khối u đã bắt đầu lớn. Theo lời bác sĩ nói, bởi trước nay cha Thẩm hay bị loét dạ dày, dấu hiệu ban đầu của ung thư tương đối giống bệnh trạng loét dạ dày, trước đó tiến hành sinh thiết không sâu, không tra ra được tế bào ung thư, dẫn tới làm chậm trễ bệnh tình.

Bác sĩ phụ trách kiểm tra của ông Thẩm là một chuyên gia rất giỏi, tới giờ nhà họ đều rất tin tưởng, không ngờ chuyên gia cũng không thể kịp thời phát hiện bệnh tình của ông Thẩm, dẫn tới khi phát hiện ra bệnh tình đã tương đối nghiêm trọng. Hôm qua Trâu Tinh Tinh bắt đầu liên hệ luật sư định gây rắc rối cho chuyên gia và bệnh viện, đồng thời liên hệ một chuyên gia tương đối có tiếng chữa ung thư dạ dày. Đột nhiên chồng bị ung thư, với bà mà nói đúng là một tin sét đánh, tới bây giờ Thẩm Bác Diễn vẫn chưa thể đảm đương một phần ở Thẩm gia, bà không thể chấp nhận việc chồng mình gặp chuyện không may. Mấy chuyện này Thẩm Bác Diễn không hiểu mấy, nghe bác sĩ nói bệnh ung thư vốn cũng không phải dễ điều tra ra, dường như bệnh viện cũng không có trách nhiệm. Nhưng mà mẹ không chịu ngừng, hẳn cũng không được yên tĩnh.

“Đêm qua làm phẫu thuật.” Thẩm Bác Diễn đốt một điếu thuốc, hít sâu một hơi, cố gắng để giọng mình dễ nghe, “Cũng không quá nghiêm trọng, vẫn còn kịp chữa trị.”

Lục Lăng Hằng lại không nghĩ như vậy. Năm nay ông Thẩm đã ngoài sáu mươi tuổi, lại mắc thêm bệnh ung thư. Ung thư là một căn bệnh nan y, đến giai đoạn cuối sẽ rất khó trị triệt để, sợ rằng tuổi thọ đã có hạn.. Dường như anh không nói ra miệng, chỉ có thể an ủi: “Sẽ tốt thôi.”

Không ai ngờ sẽ đột nhiên xảy ra cơ sự này. Vài hôm trước tâm trạng Thẩm Bác Diễn còn rất tốt, nhưng cuối cùng vì chuyện này mà bị ảnh hưởng. Ngoài việc cha bị bệnh khiến hần phiền não ra, một đồng chuyện vì bệnh của cha kéo tới cũng khiến hần thêm đau đầu. Vốn Trâu Tinh Tinh đã phát bực vì con trai không có tâm tư tranh đoạt, giờ đột nhiên chồng gặp bệnh nan y mà con trai vẫn chưa làm được cái gì, bà lo đến sắp ngã bệnh theo, vừa thấy mặt Thẩm Bác Diễn đã tận tâm chỉ bảo mà khiển trách hần một trận.

Tối qua lúc cha làm phẫu thuật, thật ra Thẩm Bác Diễn rất muốn tận hiếu, nhưng bên cạnh giường bệnh có một đồng người vây xung quanh. Thẩm Thanh Dư bỏ hết công việc trong tay xuống chạy tới bệnh viện, Trâu Tinh Tinh thì bỏ tất cả hoạt động mà ở lại, còn có họ hàng thân thích, đến chén nước cũng bị giành, thậm chí hộ sĩ cũng không chen vào được, càng không nói đến Thẩm Bác Diễn. Tâm tình Thẩm Bác Diễn không tốt, không muốn ở lại phòng bệnh, đi ra bên ngoài hút mấy điếu thuốc lại bị mẹ gửi tin nhắn mắng, nói hần ngu dốt bất trị, đến giả vờ cũng không làm được.

Đủ chuyện phiền não đua nhau ập tới khiến Thẩm Bác Diễn không thở nổi, nhưng hần không định kể khổ với Lục Lăng Hằng, chỉ nghe giọng Lục Lăng Hằng thôi hần đã thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng nói đôi câu, sau đó hần hỏi: “Bao giờ thì em có thời gian rảnh để quay quảng cáo thứ ba?”

Đề tài thay đổi quá nhanh, Lục Lăng Hằng sững vài giây, nhất thời dở khóc dở cười. Đến lúc này rồi mà Thẩm Bác Diễn vẫn còn có thể nghĩ tới chuyện quảng cáo.

Giờ Thẩm Bác Diễn đang muốn mua vui trong khổ, cha bị bệnh, trong nhà loạn hết lên, mẹ mong chuyện gì hần cũng có thể nhúng chân vào, hần lại chẳng biết làm gì, chỉ tiếc không thể quay về đoàn phim trở mặt ra, thoát cảnh hỗn loạn ở nơi này. Nhưng dù sao hần cũng đã là người trưởng thành, không thể tùy hứng như vậy, chuyện chữa bệnh của cha hần không giúp được gì, chỉ có thể tìm những việc mình có thể làm.

“Quảng cáo thứ ba khác với hai quảng cáo đầu, anh thêm vài chi tiết mới...”

Lục Lăng Hằng run lên. Anh bị bệnh vừa nghe thấy hai chữ ‘quảng cáo’ đã nổi da gà.

Lúc này mẹ của Thẩm Bác Diễn kêu người gọi hần quay lại, hần không thể làm gì hơn là vội nói anh gửi kịch bản vào hòm thư của em, đợi bao giờ em rảnh thì quay rồi cúp máy.

Ông Thẩm bị ung thư dạ dày, hiển nhiên Thẩm gia sẽ chuẩn bị điều kiện chữa trị tốt nhất cho ông. Nhưng ung thư không giống như các bệnh khác, ông Thẩm cũng không còn trẻ, bác sĩ nói tình hình ông như vậy, nếu chữa trị tốt có thể sống thêm vài năm, nhưng nếu tình huống xấu thì chỉ duy trì được mấy tháng. Tâm lý của người bệnh giữ vai trò rất quan trọng, không ít người khiếp sợ trước bệnh tình của mình, thậm chí mới phát hiện được vài ngày đã qua đời. Trâu Tinh Tinh sốt ruột lo lắng đến phát điên, thiếu điều kêu con trai chèo chống cả bầu trời.

Trong suốt khoảng thời gian này, Lục Lăng Hằng bận rộn quay phim, để tránh khỏi chú căn cô ni của Trâu Tinh Tinh, Thẩm Bác Diễn chú tâm vào công việc của công ty mới, cũng không rảnh rỗi tới tham ban nữa.

Đảo mắt “Khương môn phi tương” đóng máy.

Mọi người trong đoàn phim này đều khá trẻ, mọi người hợp tác rất thuận lợi, phim đóng máy nhân viên tụ tập lại làm một bữa tiệc, đến Tiểu Công Cầu cũng tham gia.

Quay phim ba tháng, hồi mới vào đoàn phim Tiểu Công Cầu còn là một bé cún mới cai sữa, giờ đã lớn gấp đôi. Bạ husky này vốn mua từ tiệm thú cưng để diễn Phệ thiên thần thú, quay phim xong, mọi người cùng thảo luận nên làm gì với bạ.

Tiểu Công Cầu rất dễ thương, ngoại trừ việc ai cho ăn cũng đi theo người ta, rất dễ bị lừa ra thì không có khuyết điểm gì, rất nhiều người trong đoàn phim muốn nhận nuôi bạ, đợi đến khi phim cần tuyên truyền có thể cho bạ đi quảng cáo mánh lới.

Tuy rằng Tiểu Công Cầu thường diễn chung với Cảnh Thanh và Sở Y Na, nhưng không ngờ người mà bạ quấn nhất lại là Lục Lăng Hằng, chỉ cần người khác không lấy thức ăn ra dụ bạ, bạ sẽ từng từng từng từng bám theo sau Lục Lăng Hằng.

Đang ăn cơm, Tiểu Công Cầu lại chui qua gầm bàn, hai chân trước đặt lên đùi Lục Lăng Hằng làm nũng.

Sở Y Na ngồi bên cạnh Lục Lăng Hằng ghen tị muốn chết: “Ày da, chị muốn nuôi nó quá! Nhưng bố mẹ chị không thích.”

Công việc của Sở Y Na quá bận rộn, căn bản không có thời gian nuôi chó, để ở nhà cũng chỉ có người lớn chăm, người lớn trong nhà không thích thì không còn cách nào khác.

Lục Lăng Hằng vuốt cằm Tiểu Công Cầu, Tiểu Công Cầu lập tức nịnh hót mà gối đầu lên đùi anh nhìn anh chăm chú. Lục Lăng Hằng khẽ động tâm, chần chừ nói: “Hay là.. để em nuôi đi.”

“Cậu nuôi?” Trương Khôn rất dỗi giật mình. Vốn đã quyết định cho quay phim của đoàn nuôi Tiểu Công Cầu, không ngờ giữa đường đột nhiên lòi ra một Trình Giảo Kim đoạt hàng.

Lục Lăng Hằng do dự mấy giây, hạ quyết tâm: “Cho em nuôi đi.”

Lục Lăng Hằng muốn nuôi Tiểu Công Cầu, Tiểu Công Cầu cũng thân thiết với anh hơn, quay phim nghiêm nhiên bị cướp hàng, quyền sở hữu Tiểu Công Cầu cứ như vậy mà được quyết định.

Tuyên truyền của đoàn phim nói: “Giờ về tôi lập tài khoản weibo cho Tiểu Công Cầu, cho cậu làm quản lý, không có việc gì thì chụp ảnh đăng mấy truyện moe moe của em nó, mọi người cùng share đi. Giờ giới trẻ rất thích cún mèo moe moe, đây là một cách rất tốt để tuyên truyền.”

Lục Lăng Hằng ừ một tiếng đáp ứng.

Chu kỳ quay một bộ phim truyền hình trong nước đều trên dưới ba tháng, đến khi “Khương môn phi tương” quay xong, hậu kỳ của “Đao Phong” cũng chế tác xong. Bởi phim đề tài quân sự nên dễ dàng được qua thẩm định, được một đài bỏ số tiền lớn ra mua, đợi nghỉ đông sẽ cho phát sóng.

Quay xong hai bộ phim, lịch làm việc của Lục Lăng Hằng vẫn như trước rất bận rộn. Quảng cáo động năng vẫn còn chưa hết hot, công ty muốn rèn sắt ngay khi còn nóng để duy trì độ hot của anh, cho nên nhận giúp anh rất nhiều hoạt động quay chụp. Quảng cáo động năng giúp Lục Lăng Hằng có danh hiệu “Nam thần hài hước”, hiệu quả này khiến Mã Du rất hài lòng, nhưng xem quảng cáo mà nói, yếu tố hài hước nhiều hơn là nam thần. Cho nên công ty thuê rất nhiều người lên weibo nói về Lục Lăng Hằng, có “người qua đường” “vô tình nhìn thấy” chụp ảnh Lục Lăng Hằng đóng phim, tham ban.. coi như là thu hút trước khi tác phẩm lên sóng. Công cuộc PR trên mạng coi như thành công, rất nhiều cư dân mạng mong chờ hình tượng quân nhân sắt thép của Lục Lăng Hằng, đợi “Đao phong” lên sóng xem Lục Lăng Hằng có thành công ngay trong lần đầu không.

Hôm nay Lục Lăng Hằng chụp một bộ hình manly xong, đi ra studio chuẩn bị về nhà, thấy một chiếc Land Rover quen mắt đỗ bên ngoài. Tiền Duyệt ôm đồ của anh lên xe công ty đón, thấy anh đứng bất động ven đường, Tiền Duyệt thúc giục: “Cậu nhìn gì vậy? Mau lên xe đi.”

Lục Lăng Hằng nhìn chằm chằm chiếc Land Rover một lúc. Cửa xe dán màng che, từ bên ngoài không thể thấy bên trong, anh đi vòng qua đầu xe nhìn một chút, đúng là biển số xe của Thẩm Bác Diễn, cũng không

biết người này có ở trên xe không, đến cửa sổ xe cũng không hạ xuống.

“Mọi người đi trước đi.” Lục Lăng Hằng nói, “Tôi còn có chút việc, tự về sau.”

Tiền Duyệt nghe anh nói vậy, liền đóng cửa xe đi trước.

Chờ mọi người đi rồi, Lục Lăng Hằng lấy điện thoại ra gọi cho Thẩm Bác Diễn, nháy mắt cửa sổ xe đã hạ xuống, Thẩm Bác Diễn ngồi ở ghế tài xế hiện ra trước mặt anh. Mấy tháng gặp lại, nét mặt Thẩm Bác Diễn tuy lạnh lùng, nhưng khóe môi cong lên. Hắn nhắc cầm: “Lên xe đi!”

Đúng lúc này nhân viên studio đi ra, nhận ra Thẩm Bác Diễn, vội chào hỏi: “Ồ, Thẩm tổng tới.”

Thẩm Bác Diễn thu dáng cười trên môi lại, nhưng giọng nói vẫn rất vui vẻ: “Ừ, đến tìm người đại diện bàn chuyện một chút.”

Người nọ cười: “Khi nào quảng cáo động năng lại ra tiếp ạ, rất thú vị.” Dựa vào độ bĩ mà đến bây giờ quảng cáo động năng vẫn còn rất hot, không ai là không biết.

Lục Lăng Hằng nói chuyện mấy câu rồi tạm biệt, Thẩm Bác Diễn không nói nhiều, nhưng nét mặt vẫn rất lạnh nhạt. Nhưng đến khi Lục Lăng Hằng lên xe rồi, cửa xe vừa đóng lại, bộ dạng lạnh nhạt của Thẩm Bác Diễn bay sạch, hắn chu miệng ra, cầm lòng chẳng đậu mà bắt đầu gặm cắn.

.o.

58. Chương 58: Đáp Lại

– Đáp lại.

Thẩm Bác Diễn làm vậy là muốn vội vã bảo vệ chủ quyền của mình. Đã ba tháng rồi hắn và Lục Lăng Hằng không gặp nhau, lần trước gặp mặt còn có thể hôn nhẹ (tuy là hắn tập kích bất ngờ mà hôn mạnh), nhờ đâu lần này không hôn, đến lần sau nữa anh không cho hắn hôn thì làm sao bây giờ? Hắn muốn từng bước xâm chiếm giới hạn của Lục Lăng Hằng, nhưng tuyệt đối không thể để bị đẩy lui về phía sau!

Lục Lăng Hằng bắt đầu hối hận ngay từ đầu mình đã không dạy dỗ cho tốt, Thẩm Tiểu Cầu như này là được một tác lại tiến một thước rồi còn gì. Đáng lẽ ra lúc đầu bị hôn anh nên nghĩa chính ngôn từ mà từ chối, kết quả trước khi hôn cũng đã để cho ôm cho bế, giờ lại nói hắn làm như vậy là không được, đảm bảo Thẩm Bác Diễn sẽ không phục! Ôm rồi hôn rồi, còn không chịu thừa nhận làm người yêu, về như anh không nghiêm túc, đùa bỡn tình cảm của người khác, đây là chuyện gì chứ!!! Giống như nuôi cún con, ngay từ đầu phải dạy nó biết không được ăn thịt kho tàu, cho cún ăn đến sung sướng, sau này không cho nó ăn nữa, cún con tức lên nhất định sẽ quấy rối!!

Lục Lăng Hằng không nói gì đẩy Thẩm Bác Diễn ra: “Anh làm cái gì thế?”

Quả nhiên Thẩm Bác Diễn bị từ chối không vui chút nào: “Em suy nghĩ lâu như vậy, thế đã nghĩ xong chưa?”

Lục Lăng Hằng thật sự rất đau đầu. Xúc động cũng được, những cái khác cũng tốt, anh không thể phủ nhận, anh có hảo cảm với Thẩm Bác Diễn. Nhưng bởi công việc anh bận rộn, nghề nghiệp lại tương đối đặc thù, cho nên tới nay anh vẫn luôn muốn tìm một người ngoan ngoãn không gây phiền toái cho mình, mà hiển nhiên Thẩm Bác Diễn không phù hợp với yêu cầu của anh, cho nên anh vẫn cứ chần chừ không ra quyết định. Nhưng.. anh lại không nỡ thẳng thừng đẩy Thẩm Bác Diễn ra.

Thẩm Bác Diễn khó chịu một tiếng.

“Ban này anh ngủ à?” Lục Lăng Hằng lảng sang chuyện khác, “Sao mãi mà không mở cửa xe? Tôi còn tưởng anh không ở trong xe.”

“Anh lên mạng..” Thẩm Bác Diễn quơ quơ điện thoại trong tay, không vui nói: “Có một bài post nghi ngờ em được lên top.”

“Đạo Phong” còn chưa phát sóng nhưng những đoạn trailer liên tục được tung ra, cho nên mọi người đều biết Lục Lăng Hằng vào vai một quân nhân thiết huyết, khác rất nhiều với hình tượng quảng cáo của anh. Mọi người xem trailer xong đều nghi ngờ vì sao đoàn phim lại cho một người như vậy diễn vai quân nhân thiết huyết này, một vũ nam múa cột liệu có thể diễn đoàn trưởng đạo phong được không, vân vân và vân vân. Thẩm Bác Diễn thấy mà tức muốn chết, phim còn chưa xem mấy người dựa vào đâu mà nói diễn không tốt? Có thiên nhân à!!!

“Cái kia.” Lục Lăng Hằng lơ đãng nói: “Đều là tự làm ra.”

Gần đây trên mạng có rất nhiều tin không hay về Lục Lăng Hằng, đủ loại nghi vấn nghi ngờ, nhưng thật ra đều là công ty quản lý và đoàn phim tạo ra. Phim còn chưa phát sóng, giờ nói anh diễn không tốt, đánh tụt tâm lý hy vọng của người xem, đến khi mọi người xem rồi, phát hiện thật ra không tồi tệ như mọi người nói, như vậy càng dễ dàng có thêm hảo cảm. Đến khi đó đoàn phim sẽ tìm người nói ngược lại, khen diễn xuất anh tốt, rất dễ tẩy trắng. Ngược lại, nếu bây giờ khen anh nhiều, khán giả hi vọng nhiều, đến lúc đó phát hiện không tốt như lời khen, rất dễ khiến người ta có ác cảm.

Bôi xấu sao cũng là một mẹo thường gặp trong giới giải trí, có nhiều ngôi sao còn cố ý phẫu thuật thẩm mỹ, thu hút trọng tâm sang đề tài này. Khán giả rất dễ có tâm lý phản nghịch, họ thường có cảm tình với những người bị bôi xấu nhiều quá, càng bị bôi đen họ lại càng đặt ra nghi vấn, càng đen lại càng dễ tẩy trắng, dù sao chỉ cần không quá nghiêm trọng, đầu tiên cứ gây sự chú ý đã, sau này từ từ tẩy trắng là được rồi.

Đương nhiên Lục Lăng Hằng hy vọng mọi người có thể tin tưởng vào tác phẩm của mình, nhưng đây là kế hoạch của ekip, anh cũng không còn cách nào.

Đạo lý này Thẩm Bác Diễn cũng hiểu, nhưng nhìn những người khác mắng Lục Lăng Hằng, hẳn vẫn thấy rất khó chịu.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Giờ vẫn còn hơi sớm để ăn cơm, anh muốn ăn gì không?”

Thẩm Bác Diễn khởi động xe: “Không vội, đi dọn nhà giúp em trước đã.”

“Hử?” Lục Lăng Hằng ngây người, “Dọn nhà?”

Thẩm Bác Diễn lái xe về chỗ ở của anh: “Căn nhà kia của em sắp bị thu về, vẫn chưa tìm được phòng mới phải không?”

Lục Lăng Hằng vẫn ở trong căn phòng kiếp trước anh mua, giờ di sản đã tính toán sắp xong xuôi, anh quyền góp toàn bộ tài sản của mình, nhà ở hiển nhiên cũng bị lấy đi. Lúc trước anh bận quay phim, không rảnh đi tìm nhà ở. Huống hồ thu nhập hiện tại của anh giờ không đủ để mua nhà ở, muốn thuê một nơi ở lâu dài cũng không biết đi đâu thuê.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Anh định cho tôi chuyển đi đâu?”

Thẩm Bác Diễn cười híp mắt: “Tối chỗ anh thế nào? Nhà anh lớn như vậy, chỉ có một mình anh ở.”

Lục Lăng Hằng lập tức từ chối: “Không được!” Nếu anh về ở chung với Thẩm Bác Diễn, vậy khỏi nghi ngờ gì, chắc chắn sẽ bị ăn sạch!!

Thẩm Bác Diễn biết ngay anh sẽ từ chối, bĩu môi: “Cạnh nhà anh có một phòng trống, em ở đó trước đi. Đợi khi nào em mua được nhà mới thì dọn ra ngoài.”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, ý kiến này không tồi, cũng đỡ tốn công đi ra ngoài tìm nhà. Giờ anh liên tục nhận quay chụp, không lâu nữa sẽ đủ tiền mua nhà. Thế là anh nói: “Tôi trả anh tiền thuê.”

“Ừ.” Thẩm Bác Diễn đồng ý nói, “Không cần đưa tiền, trừ vào phí đại diện là được.”

Lúc Lục Lăng Hằng quay quảng cáo đầu tiên còn chưa nổi tiếng, giá cát xê rất thấp, một quảng cáo chỉ được trả hai vạn, đây đã là tập đoàn Thẩm thị hào phóng rồi. Đợi “Đạo phong” và “Khương môn phi tương” lên sóng, anh nổi hơn, cát xê một năm làm đại diện có thể từ mười tới một trăm vạn, dư dả trừ tiền thuê nhà. Thế là anh đồng ý: “Vâng đi.”

“Cơ mà, còn cún con.” Lục Lăng Hằng nói.

“Hử?” Thẩm Bác Diễn tưởng anh đang gọi mình.

“Tôi nhận nuôi cún con.”

Thẩm Bác Diễn: “???” Lục Lăng Hằng nhận nuôi hần? Ý gì đây? Nào Thẩm Tiểu Cầu trong nháy hoạt động nhanh chóng, có phải Lục Lăng Hằng đang khéo léo biểu đạt là thích hần không? Có phải ý là muốn cùng chăm sóc nhau không? Quan trọng là — có phải hần sắp thoát kiếp xử nam rồi hay không??!!

Lục Lăng Hằng nói tiếp: “Anh gặp rồi đấy, bạn Tiểu Công Cầu trong đoàn phim ấy, Phệ thiên thần thú, tôi mang về rồi. Nhưng mà không có thời gian chăm sóc nó, nhà anh có người giúp việc, lúc tôi không ở nhà có thể giúp tôi chăm nó được không?”

Thẩm Bác Diễn ngậy người mấy giây, cuối cùng cũng hiểu ý của anh, gương mặt trong nháy mắt suy sụp: “À... được.”

Lục Lăng Hằng không biết tại sao Thẩm Bác Diễn thay đổi sắc mặt nhanh như vậy. Lẽ nào Thẩm Tiểu Cầu không thích đồng loại?

Xe chạy tới nơi ở của Lục Lăng Hằng, hai người đi lên lầu, vừa mở cửa ra Tiểu Công Cầu liền kêu ăng ăng nhào ra đón chủ nhân. Lục Lăng Hằng vui vẻ ôm lấy bạn, Tiểu Công Cầu liền ngoe nguẩy cái đuôi đầy sung sướng, Lục Lăng Hằng hôn môi bạn một cái, lại thân thiết xoa đầu bạn. Tiểu Công Cầu ngửi ngửi liếm liếm trên mặt anh, Lục Lăng Hằng cũng không ngại, còn cười hì hì. Một người một chó âu yếm nhau hồi lâu, cuối cùng Lục Lăng Hằng thả Tiểu Công Cầu xuống, vỗ mông nó: “Ngoan, tự chơi đi.”

Tiểu Công Cầu nghe lời chạy ra ngoài.

Thẩm Bác Diễn đứng một bên nhìn, mắt tròng đen sắp rớt ra ngoài luôn. Đậu xanh! Dựa vào đâu mà một con chó có thể hưởng đãi ngộ như vậy?!! Dựa vào đâu cơ chứ?!!! Người đây không lo lại đi lo cho cẩu huhu ăng ăng!

Hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tuy nói là dọn nhà, nhưng Lục Lăng Hằng cũng không có nhiều đồ cần thu dọn, rất hiếm khi anh ở nhà, ngoại trừ quần áo, giấy tờ và laptop ra, những thứ còn lại không mang đi cũng không sao, đồ dùng trong nhà vốn rất ít, hướng hồ ở chỗ Thẩm Bác Diễn đều đủ cả.

Lục Lăng Hằng thu dọn vài đồ đạc rồi ôm xuống lầu bỏ vào xe, quay trở về tiếp tục thu dọn, anh trông thấy Thẩm Bác Diễn đang say sưa ôm gối của anh ngủ ngủ. Tiểu Công Cầu quẩn lấy chân hần nhảy tới nhảy lui, thi thoảng lại ăng ăng hai tiếng, còn dùng răng kéo ống quần hần, cũng không biết là muốn ngăn cản hành vi dung tục này hay là đang muốn cùng nhau dung tục.

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thẩm Bác Diễn mở mắt ra, thấy Lục Lăng Hằng đã quay về, lập tức buông gối, mặt không biểu tình, tựa như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì: “Tiếp tục thu dọn đi.”

Đột nhiên Lục Lăng Hằng hoài nghi không biết quyết định chuyển tới cạnh nhà Thẩm Bác Diễn có phải là một quyết định vô cùng sai lầm hay không.

Hai người thu dọn đồ đạc xong, Lục Lăng Hằng ôm Tiểu Công Cầu, Thẩm Bác Diễn lại đưa họ về nhà mới.

Nhà đã được thu dọn sắp xếp sẵn rồi, Lục Lăng Hằng qua nhà anh thuê của Thẩm Bác Diễn ở ngay trong đêm đó. Sáng sớm mai anh phải bay đi thu thông cáo tuyên truyền cho “Đạo phong”, bởi vậy nên tám giờ tối tắm xong anh liền chuẩn bị ngủ. Đang lau mái tóc ướt, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lục Lăng Hằng đi tới mất mào nhìn một chút, thấy Thẩm Bác Diễn đang đứng bên ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Lục Lăng Hằng mở cửa ra.

Thẩm Bác Diễn cầm một vài văn kiện đi tới: “Em xem văn kiện này một chút, đây là kế hoạch sử dụng di sản quyền tặng của em.”

Lục Lăng Hằng có vẻ ngạc nhiên nhận lấy, đi tới ghé sô pha ngồi xuống: “Di sản của tôi giải quyết xong rồi?”

“Cũng tương đối.” Thẩm Bác Diễn cười cười, “Anh dùng chút thủ đoạn, ba em đã rút đơn kiện. Cho nên thủ tục xử lý di sản đã xong xuôi, một khi quỹ nhận được tiền sẽ lập tức tiến hành kế hoạch.”

Lục Lăng Hằng nghe tin cha mình rút đơn kiện, lòng chua xót. Không phải anh thấy áy náy, chỉ là khó tránh khỏi có chút bất an.

“Anh đã sắp xếp công việc cho ba em, ông ấy vẫn còn một khoản nợ.” Thẩm Bác Diễn nói, “Nếu ông ấy không đánh bạc nữa mà làm việc cho tốt, có thể nuôi gia đình sống bình an qua ngày.”

Lục Lăng Hằng nghe hẳn nói vậy, thở phào một hơi. Giờ anh không có năng lực làm gì, nhưng Thẩm Bác Diễn thay anh sắp xếp, anh thấy đỡ hơn nhiều. Đến nước này rồi mà Lục Quân còn không bỏ thói xấu, không có kết quả tốt nữa thì cũng không liên quan gì đến anh.

Lục Lăng Hằng bắt đầu xem tài liệu xử lý.

Trong thời gian này ngoài xây dựng đội ngũ mới cho công ty, Thẩm Bác Diễn còn cùng giám đốc quỹ quân tử cùng nhau làm văn kiện xử lý di sản, chia số di sản Lục Quân Càn quyên góp làm ba phần, một phần dùng để xây trường học hy vọng cho các em nhỏ vùng cao, một phần dùng để giúp các em nhỏ có hoàn cảnh khó khăn thất học được đến trường, phần thứ ba dùng làm kế hoạch thưởng cho các em học sinh ưu tú. Kế hoạch thưởng cho học sinh ưu tú này là gửi một phần di sản Lục Quân Càn vào ngân hàng lấy lãi, chọn vài trường đại học làm nơi thí điểm, thành lập một hạng mục học bổng, hằng năm cầm số lợi tức ra làm học bổng tặng cho các học sinh ưu tú có đủ điều kiện.

Thẩm Bác Diễn giải thích: “Các trường học hy vọng được xây dựng bằng số di sản của em, đều sẽ đặt theo tên em, ví dụ như tiểu học Quân Càn thôn Dương, tiểu học Quân Càn thôn Ngưu. Về kế hoạch học bổng cho học sinh ưu tú, đây là do anh đề nghị, hình thức tương tự như một giải thưởng mang tên em, tuy không có nhiều tiền, nhưng số tiền gửi lấy lãi có thể duy trì kế hoạch này vài chục năm, thậm chí vài trăm năm. Những trường đại học được chọn đều là đại học hạng ưu, điều kiện cũng tương đối khắt khe, số người nhận được học bổng hằng năm không nhiều, nhưng những ai nhận được nhất định đều là tinh anh, sau này có thể sẽ là những tinh anh đứng đầu đủ mọi ngành nghề.

Lục Lăng Hằng không thể ngờ Thẩm Bác Diễn sẽ nghĩ ra một kế hoạch như vậy, nhất thời không biết nên biểu thị thế nào.

“Con người ta rất chóng quên, Lục Quân Càn đã mất, có lẽ mười năm, hai mươi năm nữa, thậm chí chỉ một vài năm sau, không còn mấy ai nhớ tới em. Anh không muốn em bị lãng quên. Nếu có thể để một vài tinh anh có năng lực ảnh hưởng nhớ tới em, có lẽ sẽ có nhiều người nhớ đến em hơn.”

Lục Lăng Hằng trầm mặc. Đột nhiên anh thấy mũi chua xót, mắt mờ hơi sương. Trong lòng có một sự kích động đầy cảm xúc anh lên cao. Con người ta rất chóng quên, anh biết, một ngôi sao nổi tiếng, hai ba năm không xuất hiện cũng sẽ bị khán giả bạc tình ném sau đầu. Nhưng anh làm diễn viên, anh không cam lòng bị người khác quên mất, anh muốn để lại chút gì đó, cho dù đã già đi thì mọi người vẫn có thể nhớ những khoảnh khắc tốt đẹp về anh. Hy vọng có thể làm một bộ phim để đời của anh còn chưa thực hiện được, cho nên Thẩm Bác Diễn dùng cách này giúp anh hoàn thành giấc mộng của mình.

Anh bị sự dụng tâm của Thẩm Bác Diễn làm cho cảm động vô cùng, nhất thời mọi ngôn từ không thể miêu tả hết tâm tình anh lúc này: “Cảm ơn...”

Thẩm Bác Diễn ngồi xổm xuống trước mặt anh, cầm lấy tay anh, đưa mắt nhìn anh chăm chú: “Quân Càn, đừng bao giờ nói cảm ơn với anh. Bất cứ chuyện gì anh làm, đều không phải vì em, mà là vì chính anh. Tới bây giờ anh chưa từng nghĩ anh cố gắng làm cái gì vì em. Tất cả những gì anh làm, là bởi vì chỉ có em, chỉ em mới phù hợp với tất cả huyền tưởng, tất cả mong đợi của anh, không phải vì em tốt đẹp bao nhiêu, mà là vì em hợp tâm ý anh bao nhiêu. Anh yêu em, bởi anh là một người ích kỷ như vậy.”

Lục Lăng Hằng khẽ run lên. Anh bị cảm động, cũng rất rung động, nhưng anh đang cố gắng đè nén xung động trong lòng mình, anh mong mình có thể lý trí hơn một chút, không nên ra quyết định qua loa.

Thẩm Bác Diễn chăm chú nhìn anh một lúc, ngẩng đầu lên từ từ tới gần. Đôi môi ấm áp của hắn đặt lên môi Lục Lăng Hằng. Nội tâm Lục Lăng Hằng giùng giàng giây giụa, nhưng cuối cùng cũng bị lún sâu vào

vững bèn cảm tính. Anh nhẹ nhàng đáp lại, nhưng lại bị lý tính kéo về, đến khi muốn đẩy Thẩm Bác Diễn ra —— đã muộn rồi.

Cảm nhận được anh đáp lại, Thẩm Bác Diễn như điên mà nhào tới, ôm Lục Lăng Hằng điên cuồng cắn gặm!!

59. Chương 59: Em Không Bình Thường Ý!

– Em không bình thường ý!

Lục Lăng Hằng bị Thẩm Bác Diễn đè xuống ghế sofa hôn loạn lên, hôn đến mức anh hôn hển không thở nổi, ngay lúc anh nghĩ là đủ rồi, động tác tiếp theo của Thẩm Bác Diễn khiến anh muốn nổ tung.

“THẨM BÁC DIỄN! ANH CÓ THỂ BỚT BỎ ĐI ĐƯỢC KHÔNG?!” Lục Lăng Hằng sụp đổ đầy đầu Thẩm Bác Diễn ra, mặt đỏ tới mang tai mà quát hấn.

Nói về định lực của Thẩm cúm đực, lần này hôn xong, cậu anh em đã cứng như sắt từ lâu, hấn cọt tới cọt lui trên đùi Lục Lăng Hằng, còn muốn đi tìm cậu anh em của Lục Lăng Hằng mà chạm trán.

Thẩm Bác Diễn bị Lục Lăng Hằng xấu hổ bắn hết mưa xuân vào mặt, không phục biện bạch: “Anh là đàn ông bình thường mà!”

Lục Lăng Hằng gào rống: “Bình thường cái đầu anh! Tôi cũng là đàn ông, tôi.. tôi..”

Thẩm Bác Diễn nhìn chăm chăm anh một lúc, mặt không đổi sắc nói: “Em không bình thường ý!”

Nội tâm Lục Lăng Hằng gần như sụp đổ hoàn toàn.

Có lẽ là nghe được tiếng chủ nhân quát, Tiểu Công Cầu lập tức từ phòng trong chạy ra, thấy Thẩm Bác Diễn đang đè trên người chủ nhân của mình, lập tức xông lên kêu gâu gâu, còn kéo ống quần Thẩm Bác Diễn xuống. Thẩm Bác Diễn đã đổi sang quần ở nhà, chun quần không chặt, bị Tiểu Công Cầu kéo hai cái, lộ ra vòng eo rắn chắc và rìa quần lót màu đỏ, nếu kéo xuống nữa quần hấn sẽ tụt hấn xuống luôn!

Đương nhiên Thẩm Bác Diễn sẽ không để Tiểu Công Cầu cứ như vậy mà tụt quần mình xuống, nhưng hấn cũng không chịu bỏ dậy khỏi người Lục Lăng Hằng, cứ như vậy uốn tới ẹo lui, không ngừng cọt vào chỗ mẫn cảm của Lục Lăng Hằng..

“CÚT NGAY!” Lục Lăng Hằng sụp đổ tinh thần rống to hơn, cũng không biết là đang rống Tiểu Công Cầu hay là rống Thẩm Bác Diễn.

Đó giờ Tiểu Công Cầu chưa từng thấy bộ dạng chủ nhân đáng sợ như vậy, sợ đến ăng ăng một tiếng, buông ống quần Thẩm Bác Diễn ra, cúi đầu chạy.

Thẩm Bác Diễn vẫn còn nương nhờ trên người Lục Lăng ‘Sơn’ không chịu đứng lên.

Lục Lăng Hằng hít sâu vài lần, u ám hỏi: “Ban nãy anh nói, có phải đã luyện nhiều lần rồi không? Thuộc kịch bản lắm nhử?”

“Không!” Thẩm Bác Diễn vội vã giơ tay lên trời xin thề, “Tự phát huy ngay tại chỗ, đảm bảo tình cảm chân thực tuyệt đối!!

Lục Lăng Hằng bĩu môi: “Lúc anh nói chuyện nhìn chăm chăm vào tôi, là đang quan sát phản ứng của tôi xem lúc nào ý chí tôi yếu kém để anh thừa dịp lấn tới phải không?”

Thẩm Bác Diễn chột dạ dời đường nhìn: “Có, có sao?”

Lục Lăng Hằng đóng phim thần tượng nhiều năm như vậy, cũng là một cao thủ tình trường, mỗi lần quay cảnh hôn đều phải đồ ngon đồ ngọt, đợi nữ diễn viên tránh né ánh mắt mặt đỏ tới mang tai sẽ hôn lên, khi đó là lúc thích hợp nhất. Hiển nhiên, ban nãy Thẩm Bác Diễn cũng làm như vậy.

“Anh mặc kệ!” Thẩm Bác Diễn vênh một chân lên, bắt đầu xỏ lá, “Này em hôn anh!”

Lục Lăng Hằng không biết lúc này nên khóc hay nên cười. Anh hôn Thẩm Tiểu Cầu? Chỉ là lúc bị hôn không nhìn được đáp lại một chút mà thôi. Người này đúng là cho tí ánh dương đã sáng rõ, cho tí thuốc nhuộm sẽ mở cả cửa hàng!!

“Em không được đổi ý, em phải chịu trách nhiệm với anh!”

“Tôi chịu trách nhiệm? Thế anh.. anh chiếm tiện nghi tôi nhiều lần như vậy.”

Thẩm Bác Diễn cười hề hề, lại buông chân xuống, ngả ngón mà tiến tới: “Anh chịu trách nhiệm với em là được rồi, anh không thoái thác đâu.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thẩm Bác Diễn diễn giải trọn vẹn cái gọi là ‘được một tắc lại tiến một thước’, lại dấn tới một lần nữa, neho mắt lại đây nguy hiểm gặng hỏi: “Có chịu trách nhiệm với anh không? Rốt cuộc em có đồng ý hay không?”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thấy Lục Lăng Hằng im lặng mãi không lên tiếng, Thẩm Bác Diễn gấp đến vò đầu bứt tai: “Nếu em cũng thích anh, vậy còn do dự gì nữa, em lo cái gì thì nói cho anh biết, anh có thể thay đổi mà, anh..” Hắn thật sự không biết nên nói gì, ôm hông Lục Lăng Hằng lại muốn cưỡng hôn, nhưng lúc này đây còn chưa hôn xuống, nhìn hai mắt Lục Lăng Hằng, lòng hắn run rẩy, vô cùng bất an.

“Anh... anh hôn em được chứ?” Thẩm Bác Diễn ghé tới lấy lòng hỏi.

Lục Lăng Hằng bật cười. Hôn nhiều như vậy rồi, giờ mới nhớ ra phải hỏi.. Nhưng lúc này đây nhận thấy Thẩm Bác Diễn đang bất an, anh cũng không tiếp tục cưỡng ngạnh được nữa. Đúng vậy, Thẩm Bác Diễn thành công rồi, được một tắc lại muốn tiến một thước cũng được, từ từ thay đổi anh cũng tốt, đến nước này rồi, anh nhận ra mình không thể nói không với Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng thở dài, giọng đầy bất đắc dĩ: “Trước giờ Thẩm tổng đều yêu đương như vậy sao? Không ai nhắc anh trước khi hôn không được hỏi người yêu hả, rất sát phong cảnh, cứ hôn thẳng xuống là được rồi.”

Thẩm Bác Diễn ngây người. Hắn không thể tin hỏi: “Em nói là.. người yêu?”

Lục Lăng Hằng ôn nhu nhìn hắn chăm chú.

“Người yêu? Em đồng ý rồi? Cuối cùng em cũng đồng ý rồi?!” Thẩm Bác Diễn mừng như điên thiếu chút nữa nhảy lên. Trong nháy mắt, viền mắt hắn thế mà lại ướt nước.

Lục Lăng Hằng vuốt ve mặt hắn, chủ động ghé tới hôn môi. Cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm, đột nhiên cảm thấy thả lỏng thoải mái hơn nhiều. Có đôi khi không cần lo lắng nhiều, thỉnh thoảng như Sở Y Na vậy, cứ mạnh dạn mà trải nghiệm, như vậy trái lại cuộc sống sẽ dễ thở hơn nhiều.

Thẩm Bác Diễn cẩn cẩn thận thận đặt Lục Lăng Hằng nằm xuống ghế sofa, thành kính hôn từ mi tâm xuống dưới. Nụ hôn của hắn không còn bá đạo và mang tính xâm lược nữa, bởi lòng hắn đã an yên.

Hai người cuộn vào nhau bịn rịn triền miên ôm hôn một lúc lâu, đột nhiên Thẩm Bác Diễn nhớ ra cái gì đó, lấy điện thoại của mình ra, mở tin nhắn đưa cho Lục Lăng Hằng: “Thật ra trước đây em cũng từng đồng ý với anh rồi.”

“Cái gì?” Lục Lăng Hằng không hiểu nhận lấy điện thoại di động, thấy một tin nhắn mà người gửi là mình, nội dung tin nhắn chỉ có một chữ —— “Được.”

Anh không hiểu hỏi: “Em gửi cái này cho anh lúc nào cơ?”

Thẩm Bác Diễn không nói. Nhìn thấy tin nhắn này, hắn lại nhớ tới thời gian đó mình suy sụp đau khổ, nụ cười trên môi không khỏi mang theo một tia khổ tâm đắng chát.

Lục Lăng Hằng lại nhìn xem ngày gửi của tin nhắn kia, là ngày mà kiếp trước anh qua đời. Anh ngẩn ngơ. Anh còn nhớ hôm đó lúc bệnh tim tái phát anh muốn gọi điện thoại kêu cứu, nhưng lúc đó thần trí đã không

còn tỉnh táo, cầm lấy điện thoại như cơn rơm lúc chết chìm, rốt cuộc ẩn gì anh cũng không nhớ, không ngờ anh lại gửi tin nhắn như vậy cho Thẩm Bác Diễn...

Lục Lăng Hằng ngẩng đầu nhìn Thẩm Bác Diễn. Ánh mắt của Thẩm Bác Diễn khiến anh rất lo lắng. Đột nhiên anh cảm nhận được tâm tình Thẩm Bác Diễn khi đó. Anh nhớ Thẩm Thanh Dư từng nói Thẩm Bác Diễn uống thuốc trầm cảm, anh lại nghĩ đến bộ dạng không tìm không phổi thường ngày của hắn..

Loại cảm giác này không thể dùng ngôn từ để miêu tả, tuy vẻ ngoài Lục Lăng Hằng vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng loạn như phiên giang đào hải. Nếu bây giờ bảo anh đi diễn một cảnh đau lòng khóc lóc, nhất định không ai nói anh diễn không có tâm.

Sự yêu thương và tâm tình cảm động tích tụ xếp chồng thành giới hạn. Ngón tay Lục Lăng Hằng run lên tắt tin nhắn, đang muốn trả điện thoại lại cho Thẩm Bác Diễn, đột nhiên thấy trong hộp thư vẫn còn rất nhiều tin nhắn viết tên anh ở chỗ người nhận, trong tin nhắn có viết chữ “Bản nháp”, hiển nhiên còn chưa gửi đi. Anh nghĩ đó là những lời Thẩm Bác Diễn muốn thổ lộ sau khi anh qua đời, vừa lo âu lại hiếu kỳ, vì vậy chạm vào.

“Quân Càn, mau gọi anh là chồng đi. Chồng muốn làm em đến kêu cha gọi mẹ.”

“Năm mươi ngày không gặp, em có nhớ chút chút nhón của chồng hông? Chồng nhớ em đến chút chút cũng đau.”

“Em, cái đồ tiểu yêu tinh mê người này, hôm nay chồng lại xem video của em bắn máy bay, em rút khô chồng rồi, lại nữa sẽ bắn nước tiểu mất.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thẩm Bác Diễn thấy anh đọc một tin nhắn mà lâu như vậy, lấy làm lạ mà ghé tới nhìn, vừa nhìn con người thiếu chút nữa rút ra ngoài, vội vã đoạt điện thoại của mình về!!!

Nội tâm Lục Lăng Hằng tan vỡ sắp phát điên!

“Sao mà..” Thẩm Bác Diễn chợt dạ chuyển đề tài, “À, tối nay em ăn gì.”

“Thẩm Bác Diễn.”

“Hử?”

“So với em nghĩ anh còn không biết xấu hổ hơn. Gấp trăm lần, à không gấp một vạn lần.”

“.....” Thẩm Bác Diễn nhỏ giọng biện bạch, “Anh phải chịu đựng nhiều năm như vậy, len lén tưởng tượng một chút thôi mà...”

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi. Trời ơi, cho anh trùng sinh một lần nữa đi, quay lại năm phút trước, nào anh đâu mà lại đi đồng ý Thẩm Tiểu Cầu chứ? Mà không, quay về nửa tiếng trước đi, anh sẽ không cho Thẩm Tiểu Cầu vào nhà!!!

Thẩm Bác Diễn chợt dạ len lén quan sát phản ứng của Lục Lăng Hằng. Mấy tin nhắn này trước đây hắn có muốn cũng không dám gửi đi, hắn YY với Lục Quân Càn hơn ba năm, trước mặt anh vẫn phải làm bộ quân tử, đến lúc không kìm nén được mới tự tiện khiêu một chút. Nếu biết sẽ bị phát hiện, hắn đã xóa đi từ lâu rồi.

Vốn là Thẩm Bác Diễn vẫn còn đang suy nghĩ có nên hỏi anh có thể hôn em được không hay là hôn thẳng tới, người thương nói lúc tình cảm không cần hỏi mà trực tiếp hôn, nhưng giờ nhìn mặt Lục Lăng Hằng đen thề kia, hắn cảm thấy mình không bị đánh đã là khá lắm rồi..

Lục Lăng Hằng day day huyết thái dương: “Mai em còn phải bay, giờ không còn sớm, về nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Bác Diễn thấy anh hạ lệnh đuổi khách, lập tức căng thẳng: “Em sẽ không hối hận chứ?”

“Aii...” Lục Lăng Hằng nặng nề thở dài, đứng lên: “Giờ hối hận còn kịp không?”

Thẩm Bác Diễn trừng mắt: “Không kịp nữa rồi!”

“Vậy không kịp nữa rồi.” Lục Lăng Hằng cười cười, “Em tiễn anh ra ngoài. Kế hoạch xử lý này em rất hài lòng, phiền anh tiếp tục làm tiếp.”

Hai người đi tới cửa, Lục Lăng Hằng mở cửa, Thẩm Bác Diễn còn đứng ỳ tại chỗ không muốn đi. Lục Lăng Hằng kéo cổ áo hắn lại mạnh mẽ hôn lên, sau đó thô bạo đẩy hắn ra ngoài: “Ngủ ngon! Hẹn gặp lại!”

Thẩm Bác Diễn lại được chủ động hôn, mắt sáng lên, cười hớn hở: “Ngủ ngon...”

Rầm một tiếng, Lục Lăng Hằng đóng sập cửa lại.

Tiến cái người dây dưa kia về rồi, Lục Lăng Hằng nằm dài trên giường, lại không thấy buồn ngủ. Anh trở mình, vừa nghĩ tới bộ dạng ngu dần của Thẩm Bác Diễn, khóe môi không kìm được mà cong lên, đến khi nghĩ tới tin nhắn ‘người nhón’ của Thẩm Bác Diễn, nụ cười trên môi lại thu về, khóe môi giật giật, còn mơ hồ cảm thấy đau mông. Trời ạ, rước cái tên như này về, sau này sống sao đây....

“Ặng!”

Đột nhiên Tiểu Công Cầu nhảy lên giường, chen tới nằm xuống bên cạnh Lục Lăng Hằng, nịnh nọt cọ cọ mũi vào người anh.

Lục Lăng Hằng phá lệ không đẩy nó xuống giường, trái lại kéo nó vào lòng, dịu dàng xoa xoa đầu nó: “Ngoan, ngủ ngon.”

“Ặng...” Tiểu Công Cầu hừ hừ khê đáp lại.

Lục Lăng Hằng cứ như vậy mà ôm Tiểu Công Cầu ngủ. Cảm thấy giấc mơ càng thêm ngọt ngào, đã rất nhiều rất nhiều năm rồi anh không vui vẻ như vậy.

Sáng hôm sau, Lục Lăng Hằng gửi Tiểu Công Cầu qua nhà Thẩm Bác Diễn, ra sân bay đi quay tuyên truyền cho “Đao phong”.

60. Chương 60: Chương Trình Truyền Hình

– Chương trình truyền hình.

“Đao phong” được đài M mua bản quyền, cho nên diễn viên chính trong đoàn tới đài M tham gia một chương trình truyền hình tuyên truyền cho phim.

Thời gian quay là buổi chiều, nhưng buổi sáng Lục Lăng Hằng đã tới đài truyền hình, bắt đầu trang điểm xem kịch bản.

Buổi trưa, những diễn viên tham gia chương trình lục tục đi đến, đều là nam nghệ sĩ, cũng không có nữ nghệ sĩ nào tham gia. Nghe nói chương trình có mời Nhạc Hình Ngọc, nhưng cách đây không lâu, bởi lịch trình Nhạc Hình Ngọc quá bận rộn cho nên đã từ chối. Nữ diễn viên được mời duy nhất không đến, hơn nữa “Đao phong” vốn là một bộ phim dành cho nam giới, cho nên chương trình lấy chủ đề “Nam thần thiết huyết”, không mời diễn viên nữ nào nữa.

Trương Minh Tước vào phòng hóa trang, Lục Lăng Hằng chào hỏi hắn: “Chào, Minh Tước.”

Trương Minh Tước như bạn bè tốt cười cười với anh: “Mấy tháng không gặp, trông cậu có vẻ gầy đi nhỉ.”

Bởi những người tham gia chương trình đều là nghệ sĩ của công ty Tinh Tinh, cho nên Mã Du và đại diện của Trương Minh Tước cũng tới, người đại diện bàn kịch bản với bên chương trình, sau đó sẽ truyền đạt ý kiến cho nghệ sĩ. Cho dù là một chương trình truyền hình thì trước đó cũng đã được lên kịch bản sẵn, MC hỏi những vấn đề gì, nghệ sĩ sẽ đối đáp ra làm sao, trước đó người đại diện và bên chương trình đều đã bàn bạc tốt, để tránh lúc thu hình gặp lúng túng.

Trước khi quay, Mã Du đặc biệt gọi Lục Lăng Hằng tới nói những vấn đề cần chú ý trong chương trình.

“Lát nữa tham gia cậu không cần phải căng thẳng, tuy rằng không phát sóng trực tiếp nhưng cũng có vài chục khán giả tới xem, ra sân khấu không được nói lung tung, cứ làm theo kịch bản. Lúc quay sẽ có fans của cậu tới.

Những chương trình này bình thường đều mời khán giả tới cổ vũ, nếu mời nghệ sĩ, mỗi nghệ sĩ sẽ có vài ghế cho fans, để lúc nghệ sĩ lên sân khấu bung lụa, fans ở dưới sẽ hò hét chói tai cổ vũ. Giờ Lục Lăng Hằng chỉ mới có quảng cáo, phim của anh còn chưa phát sóng, cho nên anh không có fans hâm mộ thân thiết gì tới xem chương trình, những ngôi sao nhỏ bé như anh, công ty quản lý sẽ thuê người tới làm fans để cổ vũ. Nhưng chuyện thuê fans này Mã Du không nói cho Lục Lăng Hằng, không cần đả kích sự tự tin của anh.

Lục Lăng Hằng nghe mà thấy buồn cười. Anh đã tham gia chương trình để tuyên truyền này hằng trăm lần, thuộc lòng như lòng bàn tay. Nhưng trong lòng Mã Du anh vẫn là người mới, đây là lần đầu tiên anh tham gia chương trình với tư cách một trong những diễn viên chính, cho nên mới phá lệ quan tâm anh một chút. Tuy quay xong còn biên tập cắt ghép hậu kỳ, nhưng dù sao ngoài hiện trường cũng có khán giả, nếu lỡ nói hớ để lộ mặt xấu bị người ta quay được đăng lên mạng sẽ không tốt.

Lục Lăng Hằng coi mình như người mới, ngoan ngoãn nghe, Mã Du nói xong anh gật đầu.

Không bao lâu sau, biên kịch và đạo diễn thông báo các nghệ sĩ chuẩn bị bắt đầu quay.

Hoạt động lần này mời tổng cộng năm nghệ sĩ, các nghệ sĩ ra hậu trường chuẩn bị, MC đã bắt đầu giới thiệu.

Tralier giới thiệu diễn viên được phát xong, MC đứng trên sân khấu nhiệt tình giới thiệu: “Chúng ta cùng mời Tào Phong trong “Đao phong” ra, diễn viên Trương Minh Tước.”

Dưới đài vang lên những tiếng hét chói tai. Trương Minh Tước là người nổi tiếng nhất ở đây, lần này khán giả tới phần lớn đều là fans của hắn. Trương Minh Tước chỉnh trang lại trang phục, mỉm cười thân thiện ra sân khấu.

Mọi người lên sân khấu theo trình tự tralier giới thiệu nhân vật, tralier thứ ba được phát xong, Lục Lăng Hằng phong độ nhanh nhẹn tiến lên sân khấu.

“Aa

~” Tiếng hét chói tai dưới sân khấu nhiệt tình không giảm.

Hôm nay Lục Lăng Hằng mặc sơ mi trắng phối với quần âu màu đen được sơ vin cẩn thận tôn lên vóc người thẳng tắp thon dài. Anh vốn đẹp trai đủ gây bão, công ty quản lý lại thuê fans tới ra sức cổ vũ, mà fans nhà khác tuy không phải thần tượng nhà mình, nhưng thấy một anh trai đẹp như vậy lên sân khấu, các cô gái cũng nhiệt tình cổ vũ.

Tuy rằng ban nãy ở hậu trường mọi người đã hàn huyên lâu rồi, nhưng lúc ra sân khấu, để biểu hiện các diễn viên rất thân thiết với nhau, Lục Lăng Hằng đi lên nhiệt tình ôm nam thứ số hai Lỗ Sách – đóng vai người anh em tốt của Tào Phong trong phim, sau đó lại đi tới ôm Trương Minh Tước.

Không ngờ là, Trương Minh Tước lại tỏ vẻ lãnh đạm tránh cái ôm của anh, chỉ giơ tay mình lên.

Lục Lăng Hằng sững sốt, nhưng cũng phản ứng rất nhanh, lập tức thay đổi giờ tay mình lên, cùng Trương Minh Tước đập tay chào hỏi.

Bởi Lục Lăng Hằng phản ứng rất nhanh nên rất nhiều khán giả dưới sân khấu không nhìn ra cảnh vừa rồi có gì không ổn, tiếp tục vỗ tay ủng hộ. MC và Lỗ Sách thấy rõ cảnh kia, nhưng bởi không muốn gây khó xử cho nên họ coi như chưa có gì xảy ra.

Lục Lăng Hằng vào vị trí của mình, mỉm cười vẫy tay với khán giả ở phía dưới. Phản ứng ban nãy của Trương Minh Tước khiến anh thấy kì lạ, nhưng cũng không để bụng, chỉ nghĩ là có lẽ Trương Minh Tước không thích ôm người khác.

Chẳng mấy mà năm diễn viên lên sân khấu xong, bắt đầu vào màn hỏi han đối đáp.

“Phim “Đao phong” đã bắt đầu phát sóng từ ngày mười lăm tháng một vào 8h30 tối hằng ngày.” Tuy phim chưa được phát sóng, nhưng bởi chương trình này sẽ phát sau đó một tuần cho nên MC dùng từ “đã”, “Đây

là một bộ phim quân nhân nói về tình đồng đội, là một bộ phim truyền hình đậm chất thực, theo tôi được biết các diễn viên trong quá trình quay cũng rất thân thiết với nhau. Trương Minh Tước.” MC hỏi, “Trong “Đao Phong”, mọi người đều là huynh đệ tốt, chiến hữu tốt, thủ trưởng tốt của anh. Quan hệ của anh với ai là tốt nhất?”

Trương Minh Tước ôm vai Lỗ Sách đứng bên cạnh: “Đương nhiên là Lỗ Sách rồi. Đây là lần thứ hai tôi hợp tác cùng cậu ấy, lần trước chúng tôi đóng vai tình địch của nhau.”

Lỗ Sách cười nói: “Ừ, nhưng lần này từ tình địch thành tình nhân rồi.”

MC phối hợp làm vẻ mặt ngạc nhiên: “Thật vậy sao? Trong “Đao phong” hai người đóng vai tình nhân của nhau?”

“Đùa chút thôi.” Lỗ Sách cười híp mắt nói, “Lần này chúng tôi là bạn thân nhất, lúc đi học thì là bạn cùng phòng, sau này nhập ngũ thì là bạn giường trên giường dưới, quan hệ của chúng tôi so với tình nhân còn tốt hơn.”

Phía dưới các fans hâm mộ hét chói tai.

Lục Lăng Hằng mỉm cười đứng bên cạnh vỗ tay phụ họa. Thật ra quan hệ của Lỗ Sách với Trương Minh Tước rất bình thường, tính cách Trương Minh Tước như vậy nên không thân với ai, nhưng bởi tuyên truyền nên họ phải giả vờ thân mật gắn bó, để hấp dẫn các em gái và thuận tiện bán một ít đậu ‘hủ’.

MC cười hỏi: “Vậy Nhạc Hình Ngọc không ghen sao?”

“Ôi nhớ cắt đoạn vừa rồi đi.” Lỗ Sách cười cười tiếp tục lôi kéo bầu không khí, “Không Minh Tước về phải quỳ bòn giặt mất.”

MC cười ha ha đang chuẩn bị chuyển đề tài, đột nhiên Trương Minh Tước gắng gượng chen vào nói: “Quan hệ của tôi với Cường Tử cũng rất tốt.” Cường Tử là Lý Cường diễn vai tiểu đội trưởng trong phim.

MC và Lỗ Sách sững sốt, liếc nhìn nhau, vẻ mặt đều rất khó xử. Việc thay đổi đề tài như này vốn thường để cho MC làm, đề tài ban nãy dễ dẫn dắt, mọi người cười đùa tạo bầu không khí rất thoải mái, kết quả lại bị một câu chen vào của Trương Minh Tước cắt ngang. Lý Cường đột nhiên bị điểm danh không kịp theo đề tài, mở mồm a một tiếng.

Dù sao MC cũng rất chuyên nghiệp, diễn viên chính chuyển đề tài, để không làm không khí khó xử, cũng nhanh chóng đáp lại Trương Minh Tước: “Lý Cường trong phim là tiểu đội trưởng của cậu phải không?”

“Đúng vậy, cả trong lẫn ngoài phim anh ấy đều rất chiếu cố tôi.”

Trong năm nghệ sĩ tham gia lần này, Trương Minh Tước là người nổi tiếng nhất, trung tâm chương trình đương nhiên là hắn, dựa theo kịch bản, trọng tâm câu chuyện cũng triển khai xung quanh hắn, từ quan hệ của hắn với các diễn viên khác để dẫn ra, mỗi người nói chuyện đôi câu, vừa để tuyên truyền về phim mới, vừa để mỗi khách mời tham gia đều có cảnh. Kịch bản vốn dựa theo vai về quan hệ trong phim, nói về Lỗ Sách xong sẽ chuyển đề tài qua Lục Lăng Hằng, không ngờ Trương Minh Tước lại nhắc tới Lý Cường trước.

MC nhạy bén nhận ra dường như Trương Minh Tước không muốn nhắc tới Nhạc Hình Ngọc. Nhưng ban nãy ở hậu trường bàn kịch bản, Trương Minh Tước và người đại diện không hề đề cập tới chuyện này, thậm chí chuyện nhắc tới mối quan hệ của Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước cũng là người đại diện của hắn nói vậy, trong thời gian giả vờ đóng người yêu này, bình thường hai người đều nhắc tới PR lẫn nhau, mọi người đều biết nhưng không nói ra, Trương Minh Tước là người được lợi lớn nhất, cho nên không ai hiểu rõ cuộc hắn đang làm trò gì.

Tuy không phải chương trình phát sóng trực tiếp, lúc lên hình còn có thể cắt nối biên tập, nhưng dù sao phía dưới cũng có khán giả xem, không thể bởi vì khác kịch bản mà không cho diễn viên lên tiếng, MC không thể làm gì hơn là vội vàng giành lại quyền khống chế chủ đề, hỏi: “Hình như Lý Cường là quân nhân thật sự phải không?”

“Vâng.” Lý Cường nói: “Hiện tôi đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự.”

MC nói chuyện cùng Lý Cường một hồi, lần thứ hai quay chủ đề về Trương Minh Tước: “Có phải trong Đạo phong cậu có một người thầy tốt bạn hiền không?”

Tổ đạo diễn đề phòng Trương Minh Tước làm loạn lần nữa, viết trên bảng tên Lục Lăng Hằng, ý bảo MC và Trương Minh Tước quay lại trọng tâm kịch bản.

Kết quả, không biết Trương Minh Tước không thấy hay là cố ý không nhìn thấy, suy tư mấy giây, nói: “Thầy tốt bạn hiền sao, có Tư Văn nhĩ.”

Mọi người trên sân khấu lại ngạc nhiên một lần nữa. Diễn viên Tư Văn trong phim là một đoàn trưởng, có rất ít cảnh diễn cùng Trương Minh Tước, ngược lại Lục Lăng Hằng nhiều cảnh hơn, hơn nữa giao tình ngoài phim so với trong phim còn nhạt hơn, vốn MC muốn dẫn đề tài về Lục Lăng Hằng trước, sau đó thông qua Lục Lăng Hằng nhắc tới Tư Văn, nhưng kịch bản lại bị làm rối loạn một lần nữa.

Mã Du ở dưới sân khấu không thể tin nhìn điệu bộ của Trương Minh Tước, Trương Minh Tước cũng không nhìn anh, Mã Du lập tức quay đầu chất vấn người đại diện của Trương Minh Tước.

Nhưng chương trình vẫn còn phải tiếp tục, tuy Trương Minh Tước liên tục làm loạn gây ấn tượng xấu với MC, nhưng MC vẫn phải chuyên nghiệp tiếp tục nói chuyện. Nói chuyện với Tư Văn xong, lần này MC không hỏi Trương Minh Tước nữa, trực tiếp đặt câu hỏi cho Lục Lăng Hằng: “Đây là lần đầu tiên Lăng Hằng đóng phim quân sự phải không?”

“Vâng ạ.” Lục Lăng Hằng cười nói, “Thật ra em vẫn mong được đóng quân nhân, có lẽ trong lòng mỗi người đàn ông đều từng ôm mộng làm lính, bảo vệ tổ quốc, bảo vệ người dân. Rất cảm ơn đạo diễn Khang đã cho em cơ hội lần này.”

Lục Lăng Hằng vô cùng có kinh nghiệm, anh làm như không phát hiện một loạt chuyện vừa rồi, thái độ tự nhiên, khiến MC rất có hảo cảm.

“Gần đây cậu rất nổi nhờ một quảng cáo.” MC nói, “Trong Đạo Phong cậu vào vai một quân nhân như vậy, hình tượng quá khác biệt so với quảng cáo nhĩ?” MC đặt câu hỏi này không phải cố ý gây khó dễ, mà là trước đó đã bàn tạo một chủ đề để nói với Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng cười nói: “Em rất thích thử thách mình với những vai khác nhau, không muốn cố định mình trong một khuôn mẫu, đương nhiên em có thành công hay không là do khán giả định đoạt. Tập tễn qua em đã thể hiện một mặt đại đội trưởng ác ma đáng sợ, không biết mọi người đã xem qua chưa, nếu chưa nhất định phải xem nhĩ!”

MC hài lòng gật đầu. Đây mới là biết nói chuyện nè, lời nói khiêm tốn, còn rất chuyên nghiệp PR cho phim mới, nói xong MC cũng mong mau được xem diễn xuất của Lục Lăng Hằng trong phim mới thế nào.

Nói chuyện phiếm xong xuôi, MC mời các diễn viên tham gia trò chơi.

Trong “Đạo phong” có rất nhiều cảnh hành động, đầu tiên MC đảm nhiệm vai giáo quan để khảo nghiệm thử thách quân tư của các diễn viên chính, bởi trong phim Lục Lăng Hằng và Tào Phong có một cảnh đánh nhau kịch liệt nên MC mời họ tái hiện lại trận đánh một lần nữa.

Trước khi quay cảnh này Lục Lăng Hằng và Trương Minh Tước đã từng tập luyện ba lần, chỉ cần quay theo như tập luyện thì không có vấn đề gì.

Hai người đứng ra giữa sân khấu, MC và các diễn viên khác tạm thời lui qua một bên.

Lục Lăng Hằng nhìn Trương Minh Tước. Hôm nay Trương Minh Tước rất lạ, hẳn không phải người mới, ban nãy hẳn nhầm lẫn nói không phải cố ý cũng không ai tin. Trương Minh Tước đang nhắm vào anh. Đây là cảm giác của Lục Lăng Hằng. Hơn nữa là hẳn cố ý, lúc ở hậu trường vẫn còn rất bình thường, từ khi lên sân khấu hẳn đã cố ý tỏ thái độ đối chọi gay gắt.

Diễn viên làm nghề diễn, không chỉ ở trên truyền hình và phim ảnh, chỉ cần có ống kính là sẽ diễn, thậm chí không có ống kính vẫn có người còn diễn.

Lục Lăng Hằng không biết Trương Minh Tước đang tính toán làm cái gì, anh án binh bất động, yên lặng theo dõi.

Hai người vào tư thế chuẩn bị, MC hô một tiếng bắt đầu, Trương Minh Tước đánh đầu tiên. Động tác đều đã tập tốt. Lục Lăng Hằng biết Trương Minh Tước sẽ ra chiêu gì, sau đó anh sẽ chống đỡ hoặc cựa mình trước các động tác của Trương Minh Tước, nói chung sẽ không đánh thật sự, chỉ là diễn trước mặt khán giả mà thôi.

Động tác đầu tiên của Trương Minh Tước là đá chân, vốn hai người đã kiểm soát cự ly tốt, Trương Minh Tước đá chân ra sẽ không đụng tới Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng sẽ dùng khuỷu tay đỡ lại, thoạt nhìn như đánh nhau thật. Ngay trước lúc Trương Minh Tước ra chân, đột nhiên hắn tiến lên phía trước một bước nhỏ, hung hăng đập mạnh về phía Lục Lăng Hằng.

61. Chương 61: Mềm Và Cứng

– Mềm và cứng.

Phản ứng đầu tiên của Lục Lăng Hằng là Trương Minh Tước điên rồi! Động tác của hắn không đối, nhưng bởi vì tiến lên một bước nhỏ nên vốn không đụng thành đụng thật. Lục Lăng Hằng đã chuẩn bị kỹ càng, không đến mức ngu ngốc để hắn đập thương, anh vẫn chống đỡ được, thế nhưng tính chất sự việc đã thay đổi.

Trương Minh Tước đang cố ý tỏ địch ý với anh!

Hành động tiến lên một bước nhỏ kia khiến Lục Lăng Hằng hiểu rõ sự bất thường từ lúc chương trình bắt đầu. Hành động của Trương Minh Tước, hắn từ chối cái ôm, dời trọng tâm câu chuyện cố ý bỏ quên anh, lúc đánh nhau thì tới gần một chút, tất cả là thể hiện sự đối địch với anh.

Thực hiện một loạt động tác chiến đấu xong, Trương Minh Tước cũng không nào tàn đến mức không làm theo động tác, động tác vẫn là động tác lúc tập luyện, chỉ là trận đánh giả trở thành trận đánh thật sự, hơn nữa ánh mắt hắn rất hung ác độc địa, giống như gặp kẻ thù không bằng. Lục Lăng Hằng không chế nhịp điệu của mình, lúc luyện thể nào thì làm thế đó, cho dù Trương Minh Tước có đánh tới thì anh cũng không hé răng.

Có lẽ Trương Minh Tước vẫn đang kiểm soát, hắn sẽ không thật sự đánh thương Lục Lăng Hằng, nếu làm khách mời chương trình bị thương, mọi người sẽ truyền tin Trương Minh Tước ý lớn hiếp bé. Hắn chỉ đang diễn xuất. Đúng vậy, là diễn, Lục Lăng Hằng chắc chắn như vậy.

Lúc ở hậu trường vẫn còn bình thường, nhưng lên sân khấu xong thì lại thành ra như vậy. Trương Minh Tước làm vậy nhằm mục đích gì? Nhất thời Lục Lăng Hằng không nghĩ ra. Vì lần đầu tiên lên thăm dò anh đoạt sự chú ý của hắn? Cho nên hôm nay hắn cố ý làm vậy? Nếu là như vậy thì Trương Minh Tước cũng quá ngu xuẩn, thể hiện sự không vừa mắt với anh không có bất kỳ cái lợi gì. Anh đắc tội với Trương Minh Tước sao? Mấy tháng nay không gặp, sao có thể? Cố ý tạo scandal? Vì sao lại không báo với anh trước một tiếng?

Khán giả dưới sân khấu còn tưởng chương trình cố ý sắp xếp tranh đấu kịch tính như vậy, mọi người sợ hết hồn, cùng vỗ tay cho tiết mục đặc sắc này.

Diễn xong tiết mục đánh nhau, MC cũng nhận thấy không bình thường, nhanh chóng đi lên hòa giải, để hai người họ đi xuống trước, đổi người khác biểu diễn.

Mấy người tiếp theo vẫn tham gia bình thường, Lục Lăng Hằng cố ý giữ khoảng cách với Trương Minh Tước. Cũng may mà chương trình không sắp xếp họ hành động với nhau nữa, mà Trương Minh Tước cũng không tự rước phiền vào thân, đoạn chương trình phía sau coi như kết thúc thành công.

Các diễn viên quay về hậu trường, Mã Du chạy vội tới, mắng xối xả Trương Minh Tước: “Cậu đang giở trò quỷ gì vậy?! Cậu điên rồi sao?!”

Về mặt Trương Minh Tước mờ mịt, trông cực kỳ vô tội: “Sao? Em làm sai à?”

“Sao không làm theo kịch bản?!”

“Em làm hỏng trình tự kịch bản sao?” Trương Minh Tước cúi đầu, “Xin lỗi, có nhiều chỗ em không nhớ rõ.”

Đại diện của Trương Minh Tước, Chương Nghiễm Tài vội hòa giải: “Đạo này Trương Minh Tước quá bận rộn, tham gia hai đoàn phim, còn phải đi tuyên truyền, có lẽ vậy cho nên trạng thái không tốt lắm.”

Mã Du lạnh lùng trừng mắt nhìn Chương Nghiễm Tài. Anh lẫn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, có thể xem như luyện được ‘hỏa nhãn kim tinh’, Trương Minh Tước cố ý hay trạng thái không tốt dẫn đến xảy ra sai lầm, anh liếc mắt liền nhìn thấu. Anh đã bắt mắt với cái cậu Trương Minh Tước này từ lâu rồi, cậu ta không nghe lời, chỉ biết nghĩ cho mình, nếu không đóng phim cho tốt, sớm muộn gì cũng sẽ tự hủy hoại hình ảnh mình. Nếu Trương Minh Tước là người của anh, nhất định anh sẽ bắt Trương Minh Tước ngưng hoạt động một thời gian để cậu ta tỉnh táo lại, nhưng dù sao Trương Minh Tước cũng là một ái tướng của một người có địa vị trong công ty, anh không động chạm được, chỉ có thể mắng hai câu cho hả giận.

“Dành hết tâm tư đóng phim, thế có biết cậu đã đắc tội với rất nhiều người không? Ban này đạo diễn hỏi tôi có phải cậu uống nhầm thuốc hay không, đợi chương trình được phát sóng khán giả xem sẽ nghĩ gì về cậu?” Mã Du không rõ nội tình lắm, cho là vì lần trước lên thăm đồ nên Trương Minh Tước sống mái với Lục Lăng Hằng, sau này nghe nói lúc quay “Đạo phong” quan hệ hai người cũng không tốt lắm, cho nên hôm nay thể hiện ra trước mặt đám đông.

Trương Minh Tước cúi đầu nghe giáo huấn, hần không phản bác gì, nhưng ánh mắt hiển nhiên không phục.

Lúc này đạo diễn chương trình đi tới: “Minh Tước, Lăng Hằng, đừng thay quần áo vội, quay lại cảnh hai người đánh nhau đi.” Ban này quay đạo diễn đã thấy không ổn, chỉ là không thể cắt ngang chương trình cho nên không nói. Họ mời diễn viên đánh trận trên sân khấu là để các anh đẹp trai đánh nhau thể hiện kỹ năng thu hút khán giả chứ không phải để khán giả xem đánh nhau. Ban này hai người đánh quá ác liệt, có vài động tác Trương Minh Tước đánh Lục Lăng Hằng thật, nếu cho phát sóng đạo diễn sợ sẽ bị chỉ trích.

“Ban này quay không tốt sao?” Chương Nghiễm Tài chen vào nói, “Hiệu quả đánh tốt thế cơ mà.”

Đạo diễn nói: “Quay lại một lần nữa đi, để ra hiệu quả như khi luyện tập ấy.”

Mã Du cũng gật đầu: “Quay lại đi, Trương Minh Tước cậu tự biết chừng mực vào.”

“Thật sự xin lỗi đạo diễn.” Chương Nghiễm Tài thành thật xin lỗi, “Minh Tước còn phải lên máy bay về đoàn phim, bảy giờ bay, sắp không kịp rồi.”

Đạo diễn nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn sáu giờ, đúng là không kịp quay lại. Ông bối rối hỏi: “Không thể đổi giờ bay được sao?”

“Lịch làm việc của Trương Minh Tước rất kín, chỉ xin nghỉ được một vài giờ, tối về còn phải quay một cảnh đêm, cả đoàn phim đang chờ cậu ấy, hôm nay không ở lại được.”

Đạo diễn dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Mã Du.

Mã Du có thể làm gì, anh cũng mong Trương Minh Tước quay lại, nhưng anh không phải quản lý của Trương Minh Tước, bởi vậy không thể làm gì hơn là đen mặt không nói lời nào.

“Ngại quá đạo diễn Ngưu, giờ chúng tôi phải đi rồi. Hôm nay trạng thái Minh Tước không tốt, đi về tôi sẽ nhắc cậu ấy. Hôm nào mời đạo diễn ăn cơm.” Chương Nghiễm Tài nháy mắt ra hiệu với Trương Minh Tước, ý bảo hần mau đi thay quần áo.

Hừ, đây là đến mắng cũng không cho người ta mắng. Mã Du đầy một bụng tức, nhưng không thể cản giờ bay của người ta, đành phải hung tợn cảnh cáo: “Không có lần sau đâu đấy!”

“Em biết rồi anh Mã.” Trương Minh Tước đáp lấy lệ, nhanh chóng thay quần áo chạy ra ngoài.

Đạo diễn không còn cách nào, diễn viên quay chương trình xong nói không có thời gian quay lại, ông cũng không thể ép người ta lại, không thể làm gì hơn là trở mặt nhìn người chạy.

Trương Minh Tước đi rồi, Mã Du quay đầu hỏi Lục Lăng Hằng: “Cậu với Trương Minh Tước xảy ra chuyện gì vậy?”

Chính Lục Lăng Hằng cũng muốn biết đang xảy ra chuyện gì này! Đúng là ban đầu họ không hợp, nhưng anh đã chủ động lấy lòng hòa giải, trước chương trình Trương Minh Tước còn thân thiết kể mấy chuyện thú vị xảy ra khi đóng phim với anh, ai biết được vừa lên sân khấu thái độ đã quay ngoắt 180 độ.

“Tính khí cậu ta thế kia, cậu đừng chọc vào cậu ta, tranh chấp với cậu ta làm cái gì chứ?”

Lục Lăng Hằng cũng có phần tức giận, xoa xoa khuỷu tay mình: “Em có làm gì đâu. Em đâu có chọc cậu ta!”

Mã Du thở dài: “Nói chung mặc kệ cậu ta thế nào, sau này cậu tránh cậu ta đi, đừng lấy đá chọi đá với cậu ta.”

Lục Lăng Hằng nhún nhó: “Em biết rồi.”

Biểu hiện của Lục Lăng Hằng hôm nay không tệ, Mã Du cũng không nói thêm cái gì, chỉ dặn dò vài câu rồi để anh về.

Hôm sau Lục Lăng Hằng tham gia một hoạt động thương mại ở cùng thành phố, sáng ngày thứ ba mới về nhà.

Thẩm Bác Diễn đã hỏi chuyến bay của anh, sáng sớm nhờ người giúp việc đưa Tiểu Công Cầu về, còn sắp xếp xe ra sân bay đón.

Lục Lăng Hằng về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy Tiểu Công Cầu chau chực ngoài cửa, cũng không biết là ngửi được mùi hơi hay là nghe được tiếng bước chân trên người. Thấy chủ nhân trở về, Tiểu Công Cầu mừng rỡ sửa tới sửa lui, muốn được ôm được vuốt ve.

Trước đây Lục Lăng Hằng chưa từng nuôi chó, bình thường đều sống một mình, cảm giác có người.. à không, có chó mừng anh về nhà rất kỳ diệu, khiến anh quên hết mệt mỏi công việc. Anh cúi người ôm Tiểu Công Cầu một cái: “Anh về rồi.”

Tiểu Công Cầu lập tức nhiệt tình liếm lên mặt anh.

Mới ban nãy còn cảm thấy ấm áp cảm động, giờ Lục Lăng Hằng đã bị nước bọt công kích, lập tức biến sắc, ghét bỏ mà đẩy Tiểu Công Cầu ra, vừa tức vừa buồn cười: “Học ai thế không biết! Có biết bắn hay không hả?!”

Tiểu Công Cầu lấy lòng không được đáp lại, trái lại còn bị mắng, tủi thân quỳ xuống đất kêu ư ử.

Lục Lăng Hằng nghĩ lại, hình như đây là bản tính của loài chó, cũng không phải học của ai. Anh lại nhớ tới hai hôm trước bị Thẩm Bác Diễn đè xuống sofa bôi đầy nước bọt lên mặt mình, dở khóc dở cười: “Không phải mày học theo hần, là hần học theo mày! Mày với hần mau đi kết bái với nhau đi!”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tiểu Công Cầu hiếu kỳ nghiêng đầu một chút.

Lục Lăng Hằng vừa về nhà, cởi quần áo ra chuẩn bị tắm, mới cởi được cái áo khoác thì Thẩm Bác Diễn đã gọi tới.

Thẩm Bác Diễn: “Em về nhà chưa?”

Lục Lăng Hằng: “Vừa về xong.”

Thẩm Bác Diễn: “Anh đang làm việc ở ngoài, xong việc sẽ về, lát nữa cùng nhau ăn đi.”

Lục Lăng Hằng: “Ừ.”

Lục Lăng Hằng muốn cúp máy, Thẩm Bác Diễn lại không chịu cúp: “Quân Càn.. anh rất nhớ em.”

Lục Lăng Hằng không nói gì nhìn trần nhà: “Mới đi được có hai ngày.”

Thẩm Bác Diễn bất chấp đáp: “Hai ngày anh cũng nhớ.”

Lục Lăng Hằng bất đắc dĩ: “Lát nữa là có thể gặp rồi, lát gặp nói chuyện sau.”

Thẩm Bác Diễm: “Ừ, moahhh.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

“Moahhhh?”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật, không sao nói ra miệng.

Thẩm Bác Diễm vô cùng cố chấp: “Moahhh? Moahh? Moahhhhh đâu?”

Da gà da vịt trên người Lục Lăng Hằng nổi hết lên, để nhanh chóng cúp máy, anh bắt đầu dĩ hã miệng: “M...mo...moah.”

Cúp điện thoại rồi, Thẩm Bác Diễm hết sức hớn hở mà hôn gió với cái điện thoại, sau đó hẩn bỏ điện thoại vào túi, hạ cửa xe, lạnh lùng ngoắc tay với người ở bên ngoài: “Tài xế, lên xe đi thôi.”

Tài xế của anh vội vã mở cửa vào trong xe. Lúc khởi động xe, tài xế liếc nhìn Thẩm Bác Diễm qua gương chiếu hậu, không khỏi cảm khái: Gần đây Thẩm nhị thiếu gia đúng là rất thay đổi, trước đây gọi điện thoại cho hồ bằng cầu hữu, bàn đi đâu tiêu dao cũng đâu có đề phòng người. Giờ bắt đầu lo chuyện công ty, gọi điện thoại đều đuổi mình xuống xe, xem ra bàn chuyện cơ mật gì quan trọng lắm. Nhìn bộ dáng đặc ý này, chắc vừa bàn xong một vụ làm ăn lớn! Xem ra nhị thiếu gia nhà mình không làm thì thôi, làm rồi thì ai cũng phải kinh ngạc!

Lục Lăng Hằng vào phòng lấy quần áo để thay, hai ngày Tiểu Công Cầu không gặp chủ nhân, Lục Lăng Hằng đi đâu nó liền theo đấy không rời nửa bước, anh vốn định cho Tiểu Công Cầu vào tắm cùng, không ngờ anh vừa bước tới cửa phòng tắm, Tiểu Công Cầu liền gào một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy, kiên quyết không chịu vào phòng tắm.

Nhà không có người khác, Lục Lăng Hằng sống một mình lâu ngày cũng không có thói quen đóng cửa phòng khi tắm, cứ vậy mà đi vào.

Bởi công việc mà bình thường Lục Lăng Hằng hay phải ở khách sạn, thật ra anh cũng không thích hoàn cảnh ở khách sạn, luôn cảm thấy không an tâm, cho nên mỗi lần về nhà đều tắm cẩn thận rất nhiều lần, từng nơi từng chỗ đều rửa sạch sẽ, làm như vậy khiến anh cảm thấy nguyên khí mất đi đã trở về. Thẩm Bác Diễm nói muốn ăn cơm cùng nhau, nhưng giờ vẫn còn sớm, Lục Lăng Hằng nghĩ hẩn sẽ không về nhanh như vậy, cho nên rất an tâm mà tắm rửa.

Mấy phút sau, Thẩm Bác Diễm xuất hiện trước cửa nhà Lục Lăng Hằng. Hẩn muốn gặp Lục Lăng Hằng chết đi được, nhà mình không về mà lập tức đi tới bấm chuông cửa nhà Lục Lăng Hằng. Nhưng hẩn bấm chuông vài lần, ở ngoài cửa đợi một phút đồng hồ mà không thấy ai đi ra mở cửa.

Cửa phòng khóa mật mã, đây vốn là nhà của Thẩm Bác Diễm, hẩn chỉ suy nghĩ trong chốc lát, mở cửa ra đi thẳng vào.

Trong phòng khách, Tiểu Công Cầu đang nằm úp sấp nghỉ ngơi trên sofa, Thẩm Bác Diễm nhìn quanh, không thấy Lục Lăng Hằng đâu, không khỏi buồn bực trong lòng. Không phải vừa nói đã về rồi sao? Chẳng lẽ lại đi rồi?

Trong phòng tắm, Lục Lăng Hằng đang tắm lần thứ hai cho mình. Anh tắm rửa vô cùng cẩn thận, bởi bị anh cạ vài cái nên cậu em có xu thế ngẩng đầu, càng tiện cho anh tắm rửa. Lục Lăng Hằng cảm cậu em của mình xoa loạn, rửa sạch từng chỗ một.

Thẩm Bác Diễm rót cho mình cốc nước, mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng nhỏ, hẩn liền kêu tên Quân Càn đi vào, đi tới cửa phòng tắm.

Lục Lăng Hằng đang thanh tẩy cho cậu em đến là cao hứng, cúi đầu chăm chú nhìn cậu em của mình, đột nhiên nghe thấy ‘choang’ một tiếng, có thứ gì đó bị vỡ.

Lục Lăng Hằng vội quay đầu lại, đối diện với ánh mắt Thẩm Bác Diễm vừa tuột tay làm vỡ cốc. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều bị đối phương làm cho kinh sợ! —— Khác ở chỗ, Lục Lăng Hằng bị dọa đến mềm nhũn, Thẩm Bác Diễm thì hẩn tới cứng lên.

62. Chương 62: Thắm Bác Diễn Cười Nhẹ Hai Tiếng, Cúi Người Xuống In Dấu Môi Lên Ngực Lục Lăng Hằng

– Thắm Bác Diễn cười nhẹ hai tiếng, cúi người xuống in dấu môi lên ngực Lục Lăng Hằng.

Thắm Bác Diễn nuốt nước miếng, mắt dán chặt vào nơi Lục Lăng Hằng đang nắm, mắt lóe lên tia tham lam, quả thực như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Lăng Hằng.

Bầu không khí ngưng trệ mấy giây, Lục Lăng Hằng cảm vùi hoa sen che nơi quan trọng của mình, sụp đổ mà quát rống lên: “ANH CÒN NHÌN! MAU RA NGOÀI!!!”

Lúc này Thắm Bác Diễn mới tỉnh mộng, đỏ mặt ậm ừ một tiếng, lưu luyến không muốn rời đi.

Lục Lăng Hằng còn chưa hết hoảng hồn, cảnh giác nhìn chòng chọc cửa phòng tắm, đợi một hồi, thấy Thắm Bác Diễn đi thật rồi, lúc này mới cúi đầu vội vã kiểm tra cậu em của mình vừa bị Thắm Bác Diễn dọa đến mềm nhũn.

Em ơi em à em có khỏe không? Em ơi em đang hôn mê sao? Em không thể xảy ra bất cứ chuyện gì! Em ơi em mau tỉnh lại đi! Anh còn cần em mà!!

Dần dần, cậu em dần khôi phục ý thức, từ từ ngẩng đầu lên.

Lục Lăng Hằng còn chưa kịp thở phào xong, đột nhiên nghe thấy một tiếng ho khan, anh quay đầu nhìn lại, Thắm Bác Diễn thế mà lại xuất hiện ngoài cửa phòng tắm, trong tay còn cầm chổi và xẻng.

Cậu em vừa mới có chút ý thức lại bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Lục Lăng Hằng ()

“Em, em cứ tắm tiếp đi.” Mặt Thắm Bác Diễn đỏ như gan heo, lại giả bộ nghiêm túc, “Anh quét vụn thủy tinh, tránh cho lát nữa em ra ngoài dẫm phải.”

Lục Lăng Hằng phát điên rống to hơn: “THẮM BÁC DIỄN!!!”

“Có.” Thắm Bác Diễn lập tức đứng nghiêm.

“PHẢN RA NGOÀI !!! — ĐÓNG CỬA VÀO!!!”

Lão bà đại nhân nổi giận, Thắm Bác Diễn lập tức lẩn đi.

Giờ Lục Lăng Hằng đâu còn tâm tư tắm, anh nhanh chóng rửa hết bọt xà phòng trên người, năm phút sau đã mặc quần áo tử tế đi ra.

Thắm Bác Diễn đang ở trong phòng uống nước đá, thấy Lục Lăng Hằng đi ra, vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, tựa như không xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng đôi tai đỏ bừng đã bán đứng tâm tư hẩn.

“Làm việc thuận lợi chứ?” Thắm Bác Diễn đặt cốc xuống hỏi.

Lục Lăng Hằng đen mặt ngồi xuống đối diện hẩn. Anh phải nhân cơ hội này để ra quy tắc cho cẩn thận, nếu không cứ tiếp tục như này, sau này sao anh yên ổn được cơ chứ?

“Sao vào mà không gõ cửa?!”

Mắt Thắm Bác Diễn đảo khắp nơi: “Có gõ, tại em đang tắm, không nghe thấy.”

Lục Lăng Hằng trợn mắt trừng hẩn: “Thế nên anh tùy tiện vào xem em tắm?!”

Thắm Bác Diễn nhỏ giọng giải thích: “Anh không biết em đang tắm.. Với lại đều là đàn ông con trai mà, cũng đâu phải chưa nhìn qua..” Lần trước Lục Lăng Hằng uống say hẩn giúp anh tắm mà! Nhưng nhìn Lục Lăng Hằng làm chuyện tình thú như vậy thì đây đúng là lần đầu tiên, vừa nhớ lại hình ảnh ban nãy, Thắm Bác Diễn đã cảm thấy máu nóng toàn thân chạy rần rần xuống dưới thân.

Lục Lăng Hằng đang muốn phát điên, đột nhiên Thẩm Bác Diễn á một tiếng, nắm lấy tay anh: “Tay em làm sao vậy?”

Trong nhà có hệ thống sưởi hơi, Lục Lăng Hằng tắm xong mặc áo ngắn tay đi ra, Thẩm Bác Diễn thấy trên tay anh có vết bầm.

Vết bầm đen này là lúc tham gia chương trình Trương Minh Tước đá anh bị thương, hai ngày còn chưa hết bầm. Lục Lăng Hằng hơi nhú mày lại không nói gì: “Không sao, không cần thận nên bị bầm thôi.”

Bị Trương Minh Tước gây khó dễ, Lục Lăng Hằng cũng không định nói, mà thật sự cũng không có gì để nói, lúc quay chương trình biểu diễn màn đánh nhau, nhưng không cần thận trong lúc diễn bị thương, nói ra cũng thấy chuyện rất nhỏ, huống hồ anh cũng không bị thương nặng gì.

Thẩm Bác Diễn xoa xoa vết thương của anh: “Còn đau không?”

“Không đau.”

Mặc dù Thẩm Bác Diễn rất đau lòng, nhưng đều là đàn ông, chút thương tích này không đến mức chuyện bé xé ra to. Hắn đứng lên nói: “Anh đã bảo giúp việc làm cơm xong, qua nhà anh ăn đi. Anh về thay quần áo trước, em sấy khô tóc đi rồi sang.”

“Ừ.” Lục Lăng Hằng xoay người lại tiến vào phòng tắm. Đến khi cầm máy sấy tóc lên, anh mới nhớ ra mình đang muốn giáo huấn Thẩm Bác Diễn mà, sao đề tài lại chuyển ngoặt thế này?

Lục Lăng Hằng sấy khô tóc, đổ đầy thức ăn cho chó cho Tiểu Công Cầu, lúc này mới đi sang nhà bên cạnh. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ấn chuông cửa xong, Lục Lăng Hằng đứng yên lặng ngoài cửa đợi, mấy giây sau, cửa phòng mở ra, Lục Lăng Hằng còn chưa kịp phản ứng đã bị người bên trong kéo mạnh vào.

“Rầm!” Cửa phòng đóng sập lại, Lục Lăng Hằng bị dè vào cửa, Thẩm Bác Diễn cầm tay anh giữ lên đỉnh đầu, như lang như hổ mà hôn lên.

Môi Thẩm Bác Diễn dày, quần lấy môi Lục Lăng Hằng rồi mút vào, đầu lưỡi thử thăm dò mà cạy răng Lục Lăng Hằng ra. Lục Lăng Hằng bị hắn đột nhiên bạo phát dọa sợ, đang định tức giận răn dạy, răng vừa mở ra, Thẩm Bác Diễn lại thừa dịp mà tiến vào, quần lấy đầu lưỡi anh dây dưa.

Lục Lăng Hằng muốn đẩy hắn ra ngoài, không ngờ mình làm vậy là đưa dê vào miệng cạp. Thẩm Bác Diễn ngoan ngoãn lui về, nhân cơ hội này mà ngậm môi lưỡi anh, dịu dàng hôn liếm.

“ỪM!!!” Lục Lăng Hằng kháng nghị khê hô, nhìn chòng chọc Thẩm Bác Diễn.

Nhưng Thẩm Bác Diễn nào thấy được ánh mắt cảnh cáo của Lục Lăng Hằng. Hắn hôn vô cùng say sưa, hai mắt nhắm lại, lông mi run nhẹ nhẹ, thành kính như một lời khẩn cầu.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng buông đầu lưỡi đã tê dại của Lục Lăng Hằng ra, dọc theo gò má anh mà hôn tới vành tai, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh: “Quân Càn... Anh nhớ em muốn chết..” Giọng Thẩm Bác Diễn khàn khàn, nặng nề thì thào.

Vốn là Lục Lăng Hằng muốn phát hỏa, nhưng vành tai lại là chỗ mẫn cảm của anh, bị Thẩm Bác Diễn hôn như vậy, cả người liền mềm nhũn, hơn nữa lại phát ra thanh âm từ tính khiêu gợi, cơn tức trong bụng cũng bay sạch.

“Anh không thể bình thường hơn một chút à?!” Lục Lăng Hằng oán giận, “Suýt chút nữa bị anh dọa đến phát bệnh.”

Thẩm Bác Diễn cười nhẹ hai tiếng, cúi người xuống in dấu môi lên ngực Lục Lăng Hằng. Trước đây Lục Quân Càn bị bệnh tim, lời nói hành động của hắn đều vô cùng cẩn thận, không bao giờ đứng sau lưng vỗ vai Lục Quân Càn, luôn phải đi vòng lên trước mặt nói chuyện với anh. Nhưng hôm nay anh không còn bị bệnh tim, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng dám làm chuyện mình mong làm lâu rồi nhưng không có can đảm.

Bầu không khí mập mờ như này có phần nguy hiểm, Lục Lăng Hằng cảm nhận được tim mình đang đập thình thịch, anh vội tránh Thẩm Bác Diễn, làm bộ không có chuyện gì vào trong phòng: “Có những món gì?”

Thẩm Bác Diễn theo sau lưng anh, đi tới trước bàn, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh, tì cằm lên hóm vai anh: “Làm những món em thích.”

Đột nhiên Lục Lăng Hằng nở nụ cười. Thẩm Bác Diễn như này, giống hệt Tiểu Công Cẩu ban nãy hoan nghênh anh về nhà, một tác cũng không rời mà bám theo sát anh, quả thật hận không thể dán vào người anh. Trước nay Lục Lăng Hằng luôn bận bịu công việc, chưa từng yêu đương thật sự một lần nào, anh tưởng rằng những thứ này cũng giống như trong phim, nếu có người yêu cũng chỉ giúp đỡ nhau về nhu cầu sinh lý, sao có thể cả ngày dính chung một chỗ được? Nhưng ánh mắt quyến luyến của Thẩm Bác Diễn khiến lần đầu tiên anh hiểu được cái gọi là thâm tình. Đột nhiên anh nhớ tới ánh mắt mình nhìn diễn viên nữ khi diễn, sự say đắm, chuyên chú, anh cứ ngỡ đó đủ thâm tình chân thành rồi, nhưng hóa ra đều rất hời hợt.

“Sao?” Thẩm Bác Diễn phát hiện Lục Lăng Hằng ở trong lòng nhìn mình không nói lời nào, tò mò hỏi, “Em đang nghĩ gì thế?”

“Em đang nghĩ, bảo sao đạo diễn nói em diễn không có tâm.”

“Hử?” Thẩm Bác Diễn mờ mịt.

Lục Lăng Hằng lại nhớ tới lời Sở Y Na nói hôm đó. Muốn diễn tốt những vai khác nhau, phải hiểu rõ những con người khác nhau, thể nghiệm những tình cảm khác nhau. Diễn xuất của anh bình thường, là bởi anh không có kinh nghiệm, chỉ có thể chọn phương thức bảo thủ để diễn, cho nên không có đột phá gì. Có lẽ, đúng là phải yêu đương một lần mới hiểu.

“Không có gì, ăn cơm thôi.” Lục Lăng Hằng cười cười, nhẹ nhàng đẩy tay Thẩm Bác Diễn ra, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Hai người chuyện trò những việc xảy ra gần đây, Lục Lăng Hằng hỏi: “Ba anh thế nào rồi?”

Thái độ Thẩm Bác Diễn so với hai tháng trước khi mới phát hiện cha bị bệnh ung thư thoải mái hơn nhiều: “Tình hình vẫn ổn, hôm trước vừa hóa trị xong một đợt, giờ đang ở nhà nghỉ ngơi, tới bệnh viện khám theo định kỳ.”

Lục Lăng Hằng nghe được tin tốt, cũng vui vẻ theo: “Vậy thì tốt rồi.”

Thẩm Bác Diễn nói: “Ý chí của ba anh rất kiên định, cho nên khôi phục khá tốt. Nhưng mà..”

Lục Lăng Hằng thấy hần nhủ mày, vội hỏi: “Nhưng mà làm sao?”

Giờ Thẩm Bác Diễn chỉ mong cha có thể dưỡng bệnh thật tốt, nhanh chóng khỏe mạnh lại. Ông phải tới bệnh viện khám định kỳ, nếu phát hiện khối u không di căn, như vậy coi như qua một cửa ải khó khăn, một khi khối u di căn thì tình hình sẽ rất nghiêm trọng. Giờ cha không nên lo toan cái gì, tốt nhất là ra nước ngoài nghỉ phép, giữ vững tâm lý vui vẻ thoải mái mỗi ngày. Nhưng chuyện lại không đơn giản như vậy.

Tâm tình Trâu Tinh Tinh bây giờ rất phức tạp, vừa mong chồng mình có thể tĩnh dưỡng cho thật tốt, cũng vừa mong chồng có thể quay lại làm việc. Khoảng thời gian ông Thẩm nhập viện này, chuyện nội bộ tập đoàn Thẩm thị về cơ bản đều vào tay Thẩm Thanh Dư, mặc dù Trâu Tinh Tinh muốn Thẩm Bác Diễn mau chóng tiếp quản việc của tập đoàn, nhưng Thẩm Bác Diễn cũng tự thấy mình không có quyền hành gì, Thẩm Thanh Dư cũng không có ý phân quyền cho hắn. Thẩm Bác Diễn không quá quan tâm, dù sao hắn cũng không muốn tranh giành với anh trai, mong có thể mau chóng thành lập công ty của mình, nhưng đây không phải điều Trâu Tinh Tinh muốn, bà mong chồng mình giữ quyền hành trong tay, đưa Thẩm Bác Diễn vào nòng cốt công ty. Giờ Trâu Tinh Tinh dự dõ mong chồng quản công việc, khiến tất cả mọi người đều rất đau đầu.

Thẩm Bác Diễn khẽ thở dài, lại cười rộ lên: “Không có gì. Ăn đi.”

63. Chương 63: Khiến Anh Phải Ai U Đừng Mà Đừng Mà Nhanh Lên Một Chút Nhanh Lên Một Chút Chồng Ơi Chồng Ơi Muốn Chết Mu

– Khiến anh phải ai u đừng mà đừng mà nhanh lên một chút nhanh lên một chút chồng ơ chồng ơ muốn chết muốn chết.

Hiếm có khi Lục Lăng Hằng rảnh rỗi, Thẩm Bác Diễn cũng không có việc gì để làm, buổi tối hai người cùng ở trong nhà xem phim.

Lúc xem phim Thẩm Bác Diễn không an phận chút nào, hết kéo ngón tay Lục Lăng Hằng cầm nắm, lại kéo anh vào lòng ngửi mùi tóc, về phần phim chiếu gì, Thẩm Bác Diễn không quan tâm chút nào.

Cảnh tượng như này, Thẩm Bác Diễn đã mong ngóng lâu rồi, cuối cùng hôm nay mong muốn cũng thành sự thật, hẳn lại cảm thấy không chân thực, sợ buông tay ra người trong lòng sẽ hóa thành bọt nước.

Tiểu Công Cầu cũng nhảy lên sô pha, nằm xuống bên người Lục Lăng Hằng, thi thoảng lại cọ cọ vào người anh.

Lục Lăng Hằng rất ngoan ngoãn ôn thuận. Anh đã quyết định sẽ yêu đương thật tốt, thế nên quyết định phối hợp với Thẩm Bác Diễn, làm những chuyện mà người yêu nên làm. Nhưng anh dần dần phát hiện công lực được một tác lại tiến một thước của Thẩm Bác Diễn quá lớn, ôm ôm ấp ấp một lúc, Thẩm Bác Diễn đã mò tay vào trong quần áo anh.

Họ đang xem bộ phim đạt giải Oscar, phim rất hay, Lục Lăng Hằng xem rất nhập tâm, bởi vậy nên tuy Thẩm Bác Diễn khiến anh nổi da gà, anh vẫn chịu đựng, mặc Thẩm Bác Diễn làm.

Nam chính nữ chính trong phim bắt đầu hôn môi. Phim Âu Mỹ không tốt nhất là ở điểm này, cảm tình không hàm súc một chút nào, vừa nhìn mất đã hôn môi, vừa hôn môi đã lên giường. Đột nhiên hô hấp bên tai Lục Lăng Hằng trở nên nặng nề, chỉ nghe thấy “Gâu” một tiếng, Tiểu Công Cầu bị Thẩm Bác Diễn đập một cái từ trên ghế sô pha lăn xuống dưới, Lục Lăng Hằng thì bị Thẩm Bác Diễn ấn xuống ghế sô pha.

Hừ, phim này anh chưa từng xem. Cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng không thể nhịn được nữa: “Rốt cuộc anh có xem phim hay không hả?”

“Xem không vào.”

Lục Lăng Hằng nghĩ rằng Thẩm Bác Diễn không thích nội dung bộ phim: “Tại sao?”

Thẩm Bác Diễn suy nghĩ một chút, không biết nên giải thích thế nào, trực tiếp kéo tay anh chạm vào đùi quần mình.

Gấp lúm gấp lúm gấp lúm rồi!

Tay Lục Lăng Hằng chạm phải cái thứ vừa thô vừa cứng, sợ đến rụt tay về. Anh lại bị trình độ vô liêm sỉ của Thẩm Bác Diễn làm cho kinh hãi rồi!

“Như vậy rồi.” Ấy thế mà Thẩm Bác Diễn vẫn rất hùng hồn, “Anh là đàn ông bình thường.”

Đột nhiên Lục Lăng Hằng cảm thấy mình sống hai mươi tám năm chưa từng thấy qua đàn ông bình thường.

“Gâu gâu! Gâu gâu!” Tiểu Công Cầu bất ngờ bị đẩy xuống sô pha rất phẫn nộ, lớn tiếng kêu to kháng nghị.

“Sửa nữa tao cho mày đi tắm!” Thẩm Bác Diễn lạnh lùng uy hiếp.

Vừa nghe thấy hai chữ “đi tắm”, Tiểu Công Cầu lập tức im bật, cụp đuôi ảo não chạy ra ngoài.

Làm vẻ mặt hung thần ác sát dọa Tiểu Công Cầu xong, Thẩm Bác Diễn vừa quay đầu đã lại không biết thể diện nhìn Lục Lăng Hằng: “Quân Càn, thật ra.. anh có thể giúp em.”

Lục Lăng Hằng không hiểu: “Giúp em?”

Thẩm Bác Diễn từ từ chạm tay lên nơi nhạy cảm của anh: “Anh thấy em ở trong phòng tắm tự làm rồi.” Hắn dừng lại một chút, nghĩ tới hình ảnh khiến máu nóng sôi trào kia, phải hít sâu một hơi để mình tỉnh táo lại, “Anh có thể giúp em.” Nói rồi nắm lấy chỗ mẫn cảm của Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng kinh ngạc cong lên như may bay của mình, mặt đỏ lên: “Lúc đó em..”

Thẩm Bác Diễm không cho anh giải thích, trực tiếp hôn môi anh.

Chỉ trong chớp mắt, Thẩm Bác Diễm đã kéo khóa cởi quần của Lục Lăng Hằng, mò tay vào trong, tìm kiếm phía sau anh.

Lục Lăng Hằng giùng giàng giữ lấy bàn tay không biết xấu hổ của Thẩm Bác Diễm, ngẩng đầu lên há to miệng thở hổn hển: “Đừng.. nhanh quá..”

Anh chưa từng yêu đương với người cùng giới, thậm chí còn chưa từng thích đàn ông, lần này chấp nhận Thẩm Bác Diễm anh cũng phải chuẩn bị tâm lý suốt mấy tháng trời, cũng bởi vì anh có hảo cảm với Thẩm Bác Diễm mà thôi. Hôn môi, ôm, gần gũi thân mật, Thẩm Bác Diễm khó có thể kìm nén được,.. bởi tình cảm này đã ẩn giấu trong lòng hắn suốt ba năm, mà mãi gần đây Lục Lăng Hằng mới tự thuyết phục mình buông bỏ phòng ngự mà chấp nhận. Một người hai mươi tám tuổi, đã không còn thuần khiết thiếu tự nhiên trong tình cảm, nhưng vừa mới nếm trải đã làm tới bước cuối cùng, anh vẫn có phần sợ hãi.

Thẩm Bác Diễm dừng động tác, thấy anh nhú mày, lập tức rút tay về. Hắn hôn lên khoe môi Lục Lăng Hằng: “Dùng tay có được không?”

Lục Lăng Hằng do dự. Anh cảm nhận được nơi đó của Thẩm Bác Diễm đã cứng đến nóng lên, biết hắn chịu đựng cũng rất vất vả, nội tâm giằng giụa một lúc, thầm nghĩ dù sao cuối cùng vẫn phải làm đến bước này, vì vậy đành nói: “Được rồi..”

Huuu yeahhhh!

Lập tức xông tới mằn qua mằn lại Lục Lăng Hằng như vậy như vậy như vậy như vậy, khiến anh ai u dừng mà dừng mà nhanh lên một chút nhanh lên một chút chồng ơi chồng ơi muốn chết muốn chết, vất khô anh, vất khô mình, hai người mềm nhũn như nước tan hợp cùng nhau — đây là tất cả những gì Thẩm Bác Diễm nghĩ trong đầu.

Thực tế, lòng hắn lúc này đã sớm nóng như lửa đốt, nhưng lại không biểu hiện ra bên ngoài, mà vẫn dịu dàng giúp Lục Lăng Hằng tiến vào trạng thái. Hắn hôn từ vành tai anh xuống cổ, lại trườn xuống dưới, vén áo hôn lên lồng ngực anh, răng nhẹ nhàng cắn mặt trời nhỏ. Hô hấp Lục Lăng Hằng dần trở nên dồn dập, người cũng dần căng cứng.

Thẩm Bác Diễm không ngừng vuốt ve anh, giúp anh thả lỏng người, lại nắm tay anh, nhẹ nhàng liếm kẽ ngón tay.

Ngón tay truyền tới cảm ướt át ngứa ngáy, Lục Lăng Hằng cảm thấy cả người mình đang rục rịch có phản ứng. Anh thấy có phần xấu hổ, liền cười cười đổi đề tài: “Anh có vẻ thành thạo nhỉ. Có kinh nghiệm lắm à?”

Cả người Thẩm Bác Diễm cứng đờ, cười ha hả một tiếng, từ chối trả lời câu hỏi này, ngậm ngón tay anh vào.

Lục Lăng Hằng nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mấy cái này thì thành thạo thế, nhưng sao hôn kém vậy?”

Thẩm Bác Diễm không phục, mơ hồ hỏi: “Em hôn giỏi lắm à?”

Lục Lăng Hằng khiêm tốn: “Cũng không, em đã yêu đương bao giờ đâu, lúc quay cảnh hôn chỉ biết làm thế nào nhìn đẹp mắt.”

Thẩm Bác Diễm buông tay anh ra: “Thế em hôn anh thử xem nào.”

Lục Lăng Hằng nhìn hắn chăm chú một lúc, gơ cánh tay lên ôm hắn, kéo đầu hắn xuống, dịu dàng mà mạnh mẽ hôn lên môi hắn, lần đầu tiên hôn môi mà anh làm chủ đạo.

Một lát sau.

Thẩm Bác Diễm mềm nhũn ngã trên người Lục Lăng Hằng, nửa phần khí lực cũng không có. Da đầu tê rần! Ngón chân khô teo! Cả người mềm nhũn! Hắn lẩm bẩm nói: “Đợi.. đợi một lát, anh ngất mất...”

Lục Lăng Hằng: “...”

Lời ban nãy cũng không phải Lục Lăng Hằng giả vờ khiêm tốn, sự nghiên cứu của anh về hôn môi chỉ dừng lại ở làm sao lúc lên màn ảnh cảnh đẹp nhất, nhưng chỉ nhẹ nhàng hôn liếm thể thôi mà cũng đủ làm Thẩm Tiểu Cầu ngây thơ xụi lơ. Không cần kỹ xảo gì, chỉ cần Lục Lăng Hằng chủ động hôn hân cũng đủ khiến chân hân mềm nhũn, đúng là fan nào tàn mà.

Nhưng đến khi tỉnh táo lại rồi, Thẩm Bác Diễn cảm thấy ban nãy quá mất mặt, lập tức giành lại quyền chủ động, khơi dậy hứng thú cho Lục Lăng Hằng xong, hân lập tức bắt đầu đùa bỡn với cậu em của anh trong tay mình. Tuy hôn không được, nhưng công phu tay hân rất điêu luyện, cuộc đời xử nam hai mươi tám năm của hân, mấy ngàn đêm tịch mịch cô đơn, hân chỉ có mỗi bàn tay phải bầu bạn, khiến kỹ năng tay phải của hân được luyện tới mức cấp.

Mấy phút sau, cả người Lục Lăng Hằng đã ửng hồng, ánh mắt mê man, bắt đầu rên rỉ: “Mau, sắp tới...”

Thẩm Bác Diễn cảm thấy thành tựu vô cùng, động tác dần tăng nhanh, định khiến anh phải quỳ gối dưới tay mình.

Cảm giác tê sướng chạy dọc sống lưng Lục Lăng Hằng, mắt thấy sắp lên đỉnh, vui sướng đang kéo tới...

“Gâu ——!” Một cục bông màu đen đột nhiên chui lên, đặt mông ngồi chồm chệ trên ngực anh, khiến tất cả khoái cảm trong lòng anh suýt chút nữa hóa thành một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Tiểu Công Cầu trốn trong phòng một hồi, không bị dọa tởm nữa, liền lớn gan chạy ra ngoài, vừa hay nhìn thấy các chủ nhân đang chơi cùng nhau đến là vui vẻ mà không cho bạn chơi cùng, bạn vội vã xông lên chen giữa hai chủ nhân: “Gâu gâu ——!” Cho em chơi cùng với!!

Bởi quá tập trung, không ai biết Tiểu Công Cầu đã đến gần từ lúc nào, đến Thẩm Bác Diễn cũng giật nảy mình, lập tức tát Tiểu Công Cầu bốp một cái từ trên người Lục Lăng Hằng rơi xuống đất, hân cúi đầu nhìn, bàn tay phải của mình trống rỗng —— Cậu em của Lục Lăng Hằng đã hôn mê!!!

Thẩm Bác Diễn vô cùng sợ hãi, vội vàng vỗ vỗ nó, lắc lắc nó, bấm捏 nó: Em ơi mau tỉnh lại tỉnh lại đi, còn chưa hoàn thành mà.. em không thể cứ như vậy mà buông xuôi nhân gian!!!

Mặt Lục Lăng Hằng tái xanh ôm lấy lồng ngực mình. Đúng là điên lên mất! Nuôi hai con chó điên trong nhà, sớm muộn gì anh cũng bị liệt dương!

Hai tuần sau, cuối cùng “Đạo phong” cũng lên sóng ở đài M.

Hôm phim phát sóng, vừa hay Lục Lăng Hằng được nghỉ ngơi, thế nên anh ở nhà xem phim. Thứ nhất là xem mình diễn giúp tăng tỉ số lượt xem, thứ hai là cũng muốn xem phim mình đóng như thế nào.

Tuy là diễn viên, nhưng thật ra chính diễn viên cũng không biết thành phẩm của mình như nào, độ rộng của góc quay, ánh sáng, rất nhiều yếu tố tạo ra hiệu quả cuối cùng. Diễn viên có kinh nghiệm có thể khống chế tốt nét mặt mình, nhưng diễn viên không có kinh nghiệm thậm chí còn bị chính mình trong TV hù. Về phần nội dung phim cuối cùng thế nào, không phải cứ là diễn viên thì sẽ biết, diễn viên chuyên nghiệp trước đó xem qua toàn bộ kịch bản, nhưng lúc quay phim có thể đạo diễn sẽ sửa kịch bản hoặc hậu kỳ sẽ biên tập cắt nối thay đổi, tốt xấu gì cũng biết rõ được cốt truyện; nhưng những diễn viên không chuyên nghiệp, đến kịch bản hoàn chỉnh còn không đọc, quay cái gì thì diễn cái đó, quay xong đến chính bản thân cũng không biết mình diễn hạng người gì. Cho nên nói thế nào đi chăng nữa, xem phim mình đóng cũng là một chuyện rất thú vị.

Một ngày chiếu hai tập phim “Đạo phong”, hai tập đầu nói về Tào Phong trước khi nhập ngũ, không có cảnh của Lục Lăng Hằng. Phải tới tập thứ ba mới có anh. Cho nên lúc Lục Lăng Hằng xem phim, Thẩm Bác Diễn không có hứng thú, ngồi trong phòng lên mạng.

Lúc quảng cáo, Thẩm Bác Diễn chạy ra ngoài, không vui ngồi xuống bên người Lục Lăng Hằng: “Tạo scandal gì cũng được, nhưng sao lại cho scandal xấu về em chứ?”

“Sao?” Lục Lăng Hằng mờ mịt, “Scandal xấu?”

“Em không biết sao? Tạo scandal thì thôi bỏ đi, nhưng sao lại để em cướp bạn gái người ta, đây không phải là cố ý bôi nhọ em sao? Sau này em đừng đồng ý tạo scandal kiểu này nữa!”

Lục Lăng Hằng giật mình: “Em? Cướp bạn gái người ta? Cái gì cơ?”

Thẩm Bác Diễm thấy Lục Lăng Hằng không biết, cũng hơi ngạc nhiên. Lúc trước hần online thấy có người bôi xấu hình ảnh Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng nói là đoàn phim tạo scandal để tuyên truyền, cho nên ban nãy lướt weibo thấy tin hần liền nghĩ là tin tự tạo. Lẽ nào Lục Lăng Hằng không biết mình bị người ta lợi dụng bôi xấu?

Thẩm Bác Diễm lấy di động ra: “Nói em cướp Nhạc Hình Ngọc của Trương Minh Tước, còn có ảnh chụp này...”

Lục Lăng Hằng ghé tới, thấy trên màn hình có ảnh chụp anh ôm Nhạc Hình Ngọc, chính là hôm Nhạc Hình Ngọc sốt cao bất tỉnh phải đưa vào viện.

Nét mặt Lục Lăng Hằng lập tức sa sầm lại.

64. Chương 64: Bôi Xấu

– Bôi xấu.

Cuối cùng thì Lục Lăng Hằng cũng đã hiểu mưu đồ của Trương Minh Tước.

Không nghĩ ngờ gì nữa, scandal này được cố ý tạo ra, nhưng một scandal được tạo ra cũng có nhiều khả năng, một là đoàn phim hoặc ekip lõi nghệ sĩ ra để tạo, lấy tin đồn tình cảm thậm chí những tin bê bối của sao, chỉ cần được dư luận quan tâm, tỷ số lượt xem cao là được, còn việc có ảnh hưởng xấu đến nghệ sĩ, khó vấn hồi hay không, họ không quan tâm, trước đó từng có không ít vụ việc nghệ sĩ bị đoàn phim tung tin đồn ác ý ra; cũng có khả năng là do công ty quản lý và chính nghệ sĩ tự tạo, loại tình huống này thì không có gì đáng lo, dù sao cũng sẽ nghĩ cách rửa oan cho nghệ sĩ, scandal sẽ không làm ảnh hưởng nhiều đến hình ảnh sao nhà mình.

Giờ đang là lúc “Dao phong” lên sóng, dựa theo tình hình chung, vụ bê bối này rất có thể là do đoàn phim tạo ra, hơn nữa ảnh cũng được chụp trong lúc quay phim. Nhưng suy ngẫm cẩn thận lại, Lục Lăng Hằng vô cùng chắc chắn chuyện này là do ekip của Trương Minh Tước giở trò.

Thẩm Bác Diễm nói: “Cái thằng Trương Minh Tước kia còn đăng weibo, “Dù xảy ra bất cứ chuyện gì, trong lòng anh em vĩnh viễn tốt đẹp nhất!”Đậu xanh! Điều thế không biết!”

Lục Lăng Hằng hỏi: “Nhạc Hình Ngọc có lên tiếng gì không?”

Thẩm Bác Diễm lướt một cái: “Hình như không có.”

Lục Lăng Hằng tắt TV, đi vào phòng trong: “Em lên mạng cái đã.”

Thẩm Bác Diễm nhận thấy sắc mặt anh không tốt, theo sau lưng anh hỏi: “Em không biết chuyện này?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Không biết.”

Tạo scandal thường có nhiều bên liên kết lại, ví dụ như tạo tin đồn tình cảm, ekip của nghệ sĩ nam và nghệ sĩ nữ cùng nhau thương lượng xong sẽ phát thông báo, ví dụ như chuyện của Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc, mọi người giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng nếu một bên gặp phải tình huống bất lợi rõ ràng, thì rất có khả năng là do bên còn lại làm chuyện xấu, nghệ sĩ kia bị bôi xấu thê thảm, người được lợi nhất chính là người còn lại.

Tình huống bây giờ, hiển nhiên thuộc về sau, Lục Lăng Hằng trở thành vật hy sinh trong chuyện này. Con bà nó sao tự đứng lại biến anh thành người thứ ba chen ngang hạnh phúc người ta, ăn no rủng mỡ à! Tin đồn này kết hợp với weibo kia của Trương Minh Tước, Trương Minh Tước nghiêm nhiên trở thành chàng trai tốt tình thâm không đổi, còn anh lại trở thành kẻ thứ ba tán tỉnh bạn gái người ta, hơn nữa Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc rất nổi tiếng và được ưa mến, CP của họ cũng rất nhiều fans, một tiểu trong

suốt như Lục Lăng Hằng chen chân vào, hiển nhiên thành bia đỡ đạn cho bọn họ! Sức ép dư luận có thể nghiền chết anh!!

Lục Lăng Hằng mở weibo ra nhìn, quả nhiên anh đang bị hàng ngàn fans hâm mộ chửi rửa, thiếu điều treo anh lên cao lấy roi ra đánh!

Trên Thiên Nhai đã đưa tin về chuyện này, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã có rất nhiều bài viết, các cư dân mạng đua nhau tìm ra “chứng cứ” Lục Lăng Hằng là một tiểu tam không biết xấu hổ cướp bạn gái người khác.

Mấy tháng trước khi “Đao phong” mới đóng máy cũng đã có một tài khoản weibo nói Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc quay phim nây sinh tình cảm, khi đó Lục Lăng Hằng và Mã Du đều cho rằng đối phương cố ý viết bậy câu người xem, hơn nữa khi đó Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc vẫn còn đang rất ‘mặn nồng’, cho nên không ai để trong lòng. mấy tháng này có không ít người đăng lên weibo và các diễn đàn mạng chuyện của Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc, vì không gây ảnh hưởng gì, cho nên ekip của Lục Lăng Hằng căn bản không quan tâm. Giờ thì hay rồi, từng quả mìn được mai phục sẵn cùng nhau phát nổ.

Một người nói, có lẽ là nói bậy. Nhưng rất nhiều người nói, dù cho đều là ‘chúng giả thước kim’, thì cũng không ai đi nghiên cứu xem thân phận và mục đích của “rất nhiều người” kia, hơn nữa còn có ảnh chụp, dù có là giả thì ván cũng đã đóng thuyền. (Chúng giả thước kim: chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn)

“Ờ!” Lục Lăng Hằng tức giận đập bàn. Tuy là anh đã quen bị những người ghét mình bôi xấu, nhưng giờ chẳng hiểu mô tê gì đột nhiên bị người khác dội một gáo nước bẩn cũng sẽ thấy tức giận.

Cái tên Trương Minh Tước kia cũng rất có tâm bày mưu, từ mấy tháng trước đã bắt đầu diễn kịch, lại nhin tới tận bây giờ, để nào nhận hình ảnh người đàn ông thâm tình tốt bụng, đúng là hắn không từ bất cứ thủ đoạn gì!

Thẩm Bác Diễn đứng sau lưng anh nhìn anh xem lướt qua tin tức, dần dần hiểu chuyện đang xảy ra: “Có phải cái tên Trương Minh Tước kia cố ý bôi xấu em không?”

Đúng lúc này điện thoại Lục Lăng Hằng đổ chuông, là Mã Du gọi điện tới, anh lập tức bắt máy.

“Rốt cuộc cậu với Nhạc Hình Ngọc xảy ra chuyện gì vậy? Không phải cậu nói không có quan hệ gì với cô ấy sao? Không phải cậu nói cậu không dây vào Trương Minh Tước sao?” Điện thoại vừa nói máy, Mã Du đã hùng hổ chất vấn. Anh không rõ giữa các nghệ sĩ xảy ra chuyện gì với nhau, nhưng xem tin tức và ảnh chụp kia, tuy anh cũng biết nhất định là do Trương Minh Tước tuồn ra bên ngoài, nhưng anh cũng tin là Lục Lăng Hằng đụng chạm Nhạc Hình Ngọc chọc giận Trương Minh Tước, lần trước Lục Lăng Hằng đã bịa đặt với anh.

“Em với Nhạc Hình Ngọc không có bất cứ quan hệ gì!” Lục Lăng Hằng tức giận rống lại, “Em có bạn trai rồi! Bạn trai em đang ở bên cạnh em!”

Mã Du sững sốt, ngay cả Thẩm Bác Diễn cũng sững sốt.

Mấy giây sau, thái độ của Mã Du hòa hoãn hơn nhiều: “Thật sao? Thế ảnh cậu ôm Nhạc Hình Ngọc là làm sao?” Chính anh cũng là gay, trước không biết xu hướng giới tính Lục Lăng Hằng, giờ nghe Lục Lăng Hằng nói vậy, cũng đã tin tám phần mười.

Lục Lăng Hằng hít sâu, để mình bình tĩnh trở lại, giải thích chuyện ngày đó sức khỏe Nhạc Hình Ngọc không tốt.

Mã Du nghe xong im lặng thật lâu, hỏi: “Cậu đảm bảo cậu không bịa chuyện chứ? Nếu cậu gạt tôi, không ai có thể giúp được cậu đâu!” Giới giải trí tốt xấu lẫn lộn, rất nhiều nghệ sĩ miệng đầy dối trá, ngay cả người đại diện và trợ lý của mình cũng bị lừa.

Lục Lăng Hằng thở dài. Anh có thể hiểu suy nghĩ của Mã Du lúc này, tất cả bằng chứng bây giờ đều gây bất lợi cho anh. Mà anh ngoại trừ nói miệng ra thì không có bất cứ chứng cứ nào, Mã Du không tin tưởng anh cũng là bình thường.

Thẩm Bác Diễn vừa bị điểm danh vội vã vươn tay ra muốn nhận máy giải thích giúp anh. Nếu có hẳn nói giúp, có lẽ Mã Du sẽ tin tưởng lời nói của Lục Lăng Hằng hơn, nhưng Lục Lăng Hằng đẩy tay hẳn ra, ý bảo hẳn đừng can dự vào. Lục Lăng Hằng bình tĩnh hỏi: “Sao anh lại tin tưởng Trương Minh Tước chứ không tin em?”

Mã Du ngẩn ra. Lục Lăng Hằng lại còn dám hỏi ngược lại?

Nhưng mà Lục Lăng Hằng lập tức nói tiếp: “Bởi vì dư luận đúng không? Vậy dư luận nói gì cũng là thật sao?”

Mã Du không thể tin nhìn điện thoại. Lục Lăng Hằng đang muốn nói gì?

“Dư luận không phải sự thật, khán giả cũng không phải cảnh sát, nhưng với khán giả, sự thật không quan trọng, ý kiến đám đông mới quan trọng. Cho nên dù sự thật tốt xấu thế nào, chúng ta cũng phải dẫn dắt lời kéo dư luận. Em và Nhạc Hình Ngọc không có bất cứ chuyện gì, cho nên dù các anh có tin hay không, cũng hãy dựa vào lập trường này để lời kéo dư luận.”

“Cậu...” Lần này Mã Du ngây hẳn ra. Câu nói này vô cùng quen thuộc, đó là lời anh từng nói với Lục Quân Càn.

Khi đó Lục Quân Càn mới debut không bao lâu, còn không biết đối phó sao với giới truyền thông. Có một lần vì ekip làm việc không bàn đã đồng ý mở một cuộc phỏng vấn với giới truyền thông, các ký giả truyền thông đến đợi mấy giờ, vô cùng tức giận, đi về lập tức viết bản thảo bôi xấu Lục Quân Càn, đủ chuyện thật giả lẫn lộn, ngay cả chuyện Lục Quân Càn lái xe không cẩn thận vượt đèn đỏ cũng bị viết vào, nói là từ khi nổi tiếng anh liền không coi ai ra gì, ảnh hưởng không nhỏ tới hình tượng của anh khi đó. Mà lúc đó Lục Quân Càn không có nhiều kinh nghiệm, chỉ vài chuyện bôi xấu này thôi cũng đủ khiến anh ăn không ngon ngủ không yên, bởi vì có một số việc tuy không phải anh cố tình làm nhưng lại trở thành nhược điểm, khiến anh dẫn đo đến giải thích cũng không biết giải thích thế nào. Lúc đó Mã Du đã nói như vậy để an ủi anh, cuối cùng dùng quan hệ xã hội để đảo chiều hình ảnh Lục Quân Càn.

Mã Du hồi tưởng lại chuyện cũ, cũng thở dài. Lần trước cha của Lục Quân Càn gây chuyện với anh, tuy trên bề nổi là Thẩm Bác Diễn giải quyết, nhưng vì tin tưởng mà Thẩm Bác Diễn nói cho anh biết quyền nhật ký kia thật ra là Lục Lăng Hằng tìm được, mấy lời kia có lẽ cũng là Lục Quân Càn nói cho Lục Lăng Hằng, tình cảm anh em họ thật sự thân thiết. Vừa nghĩ tới Lục Quân Càn, Mã Du liền buồn bã, không khỏi nghĩ cho Lục Lăng Hằng, muốn đối tốt với anh hơn.

“Được rồi.” Mã Du nói, “Chúng ta là một ekip, tôi sẽ tận lực giúp đỡ vì cậu, cậu cũng đừng giấu diếm gì tôi.”

Tuy với khán giả mà nói sự thật không quan trọng, nhưng nếu ngay cả người đại diện và ekip PR cũng bị nghệ sĩ lừa, vậy đúng là tìm đường chết. Ví dụ như rõ ràng có nghệ sĩ chơi gái bài bạc, nhưng lại thề son sắt với công ty mình thủ thân như ngọc, thế là ekip cũng cố nhào nặn người này theo hình tượng bạch liên hoa, kết quả phóng viên tung vài ảnh chụp ra, hình tượng đẹp một đi không trở lại. Đại diện có muốn giúp nghệ sĩ rửa oan thì cũng phải dựa trên sự thực, nếu bản thân nghệ sĩ vốn ngay thẳng đường hoàng, vậy cứ yên tâm làm bạch liên hoa, nhưng nếu bản thân nghệ sĩ rất chơi bời, vậy cho theo hình tượng playboy luôn.

“Anh yên tâm.” Lục Lăng Hằng đảm bảo, “Không có chứng cứ gì nữa đâu, cho dù có bắt bóng bắt gió thì cũng không gán ghép được em và Nhạc Hình Ngọc nữa đâu.”

“Được.” Mã Du nói, “Tôi lập tức tìm Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc bàn một chút.”

Lục Lăng Hằng đang định cúp máy, Mã Du dặn dò: “Tạm thời cậu đừng lên mạng, đừng lên tiếng sáng tỏ gì, tránh cho không cẩn thận viết gì đó để người ta nắm đăng chuỗi, tất cả chờ ngày mai rồi tính tiếp.”

Lục Lăng Hằng đồng ý: “Vâng ạ.”

Cúp điện thoại, Thẩm Bác Diễn đứng sau lưng Lục Lăng Hằng tức giận bất bình: “Có phải cái đôi kia liên hợp lại bầy em không? Con mẹ nó đúng là không biết xấu hổ! Mã Du định xử lý bọn chúng thế nào?”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, lại gọi điện thoại cho Nhạc Hình Ngọc, anh cũng không biết rõ trong scandal này Nhạc Hình Ngọc đóng vai trò gì, cũng có thể là Trương Minh Tước bày kế hại hai người, bởi

trên mạng lúc này có không ít người mắng chửi Nhạc Hình Ngọc, mắng cô lẳng lơ một chân đạp hai thuyền. Nhưng Nhạc Hình Ngọc hợp tác với Trương Minh Tước lâu như vậy, biết đâu sau này hai người còn chiêu gì khác? Nếu như Nhạc Hình Ngọc cũng bị gài bẫy, họ cùng kết hợp lại đảo chiều dư luận, so với một mình anh chiến đấu thì tốt hơn nhiều.

Nhưng điện thoại của Nhạc Hình Ngọc đã tắt máy, Lục Lăng Hằng không liên lạc được với cô.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Em định làm thế nào? Nhanh đăng weibo làm sáng tỏ mọi chuyện đi?” Hấn cũng biết ngôi sao muốn viết muốn nói gì cũng khó tránh khỏi bị dư luận soi mói, nếu không dùng từ chính xác lại bị người ta lôi ra bắt lỗi, có khi còn gây ảnh hưởng ngược lại. Nhưng giờ Lục Lăng Hằng chỉ là một ngôi sao nhỏ, chỉ có một nhân viên phụ trách PR cho anh, năng lực quan hệ xã hội vô cùng yếu, thế nên hấn cầm điện thoại lên: “Để anh gọi nhân viên PR trong công ty anh tới giúp nhé.”

Lục Lăng Hằng day day huyết thái dương, tuy rằng anh cảm kích, nhưng vẫn phải từ chối: “Không nghiêm trọng như vậy. Đây là nghệ sĩ cùng công ty, mai em tới công ty một chuyến, xem Mã Du nói thế nào.”

Thẩm Bác Diễn rất lo lắng. Là một fan nảo tàn, hấn không cho phép nam thần của mình bị ức hiếp oan ức dù chỉ là một chút: “Thật sao? Cái đôi kia đạp em để lên, không thể để yên như vậy được!”

Lục Lăng Hằng thở dài. Mã Du cố ý dấn anh không được lên tiếng, có lẽ muốn lấy đại cục làm trọng, cùng phối hợp với Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc có thể sẽ có cách cả ba cùng có lợi. Thật ra, cục diện này cũng không phải là không thể làm được, ba ekip cùng nghĩ cách, scandal tự tạo thì cũng chỉ là tự tạo, loại ảnh chụp dễ gây hiểu lầm này cũng không cần để ý tới nữa, cuối cùng cả ba bắt tay nhau, phát ra một thông báo cho giới truyền thông và khán giả biết tất cả chỉ là hiểu lầm, thật ra không có chuyện gì cả. Khi đó vừa thu hút được dư luận, vừa hóa giải mối nguy. Nhưng khả năng làm được thế này không lớn. Trương Minh Tước không nói gì đã tạo scandal, vừa chôn mìn sẵn vừa chụp ảnh vừa đăng weibo, muốn biến anh thành tra nam để hấn giẫm lên làm người đàn ông tốt. Tuy rằng anh bị oan, nhưng vì nể mặt Mã Du, vẫn phải chịu đựng thêm.

Thẩm Bác Diễn thấy anh mày chau mặt ủ, lại không chịu phản kích, nồn nóng tới độ vô đầu bứt tai. Nghe Lục Lăng Hằng thở dài một hơi mà hấn đã khó chịu muốn chết, hấn chỉ biết ôm cổ Lục Lăng Hằng từ phía sau, không ngừng vỗ về anh, muốn tắt cả bậc dọc khó chịu ảo não trong bụng anh đi ra theo tiếng thở dài kia.

“Anh sẽ không để em chịu oan đâu.” Thẩm Bác Diễn trịnh trọng nói: “Ai bứt một sợi tóc của em, anh cạo cả đầu nó thành hói.”

Lục Lăng Hằng bị hấn chọc cười, cuối cùng cũng bật cười một tiếng, mây đen giữa chân mày cuối cùng cũng tản đi.

65. Chương 65: Đóng Băng

– Đóng băng.

Sáng hôm sau Lục Lăng Hằng tới công ty tìm Mã Du. Lúc anh tới công ty Mã Du đang họp, anh gửi một tin nhắn nói mình chờ ở phòng làm việc của Mã Du.

Lục Lăng Hằng ngồi trong phòng làm việc của Mã Du, đợi nửa tiếng đồng hồ mà không thấy Mã Du về, anh chán muốn chết, thấy trên bàn có một tập kịch bản liền cầm lên xem.

Đây là một phần kịch bản phim, cho nên chỉ có hai mươi nghìn chữ, phim lấy bối cảnh lịch sử triều nhà Minh. Vốn Lục Lăng Hằng chỉ muốn xem qua một chút, không ngờ kịch bản đặc sắc ngoài ý muốn, anh vừa đọc liền bị cuốn vào. Câu chuyện này vô cùng thú vị, nói về một vị hôn quân. Trong các câu chuyện thường gặp, các hôn quân thường IQ bằng âm hết sức ngu ngốc, cho nên mới bị người khác lợi dụng ức hiếp, nhưng kịch bản này lại không nói về khía cạnh đó, nói rõ tâm lý hôn quân vì sao lại không để ý tới nịnh thần và

chuyện triều chính. Lục Lăng Hằng đọc một lúc hết kịch bản còn chưa thấy đã. Bởi trong phòng làm việc không có ai nên anh liền đứng lên thử nhập vai diễn.

Mãi tới trưa Mã Du mới về, Lục Lăng Hằng vội buông kịch bản xuống: “Anh Mã.”

Nét mặt Mã Du khó coi, chỉ chỉ về phía sofa: “Ngồi xuống đi. Chúng ta nói chuyện.”

Lục Lăng Hằng ngồi xuống rồi nhưng Mã Du vẫn không lên tiếng.

Mới sáng sớm ra Mã Du đã bận bịu chuyện của Lục Lăng Hằng, Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước. Anh mắng người đại diện của Trương Minh Tước một thôi một hồi, lại cùng bàn bạc với Nhạc Hình Ngọc, về cơ bản đã nắm rõ chân tướng sự việc.

Thật ra nguyên nhân chuyện này là do Nhạc Hình Ngọc không muốn tiếp tục giả làm người yêu với Trương Minh Tước nữa, muốn “chia tay” cùng với hắn. Hai người họ vốn không phải cặp đôi thật, chỉ vì công việc nên mới giả vờ yêu nhau. Nhạc Hình Ngọc là một người đối nhân xử thế rất khéo, cũng rất trọng nhân tình, nhưng Trương Minh Tước lại chỉ biết nghĩ cho mình, coi tất cả mọi người như bàn đạp để giẫm lên, hơn một năm qua hai người không ngừng cãi vã, thường là vì công việc.

Trước đó có một đạo diễn tìm tới Nhạc Hình Ngọc, muốn cô và Trương Minh Tước cùng nhau đóng một bộ phim nghệ thuật. Bộ phim này đầu tư rất ít, thành viên tổ chế tác cũng bình thường, thành ra không gây được nhiều tiếng tăm, khá lắm thì cũng vô thưởng vô phạt, xui xẻo hơn thì bị vùi dập giữa đường giữa chợ, nhưng nếu có thể mời đôi tình nhân Trương Nhạc, có lẽ có thể đảm bảo phòng vé. Thật ra dựa vào địa vị Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc bây giờ mà nói, bộ phim này không có tác dụng gì với họ, nhưng đạo diễn kia đều giúp họ khi hai người còn chưa nổi danh, cho nên Nhạc Hình Ngọc muốn nhận bộ phim này để trả nhân tình, nhưng Trương Minh Tước không đồng ý, cảm thấy lãng phí thời gian.

Không đồng ý thì thôi đi, cùng lắm Nhạc Hình Ngọc diễn một mình, cũng không phải không có người yêu thì cô không diễn được. Nhưng đúng lúc này có một đài truyền hình tới tìm Trương Minh Tước, muốn quay một chương trình truyền hình thực tế, mời các cặp đôi giải trí tham gia. Đây là một chương trình hiện rất nổi tiếng, là một cơ hội tốt để thăng tiến, Trương Minh Tước muốn nhận, nhưng Nhạc Hình Ngọc lại không chịu, thứ nhất là bởi cô đã đồng ý với đạo diễn đóng bộ phim kia, thứ hai là vì cô không muốn tiếp tục xuất hiện cùng Trương Minh Tước với tư cách người yêu nữa. Nhưng phim điện ảnh còn có thể quay một mình được, chứ Trương Minh Tước không thể dẫn tay phải của mình tham gia chương trình thực tế dành cho các cặp đôi, hai người vì lý do này mà cãi vã liên tục, cuối cùng Trương Minh Tước tìm đến người đại diện của cô dỗ ngon dỗ ngọt, có một lần trên bàn rượu chúc say đại diện của cô, thay cô nhận tham gia chương trình này. Chuyện này khiến Nhạc Hình Ngọc rất tức giận. Hơn một năm qua Nhạc Hình Ngọc thu thập không ít cục diện rối rắm cho Trương Minh Tước, bao nhiêu mâu thuẫn tích tụ lại, cô nổi giận, kiên quyết muốn chia tay với Trương Minh Tước.

Tuy giả làm người yêu là một chuyện đôi bên cùng có lợi, nhưng bởi vì Nhạc Hình Ngọc debut sớm hơn Trương Minh Tước, có nhiều tác phẩm hơn hắn, cũng nổi tiếng hơn, cho nên người được lợi nhiều hơn ở đây thật ra là Trương Minh Tước. Giờ hắn đang lên, âu cũng là nhờ mạng lưới giao thiệp và tài nguyên của Nhạc Hình Ngọc giúp, cho nên đương nhiên hắn không chịu chia tay, thế nhưng thái độ của Nhạc Hình Ngọc vô cùng kiên quyết. Thế là Trương Minh Tước đành phải thỏa hiệp, tạm thời gác chuyện chương trình thực tế lại, chịu tham gia phim điện ảnh để Nhạc Hình Ngọc đồng ý tạm thời không chia tay mà đợi đến khi địa vị hắn vững chắc hơn nữa. Nhạc Hình Ngọc ở bên kia cũng đã đồng ý.

Nếu chuyện kết thúc ở đây thì đã không có chuyện phiền phức sau này. Bởi vì chuyện này mà Trương Minh Tước vô cùng tức giận, hắn biết sớm muộn gì Nhạc Hình Ngọc cũng muốn chia tay với mình, giờ đôi bên họ đang ‘mặn nồng’ như vậy, đến khi chia tay nhất định khán giả sẽ rất tò mò lý do. Nhạc Hình Ngọc biết hắn có nhiều antifans, hơn nữa mạng lưới giao thiệp và danh tiếng của cô đều tốt hơn hắn, hắn sợ đến lúc đó sẽ gây bất lợi cho mình, cho nên sớm đã lên kế hoạch.

Vừa hay hôm đó Nhạc Hình Ngọc bị bệnh, hắn thấy Lục Lăng Hằng chăm sóc Nhạc Hình Ngọc, trong lòng bắt đầu có chủ ý. Thay vì bị động chịu đòn, không bằng tự lên kế hoạch trước, khi đó hắn chụp ảnh Lục Lăng Hằng đỡ lấy Nhạc Hình Ngọc, lại mua chuộc một tài khoản chuyên tung tin và thuê thủy quân lên mạng gài mìn sẵn, đợi đến khi “Đạo phong” lên sóng sẽ bắt đầu tung chuyện này ra. Trước đó Nhạc Hình Ngọc được đưa nhập viện hắn chủ động đi theo, phóng viên báo chí cũng là hắn gọi tới, thêm weibo thăm

tình hôm qua đăng, tất cả là những viên gạch giúp hắn xây dựng hình tượng chàng trai tốt. Mặc kệ Nhạc Hình Ngọc muốn chia tay với hắn luôn hay là sau này mới chia tay, có chuyện này rồi, chỗ đứng của hắn sẽ vững vàng hơn, đến lúc đó người được lợi là hắn, còn Nhạc Hình Ngọc sẽ rước tai tiếng về mình.

Mã Du đã biết rõ chân tướng việc này, hiển nhiên hành động lần này của Trương Minh Tước rất không phải đạo, giả như Trương Minh Tước không phải nghệ sĩ của công ty giải trí Tinh Tinh, nhất định anh sẽ nghĩ biện pháp vạch trần bộ mặt thật của Trương Minh Tước, chứng minh Lục Lăng Hằng trong sạch, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, cả ba đương sự đều là nghệ sĩ cùng công ty.

Giới giải trí không phải cục cảnh sát, giờ chân tướng không còn quan trọng nữa, cái quan trọng là.. lợi ích.

Cả sáng nay Mã Du họp cùng các thành viên cấp cao trong công ty bàn xem nên xử lý chuyện này sao cho tốt. Cục diện có lợi cho cả ba là không thể, nhất định phải chọn giữ và bỏ. Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước, một người là sao nữ nổi tiếng của công ty, một người là tiểu thịt tươi đang lên, mà Lục Lăng Hằng lại là người mới không có bất cứ vốn lữ gì, nếu chỉ có thể giữ lại hai người, có lẽ kẻ ngu cũng sẽ chọn giữ lại Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc. Bảo vệ Nhạc Hình Ngọc thì rất đơn giản, chỉ cần dùng chút thủ đoạn quan hệ xã hội, để khán giả nghĩ Lục Lăng Hằng đơn phương Nhạc Hình Ngọc quán mãi không dứt là được, sau đó Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước vẫn là cặp đôi đẹp quốc dân, Lục Lăng Hằng thì là bia đỡ đạn thay cho họ. Nhưng nếu xử lý như vậy sẽ tạo thành một vết nhơ lớn trong sự nghiệp Lục Lăng Hằng, bao nhiêu nỗ lực của anh sẽ đổ ra sông ra biển, giờ anh đang là người bị lên án chỉ trích nhân phẩm, cả cộng đồng mạng đang mắng chửi anh, chỉ sợ sau này sẽ không gượng dậy nổi.

Trước khi chuyện này xảy ra, Mã Du thật sự muốn nâng đỡ Lục Lăng Hằng. Bộ phim “Khương môn phi tương” kia nhất định sẽ gây bão, cho nên trong thời gian này có vài kịch bản và quảng cáo muốn mời Lục Lăng Hằng, nhưng Mã Du không nhận giúp anh bởi vì những dự án tìm tới bây giờ không có cái gì tốt. Anh định chờ “Đạo phong” lên sóng sau đó xem phản ứng khán giả, nếu phản ứng tốt, Lục Lăng Hằng được chú ý, khi đó anh sẽ sắp xếp ekip lớn cho Lục Lăng Hằng hoặc tiêu chút vốn liếng đẩy anh lên làm diễn viên chính, không lãng phí nhiều thời gian giậm chân tại chỗ nữa. Nhưng chuyện này đột nhiên xảy ra, những cơ hội trước mắt chỉ sợ sẽ tan như bọt nước.

Mã Du trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Lục Lăng Hằng không nhịn được nữa hỏi: “Anh Mã? Anh muốn nói gì với em?”

Mã Du nhấp một ngụm trà nóng, nén xung động muốn thở dài: “Thời gian này cậu nghỉ ngơi một chút, tham gia mấy lớp đào tạo nâng cao đi.”

Lục Lăng Hằng sững sờ.

Mã Du lại nói: “Chuyện này cậu không cần phải trả lời, đợi qua cơn bão này đã.”

Lục Lăng Hằng cắn môi, nói thẳng: “Là muốn đóng băng hoạt động của em sao?”

Mã Du đầu đầu day day huyết thái dương: “Cũng không phải đóng băng. Nói chung là.. chờ “Khương môn phi tương” phát sóng rồi tính tiếp.”

“Khương môn phi tương” mới đóng máy không được bao lâu, đợi đến khi phim phát sóng cũng phải non nửa năm nữa, ý này là, non nửa năm này Lục Lăng Hằng không có hoạt động gì. Mã Du muốn giúp Lục Lăng Hằng đòi lại công đạo, anh cũng rất khó chịu với hành động tự quyết này của Trương Minh Tước, nhưng dù làm thế nào đi chăng nữa thì cũng không có bất cứ ích lợi gì cho công ty, nói riêng về chuyện này, muốn giúp Lục Lăng Hằng đảo chiều dư luận thôi cũng rất khó. Chứng minh hai người không thuần khiết thì dễ, tùy tiện chụp một tấm ảnh viết vài chữ khán giả liên tin ngay, thế nhưng chứng minh hai người thuần khiết thì phải làm thế nào đây? Tung băng ghi hình theo dõi giám sát Lục Lăng Hằng nói rõ anh không xuất hiện chung với Nhạc Hình Ngọc? Dù có được đi chăng nữa thì cũng không có loại ghi hình giám sát này!

Cách tốt nhất là chờ cơn sóng gió này qua đi, Mã Du gửi gắm niềm tin vào “Khương môn phi tương”, hi vọng phim lên sóng có thể giúp Lục Lăng Hằng đảo chiều.

Cách này không tồi, nhưng phải biết một bộ phim từ quay phim đến lên sóng, thuận lợi cũng phải mất một năm, mà nửa năm nay Lục Lăng Hằng không có tác phẩm mới, đợi nửa năm sau “Khương môn phi tương” lên sóng, anh nhận công tác mới, sau đó lại mất một năm nữa mới có tác phẩm mới, khi đó lại không có

tiếng tăm hâm mộ gì, căn bản là lãng phí thời gian! Với một nghệ sĩ đang lên, phải không ngừng ra mắt tác phẩm mới, nếu không đảo mắt sẽ bị khán giả bạc tình lãng quên.

“Anh Mã...” Lục Lăng Hằng không phục một chút nào. Nhưng anh cũng hiểu rất rõ tình hình lúc này, Mã Du không còn cách nào khác.

“Cậu.. về trước đi, có lẽ “Đạo phong” phát xong sẽ có thể chuyển biến.” Mã Du nói vậy nhưng cũng không có chút tin tưởng nào, “Anh biết cậu oan ức. Sau này công ty sẽ nghĩ cách bồi thường cho cậu.”

Mấy lời này hoàn toàn là lời hứa suông. Bồi thường? Bồi thường thế nào đây? Nếu anh nổi tiếng, công ty sẽ giúp anh hai năm rõ mười, nhưng nếu anh không nổi, công ty đầu rảnh mà quản anh sống chết thế nào, không ít nghệ sĩ không tên tuổi phải đi lê thân khắp nơi kiếm miếng ăn thậm chí bán mình, cũng đâu có ai bồi thường cho họ đâu!

Lục Lăng Hằng đứng lên: “Em muốn đi nói chuyện với Nhạc Hình Ngọc.”

Mã Du cho rằng Lục Lăng Hằng không phục với cách xử lý này của công ty, anh cũng có thể hiểu tâm tình Lục Lăng Hằng lúc này, chỉ là anh nghĩ Lục Lăng Hằng muốn tìm Nhạc Hình Ngọc nói chuyện cũng vô ích, giờ đến Nhạc Hình Ngọc cũng khó giữ nổi mình.

“Em gọi cho chị ấy thì chị tắt máy, có lẽ là không chịu được truyền thông quấy rầy.” Lục Lăng Hằng kiên trì: “Anh có cách liên lạc nào khác không?”

Mã Du thở dài: “Cô ấy đang ở công ty, để anh gọi cô ấy đến nhé.”

Mấy phút sau, Nhạc Hình Ngọc đi tới.

Về mặt Nhạc Hình Ngọc áy náy, vừa vào cửa cô liền nói xin lỗi với Lục Lăng Hằng. Nghe xong lời xin lỗi kia, lòng Lục Lăng Hằng lạnh hơn một nửa. —— Nhạc Hình Ngọc xin lỗi không phải vì đã kéo anh vào chuyện này, mà cô xin lỗi vì không thể giúp gì cho anh trong quá trình giải quyết vụ việc.

Từ hôm qua sau khi tin tam giác tình yêu này bị tung ra, ekip của Nhạc Hình Ngọc cũng trở tay không kịp vò đầu tìm sách lược. Ý của Nhạc Hình Ngọc là không muốn làm hại tới Lục Lăng Hằng, cô cũng muốn nhân cơ hội này chia tay với Trương Minh Tước. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ những hành động lén lút kia của Trương Minh Tước, ekip của cô không phát hiện ra, cho nên mới cuối tuần trước Nhạc Hình Ngọc và Trương Minh Tước còn lấy thân phận người yêu để giúp đỡ nhau. Nếu cô muốn giải thích cô và Lục Lăng Hằng không có chuyện gì cũng không xong, mấu chốt là khán giả sẽ không tin được, ngược lại còn nghĩ cô đang muốn giải vây cho mình và người thứ ba. Về phần ăn ngay nói thật giải thích rằng cô và Trương Minh Tước không phải quan hệ bạn bè trai gái? Nên nói thế nào đây? Viết tâm thư rằng thật ngại quá thật ra đó giờ chúng tôi vẫn giả vờ lừa mọi người đó, thật ra không có yêu đương gì đâu —— đây chẳng phải là chuyện đùa thì là cái gì?!

Trương Minh Tước bày ra thế trận này cũng thật khéo, muốn không thua thiệt trước dư luận, Nhạc Hình Ngọc chỉ còn cách phối hợp với Trương Minh Tước, coi Lục Lăng Hằng là một kẻ không thức thời theo đuổi, như vậy cô mới có thể an toàn đứng ngoài. Mặc dù đây không phải ý của cô, nhưng thứ nhất là cô phải giữ hình tượng cho mình, thứ hai là phải giữ công đạo cho ekip của cô, nếu cô gặp chuyện không may thì cả ekip cũng điều đứng.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Chị định làm gì? Để em chuẩn bị tâm lý.”

Nét mặt Nhạc Hình Ngọc xoắn xuýt, nói không nên lời. Theo kết quả thương lượng bàn bạc của mọi người, cô sẽ lên weibo khéo đăng một tin không phải tình cảm của ai tôi cũng có thể đáp lại, ý nói Lục Lăng Hằng là pháo hôi, sau đó sẽ tung ảnh chụp chung với Trương Minh Tước tỏ vẻ hai người vẫn hòa thuận. Trương Minh Tước cũng tỏ thái độ một chút, hai người họ vẫn là cặp đôi quốc dân. Hơn nữa nếu làm như vậy thì trong khoảng thời gian dài sắp tới cô sẽ không thể chia tay với Trương Minh Tước, một khi chia tay, như vậy sẽ đồng nghĩa với việc chứng thực tội danh lăng lơ của cô.

Mã Du vốn muốn ngồi bên cạnh nghe, nhưng trong công ty có người tìm anh, anh liền đi ra ngoài, để Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc ngồi trong phòng trò chuyện.

Lục Lăng Hằng hít sâu mấy hơi. Anh có rất nhiều đạo lý muốn nói, nhưng giờ anh biết nói ra cũng không dùng được, giờ nói suông không thể lay động được Nhạc Hình Ngọc. Nhất định anh phải nghĩ ra biện pháp đối phó.

Nhạc Hình Ngọc áy náy nói: “Chị quen một đạo diễn, là một đạo diễn phim hiện đại, giờ đoàn phim đang thiếu một vai, hay là để chị giới thiệu em qua đó nhé.” Cô cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể nghĩ cách bồi thường.

Lục Lăng Hằng lắc đầu. Một vai không đến nơi đến chốn, với anh mà nói không có tác dụng gì. Anh suy nghĩ mấy giây, bình tĩnh cất tiếng: “Cho em vài ngày.”

Nhạc Hình Ngọc mờ mịt: “Sao?”

“Trước tiên chị đừng lên tiếng tố thái độ gì.” Lục Lăng Hằng nói, “Cho em vài ngày.”

Mức độ quan tâm của dư luận cũng có thời hạn bảy ngày, bảy ngày sau mức độ quan tâm của quần chúng giảm dần, ấn tượng cũng đã cố định, dù cho có chứng cứ mới cũng rất khó lay chuyển thái độ của mọi người. Trong vòng bảy ngày, anh phải nghĩ ra cách ứng phó.

Nhạc Hình Ngọc giật mình: “Cậu muốn làm gì?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu, không giải thích cặn kẽ: “Nói chung, trước tiên cho em ba ngày đã, trong vòng ba ngày chị đừng nói gì vội, vậy được không? Đến lúc đó xem tình hình rồi chị quyết định.”

Nhạc Hình Ngọc do dự. Chuyện này Trương Minh Tước làm quá độc ác, nếu Trương Minh Tước bị vùi dập, cô cũng rất vui vẻ ngồi xem. Chỉ là thêm một ngày không làm sáng tỏ là thêm một ngày cô bị dân mạng mắng chửi. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng Nhạc Hình Ngọc vẫn đáp ứng: “Được, chị sẽ giữ yên lặng.”

Lục Lăng Hằng cười cười: “Em cảm ơn.”

Nhạc Hình Ngọc nào dám nhận lời cảm ơn của anh, lại áy náy nói xin lỗi, đến khi xác định Lục Lăng Hằng thật sự không cần cô giúp nữa mới rời đi.

Lục Lăng Hằng rời khỏi tòa nhà của công ty. Thẩm Bác Diễn đã đứng bên ngoài chờ anh sẵn. Anh vào trong xe ngồi vào vị trí của mình, Thẩm Bác Diễn cầm di động trong tay, dè dè dặt dặt hỏi: “Em có cần anh giúp gì không?”

Lục Lăng Hằng không hiểu nhìn hắn: “Đương nhiên rồi! Anh không giúp em thì ai giúp?”

Thẩm Bác Diễn nghe xong lời này, lập tức cười tươi như hoa. Trước nay Lục Lăng Hằng vẫn luôn duy trì khoảng cách với hắn, không muốn thiếu nợ hắn cái gì. Hắn lo nhất là giờ gặp phiền toái anh vẫn bài xích hắn không cho hắn nhúng tay vào, nếu thật sự như vậy hắn sẽ tức đến thổ huyết.

Thẩm Bác Diễn nhào tới ôm Lục Lăng Hằng điên cuồng hôn một cái: “Em yên tâm, nhất định chúng ta sẽ cạo trọc lóc tên khốn Trương Minh Tước kia!”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Cạo thành hòa thượng vẫn còn hời cho hắn quá, chúng ta phải cạo hắn thành Địa Trung Hải, cho hắn chết khiếp!!”

.

Thủy quân: dùng để chỉ những cư dân mạng được trả tiền để đăng bài, trả lời bài viết trên mạng xã hội, blog hoặc các diễn đàn. Nhiệm vụ chủ yếu là để PR hoặc vùi dập người khác.

Địa Trung Hải: chỉ phần tóc đã buông xuôi nhân gian trên đầu người hói. Bởi vì ở giữa trơ trọi xung quanh tốt tươi, trông như ĐTH.

66. Chương 66: Tài Khoản Weibo Khác

– Tài khoản weibo khác.

Hai người vừa về đến nhà, Tiểu Công Cầu lập tức vẫy đuôi chạy tới lấy lòng.

Lục Lăng Hằng cởi áo khoác ném lên ghế sofa, hầm hừ tức giận nói: “Tiểu Công Cầu, cắn chết bọn chúng đi!”

Tiểu Công Cầu thông minh đột xuất, hiểu được lời chủ nhân, lập tức nhe răng trợn mắt, nếu Trương Minh Tước ở đây thật, nhất định bạn sẽ nhào tới cắn.

Lục Lăng Hằng xoa xoa đầu Tiểu Công Cầu, không ngừng mắng chửi: “Mày nói xem tên kia có đểu hay không cơ chứ? Người như thế mà còn có fans được, đảm bảo đám fans kia mắt mù hết cả rồi! Hừ! Mê que thịt xiên ngoài đường so ra còn hơn mê cái tên giời đánh đấy!”

Tiểu Công Cầu: “Gâu!!”

“Nhạc Hình Ngọc cũng náo loạn tàn nát, lại còn tạo scandal cùng tên ấy, giúp hắn giải quyết mấy việc rối rắm làm cái gì cơ chứ?! Cho hắn đi chết đi!!”

Tiểu Công Cầu: “Gâu!!”

Thẩm Bác Diễm đứng bên cạnh cười ha hả. Ban nãy ở công ty, Lục Lăng Hằng vẫn còn bình tĩnh lắm, vui buồn gì đều không thể hiện ra mặt. Anh vốn là như vậy, với người ngoài luôn cẩn thận, nhưng về nơi riêng tư một cái, anh chẳng khác gì người thường cả, vui thì cười, giận thì mắng. Hắn thích nhất dáng vẻ này của Lục Lăng Hằng, nhất là khi anh tháo mọi lớp nguy trang xuống trước mặt hắn, người khác không thể thấy được mặt ngoài nam thần của anh, chỉ hắn mới có thể thấy được.

Phát tiết hết bức dọc trong lòng xong, Lục Lăng Hằng để Tiểu Công Cầu tự chơi một mình, bắt đầu bàn bạc sách lược đối phó.

Nếu Lục Lăng Hằng là một người mới, nhất định lúc này anh sẽ không cảm lòng được muốn làm sáng tỏ chuyện giữa anh và Nhạc Hình Ngọc, không cần biết khán giả có tin hay không, anh chỉ biết mù quáng nói ra sự thật. Nhưng giờ anh đã lặn lội trong cái giới giải trí này gần mười năm, loại chuyện này từng thấy không ít, nói thật thì sao, không ai tin một lời nói suông, dục gia chi tội, hà hoạn vô từ, cuối cùng có khi còn bị người ta mắng là thẳng đũa dám làm nhưng không dám chịu. (Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn gán tội cho người khác thì không sợ không tìm ra lý do)

“Dời trọng tâm câu chuyện khỏi em và Nhạc Hình Ngọc.” Lục Lăng Hằng nói, “Đánh vào phương diện khác để đảo chiều dư luận.”

Thẩm Bác Diễm gật đầu liên tục. Chuyện này không cần Lục Lăng Hằng nói hắn cũng hiểu, tuy hắn không phải nghệ sĩ, nhưng làm fan nào tàn nhẫn năm như vậy, cũng coi như một người chạy quanh giới này, hơn nữa gia đình hắn làm buôn bán, chuyện này so với Lục Lăng Hằng hắn còn hiểu rõ hơn.

Hai người ăn nhịp với nhau, lập tức định ra phương hướng tấn công — chính là nhằm vào kẻ gây họa này.

Dư luận rất qua quýt cộc cằn, một việc xảy ra, phản ứng đầu tiên của họ là đoán xem chuyện này ai đúng ai sai, ai tốt ai xấu. Bên xấu có nỗi niềm khó nói gì, họ không quan tâm, bên tốt làm vậy được nhu cầu lợi ích gì, họ chẳng thèm đếm xỉa. Phán đoán xong rồi lập tức xếp thành hàng, nâng kẻ tốt lên trời, kẻ xấu thì giẫm chết. Giờ cục diện thế này, một đôi uyên ương nồng thắm, bên nhà gái đột nhiên xuất hiện người thứ ba, không nghi ngờ gì nữa, bên xấu ở đây chính là nhà gái lăng lơ và kẻ thứ ba không biết biết xấu hổ chen chân vào, dựa trên lập trường này, dù Trương Minh Tước có không bày thêm trò, dư luận vẫn sẽ tự coi hắn thành hình tượng “Người bị hại bị phản bội”, “Chàng trai thâm tình”. Nhưng nếu sự thật không như vậy thì sao? Nếu nhà trai là một tên đồn mạt tội ác tày trời, là một nguy quân tử hở ra là trút giận lên nhà gái, mà người chen chân kia thật ra chỉ là kẻ qua đường trông thấy nhà gái bị ức hiếp không chịu được vươn tay ra hành hiệp chính nghĩa thì làm sao?

Cho nên, trọng tâm chiến lược lần này không phải là rửa oan tẩy trắng cho Lục Lăng Hằng, mà là bôi đen Trương Minh Tước. Giờ giới này trong suốt như vậy, nghệ sĩ nổi tiếng bị soi mói nhiều thế kia, dù có diễn

tốt đến đâu cũng sẽ để lộ ra vô số sơ hở, chỉ cần thu thập đầy đủ manh mối, vậy sẽ có thể vạch trần bộ mặt thật của Trương Minh Tước.

Về phần Nhạc Hình Ngọc, Lục Lăng Hằng cũng muốn giữ hình ảnh tốt cho cô. Thứ nhất, nếu xét về mặt tư lợi mà nói, Nhạc Hình Ngọc cũng là một người vô tội, thứ hai là dùng cách này để lôi kéo đồng minh, một tiểu trong suốt như anh đối đầu với hai người nổi tiếng, dù anh có bằng chứng là bị hại thì sự tức giận của fans nào tàn cũng đủ để thiêu rụi anh, nếu kéo theo Nhạc Hình Ngọc vào, sức chiến đấu và phòng ngự của anh tăng lên không chỉ là một bậc. Hơn nữa giờ ekip của Nhạc Hình Ngọc cũng không muốn bôi xấu ai mà chỉ muốn tự bảo vệ mình, họ đứng một bên xem tình hình, bên nào có lợi với họ họ sẽ theo, đây cũng là lý do Lục Lăng Hằng bảo Nhạc Hình Ngọc tạm thời im lặng, để tránh cảnh cô đứng theo bên kia rồi đánh lại Lục Lăng Hằng.

Thẩm Bác Diễn lấy điện thoại ra: “Thật ra tối qua anh đã tìm mấy bạn bè trong giới truyền thông, hôm nay sẽ có người trả lời.”

Lục Lăng Hằng lên mạng kiểm tra, sau đó viết xuống giấy vài đơn vị và cá nhân đưa cho Thẩm Bác Diễn: “Anh thử liên lạc mấy đơn vị này xem có khai thác được gì không.”

Tính cách một người không thể đột nhiên thay đổi, một tên tiểu nhân cả ngày chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ gây chuyện, nhất định sẽ đắc tội không ít người, nhất định sẽ để lại chứng cứ, chỉ là chưa bị mang ra ánh sáng mà thôi. Dựa vào tính cách của Trương Minh Tước, từ lúc vào giới đến giờ hẳn gây thù chuốc oán không ít, chỉ là những kẻ thù của hắn chưa tìm được cơ hội thích hợp để tấn công mà thôi. Giờ việc Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn cần làm, chính là biến đây thành một cơ hội.

“Quả nhiên!” Thẩm Bác Diễn gọi tới số một tay săn ảnh mà Lục Lăng Hằng đưa, lập tức mừng rỡ chạy tới giành công, “Trong tay họ có ảnh chụp Trương Minh Tước.”

Quan hệ của Lục Quân Càn và Mã Du rất tốt, đã vượt qua quan hệ người đại diện và ngôi sao bình thường mà trở thành bằng hữu thân thiết. Hai người lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đặc biệt là công việc kia của Mã Du, quả thật cách bôi xấu nghệ sĩ gì anh cũng biết, chỉ là không thể nói với người ngoài, mà Lục Quân Càn lại là một người kín miệng, anh thường xuyên trút bầu tâm sự với Lục Quân Càn, thành thử chuyện xấu gì của nghệ sĩ trong công ty này hầu như Lục Quân Càn đều biết cả.

Rất nhiều ngôi sao trong giới giải trí có kim chủ, nhưng quan hệ giữa kim chủ và ngôi sao không phải quan hệ bao nuôi như nhiều người nghĩ, đó là một loại giao dịch quan hệ, tôi bán sắc cho anh, anh cho tôi tài nguyên và tiền tài, một ngôi sao có thể có tới vài kim chủ, một kim chủ cũng sẽ có vài ngôi sao. Trương Minh Tước cũng có kim chủ, nhưng hắn không phải người an phận, thường hay tìm người bên ngoài phát tiết các thể loại, kết quả bị săn ảnh chụp rất nhiều ảnh ôm nhau vào khách sạn thuê phòng. Đám săn ảnh thì chẳng biết lễ tiết danh dự là cái gì, phương thức sinh tồn của chúng cũng chẳng khác bắt chẹt vợ vét tài sản là bao, chúng cầm ảnh chụp tới công ty quản lý, bên anh cho đủ tiền rồi tôi sẽ không đăng ảnh, không trả tiền thì tôi bán ảnh cho truyền thông. Trương Minh Tước từng dùng tiền ép chuyện này xuống. Giờ Thẩm Bác Diễn tùy tiện ra một cái giá, săn ảnh lập tức vui vẻ gửi ảnh chụp cho.

“Ngon!!” Thẩm Bác Diễn lấy ảnh chụp tên săn ảnh gửi tới cho, hưng phấn búng ngón tay! Không phải nói dù xảy ra chuyện gì thì Nhạc Hình Ngọc vĩnh viễn tốt đẹp nhất trong lòng nhà người sao? Vừa ra về bạch liên hoa vừa tìm hoa hồng đỏ thuê phòng?! Ha ha! Buồn cười thật! Đến mức này rồi mà còn không biết xấu hổ giả bộ thâm tình, đến xử nam già như ta đây cũng khinh nhà người!!!

Một khi đưa ảnh chụp này ra ánh sáng, đủ khiến hình tượng chàng trai thâm tình của Trương Minh Tước bị đánh sừng thành đầu heo! Nhưng như vậy thôi còn chưa đủ!

Thẩm Bác Diễn tiếp tục tìm manh mối quan hệ.

Cứ như vậy, Lục Lăng Hằng cung cấp nguồn tin, Thẩm Bác Diễn có tiền có thế, đến buổi tối, lại có vài nơi trả lời, có rất nhiều tin không hay về Trương Minh Tước. Trương Minh Tước làm màu, nói xấu các diễn viên khác trước truyền thông, mắng fans trong hậu trường...

Có rất nhiều tin tức bất lợi cho hắn, những cái không có chứng cứ cụ thể Thẩm Bác Diễn đều bỏ đi, những chứng cứ có video ảnh chụp thì giữ hết lại.

Mất thấy các tin tức có thể gây bất lợi ào ào tới, Thẩm Bác Diễn hô to đến là sảng khoái: “Haha, lần này Trương Minh Tước tiêu đời rồi.”

Nếu Trương Minh Tước còn có tâm một chút, Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn đã không làm đến mức này, mọi người lẫn lộn cũng không dễ dàng gì, nhưng nếu anh đập đổ bát cơm của tôi, vậy xin lỗi, tôi đành phải cho anh nhin thôi. Lục Lăng Hằng xoay bút trầm tư trong thoáng chốc: “Mấy cái này đều chưa phải trọng điểm.”

Thẩm Bác Diễn ngồi bên cạnh ôm anh: “Lấy ảnh Trương Minh Tước đi thuê phòng cùng người khác làm trọng điểm, chứng minh hấn với Nhạc Hình Ngọc không tốt như thể hiện ra bên ngoài, mấy cái khác thì cho thủy quân tung lên, chứng minh nhân cách hấn không tốt, còn chưa đủ?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Hấn có người bên ngoài.. chỉ chứng minh được hấn không trung tình với Nhạc Hình Ngọc, nếu em là cư dân mạng, em sẽ nghĩ thật ra cả ba người này đều không tốt, cả Nhạc và Trương đều ra bên ngoài tìm ong bướm.”

Thẩm Bác Diễn suy nghĩ một chút: “Vậy phải nghĩ cách chứng minh thật ra tình cảm Trương Minh Tước và Nhạc Hình Ngọc không tốt như bên ngoài, chứng minh hai người họ đã sớm chia tay?”

Lục Lăng Hằng gật đầu: “Nếu có thể chứng minh như vậy là tốt nhất, nếu không, dựa vào những cái ta đang có, cùng lắm cũng chỉ có thể đổi chiều dư luận.”

Mục tiêu của Thẩm Bác Diễn đương nhiên là không muốn Lục Lăng Hằng chịu tổn hại dù là một chút, nhưng những manh mối họ có trong tay chỉ có thể đổi hướng công kích của dư luận sang Trương Minh Tước, chứ không có bằng chứng Lục Lăng Hằng trong sạch.

Đột nhiên Lục Lăng Hằng nói: “Hay là tìm Tôn Phương hỏi xem?”

“Sao?” Thẩm Bác Diễn ngắt ra: “Tôn Phương?”

“Cậu ta từng làm trợ lý cho Trương Minh Tước, tính Trương Minh Tước không tốt, động một tí là mắng là chửi.” Lục Lăng Hằng nói, “Nói không chừng cậu ấy sẽ biết cái gì đó.”

Lục Lăng Hằng có số điện thoại của Tôn Phương, vốn là Thẩm Bác Diễn định nhờ trợ lý mình đứng ra gọi, nhưng nghĩ lại một chút, để tỏ lòng thành ý, cuối cùng vẫn tự gọi tới.

“Xin hỏi anh tìm ai?” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói lạnh như băng của Tôn Phương.

“Tôn Phương phải không? Tôi là Thẩm Bác Diễn.” Thẩm Bác Diễn tự giới thiệu, “Tôi ở tập đoàn Thẩm thị..”

“Thẩm Bác Diễn?” Qua giọng của Tôn Phương có thể thấy cậu ta hết sức kinh ngạc, sau đó im lặng vài giây.

“Thẩm tổng tìm tôi, có... có chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn cầm di động ra xa liếc nhìn. Tuy chỉ nghe giọng nói, nhưng không biết tại làm sao mà hấn có cảm giác như thấy Tôn Phương ở đầu bên kia đang hết sức căng thẳng.

Hấn cũng không vòng vo mà nói thẳng, hấn tránh không nhắc tới Lục Lăng Hằng, nói Trương Minh Tước đắc tội hấn, hấn muốn dạy dỗ cho Trương Minh Tước một bài học, hỏi trong tay Tôn Phương có tin gì bất lợi cho Trương Minh Tước không.

Tôn Phương nói: “Tôi làm trợ lý cho anh ta không lâu, mấy chuyện khác không rõ lắm.”

Thẩm Bác Diễn nhíu mày. Ý của Tôn Phương là không có gì giúp được hấn?

Không ngờ đột nhiên Tôn Phương chuyển hướng câu chuyện: “Nhưng có một lần tôi không cẩn thận thấy một tài khoản weibo nhỏ của anh ta, anh ta đăng lên đấy vài thứ không hay ho lắm, không biết có thể giúp đỡ gì cho Thẩm tổng không.”

“Tài khoản weibo khác?” Thẩm Bác Diễn vội vã cầm giấy bút ra, “Tên gì vậy?” BẠN ĐANG

Tôn Phương nói một cái tên, Lục Lăng Hằng ngồi bên cạnh vội lên weibo tìm.

“Cảm ơn, sau này có cơ hội tôi mời cậu ăn cơm.”

“Thẩm tổng không cần phải khách khí đâu.”

Thẩm Bác Diễn cúp máy, nhìn điện thoại đăm đăm nhú mào: “Quân Càn, sao anh cứ cảm thấy Tôn Phương sợ anh thế nào ấy?”

“Sợ anh?” Lục Lăng Hằng nhớ tới bộ dạng Thẩm Bác Diễn lúc trước làm mình hoảng hồn, “Ai bảo anh ghê gớm lắm cơ!”

Thẩm Bác Diễn bĩu môi, “Ghê gớm gì?” Tuy với người khác hắn rất lạnh lùng, nhưng với nhân viên công tác bên cạnh Lục Quân Càn hắn vẫn rất ôn hòa mà.

“Anh mau tới mà xem, tài khoản này của Trương Minh Tước đúng là không thể tin được!” Hai mắt Lục Lăng Hằng nhìn thẳng, “Cái tên này đúng là điên rồi!”

Thẩm Bác Diễn thu điện thoại đi tới trước máy tính nhìn, đọc mà giật cả mình.

Đây là một tài khoản khác của Trương Minh Tước, cũng là nơi hắn phát tiết bức dọc, rất ít người theo dõi, còn người hắn theo dõi là mấy hot girl ngoài giới giải trí. Cả trang đều là mấy lời mắng chửi khó nghe, phê hết nội tâm u ám của hắn ra ngoài.

“Cái đồ họ Nhạc ngu dốt kia, nhìn cái mặt thôi đã thấy ngán, đậu xanh! Nếu không phải vì tiền thì ai thèm thích cô cơ chứ?!”

“Cái tên tiểu bạch kiểm họ Lục kia.. con bà nó đạo đức giả quá.”

Tuy chỉ là một tài khoản nhỏ, hắn cũng không chỉ mặt gọi tên, thường dùng họ hoặc tên viết tắt để chỉ, sợ bị người khác phát hiện ra. Nhưng chỉ cần có ý, nhìn một chút liền biết người hắn mắng là ai.

“CYM ông mù à mà chọn cái tên gốc SF kia, hay là bởi kỹ năng giường chiếu của SF tốt?” Thẩm Bác Diễn đọc lên, tò mò hỏi, “CYM và SF là ai?”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, đáp: “Chắc là đạo diễn Trần Hữu Dân và Tôn Phương.” (Trần Hữu Dân: Chen You Min; Tôn Phương: Su Fang)

“Ha ha!” Thẩm Bác Diễn vỗ đùi cái bốp, “Thảo nào Tôn Phương lại nói cho anh cái này.”

Hai người lướt xem weibo một hồi, tuy rằng Trương Minh Tước rất cẩn thận không đăng ảnh chụp, nhưng nhìn tương tác qua lại của hắn với vài cô gái bên ngoài, cùng với địa chỉ check in trên weibo, những cái này là chứng cứ chứng minh weibo này là của hắn.

Thẩm Bác Diễn lập tức gọi điện thoại: “Để anh tìm người phân tích weibo này đã.”

Lục Lăng Hằng ngồi yên trước máy tính một lúc, mở weibo mình lên. Trên thanh thông báo ở bên phải có hơn ngàn vắn tin báo, anh cũng lướt xem, viết một weibo rồi gửi đi.

“Tôi với chị Nhạc chỉ là bạn bình thường. Hê hê.”

Weibo vừa được đăng, trong nháy mắt con số thông báo lại tăng điên cuồng, anh đóng trình duyệt web đi. Chắc giờ mọi người đều đang mắng anh, không vấn đề gì, mai đợi xem kịch vui.

67. Chương 67: Đảo Chiều

– Đảo chiều.

Ngày hôm sau, Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, hai người ung dung nhàn nhã ăn sáng xong rồi vận động một chút, chợt có người gọi điện thoại tới.

“Ừ, chuẩn bị xong hết rồi chứ gì? Được rồi, để tôi xem.”

Thẩm Bác Diễn mời một nhân viên quan hệ công chúng chuyên nghiệp viết bản thảo, nhân viên quan hệ công chúng sửa sang xong tư liệu, bảo hắn đưa Lục Lăng Hằng đến xem một lần, xác nhận không có vấn đề gì, nhân viên của Thẩm Bác Diễn sẽ bắt đầu hành động, đồng thời thuê thủy quân lên các diễn đàn mạng và weibo đăng tin. — Không phải Trương Minh Tước cũng thuê thủy quân đó sao? Mấy loại chuyện so tiền tài của cái này, Thẩm nhị thiếu gia nhà chúng ta chưa bao giờ thua người khác!

Làm xong xuôi những chuyện này, họ chỉ cần chờ đến tối lên mạng nghiệm thu thành quả, Thẩm Bác Diễn nói: “Hôm nay em rảnh không? Tối công ty anh xem đi?”

Giờ Lục Lăng Hằng tạm thời không có công việc, cũng coi như rảnh rỗi, đồng ý một tiếng.

Công ty của Thẩm Bác Diễn tên là công ty hữu hạn đầu tư điện ảnh và truyền hình Bác Quân, tên công ty đương nhiên là ghép từ tên đệm của hắn và Lục Quân Càn, người trong nhà đều biết chuyện của hắn và Lục Quân Càn, dù sao thì trong mắt mọi người Lục Quân Càn đã mất, hắn đặt cái tên tưởng niệm này cũng không ai phản đối. Giờ quy mô công ty Bác Quân còn rất nhỏ, Thẩm Bác Diễn thuê một văn phòng gần trụ sở tập đoàn Thẩm thị, cũng chỉ mới có hơn mười nhân viên.

Thẩm Bác Diễn mời một chuyên viên kế hoạch phim điện ảnh và truyền hình rất trâu bò trong nghề về, tên là Chu Việt Việt, người này là bạn tốt của mẹ hắn Trâu Tĩnh Tĩnh, năm nay đã ngoài năm mươi, lăn lộn trong cái nghề này cũng đã gần ba mươi năm.

Lúc Lục Lăng Hằng gặp Chu Việt Việt, Chu Việt Việt hài lòng nói: “Cậu nhóc này không tồi. Đạo này bác đang xem phim “Đạo phong”, cháu còn trẻ mà khí chất và diễn xuất đã tốt như vậy, sau này nhất định sẽ nổi tiếng.”

Lục Lăng Hằng được khen mà không tỏ thái độ gì, trong khi đó Thẩm Bác Diễn lại đắc ý vô cùng, thiếu điều trắng trợn nói đương nhiên vợ hắn là đệ nhất thiên hạ.

Giờ công ty vẫn còn đang trong giai đoạn xây dựng đoàn đội, có dự án tìm tới cửa, Thẩm Bác Diễn và Chu Việt Việt đều cảm thấy khả thi, mấy hôm trước mới đầu tư cho một bộ phim truyền hình.

Thẩm Bác Diễn nói: “Đội xây dựng đoàn đội xong, sau này công ty chúng ta sẽ bao gồm cả quay phim, sản xuất, phát hành và quản lý cả diễn viên nữa. Em cũng đừng ở công ty Tinh Tinh nữa, qua chỗ anh đi, anh tìm cho em người đại diện và tuyên truyền trâu bò nhất cả nước!”

Tuy giờ công ty chỉ có mấy gian phòng làm việc nhỏ, nhưng Lục Lăng Hằng lại cảm thấy nơi này rất đổi nguy nga lộng lẫy, hài lòng khỏi bàn. Anh viết cho Thẩm Bác Diễn vài cái tên, là những người có nghiệp vụ tốt nhưng đang làm việc tự do hoặc sẵn sàng đổi nơi làm việc, để Thẩm Bác Diễn thử lôi kéo xem thế nào. Tiếc là giờ anh không còn là Lục Quân Càn, nếu không dựa vào mạng lưới giao thiệp và tài nguyên anh có, nhất định có thể giúp công ty được nhiều việc hơn.

Thẩm Bác Diễn nói: “Lần trước tới Hoàn Hảo tham ban anh có nói chuyện qua với đạo diễn Trương, ông ấy rất có kinh nghiệm quay phim cổ trang, cũng có ekip làm việc riêng, nếu có thể kéo ekip của ông ấy về công ty chúng ta quay phim thì khỏi lo nghĩ gì. Giờ anh đang lên mạng tìm kịch bản tốt, nếu thích hợp sẽ thử đầu tư quay.”

Nói đến kịch bản, Lục Lăng Hằng nhớ hôm qua anh ngồi trong phòng làm việc của Mã Du có đọc một kịch bản phim cổ trang, thế là anh nói cho Thẩm Bác Diễn biết.

Thẩm Bác Diễn cảm thấy rất hứng thú: “Kịch bản hay lắm à?”

Lục Lăng Hằng nói: “Cốt truyện không tồi, đề tài rất mới mẻ độc đáo, nhân vật thì đặc sắc, không tốn nhiều kinh phí, không cần nhiều hiệu ứng đặc biệt và pha cảnh lớn. Nhưng bởi nội dung phim như vậy nên ra phòng vé có thể sẽ không gây bão lớn, nhưng danh tiếng nhất định sẽ rất tốt, em rất muốn diễn.”

“Của ekip sản xuất nào?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Không biết, hôm qua em chỉ thấy mỗi kịch bản. Không biết đã tìm được nhà đầu tư chưa.”

Thẩm Bác Diễn nói: “Thế em hỏi Mã Du xem? Dù sao thì giờ em cũng không có phim gì, nếu phim kia còn chưa tìm diễn viên xong, em có thể tự đề cử mình. Nếu phim còn chưa có nhà đầu tư, để anh đầu tư cho.”

Hắn rất tin tưởng mắt nhìn của Lục Lăng Hằng, nếu Lục Lăng Hằng nói được, nhất định sẽ không tồi.

Lục Lăng Hằng nhún vai: “Giờ giải quyết cho xong chuyện của Trương Minh Tước rồi hẵng nói.” Trước khi giải quyết xong vụ này anh tạm thời không nhận công việc. Nhưng chắc sẽ nhanh thôi.

Công ty Bắc Quân còn rất nhỏ, không có gì hay để tham quan, hai người liền đi ra ngoài ăn cơm trưa, buổi chiều nhàn nhã đi dạo, tới khi trời tối đen mới về nhà.

Đôi tình nhân nhỏ thì nhàn nhã như vậy, nhưng những người khác thì bận đến sứt đầu mẻ trán.

Chưa hết một ngày, dư luận đã bạo phát.

Thẩm Bác Diễn cũng không đăng tất cả các tư liệu ra ngoài cùng một lúc, hắn lên kế hoạch với chuyên viên quan hệ công chúng, buổi sáng tung ảnh chụp Trương Minh Tước đi thuê phòng cùng hot girl, khiến cư dân mạng dậy sóng lần thứ nhất.

Vốn là ekip của Trương Minh Tước muốn đề chuyện này xuống, nhón nhác liên lạc với các diễn đàn lớn, không ngờ thủy quân ồ ạt như thế, chỉ một buổi sáng mà ảnh chụp được tung lên khắp nơi, muốn xóa cũng không kịp xóa.

Hai hôm trước Trương Minh Tước vừa gây dựng được hình ảnh soái ca thâm tình, thu được không ít hảo cảm, rất nhiều người chuyển qua làm fans của hắn. Kết quả ảnh vừa tung lên, hình tượng soái ca tốt đẹp vỡ vụn tã tã.

Mấy giờ tiếp theo các tin xấu tới tấp tới, nào là Trương Minh Tước làm màu ức hiếp nhân viên công tác, cho đến trong lúc phỏng vấn Trương Minh Tước buột miệng nói xấu đối thủ cạnh tranh, Trương Minh Tước không tôn trọng tiền bối, lúc ở hậu trường Trương Minh Tước quên tắt mic nói fans là đồ nào tàn.. Những tin tức từng được ekip của hắn đề xuống giờ lại bị đào lên, hình tượng Trương Minh Tước lại bị các cư dân mạng đạp nghiền một lần nữa.

Nhưng đây chưa phải đòn chí mạng, cũng chưa gây tổn hại nặng nề gì, huống hồ ban ngày chưa phải giờ hoàng đạo, tầm ảnh hưởng cũng có hạn.

Bốn giờ chiều, Trương Minh Tước đăng một weibo, nói hắn với cô gái trong ảnh chụp kia chỉ là bạn bè tốt, bởi hôm đó cô gái uống say, hắn đưa cô gái đến khách sạn, đợi cô gái ngủ rồi liền rời đi. Về phần nhìn ảnh chụp giống hôn môi và cử chỉ thân mật, hắn nói chỉ là do góc chụp, hơn nữa lúc đấy cô gái kia đã quá say, cho nên cử chỉ có phần phóng túng, thật ra tất cả chỉ là hiểu lầm.

Hơn nữa Trương Minh Tước đăng weibo làm sáng tỏ xong, còn nói giỡn mọi người hiểu nhầm như vậy hại hắn buổi tối phải quỳ bàn giặt, hắn nhắc tới Nhạc Hình Ngọc, hiển nhiên là muốn cô giúp hắn đứng ra làm sáng tỏ. Một khi Nhạc Hình Ngọc lên tiếng, đến bạn gái còn không nói không ngại thì cơn giận của các cư dân mạng cũng sẽ nguôi ngoai phần nào.

Trương Minh Tước bịa chuyện rất khéo. Thật ra vốn là hắn không muốn lên tiếng, muốn dùng thủ đoạn quan hệ xã hội ép tin này xuống, tạm lánh vài ngày, chờ các cư dân mạng quên đi rồi thôi. Chỉ là sức chiến đấu của thủy quân ác liệt hơn hắn nghĩ, ngay cả Sina cũng đã đăng tin theo xu hướng truyền thông, hơn nữa trên mạng còn không ngừng tuồn ra các tin tức xấu khác về hắn, đến nước này rồi hắn đành phải đứng ra giải thích chuyện này. Hắn thấy rất rõ, trong tất cả các tin không hay thì ảnh chụp mới là trọng điểm, cho nên hắn lôi kéo dời sự quan tâm của dư luận về phía bức ảnh, khi đó không ai có hứng thú quan tâm những tin xấu khác về hắn nữa. Tiếp theo chỉ cần dẹp xong chuyện ảnh chụp, những chuyện xấu khác không cần phải giải thích cũng không gây ảnh hưởng gì.

Buổi chiều Trương Minh Tước đăng weibo xong liền gọi điện thoại cho Nhạc Hình Ngọc, yêu cầu cô giúp đỡ đứng ra làm sáng tỏ, điều kiện là hắn sẽ giúp cô làm sáng tỏ chuyện của cô với Lục Quân Càn.

Nhạc Hình Ngọc nghe Trương Minh Tước yêu cầu xong chỉ cười ha hả rồi cúp máy. Sau đó cô bắt đầu lên mạng.

Thấy trên mạng mọi người đảo chiều phản đối Trương Minh Tước, quả thật ngoài dự liệu của Nhạc Hình Ngọc. Hôm đó ở công ty Lục Lăng Hằng yêu cầu cô tạm thời giữ im lặng, thật ra cô cảm thấy Lục Lăng Hằng không thể làm được chuyện gì giúp đảo ngược tình thế, chỉ là vì lương tâm nên cô mới đồng ý yêu cầu

của Lục Lăng Hằng. Giờ nhìn cục diện thành ra như vậy, Nhạc Hình Ngọc không nghi ngờ gì, nhất định Lục Lăng Hằng là người đứng sau bày kế hoạch trả thù này.

Trương Minh Tước đắc tội không ít người, Nhạc Hình Ngọc sớm đã biết nếu một ngày nào đó hắn đắc tội người không nên đắc tội, nhất định sẽ có người trừng trị hắn, đây cũng là một trong những lý do khiến cô chịu đủ rồi không muốn tiếp tục hợp tác cùng Trương Minh Tước nữa, chỉ là cô không thể ngờ, người kia lại là Lục Lăng Hằng. Những tin bôi xấu Trương Minh Tước kia không phải là giả, nhưng không có nghĩa một người muốn lật đổ hắn thì có thể lật đổ, muốn thu thập những tin kia phải dùng nhiều thủ đoạn, muốn mang chuyện này ra ánh sáng phải có nhiều tiền của, một đằng là một người nhỏ bé muốn kêu truyền thông đăng tin, một đằng là một công ty giải trí to lớn muốn đưa tiền để bịt miệng truyền thông, bên truyền thông sẽ nghe ai? Đương nhiên là người có tiền hơn rồi! Cho nên Nhạc Hình Ngọc vô cùng giật mình.

Nhưng nhìn những tin tức đột ngột này, Nhạc Hình Ngọc vẫn đổ mồ hôi. Chỉ chừng này thôi thì chưa đủ để chặn đường Trương Minh Tước, tuy rằng có thể làm lay động hình tượng soái ca thâm tình của hắn, nhưng cũng chỉ là lay động mà thôi, Lục Lăng Hằng muốn trở mình, chỉ e còn chưa đủ!

Lúc này người đại diện của Nhạc Hình Ngọc tìm tới: “Weibo kia của Trương Minh Tước, em cũng lên tiếng đi. Viết theo nội dung này.” Người đại diện cũng được nhân viên cấp cao của công ty yêu cầu, muốn cô giúp đỡ Trương Minh Tước, ngay cả weibo nên viết gì cũng đã có người biên tập sẵn.

Nhạc Hình Ngọc do dự một chút, cầm điện thoại bất động: “Đừng vội, xem thêm một chút nữa đi.”

Người đại diện hỏi: “Xem cái gì?”

Nhạc Hình Ngọc không biết nên nói gì, đành phải bịa: “Xem Trương Minh Tước bị dân tình chửi cái đã.”

Người đại diện của cô cũng rất bất bình trước hành động này của Trương Minh Tước, chỉ là vì bị công ty gây áp lực cho nên mới đành phải yêu cầu nghệ sĩ nhà mình. Nghe Nhạc Hình Ngọc nói vậy, cô lập tức cảm thấy có cùng chung mối thù: “Đúng vậy, để tên ranh kia bị dạy dỗ thêm một lúc nữa đi!”

Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn ăn cơm tối xong, cũng đã gần tám giờ. Thẩm Bác Diễn nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ hoàng đạo, giờ này mọi người đều đã lên mạng, cũng là lúc náo nhiệt nhất, hắn gửi tin nhắn cho cấp dưới của mình: “Đăng tin lên được rồi.”

Thẩm Bác Diễn cố ý giữ lại trò vui tới cuối cùng, vì muốn thưởng thức con mỗi giây giữa một lần sau cuối, đồng thời cung cấp thêm vài tài liệu để vạch trần và cười nhạo vào bộ mặt dối trá của hắn. Với cái tên Trương Minh Tước ngửa đôn này, tát một cái thôi còn chưa đủ. Dám bắt nạt vợ hắn hả, hắn phải tát hết cái này tới cái khác, phải tát cho mặt tên kia sưng thành đầu heo!

Lục Lăng Hằng mở ti vi. Hôm nay vừa khéo phát sóng chương trình “Liên minh ngôi sao” mà lần trước họ quay, cũng chính là lần Trương Minh Tước cố tình tỏ thái độ với anh.

Chương trình này cũng là một trong những tiết mục Trương Minh Tước đã chuẩn bị sẵn từ trước, lúc hắn thuê người đăng tin bôi xấu Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc có nhắc tới chuyện này, tiết mục này sẽ là bằng chứng, nói thái độ của hắn với Lục Lăng Hằng như vậy là vì Lục Lăng Hằng tán tỉnh người yêu của hắn. Chứng cứ Trương Minh Tước có thể lấy ra quá ít, cho nên hắn phải tự tạo, sự khó chịu của hắn sẽ là bằng chứng chứng minh Nhạc Hình Ngọc và Lục Lăng Hằng không thuần khiết.

Vốn là Trương Minh Tước mong chương trình này có thể củng cố thêm hình tượng chàng trai thâm tình của mình, đồng thời tranh thủ lôi kéo sự đồng cảm của người xem. Giờ Lục Lăng Hằng cũng muốn xem một chút xem chương trình này có thể tạo hiệu quả gì.

Thế là Lục Lăng Hằng ôm Tiểu Công Cầu ngồi trong phòng khách xem tivi, Thẩm Bác Diễn thì ngồi trước máy tính làm việc.

Đến chín giờ, tivi quảng cáo, Lục Lăng Hằng liền đi tới máy tính xem trò vui.

“Thế nào rồi?”

Lục Lăng Hằng vừa tới gần liền bị Thẩm Bác Diễn kéo anh ngồi lên đùi mình. Thẩm Bác Diễn ôm anh, tham lam hít hà mùi hương trên mái tóc: “Rất đặc sắc.”

Lục Lăng Hằng cầm chuột bắt đầu nghiệm thu thành quả.

Đúng tám giờ, một loạt trang báo mạng đăng tin, Thiên Nhai, MOP, Douban đồng thời đăng ảnh chụp tài khoản weibo khác của Trương Minh Tước, cây ngay không sợ chết đứng mà loan tin khắp nơi, quả thật chẳng hề ngại ngần nói cho mọi người biết — phải đó, tui tui đều là thủy quân, tui tui được mua chuột để dẫn mặt anh đó, Trương Minh Tước, anh chịu chết đi!!!

“Yxy đúng là con ngu, nhân tình cái chó gì chứ, tự cô đi mà quay! Đúng là không chịu nổi, sao trên đời này lại có đứa con gái ngu như thế cơ chứ! Ngày nào cũng phải ở bên cô ta làm mình chán muốn ói!”

“Họ Lục cho mình hai hộp bột protein, tưởng hai hộp bột protein là lấy lòng được mình hả? Nó nghĩ mình là ăn xin sao? Nực cười!”

“Cô ta đúng là phiền phức, hờ tí là ốm với chả đau, đã ốm rồi lại còn muốn cãi nhau với ông đây, đi chết đi! Cái tên họ Lục kia cũng chứng mất thế không biết, hai đứa bay chết chung đi! Tạm biệt, không tiễn!”

Tuy hôm qua đã xem một lượt, nhưng hôm nay Lục Lăng Hằng vẫn xem tên Trương Minh Tước kia ác miệng thế nào. Weibo này mới đúng là quả bom nặng ký, mới tung ra chưa đầy một giờ mà các cư dân mạng đã sục sôi rồi!

Trương Minh Tước đã xóa một vài nội dung, nhưng giờ đã muộn, toàn bộ những gì hắn đăng đều đã được Thẩm Bác Diễn chụp lại, đồng thời đưa ra một loạt chứng cứ, so sánh những nơi hắn check in đăng weibo với hoạt động và lịch trình của hắn, bằng chứng chất cao như núi, Trương Minh Tước muốn chối cũng không xong!

“Em xem này!” Thẩm Bác Diễn vui tay vui mắt tìm ra một bức ảnh, đọc lên, “ ‘Fans toàn là một lũ não tàn, ông đánh một cái rắm mà bọn bay cũng thấy thơm, ha ha ha ha.’ Nó còn dám mỉa mai châm biếm fans của mình, giờ thì còn ai nói giúp tên này được nữa.”

Thẩm Bác Diễn mở weibo Trương Minh Tước ra, phát hiện hắn đã khóa khung bình luận. Hắn cười hả hê: “Fans lại rớt, một giờ rớt hơn hai mươi vạn fans, cứ theo đà này, chắc mai weibo tên này chỉ còn lại mấy fans cương thi với đám hóng chuyện vui.”

Lục Lăng Hằng cười cười, cũng rất hả dạ: “Đáng đời.”

“Còn có cái này buồn cười hơn cơ. Hồi chiều Chu Tây Thiên đăng weibo giúp tên này giải vây. Kết quả trong tài khoản weibo kia có một cái mắng Chu Tây Thiên, ‘ZXX xấu như ma cầu mà sao cứ tưởng mình hơn người?’, ha ha, mấy phút trước anh xem, Chu Tây Thiên xóa weibo trước đi luôn rồi, chắc đang tức chết!”

Phần lớn mọi người hợp tác với Trương Minh Tước đều bị hắn nói xấu trên tài khoản weibo kia, từ lãnh đạo cho tới đạo diễn cho tới ký giả và fans, hắn coi tài khoản weibo kia như một cái thùng rác để trút hết suy nghĩ trong lòng, không thể ngờ có một ngày lại bị người ta bóc móc ra. Cái tên này cũng đúng là xui xẻo, hắn đắc tội quá nhiều người, ngay cả những người vốn muốn giúp hắn, giờ cũng hận chết hắn. Lục Lăng Hằng hoàn toàn không quan tâm xem Trương Minh Tước sẽ dùng thủ đoạn gì để văn hồi — hắn chết chắc rồi, có là thần tiên cũng không cứu được!

Lục Lăng Hằng lại lên weibo mình. Không ngờ weibo tối qua anh đăng được vài người trong giới share.

“Lúc thấy ảnh Lăng Hằng ôm Hình Ngọc tôi rất ngạc nhiên, hôm đó tôi cũng có ở hiện trường, Hình Ngọc sốt cao, cả người nóng rần lên, Lăng Hằng tốt bụng sờ sờ cô, lại bị mọi người hiểu lầm, thế nên tôi giúp cậu ấy làm sáng tỏ.”

Người share weibo này là Lý Cường. Vốn là sau khi chuyện này bị tung ra, toàn bộ nghệ sĩ trong công ty giải trí Tinh Tinh đều được yêu cầu im lặng, cho nên dù có rất nhiều người biết chân tướng, nhưng cũng không dám nói. Nhưng trong đoàn phim không chỉ có người của công ty Tinh Tinh, ví dụ như Lý Cường, anh là quân nhân đang thi hành nghĩa vụ quân sự, là người của bên quân đội cùng tham gia bộ phim này, cho nên không bị yêu cầu giữ im lặng. Thế nhưng tình huống trước đó anh không rõ, cho nên không dám nói ra. Giờ đại cục đã định, lập tức đứng ra đòi công đạo cho Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Anh tìm cậu ấy đăng weibo sao?”

Thẩm Bác Diễn lắc đầu: “Không. Anh tìm đạo diễn Khang, nhưng đạo diễn Khang nói thân phận của ông ấy không tiện, cho nên không đồng ý làm sáng tỏ. Cái này là Lý Cường tự nguyện, luôn có những người không ưa hành động của Trương Minh Tước.”

Một lát sau Lục Lăng Hằng phát hiện còn vài diễn viên và nhân viên trong đoàn phim share weibo của anh, có người là bạn tốt của Nhạc Hình Ngọc, vì Nhạc Hình Ngọc bị oan nên bất bình, có người có cừu oán với Trương Minh Tước, cũng có diễn viên không tên tuổi muốn nhân cơ hội tranh thủ cảm giác tồn tại, nói chung giờ Lục Lăng Hằng không cần giải thích gì nữa, chân tướng đã rõ ràng.

Mà cùng lúc đó ở một chỗ khác, Nhạc Hình Ngọc thấy sự việc phát sinh cũng hết hồn. Cô thấy Trương Minh Tước mắng mình trên weibo kia, quả đúng là tức chết đi được, phải biết rằng hơn một năm nay cô giúp Trương Minh Tước không biết bao nhiêu việc, cái tên Trương Minh Tước này không cảm kích cô thì thôi, lại còn một điều ngu hai điều ngốc, khiến cô hận không thể tát Trương Minh Tước mấy cái. Đồng thời cô cảm thấy may mắn, may mắn vì hai ngày trước mình vẫn im lặng, nếu như cô đứng về phía Trương Minh Tước thì giờ không chỉ Trương Minh Tước mà cô cũng sẽ bị mất mặt.

“Uầy, Nhạc Hình Ngọc cũng đăng weibo rồi.” Thẩm Bác Diễn nói. Bạn đang

“Hôm đó tôi ở phim trường bị sốt bốn mươi độ, suýt chút nữa ngất, may mà có Lục Lăng Hằng quan tâm giúp đỡ tôi, đưa tôi lên xe đi bệnh viện mới buông tay. Không biết tại sao lại bị người khác hiểu lầm. Về phần đoạn tình cảm kia, bởi trong quá trình ở chung chúng tôi có vài suy nghĩ không hợp nhau, cho nên đã kết thúc. Giờ tôi độc thân, tôi vẫn ổn, cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Thẩm Bác Diễn lầm bầm: “Minh oan nhanh ghê.”

Dù sao Nhạc Hình Ngọc cũng là người nể nhân tình, tuy cô tức điên lên rồi, nhưng lời nói trên weibo vẫn rất nhẹ nhàng. Nhưng cái gì nên biểu đạt đều đã biểu đạt rất rõ ràng. Cô giải thích rõ ràng chuyện với Lục Lăng Hằng là không có thật, nhưng trong lời nói có hàm ý, là Lục Lăng Hằng sẵn sàng đưa cô lên xe cứu thương, nhưng ngày hôm đó có tin Trương Minh Tước đưa cô nhập viện, nguyên do sâu xa trong đó, người có tâm liền hiểu rõ. Mà quan hệ của cô với Trương Minh Tước, cô không nói tất cả chỉ là giả, chỉ nói đã chia tay, thẳng thắn nói một câu tôi độc thân để kết thúc. Đương nhiên chuyện này không đơn giản như vậy, ekip của cô lập tức viết thông cáo, chuẩn bị công bố cô và Trương Minh Tước đã chia tay từ tuần trước, chia tay là do Trương Minh Tước sai lầm, chỉ là Nhạc Hình Ngọc nể tình xưa nghĩa cũ nên không nói ra. Cứ như vậy, hình tượng của Nhạc Hình Ngọc đã được bảo vệ.

Tivi phát quảng cáo xong, tiếp theo đó là cảnh Trương Minh Tước biểu diễn đánh nhau cùng Lục Lăng Hằng.

Nhìn Trương Minh Tước trong Tivi đá về phía mình, Lục Lăng Hằng cười nhạt, tắt Tivi đi. Nội dung phía sau không cần xem, Trương Minh Tước đã tự đá vỡ tiền đồ của chính mình.

68. Chương 68: Phim Điện Ảnh Mới

– Phim điện ảnh mới.

Vài ngày sau, Mã Du gọi Lục Lăng Hằng tới công ty, muốn bàn bạc chuyện công việc với anh.

Trước đó công ty muốn tạm thời đóng băng hoạt động của Lục Lăng Hằng, cũng là bởi sợ anh bị dư luận quấy nhiễu, giá trị sử dụng bị hao tổn, cho nên công ty mới lựa chọn bỏ quân xe là anh mà giữ lại quân soái là Trương Minh Tước. Nhưng giờ dư luận đổi chiều, Lục Lăng Hằng không còn là người bị thiệt thòi trong chuyện này nữa, trái lại còn thu lợi không nhỏ. Mọi người có khuynh hướng đồng cảm với anh, chuyện lúc trước không nghĩ ngờ gì, Lục Lăng Hằng phải chịu oan rất lớn, anh bị mắng tròn ba ngày, giờ chân tướng được vạch trần, anh quả thực trở thành Dương Bạch Lao[1], các cư dân mạng trong lúc kích động với Trương Minh Tước cũng không quên an ủi anh

Con người có đôi khi thú vị như vậy, luôn có thói quen khi hai bên đối địch nhau thì tìm về bên yếu, ví dụ như một người có vỏ ngoài tra nam, mà hình tượng dịu dàng cam chịu của người nữ rất dễ thu được sự đồng cảm; lại ví dụ như một bên hung hăng phách lối, bên kia rất dễ được cho rằng hiền lành thành thật dịu dàng đáng yêu. Đây cũng là lý do vì sao Trương Minh Tước cố gắng bôi đen hình ảnh Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc để kéo cao hình tượng mình lên, bởi có trắng thì mới có đen. Cũng may mà Trương Minh Tước cho mình ở thế yếu, hôm nay Lục Lăng Hằng được rửa oan tẩy trắng lại, sóng gió lần này khiến rất nhiều người vốn không biết Lục Lăng Hằng bắt đầu hứng thú với anh. Đây là một khuynh hướng hứng thú rất tốt, có đôi khi hảo cảm với một người đều xuất phát từ sự đồng cảm, thương hại, hoặc có lẽ là hiếu kỳ, chỉ cần lúc này Lục Lăng Hằng có thể cho ra một tác phẩm đáng khen, thì đây sẽ là cơ hội rất tốt để thu hút fans. Mà đúng lúc này “Đạo phong” đang lên sóng, mấy ngày nay fans của anh tăng điên cuồng, fans của Trương Minh Tước hầu như đều lang bạt sang bên anh.

Giới giải trí là một nơi đập thắp nâng cao, trước đây Lục Lăng Hằng không có quyền có thể, công ty không chịu giúp anh, hôm nay phát hiện sức mạnh của anh, lập tức dồn hết tài nguyên về phía anh.

Mã Du đưa cho Lục Lăng Hằng hai tập kịch bản, một là kịch bản điện ảnh, một là kịch bản truyền hình: “Cậu xem hai dự án này trước, đến thử vai, hợp thì diễn.”

Lục Lăng Hằng nhận lấy xem qua dự án. Phim điện ảnh là một phim thương nghiệp, đã chọn được đạo diễn, là một đạo diễn rất nổi danh trong giới đạo diễn thương nghiệp, hơn nữa bộ phim về cơ bản đã xác định được vài nhân vật nổi tiếng tham gia, thành tích phòng vé đã có thể đảm bảo. Mà kịch bản truyền hình là một phim đô thị hiện đại, nói về mấy thanh niên nam nữ phấn đấu trong công việc, đây là một đề tài nóng hổi, nam nữ chính đã được xác định, đạo diễn cũng coi như có tiếng tăm, lại thêm giám chế phim này rất có tài, bộ phim này nhất định sẽ hot.

Thời gian quay phim điện ảnh và truyền hình có xung đột, hơn nữa còn không quay cùng một thành phố, có diễn thì cũng chỉ có thể chọn một bộ. Giờ Mã Du cũng hơi do dự. Nếu có thể tham gia bộ phim thương nghiệp lớn, đưa Lục Lăng Hằng ra màn ảnh rộng, đó sẽ là một cơ hội rất tốt, cũng là cơ hội cho Lục Lăng Hằng trải nghiệm, nhưng bộ phim này có rất nhiều diễn viên nổi tiếng tham gia, khả năng Lục Lăng Hằng có thể tranh thủ được cảm giác tồn tại trong phim rất nhỏ, hơn nữa phân cảnh cũng rất ít, vì thế lãng phí mấy tháng quay phim tính ra cũng chưa chắc đã đáng giá — phải biết rằng giờ Lục Lăng Hằng đang lên, thật sự cần một tác phẩm để tăng cảm giác tồn tại. Mà bộ phim truyền hình kia, Mã Du định cho Lục Lăng Hằng đi thử nam số hai, phân cảnh nhiều hơn, nếu có thể nắm bắt, ít nhất có thể giúp Lục Lăng Hằng đứng vững trong giới phim truyền hình, nhưng một bom tấn màn ảnh rộng thế kia, nếu bỏ lỡ thì không biết bao giờ mới lại có cơ hội. Mã Du nghĩ tình hình Lục Lăng Hằng bây giờ hợp với màn ảnh rộng hơn.

Hầu như các diễn viên đều muốn phát triển lấn sân sang màn ảnh rộng, bởi phim truyền hình đại diện cho thân dân, mà điện ảnh thì đại diện cho tầng lớp cao hơn, không nói đến chuyện quay phim điện ảnh sẽ dễ kiếm tiền hơn, phải biết rằng các thương hiệu cao cấp muốn tìm đại sứ hình ảnh nhất định sẽ tìm mình tinh điện ảnh chứ không tìm ngôi sao TV, bất cứ ngôi sao nào mà chẳng muốn được quảng cáo cho Channel với Gucci thay vì làm đại diện cho bánh nướng Thổ Gia và bánh bao Babi. Cho nên nếu có thể thành công đưa Lục Lăng Hằng lên màn ảnh rộng, giá trị và địa vị của Lục Lăng Hằng sẽ khác trước.

Đương nhiên, do dự lo lắng của Mã Du lúc này vẫn còn thừa, hai dự án trước mắt này là hai tài nguyên tốt nhất anh có thể tìm cho Lục Lăng Hằng, nhưng rất có thể Lục Lăng Hằng thử vai xong không được, cuối cùng đều thất bại. Cho nên chỉ thành công một cái thôi Mã Du cũng đã rất vui vẻ rồi.

Không ngờ Lục Lăng Hằng xem hai dự án xong, đột nhiên hỏi: “Anh Mã, lần trước em thấy trong phòng làm việc của anh có kịch bản phim về một hôn quân, giờ phim ấy thế nào rồi?” (Hôn quân: vua ngu tối)

Mã Du hơi giật mình: “Hôn quân? À, cậu nói cái kia ấy hả, dự án kia giờ không thuận lợi lắm, sao vậy?”

Lục Lăng Hằng hỏi: “Em rất thích kịch bản đó, đang vướng ở đâu vậy?”

Chân mày Mã Du nhíu lại: “Kịch bản là bên sản xuất gửi cho anh, thật ra anh cũng thấy kịch bản đấy không tồi, nhưng không có tính thương nghiệp hóa, cũng không mời được diễn viên nổi, không lôi kéo được đầu tư, cuối cùng...” Anh nhún nhún vai, tỏ ý không coi trọng dự án này.

Lục Lăng Hằng không cam lòng hỏi tiếp: “Đạo diễn thì sao? Đã chọn được đạo diễn chưa ạ?”

“Hình như nói là mời Hoàng Xuyên tới làm đạo diễn, nhưng hình như sau đó lại từ chối rồi, giờ tình hình thế nào anh cũng không rõ nữa.”

Lục Lăng Hằng thở dài một tiếng, vô cùng tiếc nuối.

Mã Du gõ bàn một cái: “Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, về nhà chuẩn bị thử vai cho hai bộ này đi, nếu nhận được vai sẽ rất tốt.”

Lục Lăng Hằng lại thảo luận cùng Mã Du một hồi về hai bộ phim, sau đó chuẩn bị đi về. Trước khi đi anh hỏi: “Anh Mã, có thể cho em cách thức liên hệ nhà sản xuất phim hôn quân kia không?”

Mã Du vừa bực mình vừa buồn cười: “Vẫn còn nghĩ tới nó?” Nhưng anh vẫn tìm số điện thoại chép lên giấy, hai ngón tay kẹp tờ giấy đưa cho Lục Lăng Hằng. Lục Lăng Hằng vươn tay ra muốn nhận lấy, đột nhiên Mã Du thu tay về.

“Phải rồi.” Đột nhiên Mã Du hỏi, “Lần trước nghe cậu nói, cậu có bạn trai à?”

Lục Lăng Hằng lúng túng cười cười. Anh vốn không định công khai chuyện của mình và Thẩm Bác Diễn, nhưng hôm đó Mã Du chất vấn anh, sẵn đang bực dọc trong lòng, không biết nên giải thích cho mình thế nào, cho nên đã buột miệng nói ra trong lúc tức giận.

Thật ra Mã Du cũng rất tò mò không biết Lục Lăng Hằng tìm bạn trai gì, trong cuộc chiến với dư luận chắc người bạn kia đã tốn không ít công giúp Lục Lăng Hằng trở mình, có lẽ rất có quyền có thế. Nhưng nhìn biểu tình Lục Lăng Hằng, dường như không muốn nhắc tới nhiều.

“Quý trọng vào.” Mã Du đưa tờ giấy cho Lục Lăng Hằng. Nếu Lục Lăng Hằng không muốn nói, anh cũng không hỏi nhiều. Trong giới giải trí có không ít người đồng tính, nhưng rất ít người yêu đương thật lòng, phần lớn đều bắt cần chơi đùa. Mã Du nghĩ Lục Lăng Hằng không phải người như vậy, đồng tính luyến ái cũng không dễ dàng, đột nhiên anh thấy có chút tiếc nuối.

Lục Lăng Hằng thật lòng cảm ơn: “Em biết rồi, cảm ơn anh.”

Bàn chuyện thử vai xong rồi, Lục Lăng Hằng liền đi về. Phòng làm việc của Mã Du ở tầng tám, thang máy tới anh chuẩn bị xuống lầu, đúng lúc này có một người chạy tới: “Khoan đã!”

Lục Lăng Hằng ấn nút giữ cửa, để người kia đi vào. Người kia chạy vào thang máy, vội vàng nói: “Cảm ơn nhiều.”

Bốn mắt chạm nhau đều sửng sốt —— Người đi vào không ngờ lại là Tôn Phương!

Tôn Phương cũng là nghệ sĩ thuộc công ty giải trí Tinh Tinh, chỉ là trước đó công ty không có ý nâng đỡ, cho nên để cậu ta làm trợ lý trước. Cũng không biết cậu ta đụng phải ai, đột nhiên có kim chủ nâng đỡ, được đạo diễn lớn gọi đi đóng phim. Tháng trước bộ phim của Trần Hữu Dân cũng đã quay xong, hôm nay Tôn Phương tới công ty là để họp bàn kế hoạch công tác tiếp theo.

Lại nói, lần này Lục Lăng Hằng có thể giành phần thắng nhanh như vậy, Tôn Phương cũng có công trong đó. Nếu không có tài khoản weibo Tôn Phương cung cấp, phỏng chừng anh phải tốn thêm nhiều thời gian tìm bằng chứng có lực sát thương với Trương Minh Tước, Tôn Phương đã giúp anh tiết kiệm sức lực. Cho nên anh mỉm cười thân thiện với Tôn Phương.

Không ngờ Tôn Phương thấy anh xong liền căng thẳng: “Lục Lăng Hằng?”

Lục Lăng Hằng gật đầu: “Xin chào.”

Cửa thang máy đóng lại, Tôn Phương tựa vào tường trong thang máy, dùng tư thế phòng bị hướng về phía Lục Lăng Hằng. Lục Lăng Hằng có phần không hiểu.

Nói thật, lần này gặp lại Tôn Phương, trông cậu ta đẹp trai hơn nhiều so với mấy tháng trước. Lên cơ rồi, hình tượng cũng sẽ thay đổi tốt hơn, thứ nhất là tâm tình và khí chất, thứ hai là có ekip tạo hình. Kiểu tóc và quần áo của Tôn Phương bây giờ rất bắt kịp xu thế, hơn nữa hình như còn tiêm chỉnh hình, cho nên vốn Lục Lăng Hằng thấy tướng mạo cậu ta bình thường, giờ đã đẹp trai hơn một chút.

“Phim điện ảnh lần trước quay thuận lợi chứ?” Lục Lăng Hằng chủ động bắt chuyện, phá vỡ bầu không khí lúng túng trầm mặc trong thang máy.

Thế mà Tôn Phương lại càng căng thẳng hơn.

Hắn căng thẳng như vậy, là bởi đang chột dạ. Mọi người nói nguyên nhân cái chết của Lục Quân Càn là do bệnh tim tái phát, nhưng sự thật không đơn giản như vậy, lúc đó Tôn Phương làm trợ lý đã hạ độc vào ly cà phê. Thứ thuốc kia có thành phần kích thích, người bình thường uống chỉ cảm thấy vui vẻ phấn khởi hơn, cùng lắm tim đập nhanh chứ cũng không có tác dụng phụ gì. Nhưng trong thuốc có thành phần bệnh nhân bị tim nên tránh, nếu không sẽ phát bệnh, Lục Quân Càn phát bệnh vào buổi đêm, bởi không chữa trị kịp thời nên đã qua đời.

Lúc đó bởi người thân không muốn Lục Quân Càn chết không toàn thây, bởi vậy đã phản đối bác sĩ tiến hành khám nghiệm tử thi, cho nên không điều tra nguyên nhân gây ra cái chết. Nhưng trong lòng Tôn Phương có bóng ma, vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, sợ bị người khác biết được.

Hôm đó đột nhiên Lục Lăng Hằng nói ‘vị như cũ’ khiến hắn nổi gai ốc, nghĩ rằng Lục Lăng Hằng đã biết cái gì đó, nhưng mấy tháng này Lục Lăng Hằng vẫn chưa làm bất cứ cái gì, lòng Tôn Phương ngổn ngang bất an, cũng không biết rốt cuộc Lục Lăng Hằng có biết được gì hay không.

“Rất thuận lợi.” Tôn Phương trả lời chắc chắn. Hắn có tật giật mình, Lục Lăng Hằng nói cái gì cũng nghĩ sâu xa. Cậu kia có phải đang giấu cợt hắn không? Giấu cợt hắn làm hung thủ giết người rồi được đóng phim như vậy an lòng chứ? Hay đó chỉ là một câu hỏi thăm thông thường?

Đột nhiên Tôn Phương hỏi: “Quan hệ của cậu với Thẩm Bác Diễn tốt lắm sao?”

“À.” Lục Lăng Hằng cũng không phủ nhận.

Mã Du không biết ai là người đứng sau giúp Lục Lăng Hằng, nhưng Tôn Phương thì biết rất rõ ràng. Mấy hôm trước Thẩm Bác Diễn hỏi hắn có biết chuyện xấu gì của Trương Minh Tước không, khi đó hắn còn tưởng là Thẩm Bác Diễn và Trương Minh Tước có thù oán, đến khi lên mạng xem tin tức, hắn mới biết Thẩm Bác Diễn ra mặt thay cho Lục Lăng Hằng. Mấy hôm nay hắn không ngừng hỏi thăm nghe ngóng chuyện của Thẩm Bác Diễn với Lục Lăng Hằng, nghe nói Thẩm Bác Diễn từng tới Hoàn Hảo Điểm tham ban Lục Lăng Hằng, còn ở chung một phòng, quan hệ hai người chỉ e không tầm thường. Hơn nữa qua chuyện Trương Minh Tước lần này, Tôn Phương càng có thể xác định Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng là người yêu — Tính tình Thẩm nhị thiếu gia thế nào hắn biết rõ, không phải người hắn cho vào mắt hắn cũng chẳng buồn bực dọc. Lần này Thẩm Bác Diễn tốn nhiều tâm sức giúp Lục Lăng Hằng ra mặt, nhất định là có tâm tư không bình thường với Lục Lăng Hằng. Mối quan hệ này càng khiến hắn thêm bất an. Thẩm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng đều là người thân bên cạnh Lục Quân Càn, Lục Lăng Hằng biết chuyện, liệu Thẩm Bác Diễn có biết hay không?

Lục Lăng Hằng thấy sắc mặt Tôn Phương không tốt, hỏi: “Cậu làm sao vậy? Khó chịu trong người à?”

Tôn Phương không ngừng lắc đầu.

Cuối cùng thang máy cũng gần xuống tới nơi, đột nhiên Tôn Phương vội hỏi: “Cậu biết tình cảm Thẩm Bác Diễn dành cho Lục Quân Càn chứ?”

“Sao?” Lục Lăng Hằng sửng sốt. Bạn đang

“Anh ta rất thích Lục Quân Càn, là tình yêu ấy.”

Lục Lăng Hằng sợ ngây người. Sao Tôn Phương lại biết tình cảm của Thẩm Bác Diễn với anh? Chẳng lẽ trước đó cậu ta làm trợ lý cho anh đã phát hiện ra?

Tôn Phương miễn cưỡng cười: “Quan hệ hai người có vẻ không bình thường.. tôi, tôi nhắc cậu một chút.”

Lục Lăng Hằng còn đang ngây ra, không biết nên trả lời thế nào: “À... tôi biết rồi, cảm ơn?”

Thang máy xuống, Tôn Phương như bỏ trốn mà chạy ra ngoài. Ở cùng một chỗ với Lục Lăng Hằng thêm nữa, hắn áp lực tới chết mất!

Ra khỏi công ty, Tôn Phương lập tức chui vào trong xe đón mình, qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài, đúng lúc này Lục Lăng Hằng từ trong công ty đi ra, đi về phía một chiếc Land Rover. Cửa bên ghế lái mở ra, Thẩm Bác Diễn ra ngoài, hai người thân mật nói cười, Thẩm Bác Diễn giúp Lục Lăng Hằng mở cửa ghế phụ.

Tôn Phương không nghe được họ đang nói gì với nhau. Tâm tình lại càng thêm nặng nề. Hắn chợt dạ vô cùng, tuy rằng nhìn Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng bây giờ, có vẻ như họ còn chưa biết chuyện gì, nhưng Tôn Phương vẫn không khỏi hoài nghi. Hoài nghi đến mức —— hắn cảm thấy mình phải làm chút chuyện gì đó để có thể thở phào nhẹ nhõm.

[1] Dương Bạch Lao: Là một nhân vật trong “Bạch Mao tiên cô”, Dương Bạch Lao và con gái Hỷ Nhi là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà quanh năm chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắn. Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết Nguyên đán, Hoàng Thế Nhân đã bắt Hỷ Nhi mang về để trừ nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân. Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá, Dương Bạch Lao đã tự vẫn chết, còn Đại Xuân bỏ quê hương đi tìm Cách mạng. Hỷ Nhi rơi vào tay Hoàng Thế Nhân, bị lăng nhục, bị hãm hiếp...Cô đã bỏ trốn được khỏi nhà hắn, lên ẩn náu, sống như một con thú hoang trong hang động, rừng núi. Tại đó, tóc của cô gái trẻ đã từ xanh trở thành bạc trắng.

69. Chương 69: Viết Tình Ca Cho Em

– Viết tình ca cho em.

Giờ Lục Lăng Hằng ở trong căn nhà thuê của Thẩm Bác Diễn, Thẩm Bác Diễn thì ở ngay sát vách nhà anh. Sau khi hai người xác định quan hệ, anh không chuyển tới nhà Thẩm Bác Diễn mà ngược lại, Thẩm Bác Diễn đến chỗ anh ở. Sau khi về nhà, Lục Lăng Hằng đưa cách liên hệ với sản xuất và kịch bản phim hôn quân anh lấy từ chỗ của Mã Du cho Thẩm Bác Diễn, để hắn giao cho Chu Việt Việt xem, nếu hợp lý sẽ bắt tay ngay vào hạng mục này. Giờ quay phim thương nghiệp chủ yếu là dựa vào sao để gánh phòng vé, rất nhiều nhà sản xuất chỉ cần mời nhân vật nổi tiếng là được, kịch bản nào không cần chọn, thành ra phim ra rạp trở thành thảm họa. Nhưng nếu có kịch bản hay và đạo diễn tốt, quay một bộ phim danh tiếng, đây cũng là một con đường tốt. Giờ với địa vị của Lục Lăng Hằng bây giờ, tạm thời không thể trở thành diễn viên chính, nhưng nếu có thể tham gia trong một tác phẩm có tâm này, đối với anh mà nói chưa chắc đã không phải không tốt.

Thẩm Bác Diễn đọc xong kịch bản cũng thấy không tồi, liền gửi kịch bản cho Chu Việt Việt chờ hồi âm.

Mã Du đưa cho Lục Lăng Hằng hai kịch bản, anh cũng không vội xem, giờ còn cách buổi thử vai một hai tuần nữa, có rất nhiều thời gian để chuẩn bị. Mà mai anh phải quay quảng cáo động năng thứ ba, cho nên anh lấy kịch bản Thẩm Bác Diễn đưa cho ôn lại, chuẩn bị lần cuối cùng.

Quảng cáo động năng thứ ba khác với hai quảng cáo trước, không phải là quảng cáo ngắn mười lăm giây mà là một phim quảng cáo ngắn dài hơn hai phút, hơn nữa nội dung cũng không phải múa bụng hay múa thoát y, không có yếu tố gây hài mà ngược lại, là một câu chuyện gây cảm động.

Nhân vật chính trong quảng cáo là một ca sĩ rất đông fans hâm mộ, ở đoạn đầu quảng cáo, anh ta đứng trên sân khấu của một liveshow lớn, phía dưới tập nập khán giả ủng hộ hò hét chói tai cho anh. Nhân vật chính toát mồ hôi như mưa uống vài ngụm động năng, thấy khán giả phía dưới đang điên cuồng vì mình, ở trên sân khấu kích động hô lớn: Mọi người còn muốn nghe nữa không?!

Khán giả cùng hô to: Muốn.

Nhân vật chính lớn tiếng hứa hẹn: Ước mơ của tôi là có thể hát cho mọi người nghe! Chỉ cần còn một người nguyện ý nghe tôi hát, tôi sẽ vẫn hát tiếp!

Dưới khán đài có một fans trung thành của anh ta, cũng là người gào thét điên cuồng nhất trong đám đông.

Nhưng mà theo thời gian, khán giả thay lòng, những người còn thích anh mỗi lúc một ít, các ca sĩ mới lên dần thay thế vị trí của anh. Đạo diễn sẽ quay hai cảnh để biểu thị, một cảnh là trên kệ bán album, thoát

đầu album của các ca sĩ khác không bán được cái nào trong khi album của anh vừa lên kệ đã hết sạch, cho tới khi tốc độ bán album của anh và các ca sĩ khác ngang nhau, cuối cùng album của những ca sĩ khác đã bán sạch nhưng album của anh chỉ thiếu đi một chút. Cảnh này thể hiện anh dần bị thất sủng; cảnh thứ hai là khán giả dưới khán đài, hằng năm anh đều mở liveshow, nhưng khán giả từ đông nghịt người cho đến càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lác đác vài người, đã không còn mấy ai muốn nghe anh hát nữa. Thời gian thay đổi, lòng người cũng đổi thay.

Màn ảnh chuyển tới công ty giải trí, nhân vật chính hỏi người đại diện kế hoạch liveshow năm nay, người đại diện liếc anh một cái: Mở liveshow? Album mới ra của cậu tới giờ còn chưa bán được mấy cái, liveshow năm ngoái thì lỗ nát bét, cậu còn muốn mở liveshow? Nằm mơ đi!

Nhân vật chính vội đuổi theo, nói: Tôi mới sáng tác ca khúc mới! Có lẽ mọi người sẽ lại thích tôi...

Anh còn chưa nói hết đã bị người đại diện cắt ngang: Cậu không cần phải sáng tác nữa đâu, hợp đồng của cậu với công ty đã sắp hết hạn, sẽ không gia hạn nữa! Cũng không ai giúp cậu ra album nữa đâu.

Nhân vật chính sững người.

Màn ảnh lại quay về một sân vật động lớn, áp phích quảng cáo một buổi liveshow lớn được treo lên, nhưng không phải của nhân vật chính, mà là của một ca sĩ đang lên. Nhân vật chính đứng chân bên tấm áp phích thật lâu. Fan trung thành của anh cũng vừa hay đi ngang qua sân vận động, đúng lúc thấy anh đứng dưới tấm áp phích, dừng lại nhìn anh. Cứ như vậy, anh nhìn áp phích, người kia nhìn anh, nhân vật chính không nén nổi buồn bã trong lòng mà rời đi.

Đến đêm liveshow đó, sân khấu đông kín người, nhân vật chính cũng tới xem buổi liveshow của ca sĩ kia. Trên dưới sân khấu đều vô cùng ồn ã náo nhiệt, giống như lúc anh vẫn còn nổi tiếng. Nhưng với anh mà nói, náo nhiệt đều là của người khác, mà anh không có gì cả, như vậy càng khiến anh ngã lòng buồn bã.

Đêm liveshow kết thúc, mọi người ra về, ánh đèn rực rỡ trên sân khấu dần tắt.

Nhân vật chính ôm guitar của mình đi lên sân khấu không người, nhìn thính phòng không còn ai, nhớ tới cảnh ngộ của mình, nỗi buồn dâng trào, đau khổ hết lớn một tiếng, tức giận cầm cây guitar của mình lên muốn đập nát.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Có thể hát một bài cho em nghe được không?”

Nhân vật chính sững sốt, lúc này anh mới phát hiện dưới khán đài còn có một người, là fan trung thành của anh.

Fan trung thành lại thỉnh cầu nhân vật chính hát một bài ca cho mình nghe, nhân vật chính lạnh lùng nói mình sẽ không bao giờ hát nữa.

Fan trung thành hỏi anh: “Anh đã nói ca hát là ước mơ của anh, sao lại muốn từ bỏ ước mơ đó?”

Nhân vật chính tức giận nói ước mơ là thứ nực cười nhất trên đời.

Lúc này fan trung thành đưa cho anh một chai động năng: “Anh có nhớ không, anh từng nói chỉ cần có một người muốn nghe anh hát, anh sẽ vẫn tiếp tục hát?”

Nhân vật chính cầm chai động năng khựng lại.

Một lúc sau, nhân vật chính vặn nắp động năng ra uống một ngụm, lại ôm cây guitar lên, bắt đầu biểu diễn ca khúc mới cho khán giả duy nhất của mình.

Đó là một bài hát về ước mơ và tình yêu.

Mọi người luôn nói anh quá dũng cảm

Liều lĩnh kích động trước thách thức

Những kẻ vô tri chỉ biết mãi bắn khoan

Anh nói ước mơ chính là điều anh mong ngóng

Tiếp thêm toàn bộ năng lượng giúp anh chiến thắng.

Dẫu thế giới này đổi thay
Chỉ cần em vẫn còn ở bên cạnh
Anh vẫn sẽ giương đôi cánh bay lượn

Nguồn :

Tương lai chính là phần thưởng

Ước mơ là niềm tin vĩnh hằng.

Đoạn phim ngắn này rất cảm động, đặc biệt là khi Lục Lăng Hằng đã chuẩn bị tâm lý diễn nhân yêu hoặc bệnh nhân tâm thần, đến khi thấy một kịch bản bình thường như vậy, anh vui đến phát khóc.

Thẩm Bác Diễn có tổng cộng bảy kế hoạch quay quảng cáo, nhưng lúc này không chọn phương thức quảng cáo gây shock nữa, thứ nhất là quảng cáo gây shock chỉ có thể thu hút sự chú ý một hai lần, nhưng dùng nhiều khán giả sẽ thấy nhàm chán, thậm chí có thể gây phản cảm, cho nên quảng cáo múa cột và nhảy quảng trường là đủ rồi. Thứ hai là hắn đã biết Lục Lăng Hằng chính là Lục Quân Càn, tự nhiên sẽ nghĩ tới kế hoạch phát triển cho sau này của Lục Lăng Hằng, cho dù là quay quảng cáo, Thẩm Bác Diễn cũng hy vọng Lục Lăng Hằng có thể phát huy cơ hội diễn xuất, nhận được nhiều hảo cảm từ phía người xem.

Đọc kịch bản xong, Lục Lăng Hằng bắt đầu nghĩ xem ngày mai nên diễn nhân vật này thế nào.

Đúng lúc này, Thẩm Bác Diễn mở máy nghe nhạc, bật ca khúc “Mộng tưởng” lên. Tập đoàn Thẩm thị nhiều tiền tài như vậy, còn đặc biệt tìm một nhạc sĩ tới viết ca khúc này. Nhạc cụ và giai điệu khiến bài hát này có vẻ buồn bã, đặc biệt khúc nhạc dạo nghe rất thương cảm, nhưng càng nghe càng cảm thấy nhẹ nhàng, Lục Lăng Hằng thật sự nghe được niềm hy vọng ẩn trong đây.

“Không tồi chứ?” Thẩm Bác Diễn dương dương tự đắc khoe khoang, “Có vài câu là anh viết đó.”

Lục Lăng Hằng cười hỏi: “Anh viết câu nào?”

“Dẫu thế giới này đổi thay, chỉ cần em vẫn còn ở bên cạnh, anh vẫn sẽ giương đôi cánh bay lượn, tương lai chính là phần thưởng.” Thẩm Bác Diễn chăm chú nhìn Lục Lăng Hằng, “Đoạn này là anh viết đấy. Thích chứ?”

Lục Lăng Hằng nhìn ánh mắt hắn, tim lỡ một nhịp. Anh đọc lại câu ‘tương lai chính là phần thưởng’, vì sự dụng tâm này của Thẩm Bác Diễn mà vô cùng cảm động.

Lông mi dài của Lục Lăng Hằng hơi rũ xuống, khóe miệng cong lên. Thẩm Bác Diễn đã xem qua tất cả phim của Lục Quân Càn đóng, rất quen thuộc với mọi biểu đạt tình cảm của anh, nhìn cái biết ngay lúc này anh đang cảm động, lập tức chu môi dán tới đòi được thưởng.

Lục Lăng Hằng không nói gì dùng hai ngón tay kẹp lấy bờ môi chu ra của hắn: “Anh không thể để em cảm động thêm một lúc à?”

Thẩm Bác Diễn nhướn mày nhìn anh.

Lục Lăng Hằng lại xem lời bài hát một lần nữa, Thẩm Bác Diễn nói: “Tuần này hôm nào em rảnh, anh đưa em đi tới phòng thu âm, em hát bài này đi.”

Lục Lăng Hằng hơi giật mình: “Để em hát?”

“Đương nhiên, viết cho em thì phải để em hát rồi.”

Giọng Lục Lăng Hằng không thể gọi là rất tốt, nhưng có ekip chuyên nghiệp giúp anh chỉnh âm, vậy cũng không đến nỗi nào. Anh suy nghĩ một chút: “Sắp xếp trong tuần này luôn đi, sắp tới phải thử vai rồi, sợ không có thời gian.”

Thẩm Bác Diễn lập tức thông báo cho trợ lý hẹn trước ngày thu âm.

Lục Lăng Hằng tắt máy tính, đuổi người, đột nhiên nhớ ra chuyện buổi sáng: “Phải rồi, anh thân với Tôn Phương lắm à?”

“Hử?” Thẩm Bác Diễn sững sốt: “Anh với Tôn Phương á? Đương nhiên là không thân rồi.”

“Hôm nay em gặp cậu ta ở công ty.”

“Sao vậy?”

“Cậu ta nói, anh rất thích em.”

“Hử?”

“Em nói là, cậu ta nói anh rất thích Lục Quân Càn.”

Thẩm Bác Diễn nhú mào: “Cậu ta nói cho em biết cái này để làm gì?” Tôn Phương biết Thẩm Bác Diễn có tình cảm với Lục Quân Càn cũng không có gì kì lạ, trước đây Thẩm Bác Diễn từng hỏi lộ qua tất cả các nhân viên bên cạnh Lục Quân Càn, để họ chiếu cố Lục Quân Càn thật tốt, mặc dù không nói rõ, nhưng người thông minh liền biết động cơ của hắn không thuần khiết.

Lục Lăng Hằng buồn cười: “Em cũng cảm thấy lạ. Hai hôm trước anh gọi điện hỏi cậu ta chuyện Trương Minh Tước, chắc cậu ta đã đoán được quan hệ của em với anh rồi?” Lục Lăng Hằng cũng không muốn giấu diếm chuyện của anh với Thẩm Bác Diễn, chỉ là không muốn khua chiêng gõ trống thông báo, tránh bị người khác nghĩ nhiều, dù sao Thẩm Bác Diễn cũng không phải người bình thường. Nhưng người khác cũng đã biết, anh không cần phải tận lực che giấu. Nhưng Tôn Phương thật sự đoán ra được quan hệ của anh với Thẩm Bác Diễn, còn cố ý nói cho anh biết chuyện Thẩm Bác Diễn có tình cảm với Lục Quân Càn, cảm giác như là... đang cố gây xích mích.

Thẩm Bác Diễn không vui nói: “Em cách xa cậu ta một chút, anh thấy Tôn Phương bụng dạ khó lường.”

Lục Lăng Hằng nhún vai: “Vốn em cũng đâu có cùng xuất hiện gì với cậu ta đâu.”

Thẩm Bác Diễn cảm thấy là lạ, nhưng lại không nói ra được.

Lục Lăng Hằng liếc nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, anh liền đứng lên nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn phải quay quảng cáo.”

70. Chương 70: Moah Moah Chặt

– Moah moah chặt.

Ngày hôm sau, Lục Lăng Hằng cùng Thẩm Bác Diễn đi quay quảng cáo động năng thứ ba.

Cũng như quay phim truyền hình, quay quảng cáo cũng dựa theo cảnh phim, ban ngày đội quảng cáo quay ở những nơi khác xong, đợi đến tối mới mượn được sân vận động quay cảnh liveshow.

Để thể hiện được nhân vật chính trước đó rất được ưa mến, dưới sân khấu phải chật ních người xem, nhưng sân vận động có hàng chục ngàn chỗ ngồi, không thể mời nhiều diễn viên quần chúng như vậy được, họ chỉ mời tổng cộng hơn chục diễn viên, cái này thì còn phải xem tài nghệ của đạo diễn, đạo cụ và hậu kỳ. Đạo cụ ở đây là dựng một loạt đèn tên bảng hiệu và đèn led, đạo diễn cho quay kỹ vào diễn viên quần chúng, hơn nữa thêm xử lý hậu kỳ, qua đó có thể tạo được hình ảnh mong muốn.

Hôm nay trạng thái Lục Lăng Hằng rất tốt, các cảnh quay đều rất thuận lợi. Một kịch bản với những yếu tố hấp dẫn tốt có thể giúp diễn viên nhập vào vai, giống như lần trước quay quảng cáo múa cột, đạo diễn bảo anh phải nhảy ra cảm giác cấm dục và thần thánh, anh không lý giải nội tâm nhân vật, dù sao thì nhảy như tâm thần là được rồi. Nhưng quảng cáo lần này là một phim ngắn, anh phải lý giải tình cảm và suy nghĩ của nhân vật.

Quay tới cảnh cuối cùng, anh ôm đàn guitar lên sân khấu không một bóng người, cảm thấy bi ai, cả người không ngừng run lên, nước mắt chậm rãi lăn dài từ hốc mắt.

Đây là một cảnh vô cùng bi thương, đạo diễn Triệu Bằng không thể ngờ Lục Lăng Hằng có thể diễn tới rung động như vậy.

Thân là một nghệ sĩ, có lẽ sợ nhất là cảnh bi thương sầu tàn này, đã từng trải qua huy hoàng thì càng khó chấp nhận sự tịch mịch. Bởi bây giờ Lục Lăng Hằng cũng có tâm trạng như vậy, anh rất muốn quay trở lại vị trí kia, thậm chí vượt qua nó.

Hai mắt anh đỏ quạch, nước mắt quanh hốc mắt, nhưng vẫn chưa rơi xuống. Vài giây sau, tâm tình anh càng thêm sa sút, cuối cùng bạo phát ra ngoài, cầm cây guitar giơ lên cao, hét to: “A ——!”

Đàn guitar dừng lại trên không vài giây, Triệu Bằng hô lên: “Dừng! Diễn viên đâu?”

Đáng lẽ ra lúc này diễn viên đóng vai fan trung thành phải chạy tới, không ngờ diễn viên lại đứng ngây ngốc một bên nhìn, hoàn toàn quên mất cảnh của mình. Bị đạo diễn quát tỉnh, diễn viên kia hoàn hồn lại: “Em.. xin lỗi, quay lại một lần nữa có được không ạ?”

Diễn viên kia tên Trịnh Vũ, là một người mẫu tạp chí, có rất nhiều fans online, nhưng đây là lần đầu tiên cô quay quảng cáo. Lúc này cô thể mà cũng đã nước mắt ngắn nước mắt dài: “Anh Lục diễn tốt quá, em xem đến xuất thần. Thật sự xin lỗi anh!”

Lục Lăng Hằng lau nước mắt: “Không sao, quay lại một lần nữa đi.”

Vốn Triệu Bằng lo trạng thái lần đầu của Lục Lăng Hằng tốt như vậy, sợ quay lại trạng thái đi xuống, không ngờ lần thứ hai anh diễn lại còn tốt hơn. Anh đứng trên sân khấu vắng tanh, tựa như cả thế giới này chỉ còn lại mình anh, tiếng người hâm mộ hò hét năm nào vẫn còn vang vọng bên tai, so với cảnh tượng lúc này đúng là càng thêm bi thương.

Tâm tình đạt tới giới hạn, Lục Lăng Hằng tức giận giơ guitar lên, Trịnh Vũ chạy vội tới: “Khoan đã! Anh có thể hát cho em nghe một bài được không?”

Lục Lăng Hằng ngây ra trong chốc lát, từ từ buông cây guitar xuống, trên mặt anh gần như không có bất cứ biểu tình gì, nhưng bờ môi anh run nhẹ, qua đó có thể thấy được nội tâm đang giãy giụa kịch liệt.

“Hát...” Lục Lăng Hằng lẩm bẩm nói, “Tôi không hát, tôi sẽ không hát nữa.”

“Vì sao?”

“Tôi từ bỏ. Tôi đã mất hết rồi.”

“Anh từng nói ca hát là ước mơ của anh, sao giờ lại muốn từ bỏ ước mơ?”

“Ước mơ?” Lục Lăng Hằng nghiêng ngả hai từ này, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt: “Ước mơ là thứ buồn cười nhất trên đời này.”

Trịnh Vũ đưa cho anh một chai động năng: “Anh còn nhớ mình từng nói gì trên sân khấu năm đó không? Anh nói chỉ cần có một người còn muốn nghe anh hát, anh sẽ tiếp tục hát mãi. Đừng bỏ cuộc có được không, trên đời này vẫn còn rất nhiều người ủng hộ anh, chỉ là họ ở nơi anh không biết thôi.”

Lục Lăng Hằng ngơ ngác nhìn cô một hồi, ánh mắt dần dần bình tĩnh, cầm chai động năng lên uống một ngụm lớn, uống xong, anh ôm guitar lên chuẩn bị hát.

Quay đến đây rồi mà đạo diễn vẫn chưa hô cắt, Lục Lăng Hằng thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Quay quảng cáo tuy rằng dễ kiếm tiền, nhưng đôi khi cũng phải nếm chút vị đắng, nhất là quay quảng cáo đồ uống. Hồi anh mới debut được một năm từng nhận quay quảng cáo thức uống lạnh, quay hơn ba bốn mươi lần, lại còn quay vào buổi đêm, khiến anh bị viêm dạ dày cấp tính phải nằm nhà tròn ba ngày. Anh sợ nhất là quay quảng cáo đồ uống rồi còn phải quay đi quay lại nhiều lần, trước khi quay quảng cáo anh còn cố ý thăm dò nhà vệ sinh.

Triệu Bằng hô lên: “Qua, chuẩn bị quay cảnh khác.”

Mọi người trong đoàn rất nhập tâm, cảnh này kết thúc, trên mặt vài người vẫn còn rất buồn bã, tâm tình bị lây nhiễm.

Cảnh tiếp theo là cảnh Lục Lăng Hằng đàn hát, nhưng đương nhiên anh không đàn guitar, lúc quay chỉ làm dáng đánh và miệng làm khẩu hình phát âm, sau đó sẽ nhờ một cao thủ guitar thay anh đánh, cuối cùng hậu kỳ sẽ ghép cả nhạc và lời vào. Cảnh này quay xong biên tập sẽ cắt nối thành hai bản với độ dài khác nhau, một bản dài chỉ chừng nửa phút, cắt một đoạn nhỏ trong video để làm quảng cáo, còn bản chính thì dài ba bốn phút, câu chuyện hoàn chỉnh hơn, anh đàn hát cả bài “Mộng tưởng” này. Cuối cùng sẽ đăng bài này lên mạng, thật ra nội dung bài hát và đồ uống động năng không có nhiều liên quan đến nhau, cái này là Thẩm Bác Diễn muốn nhân cơ hội đưa Lục Lăng Hằng lên mà thôi.

Bởi trong phiên bản đầy đủ anh phải hát cả bài, cho nên cảnh quay không ngắn, Lục Lăng Hằng phải tiếp tục diễn sự thâm tình mà đàn hát, còn phải đọc ca từ để hậu kỳ ghép vào.

“Mọi người luôn nói anh quá dũng cảm...”

Qua vài giây, sắc mặt nhân viên công tác dưới sân khấu lập tức thay đổi, mới ban nãy còn chìm trong dư âm buồn bã đau thương lập tức bị sút vi vu ra ngoài, người nào khả năng kiềm chế kém đã cười thành tiếng. Cũng không phải Lục Lăng Hằng hát quá tệ, chủ yếu là bởi anh vừa diễn vừa đàn, anh mù chơi guitar, hơn nữa cây guitar này dùng để quay phim nên không có công dụng thực tế, nhạc không đúng một chút nào, thế là Lục Lăng Hằng đàn loạn ra ngoài, lúc thì nghe êm như bông, lúc thì nghe như cưa gỗ. Cứ như vậy, anh vừa nghe âm thanh quý dị từ cây đàn, vừa diễn sự rung động thương cảm, quả đúng là quá khó.

Triệu Bằng trừng mắt nhìn nhân viên công tác, giơ tay lên ra hiệu: “Đừng làm ảnh hưởng tới diễn viên.”

Nhân viên dùng sức bóp mặt mình để mình không cười nữa, nhưng trong lòng thầm oán: Đến cái âm thanh quý dị kia còn không ảnh hưởng đến cậu ta, thì tui cười sao có thể ảnh hưởng được.

Lục Lăng Hằng cố gắng làm như không nghe thấy, kiên trì quay nốt khúc này, vừa nghe thấy đạo diễn hô cắt, Lục Lăng Hằng liền thở phào nhẹ nhõm, từ trên sân khấu đi xuống.

Thẩm Bác Diễn đứng ở dưới chờ anh. Hắn mỉm cười nói: “Em diễn tốt lắm.”

Lục Lăng Hằng khiêm tốn: “Được chứ?”

Thẩm Bác Diễn nói: “Đây là lần em diễn tốt nhất đấy, anh nghĩ vậy.”

“Hử?” Lục Lăng Hằng nghe lời nhận xét này xong có phần giật mình, cho rằng Thẩm Bác Diễn đang trêu mình về âm thanh ma quái ban nãy, liền nói: “À, quen rồi, lúc đàn cổ cầm còn kinh khủng hơn cơ.” Quay phim cổ trang thường hay có cảnh diễn viên đàn cổ cầm, cái đó mới là kinh khủng, đàn cổ trong đoàn phim không phải đàn thật, đến nhạc cũng không có, chỉ có thể ra một vài tạp âm thỉnh thoảng chát chát, diễn viên còn phải diễn ra dáng vẻ xuất thần không nhiễm bụi trần, cái đó mới buồn cười nhất.

Thẩm Bác Diễn lắc đầu: “Anh không nói cái này. Trước đó cơ, đoạn đập guitar ấy, em diễn rất tốt, rất nhiều người trong đoàn rơi nước mắt vì em.”

Lục Lăng Hằng à một tiếng. Đoạn đó anh diễn rất say mê, diễn tới cả người sáng khoái, từng lỗ chân lông trên người giãn ra, anh chưa từng có cảm giác này, thậm chí diễn xong còn thấy chưa thỏa mãn. Đạo diễn hô cắt xong anh còn chưa thoát khỏi dư âm của cảnh đó, nếu không có cảnh đàn guitar kia, chỉ sợ lúc này anh vẫn còn đắm chìm trong đó. Vừa hồi tưởng lại một chút, liền thấy da đầu như tê dại. Cũng bởi vì thế mà đoạn đàn guitar rất thuận lợi.

“Nói đây là cảnh tốt nhất em từng diễn cũng quá khoa trương rồi?” Lục Lăng Hằng không phục, tốt xấu gì anh cũng đã đóng rất nhiều phim như vậy. Anh làm cái nghề này bảy tám năm, đóng vô số phim điện ảnh và truyền hình, cuối cùng lại bị người ta nói cảnh xuất sắc nhất của mình là cảnh quảng cáo, quả thật không biết nên khóc hay nên cười.

“Thật đấy.” Thẩm Bác Diễn suy nghĩ một chút, đổi sang phương thức khéo léo hơn, “Chỉ ít là anh cảm thấy như vậy. Diễn thật sự rất tốt.”

Quay xong quảng cáo cũng đã là hai giờ sáng, hai người về nhà nghỉ ngơi, nhưng đến khi tắm xong lên giường nằm rồi, lại đều không ngủ được. Lục Lăng Hằng vẫn còn chìm đắm trong đoạn quảng cáo ban nãy, Thẩm Bác Diễn thì vẫn chìm đắm trong cảnh Lục Lăng Hằng diễn ban nãy.

Nằm chung một chỗ không ngủ được, cũng rất dễ xảy ra chuyện. Mới đầu Thắm Bác Diễn cọ cọ vào tay Lục Lăng Hằng, thấy anh không ngủ, tay chân bắt đầu không thành thật, vói tay vào áo ngủ xoa nắn thân thể anh. Hai người từng ‘qua lại’ một hồi, ngoài không làm tới bước cuối cùng ra thì còn lại đều đã làm, Lục Lăng Hằng cũng đã quen rồi, mặc kệ hấn động chân động tay, có lúc còn phối hợp cùng.

Định lực của Thắm Bác Diễn quá kém, Lục Lăng Hằng còn tưởng chỉ là vuốt ve an ủi trước khi đi ngủ, không ngờ vuốt ve một hồi, Thắm Bác Diễn liền lật người đè lên anh mà bắt đầu ôm hôn.

Lục Lăng Hằng bị hấn hôn đến mặt đầy nước bọt, không nói nên lời đẩy đầu Thắm Tiểu Cầu ra: “Đã mấy giờ rồi, nhanh đi ngủ đi.”

“Anh không ngủ được.” Thắm Bác Diễn vùi mặt vào hõm vai Lục Lăng Hằng, tham lam hít hà mùi hương trên người anh, buồn bực nói: “Em biết không, lúc thấy em khóc trên sân khấu, trong lòng anh vô cùng mâu thuẫn.”

“Mâu thuẫn cái gì.”

“Lúc đấy anh thấy em yếu đuối, rất muốn bảo vệ em, không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương em.”

“Còn mặt khác thì sao?”

Thắm Bác Diễn đỏ mặt không nói lời nào.

Lục Lăng Hằng nâng mặt hấn lên: “Mặt còn lại thì là cái gì?”

“Là... rất muốn làm em khóc như vậy.....” Thắm Bác Diễn dùng thanh âm như muỗi kêu lằm bằm nói.

Lục Lăng Hằng: “.....”

Bất chợt Lục Lăng Hằng cảm thấy cái thứ vừa cứng vừa nóng khó có thể miêu tả của Thắm Bác Diễn cọ qua cọ lại vào bắp đùi mình. Nhất thời trong lòng anh rung lên hồi chuông cảnh báo, vội vã đẩy Thắm Bác Diễn trên người mình ra, làm bộ mặt mỗi ngáp một cái: “Ngủ đi, ngủ ngon.” Sau đó anh nghiêng người giả vờ ngủ.

Trong khoảng thời gian này anh và Thắm Bác Diễn vẫn luôn dùng tay giúp nhau giải quyết nhu cầu sinh lý, anh rất thoải mái với tình hình lúc này, tạm thời không có ý định muốn tiến thêm —— tuy nói là không có ý định, nhưng thật ra anh cũng rất tò mò, chỉ là có hơi sợ mà thôi.

Lúc anh giả vờ ngủ, Thắm Bác Diễn không tiếp tục quấy rầy anh nữa, nhưng anh vẫn không ngủ được, hơn nữa anh cũng biết Thắm Bác Diễn vẫn chưa ngủ —— Thắm Bác Diễn đang lật qua lật lại sau lưng anh, anh có thể cảm nhận được Thắm Bác Diễn đang nôn nóng. Đàn ông là như vậy, tình trùng xông não rồi lại nín nghẹn, so với nhịn tiểu còn muốn lấy mạng người hơn.

Bất chợt, Thắm Bác Diễn không trở mình nữa.

Lục Lăng Hằng run lên một cái —— Bàn tay dày rộng của Thắm Bác Diễn vắt ngang lưng anh, nhiệt độ ấm áp xuyên qua lớp áo ngủ mỏng manh truyền vào trong người, khiến anh nổi da gà.

“Em, em không ngủ à?” Thắm Bác Diễn ranh mãnh hỏi.

Lục Lăng Hằng không dám lên tiếng trả lời.

Nhưng mà một giây tiếp theo, trong tay anh là cái thứ cứng rắn nóng hổi khó có thể miêu tả —— Thắm Tiểu Cầu không biết xấu hổ nhét cậu em cứng rắn của mình vào trong tay anh.

“Quân Càn..” Thắm Bác Diễn lại từ phía sau ôm lấy Lục Lăng Hằng một lần nữa, ghé vào tai anh, dùng giọng nói trầm thấp gọi tên anh.

Lục Lăng Hằng tức giận bóp bóp cái thứ trong tay. Thắm Bác Diễn thật sự rất rất muốn, trong khoảng thời gian họ ở chung này, hầu như ngày nào Thắm Bác Diễn cũng nhờ anh giúp, có đôi khi một ngày một lần còn chưa đủ. Đương nhiên anh giúp Thắm Bác Diễn, Thắm Bác Diễn cũng giúp anh, khiến dạo này anh phải đun canh rửa tội, sợ mình bị thẹn hư.

“Anh xong chưa?” Lục Lăng Hằng oán giận nói: “Đêm rồi mà cũng không cho người ta nghỉ ngơi.”

Thẩm Bác Diễm cười nhẹ: “Em không biết anh có một biệt danh sao?”

“Biệt danh gì?”

“Ham Muốn Nhiều.”

Khóe miệng Lục Lăng Hằng giật giật: “Ai đặt cho anh vậy, rất hợp.”

Thẩm Bác Diễm nghiêm túc nói: “Anh tự đặt cho mình đấy.”

Lục Lăng Hằng: “.....” Lại một lần nữa anh bị Thẩm Bác Diễm không biết xấu hổ đánh bại.

Giờ không thể ngủ tiếp được, Lục Lăng Hằng bắt đắc dĩ giúp Thẩm Bác Diễm giải quyết. Tuy nói Thẩm Bác Diễm ham muốn nhiều, nhưng thực tế vì công việc nên thời gian họ có thể ở cùng nhau cũng không nhiều, lại thêm mới yêu nhau, khó tránh khỏi triền miên dây dưa, ngay cả trong lòng Lục Lăng Hằng cũng có cảm giác vẩn vút lưu luyến. Vừa nghĩ đến đây, anh mềm lòng hơn nhiều.

Nhưng sự mềm lòng này không duy trì được mấy giây —— Tay Thẩm Bác Diễm đang mò về phía sau anh.

Lục Lăng Hằng lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thẩm Bác Diễm, Thẩm Bác Diễm làm vẻ mặt vô tội, bàn tay dừng lại bất động.

Lục Lăng Hằng vừa buông mi mắt, tay Thẩm Bác Diễm đã lại mất trật tự.

Qua vài lần, Lục Lăng Hằng không chịu được nữa mà đánh vào tay Thẩm Bác Diễm: “Đừng lộn xộn.” Nhưng mà giọng anh không đủ khí thế khiển trách, càng để lộ ra sự yếu ớt của mình. Giờ anh không tức giận, mà là đang căng thẳng.

Thẩm Bác Diễm rất giỏi thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, lập tức thuận thế xông lên, nắm lấy anh mà trở mình, đè anh xuống giường, cúi người đè lên sau lưng anh: “Quân Càn.. Quân Càn..” Hắn không ngừng kêu tên Quân Càn, đánh thẳng vào phòng tuyến cuối cùng của anh.

“Đừng... đừng...” Giọng Lục Lăng Hằng bắt đầu run rẩy. Anh còn tưởng Thẩm Bác Diễm đã chấp nhận cục diện lấy tay giúp nhau, ai ngờ lúc này đột nhiên Thẩm Bác Diễm gây khó dễ, làm anh không kịp chuẩn bị trước, căng thẳng đến miệng lưỡi khô khan.

“Quân Càn, anh muốn em làm ý..” Thẩm Bác Diễm ngậm vành tai anh, giọng nói nặng nề ẩn chứa sắc dục, “Thử một lần đi, sẽ rất thoải mái, anh đảm bảo đó.. Anh không nhịn được nữa rồi, xin em đấy...”

Tuy giọng Thẩm Bác Diễm thỉnh cầu là vậy, nhưng thái độ lại rất bá đạo, dường như hắn đã phát hiện ra thái độ chống đối của Lục Lăng Hằng không đủ cương quyết, bởi vậy bất luận Lục Lăng Hằng kéo tay hắn đẩy hắn thế nào, đều chỉ khiến hành động của hắn thêm bá đạo hơn. Ngón tay hắn đã bắt đầu mò vào cái nơi không thể miêu tả của Lục Lăng Hằng.

Cả người Lục Lăng Hằng vì khấn trương mà căng thẳng, nhanh chóng kiểm soát từ chối: “Đừng.. đừng mà... không có thuốc bôi trơn, sẽ rách đấy! Vẫn cứ dùng tay đi...”

Thẩm Bác Diễm duỗi tay một cái, kéo ngăn tủ đầu giường, lấy ra một chai dung dịch bôi trơn.

Lục Lăng Hằng: “.....”

Lục Lăng Hằng: “Sẽ tiêu chảy đấy.”

Thẩm Bác Diễm lại mò tay vào ngăn kéo chưa khép lại, lấy ra một hộp áo mưa: “Có cái này rồi, không sao đâu.” Đại khái là sợ Lục Lăng Hằng không yên tâm, hắn tiếp tục mò tay vào ngăn kéo, móc ra vài món đồ dùng tình thú, thuốc mỡ, còn có Mã Ưng Long[1] và.. que thử thai?!

“À, cái này là mua nhầm, lúc mua anh bảo nhân viên bán hàng lấy cho anh nguyên bộ, không để ý nên mua hết về.” Thẩm Bác Diễm lại cất que thử thai vào trong ngăn kéo.

Lục Lăng Hằng: “....Sao trong ngăn kéo nhà em lại có mấy thứ này?”

Thẩm Bác Diễm hôn lên gò má anh, ngón tay đã bắt đầu công phá phòng tuyến phía sau: “Anh chuẩn bị sẵn bất cứ lúc nào.”

Lục Lăng Hằng: “.....” Phòng tuyến cuối cùng của anh bị đánh vỡ, Thẩm Bác Diễm cũng xông tới giới hạn cuối cùng.

71. Chương 71: Sau Khi ‘papapa’

– Sau khi ‘papapa’.

Cả một buổi đêm, Thẩm Bác Diễm chứng minh đầy đủ biệt danh “Ham muốn nhiều” của mình anh minh thần võ tới cỡ nào, mãi đến khi nắng ban mai chiếu những tia nắng đầu, hai người mới ôm nhau cùng ngủ thật say.

Cả hai ngủ một giấc đến chiều mới dậy, Lục Lăng Hằng tỉnh rồi vẫn còn nằm trên giường thật lâu không ngồi dậy. Anh chưa từng phóng túng dục vọng như vậy, cảm giác bị ép sạch khô như này quả đúng là rất xa xỉ. Trước đó bởi vì bị bệnh tim, ngay cả lúc bắn máy bay anh cũng rất kiềm chế, trong một ngày không chơi quá hai lần, thế nhưng tối qua anh bị Thẩm Bác Diễm lấn qua lấn lại, ra không biết bao nhiêu lần. Đến giờ vẫn còn bần rần mệt mỏi tay chân.

Thẩm Bác Diễm cũng đã dậy từ sớm, ngồi trong thư phòng làm việc, cứ nửa giờ lại tới xem Lục Lăng Hằng. Hắn không đành lòng đánh thức Lục Lăng Hằng dậy. Lần này tới nhìn, hắn thấy Lục Lăng Hằng mở mắt ra, vội vã thân thiết hỏi thăm: “Em thấy thế nào? Có khó chịu hay không?”

Đây đều là lần đầu tiên của hai người họ, trước đó chưa từng có kinh nghiệm, Thẩm Bác Diễm nghe nói lần đầu tiên của con trai rất dễ bị sốt và sinh bệnh, ban này lúc Lục Lăng Hằng còn ngủ hắn liền tục sờ trán anh, sợ anh bị đau đầu nhức óc.

Lục Lăng Hằng lắc đầu, đỡ giường ngồi dậy: “Em không sao.” Vừa mở miệng, anh liền nhận ra giọng của mình khàn khàn.

Lục Lăng Hằng không khỏi trừng mắt nhìn Thẩm Bác Diễm. Đều do đồ đồ này, tối hôm qua hắn lật qua lật lại anh, không nói đến chuyện làm anh phải xấu hổ, hắn vừa phát hiện chỗ nhạy cảm của anh, liền liều mạng dày vò, hại giờ giọng anh khàn cả lên.

Thẩm Bác Diễm vội vàng rót cốc nước nóng đưa tới bên giường, mặt dày mà dấn tới: “Quân Càn, có đói bụng không, anh hâm nóng đồ cho em nhé.”

Lục Lăng Hằng uống nước thấm giọng, nói: “Ngày mai còn thu âm, phải làm sao bây giờ? Đổi thời gian?”

“Không cần đâu!” Thẩm Bác Diễm cười đến thóa mẫn, “Giọng em thế này cũng rất dễ nghe!”

Lục Lăng Hằng cũng không khàn hết giọng, chỉ là giọng không được trong trẻo như lúc đầu, nhưng đúng là như vậy có cảm giác thu hút hơn.

Phóng túng một đêm, hai người nghỉ ngơi ở nhà một ngày không ra ngoài. Thẩm Bác Diễm vô cùng săn sóc Lục Lăng Hằng, rất sợ anh bị bệnh gì, đồ ăn nước uống đều mang lên tận giường cho anh, lúc anh ngồi sợ anh khó chịu còn kê thêm cái gối, anh đứng dậy sợ anh hao sức mà muốn bế anh. Lục Lăng Hằng đi tới đâu hắn liền theo tới đó, Lục Lăng Hằng vào phòng vệ sinh, hắn cũng lúc lắc cái mông bám theo sau.

“Anh muốn làm gì?” Lục Lăng Hằng sục đở hỏi, “Em đi vệ sinh anh cũng phải giúp sao? Anh tiểu giúp em hả?”

Thẩm Bác Diễm hừ hừ nửa ngày, cuối cùng nói: “Anh có thể giúp em tiểu...”

Không nghi ngờ gì nữa, bạn Thẩm Bác Diễm bị đá vuu ra khỏi phòng vệ sinh.

Ngày hôm sau, hai người tới phòng thu âm để thu bài “Mộng tưởng”. Trong phòng thu âm có đầy đủ trang thiết bị và nhân viên công tác chuyên nghiệp, dù một người có hát không đầy đủ ngũ âm thì vẫn có thể hát, cho nên giờ có không ít diễn viên lán sân sang ca sĩ, đổi cách thức kiếm tiền từ fans. Nhưng hát chuẩn âm hay không không quan trọng, chất cảm của giọng hát vẫn quan trọng nhất. Nhân viên thu âm nghe Lục Lăng Hằng hát bài này, bởi vì vui chơi quá độ mà giọng khàn khàn từ tính, vô cùng hài lòng: “Nghe rất buồn bã tang thương, rất hợp với ca khúc này.”

Làm bữa mà cũng trúng, Lục Lăng Hằng không biết nói gì hơn.

Thu âm ca khúc “Mộng tưởng” xong, quảng cáo động năng thứ ba coi như kết thúc, mấy ngày kế đó Lục Lăng Hằng ở nhà chuẩn bị cho buổi thử vai.

Sau đó một tuần, Lục Lăng Hằng tham gia hai buổi thử vai. Một cho phim truyền hình “Thanh niên hiện đại”, đây là một phim tình cảm truyền cảm hứng, nói về tình yêu và cuộc sống của những thanh niên sinh sau năm 90 khi vào đời. Mã Du cho Lục Lăng Hằng đi thử vai nam số hai, thật ra đây là một bộ phim thần tượng, ba đôi tình nhân sáu diễn viên, phân cảnh không kém nhau là bao, đều là diễn viên chính.

Bộ phim điện ảnh là “Đại vô lâm”, cũng là phim về một nhóm người, đội hình cực kỳ xa hoa, đã xác định được năm nhân vật lớn tham gia. Đây là một phim võ hiệp, có cốt truyện, nhưng cũng có rất nhiều pha võ thuật và hiệu ứng đặc biệt, là một bộ phim bom tấn dòng phim thương mại. Lục Lăng Hằng thử vai một thái giám Đông Hán, rất ít cảnh, hơn nữa còn là nhân vật phản diện, thế nhưng hình tượng nhân vật rất thu hút, có vai trò thúc đẩy cốt truyện, cũng không phải là không có cơ hội được chú ý.

Kết quả thử vai hai bộ chẳng mấy mà có, cả hai đều thông báo Lục Lăng Hằng tiếp tục vào vòng trong tiếp tục thử vai. Chỉ là bộ phim “Thanh niên hiện đại”, đạo diễn cảm thấy Lục Lăng Hằng không hợp với vai mà anh thử, muốn anh thử một vai khác.

Vốn là Lục Lăng Hằng thử vai một Lăng Đầu Thanh, thiết lập nhân vật ngớ ngẩn nhưng ngọt ngào, rất đối bình dị. Nhưng đạo diễn cảm thấy anh quá đẹp trai, cũng rất có khí chất, nghĩ anh hợp vai nam thứ ba là một tinh anh du học về. Còn đoàn phim “Đại vô lâm”, tuy cảm thấy hình ảnh anh rất hợp với vai thái giám Đông Hán trong phim, chỉ là bộ phim này có rất nhiều người chen nhau thử vai, người thích hợp không chỉ có một, cho nên phải tiếp tục thử vai tiếp. (Lăng đầu thanh: làm việc không động não, suy nghĩ phán đoán đúng sai)

Sau khi Mã Du suy tính, quyết định từ chối đoàn phim “Thanh niên hiện đại”. Vai mà đạo diễn đề cử Lục Lăng Hằng là một nhân vật công tử đào hoa, tuy rất tài năng, nhưng thái độ trong tình yêu lại hết sức tùy ý, ba đôi tình nhân nhưng hai đôi cuối cùng đều đến với nhau, có mỗi đôi bọn họ là chia tay, vì lo lắng cho hình tượng Lục Lăng Hằng nên Mã Du đã không đồng ý để anh nhận vai này.

Diễn viên nhận vai gì thì hình tượng thường bị đóng gói theo đó, rất nhiều khán giả không phân biệt được vai diễn và ngoài đời, diễn viên diễn vai gì, khán giả sẽ cho rằng ngoài đời diễn viên là hạng người ấy. Nếu một nữ diễn viên luôn diễn vai con gái phóng túng, khán giả theo bản năng sẽ nghĩ cuộc sống ngoài đời của cô gái này cũng rất bừa bãi. Không phải không thể diễn vai phản diện, nhưng phải diễn có lựa chọn, nếu thiết lập nhân vật đó hấp dẫn, một khi diễn được tốt, so với nhân vật chính càng xuất sắc hơn. Hơn nữa lý do vai đó xấu cũng rất quan trọng, vai diễn càng chân thực, khán giả càng dễ nhập tâm, ví dụ như cái người du học về nước trong “Thanh niên hiện đại” này, hình tượng nhân vật vô cùng chặt chẽ, có thể gặp được rất nhiều người như vậy ở ngoài đời, tuy rằng không thể nói là người xấu, nhưng rất dễ khiến khán giả nghĩ Lục Lăng Hằng cũng là người như vậy; ngược lại trong bộ phim tiên hiệp huyền huyền “Khương môn phi tương”, Lục Lăng Hằng diễn vai kẻ phản diện Lăng Kiếm Vân, nhưng bởi vì phim quá huyền huyền nên khán giả sẽ không nhầm lẫn giữa vai diễn với đời thực.

Thế nên sau khi từ bỏ vai trong “Thanh niên hiện đại”, Lục Lăng Hằng chuyên tâm chuẩn bị cho “Đại vô lâm”.

Hai tuần sau, Lục Lăng Hằng tham gia buổi thử vai thứ hai của “Đại vô lâm”.

Tuy đã đến buổi thử vai thứ hai, nhưng vẫn phải sàng lọc giữa rất nhiều người, hơn nữa một ngày không chỉ thử một vai, thành ra ở đó chật kín người.

Lục Lăng Hằng đến nơi xong lấy kịch bản thử vai ra bắt đầu chuẩn bị, đang ôn lại lời thoại, Thẩm Bác Diễn gửi một tin nhắn cho anh, hỏi giờ anh có tiện nghe điện thoại không.

Lục Lăng Hằng liền gọi lại.

“Có chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn nói: “Kịch bản phim hôn quân hôm nọ em để cử với anh, anh đưa cho Chu Việt Việt xem, cô ấy bảo không tồi, đã liên lạc với nhà sản xuất, anh đầu tư sẽ cho em vào diễn. Khi nào thì em rảnh, để anh hẹn với bên sản xuất, gọi biên kịch và đạo diễn tới, em cũng tới tham gia.”

Đương nhiên Lục Lăng Hằng rất cao hứng, anh bảo Tiền Duyệt tra lịch làm việc, nói thời gian cho Thẩm Bác Diễn.

Hai người lại nói thêm đôi câu về bộ phim điện ảnh, Thẩm Bác Diễn hỏi: “Đêm nay em có về không?” Nơi Lục Lăng Hằng thử vai không ở cùng thành phố của họ.

Lục Lăng Hằng nói: “Có chứ, đặt vé máy bay rồi, mười giờ tối đến.”

Thẩm Bác Diễn vội nói: “Để anh tới đón em.”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Anh nghỉ ngơi sớm một chút, mấy hôm nay anh cũng bận rồi. Công ty phải xe tới đón em.”

Thẩm Bác Diễn không vui: “Nhưng anh muốn gặp em sớm cơ.”

Lục Lăng Hằng bắt đầu dỗi. Anh đang định khuyên vài câu, lúc này có một người đi qua trước mặt anh, anh ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng, không khỏi sửng ra: “Tôn Phương?”

“Tôn Phương? Tôn Phương cái gì?” Thẩm Bác Diễn hỏi, “Tôn Phương sao?”

Lục Lăng Hằng vội thấp giọng nói: “Để lát nữa nói chuyện sau, cúp máy trước.”

Người ban nãy đi qua trước mặt anh chính là Tôn Phương. Buổi thử vai thứ hai phải hóa trang, Tôn Phương đã hóa trang xong, xem ra cũng tới để thử vai. Lục Lăng Hằng đứng dậy chào cậu ta: “Chào, Tôn Phương.”

Tôn Phương đang cúi đầu nhìn điện thoại, cho nên không nhìn thấy Lục Lăng Hằng. Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng người gọi, ngẩng đầu lên nhìn, thấy người kia là Lục Lăng Hằng, cũng sửng sốt.

“Cậu tới thử vai nào vậy?” Lục Lăng Hằng hỏi.

Nét mặt Tôn Phương lạnh lùng: “Trương Đống.”

“Ừ.” Lục Lăng Hằng cười nói, “Tôi thử vai Uông Lăng.”

Tôn Phương không có ý nói chuyện nhiều với anh, lạnh nhạt nói mấy câu, sau đó tìm cơ rời đi.

72. Chương 72: Phim Thẩm Họa

– Phim thẩm họa.

Cũng không bao lâu sau, tới lượt Lục Lăng Hằng thử vai.

Đây là một bộ phim võ hiệp, niên đại triều nhà Minh, nói về một nhóm hiệp khách võ lâm bị gọi vào triều phân tranh cao thấp. Vào cuối triều nhà Minh, Ngụy Trung Hiền[1] được hoàng đế sủng hạnh, không ít quan viên trong triều phản đối, rất nhiều người muốn lật đổ ông ta. Ngụy Trung Hiền muốn diệt trừ phe đối lập, nhưng không thể quang minh chính đại làm, cho nên phải mượn đến nhân sĩ võ lâm trên giang hồ. Ông ta tìm được một người rất nổi danh trên giang hồ, kiếm khách Bạch Văn Bằng. Thê tử của Bạch Văn Bằng bị bệnh nặng, mà kiếm khách này không có tiền chữa trị cho thê tử, Ngụy Trung Hiền đồng ý chữa

trị thật tốt cho vợ y, điều kiện là y giúp ông ta ám sát một viên quan thanh liêm. Bạch Văn Bằng ám sát thành công, kết quả sau khi thành công rồi y cũng bị diệt khẩu. Ngụy Trung Hiền lại phái người đi giết thể tử của y, thể tử của y nghe thấy tin đồn thổi, giao con gái cho một người bằng hữu, còn mình thì tự sát.

Phần tiếp theo câu chuyện là mười mấy năm sau. Con gái của Bạch Văn Bằng đã hai mươi tuổi, chuyên tâm luyện võ ở phái Côn Lôn, định bụng luyện võ công thật giỏi sau đó đi tìm Ngụy Trung Hiền báo thù. Mà viên thanh quan năm đó bị Bạch Văn Bằng giết cũng có một người con trai chừng mười tuổi, sau khi viên thanh quan chết, người cho trai vào Thanh Thành, khổ học võ công phái Thanh Thành, cũng muốn báo thù cho phụ thân, chỉ là y không biết tất cả đều là quỷ kế của Ngụy Trung Hiền. Sau khi Ngụy Trung Hiền giết Bạch Văn Bằng xong đã nói dối là Bạch Văn Bằng sợ tội nên trốn đi, cho nên con trai của viên thanh quan kia muốn tìm Bạch Văn Bằng báo thù cho cha mình.

Hai người con trai và con gái này cũng chính là nam nữ chính trong phim “Đại võ lâm”. Nữ chính còn có một người sư huynh, là một thiếu niên căn chính miêu hồng hiền lành thành thật, toàn tâm toàn ý với nữ chính, chỉ tiếc là nữ chính một lòng muốn báo thù, không hề chú ý tới tình cảm của sư huynh. Lúc này võ lâm tổ chức một đại hội luận võ, người thắng cuộc có thể giành được thanh kiếm độc nhất vô nhị, nghe nói đây là thanh kiếm đệ nhất thiên hạ. Mà thanh kiếm kia chính là bảo kiếm bên người Bạch Văn Bằng, nghe tin này, đương nhiên nam nữ chính muốn đi đoạt kiếm, mà sư huynh giúp đỡ sư muội nên đi cùng, ngoài ra còn có một nữ hiệp giang hồ cũng tới tham dự đại hội luận võ, đây đều là những nhân vật chính trong phim. Tiếp theo câu chuyện là các cảnh tình cảm hiểu lầm tương sát cầu huyết quen thuộc. (Căn chính miêu hồng: chỉ người kiên quyết, vững vàng)

Nhưng đại hội luận võ này thật ra là âm mưu của Ngụy Trung Hiền. Sau khi hoàng đế Sùng Trinh[2] lên ngôi, địa vị của ông ta bị uy hiếp, ông ta muốn nhân đại hội võ lâm này để chiêu mộ người có thể lợi dụng được.

Kết phim, sư huynh kia chết vì nhân vật nữ chính, nhân vật nữ chính chết, nam chính hiểu được chân tướng cùng nữ thứ hai liên thủ giết Ngụy Trung Hiền, sau đó lang bạt giang hồ.

Đây là một kịch bản tạp bí lù, trước đây lúc Lục Lăng Hằng mới đọc xong kịch bản, trong đầu chỉ có bốn chữ — không thể tin nổi. Giờ có rất nhiều kịch bản phim, võ hiệp thôi còn chưa đủ, phải pha thêm cung đấu vào, đủ loại linh tinh lang tang nhét vào với nhau, hơn nữa Ngụy Trung Hiền trở thành bia ngắm nhận đủ đạn bom, cái xấu gì cũng nhét vào ông ta. Nhưng với thị trường quốc nội bây giờ, chỉ cần có diễn viên tên tuổi và pha cảnh đẹp, dù cho phim có tệ nữa cũng vẫn hút hồn họ. Bộ phim nói về thuyết âm mưu trong triều đình, nghe có vẻ đao to búa lớn lắm.

Vai mà Lục Lăng Hằng muốn thử là vai con nuôi của Ngụy Trung Hiền, đệ nhất cao thủ thái giám, cảnh của nhân vật này có ba loại, một là đứng bên cạnh làm nền cho Ngụy Trung Hiền, thứ hai là xum xoe bợ đỡ Ngụy Trung Hiền, thứ ba là ngăn cản nam nữ chính, cũng may mắn có một hai pha đánh nhau. Kết cục của nhân vật này là vì cứu Ngụy Trung Hiền mà chết.

Không bao lâu đến lượt anh thử vai.

Lần thử vai này phải mặc trang phục cổ trang, hơn nữa nhân vật này trang điểm đậm, bởi vì là thái giám nên mặt đánh phấn rất trắng, còn kẻ mắt rất đậm. Nhưng nhân vật Ông Lăng này không phải người ảo lả, y là đệ nhất cao thủ Đông Hán[3], y không phải tỏ vẻ nữ tính mà là thể hiện ra vẻ nhu hòa trung tính.

Lục Lăng Hằng đi vào phòng thử vai, anh vào vị trí, cũng không chào hỏi giám khảo, đứng thẳng lưng, hơi ngước đầu, dùng ánh mắt kiêu căng nhìn lướt qua mọi người.

Vài giám khảo thử vai đều gật đầu.

Tới thử nhân vật Ông Lăng này, có người quá mềm, có người quá cứng, nhưng Lục Lăng Hằng rất vừa đủ. Tuy rằng còn chưa chính thức bắt đầu diễn, nhưng Lục Lăng Hằng vừa vào gian phòng, anh liền vào trạng thái. Nhân vật Ông Lăng này vô cùng cao ngạo. Thái giám là người bị khinh bỉ, cũng đều rất tự ti, mà những người càng tự ti thì càng dễ tự phụ. Ông Lăng là nghĩa tử mà Ngụy Trung Hiền vừa ý nhất, có quyền cao thế cao, cho nên y càng thêm cao ngạo. Trên đời này y chỉ trung thành tận tâm với một người duy nhất, người đó chính là Ngụy Trung Hiền, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng không vào mắt y. (Nghĩa tử: con nuôi)

“Ông Lăng, tới đây cho nghĩa phụ xem.” Phó đạo diễn nói.

Lục Lăng Hằng đi tới trước mặt phó đạo diễn mà quỳ gối, khí thế ban nãy mới thể hiện ra đều thu hết lại, thuận theo như một con cún con: “Nghĩa phụ.”

“Nhi tử ngoan, nghĩa phụ muốn con đi giết một người.”

Lục Lăng Hằng lập tức ngẩng đầu. Bờ vai anh buông xuống, thể hiện thái độ chấp thuận cung kính, nhưng ánh mắt sắc bén, tựa như có sát khí: “Nghĩa phụ nói đi.”

Các giám khảo thử vai đều rất hài lòng.

Sau khi thử vai xong, nhà sản xuất nói Lục Lăng Hằng quay về đợi tin, Lục Lăng Hằng liền dẫn Tiền Duyệt ngồi máy bay trở về.

Qua vài ngày, Thẩm Bác Diễn dẫn Lục Lăng Hằng đi tới gặp nhà sản xuất và biên kịch, đạo diễn phim hôn quân.

Trên đường tới nhà hàng, Thẩm Bác Diễn mở nhạc trên xe.

Nhạc dạo vừa lên, Lục Lăng Hằng liền nhận ra Thẩm Bác Diễn mở bài “Mộng tưởng”. Anh cứ tưởng chỉ mở nhạc đệm, thế nhưng hết khúc nhạc dạo, giọng hát khàn khàn của anh vang lên, anh ngạc nhiên nhìn Thẩm Bác Diễn: “Nhanh như vậy đã xong rồi.”

“À ừ.” Thẩm Bác Diễn nói, “Xong từ lâu rồi, tại dạo này em bận quá nên không có thời gian cho em nghe. Em nghe một chút xem, thế nào?”

“Mọi người luôn nói anh quá dũng cảm..liều lĩnh kích động trước thách thức...”

Đạo nhạc đầu chậm rãi, nghe như ca dao, giọng Lục Lăng Hằng trầm thấp, có cảm giác ưu thương mơ hồ.

“Anh nói ước mơ chính là điều anh mong ngóng..tiếp thêm toàn bộ năng lượng giúp anh chiến thắng...”

Tiết tấu nhạc dần thanh thoát, nhịp trống cũng dần trở nên mạnh mẽ, tựa như cuối cùng ánh bình minh cũng lộ dạng sau đêm tối.

Lục Lăng Hằng cảm thán nói: “Giỏi ghê.”

Thẩm Bác Diễn cười nói: “Ừ, anh cũng thấy em hát rất tốt.”

“Không phải vậy.” Lục Lăng Hằng nói, “Em nói người sáng tác nhạc giỏi cơ.”

Giống như diễn viên diễn xuất, khán giả chỉ chú ý tới diễn viên, nhưng thật ra đây chỉ là bề nổi, những yếu tố như bối cảnh âm thanh,.. tất cả đều góp phần quan trọng, nhờ có nó mới có thể đưa đến hình ảnh đẹp mắt. Mà hát cũng giống như vậy, giọng hát của ca sĩ chỉ là một phần, sáng tác, phối nhạc,.. có những yếu tố này mới có thể cho ra một ca khúc êm tai.

“Em có thể vừa hát vừa diễn.”

“Coi như được.” Lục Lăng Hằng cười nói, “Dựa vào ngón giọng của em, cũng không đến nỗi mất mặt.”

Đảo mắt xe tới nhà hàng gặp mặt. Bọn họ đến sớm hơn thời gian hẹn mười phút, nhưng nhà sản xuất và đạo diễn để bày tỏ thành ý còn tới sớm hơn, đã ngồi chờ sẵn trong bao sương.

Vừa vào cửa, Lục Lăng Hằng thấy trong phòng có một người đàn ông lớn tuổi, nhất thời hai mắt sáng lên: “Đạo diễn Quách!”

Đó là đạo diễn mà nhà sản xuất mời tới, Quách Xuyên. Năm nay Quách Xuyên đã sáu mươi tuổi, vóc người thấp bé, tóc hoa râm, trên mặt có nếp nhăn, có lẽ là vì hôm nay tới gặp nhà đầu tư nên ăn mặc long trọng, cho nên ông mặc một bộ tây trang, nhưng kiểu dáng bộ tây trang đã cũ, hơn nữa còn không vừa người, thoát nhìn ông còn lớn hơn tuổi thật.

Bị Lục Lăng Hằng gọi tên, Quách Xuyên vội vàng đứng lên: “Thẩm tổng, Tiểu Lục, chào hai cậu.”

Nhà sản xuất Sài Vân cũng nhiệt tình đi tới bắt tay chào hỏi hai người.

Mọi người vừa nói chuyện vừa vào ghế ngồi. Lục Lăng Hằng nhiệt tình nói: “Đạo diễn Quách, cháu rất thích phim của bác, cháu là fan của bác đó.”

Quách Xuyên thụ sủng nhược kinh: “Tôi? Thật sao?” (thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà vừa mừng lại vừa lo)

Giờ có rất ít người trẻ tuổi biết đến Quách Xuyên, bởi vì giờ ông không còn nổi nữa. Hơn mười năm trước là thời hoàng kim của ông, quay không biết bao phim nghệ thuật, thế nhưng khi đó thị trường điện ảnh không phát triển, bản lậu tràn lan, rất ít người làm điện ảnh không lăn lộn được phải đổi nghề. Sau này thị trường điện ảnh phát triển, Quách Xuyên lại không theo kịp sự chuyển đổi bây giờ, bị gạt tới mép lề, mấy năm gần đây nhận bữa vài dự án kiếm miếng ăn qua ngày.

Dự án hôn quân này mặc dù kịch bản không tệ, nhưng một kịch bản tốt nếu không có đạo diễn tốt sẽ không quay tốt được. Lục Lăng Hằng vừa biết dự án này, chuyện đầu tiên hỏi là ai đạo diễn bộ phim. Một diễn viên từng đạt giải Oscar từng nói, một diễn viên dù diễn tốt đến đâu, cũng không vượt qua nổi đạo diễn, hạn mức tối đa của đạo diễn quyết định hạn mức cao nhất của diễn viên. Sau khi biết Quách Xuyên nhận bộ phim này, Lục Lăng Hằng mới tiến lên một bước mà tìm cách bàn bạc.

Lục Lăng Hằng nói: “Cháu rất thích phim “Thiên lý” và “Lực văn cuồng lan” mà bác đạo diễn, hồi còn đi học đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần.”

Quách Xuyên vốn tưởng Lục Lăng Hằng chỉ nói khách sáo với mình, lúc nghe Lục Lăng Hằng nói ra tác phẩm mà ông tâm đắc nhất mới cười tươi như hoa: “Không ngờ mấy cô cậu 9x các cậu cũng xem phim cũ như vậy.”

Lục Lăng Hằng ngại ngùng. Em họ nhỏ hơn anh vài tuổi, nay bị coi như 9x, có cảm giác ngượng như đang cửa sừng làm nhé.

Mấy phút sau, biên kịch phim hôn quân cũng tới. Đó là một người phụ nữ ngoài bốn mươi, tên là Tạ Dụ. Bà vừa vào cửa, thấy mọi người đã đến đông đủ cả rồi, nhất thời luống cuống, vội vàng áy náy xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi đến muộn.”

“Không đâu.” Thẩm Bác Diễn nhìn đồng hồ đeo tay, “Cô đến đúng giờ mà.”

Giờ mọi người đã tới đông đủ, Thẩm Bác Diễn gọi vài món ăn, mọi người bắt đầu họp.

Kịch bản hôn quân này Tạ Dụ viết năm năm mới hoàn thành. Bà cũng như Quách Xuyên, cũng đã lăn lộn rất nhiều năm trong cái giới này, nhưng vẫn không lên được. Tác phẩm biên kịch của bà đều rất sâu sắc, không chế được tốt nhịp truyện và mâu thuẫn trong cốt truyện, cũng đi sâu vào khai thác nội tâm nhân vật, một vai dù nhỏ nhưng cũng có lập trường và cảm xúc hợp lý. Nhưng những kịch bản sáng tác của bà phần lớn đều thiếu tính thương mại hóa, cho nên khó có thể sinh tồn trong thị trường bây giờ.

Giờ thị trường tương đối lộn xộn, tất cả phim ra rạp đều là thảm họa, cốt truyện cầu huyết, nhân vật và nội dung thì vớ vẩn, phải dựa vào kỹ xảo nhạc đệm và những ngôi sao tên tuổi để thu hút khán giả. Nhưng vậy mà những phim điện ảnh ấy lại bán chạy nhất, thậm chí phim càng tệ, càng nhiều người chê bai thì lại càng nhiều người xem, thậm chí có đoàn phim còn thuê người chê phim, khán giả muốn biết phim tệ đến mức nào nên đi xem. Nhà đầu tư thì chỉ cần tiền, phim gì cũng được chỉ cần kiếm được tiền, nhà đầu tư mặc kệ danh tiếng thế nào. Giống như một sản phẩm thương mại, có đôi khi người dân mua hàng hóa, đơn giản là vì tiếp thị chứ không phải vì bản thân sản phẩm. Mà một câu chuyện có cốt truyện tốt, bởi vì tiền lời thấp, tính mạo hiểm cao, cho nên bị đẩy ra ngoài cuộc chơi.

Mà những bộ phim mờ nhạt như vậy, bởi vì đầu tư ít, thù lao quay phim ít, cho nên không mời được diễn viên nổi tiếng, phân cảnh quay cũng không được tốt. Những đoàn phim như vậy mạng giao thiệp và tài nguyên ít, đến tấm poster cũng không được treo tử tế ở rạp chiếu, sao có thể chống được các phim thương mại có nền tảng lớn.

Tạ Dụ viết rất nhiều câu chuyện, nhưng không có mấy câu chuyện đắt khách, duy nhất có một kịch bản tương đối khá là “Công chúa thái bình” thì bị một đoàn phim mời một biên kịch nổi danh cầu huyết về sửa lại kịch bản của bà, biến một câu chuyện hay thành câu chuyện tình yêu tổng tài bá đạo với nữ chính ngu

ngốc, nhân vật và lời thoại bị bóp méo vặn vẹo, kết quả bà không có tác phẩm nào được đánh giá tốt, nhiều năm như vậy vẫn vô danh.

Nguồn :

Một nhóm người như vậy sắp vào một đoàn, thành ra không ai coi trọng bộ phim này, nếu không có Thẩm Bác Diễn, có lẽ dự án này sẽ sinh non.

Thẩm Bác Diễn hăng giọng một cái: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

[1] Ngụy Trung Hiền () (1568-16 tháng 10, 1627) là một trong những đại hoạn quan nổi tiếng nhất và nhiều quyền lực nhất trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người cầm đầu “đảng hoạn quan” dưới thời Minh Hy Tông trong việc lũng đoạn triều chính, thu tóm mọi quyền lực trong tay, đồng thời tiêu diệt tất cả những người không cùng phe cánh với mình một cách không khoan nhượng. Vương triều Minh dưới thời Hy Tông suy tàn một cách trầm trọng một phần lớn là do Ngụy Trung Hiền.

[2] Sùng Trinh: niên hiệu của Vua Tư Tông thời nhà Minh bên Trung Quốc, công nguyên 1628-1644.

[3] Đông Hán, là cách gọi khác của Đông xướng, là cơ quan đặc vụ của hoạn quan thời Thanh, chính xác hơn là thời Minh Thành Tổ. Vốn lên ngôi bằng cách cướp ngai vàng của người cháu, Minh Thành Tổ đa nghi, vì vậy để trấn áp các lực lượng chính trị chống đối, vị hoàng đế này quyết định thành lập Đông xướng vào năm 1420 để bí mật giám sát các quan lại trong triều đình, các tướng lĩnh trong quân đội, các quan viên bên ngoài, các học giả có tiếng trong xã hội. Viên hoạn quan đứng đầu nổi tiếng là Ngụy Trung Hiền.

73. Chương 73

Kịch bản hôn quân này không dựa vào sự thực lịch sử, biên kịch lấy bối cảnh Ngũ đại thập quốc. [1]

Trong hoàng tộc có ba huynh đệ, theo thứ tự là thái tử Ly, hoàng tử Vĩnh, hoàng tử Vệ, khi còn bé quan hệ rất tốt, nhưng bởi trong triều đình có tranh đấu, hoàng hậu bị ban cái chết, thái tử Ly mất chỗ dựa bị giam lỏng, rất nhiều lần thiếu chút nữa bị người ta hại chết, may mà trong cung có một hoạn quan đối xử rất tốt với y, cứu mạng y dăm ba lần. Lúc này, suýt chút nữa hoàng tử Vĩnh được lên kế thừa ngôi vị hoàng đế, sau này hoàng đế băng hà, xuất phát từ mục đích chính trị, cuối cùng các quan đại thần vẫn đưa thái tử Ly lên ngôi hoàng đế, Vệ ở lại bên cạnh giúp đỡ y, Vĩnh thì tháo chạy khỏi cung.

Sau khi Ly lên ngôi y lại dựa vào hoạn quan đã cứu mình lúc đầu, còn bản thân thì chìm vào tử sắc không màng tới chính sự, dẫn tới việc hoạn quan lũng quyền, thiên hạ đại loạn. Vệ là người hiền lương, khuyên nhủ Ly hết lần này tới lần khác, Ly nhắm mắt làm ngơ. Vĩnh lại nổi dã tâm, không ngừng chiêu binh mã từ bên ngoài, muốn trở lại xâm lược.

Ly là một người nhu nhược hiền lành, y trở thành hôn quân, thật ra là đang muốn trốn tránh. Y biết hoạn quan đang làm loạn, nhưng bởi ông ta có ân với y, cho nên vẫn một mực bao che. Cuối cùng dưới sự khuyên nhủ của Vệ, Ly biết sự dung túng của mình đã làm hại rất nhiều người, quyết định diệt trừ thế lực viên hoạn quan này, bản thân cũng không lưu luyến gì nữa, nhưng y cho rằng Vĩnh không thích hợp làm hoàng đế, cuối cùng y xếp đặt ván cờ, để Vệ nhận hết tất cả công lao, nhận được sự ủng hộ của thần dân, sau đó giết chết vị hôn quân là y.

Lục Lăng Hằng rất thích những chi tiết nhỏ trong kịch bản và cách khắc họa nhân vật.

Đại thái giám tuy tham tài tham quyền, nhưng ông ta thật sự yêu Ly, ông coi Ly như chính con mình. Khi phát hiện Ly quyết định diệt trừ mình, ông cũng từng vùng vẫy giãy giụa, nhưng cuối cùng để bảo vệ tính mệnh Ly nên từ bỏ. Cuối cùng ông uống rượu độc, chết ngay trước mặt Ly, Ly cầm nước mắt nói với Vệ: “Ông ấy không phải người tốt, nhưng ông ấy là người duy nhất trên đời này thật tâm với ta.”

Còn có lúc Vệ trách Ly bỏ mặc bách tính thiên hạ, Ly hỏi ngược lại: “Bách tính thiên hạ, có liên quan gì tới trẫm đâu? Trẫm chăm lo sự sống chết của bọn họ, vậy bọn họ có quan tâm tới sự sống chết của trẫm

không? Bao nhiêu lần trầm suýt mất mạng, là bấy nhiêu lần thái giám cứu trầm. Lúc trầm sắp chết cồng vì lạnh, là thái giám cởi y phục của mình cho trầm mặc; lúc trầm sắp chết đói, thái giám tự cắt thịt của mình vì trầm; lúc trầm trúng độc gần chết, thái giám không màng tính mạng, tự mình hút hết độc ra cho trầm, nhờ vậy trầm mới có thể giữ được mạng này. Những người khi đó muốn trầm chết, nay thành hiền thần, người một lòng vì trầm, lại thành gian thần. Trên đời này hữu tình nghĩa lý, trầm hữu tình, nhưng lại thua dưới nghĩa lý.”

Cuối cùng lúc Ly chết trước mặt Vệ, Vệ nói: “Người là người tốt.”

Ly nói: “Có lẽ ta là người tốt, nhưng ta không phải hoàng đế tốt. Người tốt không làm hoàng đế tốt được, chỉ thánh nhân mới có thể làm được. Địa vị càng cao, càng không thể để thất tình lục dục của người thường ảnh hưởng. Ta giao trọng trách này cho người, mong người trở thành một vị minh quân. Có minh quân cai trị, cái nghĩa tình cái lý mới có thể cùng tồn tại song hành được, nếu ta là người như vậy, thì ta đã không phải là ta.” (Minh quân: vị vua anh minh)

Trong kịch bản “Hôn quân”, không người nào tuyệt đối tốt, cũng không người nào tuyệt đối xấu, tất cả phải dựa vào lập trường của người xem. Một biên kịch giỏi là một biên kịch kiểm soát nắm giữ được tình cảm mọi người, một giây trước mọi người còn thấy người này thật đáng ghê tởm, nhưng một giây sau lại thấy thương cho người này.

Trên bàn cơm, mọi người cùng thảo luận lên ý tưởng. Thẩm Bác Diễn nghĩ dự án điện ảnh này có thể thực hiện được, vốn đầu tư trong khoảng vài triệu, độ rủi ro không lớn, cho nên cũng sẵn sàng bày tỏ thái độ, sau đó sẽ làm hợp đồng.

Mà nhà sản xuất và đạo diễn đều rất hài lòng với Lục Lăng Hằng. Quách Xuyên và Sài Vân đều xem qua phim “Đạo phong” anh diễn, đều rất tán thưởng hình tượng và diễn xuất của anh, nếu “Khương môn phi tương” có thể trở thành bom tấn, chuyện anh lên được tuyến hai là không thành vấn đề, nếu có thể thành công gia nhập “Đại võ lâm” nữa, địa vị và sức hút của anh sẽ tăng lên, cho nên đoàn phim “Hôn quân” dự định không mời những nhân vật tai to mặt lớn, tìm những diễn viên có tiền đồ đóng chính, đây là lựa chọn tốt nhất với kinh phí của đoàn làm phim.

Mọi người bàn bạc xong, đoàn phim “Hôn quân” bắt đầu vào giai đoạn tiến hành.

Không bao lâu, Lục Lăng Hằng được Mã Du thông báo, cho anh biết anh đã nhận được vai Ưông Lăng trong “Đại võ lâm”, chuẩn bị ký hợp đồng với đoàn phim. Nhưng trước khi chính thức gia nhập đoàn phim, công ty sắp xếp cho anh một tháng để tham gia huấn luyện khép kín, sẽ mời huấn luyện viên chuyên nghiệp tới cho anh, vừa huấn luyện hình thể vừa chỉ đạo võ thuật.

Lúc nhận được tin này Lục Lăng Hằng đang ngồi nhà xem phim với Thẩm Bác Diễn, Lục Lăng Hằng cúp máy liền nói chuyện này cho Thẩm Bác Diễn. Thẩm Bác Diễn liền phát bực: “Một tháng huấn luyện khép kín? Nhà cũng không về được? Dựa vào đâu mà không thể mời huấn luyện viên về nhà?”

Lục Lăng Hằng buồn cười vuốt tóc hắn: “Đừng nào.”

Tiểu Công Cửu đang nằm dưới chân Lục Lăng Hằng dường như cũng nghe hiểu, đột nhiên đứng lên, hai mắt tròn vo trừng Lục Lăng Hằng. Đáng tiếc dựa vào tướng mạo trời ban của giống husky, Lục Lăng Hằng không nhìn ra trên mặt bạn có chút thương tâm nào, trái lại nghĩ cậu bạn đang vui mừng “Ồ cuối cùng chủ nhân cũng đi rồi, mình có thể ở nhà lẩn lộn thoải mái không ngại gì rồi.”

Nhưng chuyện này cũng không còn cách nào khác, một phút trên sân khấu là mười năm luyện tập, đằng sau một vai diễn, diễn viên vất vả thế nào khán giả không nhìn ra được. Cũng không phải không nhìn thấy, khán giả có thể nhìn được tốt xấu, nhưng không biết giữa tốt và xấu không chỉ là tư chất thiên bẩm. Trong giới có một diễn viên nam nổi tiếng, quay cảnh dưới nước lấy được chứng nhận lặn, quay cảnh võ thuật thì đấu võ với quán quân võ thuật toàn quốc, quay cảnh chơi cờ vây, thăng lên cấp đoạn. Muốn đứng được lâu dài trong giới này, thiên phú hiển nhiên quan trọng, nhưng nếu không yêu nghề thì không thể thành công.

Đạo lý này Thẩm Bác Diễn cũng hiểu, nhưng nếu Lục Lăng Hằng quay phim hắn còn có thể tới tham ban được, chứ huấn luyện khép kín thì không gặp nhau được, trong lòng hắn không vui một chút nào.

“Chúng ta đi nghỉ đi.” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn nói.

“Sao?” Lục Lăng Hằng rất giật mình với ý tưởng này của hắn, “Đi nghỉ?”

“Ừ!” Thẩm Bác Diễn rầu rĩ uất ức nói, “Hai chúng ta còn chưa đi tuần trăng mật mà.”

“Trăng, mật?” Lục Lăng Hằng không biết nên khóc hay nên cười, “Hai chúng ta thì trăng mật cái nỗi gì, cũng đâu phải kết hôn đâu.”

“Thì có thể kết hôn mà.” Thẩm Bác Diễn nói, “Nếu em đồng ý thì giờ anh đặt vé máy bay đi luôn.”

Lục Lăng Hằng: “....”

Tốc độ của Thẩm Bác Diễn quá nhanh, anh không theo kịp. Mới vừa rồi còn nói tới chuyện huấn luyện khép kín, sao giờ lại thành chuyện kết hôn rồi?

“Đạo này bận rộn quá.” Lục Lăng Hằng nói, “Xong chuyện này, nếu “Hôn quân” tiến hành thuận lợi, quay xong “Đại võ lâm” cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Hai mắt Thẩm Bác Diễn sáng lên: “Quay “Đại võ lâm” xong thì mình kết hôn á?”

Lục Lăng Hằng gõ vào đầu hắn: “Kết hôn cái đầu anh ấy, đương nhiên là đi nghỉ rồi.”

Thẩm Bác Diễn khó chịu ậm ừ một tiếng.

Lục Lăng Hằng không nói gì. Anh vốn tưởng Thẩm Bác Diễn nói đùa, chẳng lẽ là thật sao? Không nói tới chuyện anh với Thẩm Bác Diễn đều là đàn ông, dù Thẩm Bác Diễn có là bạn gái anh đi chăng nữa, anh cũng sẽ không nghĩ tới chuyện kết hôn, căn bản đó giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện này. Nhưng lại nói, tư duy của Thẩm Bác Diễn cũng thật nhảy cóc, anh rất hoài nghi nếu một ngày anh nói kết thì kết đi sau đó Thẩm Bác Diễn sẽ thử đưa anh đi sinh em bé...

Nghĩ tới đây, Lục Lăng Hằng run lên.

Thẩm Bác Diễn có phần không vui, nhưng một lúc sau nghĩ tới chuyện Lục Lăng Hằng đồng ý đi nghỉ cùng, hắn lại hí hửng lên. Trước đây hắn vẫn luôn tìm cách rủ rê Lục Quân Càn đi nghỉ cùng mình, chỉ là Lục Quân Càn chưa từng đáp ứng, cùng lắm cùng hắn ra ven sông một chút thôi đã là nể mặt lắm rồi. Giờ hai người đã xác định quan hệ, ngấm lại, bãi biển, ánh nắng rạng rỡ, người để trần, nghỉ ngơi dưới cát... Nghĩ đến cảnh kia ngực Thẩm Bác Diễn lộp bộp lộp bộp sục sôi, nhanh chóng nghĩ tới 108 tư thế trên biển.

Lục Lăng Hằng vừa nhìn vẻ mặt dung tục của Thẩm Bác Diễn liền đoán ra ngay hắn đang nghĩ gì, đứng lên: “Em đi tắm trước.”

Tiểu Công Cầu vốn đang rúc bên chân Lục Lăng Hằng, vừa nghe thấy hai chữ ‘đi tắm’ liền cong mông chạy trốn vào trong phòng. Bạn sợ tắm đến mức tạo thành phản xạ có điều kiện, có những khi Thẩm Bác Diễn ghét bạn dính lấy Lục Lăng Hằng, chỉ nói một chữ ‘tắm’ thôi đã có thể dễ dàng đuổi bạn đi.

Lục Lăng Hằng cầm quần áo lên đi vào phòng tắm. Thẩm Bác Diễn bắt đầu lên mạng. Hắn lên weibo của mình lướt xem, tùy tiện chia sẻ vài tin. Hắn rất ít khi đăng weibo, trước đây lúc ở cùng Lục Quân Càn, thỉnh thoảng chụp ảnh chung hai người và các buổi triển lãm xe thể thao nổi tiếng, giờ hắn bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cho nên phải chia sẻ trưng cầu ý kiến tài chính kinh doanh. Xét tổng thể, phong cách weibo của hắn vẫn rất cao lãnh, có cảm giác dường như hắn không muốn người khác thân cận mình.

Thẩm Bác Diễn thấy một công ty nọ đăng một tin thị trường, tiện tay chia sẻ. Vừa chia sẻ ra đã có không ít người bình luận. Hắn là thiếu gia nhà giàu, ngoại hình đẹp trai, có không ít fans hoang tưởng, mỗi lần hắn đăng weibo luôn có một đồng người trông hoa si, ví dụ như “Để lại Vương Tư Thông cho mọi người đó, tui có Phô Diễn là được rồi”, còn có đủ loại thiếu tiết tháo như “Ba ba, con trai ngoan của ba đây”, bình thường Thẩm Bác Diễn không đọc, thỉnh thoảng nhìn thấy cười ha hả rồi cho qua.

Lướt weibo mình xong, Thẩm Bác Diễn lại lấy một cái điện thoại khác ra, đăng nhập tài khoản weibo. Tài khoản này tên là “Phệ thiên thần cún” — đúng vậy không sai, là tài khoản của Tiểu Công Cầu.

Tuy rằng “Khương môn phi tương” còn chưa phát sóng, nhưng đoàn phim đã bắt đầu đăng ký tài khoản weibo cho Tiểu Công Cầu, bình thường nhân viên đoàn làm phim không có việc gì làm lại đi chia sẻ tin và ảnh chụp Tiểu Công Cầu, đặc biệt Sở Y Na rất chăm chia sẻ, bởi cô vô cùng thích Tiểu Công Cầu, đường

như Thẩm Bác Diễn vừa đăng tin một cái cô lập tức share luôn. Bởi vậy nên tài khoản này đã có không ít người theo dõi, fans của diễn viên, những người yêu chó đều tới đây xem Tiểu Công Cầu dễ thương.

Giờ “Khương môn phi tương” đã bước vào giai đoạn kết thúc chế tác hậu kỳ, đợi tìm đài truyền hình mua với giá tốt, cho nên dạo này Thẩm Bác Diễn rất chịu khó đăng weibo cho bạn.

Hắn chạy vào trong phòng, thấy Tiểu Công Cầu như cầu tặc mà kéo ngăn kéo ra, dùng miệng tha quần lót của Lục Lăng Hằng. Trông thấy Thẩm Bác Diễn, Tiểu Công Cầu liền biết mình đã làm sai, lập tức nằm xuống đất, vẻ mặt vô tội, nhưng miệng vẫn ngậm chặt quần lót không buông.

Thẩm Bác Diễn vừa bực mình vừa buồn cười, định tiến lên đánh một trận, nhưng suy nghĩ một chút, hắn lấy điện thoại ra, chụp ảnh Tiểu Công Cầu ngậm quần lót, viết một đoạn caption —— “Mình nhón rồi mà vẫn để mông trần tung tăng khắp nơi, mình cũng muốn mặc quần nhót, nhưng chủ nhân không chịu mua cho mình, đành phải trộm quần nhót của chủ nhân thôi (^o^)/~” Sau khi kiểm tra không sai chữ nào, Thẩm Bác Diễn liền đăng weibo lên.

Lập tức có rất nhiều fans bình luận.

“Ha ha, Tiểu Sắc Cầu, em bỉ quá rùi!!!!!!” “Tui chính là chủ nhân quần nhót đó!” “Thế chủ nhân của em là ai vậy? Cảnh Thanh sao?” “Cái tui muốn biết nhất bây giờ là, rốt cuộc ai đang quản lý weibo này!!”

Ngoại trừ Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn ra, không ai biết tài khoản phê thiên thần cún là do Thẩm Bác Diễn quản lý, tất cả mọi người đều nghĩ là trợ lý của Lục Lăng Hằng.

Thế nên lúc Lục Lăng Hằng tắm xong đi ra, thấy rất nhiều người gửi tin nhắn, là người trong đoàn phim “Khương môn phi tương”. Bạn đang ?

“Ha ha, Tiểu Lục, trợ lý của cậu bỉ thật!” “Cái kia Tiền Duyệt làm phải không?” “Bỉ quá bỉ quá! Trước đây không ngờ cậu là người như vậy! (ps: Năng bỉ hơn đi, phát huy mỗi ngày!)”

Lục Lăng Hằng chẳng hiểu mô tê gì. Rốt cuộc Tiền Duyệt đã làm gì?

Anh lau mái tóc còn đang ướt đi vào phòng, thấy Tiểu Công Cầu đang đứng ngoài cửa kêu ăng ẳng, bộ dạng như vừa bị Thẩm Bác Diễn mắng, không biết vừa gây chuyện gì. Anh đi vòng qua Tiểu Công Cầu vào phòng trong, thấy một cảnh đánh sập thế giới quan của mình —— Thẩm Bác Diễn đang vênh mông quỳ gối trước tủ quần áo, dí mặt vào quần lót của anh ngửi!!

Lục Lăng Hằng: “????????!!!!!!!!!!”

Trên thực tế là Thẩm Bác Diễn lo Tiểu Công Cầu liếm quần lót khác của Lục Lăng Hằng rồi bỏ vào chỗ cũ, cho nên kiểm tra xem quần lót trong ngăn kéo có ẩm không, có dính nước bọt không. Nhưng trong mắt Lục Lăng Hằng, cảnh tượng này điên rồ không thể tin nổi!!

“Anh, có phải anh đã hoán đổi linh hồn với Tiểu Công Cầu không?” Lục Lăng Hằng run giọng hỏi.

Thẩm Bác Diễn nghe thấy tiếng vội quay đầu lại: “Sao? Cái gì?”

Hắn vừa nhìn qua, Lục Lăng Hằng chỉ thấy hạ khố sít chặt, lập tức che chỗ hiểm chạy ra ngoài: “Em em em, hôm nay em ngủ phòng khác.”

Thẩm Bác Diễn: “Sao????”

Lục Lăng Hằng chạy trời chết, lúc đi ngang qua cửa, thấy Tiểu Công Cầu vẫn còn nằm chỗ cũ, nhất thời thấy đồng cảm. Tiểu Husky đáng thương, nhất định vừa phá rồi chủ nhân giờ trò biến thái nên bị đuổi ra ngoài. Sao lại đáng thương thế cơ chứ? Anh cúi người ôm lấy Tiểu Husky: “Đi, hôm nay anh ngủ với em, em đừng học theo thói biến thái ấy!”

Tiểu Công Cầu lập tức rung đùi đắc ý.

Đồng cảm xoa đầu Tiểu Công Cầu xong, Lục Lăng Hằng tức giận nghĩ, nhất định phải mua thêm mấy cái kết sắt về giấu quần lót. Để đề phòng trước Thẩm Tiểu Cầu!!

74. Chương 74: Chẳng Lẽ Anh Không Bằng Tay Phải Của Em Sao?!

– Chẳng lẽ anh không bằng tay phải của em sao?!

Đêm trước ngày Lục Lăng Hằng đi huấn luyện, Thẩm Bác Diễn nghĩ một thời gian dài sắp tới không được gặp anh, hiển nhiên không dễ dàng buông tha Lục Lăng Hằng, quần lầy anh đòi gần gũi trước khi chia xa, nếu không nhất định không chịu buông anh ra.

Lục Lăng Hằng vô cùng bất đắc dĩ: “Sáng mai em phải bay rồi.” Từ khi Thẩm Bác Diễn được ăn mặn, quả thật như tiến hóa thành cái máy đóng cọc, có đôi khi muốn lật qua lật lại Lục Lăng Hằng hằng giờ, ra sạch sẽ hàng ‘tồn kho’ mới bằng lòng cho qua. Chỉ khi nào hôm sau không có công việc thì Lục Lăng Hằng mới dám gần gũi với hắn, thoải mái thì thoải mái thật, nhưng lần nào cũng thoải mái vượt mức, phải ngủ một ngày một đêm mới có thể bổ sung nguyên khí.

Thẩm Bác Diễn đề anh xuống giường kháng nghị: “Với một thanh niên trai tráng huyết khí phương cương như anh, nhịn một tháng quả thật có lỗi với bản thân!”

Lục Lăng Hằng lau mưa xuân bắn lên mặt mình của hắn: “Thế hai mươi tám năm qua anh sống thế nào?”

Con người trong mắt Thẩm Bác Diễn khê đảo, đột nhiên che tay phải mình: “À, tay phải anh bị rút gân, phải cho nó nghỉ ngơi một tháng.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Thẩm Bác Diễn cầu khẩn nói: “Chỉ một lần thôi mà, anh phải nín nhịn lâu như vậy! Chẳng lẽ em không muốn sao? Chẳng lẽ anh còn không bằng tay phải của em sao?!”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Sắp phải xa nhau, trong lòng Lục Lăng Hằng cũng lưu luyến không rời, cuối cùng nhẹ dạ nói: “Vậy một lần...”

Thẩm Bác Diễn lập tức cười tươi như hoa, bắt đầu chuyên tâm làm việc.

(Không thể miêu tả, lược bớt 2000 chữ)

Ngày hôm sau Lục Lăng Hằng phải bay đi huấn luyện.

Tuy rằng trong lúc huấn luyện không thể đi đâu, nhưng buổi tối vẫn có thời gian rảnh sử dụng điện thoại đi động. Ngày nào cũng huấn luyện mệt mỏi, Lục Lăng Hằng không có thời gian rảnh để lên mạng, dành chút thời gian nghỉ ngơi cuối ngày để nói chuyện điện thoại với Thẩm Bác Diễn, nghe hắn kể chuyện của công ty và gần đây trong giới giải trí có những chuyện gì.

Có một ngày huấn luyện xong nói chuyện, Thẩm Bác Diễn nói cho anh biết: “Quảng cáo phim ngắn đã đưa lên sóng, còn bài “Mộng tưởng” em hát lọt vào bảng xếp hạng âm nhạc.

Lục Lăng Hằng giật mình: “Nhanh như vậy sao?” Anh giúp tập đoàn Thẩm thị quay quảng cáo, đương nhiên không giống với các ngôi sao quảng cáo khác, đoạn quảng cáo múa cột kia chủ yếu phát lên truyền hình, còn trọng tâm tuyên truyền của quảng cáo phim ngắn là trên mạng, cho nên thúc đẩy cả hai cùng một lúc.

Sau khi cúp điện thoại xong, Lục Lăng Hằng không cầm lòng được mà lên mạng xem. Nếu quả thật như lời Thẩm Bác Diễn nói, bài “Mộng tưởng” từ trên trời rơi xuống lọt vào vài bảng xếp hạng âm nhạc lớn, có nơi là công ty mua cho anh, có nơi là dựa vào thực lực và sức ảnh hưởng của anh. Tuy nghề chính của anh là đóng phim, anh cũng không có ý định phát triển cả hai, nhưng có một ca khúc nổi tiếng, khỏi nói cũng biết có ích như nào. Dù là ca sĩ hay diễn viên thì cũng đều là nghệ sĩ, nghệ sĩ thì cần được sự quan tâm từ phía khán giả, cần có người cổ vũ. Có một bài hát nổi tiếng, tên tuổi của anh sẽ được nhiều người nhớ tới hơn, anh cũng nhận được nhiều sự quan tâm hơn. “Lục Lăng Hằng – Mộng tưởng” vào top tìm kiếm, phương thức gây chú ý này sao có thể đánh đồng với các scandal được? Hơn nữa đối với tập đoàn Thẩm thị mà nói,

ca khúc quảng cáo nổi tiếng, sẽ có nhiều người biết tới sản phẩm của họ hơn, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Lục Lăng Hằng lên mạng tìm xem phim ngắn.

Quảng cáo phim ngắn được chế tác vô cùng thương tâm, từ hình ảnh tới nhịp điệu, nhạc nền, tập đoàn Thẩm thị đều mời nhà soạn nhạc nổi tiếng tới biên khúc, đặc biệt là khi nội dung tới cao trào, nhạc nền quá xúc động, thiếu chút nữa Lục Lăng Hằng rơi nước mắt. Một kịch bản tốt lại thêm một ekip tốt như vậy, hiệu quả vô cùng đặc sắc, Lục Lăng Hằng thậm chí nghĩ trong lòng nhất định hiệu quả của quảng cáo này sẽ rất tốt.

Vốn định xem xong thì đi ngủ, nhưng ở bình luận dưới trang web anh xem có người gửi địa chỉ bilibili, nói là ở đó có thể thấy mọi người bình luận trực tiếp. Anh cũng tò mò không biết khán giả sẽ đánh giá sao về quảng cáo này, thế nên click vào xem.

Vừa mở video ra, vô số từ ngữ chạy trên màn hình khiến anh giật mình.

“Quảng cáo có tâm!” “Xem mà phát khóc, tui xem lại lần thứ hai đó!” “Mới có lần thứ hai thôi hả. Tui xem lần thứ năm rồi nè!” “Lục Lăng Hằng đẹp trai quá, em là fan nào tàn của anh!” “Đề nghị ai xem lần đầu tắt bình luận, nếu không sẽ hỏng cả quảng cáo hay!”

Lục Lăng Hằng trợn mắt nhìn, căn bản không xem kịp, phải tạm thời ấn nút pause để đọc bình luận của mọi người.

Đoạn đầu quảng cáo Lục Lăng Hằng đang mở đêm liveshow, khán giả dưới khán đài lớn tiếng hoan hô, Lục Lăng Hằng hát tới cả người ướt mồ hôi uống động năng bổ sung nước.

“Mẹ ơi làm tui sợ muốn chết! Ai xem rồi xì poi một chút xem ổng có múa cột trong buổi concert không?” “Cầu xì poi, cho tui chuẩn bị tốt tâm lý” “Múa cột 1” “Múa cột 2” “Múa cột n”

“Múa cột cái gì chứ? Chưa xem đừng nói nhảm! Ảnh sắp dẫn khán giả nhảy quảng trường đó!” “Tui xem rồi quay lại xì poi nè, tiếp theo ổng múa mông, cái mông nhỏ lắc qua lắc lại không tởm chút nào ()” “Rõ ràng là múa ba lê mà! Ảnh sắp cởi áo khoác, bên trong mặc váy xòe đó!” “Mấy người gạt người, tui nói thật nè, lát nữa ảnh nhảy cha cha cha” “Thật ra tui muốn xem ảnh múa thoát y cơ (3)”

Thiếu chút nữa Lục Lăng Hằng phun hết nước miếng lên màn mình. Mới vừa rồi còn cảm động chết đi được, giờ thấy mọi người nói múa cột với cả múa ba lê, đột nhiên trong đầu anh tưởng tượng ra cảnh mình nhón chân múa “Vũ khúc hồ thiên nga”.. Nước mắt lại muốn tuôn trào, nhưng không phải khóc, mà là cười!

Tiếp tục xem tiếp, sau đó là cảnh anh càng ngày càng ít người quan tâm, album bắt đầu ế hàng. Nhạc nền cũng dần lắng xuống. Vốn là nhịp điệu rất sâu lắng, nhưng mấy bạn cư dân mạng vẫn không ngừng làm nhảm.

“Sao nhân vật chính lại hết hot vậy? Vì ảnh múa cột ở đêm nhạc sao?” “Ê bạn trên đừng nói nhảm, ảnh mà múa cột ở đêm nhạc, tui mua một lúc mười vé liền.” “Sao album lại ế vậy, để em mua mười cái cho” “Em mua hai mươi cái, anh Lăng Hằng ơi em yêu anh!”

Lục Lăng Hằng bắt đầu nghiên cứu xem gửi bình luận thế nào, anh rất muốn viết một câu cầu xin mọi người buông tha đoạn múa cột kia đi....

Đến cảnh anh đứng xem poster của ca sĩ mới nổi, mà fan của anh đang dõi theo anh từ xa, cuối cùng bình luận cũng bình thường hơn một chút.

“Mợ, BGM buồn thúi ruột, tui muốn khóc!” “Tui khóc sưng mắt rồi” “Lăng Hằng ơi, họ không thương anh nhưng vẫn có em này!” “Haizz, nhớ tới ngôi sao tôi thích năm đó, đã lâu rồi không theo dõi tin tức của họ, không biết giờ họ có tốt không?” “Ngôi sao tôi thích nhất đã qua đời, khi ấy anh đang ở trong thời hoàng kim của mình, tôi hy vọng mình sẽ không quên anh ấy” “Lòng người quá dễ thay đổi, lúc yêu anh anh là cả thế giới này, lúc không còn yêu anh chẳng là cái gì cả haizz,...”

Cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng tìm lại được cảm giác bị thương. Tiết tấu quảng cáo rất nhanh, nửa phút sau anh đã đứng cô độc trên sân khấu hét to, bình luận lại cuộn sóng một lần nữa.

“Ờ, diễn tốt quá!” “Diễn tốt quá +1 ” Diễn tốt quá 10086 “Anh ấy hết mà tim tui như bị nhéo lên ý!” “Tui không ngừng khóc được” “Bà nó, muốn chạy tới ôm anh ấy quá, đau lòng quá!”

Song đến khi Trịnh Vũ đưa chai động năng ra cổ vũ anh, trong nháy mắt “Lại múa cột cho mà xem!” “Đừng nhảy quảng trường trong lúc bị thương dư này chứ” “Múa ba lê” “Múa thoát y” lại giăng đầy màn hình.

“Cái đám bại hoại này, tui mới khóc sưng vù mắt giờ vừa đọc bình luận vừa cười!” “Vừa khóc vừa cười +1” “Cười khóc!” “Nếu tiếp theo anh ấy múa cột vòng quanh guitar thì tác phẩm này vô đối!” “Tui sợ một giây sau bgm đổi thành Khổng tước truyền kỳ” “Không xem nữa, đi uống động năng bình tĩnh lại cái đã!”

Lục Lăng Hằng xem bình luận mà chỉ muốn đập điện thoại! Có để cho người ta xem quảng cáo hay không hả! Mấy người so với Thẩm Bác Diễn còn giỏi phá hỏng bầu không khí hơn!!

Cuối cùng cũng tới cảnh cuối, anh ôm guitar khê hát, nhạc dạo “Mộng tưởng” vang lên.

Bình luận cũng bình thường hơn một chút, phần lớn đều cảm động và ưa thích, còn có người nói dưới nhà mình có cửa hàng bán động năng, chuẩn bị đi mua! Đương nhiên cũng có người pha trò từ đầu tới cuối.

Lục Lăng Hằng đang định tắt video đi, vài bình luận nhỏ hiện lên.

“Mọi người muốn làm nhảm thì xem múa cột nhảy quảng trường là được rồi. Nhờ Lục Lăng Hằng qua đây xem thì sao!”

Nháy mắt hiện lên vô số bình luận bày tỏ tình cảm với Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng hoảng sợ, chột dạ tắt điện thoại.

Đêm hôm đó anh mơ một giấc mơ vô cùng vụn vặt méo mó, anh mơ mình đứng trên sân khấu, hát một khúc tình ca, đột nhiên một cột múa từ trên trời rơi xuống trước mặt anh, anh lập tức xông lên múa cột, mà khán giả dưới sân khấu thì nhảy quảng trường, ngay sau đó Thẩm Bác Diễn từ trên cột trượt xuống, đè anh trên cột trước mặt bao người làm như vậy như vậy như vậy....

Sáng hôm sau tỉnh lại, việc đầu tiên Lục Lăng Hằng làm là cởi quần lót ướt nhẹp ra, thay một cái mới, sau đó mới đi tới lớp huấn luyện.

Chẳng mấy mà tới những ngày cuối cùng của tháng huấn luyện. Có hai ba ngày Thẩm Bác Diễn bận rộn, đến một tin nhắn cũng không gửi, nhưng vừa hết bận một cái, hân hoan đến giờ nghỉ của Lục Lăng Hằng, lập tức gọi điện thoại qua cho anh.

“Dự án hôn quân kia đang tiến triển thuận lợi, tìm được gần hết các diễn viên rồi.” Giọng Thẩm Bác Diễn không giấu nổi sự vui mừng.

“Sao?” Lục Lăng Hằng hỏi, “Đã tìm được hết rồi?”

Bởi dự án “Bạo quân” chọn Lục Lăng Hằng làm diễn viên chính, nên những diễn viên còn lại đều không nổi hơn anh, những người nổi hơn anh đều không đồng ý đóng vai phụ cho anh. Diễn viên nổi tiếng thì bận rộn, chứ những diễn viên tuyến hai tuyến ba thường trống lịch, nhà sản xuất đã chọn ra được những nhân vật cho mấy vai chính, tìm những vai phụ còn lại xong là ổn thỏa.

Thẩm Bác Diễn nói tên những diễn viên đã chọn cho Lục Lăng Hằng, còn nói: “Vai phụ hoàng của em cũng đã mời được Lý Đức Cường tới làm khách mời.”

“Uầy!!” Lục Lăng Hằng không khỏi cảm thán: “Lý Đức Cường? Lợi hại như vậy sao?”

Năm nay Lý Đức Cường đã ngoài năm mươi, là diễn viên gạo cội trong nước, là siêu sao thiên vương thực thụ, từng được vô số giải thưởng ảnh đế lớn. Tuy nói không thể tìm được diễn viên nổi danh hơn Lục Lăng Hằng, nhưng khách mời thì có thể, đóng cảnh ba bốn phút đồng hồ, lúc tuyên truyền có thể dùng thủ đoạn PR, như vậy có thể giúp phim được biết đến hơn.

Chợt Lục Lăng Hằng lo lắng hỏi: “Cát xê của ông ấy cao lắm, liệu có đủ kinh phí không?”

“Không thành vấn đề, ông ấy là người quen cũ của Quách Xuyên, hình như bộ phim đầu tiên của ông ấy là do Quách Xuyên đạo diễn, cho nên đến làm khách mời vì nhân tình, cát xê thì tùy tâm.”

Lúc này Lục Lăng Hằng mới có thể thở phào nhẹ nhõm: “Vây thì tốt rồi.” Mời được siêu sao như vậy, đã có thể đảm bảo được doanh thu phòng vé và tên tuổi phim.

“Còn có một việc nữa.” Giọng Thẩm Bác Diễn vui vẻ đến lạ, Lục Lăng Hằng có thể tưởng tượng bộ dạng hân hoan cười ở đầu dây bên kia.

Anh không khỏi cười hỏi: “Có chuyện gì tốt vậy? Có phải có hạng mục đầu tư mới không?”

Thẩm Bác Diễn reo lên: “Em đúng là con giun trong bụng anh! Bảo bối, hai ta đúng là có thần giao cách cảm.”

Lục Lăng Hằng cầm điện thoại ra xa, xoa xoa da gà da vịt nổi trên người: “Dự án gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn nói: “Anh trai giới thiệu cho anh một đạo diễn từ nước ngoài về, tên là Kê Tân, tìm anh đầu tư phim mới. Đạo diễn này ghê gớm lắm, từng đạt rất nhiều giải thưởng ở nước ngoài.”

Lục Lăng Hằng nói: “Đạt giải thưởng nước ngoài? Đáng tin không? Nước ngoài cũng mua giải được đấy.”

Rất nhiều người biết không ít giải thưởng trong nước có thể mua được, những diễn viên nhỏ bé diễn hai ba bộ phim thảm họa cũng có thể giành vài giải thưởng ảnh để chưa từng nghe qua, tưởng rằng như vậy có thể đánh bóng tên tuổi đi lừa mấy nhà đầu tư ngu ngốc. Nhưng chuyện này người trong giới đều biết, càng ngày càng ít kẻ ngu, cho nên có không ít người chọn cách ra nước ngoài đánh bóng tên tuổi, sau khi về nước tiếp tục lừa người. Có nhiều kẻ ngốc cho rằng nước ngoài thì sẽ công minh lắm, tiếng tăm nhiều, thực tế không phải như vậy, ở đâu cũng có mặt tối của nó, những giải thưởng có tên tuổi cũng có trường hợp này.

Thẩm Bác Diễn nói: “Anh cho điều tra rồi, có vài giải thưởng đúng là có nhúng tay, nhưng người này từng đạt giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất ở liên hoan phim Cannesl.”

“Lợi hại như vậy sao?” Nhất thời Lục Lăng Hằng nghiêm mặt. Đạo diễn xuất sắc ở liên hoan phim Cannesl, xem ra là có thực tài.

“Phim ‘Sa ngã’ là do người này đạo diễn đấy, em biết không? Anh ta đạt giải thưởng dựa vào bộ phim này!”

” ‘Sa ngã’? Kê Tân? À rồi! Em nhớ ra rồi! Kê Tân, em từng nghe qua tên vị đạo diễn này.”

“Sa ngã” là bộ phim điện ảnh theo phái trừu tượng, hết sức khó hiểu. Lục Lăng Hằng từng nghe danh xem qua, nhưng không kiên nhẫn xem hết. Anh không xem hết là bởi chưa đủ level, cũng không phải vì phim không hay, chỉ riêng chuyện phim này đạt giải là đủ hiểu rồi. Bởi bộ phim này có vài pha cảnh nóng nên bị cấm chiếu ở trong nước, nhưng thời đại internet này không gì là không tìm được. Danh tiếng “Sa ngã” rất tốt, nhất là những người theo phái trừu tượng đều vô cùng sùng bái.

“Giờ còn đang sửa chữa kịch bản.” Thẩm Bác Diễn nói, “Đợi sửa xong rồi sẽ cho em xem.”

“Cho em xem?” Lục Lăng Hằng không hiểu.

“Ừ.” Giọng Thẩm Bác Diễn vô cùng vui vẻ, “Phim anh đầu tư, đương nhiên là tìm em đóng rồi.”

“Sao...” Lục Lăng Hằng sững sốt.

Đạo diễn có tên tuổi, đều không cần tìm siêu sao, bởi họ có năng lực tạo ra siêu sao. Thẩm Bác Diễn định để Lục Lăng Hằng diễn, muốn anh đạt được giải thưởng. Hắn biết Lục Lăng Hằng muốn giành được giải thưởng ảnh để thực sự tới những nơi.

Lục Lăng Hằng trầm mặc hồi lâu, không biết nên nói gì. Anh hiểu dụng ý của Thẩm Bác Diễn, có một cơ hội như vậy anh cũng rất vui, nhưng loại cảm giác này có phần không chân thực. Rõ ràng còn chưa đầu vào đâu, anh đã bắt đầu thấy lo lắng. Dự án này có thể thành công sao? Anh có thể đảm đương được sao? Có thể cường cường liên hợp sao? Hơn nữa, tuy rằng Kê Tân từng đạt giải thưởng lớn, nhưng có rất ít tác phẩm, Lục Lăng Hằng lại không biết rõ về con người này, liệu vị đạo diễn này có thể tiếp tục phát huy tài năng không?

Thẩm Bác Diễn cười hì hì hỏi: “Sao không nói gì vậy? Không vui sao?”

“Em vui lắm.” Lục Lăng Hằng thu sự lo lắng sớm của mình về, cười nói, “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh làm gì.”

Lục Lăng Hằng cứ tưởng Thẩm Bác Diễn muốn nói quan hệ hai người như vậy còn khách sáo cảm ơn gì nữa, không ngờ câu sau của Thẩm Bác Diễn lại là: “Cảm ơn ngoài miệng thì không có chút thành ý nào, dùng hành động đi.”

“.....” Nhất thời Lục Lăng Hằng có dự cảm chẳng lành, “Hành động gì?”

“Anh mua cột múa lấp ở bên cạnh sảnh, còn có vài bộ đồ nhảy...”

“Alo alo anh nghe thấy gì không?” Lục Lăng Hằng cắt ngang lời của hắn, cầm điện thoại ra xa, “Gió lớn quá em không nghe thấy gì, lần sau nói chuyện tiếp nha tạm biệt!” Anh lập tức tắt máy, nằm xuống ngủ!

75. Chương 75: Lễ Khởi Quay

– Lễ khởi quay.

Hành thành xong nhiệm vụ huấn luyện, Lục Lăng Hằng cũng không có thời gian nghỉ ngơi, ngựa không ngừng vó mà tham gia vài chương trình và hoạt động mới, mãi đến một ngày trước khi “Đại võ lâm” làm lễ khởi quay anh mới có thể về nhà.

Thẩm Bác Diễn ngày đêm mong ngóng vợ yêu về, đã hỏi thăm lịch bay từ trước để tự mình đi đón. Hai người về nhà, Lục Lăng Hằng chưa dọn hành lý đã nằm dài trên sofa, Tiểu Công Cầu lâu ngày không được gặp chủ nhân lập tức xông lên vây đuôi khoải chỉ muốn chủ nhân chơi cùng bạn, Lục Lăng Hằng xoa xoa đầu Tiểu Công Cầu: “Ngoan, tự chơi một mình đi.”

Tiểu Công Cầu còn muốn ằm ỉ, lại bị Thẩm Bác Diễn đá bay ra: “Không nghe thấy đã bảo mày tự chơi một mình đi hả! Vợ tao mệt muốn chết rồi đây này!”

Tiểu Công Cầu tủi thân kêu ăng ẳng, ủ rũ cúi đầu đi.

Thẩm Bác Diễn ngồi xuống bên cạnh Lục Lăng Hằng, bóp vai đầm lưng cho anh.

Thật ra nếu muốn nghỉ ngơi nhiều hơn, Lục Lăng Hằng có thể bay thẳng tới thành phố quay phim điện ảnh, như vậy có thể nghỉ một ngày, sau đó sáng hôm sau tham gia lễ khởi quay. Nhưng anh và Thẩm Bác Diễn đã xa nhau một tháng, nếu cứ đi thẳng luôn, có lẽ họ sẽ không được gặp nhau trong một thời gian dài, cho nên sau khi suy tính, tuy phải chịu khổ một chút, nhưng anh vẫn quyết định về nhà một chuyến.

Tuy rằng Lục Lăng Hằng không nói gì, nhưng Thẩm Bác Diễn biết hết, hơn nữa còn rất cảm động. Hắn xoa bóp vai cho Lục Lăng Hằng: “Mới ở đây sao?”

“Ừ.. Xuống một chút nữa.”

Thẩm Bác Diễn vừa xoa bóp vai cho Lục Lăng Hằng, vừa bàn bạc dự án “Hôn quân” với hắn. Trước đây hắn đã bàn bạc qua với Mã Du, khoảng hai tháng sau “Hôn quân” sẽ bắt đầu khởi quay, khi đó “Đại võ lâm” vẫn chưa đóng máy, nhưng hai bộ phim đều là phim cổ trang, hơn nữa còn quay cùng một địa điểm, cho nên Lục Lăng Hằng có thể chạy qua chạy lại giữa hai đoàn phim, tuy rằng như vậy sẽ vất vả hơn một chút.

Bàn bạc xong về “Hôn quân”, Thẩm Bác Diễn lại nói chuyện với Lục Lăng Hằng về đạo diễn Kê Tân.

Nhắc tới Kê Tân, Lục Lăng Hằng lại có phần lo lắng. Sau khi Thẩm Bác Diễn nói với anh, anh đã lên mạng điều tra tư liệu về Kê Tân, đạo diễn này có rất ít tác phẩm, tổng cộng chỉ quay ba bộ phim, hơn nữa đều là phim trù tượng, xét theo giá trị văn học, phim có giá trị rất cao, nhưng số người có thể cảm thụ được thì rất nhỏ. Hơn nữa càng là phim văn nghệ, lại càng khó thu hút, doanh thu phòng vé đã định trước là không cao. Giờ công ty Thẩm Bác Diễn mới khởi nghiệp, đầu tư một bộ phim điện ảnh gây lỗ sẽ gây bất lợi cho sự phát triển.

Thẩm Bác Diễn nói: “Không đâu, lần này không phải phim trù tượng, lần này đạo diễn Kê Tân cũng muốn chuyển thể loại. Đây là một bộ phim truyền cảm hứng, bối cảnh dân quốc kháng Nhật, giống như phiên bản dân quốc của “Forrest Gump”. Diễn viên thoát đầu là một kẻ ngốc, không biết đau thương là gì, từ nhỏ đã bị người ta bắt nạt, sau này bị bắt đi bộ đội kháng Nhật, tham gia chiến tranh, giành được chiến công trên chiến trường. Kịch bản còn chưa cải biên xong, cải biên rồi sẽ cho em xem.”

Nhất thời Lục Lăng Hằng thấy hứng thú: “Nghe cũng không tệ. Nhưng để em diễn một kẻ ngốc sao? Tính thử thách rất lớn.”

Thẩm Bác Diễn cười ha ha: “Giờ hạng mục đã khởi công, đang tiến hành công việc chuẩn bị. Em cũng bắt đầu chuẩn bị đi.”

Tới giờ Lục Lăng Hằng chưa từng diễn kẻ ngốc, nhưng các vai tình anh thì diễn rất nhiều. Nhưng để anh diễn một vai khác biệt như vậy rất có tính thử thách. Anh nói: “Để em bàn với công ty, sắp xếp cho em một chút, trước khi quay cho em vài tháng, tới trại trẻ mồ côi hoặc những nơi có người bị khuyết tật trí tuệ cùng chung sống một thời gian.”

Thẩm Bác Diễn nói: “Ừ.”

Tuy nói rất lâu rồi họ chưa gặp mặt, nhưng Lục Lăng Hằng quá mệt mỏi, hơn nữa phải lập tức đi quay “Đại võ lâm”, cho nên tối đó Thẩm Bác Diễn cũng không quán lấy anh thân mật, chỉ ôm nhau cùng ngủ.

Sáng hôm sau Lục Lăng Hằng liền đi tới phim trường tham gia lễ khởi quay.

Cùng ngày khởi quay, những diễn viên đóng vai chính trong đoàn phim đều tới, có thể nói là đại bài tụ hợp. Mà vai nam chính trong “Đại võ lâm”, chính là đối thủ cạnh tranh cũ của Lục Lăng Hằng, Nhậm Bối Minh.

Lần trước Lục Lăng Hằng thấy Nhậm Bối Minh chính là trong lễ truy điệu của anh, giờ đã một năm trôi qua, trước khi quay “Đại võ lâm” đoàn phim cũng từng gặp mặt vài lần, nhưng bởi vì lịch trình của Nhậm Bối Minh quá bận rộn, hai người không gặp mặt, cho nên đây là lần đầu tiên.

Trước khi lên sân khấu, các diễn viên chào hỏi lẫn nhau, mà Nhậm Bối Minh ngồi một góc, thờ ơ lạnh nhạt với mọi người, không có vẻ nhiệt tình một chút nào. Hồi trước, lúc Lục Quân Càn và Nhậm Bối Minh mới là hai ngôi sao thế hệ mới, tính cách của hai người cũng hoàn toàn bất đồng. Lục Quân Càn tình cảm biết đối nhân xử thế, quan hệ với ai cũng tốt, nhưng Nhậm Bối Minh vô cùng lạnh lùng ngạo mạn. Cũng may mà Nhậm Bối Minh có một người đại diện rất lợi hại, giúp hắn thu dọn tất cả, khiến đường đi của hắn vô cùng trôi chảy.

Trong giới cũng nhiều người hiểu tính tình của Nhậm Bối Minh, cũng không ai dán mặt nóng vào cái móng lạnh của Nhậm Bối Minh, lễ phép chào hỏi xong cũng không ngồi xuống nói chuyện.

Đúng lúc này, Tôn Phương đi tới ngồi xuống bên người Nhậm Bối Minh, cười híp mắt nói chuyện với hắn.

“Ái chà.” Có một nhân viên công tác thấy cảnh này, không khỏi thầm thở dài cho Tôn Phương. Người nọ nghĩ cái người mới Tôn Phương này không biết tính tình của Nhậm Bối Minh, nghĩ cậu ta không biết sống chết đi tới làm quen, kết cục tất nhiên sẽ không tốt.

Không ngờ Nhậm Bối Minh nhìn thấy Tôn Phương đi tới, thái độ thư giãn hơn nhiều, lúc nói chuyện còn cười rộ lên với Tôn Phương.

“Này.” Nhân viên công tác tò mò hỏi người bên cạnh, “Nhậm Bối Minh quen Tôn Phương à? Có vẻ rất quen thuộc!”

Người bị hỏi nhỏ giọng đáp: “Hình như người nâng đỡ Tôn Phương là bạn tốt với Nhậm Bối Minh.”

“À, hóa ra là như vậy.”

Tôn Phương từ trên trời rơi xuống đoàn phim “Đại võ lâm”, giống như trước kia hắn đáp xuống đoàn phim của Trần Hữu Dân. Mọi người đều biết Tôn Phương có hậu thuẫn, lần này trong phim hắn diễn sự đệ của Nhậm Bối Minh, tuy rằng không phải vai chính, nhưng phân cảnh không ít, ít ra nhiều hơn Lục Lăng Hằng nhiều. Người trong đoàn phim đều biết người này đi cửa sau.

Lục Lăng Hằng nhìn thấy cảnh Tôn Phương nói chuyện thân thiết với Nhậm Bối Minh, cũng có phần ngạc nhiên. Đột nhiên anh nhớ tới trước đó lúc quay “Khương môn phi tương” Thẩm Bác Diễn hỏi anh quan hệ của anh với Nhậm Bối Minh, Thẩm Bác Diễn cũng từng nói xa nói gần quan hệ của Tôn Phương với hắn ta, giờ trông thấy cảnh này, anh bắt đầu liên tưởng tới chuyện này.

Nhưng Lục Lăng Hằng cũng không suy nghĩ nhiều. Chuyện bí mật của người ta, người khác có biết cũng để làm cái gì?!

Không bao lâu, lễ khởi quay chính thức bắt đầu, diễn viên chuẩn bị lên sân khấu.

Lúc Nhậm Bối Minh đi qua người Lục Lăng Hằng, lạnh lùng trừng mắt lườm anh. Cái nhìn này khiến Lục Lăng Hằng ngây người.

Ánh mắt của Nhậm Bối Minh không chỉ là lạnh lùng, mà còn có sự địch ý, nói khoa trương hơn một chút, chính là ánh mắt đầy sát khí.

Sau đó vừa quay đi, Nhậm Bối Minh thấy Tôn Phương đi tới, cười ôn nhu với cậu ta.

Người đại diện của Nhậm Bối Minh – Tùy Nhan chạy tới, trước khi lên sân khấu dặn dò Nhậm Bối Minh vài câu.

Tùy Nhan không giống như Mã Du, anh ta chỉ đại diện cho một mình Nhậm Bối Minh. Trước đây anh làm giám đốc điều hành của một công ty quản lý, sau khi nâng đỡ Nhậm Bối Minh nổi tiếng rồi, anh ta liền cùng Nhậm Bối Minh đổi nơi công tác, lập cho Nhậm Bối Minh một phòng nghiệp vụ, thành lập một ekip chuyên làm việc cho Nhậm Bối Minh. Anh ta vô cùng bảo vệ Nhậm Bối Minh, về cơ bản Nhậm Bối Minh đi đâu anh ta chạy theo đó.

Đến khi lên sân khấu, theo sự sắp xếp của bên tổ chức, diễn viên chính và đạo diễn đứng chính giữa, Lục Lăng Hằng diễn phụ đương nhiên chỉ đứng bên cạnh, mà người đứng cạnh anh, là Tôn Phương.

Tôn Phương thấy Lục Lăng Hằng, nét mặt rất mất tự nhiên. Hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều với Lục Lăng Hằng, muốn dịch ra xa một chút, diễn viên đứng bên cạnh bị hắn dịch rất không vui, trừng mắt lườm, đến lúc này hắn mới đứng ngay ngắn lại.

Lễ khởi quay làm một giờ, nửa tiếng sau đó là thời gian cho truyền thông phỏng vấn. Bởi vì ở đây có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng, cho nên cũng rất nhiều phóng viên tới.

Bởi Lục Lăng Hằng là diễn viên phụ, hơn nữa hôm nay có rất nhiều siêu sao tới, cho nên phóng viên đều tập trung hỏi diễn viên chính, Lục Lăng Hằng vốn không được nghỉ ngơi, bị bỏ bơ một lúc bắt đầu thả lỏng người nghỉ.

“Lục Lăng Hằng.”

“Dạ.” Đột nhiên có người đặt câu hỏi cho mình, Lục Lăng Hằng lập tức khôi phục tinh thần, thấy một ký giả đưa micro về phía anh.

Ký giả hỏi: “Giờ quan hệ của anh với Nhạc Hình Ngọc là thế nào?” Scandal lần trước đã qua, Trương Minh Tước là người thua thiệt nhất, đã mấy tháng trôi qua rồi mà đến giờ vẫn không dám lộ diện, bộ phim hắn đóng sắp lên sóng cũng phải hoãn lại. Theo lý thuyết, đáng nhẽ ra chuyện của Lục Lăng Hằng và Nhạc Hình Ngọc cũng trôi vào quá khứ, không ngờ có rất nhiều cư dân mạng, đặc biệt là fans của Nhạc Hình Ngọc chuyển sang muốn hai người họ đến với nhau, còn cất nôi biên tập rất nhiều tác phẩm đồng nhân. Dù sao thì Nhạc Hình Ngọc cũng bị Trương Minh Tước phụ lòng, lúc này lại có một người đàn ông tốt như Lục Lăng Hằng xuất hiện, mọi người đều nghĩ hai người là một đôi trai tài gái sắc.

Lục Lăng Hằng trả lời trôi chảy: “Chúng tôi chỉ là bạn tốt.”

“Vậy anh có dự định theo đuổi cô ấy không?”

“Chị ấy là một cô gái tốt.” Lục Lăng Hằng nói, “Nhưng giờ công việc mọi người đều rất bận rộn, không có thời gian cho chuyện này.”

“Nếu như có hẹn hò liệu anh có công bố không?”

Công bố? Không nói đến chuyện giờ thái độ của mọi người với đồng tính vẫn không tốt lắm, anh cũng không có ý định lấy tình cảm ra để thu hút sự quan tâm.

Anh lại uyển chuyển trả lời câu hỏi này: “Tôi sẽ nghĩ cho cảm giác nửa kia của mình.”

Đáng lẽ ra đề tài này kết thúc ở đây, nhưng ký giả kia đặt câu hỏi cho anh khiến mọi người dời sự chú ý từ những ngôi sao nổi tiếng sang Lục Lăng Hằng.

Lại có một ký giả đặt câu hỏi: “Tập đoàn Thẩm thị mới mở một công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình Bác Quân, giờ đang chiêu mộ nhân viên, hình như còn chưa có bất cứ nghệ sĩ nào. Liệu anh có đổi nơi công tác không?”

“À..” Lục Lăng Hằng sững sốt. Đây là buổi họp báo “Đại võ lâm”, anh không ngờ sẽ có ký giả hỏi câu hỏi này. Chuyển sang làm việc cho Thẩm Bác Diễn, cũng không phải anh không muốn, nhưng giờ vẫn chưa phải lúc, hợp đồng của anh với công ty Tinh Tinh là hợp đồng năm năm, giờ mới có hai năm, có muốn hủy hợp đồng thì cũng phải kiếm đủ tiền bồi thường, thứ hai là anh cũng muốn công ty Thẩm Bác Diễn mở rộng quản lý nghệ sĩ sau đó mới có thể tiếp nhận anh. Nhưng anh phản ứng rất nhanh, lập tức nói: “Giờ tôi đang là nghệ sĩ của công ty Tinh Tinh.”

Thật ra anh không trả lời câu hỏi của ký giả mà lấp lửng cho qua.

Nhưng ký giả đặt câu hỏi không cam lòng, tiếp tục gặng hỏi: “Anh có quan hệ rất tốt với thành viên ban giám đốc Bác Quân – Thẩm Bác Diễn, đã quay rất nhiều quảng cáo cho tập đoàn Thẩm thị như vậy, không có dự định chuyển nơi công tác sao?”

Tôn Phương nghe thấy tên Thẩm Bác Diễn, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Lục Lăng Hằng, nét mặt vô cùng đề phòng.

Lục Lăng Hằng không vui, thầm nghĩ ký giả này thật không biết nể mặt, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Hôm nay là họp báo “Đại võ lâm”, hãy hỏi những câu hỏi có liên quan đến bộ phim này đi.”

Đạo diễn Đào Vân Hoa liền lên tiếng giải vây: “Bộ phim “Đại võ lâm” của chúng tôi lần này có thêm rất nhiều yếu tố mới lạ, đây đều là thử thách lớn với tất cả mọi người..”

Thấy các ký giả bị dời sự chú ý rồi, lúc này Lục Lăng Hằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Vất vả lắm mới đợi được lễ khởi quay kết thúc, các nhân viên trong đoàn phim bắt đầu thấp hươu. Hầu như tất cả các đoàn phim quốc nội đều thấp hươu trước khi bắt đầu quay, mong dự án lần này có thể tiến hành thuận lợi. Đây là một việc làm tương đối mê tín, nhưng cũng được coi như tục lệ, tuy rằng không có nhiều người thật sự tin tưởng, nhưng cầu như vậy cũng để an lòng thêm.

Thấp hươu xong, tuy rằng không quay phim luôn cùng ngày, nhưng các diễn viên cũng có nhiệm vụ, họ phải hóa trang để chụp ảnh.

Trong số các diễn viên, Lục Lăng Hằng là người trang điểm đậm nhất, ngoài việc đánh phấn trắng lên mặt ra, để không bị lộ, nhưng nơi da thịt lộ ra ngoài cũng phải đánh trắng, cho nên anh là người hóa trang xong cuối cùng, lúc chạy tới chụp ảnh thì tất cả các diễn viên đã có mặt ở studio.

“Đêm nay chụp xong cùng đi ăn cơm đi.” Nữ chính Chu Nghệ đề nghị.

Mọi người đều đồng ý. Nhưng Nhậm Bối Minh vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, không nói được hay không được.

“Tiểu Lục cũng tới nhé.” Chu Nghệ nói với Lục Lăng Hằng tới trễ nhất.

Lục Lăng Hằng đáp: “Vâng ạ.”

“Tôi không đi đâu.” Đột nhiên Nhậm Bối Minh nói.

Mọi người dời mắt nhìn Nhậm Bối Minh. Đại diện của hắn – Tùy Nhan lên chọc một cái, nhưng hắn ta không phản ứng gì.

Chu Nghệ có phần xấu hổ: “Ồ, anh có việc à?”

“Tôi muốn ăn cơm tối, không rảnh tối.”

Mọi người: “.....” Lý do này đúng là tuyệt đường.

Nhậm Bối Minh đã chụp hình xong, đứng dậy rời đi, Tùy Nhan vội giúp hấn giảng hòa: “Xin lỗi, xin lỗi, cậu ấy khó chịu trong người, để lần sau đi.” Nói rồi vội vã đuổi theo Nhậm Bối Minh.

Trước khi đi, Nhậm Bối Minh liếc mắt lườm Lục Lăng Hằng. Vẫn là ánh mắt ấy, ánh mắt hận thấu xương, khiến người nhìn run rẩy sợ hãi.

76. Chương 76: Hung thủ giết người chột dạ

– Hung thủ giết người chột dạ.

Sau khi buổi chụp hình kết thúc, mọi người cùng nhau đi ăn. Các diễn viên đều phải giữ vóc dáng, đặc biệt là nữ diễn viên, thành ra thức ăn trên bàn cơm gần như không được đụng đến mấy, rượu lại uống rất nhiều. Có người muốn rót rượu cho Lục Lăng Hằng, anh vội vã từ chối: “Xin lỗi, gan tôi không tốt, không thể uống rượu.”

Câu này là Thẩm Bác Diễn dạy anh, Thẩm Bác Diễn nhắc đi nhắc lại anh ra ngoài không được uống rượu. Nhưng tất cả mọi người đều uống, chỉ mình anh không uống, đây không phải làm màu sao? Dù gì cũng phải có một lý do. Dị ứng cồn thì đã quá nhiều người dùng rồi, vừa nghe đã biết là kiếm cớ, hơn nữa trước đây không ít người biết Lục Lăng Hằng là một bợm rượu, cho nên Thẩm Bác Diễn nghĩ ra kế gan anh gặp vấn đề. Chỉ cần nghe như vậy, mọi người sẽ không dám mời rượu nữa.

Quả nhiên người giúp anh rót rượu dừng tay, đột nhiên Tôn Phương lên tiếng: “Không phải trước đây cậu vẫn uống được sao?”

Lục Lăng Hằng đã chuẩn bị tốt câu trả lời cho câu hỏi này: “Ừ, nhưng bởi trước đây uống quá nhiều rượu, bác sĩ dặn tôi bất kể thế nào cũng không được uống nữa, nếu không chức năng gan sẽ suy kiệt.”

Mọi người ngồi đây đều không phải bác sĩ, cũng không hiểu chuyện gì, vừa nghe thấy ‘chức năng gan suy kiệt’ đã sợ hãi, đừng nói tới mời rượu Lục Lăng Hằng tiếp, có người còn vội buông chén rượu trong tay mình xuống.

Tiệc rượu trôi qua một nửa, đột nhiên Tôn Phương cầm bao thuốc đứng lên: “Lăng Hằng, ra ngoài hút một điếu không?”

Lục Lăng Hằng có phần ngạc nhiên, nhưng vẫn đứng lên theo hấn ra ngoài. Tiệc rượu có nhiều người như vậy, Tôn Phương lại gọi anh, chỉ e hút thuốc là cái cớ, chắc hấn có chuyện muốn nói riêng.

Ra ngoài rồi, Tôn Phương đưa một điếu thuốc cho Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng từ chối: “Tôi không hút.”

Tôn Phương không nói gì cất điếu thuốc về. Đúng như Lục Lăng Hằng nghĩ, hấn gọi Lục Lăng Hằng ra ngoài là có chuyện muốn nói, hoặc là có mấy lời khách sáo.

“Trước đây anh họ cậu đối xử rất tốt với tôi.” Tôn Phương nói.

Lục Lăng Hằng nhướn mày: “Ồ? Anh họ tôi là một người tốt.” Tự mình khen mình, anh cũng không thấy ngại. Nhưng Tôn Phương nói vậy, anh cảm thấy có hơi kì lạ. Anh đối xử với Tôn Phương, ngược lại cũng không thể nói là đối xử tốt, dù sao thì lúc đó bên cạnh anh cũng có rất nhiều nhân viên, căn bản không để ý tới.

Tôn Phương quan sát nét mặt của Lục Lăng Hằng: “Anh ấy còn trẻ như vậy đã.. tôi đã rất buồn trong suốt một thời gian dài. Nếu tôi có thể giúp được gì cho cậu thì hãy nói với tôi.”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Cậu khách khí quá rồi.” Mấy lời này của Tôn Phương càng khiến anh cảm thấy kì quái. Chiều cổ anh? Dựa vào địa vị Tôn Phương sao? Muốn lôi kéo làm quen với anh? Dựa vào địa vị anh bây giờ, Tôn Phương cũng không cần phải làm vậy.

Một lát sau, Tôn Phương lại hỏi: “Anh họ cậu có nói gì về tôi không?”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một lúc, đáp: “Trước đây anh họ quá bận rộn, tôi không có nhiều cơ hội nói chuyện với anh ấy.”

“Vậy sao..” Tôn Phương lập tức suy nghĩ. Hắn làm trợ lý cho Lục Quân Càn mấy tháng, đúng là chưa từng thấy Lục Quân Càn liên lạc gì với Lục Lăng Hằng. Lúc đó hắn bỏ thuốc vào cà phê của Lục Quân Càn, Lục Quân Càn lập tức uống ngay, có lẽ không hoài nghi gì. Sau khi uống xong hắn lập tức cầm cốc cà phê mang đi xử lý, có lẽ không lưu lại chứng cứ, nếu Lục Lăng Hằng biết chân tướng, chỉ có thể là trước khi chết Lục Quân Càn tự mình nói.

Suốt khoảng thời gian này Tôn Phương vẫn luôn nghi thần nghi quỷ, nghĩ rất nhiều trường hợp có thể xảy ra. Hắn nghĩ thế nào cũng cảm thấy Lục Lăng Hằng không thể biết chân tướng, nhưng cái câu ‘vị như cũ’ kia của Lục Lăng Hằng khiến hắn rất dễ tâm. Nếu trước khi chết Lục Quân Càn thật sự hoài nghi cốc cà phê, có khả năng sẽ nói cho Thẩm Bác Diễn, dù sao thì quan hệ của Lục Quân Càn với Thẩm Bác Diễn cũng thân hơn. Giờ Thẩm Bác Diễn thân với Lục Lăng Hằng như vậy, có lẽ Thẩm Bác Diễn đã nói lại cho Lục Lăng Hằng, nhưng nếu Thẩm Bác Diễn thực sự nghi ngờ hắn, còn để Lục Lăng Hằng tới dò thám, sao không trực tiếp đi báo cảnh sát? Hoặc tìm thám tử tư điều tra hắn?

Tôn Phương nghi ngờ tất cả các khả năng, cho nên mấy tháng nay làm việc vô cùng cẩn thận, cảm thấy có người đang âm thầm đi theo, lại nghĩ có người đang giám sát mình. Tự hắn có tật giật mình, ngày nào cũng nghi thần nghi quỷ, sợ có người hạ độc mình báo thù cho Lục Quân Càn nên ăn uống cũng chỉ dám tự đi mua, khiến thần kinh trở nên suy nhược.

Dựa theo đạo lý mà nói, chuyện đã qua rồi, không có ai tìm tới, đáng lẽ ra hắn phải coi như không có chuyện xảy ra, không nên nói gì cả. Nhưng hắn đang bị chính suy đoán của mình dẫn dắt, cho nên không cảm lòng được mà thăm dò.

Tôn Phương lấy dũng khí hỏi: “Lần trước cậu nói ‘vị như cũ’ với tôi là có ý gì?”

“Hử?” Lục Lăng Hằng không ngờ hắn lại hỏi câu này, vội giải thích: “Lúc đó tôi mệt quá nên hồ đồ, cậu bỏ qua cho tôi.”

Tôn Phương há miệng ra, lại ngậm vào. Câu trả lời này của Lục Lăng Hằng thật không có gì để nói, lúc đó Lục Lăng Hằng gọi rõ tên hắn, còn nói ‘vị như cũ’. Nói là nhận lầm người thì thật không có sức thuyết phục.

“Thật ra tôi vẫn rất áy náy.” Tôn Phương cân nhắc mấy giây sau đó nói tiếp, “Tôi là trợ lý của anh Quân Càn, lại để xảy ra chuyện này.. Là tại tôi không chăm sóc anh ấy tốt.”

“Sao cậu lại nói như vậy.” Lục Lăng Hằng vội vã an ủi: “Chuyện này không trách người khác được.”

Tôn Phương lại muốn nói rồi lại thôi một lần nữa.

Lục Lăng Hằng không hiểu gì: Tôn Phương gọi anh ra đây, rốt cuộc muốn nói gì với anh.

Đột nhiên Tôn Phương kêu “A” một tiếng, ném điều thuốc trong tay xuống đất. Hắn hút thuốc, mới hút được vài hơi, thuốc tự cháy hết chạm vào ngón tay.

“Cậu không sao chứ?”

Tôn Phương xua xua tay, chột dạ nói: “Không, không sao đâu.”

Lúc này nhân viên studio đi ra thấy hai người họ đứng bên ngoài, gọi một tiếng: “Hai người đứng đó làm gì thế? Vào uống tiếp đi!”

Lục Lăng Hằng thấy có vẻ Tôn Phương không còn gì để nói nữa, liền kéo hắn trở về: “Vào thôi.”

Về lại bàn ăn, Chu Nghệ thấy cốc trà của Lục Lăng Hằng đã uống hết, đưa nước hoa quả cho anh: “Uống chút nước chanh không?”

Lục Lăng Hằng vội xua tay: “Cảm ơn cảm ơn, em không uống cái này, em uống trà là được rồi.”

Nước hoa quả là do Chu Nghệ gọi, cô cũng không uống rượu, thấy Lục Lăng Hằng từ chối, cô tự rót cho mình.

Lục Lăng Hằng lơ đãng nhìn về phía Tôn Phương, không ngờ Tôn Phương cũng đang nhìn mình, đường nhìn hai người chạm nhau, Tôn Phương lập tức chột dạ dời ánh mắt sang chỗ khác.

Chỉ một hành động nhỏ vậy thôi, thế nhưng Tôn Phương lại không khỏi lo lắng. Lục Lăng Hằng không uống đồ uống, bình thường chỉ uống nước lọc, Lục Lăng Hằng từ chối đồ uống xong còn cố tình nhìn mình, đây là đang ám chỉ và cảnh cáo mình sao? Để mình lại nhớ tới Lục Quân Càn? Liệu đây có phải là một thủ đoạn dò xét không? Chết tiệt! Cứ tiếp tục như vậy nữa hần sẽ điên lên mất.

Lục Lăng Hằng nào biết Tôn Phương đang nghĩ gì, quay đầu nói chuyện với người bên cạnh.

Mọi người ăn ăn uống uống nói nói cười cười, bởi vì ngày mai chính thức quay phim, cho nên còn chưa tới khuya đã quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Trước khi đi ngủ Lục Lăng Hằng gọi điện chúc ngủ ngon với Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn hỏi anh qua điện thoại: “Hôm nay mọi việc suôn sẻ chứ?”

“Rất suôn sẻ, buổi tối mọi người còn liên hoan cùng với nhau.”

Thẩm Bác Diễn nghe vậy vội hỏi: “Em không uống rượu đấy chứ?”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Yên tâm đi, em không đụng tới một giọt rượu nào.”

Lúc này Thẩm Bác Diễn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cái cậu Tôn Phương kia thật kì lạ.” Trong lúc nói chuyện Lục Lăng Hằng nói với Thẩm Bác Diễn: “Ăn được một nửa cậu ta gọi em ra ngoài nói cái gì mà trước đây anh họ em rất quan tâm tới cậu ấy, sau này em có phiền phức gì thì tới tìm cậu ấy. Em cũng có chiếu cố gì cậu ta đâu, cũng không giúp cậu ta được quay phim, cùng lắm lúc có việc không nhờ cậu ta làm.”

“Vậy sao?” Thẩm Bác Diễn hỏi, “Hần nói như vậy?”

“Thật sự rất kỳ lạ, hơn nữa cậu ta chiếu cố em để làm gì? Cậu ta còn cố ý nhắc tới lần đó quay “Đạo phong” em nhờ cậu ta mua cà phê, chuyện qua lâu như vậy rồi mà cậu ta vẫn nhớ, cứ như cậu ta rất chú ý tới chuyện này. Em cũng nghi ngờ không biết có phải cậu ta tìm được chỗ dựa rồi nên bây giờ cố ý ra oai trước mặt mình hay không nữa?” Lục Lăng Hằng nghĩ như vậy cũng không có gì lạ, ngoài miệng Tôn Phương nói muốn giúp đỡ anh, nhưng thực tế vẫn xa lánh anh, có đôi khi Lục Lăng Hằng đụng phải ánh mắt Tôn Phương, cảm giác như ánh mắt Tôn Phương nhìn mình có địch ý.

Thẩm Bác Diễn vội vàng hỏi: “Em nhờ cậu ta mua cà phê sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em chưa kể cho anh sao? Hôm ấy em mệt quá nên hồ đồ.” Lục Lăng Hằng kể đầu đuôi sự việc, “Lúc đó em còn chưa tập thành thói quen, vẫn nghĩ mình là Lục Quân Càn.. Hay là Tôn Phương nghi ngờ thân phận của em?”

Thẩm Bác Diễn ở đầu dây bên kia chỉ giữ im lặng.

Qua thật lâu, đột nhiên hần hỏi: “Hôm ấy, trước khi em qua đời, có phải Tôn Phương cũng mua cà phê cho em không?”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút: “Hình như có. Sao vậy, anh nghi ngờ cậu ta bỏ gì vào cà phê của em à?”

Thẩm Bác Diễn không nói. Đúng là hần nghi ngờ như vậy, hơn nữa còn nghi ngờ từ rất lâu rồi, đặc biệt hôm nay nghe Lục Lăng Hằng nói xong, hần càng thêm nghi ngờ! Nhưng có nên nói suy nghĩ của mình ra cho Lục Lăng Hằng nghe không, hần vẫn rất do dự.

Giờ Lục Lăng Hằng vừa yêu đương vừa đóng phim, ngày nào cũng rất vui vẻ, cũng không hoài nghi phía sau cái chết của mình có âm mưu gì không. Một khi nói chuyện này cho anh.. nghi ngờ có người âm mưu muốn giết anh, khi ấy anh sẽ có cảm giác như nào? Hận? Trở nên đa nghi lo lắng? Nói chung, hiển nhiên sẽ có rất nhiều cảm xúc tiêu cực, Lục Lăng Hằng sẽ không thể ngày ngày vui vẻ như bây giờ nữa. Đương nhiên, nếu như quả thật có người mưu hại Lục Quân Càn, Thẩm Bác Diễn tuyệt đối sẽ không buông tha, chỉ là bây giờ hắn còn chưa có chứng cứ, một khi chưa có chứng cứ hắn không thể kéo Lục Lăng Hằng vào cuộc cùng. Nhờ căn bản không có gì xảy ra, hắn lại để tâm tình Lục Lăng Hằng bị ảnh hưởng, như vậy sẽ không hay.

Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Bác Diễn không trả lời, liền biết Thẩm Bác Diễn thật sự nghĩ như vậy. Anh nói: “Không đâu.. không thể nào?” Vốn anh muốn dùng giọng nói khẳng định để bác bỏ phỏng đoán này, nhưng còn chưa nói hết, anh cũng bắt đầu thấy hoài nghi.

Nói tới đây, đúng là Tôn Phương rất kỳ lạ. Anh vừa qua đời một cái, cậu ta lập tức leo cao, hơn nữa chuyện gọi cả phe kia vẫn canh cánh trong lòng.. Mà ngày hôm đó anh qua đời, suy nghĩ kỹ một chút, đúng là không bình thường, rõ ràng đã uống thuốc, nhưng đột nhiên lại phát bệnh mà đột tử.

Lục Lăng Hằng chưa từng hoài nghi cái chết của mình có ẩn khúc gì, bởi vì chuyện sống lại với anh mà nói quá bất ngờ, anh mất rất nhiều thời gian mới có thể tiêu hóa nổi chuyện này, hơn nữa bệnh viện cũng nói bởi bệnh tim phát tác dẫn đến cái chết của anh, kể cả khi các bác sĩ không tra ra vấn đề, anh cũng chấp nhận sự thật kia. Bởi vì không nghi ngờ, cho nên dù có nhiều chuyện đáng ngờ trước mắt, nhưng anh cũng không nghĩ sâu xa, giờ Thẩm Bác Diễn nói như vậy, anh cũng bắt đầu thấy không bình thường.

Thẩm Bác Diễn nói: “Không, anh nghe em nói vậy nên thấy lạ mà thôi. Em nghỉ ngơi sớm đi.”

Lục Lăng Hằng nhìn đồng hồ. Sáng mai anh có cảnh quay, cũng không muốn vì chuyện vô cớ này làm ảnh hưởng tới tâm lý mình, liền chúc Thẩm Bác Diễn ngủ ngon rồi đi ngủ.

Sau khi cúp máy rồi, Thẩm Bác Diễn cầm điện thoại trong tay suy nghĩ thật lâu. Một khi đã nghi ngờ, hắn phải điều tra cho rõ chuyện này, nếu quả thật có người hại Lục Quân Càn, hắn tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Thế nhưng một khi còn chưa chắc chắn, hắn sẽ không để chuyện này ảnh hưởng tới anh, hắn sẽ tự mình điều tra cho rõ ràng!

77. Chương 77: Đăng Nhầm Weibo

– Đăng nhầm weibo.

Lục Lăng Hằng không có nhiều cảnh ở “Đại võ lâm”, hơn nữa phần lớn đều tập trung ở cuối phim, cho nên mới đầu công việc của anh tương đối nhàn. Nhưng quay phim không được bao lâu, “Khương môn phi tương” bán thành công cho đài truyền hình H và mấy web trên mạng, tháng sau sẽ bắt đầu lên sóng. Cho nên Lục Lăng Hằng không chỉ đóng phim mà còn phải đi tuyên truyền cho đoàn phim, công việc cũng vô cùng bận rộn.

Bộ phim “Khương môn phi tương” nhất định sẽ gây bão, thứ nhất là bởi nguyên tác đã rất hot, số lượng fans khổng lồ, thứ hai là thanh thiếu niên gần đây rất thích các tác phẩm đề tài tiên hiệp huyền huyền, gần như cứ quay là sẽ nổi. Thế nên phim còn chưa phát sóng đã rất nhiều người nhắc tới bộ phim.

Để tuyên truyền, các diễn viên chính trong “Khương môn phi tương” lại tụ họp một lần nữa.

Trước đây lúc quay phim, Cảnh Thanh và Lục Lăng Hằng đều là người mới, nhưng con đường phát triển của hai người lại khác nhau, sau khi “Khương môn phi tương” đóng máy, Cảnh Thanh và Sở Y Na lại nhận một bộ phim cổ trang lịch sử, công ty quản lý muốn cậu ta có thể đứng vững ở trong giới phim truyền hình, cho nên toàn tâm xây dựng cậu ta theo hình tượng mỹ nam cổ trang. Lúc đó đoàn phim cũng muốn mời Lục Lăng Hằng tới, mong các diễn viên “Khương môn phi tương” cùng cho ra một tác phẩm xuất sắc tiếp theo, nhưng khi đó Lục Lăng Hằng đang vướng vào scandal phức tạp giữa Trương Minh Tước và Nhạc Hình

Ngọc, hơn nữa công ty cũng không muốn liên tục kết hợp với Cảnh Thanh, cho nên đoàn phim kia bỏ qua Lục Lăng Hằng.

Thật ra Lục Lăng Hằng và Cảnh Thanh phát triển theo con đường khác nhau, mà con đường nào cũng có mặt lợi và mặt hại. Nếu Lục Lăng Hằng có thể thành công ngoài màn ảnh rộng, như vậy giá trị và địa vị anh sẽ lập tức thay đổi, con đường phát triển sau này sẽ càng ngày càng rộng mở hơn; nhưng nếu không thành công, không thể gây sự chú ý, sức hút tiêu hao hết, chỗ đứng của anh sẽ gặp khó khăn, lại quay về với phim truyền hình, địa vị sẽ rơi xuống. Mà con đường phát triển của Cảnh Thanh thì làm đầu chắc chắn, chỉ ít hai năm nay càng ngày càng tốt hơn, nhưng một khi cậu ta bị gắn chặt với hình tượng mỹ nam cổ trang, sau đó muốn đổi sang hình tượng khác sẽ rất khó khăn, đến khi lớn tuổi hơn, không thể diễn mãi một vai, nếu muốn ra màn ảnh rộng, sẽ bị hạn chế rất nhiều, một khi không thể thay đổi hình tượng, quá mùa hoa sẽ tàn.

Bốn diễn viên chính tụ tập ở hậu trường, Lục Lăng Hằng thấy thần sắc Sở Y Na vô cùng tốt, mặt mày rạng rỡ, dựa theo hiểu biết của anh về Sở Y Na, vừa nhìn đã biết cô lại yêu đương rồi.

“Tiểu Lục.” Sở Y Na nhiệt tình chào hỏi Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng trò chuyện đôi câu cùng cô, cô không để ý tới Lục Lăng Hằng nữa, quay sang nói chuyện to nhỏ với Liễu Kỳ.

Cảnh Thanh tới gần buồn đưa: “Nè, cậu có biết không, hai người họ qua lại với nhau rồi đấy.”

Lục Lăng Hằng mờ mịt: “Hai người nào?”

“Hai người họ ấy.” Cảnh Thanh hất cằm chỉ về phía Sở Y Na và Liễu Kỳ: “Kia kia.”

Lục Lăng Hằng không thể tin: “Sở Y Na.. với Liễu Kỳ?”

“Chuẩn.”

Thiếu chút nữa Lục Lăng Hằng phun hết nước ra ngoài.

Thật không ngờ.. Chẳng trách lúc mới quay phim Liễu Kỳ có địch ý rất mạnh với anh, đến khi anh từ chối Sở Y Na cái, Liễu Kỳ đột nhiên thân thiết hơn hẳn.. Ra là như vậy! Cũng phải nói, mấy tháng không gặp, công lực hóng hớt của Cảnh Thanh càng ngày càng mạnh!

Cảnh Thanh vuốt cằm mình: “Tui nói chứ, tui đẹp trai như vậy mà sao mấy cô ấy chẳng buồn nhìn tui.” Sau đó lại hóng hớt mà dấn tới gần chọc chọc Lục Lăng Hằng: “Nè, nhìn thần sắc cậu tốt như vậy, có phải cũng yêu đương rồi không?”

Lục Lăng Hằng nào dám nói cho cậu ta biết, sợ nói xong hôm sau cả thế giới đều biết chuyện, vì vậy vội lảng sang chuyện khác: “À.. Hai hôm trước thấy cậu đăng weibo công bố ảnh chụp với bạn gái, định kết hôn à?”

“Sao nhanh như vậy được.” Cảnh Thanh nói: “Vốn là công ty muốn tôi giấu chuyện, nhưng cậu cũng biết tôi thế nào rồi đấy, có giấu được chuyện gì đâu. Vừa hay tháng trước đi dạo phố với cô ấy bị chụp được, cứ thế công khai thôi, tôi thấy cũng không có vấn đề gì.”

Lục Lăng Hằng cười cười: “Chúc mừng nhé. Nếu có chuyện vui nhớ gửi thiệp cưới cho tôi.”

Cảnh Thanh là một người thẳng tính, đề tài vừa bị chuyển một cái, cậu ta liền quên ngay chuyện vừa rồi. Mọi người hóa trang xong, Sở Y Na liền kéo Liễu Kỳ selfie đủ kiểu. Tuy nói ngôi sao nữ ngoại hình tương đối đẹp, nhưng chỉ cần là con gái thì đều rất chú ý tới chuyện chụp ảnh, nào là góc chụp, ánh sáng, nét mặt.. chụp một trăm kiểu một biểu tình, cuối cùng chỉ lấy ra một bức mọi người cùng vừa lòng.

Cảnh Thanh cầm điện thoại vui vẻ chạy tới: “Nào, hai ta cũng chụp nào.”

Nhân viên tuyên truyền của đoàn phim nói: “Chụp nhiều nhiều vào, chọn cho tôi tấm nào đẹp mắt, khi nào phát thông cáo thì dùng.”

Vừa nghe tới phát thông cáo Lục Lăng Hằng liền hiểu. Anh nhìn Sở Y Na và Liễu Kỳ ở bên kia đang tùm lại, lại nhìn nhìn Cảnh Thanh, cười nói: “Đây là muốn tạo CP sao?”

Trước đây có rất nhiều đoàn phim lúc tuyên truyền tạo tin đồn tình cảm nam chính nữ chính, nhưng gần đây càng ngày càng lưu hành ‘mại hủ’. “Mại hủ” có vài điểm tốt, một là trúng khẩu vị các thiếu nữ bây giờ, thứ hai là có đôi khi tin đồn nam nữ thật thật giả giả mọi người không phân biệt được, làm không tốt khó tránh khỏi ảnh hưởng tới danh tiếng diễn viên, nhưng “mại hủ” thì mọi người đều biết là giả, nhưng vẫn có thể giật tít gây chú ý, tội gì mà không làm chứ?

Lục Lăng Hằng nói với Sở Y Na và Liễu Kỳ: “Ta bàn bạc một chút đi; hai chị với hai bọn em, chụp ảnh pose giống nhau, sau đó cùng đăng lên weibo.” Anh khá tán thành với “mại hủ”, trước đây anh còn lo lắng đoàn phim sẽ tung tin đồn giữa anh với nữ diễn viên nào, giờ tạo CP với Cảnh Thanh, tốt hơn nhiều với các diễn viên nữ khác, hưởng hồ Cảnh Thanh lại là một người thẳng không thể thẳng hơn, lại đã có bạn gái ngoài đời, “mại hủ” hoàn toàn không có chút nguy hiểm nào.

Kết quả Sở Y Na và Liễu Kỳ nháy mắt ra hiệu với nhau, hai cô gái cầm điện thoại lên, trước mặt mọi người môi chạm môi một cái, chụp một bức hình. Chụp ảnh hôn môi xong, Sở Y Na khiêu khích: “Đến lượt hai người đấy.”

Lục Lăng Hằng, Cảnh Thanh: “..”

Thế giới này bất công như vậy đấy, hai cô gái nắm tay, là bạn tốt; hai chàng trai nắm tay, hẳn là gay; hai cô gái ôm nhau, là bạn tốt; hai chàng trai ôm nhau, rõ là gay; hai cô gái hôn môi, vẫn cứ là bạn tốt, hai chàng trai hôn môi.. bà nó, hai thằng gay lòi!!!

“Hay, hay là chúng ta thôi đi.” Cảnh Thanh chợt dạ nói.

“Ừ, quên đi.” Lục Lăng Hằng nói, “Cứ giờ chữ V đi.”

Thế là hai người xúm đầu lại, mỗi người đứng bên ra vẽ dễ thương giờ tay chữ V, sau đó đăng lên weibo, Cảnh Thanh đăng ảnh, Lục Lăng Hằng share lại.

Fans bốn nhà nháy mắt bùng nổ, đương nhiên có sức oanh tạc nhất vẫn là Sở Y Na và Liễu Kỳ. Hai người quang minh chính đại như vậy, thế nhưng ngược lại không ai nghi ngờ quan hệ hai người, fans đều khen hai người có tình bạn thân thiết tốt nhất Trung Quốc, trái lại weibo của Lục Lăng Hằng với Cảnh Thanh, phía dưới đều nói hai người rất xứng đôi vừa lứa.

Trước khi lên sân khấu, Cảnh Thanh vẫn ngồi lướt weibo.

“Sao lại thế?” Cảnh Thanh không hiểu hỏi, “Sao dưới weibo chúng ta đều nói là qua lại với nhau, trong khi bên Sở Y Na lại khen là bạn tốt? Hai cô ấy hôn môi cơ mà.”

Lục Lăng Hằng đang xem kịch bản lát nữa cần dùng. Hôm nay họ tham gia một chương trình phỏng vấn, đúng như anh dự liệu, trong chương trình có hỏi về tình “đồng chí” giữa anh với Cảnh Thanh và Sở Y Na với Liễu Kỳ.

Cảnh Thanh không phục nói: “Hay là chúng ta cũng hôn một cái đi.”

Lục Lăng Hằng vội ngẩng đầu. Đùa á, nếu anh với Cảnh Thanh chụp ảnh hôn môi đăng lên, chưa nói tới chuyện fans hai nhà thấy thế nào, nếu để Thẩm Bác Diễn thấy được chắc sẽ lên cơn phá nhà tanh bành mất. Anh thở dài nói: “Đây là đặc quyền của con gái.”

Cảnh Thanh cũng chỉ nói đùa, bảo cậu hôn môi con trai cậu cũng không chịu nổi, trên Lục Lăng Hằng xong, cậu ta lại tiếp tục lướt weibo.

Cùng lúc đó, ở một thành phố khác cách đó vài ngàn kilometre, có một người đàn ông khác cũng đang lướt weibo —— người đó không ai khác chính là Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng vừa share weibo hẳn liền xem. Hẳn rất không vừa mắt với ảnh chụp này của Lục Lăng Hằng với Cảnh Thanh, hận không thể sút viu cái mộng Cảnh Thanh ra đổi lại là mình. Đến khi xem bình luận, thấy fans đều nói hai người xứng đôi vừa lứa với nhau, hẳn tức đến điên lên rồi, rất có xung động khoác áo may ô ra trận nói Lục Lăng Hằng là của ta, Cảnh Xanh Cảnh Hồng nhà người cút xa ra một chút.

Đúng lúc này, Thẩm Bác Diễn nghe thấy trong phòng có tiếng động, chạy vào nhìn, Tiểu Công Cầu đang kéo giấy vệ sinh ra đầy đất.

Thẩm Bác Diễn đập một cái vào mông Tiểu Công Cầu: “Lại gây chuyện! Phạt mày tối nay không được ăn!”
Tiểu Công Cầu ư ử ử ử ử rũ đi ra khỏi phòng.

Nhìn mớ giấy ăn hỗn độn dưới đất, Thẩm Bác Diễn tức đến phì cười, husky là chuyên gia phá quấy làm loạn, đúng là danh bất hư truyền. Hắn đang định gọi người tới dọn, đột nhiên một tia sáng lóe lên, lấy điện thoại di động ra. Hắn rất muốn dùng tài khoản mình tuyên thệ chủ quyền với Lục Lăng Hằng, tiếc là không thể được, đành phải dùng tài khoản của Tiểu Công Cầu thôi. Thế là hắn chụp ảnh đồng giấy hỗn độn dưới đất, bắt đầu viết caption.

“Tui lại gây chuyện rồi, làm bừa cả nhà lên. Nếu chủ nhân ở đây, nhất định sẽ đá mông tui. Tiếc là chủ nhân đi công tác mất tiêu rồi. Chủ nhân, anh mau quay về đi, em rất nhớ anh, đợi anh về đá cái mông nhỏ của em o(v)o~~ “

Viết xong Thẩm Bác Diễn liền đăng lên.

Thẩm Bác Diễn không muốn xem fans bình luận những gì dưới weibo Lục Lăng Hằng nữa, gọi điện thoại bảo giúp việc tới dọn nhà, lại lấy một di động khác ra lên weibo, xem tin nhắn gửi tới.

Vừa mở weibo lên, Thẩm Bác Diễn thấy bức ảnh chụp ra vẻ dễ thương mà hắn ghen tị, hơn nữa còn là Cảnh Thanh đăng. Thẩm Bác Diễn nhú mày: Ô, mình theo dõi Cảnh Thanh lúc nào? Hay cái trang Sina không biết xấu hổ này dám cho tên kia vào danh sách theo dõi của mình?!

Kéo xuống một chút nữa, lại thấy ảnh Sở Y Na hôn môi Liễu Kỳ.

Hửm? Hắn theo dõi Sở Y Na lúc nào cơ chứ?

Ồ ơ, khoan đã khoan đã khoan đã! Thẩm Bác Diễn lập tức nhận ra có vấn đề, nhanh chóng đảo mắt nhìn lên, thấy tên tài khoản weibo của mình: Phệ thiên thần cún!!

Đậu xanh xanh xanh xanh xanh xanh! Thẩm Bác Diễn lập tức cầm lại điện thoại mình vừa đăng weibo, không nghi ngờ gì, đó chính là điện thoại đăng nhập tài khoản weibo của hắn! Hắn đăng nhầm tài khoản rồi!!!!!!

Weibo kia của Thẩm Bác Diễn mới đăng được năm phút, phía dưới đã bùng bùng sục sôi, số tin nhắn lại so với Cảnh Thanh và Sở Y Na ở bên kia còn nhiều hơn! Bạn đang

“What the heo?!(o)?” Thẩm tổng thích SM saoooo?!” “Chỗ giấy kia là gì thế?! Là tui đã nghĩ quá nhiều chẳng?! “Thẩm tổng thẩm tổng xem em có được hông?! Em cũng thích đá mông nhảm!” “Chuẩn bị mông đi em tới đá nè!!!” “Chụp màn hình!”

Trong lòng Thẩm Bác Diễn như có ngàn vạn con thảo nê mã nhảy chồm chồm qua, hắn lập tức xóa weibo, tay run lên, suýt chút nữa ấn nhầm vào ‘đưa lên chú ý’.

Sau khi tiêu hủy chứng cứ phạm tội xong. Thẩm Bác Diễn không dám lên mạng xem bình luận. Xong rồi xong rồi, xong thật rồi! Hình tượng tổng tài bá đạo của hắn!!!!

Thẩm Bác Diễn lập tức gọi điện thoại cho trợ lý của mình, để cậu ta dùng quan hệ xã hội, nói là tài khoản của mình bị người khác hack.

Xong xuôi, Thẩm Bác Diễn vẫn đứng ngồi không yên, đi đi lại lại khắp phòng, Tiểu Công Cầu không nhanh không chậm xẹt qua trước mặt hắn. Thẩm Bác Diễn lập tức nhào tới, bóp cổ Tiểu Công Cầu găm rú lên: “TẠI MÀY MÀ RA CÁ!!! AAAAAAAAAAAAA CÁI CON SÚC SINH NÀYYYYYY! TAO LIỀU MẠNG VỚI MÀYYYYYYYYYY!!!!!!

78. Chương 78: “mi Là Đồ Chết Tiệt... Nhất Định Mi Phải Chết.”

– “Mi là đồ chết tiệt... Nhất định mi phải chết.”

Quay chương trình xong, Lục Lăng Hằng lập tức quay về đoàn phim tiếp tục quay phim.

Áp lực đóng phim “Đại võ lâm” rất lớn. Anh không có nhiều cảnh, nhưng mỗi khi có cảnh, bởi vì lớp trang điểm của anh rất dày, nên mỗi lần tạo hình tốn ba giờ, mỗi lần tẩy trang cũng tốn cả một giờ. Hơn nữa bộ phim này muốn đánh vào thị giác người xem nên đạo diễn yêu cầu rất cao với hình ảnh và ngoại hình nhân vật, cho nên công tác quay chụp vô cùng vất vả, có khi một ngày anh chỉ có một cảnh, nhưng vẫn phải làm việc từ sáng tới tối.

Hôm nay Lục Lăng Hằng có hai cảnh, một cảnh đi trên đường, cảnh còn lại là đánh nhau với Tôn Phương. Trong phim Tôn Phương đóng vai sư đệ mà Nhậm Bối Minh yêu quý nhất, mà Lục Lăng Hằng nhận mệnh Ngụy Trung Hiền, phải tiêu diệt nam chính. Y vốn định ám sát, nhưng kết quả ngày hôm đấy ám sát, trời xui đất khiến thế nào mà nam chính không ở đấy mà để tiểu sư đệ ngủ trong phòng của hắn, cũng bởi vậy mà Lục Lăng Hằng đánh nhau với Tôn Phương, sau khi Lục Lăng Hằng đánh thắng Tôn Phương, nhận ra đây không phải người mình muốn giết, liền đưa Tôn Phương về Đông Hán tra khảo tung tích của nam chính, Tôn Phương không chịu bán đứng sư huynh mình, cuối cùng bị hình phạt nghiêm khắc dày vò dẫn tới tử vong.

Bởi vì là ám sát, nên cảnh này phải đợi tới mới quay, sáng Lục Lăng Hằng không có cảnh, trưa tối phim trường hóa trang. Vài thợ trang điểm giúp anh tạo hình và trang điểm từ sớm, Lục Lăng Hằng nhìn gương, mỉm cười chỉ vào dưới mắt mình: “Quên cái này rồi.”

Lúc này thợ trang điểm mới nhớ ra, vội vã lấy bút chì kẻ mắt vẽ dưới khóe mắt Lục Lăng Hằng một lệ chỉ.

Lúc này Lục Lăng Hằng mới hài lòng: “Cảm ơn.”

Lần này diễn một vai phụ mờ nhạt, nhưng cũng tốn không ít tâm sức của Lục Lăng Hằng. Chỉ một vai phụ trong một bộ phim bom tấn mà cũng tốn của anh mấy tháng trời. Thế nhưng phân cảnh không nhiều, phải làm sao bây giờ? Không cần lo, phải biết khán giả có ấn tượng với mình và những pha cảnh của mình không nhất thiết liên quan tới số lượng cảnh nhiều hay ít trong kịch bản. Có đôi khi một diễn viên có cảnh hơn mười phút lại không gây ấn tượng bằng một vai làm nền chỉ có nửa phút. Quan trọng hơn cảnh phim ít hay nhiều là sự đặc sắc của nhân vật, liệu nhân vật này có ở trong những phân cảnh gây kích động tới khán giả hay không.

Mà một vai đặc sắc, ngoại trừ thiết lập hình tượng trong phim ra, những cái khác phải xem biểu hiện của diễn viên. Thế nên Lục Lăng Hằng dùng ít tâm cơ cho tạo hình của mình. Vốn là thợ trang điểm sẽ hóa trang cho anh mặt trắng toát, đó là một tạo hình vô cùng hút mắt, nhưng vẫn đề là, những diễn viên đóng vai thái giám Đông Hán trong phim mặt đều đánh trắng toát, khi một nhóm thái giám cùng lên hình, có một thái giám mặt vàng xen giữa các thái giám mặt trắng, như vậy còn có thể khiến khán giả hoài nghi không biết liệu thái giám này có khác với những thái giám khác không. Cũng may mà trang phục và kiểu tóc của anh khác các thái giám khác một chút, thể hiện ra thân phận anh là cao thủ đệ nhất Đông Hán. Nhưng Lục Lăng Hằng còn dùng ít tâm cơ, để thợ trang điểm vẽ thêm cho anh một nốt ruồi ở khóe mắt.

Nhân vật này vốn là một sát thủ, vô cùng tàn nhẫn máu lạnh, cho nên hình ảnh vô cùng sắc sảo cao ngạo, nhưng ngoài làm sát thủ ra, y còn có một thân phận khác, ấy là nghĩa tử mà Ngụy Trung Hiền yêu thương nhất, cho nên lúc đối mặt với Ngụy Trung Hiền, y cũng có vẻ mềm mại nhu thuận. Một nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt, chỉ chấm một nét bút mà thôi, nhưng lại khiến thần thái cứng rắn của y lóe lên một tia nhu hòa, khiến hình tượng y càng phức tạp hơn. Tuy là anh tự đề nghị, nhưng đạo diễn và thợ trang điểm đều rất hài lòng với đề nghị này, liền tiếp nhận.

Hóa trang xong, Lục Lăng Hằng chuẩn bị cho cảnh của mình.

Đó là cảnh anh dẫn vài tên sát thủ Đông Hán đi trên đường, đây là một cảnh thoáng qua, làm bước chuyển tiếp cho cảnh tiếp theo, thể hiện rằng sát thủ Đông Hán đã hành động.

Là đệ nhất cao thủ, hiển nhiên Lục Lăng Hằng sẽ đi đằng trước, các thái giám khác xếp hàng đứng sau lưng anh. Trước khi quay cảnh này họ phải luyện rất nhiều lần, để động tác các diễn viên đều nhau. Đừng xem thường đây chỉ là một cảnh thoáng qua, bởi họ là một nhóm sát thủ có kỷ luật, cho nên bước đi phải đi đều tạo ra cảm giác khí thế, không thể mỗi người một kiểu mỗi người một hướng được.

Chu Nghê và Nhậm Bối Minh quay cảnh của mình xong, bắt đầu quan sát họ luyện tập.

Nhìn được một lúc, Chu Nghê không cảm lòng được mà cảm thán: “Cái cậu Lục Lăng Hằng này không tồi.” Nhậm Bối Minh chỉ hừ lạnh một tiếng, không đáp lại.

Cho dù là tập, Lục Lăng Hằng cũng vô cùng chuyên chú. Khóa huấn luyện khép kín anh tham gia chính là để chuyên gia điều chỉnh tư thế và phong thái cho anh. Lưng anh thẳng tắp như đao phong, dáng người cao ngất, anh là người hút mắt nhất trong nhóm người, tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào anh, mọi người ở phía sau đều làm nền cho anh —— Đây cũng chính là hiệu quả mà đạo diễn mong muốn, các thái giám khác trong phim đều làm nền cho anh. Nhưng có thể hút mắt người xem được hay không, đây hoàn toàn là bản lĩnh của diễn viên, nếu một người lưng còng ngực cúi đi chính giữa, khán giả chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi.

Cho dù là lúc đi thì đầu Lục Lăng Hằng cũng ngẩng cao, nét mặt lạnh lùng kiêu căng, khí thế tỏa ra, thể hiện mặt sắc sảo đáng ghê sợ của Đông Hán, đám quan viên tầm thường thấy một đám la sát như vậy liền sợ chết khiếp.

Luyện tập vô số lần, đến khi các diễn viên đều nhau cả rồi, cuối cùng đạo diễn mới cho quay phim. Bởi có công luyện tập nên cảnh này quay rất thuận lợi, vừa quay một lần đã đạt.

Quay xong cảnh đi, Lục Lăng Hằng chờ đến cảnh buổi tối.

Lục Lăng Hằng ngồi một bên nghỉ ngơi, lại lật kịch bản của mình ra xem để ôn lại. Thật ra cũng không có gì nhiều, cảnh buổi tối là cảnh đánh nhau, anh gần như không có lời thoại nào.

Một lát sau, Lục Lăng Hằng đứng lên, đi về phía Tôn Phương đang nghỉ ngơi ở bên kia: “Tôn Phương, chúng ta ra bờ sông luyện tập đi.” Buổi tối họ đánh nhau, đánh từ trong phòng đuổi ra bờ sông.

Tôn Phương nhíu mày: “Luyện tập?”

“Ừ.” Lục Lăng Hằng nói, “Luyện mấy động tác đánh võ tối nay chúng ta làm.”

Cũng giống như Lục Lăng Hằng, đến tối Tôn Phương mới có cảnh, hẳn ngồi không cũng không có việc gì làm, vì vậy đành phải đồng ý.

Lục Lăng Hằng gọi cả chỉ đạo võ thuật tới, giúp họ chỉnh sửa động tác, nhưng đang luyện lại có người khác gọi nên anh ta bảo mọi người tự tập một chút rồi rời đi.

Hai người thử đánh mấy lần, Lục Lăng Hằng vô cùng nghiêm túc, nhưng Tôn Phương thì chẳng có vẻ gì là hứng thú, thành ra hai người diễn không giống nhau.

Lục Lăng Hằng có phần phát hỏa, chất vấn hỏi: “Cậu bị làm sao vậy? Tập trung hơn được không?” Lát quay phim chính thức, để hiệu quả tốt, họ phải tự đánh thật, không ai dùng diễn viên đóng thế.

Tôn Phương xụ mặt, hẳn cũng rất tức giận. Chỉ cần ở chung với Lục Lăng Hằng, hẳn không thể nhập tâm được, thậm chí Lục Lăng Hằng đứng ngoài nhìn cũng có thể gây ảnh hưởng đến hẳn. Mấy ngày này lúc quay đạo diễn đã mắng hẳn không biết bao nhiêu lần, nếu không phải có người chống lưng, chỉ sợ đạo diễn đã đổi hẳn từ lâu. Ban nãy lúc chỉ đạo võ thuật giúp đỡ hai người, hẳn cũng không ngừng suy đoán rốt cuộc Lục Lăng Hằng có âm mưu gì, căn bản không nghe vào tai, giờ hẳn nhập tâm thể nào đây?

Lục Lăng Hằng nói: “Đánh lại một lần nữa đi, tập trung vào.”

Tôn Phương tức giận giơ thanh kiếm đạo cụ của mình lên. Đánh, đánh thì đánh! Con mẹ nó, phải đánh cho tốt!!

Nhưng chưa đầy nửa phút, thanh kiếm Lục Lăng Hằng chém vào tay Tôn Phương, Tôn Phương kêu thảm một tiếng, đạo cụ trong tay rơi xuống.

Lục Lăng Hằng tiến lên trước: “Cậu không sao chứ?”

Thanh kiếm đạo cụ không có lưỡi, không đến mức sát thương, nhưng Lục Lăng Hằng thật sự dùng sức, vốn là Tôn Phương không nhớ động tác để tránh, mu bàn tay bị đồ lên, chỉ e sẽ bị bầm lại.

“Xin lỗi.” Lục Lăng Hằng dè dặt trong lòng xuống mà nói xin lỗi, dù sao đối phương cũng bị thương. Đương nhiên là do đối phương tự làm tự chịu, lời xin lỗi của anh cũng không thành khẩn gì, lạnh lùng hỏi thăm, “Lại không?”

Tôn Phương đen mặt cúi người nhặt thanh kiếm đạo cụ của mình lên, Lục Lăng Hằng tránh tai mắt mọi người một mình kéo hẳn ra đây vì mục đích này sao? Cho hẳn biết tay? Tuy chỉ đụng vào một chút nhưng hẳn đau cực kỳ, mu bàn tay nóng lên, lần này là mu bàn tay, tiếp theo sẽ là nơi nào?

Lục Lăng Hằng thấy Tôn Phương chậm chạp không lên tiếng, cũng tự thấy tiếp tục như vậy không ý nghĩa gì, đành nói: “Nếu trạng thái cậu không tốt, thì thôi về nghỉ ngơi đi, tôi tự luyện thêm một lúc nữa.”

Tôn Phương xoa xoa mu bàn tay mình bị thương: “Cậu tự luyện đi.”

Lục Lăng Hằng thật sự không để vết thương của Tôn Phương trong lòng. Diễn viên đóng phim, mấy chuyện như này là bình thường, cũng đâu phải có ân oán cá nhân. Có đôi khi quay cảnh bạt tai, đạo diễn yêu cầu tát thật, quay đi quay lại tát hơn mười lần, mặt diễn viên bị tát sưng phù mấy ngày, cũng đâu ai ghi hận ai, ngay chính Lục Lăng Hằng cũng từng bị thương không ít. Anh thật sự ở lại bờ sông luyện một mình.

Tôn Phương cũng không bỏ đi, ở phía sau dõi theo anh. Mu bàn tay đau khiến phần hện trong lòng hẳn rục rịch.

Lục Lăng Hằng! Cái tên Lục Lăng Hằng chết tiệt! Cũng bởi vì cậu ta mà mình ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày thấp thỏm lo lắng! Nếu như.. nếu tên ấy chết đi, mình sẽ không phải lo lắng như vậy nữa.

Lục Lăng Hằng luyện tập rất nhập tâm. Anh vốn không có nhiều cảnh, nhất định phải quý trọng từng phân cảnh nhỏ. Bất kì động tác nào cũng phải làm thật hoàn mỹ, như vậy mới có thể cầu sinh trong dàn diễn viên đình đám.

Tôn Phương như bị đầu độc, nắm chặt thanh kiếm trong tay, bước từng bước một về phía Lục Lăng Hằng.

Cả đoàn phim đều ở tòa nhà phía sau cách đây trăm thước, ở đây chỉ có mình hẳn và Lục Lăng Hằng. Nếu như, nếu như có thể khiến tên Lục Lăng Hằng kia biến mất khỏi thế giới này... Hẳn sẽ không phải lo lắng đề phòng nữa.

Lý trí của hẳn nói làm ở đây vào lúc này là không được, nhưng hẳn không tài nào kìm nén xung động trong lòng...

“Hai người đang làm gì thế?”

Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng nói, Tôn Phương giật mình hoảng sợ, nhảy dựng lên tại chỗ, đến khi quay đầu thấy rõ người tới, càng sợ đến chân mềm nhũn — Người tới không ai khác, lại là Thẩm Bác Diễn!

Nguồn :

Thẩm Bác Diễn nghi ngờ quan sát Tôn Phương.

Lục Lăng Hằng nghe thấy tiếng, vui vẻ quay đầu lại: “Ồ? Sao anh lại ở đây?”

Tôn Phương quay đầu bỏ chạy: “Tôi về trước.”

Thẩm Bác Diễn cũng không cản, thấy Tôn Phương đi xa rồi, hẳn vội vã chạy tới kiểm tra trên dưới người Lục Lăng Hằng, chỉ sợ trên người anh sứt mẻ thịt nào: “Anh cảm thấy ban nãy cậu ta muốn đẩy em xuống sông à?”

“Không đời nào!” Lục Lăng Hằng buồn cười nói, “Cậu ta đẩy em làm gì, mà sông này cũng có sâu đâu.”

Thẩm Bác Diễn nhún vai: “Cậu ta khiến anh có cảm giác như vậy.”

Lục Lăng Hằng không tin, nhưng không cần thiết phải tranh cãi đề tài này, dời trọng tâm câu chuyện: “Anh tới tham ban à.”

“Ừ.” Thẩm Bác Diễn nói, “‘Hôn quân’ cũng định dựng phim trường ở đây, anh tới ký hợp đồng, tiện thể thăm em một chút. Nãy tới phim trường mọi người nói em không ở đó, chỉ tay bảo hai người đi ra bờ sông.”

“Ừ...” Không có đối thủ, Lục Lăng Hằng tự luyện cũng không có gì hay, “Đi thôi, cùng đi về.”

Hai người sóng vai bước chậm rãi dọc theo bờ sông, bốn phía không có ai, Thẩm Bác Diễn lớn mật mà nắm lấy tay Lục Lăng Hằng: “Quân Càn, anh nhớ em lắm ỹ.”

Lục Lăng Hằng nhớ tới cái gì đó, thiếu chút nữa phì cười: “Muốn em đá mông anh hả?”

Da mặt Thẩm Bác Diễn giật giật, không cười nổi.

“Em còn dám giễu cợt anh! Đấy! Lại còn cười! Không được phép!” Thẩm Bác Diễn lên cơn nói: “Nếu không phải tuyên truyền cho phim mới của em, nếu em không mang con chó ngu xuẩn chết tiệt kia về, anh anh anh, sao anh có thể ——!”

Lục Lăng Hằng len lén véo mông hắn, dụ dỗ nói: “Rồi rồi rồi, cún ngoan cún ngoan, đừng giận nữa, về nhà anh sẽ đá, không để cún phải thất vọng đâu!”

Thẩm Tiểu Cầu giương nanh múa vuốt nhào tới, thiếu chút nữa cắn in dấu răng trên mặt Lục Lăng Hằng. Vì cái weibo chết tiệt kia, dạo này hắn bị bạn bè cười lên cười xuống, tạo thành vết nhơ trong cuộc đời! Dù hắn có dùng bao nhiêu Vim cũng không tẩy sạch được vết nhơ kia!!

Hai người nói nói cười cười vui vẻ quay về phim trường, cả đoàn vừa mới quay xong một cảnh phim, đang nghỉ ngơi giữa giờ, Nhậm Bối Minh diễn xong ngồi trên ghế bành nhắm mắt dưỡng thần.

Lục Lăng Hằng không biết hắn có ngủ hay không, gần đây lịch trình của Nhậm Bối Minh tương đối dày đặc, một ngày chỉ nghỉ ngơi được mấy tiếng, nên lúc đi qua hắn Lục Lăng Hằng ra dấu chó lên tiếng với Thẩm Bác Diễn, ý bảo hắn không nên làm ảnh hưởng Nhậm Bối Minh đang nghỉ ngơi.

Nhưng Nhậm Bối Minh không ngủ, lúc hai người đi ngang qua, đột nhiên hắn mở mắt, vừa khéo chạm phải đường nhìn của Lục Lăng Hằng.

“Mi là người của hắn...” Đột nhiên Nhậm Bối Minh siết chặt tay ghế, thấp giọng cắn răng nghiêng lợi lẩm bẩm nói: “Tên chết tiệt...nhất định mi phải chết..”

Thẩm Bác Diễn lập tức xông lên che trước mặt Lục Lăng Hằng, trừng mắt hung tợn nhìn thẳng Nhậm Bối Minh!

79. Chương 79: “Cốc Cà Phê Này, Liệu Có Giống Cốc Cà Phê Trước Khi Chết Cậu Đưa Cho Quân Càn Không?”

– “Cốc cà phê này, liệu có giống cốc cà phê trước khi chết cậu đưa cho Quân Càn không?”

Lục Lăng Hằng lúng túng kéo Thẩm Bác Diễn qua một bên, nhỏ giọng nói: “Nhậm Bối Minh đang nhập vai đấy.”

“Nhập vai?” Thẩm Bác Diễn ngạc nhiên.

Lục Lăng Hằng liếc nhìn Nhậm Bối Minh: “Ừ.”

Lúc mới vào đoàn phim, Lục Lăng Hằng thấy Nhậm Bối Minh đối địch với mình cũng rất kinh ngạc, theo lý mà nói, thân phận này của anh với Nhậm Bối Minh không có xung đột bất đồng gì mới phải, giờ Nhậm Bối Minh đang nổi, mà anh vừa mới khởi bước không bao lâu, lấy đâu ra hận thù? Nhưng mà dần dà, anh mới phát hiện thật ra Nhậm Bối Minh đang nhập vai.

Trong kịch bản, phụ thân của Nhậm Bối Minh là do Ngụy Trung Hiền phái người sát hại, mà anh diễn vai chó săn trung thành của Ngụy Trung Hiền, cũng là người hại chết sư đệ trúc mã của hắn. Nhập Bối Minh rất chuyên nghiệp, ngay từ lúc nhận kịch bản đã nhập mình vào cảm xúc của nhân vật, hắn thật sự coi mình như nhân vật ấy, cho dù không quay thì hắn cũng chỉ đối xử thân thiết với những người bằng hữu trong

phim, với kẻ thù thì vô cùng lạnh nhạt. Cũng bởi vì lý do này nên Nhậm Bối Minh tương đối thân thiết với Tôn Phương.

Thẩm Bác Diễn nhíu mày, khó chịu nói: “Không quay phim cũng nhập vai sao!”

Lục Lăng Hằng cũng thấy lúng túng. Chính anh cũng là một người nhập vai nhanh, nhưng chỉ cần đạo diễn hô cắt anh liền quay về hiện thực, trừ khi quay cảnh tình cảm đặc biệt, nhiều nhất anh cũng chỉ mất một buổi sáng điều tiết tâm tình. Trước đây Lục Quân Càn và Nhậm Bối Minh từng hợp tác qua, trong bộ phim ấy hai người cùng hợp tác kinh doanh, cho nên lúc quay phim Nhậm Bối Minh vô cùng thân thiết nhiệt tình với Lục Quân Càn, đến khi quay phim xong hai tháng sau gặp lại, Nhậm Bối Minh vô cùng lạnh lùng với Lục Quân Càn. Hơn nữa đó là một bộ phim hiện đại, cũng không có xích mích yêu hận, cho nên trong quá trình đó Lục Quân Càn không thấy Nhậm Bối Minh không bình thường ở chỗ nào. Giờ nhớ lại, thật ra Nhậm Bối Minh luôn là người như vậy, không phân rõ giữa phim và hiện thực.

Đạo diễn gọi Lục Lăng Hằng tới phân tích cảnh, Thẩm Bác Diễn kéo ghế ra ngồi xuống. Lần này hẳn tới đoàn phim, ngoài thăm Lục Lăng Hằng ra hẳn còn đến vì muốn làm rõ chuyện Tôn Phương.

Một lát sau, Thẩm Bác Diễn thấy Nhậm Bối Minh đứng dậy đi về phía Tôn Phương. Nhậm Bối Minh đưa đồ ăn cho Tôn Phương. Tôn Phương vội nói cảm ơn, Nhậm Bối Minh ngồi xuống bên cạnh nói chuyện với hắn.

Từ góc nhìn của Thẩm Bác Diễn, vừa hay nhìn thấy ánh mắt Nhậm Bối Minh nhìn Tôn Phương. Đó là một ánh mắt có phần cứng chiều, hơn nữa nói chuyện vài câu, Nhậm Bối Minh còn xoa đầu Tôn Phương, giống như đối xử với đồ đệ của mình.

Đây cũng là nhập vai. Hay là..?

Thẩm Bác Diễn biết người nâng đỡ Tôn Phương là một thương gia bất động sản, mà thương gia kia quan hệ với Nhậm Bối Minh không tồi. Lục Quân Càn vừa qua đời Tôn Phương đã nhanh chóng leo cao, Thẩm Bác Diễn vô cùng hoài nghi thể lực đứng sau lưng hắn liệu có liên quan gì tới cái chết của Lục Quân Càn hay không, hôm nay Tôn Phương và Nhậm Bối Minh gần gũi như vậy phần nào đã chứng thực được suy nghĩ của hắn.

Trời chẳng mây mà tối đen, đảo mắt tới cảnh buổi tối của Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng và Tôn Phương lại tập rất nhiều lần, Tôn Phương không thể không nghiêm túc, dù sao cũng sắp phải quay thật. Nhưng đồng cùng Lục Lăng Hằng, Thẩm Bác Diễn lại đứng một bên nhìn chòng chọc khiến tâm tình hắn bất an, thường xuyên quên mất động tác võ thuật. Để hiệu quả thêm đặc sắc, thiết kế động tác võ thuật rất hoa lệ, cũng không phải là dễ nhớ.

Tập vài lần, đạo diễn liền kêu mở máy.

Cảnh đầu tiên Tôn Phương đang ngủ trong phòng, Lục Lăng Hằng lén lén vào phòng ám sát hắn.

Lục Lăng Hằng đứng ngoài cửa, lưng dựa vào cửa, con ngươi đảo qua đảo lại, nhìn bốn phía xung quanh, nét mặt rất lạnh lùng. Người này vô cùng tự phụ, cho dù là ám sát cũng không hề căng thẳng luống cuống, bộ dạng như có thể dự liệu tất cả. Một lát sau, anh xoay người, nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi vào phòng.

Trong bóng tối, Tôn Phương đang nằm trên giường, Lục Lăng Hằng cầm chuôi đao trong tay nhẹ nhàng tới gần. Đến khi anh tới gần giường, đột nhiên Tôn Phương kêu lên: “Ai tới vậy?”

Lục Lăng Hằng lập tức quyết định, rút kiếm ra đâm mạnh về phía hắn. Động tác lưu loát dứt khoát, không có chút chần chừ nào. Phải biết rằng chỉ một động tác rút kiếm này thôi, trước khi quay Lục Lăng Hằng đã luyện đi luyện lại hơn mười lần.

“A!!!” Tôn Phương kêu thảng một tiếng ngã xuống dưới giường.

Lục Lăng Hằng cầm dao chém về phía hắn, Tôn Phương miễn cưỡng gắng gượng tránh né.

Đạo diễn hô ngừng lại, Lục Lăng Hằng và Tôn Phương đều đứng tại chỗ không động đậy. Đạo diễn nói: “Tối trang điểm đi!”

Thợ trang điểm lập tức cầm đồ lên, vẽ vết thương lên mặt và tay Tôn Phương, đến cảnh tiếp theo, khi lên màn ảnh, khán giả có thể thấy được Tôn Phương vì bị đánh trúng nên bị thương.

Vẽ vết thương xong, đạo diễn tiếp tục cho quay.

Trong phòng, Lục Lăng Hằng không ngừng tiến công về phía Tôn Phương, trong tay Tôn Phương không có vũ khí, chỉ có thể chập vạt né tránh, vết thương trên người mỗi lúc một nhiều.

Lục Lăng Hằng ngửi thấy mùi máu, trên mặt lộ ra biểu tình hưởng thụ —— đây cũng là chi tiết mà anh tự thêm vào cho mình. Anh có vài cảnh đánh nhau, hầu như cảnh đánh nào cũng thấy máu, có đôi khi là máu của mình, có đôi khi là máu của người khác. Chỉ cần thấy máu một cái, anh sẽ hưng phấn lấy ngón tay quét máu đưa lên mũi ngửi, tựa như ngửi được mùi hương gì đó tuyệt trần.

Mỗi cảnh đều rất ngắn thì làm cách nào để nhân vật có thể gây ấn tượng? Đơn giản nhất là dùng vài hành động đặc biệt và có câu cửa miệng. Nếu như một hành động, một câu nói mà được lặp đi lặp lại nhiều lần, khán giả sẽ có ấn tượng sâu hơn về anh.

Đến khi phim ra rạp, xem xong khán giả thảo luận nội dung bộ phim: “Cái tên vừa ngửi thấy mùi máu liền hưng phấn là tên thái giám biến thái”, chứ nếu không có gì đặc sắc, mọi người xem chỉ thấy à, cái anh đóng cảnh thứ mười tám đứng hàng thứ ba bên trái đẹp trai ghê, xem xong cũng không đọng lại ấn tượng gì nhiều, cho nên nhất định phải có vài yếu tố đặc sắc của bản thân. Ngoại trừ hành động ngửi máu ra, anh cũng tạo cho mình một câu cửa miệng, lời thoại của anh rất ít, phàm là anh nói trước, anh đều nói “Cách lão tử”. Không cần nhiều, chỉ cần anh nói câu cửa miệng kia ba lần, khán giả xem xong sẽ nhớ “Cái người hay nói “cách lão tử” kia là một thái giám đẹp trai ngửi thấy mùi máu người liền hưng phấn”.

Có thể nói nhân vật này đã hao tổn không ít tâm cơ của Lục Lăng Hằng. Tuy diễn một vai phụ, nhưng trước khi quay anh vẫn xem đi xem lại kịch bản mấy lần, nắm rõ hình tượng nhân vật, còn tìm đạo diễn trao đổi để có thể thêm các yếu tố gây chú ý này vào.

Nhân lúc Lục Lăng Hằng ngửi máu, Tôn Phương người đầy thương tích lão đảo trốn ra khỏi phòng.

Cảnh này quay năm sáu lần nhưng đạo diễn vẫn chưa hài lòng lắm. Cảnh này về cơ bản là Tôn Phương phải chịu đòn, nhưng chịu đòn cũng phải có kỹ thuật, mấy động tác nhảy, đá Tôn Phương làm đi làm lại nhưng vẫn không đạt.

“Vận nào chút đi.” Đạo diễn quát vào bộ đàm.

Lại quay thêm hai lần nữa, đạo diễn miễn cưỡng cho qua cảnh này.

Cảnh tiếp theo sẽ đổi địa điểm, Tôn Phương chạy trốn ra bờ sông, đánh một trận với Lục Lăng Hằng.

“Đã luyện tốt chưa?” Đạo diễn hỏi, “Động tác nào chưa thuộc thì luyện thêm mấy lần nữa, ổn rồi thì bắt đầu quay!”

Tôn Phương nói vài câu với người đại diện của mình là Vinh Ca, Vinh Ca lúng túng chạy tới bên người đạo diễn nói mấy câu, không ngờ đạo diễn nổi giận dùng dùng đứng lên, quát to: “Dùng diễn viên đóng thế? Giờ quay đến nơi rồi cậu lại bảo muốn dùng diễn viên đóng thế? Tôi cho nhiều thời gian luyện như vậy, không hiểu chuyên nghiệp là cái gì à?! Nhậm Bối Minh diễn vai chính cũng không làm màu như mấy cậu!”

Vinh Ca lúng túng, vội vã bảo đạo diễn nhỏ giọng một chút, nhưng đạo diễn không để lại cho hắn chút mặt mũi nào. Từ lúc quay phim đến giờ, diễn xuất của Tôn Phương có thể nói là tệ nhất đoàn, quên lời thoại nhiều nhất cũng là hắn. Làm đạo diễn, diễn viên diễn không tốt có thể từ từ rèn giũa, thế nhưng đến lời thoại cũng không chịu học cho tốt, không nghi ngờ gì nữa là diễn viên không tôn trọng nghề nghiệp, mà những diễn viên có tâm làm việc cũng không thích hắn. Nếu không phải nhà đầu tư muốn dùng Tôn Phương thì đạo diễn đã đá cái tên người mới không được tích sự gì kia đi từ lâu rồi.

Vinh Ca không thể làm gì hơn là nói xin lỗi, cuối cùng khuyên Tôn Phương tự diễn. Tôn Phương không còn cách nào, đành phải tập lại mấy lần. Trước khi chính thức quay, Lục Lăng Hằng đeo dây bảo hộ.

Đạo diễn hô một tiếng, Tôn Phương ở phía trước lão đảo chạy đi, Lục Lăng Hằng ở phía sau bình tĩnh truy đuổi. Hai người đuổi tới bên bờ sông, trên bờ sông có một thân cây, đột nhiên Lục Lăng Hằng nhằm về

phía cái cây, dưới sự trợ giúp của dây bảo hộ, anh bước ba bước dài trên không, sau đó dùng lực đập vào cây khô một cái, từ trên không nhào về phía Tôn Phương.

Cảnh này vô cùng khó khăn. Diễn viên đeo dây bảo hộ vào rất khó kiểm soát thân thể, cả người lắc lư lắc lư, tư thế cũng không tốt, có vài động tác cơ bản cũng không làm được. Thật ra đang đánh nhau tự nhiên leo lên cây đúng là ăn no rừng mỡ, đạo diễn thiết kế cảnh này đơn thuần vì muốn cảnh đánh nhau càng thêm bắt mắt. Cũng bởi vì như vậy nên đạo diễn yêu cầu vô cùng cao, quay cảnh đập cây này hơn mười lần mà vẫn chưa qua.

Thẩm Bác Diễn đứng một bên nhìn mà đau lòng muốn chết. Deo dây bảo hộ không phải chuyện thoải mái gì, khán giả thấy hành động rất ngẫu, còn diễn viên thì khổ muốn chết. Cả người Lục Lăng Hằng ướt mồ hôi, cứ quay một hai lần lại phải dậm phần trang điểm lại. Nếu như là trước đây, Lục Lăng Hằng là Lục Quân Càn, nhất định Thẩm Bác Diễn đã đi lên bảo đạo diễn tìm diễn viên đóng thế hoặc bỏ cảnh này, nhưng giờ hắn không làm cái gì. Lục Lăng Hằng từng nói với hắn, anh không can thiệp vào việc kinh doanh của hắn, hắn cũng không được can thiệp vào việc đóng phim của anh, chỉ anh mới hiểu rõ giới hạn của mình, mặc kệ cảnh như nào, chỉ cần anh không nói dừng thì hãy cứ để anh quay.

Quay hơn một giờ, cuối cùng đạo diễn cũng nói qua.

Cảnh tiếp theo là cảnh đánh nhau kịch liệt tia lửa bắn ra bốn phía. Lục Lăng Hằng vừa bỏ dây bảo hộ, Tiền Duyệt và Thẩm Bác Diễn lập tức chạy tới kiểm tra tình huống của anh, tay chân Lục Lăng Hằng run không ngừng được, Tiền Duyệt kêu lên: “Đạo diễn, cho nghỉ ngơi một lúc đi.”

Đạo diễn cũng biết Lục Lăng Hằng bị treo trên dây lâu như vậy, nhất định rất khó chịu, để mọi người nghỉ ngơi mười phút rồi sau đó lại tiếp tục.

Thẩm Bác Diễn đỡ Lục Lăng Hằng tới bên cạnh nghỉ ngơi, vừa chạm vào hông của anh, anh liền cắn răng chịu đựng mà hít sâu một hơi.

“Đau à?”

“Ừ.” Lục Lăng Hằng nói, “Chắc tím lên rồi, không biết có bị nổi mụn nước không.”

“Đang yên đang lành leo lên cây quay làm cái quái gì.” Thẩm Bác Diễn tức giận mắng, “Em có diễn khi nào cơ chứ?”

Lúc này đạo diễn đi ra từ lều đạo diễn, Lục Lăng Hằng nói giỡn: “Đạo diễn à, đến khi lên màn ảnh ngàn vạn lần đừng cắt cảnh kia của em, em mà tức lên sẽ chém tan cái cây này!”

“Yên tâm đi!” Đạo diễn nói: “Quay đẹp như vậy, nhất định sẽ giữ lại cho cậu!”

Nghỉ ngơi xong rồi, Lục Lăng Hằng lại đứng lên diễn tiếp. Tuy Thẩm Bác Diễn rất thương tâm nhưng chỉ có thể đứng nhìn.

Vũ khí của Lục Lăng Hằng là một thanh kiếm dài, mà vũ khí của Tôn Phương là hai thanh đoản kiếm. Chỉ đạo võ thuật thiết kế cho họ đánh nhau nửa phút. Không chỉ phải nhớ các động tác, hơn nữa lúc đánh nhau còn phải diễn, tuy Tôn Phương bị thương rất nhiều, nhưng cậu ta phải diễn ra tuy đau đớn nhưng vẫn kiên trì đánh, còn Lục Lăng Hằng lúc đánh nhau phải thể hiện được đáng vẻ nhàn nhã thuần thực.

Vừa mới bắt đầu quay Tôn Phương đã lại NG. Tiếp sau đó hắn NG liên tục, nếu không phải quên động tác thì cũng là nhớ động tác nhưng không diễn đạt.

Quay không biết bao nhiêu lần, đạo diễn miễn cưỡng nói qua. Vốn là theo suy nghĩ của đạo diễn, cảnh này hai người tương đương nhau, nhưng lúc quay diễn xuất của Tôn Phương chỉ ở mức tạm chấp nhận được, đến khi cắt nối biên tập, chắc chắn sẽ chọn nhiều cảnh diễn xuất của Lục Lăng Hằng hơn, vô hình trung Tôn Phương tự làm giảm cảnh của mình.

Vất vả lắm mới quay xong, cuối cùng Lục Lăng Hằng và Tôn Phương cũng được nghỉ ngơi. Giờ đã là rạng sáng, nhưng cảnh hôm nay còn chưa kết thúc, tiếp theo còn cảnh Nhậm Bối Minh ra bờ sông tìm sư đệ.

Lúc nghỉ ngơi, Nhậm Bối Minh cầm hai cốc cà phê đi tới bên người Tôn Phương, đưa cho hắn một cốc.

Mấy phút sau, Nhậm Bối Minh bắt đầu diễn cảnh của mình.

Lục Lăng Hằng tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi. Anh quá mệt mỏi, đến lúc đó lên màn ảnh rộng, nỗ lực mấy canh giờ của anh chắc chỉ được lên hai ba phút đồng hồ, nhưng anh thật sự quay đến sức cùng lực kiệt.

Thẩm Bác Diễm cởi áo choàng khoác lên người anh, không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa. Hắn ngồi yên lặng một lúc, nhìn chòng chọc về phía Tôn Phương. Tôn Phương đang ngẩn người, không chú ý gì tới hắn. Một lát sau, hắn đứng dậy đi về phía Tôn Phương.

“Thẩm tổng.” Tôn Phương thấy Thẩm Bác Diễm, trên mặt nở nụ cười, nhưng hắn không có ý cười, thành ra nụ cười có vẻ giả tạo, “Sao hôm nay đột nhiên Thẩm tổng tới tham ban vậy?”

“Tôi đây làm ít chuyện, tiện thể xem mọi người quay phim.” Thẩm Bác Diễm ngồi xuống bên cạnh hắn, thân thiết vỗ vai hắn: “Chuyện lần trước cảm ơn cậu nhiều!”

Tôn Phương sững sờ: “Chuyện gì?”

“Tài khoản weibo ấy.”

“À...” Vốn là Tôn Phương nhìn thấy Thẩm Bác Diễm xong rất đề phòng, không biết hắn muốn nói cái gì, sau khi nghe nói về Trương Minh Tước, hắn liền thở phào nhẹ nhõm: “Không có gì, có thể giúp Thẩm tổng là vinh hạnh của tôi.”

“Đâu, phải cảm ơn cậu nhiều mới phải.” Thẩm Bác Diễm cười nói, “Lục Lăng Hằng là đại diện sản phẩm của bọn tôi, nếu hình tượng của em ấy bị ảnh hưởng, bọn tôi sẽ bị tổn thất nặng nề, cậu đúng là ân nhân lớn của bọn tôi.”

Tôn Phương nhìn vẻ mặt chân thành của Thẩm Bác Diễm, không khỏi hoang mang. Hóa ra Thẩm Bác Diễm tự làm chuyện này? Là hắn đã suy nghĩ quá nhiều sao? Hình tượng người đại diện với sản phẩm mà nói vô cùng quan trọng, bởi khán giả thích ngôi sao đó nên mới mua ủng hộ sản phẩm, cũng sẽ vì hình tượng ngôi sao mà tẩy chay sản phẩm, nếu người đại diện gặp thị phi, công ty sẽ lập tức thay đổi người đại diện và đòi bồi thường.

Thẩm Bác Diễm nói: “Ít nhất cũng phải mời cậu một bữa lớn! Chừng nào thì cậu rảnh?”

Tôn Phương cười gượng: “Thật sự không cần phải khách khí như vậy đâu.”

“Khách khí gì chứ.” Thẩm Bác Diễm nói, “Tôi vừa xem một lúc, tôi rất thích diễn xuất của cậu, cậu có hứng thú quay quảng cáo không?”

“Sao?” Tôn Phương rất đổi kinh ngạc, “Quảng cáo?”

“Tập đoàn Thẩm thị bọn tôi năm nay lại có hai sản phẩm mới sắp ra mắt, đang tìm người đại diện mới.”

“Vậy sao...” Tôn Phương cười ha hả, cũng không có vẻ gì là hứng thú làm người đại diện quảng cáo cho tập đoàn Thẩm thị.

Ở bên kia, Nhậm Bối Minh đã bắt đầu đóng phim, hắn không tìm được sư đệ, dọc đường thấy vết máu, ở bờ sông lo lắng gọi tên sư đệ.

“Nhậm Bối Minh diễn tốt thật.” Thẩm Bác Diễm nói. Những lời này không phải trái lương tâm, tuy rằng hắn không thích Nhậm Bối Minh, nhưng không thể không thừa nhận, Nhậm Bối Minh diễn rất có sức hút.

“Cậu ta rất quan tâm cậu phải không?” Thẩm Bác Diễm lại bắt đầu nói chuyện phiếm với Tôn Phương.

Chuyện trò được một lúc, Tôn Phương dần dần buông lỏng đề phòng. Hắn cảm thấy Thẩm Bác Diễm không có địch ý gì với mình, trọng tâm câu chuyện cũng rất bình thường, hơn nữa thì thoả Thẩm Bác Diễm lại khen hắn đôi câu, có vẻ rất hứng thú với hắn.

Xem ra Thẩm Bác Diễm không biết gì cả. Bạn đang

Tôn Phương vất vả cả buổi cũng rất mệt, thi thoảng lại cầm cốc cà phê Nhậm Bối Minh cho hắn lên uống một ngụm.

“Uống ngon chứ?” Thẩm Bác Diễm hỏi.

Tôn Phương xem Nhậm Bối Minh diễn, thuận miệng đáp: “Ừ.”

“Cốc cà phê này, liệu có giống cốc cà phê cậu đưa cho Quân Càn trước khi chết không?” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn tới gần hắn, gần như dán vào lỗ tai hắn hỏi. Hắn lóat đem lâu như vậy, để Tôn Phương buông lỏng cảnh giác, chính là để tung quả bom nặng kị này!

Một tiếng sét vang lên, Tôn Phương gần như nhảy dựng lên, vội quay đầu nhìn Thẩm Bác Diễn, vì động tác quá lớn, cốc cà phê trong tay sánh lên bắn hết lên người!

80. Chương 80

Tôn Phương hoảng hốt muốn bỏ chạy, cả người run lên, cuối cùng vẫn giữ vững tâm lý, dùng toàn bộ ý chí khống chế hai chân mình đứng bất động tại chỗ. Nếu giờ hắn thật sự chạy, chẳng khác nào thừa nhận hành vi phạm tội của mình.

Thẩm Bác Diễn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tôn Phương. Tảng đá to lớn treo trong lòng rơi mạnh xuống, khiến lòng hắn cũng trầm xuống vô cùng. Phản ứng của Tôn Phương kích động thể kia đã chứng thực suy nghĩ trong lòng hắn. Cốc cà phê Tôn Phương mua cho Lục Quân Càn, thật sự có vấn đề!

Nhân viên và trợ lý làm việc ở đoàn phim không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy cà phê bị đổ ra, vội vã chạy tới thu dọn. Trang phục trên người Tôn Phương ướt cà phê, ngay cả người Thẩm Bác Diễn cũng bị bắn không ít cà phê vào, cốc cà phê mới mua vẫn còn nóng, nhân viên công tác sờ một cái, vội hô lên: “Sao lại nóng như vậy, hai người không bị bỏng chứ?”

Kì lạ là, cả Tôn Phương và Thẩm Bác Diễn dường như đều không cảm nhận được cái nóng, một người hoảng hốt mặt cắt không còn giọt máu, một người đứng vững như núi Thái Sơn.

“Cậu bị làm sao vậy?” Vinh Ca răn dạy Tôn Phương, “Sao lại đổ cà phê lên người ta?” Vốn là Vinh Ca thấy Tôn Phương nói chuyện với Thẩm Bác Diễn còn rất vui vẻ, ai mà chẳng hi vọng có thể đi chung đường với một người có tiền, đều là tài nguyên quan hệ cả, không ngờ Tôn Phương không tranh thủ cơ hội này mà lại còn đổ cà phê lên người ta.

Bị Vinh Ca nhéo lưng một cái, Tôn Phương mới phục hồi tinh thần lại. Hắn nuốt nước miếng, tận lực giữ bình tĩnh, Vinh Ca rút hai tờ giấy ăn ra đưa cho hắn, ý bảo hắn lau giúp Thẩm Bác Diễn một chút, hắn không tình nguyện tới gần Thẩm Bác Diễn, nhưng vẫn nhắm mắt mà tới gần: “Xin, xin lỗi, tôi không cố ý đâu.”

Lúc ngón tay Tôn Phương chạm vào áo sơ mi ẩm ướt của Thẩm Bác Diễn, đột nhiên Thẩm Bác Diễn giữ cổ tay hắn lại, Tôn Phương lại hoảng sợ một lần nữa, liều mạng giãy vờ, Thẩm Bác Diễn lạnh lùng hỏi: “Cậu hoảng cái gì?”

Giờ Tôn Phương đã hoảng đến mặt cắt không còn giọt máu. Suy cho cùng, hắn cũng chỉ là một diễn viên nhỏ bé lặn lội trong giới giải trí, cũng không phải sát thủ biến thái gì, sao không lo lắng được? Đột nhiên bị người khác nói trúng tim đen, cũng không có tố chất tâm lý có thể mặt không đổi sắc.

Hắn cúi đầu lắp bắp nói: “Đột.. đột nhiên.. đột nhiên Thẩm tổng ghé vào người tôi nói chuyện.. làm tôi giật, giật mình..”

Thẩm Bác Diễn cười lạnh lùng một tiếng. Hắn vẫn luôn chăm chú quan sát phản ứng của Tôn Phương, lúc hắn ghé vào tai Tôn Phương nói chuyện, lúc vừa mở miệng, đúng là Tôn Phương bị hắn dọa đến run lên, nhưng phản ứng cũng không quá mãnh liệt, mãi đến khi nghe thấy chuyện cà phê ở nửa cuối câu, hắn mới sợ đến nhảy dựng lên.

“Lại sao vậy sao vậy?” Vinh Ca thấy Thẩm Bác Diễn hùng hổ hăm dọa mà nhìn Tôn Phương, còn tưởng Thẩm Bác Diễn đang tức giận vì bị cà phê đổ vào người, nhanh chóng ân cần thay Tôn Phương xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi Thẩm tổng, Tiểu Phương quay phim cả ngày nên mệt đến hồ đồ, cậu ta làm việc hậu đậu như vậy đấy, thật sự rất xin lỗi anh!”

Vừa cúi đầu nhìn, anh ta thấy cánh tay Tôn Phương hở ra ngoài bị nóng đến đỏ lên, Vinh Ca ngạc nhiên hô một tiếng, vội gọi trợ lý của Tôn Phương, “Tiểu Trương, nhanh lên, mau lấy nước lạnh cho cậu ấy ngâm, xem cậu ấy có bị thương hay không?!” Thân thể đối với nghệ sĩ mà nói vô cùng quan trọng, nếu để lại sẹo sẽ không xong.

Vinh Ca và Tiểu Trương muốn kéo Tôn Phương đi, Thẩm Bác Diễn từ từ buông bàn tay siết chặt tay hắn ra, ánh mắt vẫn một mực dõi theo hắn.

Lục Lăng Hằng và đạo diễn phát hiện ở bên đây ầm ĩ, cùng nhau chạy tới: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn nhìn đám người vây xung quanh, ánh nhìn dừng lại hai giây trên mặt Lục Lăng Hằng, nét mặt dần dần dịu lại: “Không có chuyện gì, chỉ bị đổ cà phê thôi.”

Lục Lăng Hằng thấy người hắn ướt cà phê, vội hỏi: “Anh mang quần áo thay không?”

Thẩm Bác Diễn gật đầu: “Ồ khách sạn.”

Giờ sắc trời tối mịt, công việc của Lục Lăng Hằng cũng sắp kết thúc, vốn là anh muốn bảo Thẩm Bác Diễn quay về khách sạn trước chờ mình, nhưng ngại xung quanh nhiều người, anh không thể làm gì hơn là uyển chuyển đổi phương thức: “Đã muộn thế này rồi, hay là Thẩm tổng quay về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

Tôn Phương đã bị đưa đi, ở đây nhiều người như vậy, Thẩm Bác Diễn cũng không tiện nói gì, vì vậy đứng dậy: “Anh đi trước.” Hắn lặng lẽ dùng ngón tay phải chỉ chỉ mình, sau đó lại chỉ chỉ Lục Lăng Hằng, ý là anh chờ em.

Lục Lăng Hằng cười cười với hắn.

Vinh Ca đỡ Tôn Phương đi rửa, dọc đường luôn miệng răn dạy: “Cậu đúng là không biết làm người, dân làm ăn, mặc kệ người ta đưa ra yêu cầu biến thái gì với cậu, cậu cũng phải giữ mặt mũi cho người ta, sao lại tỏ rõ thái độ như vậy chứ?” Anh không biết đầu đuôi sự tình thế nào, còn tưởng Thẩm Bác Diễn đưa ra yêu cầu gì quá phận với Tôn Phương. Dù sao thì trong giới cũng rất nhiều người biết Thẩm Bác Diễn không thích con gái. Anh thầm nghĩ trong lòng tên Tôn Phương này đúng là không biết quý trọng, nếu đổi lại là anh thì đã nhào tới từ lâu rồi, dù gì cũng rất ít người vừa nhà giàu vừa đẹp trai như Thẩm Bác Diễn, rất nhiều phú hào đã đầu heo rồi còn đòi hỏi có gái đẹp vây quanh.

Tôn Phương vẫn còn đang bất an, căn bản không nghe vào những gì Vinh Ca nói.

Vinh Ca hỏi hắn: “Rốt cuộc Thẩm Bác Diễn đã nói gì với cậu?”

“Sao?” Tôn Phương chột dạ nói, “Không, không có gì.”

“Lát nhớ phải sửa sai, nếu Thẩm Bác Diễn còn ở đó, tốt nhất là nói xin lỗi với anh ta. Nếu anh ta đi rồi, cậu nhớ đến khách sạn, nhất định phải nói xin lỗi với anh ta, thái độ phải thành khẩn vào.”

Giờ trong lòng Tôn Phương rối bời, căn bản không muốn gặp lại Thẩm Bác Diễn. Hắn khẩn cầu nói: “Còn một cảnh cuối em không đóng được đâu, anh bảo đạo diễn tìm ai thế thân giúp em đi, em muốn về khách sạn trước.”

Tôn Phương và Lục Lăng Hằng còn một cảnh cuối, là cảnh Tôn Phương hấp hối mà lịm đi, lúc này Nhậm Bối Minh gọi tên tìm hắn, Lục Lăng Hằng biết mình đã tìm nhầm người, nhưng không biết Nhậm Bối Minh chính là người cần giết, để không bị người khác phát hiện, anh đưa Tôn Phương đã lịm đi, sư huynh để vượt mặt sư đệ mình, sau đó âm dương cách biệt. Cảnh này Tôn Phương không cần diễn gì cả, chỉ cần giả bất tỉnh, chỉ cần không quay cận mặt hắn, tìm một người đóng thế khác không khác lắm diễn hắn là được.

Vinh Ca nghe xong cả giận mắng: “Cậu bị làm sao vậy? Còn một cảnh cuối cùng, quay xong thì hết, cậu có biết đạo diễn đã rất bất mãn với cậu rồi hay không?”

“Em không chịu được thật mà, Vinh Ca.” Tôn Phương ôm bụng cầu khẩn nói, “Dạ dày em đau quá không chịu được, xin anh đẩy, hôm nay cho em về đi, khi nào có dịp nhất định em sẽ xin lỗi đạo diễn và Thẩm tổng.”

Vinh Ca không đồng ý, Tôn Phương cũng nằng nặc không chịu đi, ngồi xuống đất làm bộ khó chịu. Vinh Ca mắng hắn quát hắn thế nào, hắn cũng quyết tâm không quay lại.

Vinh Ca giận đến nổi trợn mắt, chỉ tiếc rên sất không thành thép với Tôn Phương. Anh làm đại diện cho cả Tôn Phương và Trương Minh Tước, vốn Trương Minh Tước đang yên đang lành lại thua thảm bại trong cuộc chiến đọ võ với Lục Lăng Hằng, đã đóng băng hoạt động mấy tháng nay, Vinh Ca đành phải dồn hết tâm sức vào Tôn Phương. Anh biết Thẩm Bác Diễn rất coi trọng Lục Lăng Hằng, ban nãy thấy Thẩm Bác Diễn nói cười với Tôn Phương, trong lòng vô cùng vui vẻ, mong Tôn Phương có thể đoạt lấy cây to Thẩm Bác Diễn này, chà xát hết nhuệ khí của Lục Lăng Hằng, không ngờ Tôn Phương lại không biết tranh thủ gì, còn đổ cà phê lên người Thẩm Bác Diễn.

Nhưng dù mắng hấn đánh hấn thế nào, Tôn Phương vẫn mặc kệ, anh lại không thể trối Tôn Phương mà kéo đi, cuối cùng đành phải thỏa hiệp cho Tôn Phương thay đồ đi về.

Tôn Phương đi rồi, Vinh Ca đành phải ở lại thu dọn cục diện rối rắm cho cậu ta. Đạo diễn nghe xong yêu cầu sử dụng người thế thân thì vô cùng giận dữ, giờ đã quá nửa đêm, cảnh cuối kết thúc là mọi người có thể đi về nghỉ ngơi, Tôn Phương lại bỏ gánh giữa đường mà không làm, những người khác biết làm sao bây giờ? Dùng người đóng thế? Đúng là cảnh này không có gì khó, dùng diễn viên đóng thế cũng được, nhưng hơn nửa đêm rồi ông biết đi đâu tìm diễn viên đóng thế, đây cũng không phải phim hiện đại, tìm người đóng thế xong còn phải thay trang phục và đội tóc giả, đây không phải là hành người ta sao?

Vinh Ca không ngừng nói xin lỗi, nói là Tôn Phương lại phát bệnh, thật sự không thể quay được.

Đoàn phim đều có lịch trình từng ngày một, nếu hôm nay không thể quay xong sẽ ảnh hưởng tới tiến độ ngày sau. Đạo diễn không thể làm gì hơn là tìm một nhân viên công tác đi thay quần áo hóa trang.

“Sau này mặc kệ đầu tư ít hay nhiều, có là thiên vương lão tử nhờ tôi cũng không dùng cái cậu Tôn Phương này nữa!” Trước mặt các nhân viên công tác ở đây, đạo diễn nói thẳng một câu như vậy. Các nhân viên khác cũng ôm một bụng tức mà tiếp tục làm việc.

Vinh Ca đáng thương lại phải chịu tội, trong lòng cũng hận chết cái tên Tôn Phương. Tôn Phương làm thế này khác nào đùa giỡn với tiền đồ của chính mình. Tuy rằng giới giải trí nâng cao thấp, nếu có hậu thuẫn thì dễ nổi tiếng, nhưng cho dù có vậy, diễn viên mà làm việc không nghiêm túc thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ. Sau này chọn người, mọi người trao đổi tin tức cho nhau, một diễn viên không chuyên nghiệp cả ngày chỉ biết gây phiền phức cho đoàn phim, sau này đạo diễn nào dám dùng nữa? Người như vậy bỏ bao nhiêu tiền cũng không nổi lên được!

Bởi vì chuyện của Tôn Phương, đoàn phim bị trì hoãn rất lâu, mãi đến bốn giờ sáng mới quay xong cảnh phim, mọi người mệt mỏi quay về khách sạn, ngủ chưa đầy ba giờ đã phải bắt đầu công việc ngày mới.

Lục Lăng Hằng quay về khách sạn, Thẩm Bác Diễn còn chưa ngủ, đang chờ anh trở về.

Thẩm Bác Diễn không ngủ được, không ngừng suy nghĩ về chuyện kia, bởi vậy cho nên không để ý tới thời gian, đến khi Lục Lăng Hằng về phòng, hần nhìn đồng hồ đeo tay, giật mình nói: “Đã bốn giờ hơn rồi!?”

Lục Lăng Hằng mệt đến không muốn nói, đi thẳng vào phòng tắm. Hôm nay anh quay cảnh hành động, phải tốn rất nhiều sức, đã mệt từ lâu rồi nhưng vẫn phải cố gắng gượng tới bây giờ, hần không thể đi ngủ luôn mà không tắm, nhưng nếu không tắm, cả người ướt mồ hôi như vậy sáng mai tỉnh dậy sẽ chua lèm.

Thẩm Bác Diễn ngồi trong phòng đợi Lục Lăng Hằng đi ra, vẫn nghĩ mãi về chuyện của Tôn Phương. Theo lý mà nói, đáng lẽ ra hần nên từ từ điều tra, hỏi thẳng Tôn Phương như vậy đúng là đánh rắn động cỏ. Nhưng hần cũng không còn cách nào. Dù sao thì bây giờ tất cả đều là suy nghĩ chủ quan của hần, hần không có bất cứ bằng chứng nào, thì thể Lục Quân Cần đã hỏa táng từ lâu, không thể kiểm chứng được, cho nên tấn công trực diện là cách thức duy nhất.

Giờ hần đã xác định được cái chết của Lục Quân Cần thật sự có liên quan tới Tôn Phương, nhưng bước tiếp theo nên làm thế nào lại là một câu hỏi khác. Cho thuốc vào cà phê là chủ ý của Tôn Phương hay có người sai hần làm như vậy? Chuyện này liệu có liên quan gì tới hậu thuẫn chống lưng cho hần hay không?

Nếu không có chứng cứ, Tôn Phương là đầu mối duy nhất, như vậy hần chỉ có thể đánh bừa. Hần quyết định thuê mấy nhân vật hung ác, trực tiếp ra tay với Tôn Phương, buộc hần phải nói thật ra. Hôm nay hần đã xác định được tố chất tâm lý của Tôn Phương rất yếu, đây là một chuyện tốt, những người có tố chất tâm lý yếu như vậy hành hạ một chút sẽ khai hết ra ngay. ?

Thẩm Bác Diễm hạ quyết tâm, chuẩn bị đi ngủ, lại nhận ra Lục Lăng Hằng vào phòng tắm lâu như vậy nhưng không vang lên tiếng nước. Hắn ngó vào nhìn, thấy Lục Lăng Hằng đang ngủ gục bên bồn tắm.

Thẩm Bác Diễm vô cùng thương anh, cởi quần áo giúp anh tắm, còn làm ấm giường cho anh. Trong quá trình Lục Lăng Hằng có tỉnh lại, nhưng vừa đặt đầu xuống gối đã lại ngủ say.

Thẩm Bác Diễm ngồi bên giường, nhìn gương mặt mệt mỏi khi ngủ của anh, một lát sau tới gần nhẹ nhàng hôn lên mi tâm anh: “Ngủ ngon nhé, Quân Càn! Anh sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn hại đến em.”

Sáng hôm sau, Lục Lăng Hằng lại có cảnh quay, anh tắm nước lạnh lấy tinh thần, đi tới đoàn phim hóa trang.

Lục Lăng Hằng vừa rời giường, Thẩm Bác Diễm liền tỉnh lại. Lục Lăng Hằng muốn hắn ngủ thêm một lát nữa, nhưng Thẩm Bác Diễm không có ý định ngủ tiếp, thức dậy theo anh đi tới phim trường.

Đến phòng hóa trang, sáng sớm các diễn viên thấy Thẩm Bác Diễm tới, đều chào hỏi với hắn. Thẩm Bác Diễm nhìn bốn phía xung quanh, không thấy Tôn Phương đâu, hỏi: “Tôn Phương chưa tới sao?”

Nhân viên đoàn phim giải thích: “Sáng nay không có cảnh của cậu ấy, cậu ấy không tới sớm đâu.”

Thẩm Bác Diễm nhíu mày: “Thế giờ cậu ta đang ở khách sạn à? Ở phòng nào vậy?”

Chu Nghê không hiểu hỏi: “Thẩm tổng tìm Tôn Phương có việc à? Sáng sớm nay tôi thấy cậu ấy đi ra, Vinh Ca nói sức khỏe cậu ấy không tốt, phải đi tới bệnh viện.”

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Bác Diễm là có lẽ Tôn Phương đang trốn. Hiển nhiên hắn không vui, nhưng cũng không nói gì. Chạy trời không khỏi nắng, dù sao Tôn Phương cũng phải quay cho xong bộ phim này, chỉ tránh trong một thời gian ngắn rồi sẽ lại quay về thôi. Chẳng lẽ Tôn Phương định từ nay về sau không lộ diện nữa? Thế là hắn trực tiếp ra ngoài gọi điện sắp xếp người.

Buổi sáng Lục Lăng Hằng có rất ít cảnh, quay cũng rất thuận lợi, lúc nghỉ ngơi giữa các cảnh anh dựa vào ghế chợp mắt. Đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có tiếng người hét chói tai: “Sao? Thật hay giả vậy?”

Lục Lăng Hằng giật mình tỉnh giấc, mờ mịt dụi mắt: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Chỉ thấy Vinh Ca đứng trong đám đông, vẻ mặt lo lắng, luống cuống tay chân mà hô lên: “Tôn Phương, Tôn Phương bị tai nạn xe rồi.”

81. Chương 81: Sợ hãi

– Sợ hãi.

Vừa nghe tin Tôn Phương gặp tai nạn xe, mọi người lập tức vây tới, không ngừng đặt câu hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?” “Nghiêm trọng không?” “Đã đưa đến bệnh viện chưa?”

Gương mặt Vinh Ca trắng bệch, run rẩy nói không nên lời.

Lục Lăng Hằng nhìn nét mặt này của anh ta, tim đập thịch một cái. Không thể nào...

Giọng Vinh Ca run run: “Nói, nói là đã tử vong tại chỗ...”

Bốn phía xung quanh nhất thời lặng đi.

Tử vong? Tuy rằng trong đoàn phim có nhiều người không thích Tôn Phương, nhưng một người hôm qua vẫn còn sống bình thường, hôm nay đột nhiên tử vong? Không ai có thể chấp nhận sự thật này được ngay.

Một nhân viên nhỏ giọng nói: “Ai gọi điện cho anh vậy? Có khi nào là lừa đảo không?”

Vinh Ca đã sắp khóc, anh cũng hy vọng là lừa đảo: “Người gọi điện thoại nói anh ta là cảnh sát. Còn nói mấy giờ trước xe của Tôn Phương đi trên đường cao tốc gặp tai nạn, đụng phải một chiếc xe tải, xe tải bị lật nghiêng đè vào xe của họ.. Họ tìm được trong xác xe giấy tờ tùy thân của Tôn Phương nên gọi cho tôi. Bảo tôi nhanh đi lo hậu sự...”

Vẫn có người ôm hy vọng trong lòng, đề nghị: “Anh thử gọi điện thoại cho Tôn Phương xem, giờ nhiều kẻ lừa đảo lắm!”

Vinh Ca run rẩy bấm dãy số điện thoại của Tôn Phương, nhưng chỉ nghe được giọng nói lạnh như băng ở bên kia đầu dây: “Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Nét mặt mọi người trở nên nghiêm trọng: “Người gọi điện thoại bảo anh đi đâu?”

Vinh Ca nói địa chỉ một bệnh viện.

Mọi người nhìn nhau. Nghe rất giống thật, không đòi tiền, chỉ bảo đến bệnh viện lấy xác, không giống lừa đảo chút nào. Chẳng lẽ xảy ra chuyện thảm như vậy?

Lại có người hỏi: “Sáng nay Tôn Phương đi đâu? Sao anh không đi cùng? Có ai đi cùng cậu ấy không? Tài xế là anh gọi tới sao? Có số điện thoại tài xế không?”

Giờ Vinh Ca vô cùng hoang mang, lo lắng xoa xoa hai bàn tay: “Cậu ấy không cho tôi đi cùng, xe là cậu ấy gọi tới, tôi không biết tài xế là ai!” Vinh Ca cũng biết Tôn Phương có kim chủ, hai bộ phim lớn này đều là kim chủ lấy về cho hắn. Cũng bởi vì có kim chủ, nên rất lâu rồi chuyện của Tôn Phương Vinh Ca không tiện nhúng tay vào, đều có người của kim chủ sắp xếp! Tôn Phương không cho anh theo, anh đành phải để Tôn Phương đi một mình, không ngờ lại xảy ra chuyện này!”

“Giờ bỏ liều đi!” Đạo diễn nói, “Tiểu Lý, cậu điều xe giúp họ, nhanh đi xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Vinh Ca và hai phụ tá của Tôn Phương cùng đi theo, phó đạo diễn lại bảo hai nhân viên trong đoàn đi xem, càng nhiều người, nếu gặp tình huống may mắn sẽ dễ xử lý, có thể đưa về đoàn phim luôn.

Vinh Ca dẫn người đi rồi, bầu không khí trong đoàn phim vô cùng nặng nề. Vừa nghe tin dữ xong, không ai chuyên tâm làm việc được, ngay cả Nhậm Bối Minh vốn luôn chìm trong kịch bản cũng không yên lòng. Đạo diễn quay cảnh Nhậm Bối Minh với Chu Nghê, hai người liên tục quên lời thoại, quay hơn mười lần nhưng không qua. Nếu như mọi khi, đạo diễn đã mắng người từ lâu rồi, nhưng tình huống hôm nay đặc biệt, đạo diễn không nói cái gì, trái lại bảo diễn viên nghỉ ngơi một chút lấy lại tinh thần.

Buổi chiều Thẩm Bác Diễn tới.

Bởi Tôn Phương không ở đây, nên buổi sáng hắn tìm người lên kế hoạch sắp xếp mọi chuyện, sau đó đi gặp người thuê phim trường đã hẹn trước, xong xuôi hắn quay về xem Lục Lăng Hằng đóng phim.

Kỳ lạ là, khác với mọi khi bận rộn, dường như tất cả mọi người trong đoàn phim đều đang nghỉ ngơi. Thẩm Bác Diễn tò mò đi tới ngồi xuống bên cạnh Lục Lăng Hằng: “Mọi người đang làm cái gì thế?”

Lục Lăng Hằng thấp giọng nói: “Tôn Phương xảy ra chuyện rồi.”

“Sao?!” Thẩm Bác Diễn đứng bật dậy, khiến Lục Lăng Hằng không khỏi hoảng sợ: “Anh sao vậy?”

Thẩm Bác Diễn lại ngồi xuống, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tai nạn xe.. nghe nói... có thể không qua được, Vinh Ca đang đưa người đi xác nhận.”

Đồng tử mắt Thẩm Bác Diễn co rút mãnh liệt. Tai nạn xe? Tôn Phương đã chết?! Hắn vừa nắm được sơ hở của Tôn Phương, vậy mà Tôn Phương lại chết?!

Đúng lúc này chuông điện thoại đạo diễn vang lên. Ông vội nhận điện thoại, nghe xong một câu mà sắc mặt trở nên ngưng trọng, ậm ừ vài câu rồi cúp máy.

Phó đạo diễn hỏi: “Có phải Tiểu Vinh gọi tới không? Tình hình thế nào rồi?”

Đạo diễn xót xa nói: “Tôn Phương... đã chết thật rồi.”

Tin này trong nháy mắt truyền ra khắp đoàn phim, mọi người như vỡ òa. Buổi trưa nghe Vinh Ca nói xong, mọi người đều không dám tin tưởng, đều mong cuộc điện thoại kia chỉ là lừa đảo. Dù cho hôm qua Tôn Phương hại mọi người phải làm việc thêm giờ đến rạng sáng mới kết thúc, có người trong lúc tức giận nguyên rửa hân gặp chuyện không may, nhưng không ai ngờ hân sẽ chết. Một người bên cạnh mình đột nhiên không còn nữa, cảm giác này rất khó để hình dung. Có vài người đã bắt đầu lau nước mắt, cũng không hân là có tình cảm sâu đậm với Tôn Phương, chỉ là cảm thấy sợ hãi trước sự ra đi đột ngột của một sinh mạng.

Lòng Thẩm Bác Diễn cuộn sóng dâng trào. Trùng hợp như vậy sao, hôm qua hân mới thử lòng của Tôn Phương, hôm nay Tôn Phương đã gặp tai nạn xe mà chết? Là trùng hợp? Hay là âm mưu?! Nếu như phía sau Tôn Phương có người sai khiến giật dây, ngày hôm qua nghe hân nói như vậy xong nhất định sẽ lập tức đi tìm hung thủ đứng phía sau bàn bạc, thế nên hung thủ đứng sau nổi lên đã tâm giết người diệt khẩu?! Chết tiệt! Cuối cùng cũng xác định được cái chết của Lục Quân Càn là có âm mưu, sắp vạch trần được sơ hở, trong nháy mắt lại mất đi?! Giờ hân nên làm gì?! Rốt cuộc ai là người đã hại chết Lục Quân Càn?!

Xác nhận tin Tôn Phương đã chết xong, Lục Lăng Hằng cũng chìm trong tâm trạng không chấp nhận được. Tất cả đến quá đột ngột.

Thẩm Bác Diễn nắm lấy tay anh: “Em sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm!”

“À...” Lục Lăng Hằng lấy lại tinh thần, “Em... em không thể tin được, chuyện này quá đột ngột..”

Thẩm Bác Diễn cúi đầu, cười lạnh một tiếng: “Đột ngột...”

Lúc mới nghe tin tức, quả thật Thẩm Bác Diễn cũng rất giật mình, nhưng hân nhanh chóng khôi phục trạng thái, lập tức tỉnh táo đầu óc suy nghĩ. Về phần cảm khái trước sự vô thường của sinh mệnh, hân không có dù chỉ là một chút —— từ mấy tháng trước, lúc hay tin Lục Quân Càn qua đời, hân đã thể nghiệm tất cả cung bậc cảm xúc của con người.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Giờ họ đang ở đâu? Thi thể của Tôn Phương, Vinh Ca?”

Lục Lăng Hằng nói địa chỉ bệnh viện ban nãy anh nghe được ra.

Thẩm Bác Diễn đứng dậy: “Để anh đi xem.”

Tuy rằng Tôn Phương xảy ra chuyện, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục, toàn bộ đoàn phim mấy trăm người, mấy nghìn vạn đầu tư, không thể bởi vì một người mà mặc kệ tất cả. Đạo diễn lập tức liên hệ với nhà sản xuất và tổng quản lý để sắp xếp nhật trình, những thành viên khác trong đoàn phim tiếp tục quay tiếp.

Vốn buổi chiều còn có một cảnh của Tôn Phương, đạo diễn bỏ qua không quay, cho nên công việc buổi chiều kết thúc, đạo diễn bảo mọi người quay về chờ tin tức, công việc tiếp theo chắc chắn sẽ có sự thay đổi lớn.

Lục Lăng Hằng về khách sạn trước, quản lý gọi điện xác nhận lịch làm việc của anh, anh liền bảo nhân viên gửi lịch công tác của mình qua.

Giờ Tôn Phương xảy ra chuyện, vai của hân nhất định phải đổi người, những cảnh trước đó đã quay có hân đều phải quay lại, làm lỡ không ít thời gian của mọi người, nhiệm vụ của tổng quản lý rất nặng nề, phải đi xác nhận lịch làm việc của tất cả mọi người một lần nữa, những ai kín lịch làm việc thì quay trước, những ai thoải mái thời gian thì quay sau, bởi vì thời gian kéo dài, kinh phí dự toán cũng sẽ tăng, sau đó còn phải ứng phó với truyền thông.. dự án điện ảnh sẽ trở nên khó khăn.

Mãi đến tối Thẩm Bác Diễn mới quay về khách sạn, Lục Lăng Hằng đang ngồi ngăn người trong phòng, thấy hân trở về lập tức tiến lên đón: “Anh tới bệnh viện à? Thế nào rồi?”

Nét mặt Thẩm Bác Diễn trở nên nghiêm trọng, hân khóa cửa lại, kéo Lục Lăng Hằng ngồi xuống bên giường: “Tôn Phương đã chết rồi.”

Lục Lăng Hằng lại nghe xác nhận tin này một lần nữa, trong lòng vẫn không khỏi chìm sâu.

Thẩm Bác Diễn nhẹ giọng nói: “Anh nghi có người giết người diệt khẩu.”

“Sao cơ?” Lục Lăng Hằng cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thấp giọng hỏi: “Giết người diệt khẩu? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn kể hoài nghi trong lòng mình cho Lục Lăng Hằng, lại kể chuyện hôm qua hẳn nói chuyện với Tôn Phương ra, sau khi Lục Lăng Hằng nghe xong cả người lạnh run.

“Anh nói là, hôm đó bệnh tim của em phát tác, bởi vì cậu ta hạ độc vào cà phê của em?”

Thẩm Bác Diễn gật đầu: “Anh nghĩ là như vậy. Vốn anh không thể xác định được Tôn Phương làm như vậy bởi vì có thù riêng với em hay là bị người ta sai khiến, nhưng đột nhiên hôm nay cậu ta gặp tai nạn xe, anh nghĩ chắc cậu ta kể chuyện anh nói với cậu ta cho người sai khiến, người kia sợ cậu ta khai ra, cho nên quyết định giết người diệt khẩu.”

Cả người Lục Lăng Hằng run lên. Tới giờ anh vẫn luôn tập trung vào sự nghiệp, đối nhân xử thế cũng rất khéo léo, đặc biệt rất ít người, đó giờ vẫn luôn tránh đi những cuộc tranh đấu lợi ích, anh thật sự không thể ngờ có người muốn giết mình. Anh run giọng hỏi: “Anh chắc xe của cậu ta gặp tai nạn là do người ta cố ý mưu hại chứ? Không phải ngoài ý muốn?”

Anh hy vọng tất cả đều là do Thẩm Bác Diễn hiểu lầm, nếu Tôn Phương muốn hại anh.. Hôm nay Tôn Phương đã không còn nữa, anh cũng không hy vọng chuyện này có thêm nhiều âm mưu sâu xa. Lúc này anh không thể nghĩ ra mấy chuyện báo thù, anh chỉ cảm thấy sợ, thật sự rất sợ. Bởi nếu như tất cả những gì Thẩm Bác Diễn nói đều là sự thật, e rằng có một thế lực lớn muốn đẩy anh vào chỗ chết, mà anh thậm chí còn không biết người đứng sau thế lực kia là ai?

Thẩm Bác Diễn cảm nhận được Lục Lăng Hằng đang sợ run, hẳn nắm lấy tay anh: “Anh không thể khẳng định trăm phần trăm, nhưng anh nghĩ khả năng này là rất lớn. Anh hỏi Vinh Ca, tại sao hôm nay Tôn Phương xuất hành mà không dẫn theo người, trên xe chỉ có mình Tôn Phương và tài xế. Vinh Ca nói cho anh biết, Tôn Phương không cho anh ta đi theo, tài xế cũng là người Tôn Phương tìm tới, anh ấy không biết tài xế là ai. Hơn nữa Tôn Phương nói mình bị bệnh phải đi bệnh viện, nhưng Vinh Ca nói căn bản Tôn Phương không có bệnh, nhiệt độ cơ thể rất bình thường, hôm qua anh nói chuyện với cậu ta xong cậu ta mới bắt đầu giả bệnh. Điểm mấu chốt là ở đây, đột nhiên Tôn Phương tránh khỏi mọi người rời đoàn phim, em nghĩ cậu ta có thể sẽ đi đâu? Hoặc là tìm tới người nào?”

Lục Lăng Hằng vội vàng hỏi: “Vậy tài xế hôm nay đâu? Cũng đã chết?!”

“Đã chết!” Thẩm Bác Diễn khẽ gật đầu, “Anh đã xem qua camera giám sát, tài xế là người gánh hoàn toàn trách nhiệm, xe kia đi cùng lúc với một chiếc xe tải vận chuyển hơn mười tấn hàng hóa, lúc quẹo cua đột ngột vượt lên trước, xe tải không kịp né tránh nên bị lật xe đè vào xe của hai người họ, tài xế xe tải cũng đã chết. Xe của Tôn Phương bị đè bẹp.”

Lục Lăng Hằng nghe Thẩm Bác Diễn kể, tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy, càng run dữ hơn.

“Người tài xế kia đã hành nghề vài chục năm, anh xem camera, có vẻ như ông ta cố ý muốn chết. Giờ cảnh sát đang điều tra xem người này có say rượu và có tiền sử hút thuốc phiện hay không, nếu như tâm lý bình thường sẽ không lái xe như vậy. Anh đã phái người đi thăm dò gia cảnh người tài xế này.”

Hai mắt Lục Lăng Hằng vô thần mà lăm lăm nói: “Sao có thể xảy ra chuyện này...” Nghe tin tức có tính bạo phát như vậy, anh không cảm thấy phần nộ, bởi vì đã bị tất cả các cảm xúc kích động khác che lấp. Vài cái mạng người, đảo mắt liền coi như không có..

Thẩm Bác Diễn nhìn nét mặt Lục Lăng Hằng mà không khỏi đau lòng. Vốn là hẳn định lên điều tra, nhưng bởi sự tình đã đến mức này, nếu không nói cho Lục Lăng Hằng biết, hẳn sợ Lục Lăng Hằng không đề phòng sẽ bị người khác làm tổn hại. Hắn hỏi: “Em có manh mối xem rốt cuộc ai muốn hại em không? Em có từng đắc tội với ai không?”

Lục Lăng Hằng cười khổ: “Em đắc tội ai? Nói thật là trước đây em nổi tiếng như vậy, chắc chắn đã có không ít va chạm lợi ích với người khác, nhưng nếu em cản người khác, bọn họ có thể bịa chuyện, dùng dư luận để lật đổ em, nếu người có thế lực thì sẽ chặn tài nguyên của em, không cho em đóng phim nữa, ai sẽ giết người vì mấy chuyện này? Em thật sự không nghĩ ra được... Ngoài trừ công việc ra, con người em thế nào anh cũng biết, em có thể đắc tội ai được đây?”

Thẩm Bác Diễn trầm ngâm trong thoáng chốc: “Liệu chuyện này có liên quan gì tới Nhậm Bối Minh không?”

Lục Lăng Hằng vùi mặt vào lòng bàn tay, ủ rũ nói: “Anh nghĩ Nhậm Bối Minh có thâm cừ đại hận tới mức muốn giết em sao? Em không biết... Em không biết gì cả...”

Đúng vậy, Thảm Bác Diễn cũng thấy động cơ giết người này của Nhậm Bối Minh quá gượng ép, nhưng có thể mua chuộc được Tôn Phương giết người, có thể giết Tôn Phương diệt khẩu, chắc chắn là một người rất có thể lực. Nghĩ thế nào cũng không ra ngoài người nâng đỡ Tôn Phương sau khi Lục Quân Càn chết ra thì còn có ai khác. Nhưng Thảm Bác Diễn đã điều tra kim chủ của Tôn Phương từ trước, ngoài quan hệ với Nhậm Bối Minh ra thì hẳn không tìm ra được nữ thương gia bất động sản kia có liên quan hay cùng xuất hiện gì với Lục Quân Càn.

Thảm Bác Diễn lẩm bẩm nói: “Sao sau khi bệnh tim của em tái phát, bọn chúng không giết Tôn Phương diệt khẩu luôn mà phải chờ tới tận bây giờ?”

Lục Lăng Hằng phiền não cào đầu mình: “Tin em qua đời thu hút rất nhiều sự chú ý của truyền thông, nếu phụ tá của em lại đột nhiên chết, không phải càng dễ bị người ngoài nghi ngờ hơn hay sao?”

Thảm Bác Diễn gật đầu: “Có khả năng như vậy.” Tôn Phương cũng không lập tức leo cao ngay sau khi Lục Quân Càn qua đời mà còn tiếp tục làm trợ lý cho Trương Minh Tước, có lẽ là sợ bị mọi người nghi ngờ chú ý. Mãi đến khi Lục Lăng Hằng gọi Tôn Phương nói một câu “vị như cũ” mới khiến Tôn Phương sợ mất mặt, sau đó kim chủ mới bắt đầu nâng đỡ hẳn. Khi đó chuyện đã lắng xuống một thời gian, cho nên không ai liên tưởng hai chuyện này với nhau.

Thảm Bác Diễn thấp giọng nói: “Có lẽ Tôn Phương nắm được nhược điểm gì của người kia.. Nhưng giờ Tôn Phương đã bị bại lộ, cho nên người kia không để ý tới nhược điểm kia nữa mà giết người diệt khẩu?”

Lục Lăng Hằng ôm đầu ngồi xồm xuống. Đầu của anh đã sắp nổ tung rồi!! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thảm Bác Diễn vội vàng kéo anh lên, kéo anh vào lồng ngực hẳn ôm thật chặt: “Quân Càn, đừng sợ, có anh ở đây. Mai em có phải quay phim không?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Vốn là mai không có cảnh quay, nhưng không biết giờ sắp xếp lại lịch trình sẽ có những thay đổi gì.”

Thảm Bác Diễn vỗ nhẹ lưng anh, khiến anh yên tâm hơn: “Mai anh ở với em, nếu không có cảnh quay thì ta ở trong khách sạn không ra ngoài. Anh đã sắp xếp, mai sẽ có vệ sĩ và trợ lý mới tới, sẽ có người bảo vệ em, em đừng tùy tiện ăn đồ người khác cho.. Em không cần phải sợ, chưa chắc đã có người muốn hại em, là anh đề phòng trước, tất cả chỉ là để đảm bảo an toàn, cũng có khả năng mọi chuyện chỉ là do anh nghĩ quá nhiều.”

Thảm Bác Diễn thực sự hối hận. Bởi hẳn không có bất kỳ manh mối nào, cho nên mới trực tiếp thử thăm dò Tôn Phương, cuối cùng đánh rần động cỏ, đối phương phản ứng nhanh như vậy. Chuyện cả phê, cũng bởi vì Lục Lăng Hằng vô tình nói mà thành ra như vậy, giả như người đứng sau kia nghi ngờ Lục Lăng Hằng đã biết chân tướng, liệu có giết Lục Lăng Hằng diệt khẩu hay không? Chết tiệt! Đáng lẽ ra hẳn phải dùng cách đi đường vòng mới phải!

82. Chương 82: Kẻ Đứng Sau

– Kẻ đứng sau.

Tuy xảy ra chuyện như vậy, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục, nhân viên trong đoàn mất tập trung mất hai ngày, sau đó cũng vào trạng thái làm việc.

Cái chết của Tôn Phương cũng không gây ra sóng gió gì. Tuy hẳn là nghệ sĩ, nhưng không có tác phẩm gì, cũng không hề nổi tiếng, cho nên giới truyền thông hầu như không đăng tải tin tức về hẳn. Một sinh mệnh, cứ như vậy mà lặng lẽ biến mất như không có gì.

Trợ lý và vệ sĩ Thẩm Bác Diễn tìm cho Lục Lăng Hằng lập tức theo anh tới đoàn phim bảo vệ anh, đồ ăn thức uống của Lục Lăng Hằng đều là Thẩm Bác Diễn gọi người mang về, những đồ không rõ nguồn gốc thì không chạm vào. Làm như vậy đương nhiên sẽ gây chú ý cho người khác, vốn là Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn không định công khai quan hệ của họ, để tránh rước lấy thị phi, nhưng bây giờ an toàn là tối quan trọng, ánh mắt mọi người đều không hề gì. Cũng may mà mọi người cũng không nghĩ quá nhiều, trong giới có rất nhiều nghệ sĩ tính tình kỳ quái, tìm mấy vệ sĩ cũng không tính là cái gì, chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc là được rồi.

Hôm nay Lục Lăng Hằng quay xong một cảnh đánh nhau với Nhậm Bối Minh rồi đi tới một bên nghỉ ngơi, anh thấy người đại diện của Nhậm Bối Minh bị nhà sản xuất gọi đi. Tùy Nhan vô cùng bảo hộ với Nhậm Bối Minh, hầu như một tác cũng không rời. Thấy Tùy Nhan đi rồi, Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, đứng dậy đi về phía Nhậm Bối Minh.

Anh còn chưa tới gần, đã bị trợ lý mới – Phan Vũ ngăn lại: “Anh Lục, anh muốn tìm Nhậm Bối Minh?”

“Ừ.” Lục Lăng Hằng lên tiếng.

Phan Vũ nhỏ giọng nói: “Thẩm tổng nói anh phải tránh xa anh ta một chút.”

Lục Lăng Hằng vỗ vỗ vai cậu ta: “Không sao đâu, yên tâm đi.” Thẩm Bác Diễn có phần bảo vệ quá độ với anh, anh cũng hiểu dụng tâm của Thẩm Bác Diễn. Chỉ là tất cả mọi chuyện đều vì anh mà ra, anh không thể bị động trốn mãi một chỗ, cảm giác này thật sự không dễ chịu. Nếu Thẩm Bác Diễn hoài nghi Nhậm Bối Minh có liên quan, anh định sẽ tới tâm sự với Nhậm Bối Minh, tìm cách bắt hẩn mở miệng, cũng để mình an tâm được phần nào. Ở phim trường có nhiều người nhìn như vậy, sẽ không thể xảy ra chuyện gì.

Lục Lăng Hằng đi tới ngồi xuống bên cạnh Nhậm Bối Minh, Nhậm Bối Minh lạnh lùng nhìn anh, đợi anh lên tiếng trước.

Lục Lăng Hằng nói: “Anh Nhậm, em muốn trò chuyện với anh một chút về kịch bản có được hay không?”

Nhậm Bối Minh kiem chữ như vàng: “Cậu nói đi.”

Lục Lăng Hằng lấy kịch bản ra, chỉ vào một cảnh nói: “Lát nữa em phải quay cảnh này, đoạn này...”

Nhậm Bối Minh cắt ngang: “Không phải cảnh này đã đổi thời gian rồi hay sao? Hôm nay đâu có quay?”

Cảnh Lục Lăng Hằng chỉ có liên quan tới Tôn Phương, theo lịch cũ, đúng là chiều nay sẽ quay, nhưng giờ Tôn Phương đã mất, lịch quay hiển nhiên cũng phải sửa lại.

“À!” Lục Lăng Hằng vỗ đùi, giả vờ lúng túng: “Thật ngại quá ngại quá, tại em hồ đồ nên quên mất.”

Nhậm Bối Minh không vui liếc mắt nhìn Lục Lăng Hằng. Trong lòng hẩn, diễn viên mà đến lịch quay trong ngày cũng không nắm rõ được, không nghĩ ngờ gì nữa, là diễn viên không tôn trọng nghề nghiệp.

“Xin lỗi.” Lục Lăng Hằng chán nản dị thường, “Đến giờ em vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện của Tôn Phương, em..”

“Tôn Phương?” Nghe thấy tên này, Nhậm Bối Minh lộ ra ánh mắt nghi ngờ, tựa như không biết người này là ai.

Lục Lăng Hằng sững sốt. Ý gì đây, Nhậm Bối Minh nhập vai xong còn bị mất trí nhớ?

Nhưng hai giây sau, Nhậm Bối Minh liền phục hồi tinh thần: “À, cậu nói Trương Đồng ấy hả?”

Lục Lăng Hằng sững sốt, lập tức mở to mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhậm Bối Minh. Diễn viên trong lúc quay, khi đó hiển nhiên phải gọi tên trong phim, có đôi khi nhất thời không nghĩ ra hoặc quen miệng nên gọi tên nhân vật trong phim, nói chung biết gọi ai là được rồi. Mà lúc Nhậm Bối Minh ở đoàn phim, không bao giờ gọi tên diễn viên, đều chỉ gọi tên trong phim. Nhìn phản ứng này của hẩn, hẩn nhớ Tôn Phương là người diễn vai Trương Đồng, nhưng ngay cả tên Tôn Phương cũng không nhớ rõ? Hơn nữa nhìn dáng vẻ cũng không giống như giả bộ, trước đây hẩn thân thiết với Tôn Phương như vậy, hoàn toàn bởi vì quá nhập vai thôi sao?!

“Cậu còn muốn thảo luận kịch bản với tôi nữa không?” Nhậm Bối Minh không nhin được hỏi.

Lục Lăng Hằng cất kịch bản vào: “Thôi ạ. Xin lỗi đã quấy rầy.”

Nhậm Bối Minh không hiểu gì nhìn anh.

Lục Lăng Hằng quay về chỗ ngồi, thở dài một cái. Đến tên Tôn Phương là gì Nhậm Bối Minh cũng không nhớ, nói như vậy hẳn không phải người đứng sau. Xác định được phỏng đoán trong lòng, Lục Lăng Hằng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Anh không hy vọng người muốn hại anh là người luôn ở bên cạnh anh, như vậy sẽ khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Một lát sau, đột nhiên Lục Lăng Hằng nghe thấy Tiền Duyệt ngồi phía sau mình thàn thì nói: “Hôm nay trên weibo toàn nói chuyện Tôn Phương nhỉ.”

“Gi cơ?” Nghe thấy tên Tôn Phương, Lục Lăng Hằng vội quay đầu lại.

Tiền Duyệt đang cầm máy tính bảng lướt weibo, thấy Lục Lăng Hằng quay đầu lại, liền đưa máy tính bảng cho anh nhìn: “Vụ tai nạn xe của Tôn Phương lên trang đầu. Hóa ra cái tên tài xế lái xe hại chết cậu ta hút thuốc phiện?”

Lục Lăng Hằng vội vã đón lấy máy tính bảng của cậu ta nhìn, quả đúng như Tiền Duyệt nói, tin Tôn Phương gặp tai nạn xe lên trang đầu. Tiêu đề rất hút mắt — “Tài xế hút thuốc phiện hại chết ngôi sao đang nổi.” Đọc tiêu đề này, bất kể ai nhìn thấy cũng không kìm được mà ấn vào xem.

Lục Lăng Hằng nhìn số lượt xem của tin. Xem chừng tin này mới được đưa lên tin hot, rất nhiều tin hot nhưng mới chỉ vài trăm lượt xem đều là do dùng tiền mua một nơi bắt mắt thu hút sự chú ý, không ít ngôi sao dùng tiền mua tiêu đề hot trong ngày, chỉ cần nhìn lượt xem là biết, có đôi khi tin chỉ vài chục vài trăm lượt xem đã đứng đầu tin hot, thiếu lượt xem như vậy chắc chắn đã cúng tiền cho báo mạng. Nhưng chỉ cần được đứng trong danh sách tin hot này, chẳng mấy mà gây được sự chú ý.

Lục Lăng Hằng vừa load lại một cái, quả nhiên trong nháy mắt đã tăng lên bảy tám ngàn. Theo xu hướng này, chẳng mấy mà gây bão.

Lục Lăng Hằng ấn vào xem nội dung, hóa ra tài xế lái xe của Tôn Phương sau khi được cảnh sát điều tra xác định là một kẻ nghiện, rất có khả năng ngày hôm đó trước khi lái xe đã sử dụng thuốc phiện, cho nên mới gây ra thảm kịch như vậy. Nhưng trọng điểm tin tức không phải ở người tài xế dùng thuốc phiện, trên weibo có ý đăng vài bức ảnh chụp của Tôn Phương, đồng thời kèm theo lý lịch của hắn. Tôn Phương mới debut nên lý lịch đến là ít ỏi, ngay cả chuyện từng làm trợ lý cho Lục Quân Càn cũng viết vào, thế nhưng ba chữ Lục Quân Càn này lại thu hút không ít sự quan tâm chú ý.

Phản ứng đầu tiên của Lục Lăng Hằng khi thấy tin tức này là — tài xế dùng thuốc? Lẽ nào cái chết của Tôn Phương thực sự là ngoài ý muốn? Là anh và Thẩm Bác Diễn đã nghĩ quá nhiều? Anh suy nghĩ một hồi, lên mạng tìm về Tôn Phương.

Tin Tôn Phương gặp tai nạn xe có rất nhiều báo đăng tải, phần lớn đều dùng tiêu đề thu hút “Tài xế dùng thuốc phiện hại chết ngôi sao”. Lục Lăng Hằng ấn vào xem cách thức bài viết và nội dung, nghĩ trong lòng — đây căn bản không phải bản thảo của ký giả mà là công ty quản lý hoặc công ty quan hệ xã hội viết, giống như cách ngôi sao bỏ tiền ra để giúp tạo scandals. Nửa trên bài viết viết ngắn gọn về tin tài xế sử dụng thuốc phiện gây tai nạn, đoạn văn dài phía sau dùng để giới thiệu về Tôn Phương, đăng vài hình ảnh của hắn.

Lại quay về weibo, số lượt xem đã lên tới mấy vạn. Tiêu đề như vậy rất dễ gây kích động quần chúng, khiến mọi người cảm hận người dùng thuốc phiện, đồng cảm với ngôi sao đã qua đời, vài tài khoản V còn phát động chống lại ma túy gây nghiện, các đề tài thương xót cho Tôn Phương. Có người thổi phồng về Tôn Phương, nói hắn tiền đồ vô lượng, rất có tư thái của một ngôi sao nổi tiếng.

Lục Lăng Hằng nhận ra chuyện này có phần kỳ lạ. Hiển nhiên có người đang muốn đẩy tin tức này lên, muốn nhiều người quan tâm tới cái chết của Tôn Phương. Mấy hôm trước không có ai đưa tin, là bởi không mấy ai biết Tôn Phương, giờ chuyện đã qua ba ngày mới lên tiếng, rõ ràng đã nhận tiền để giúp tạo scandal.

Nhưng Tôn Phương đã chết, tạo scandal về hắn để làm gì? Chuyện này nổi lên rồi ai là người được lợi?

Có phải hung thủ đứng phía sau muốn đổ trách nhiệm cái chết của Tôn Phương lên người tài xế lái xe? —— Có vẻ không giống như vậy, vốn không có ai quan tâm tới chuyện này, hung thủ đứng sau có thể lặng lẽ xử lý, cần bản không cần giống trống khua chiêng như vậy.

Lục Lăng Hằng nghĩ tới một khả năng. Anh lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Thẩm Bác Diễn.

“Anh đọc tin về Tôn Phương chưa?”

Mấy hôm trước Thẩm Bác Diễn sắp xếp vệ sĩ và trợ lý cho Lục Lăng Hằng xong liền rời phim trường, hẳn còn có việc khác phải làm, không thể ở bên cạnh Lục Lăng Hằng mãi.

Mấy phút sau, Lục Lăng Hằng nhận được tin trả lời của Thẩm Bác Diễn.

“Ừ, anh bỏ tiền tìm người tạo scandal đấy.”

Quả nhiên là như vậy.

Lục Lăng Hằng đi tới một góc vắng không người gọi điện thoại, vệ sĩ của anh đứng cách đó không xa coi chừng, chỉ cần không để người khác tới gần làm tổn hại tới Lục Lăng Hằng là được, họ cũng không giám thị Lục Lăng Hằng.

Rất nhanh điện thoại được nối máy, giọng của Thẩm Bác Diễn truyền tới: “Quân Càn, em khỏe không?”

“Em ổn.” Lục Lăng Hằng thấp giọng nói, “Sao anh lại tìm người tạo scandal? Muốn nhiều người chú ý tới chuyện này hơn sao?”

“Ừ.” Thẩm Bác Diễn nói, “Anh vẫn cho người để ý tới động tĩnh của cảnh sát, sáng nay nhận được tin tức, họ nói tài xế kia có tiền sử dùng thuốc phiện, rất có thể tài xế hút thuốc dẫn tới tinh thần không ổn định nên thành ra như vậy, như vậy tất cả đều có thể giải thích, nếu chỉ là tai nạn thông thường, cảnh sát cũng sẽ không tiếp tục điều tra nữa. Dựa vào năng lực của anh bây giờ, anh không thể xác định được rốt cuộc người sai Tôn Phương là ai, cho nên anh nghĩ, nếu để chuyện này hot lên, sẽ có nhiều người chú ý tới công tác điều tra, có nhiều người quan tâm tới Tôn Phương hơn, quan hệ cá nhân cùng rất nhiều chuyện của cậu ta sẽ dễ dàng nổi lên mặt nước.

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi. Tuy rằng anh đã mơ hồ đoán được dụng ý của Thẩm Bác Diễn, nhưng nghe Thẩm Bác Diễn nói rõ như vậy, nội tâm anh vẫn bị đả kích không nhỏ. Thẩm Bác Diễn quá thông minh, thế mà hắn có thể nghĩ ra chiêu này! Nếu như để chuyện tai nạn của Tôn Phương cứ thế mà qua đi, bởi vì danh tiếng của Tôn Phương quá nhỏ, sự kiện cũng không lớn, chỉ e dùng bao nhiêu tiền cũng không gây chú ý được. Mà bây giờ quốc gia đang đẩy mạnh sử dụng chất gây nghiện. Thẩm Bác Diễn lấy tin tài xế dùng thuốc phiện ra để thu hút sự chú ý, đây đúng là mượn tay người khác làm việc của mình. Vả lại dùng tiêu đề gây chú ý như vậy, tiện thể giúp Tôn Phương được chú ý. Một người được chú ý rồi, sẽ có người tìm tòi, có khi chuyện học mẫu giáo tiểu học thế nào cũng có người nói ra, như vậy có thể dễ dàng khai quật nội tâm, suy nghĩ và hành xử của hắn lúc sinh thời. Từ đó có thể tra ra được đầu mối có ích! Hung thủ đứng sau muốn mượn tin này để đánh lạc hướng cảnh sát, không ngờ lại bị Thẩm Bác Diễn dùng chính tin này để tạo chuyện.

Thẩm Bác Diễn dặn dò: “Em nên cẩn thận một chút, anh nghĩ nếu có người muốn hại em, cũng không dám động thủ ở đoàn phim. Đừng ăn đồ người khác cho. Anh sẽ tìm thêm vài người bảo vệ em.”

Chiêu này thật ra vẫn tương đối kích động, nhưng nếu không làm như vậy, Thẩm Bác Diễn cảm thấy mình quá bị động, cái gì cũng không làm được. Lúc hắn biết tin tài xế kia từng có tiền sử dùng thuốc phiện, hắn phát hiện dịch thù của mình rất lợi hại, làm việc đều suy tính chu đáo, hoàn toàn không để lộ ra sơ hở gì. Hắn không có bất cứ manh mối nào, không bằng liều mạng một chút, để tên đứng sau hoảng hốt, nói không chừng sẽ lại phải lộ ra ngoài. Đương nhiên, điều kiện tối quan trọng là bảo vệ tốt Lục Lăng Hằng không để anh bị thương.

“Anh không cần lo đâu.” Lục Lăng Hằng nhẹ giọng nói, “Có anh bên cạnh rồi, em không sao cả.”

Mấy hôm trước Lục Lăng Hằng còn lo lắng, nhưng sau khi thấy những việc Thẩm Bác Diễn làm vì mình, anh không còn sợ hãi nữa. Mặc kệ ai muốn hại anh cũng được, sợ thì được cái gì, xử sự cẩn thận, dùng cảm đối mặt, có Thẩm Bác Diễn ở bên cạnh anh thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Thẩm Bác Diễm cúp điện thoại xong đi ra khỏi wc. Hắn đang tham dự một tiệc rượu, có rất nhiều tình anh trong giới thương gia tham dự, ban nãy hắn phải tránh vào wc gọi điện thoại cho Lục Lăng Hằng. Hắn nhìn mấy người xung quanh một phen, thấy một người phụ nữ trung niên đang nói chuyện với người khác, hắn cầm điện thoại lên chọn góc rồi chụp một tấm hình, sau đó gửi qua cho Lục Lăng Hằng.

“Em biết bà ta không?”

Người phụ nữ trung niên này là kim chủ đứng sau Tôn Phương, Tôn Diễm Ny. Hôm nay Thẩm Bác Diễm tham gia buổi tiệc rượu này, thứ nhất là tìm cơ hội làm ăn, thứ hai, cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất, hắn biết Tôn Diễm Ny cũng tham gia. Hắn không thể xác định Tôn Diễm Ny có phải hung thủ đứng sau mưu hại Lục Quân Càn và Tôn Phương hay không, độc thủ không lập tức nâng đỡ Tôn Phương ngay sau khi Lục Quân Càn qua đời mà đợi qua một thời gian, sắp xếp tai nạn xe cô còn tìm một tài xế hút thuốc phiện, tác phong hành sự kín đáo như vậy không giống một người sẽ tự ra tay nâng đỡ Tôn Phương. Có lẽ người kia lợi dụng Tôn Diễm Ny, hoặc có lẽ đạt được một thỏa thuận thương nghiệp nào đó với Tôn Diễm Ny, mặc dù Thẩm Bác Diễm cảm thấy Tôn Diễm Ny không phải kẻ chủ mưu, nhưng hắn nghĩ có thể tìm hiểu các mối quan hệ từ bà ta.

Lục Lăng Hằng nhận được ảnh chụp xong, gửi tin nhắn qua: “Không biết, chưa từng gặp qua.”

Thẩm Bác Diễm đọc tin nhắn của Lục Lăng Hằng xong liền cất máy lại, cầm ly rượu quan sát chằm chằm Tôn Diễm Ny ở cách đó không xa. Lục Lăng Hằng không biết người phụ nữ này, thế nhưng không biết vì sao, hắn lại cảm thấy bà ta rất quen mắt, giống như trước đây đã từng gặp ở đâu rồi? Là gặp khi tham gia tiệc xã giao? Là đã thấy ở buổi ra mắt kín? Rốt cuộc là từng gặp ở đâu nhỉ?

83. Chương 83: Sức Mạnh Của Dư Luận

– Sức mạnh của dư luận.

Thẩm Bác Diễm dùng tài nguyên và mạng lưới giao thiệp để đẩy tin tức về Tôn Phương lên, hiệu quả cũng rất nhanh, chỉ mới một hai ngày, tên Tôn Phương đã truyền tới khắp phố lớn ngõ nhỏ, giống như một ngôi sao nổi tiếng. Lúc sinh thời Tôn Phương chưa từng được quan tâm như vậy, nếu hắn ở dưới tuổi vàng biết có ngày hôm nay, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Truyền thông và quần chúng luôn thích những tin sốt dẻo giật gân, đưa tin lên trang nhất xong, chuyện tiếp theo dù Thẩm Bác Diễm có không làm thì cũng có người giúp hắn làm. Quả nhiên, Thẩm Bác Diễm không cần phải đi nhờ bất cứ kẻ nào, tự có vài người môi giới lại đưa tin này lên trang nhất một lần nữa, bởi vì người tài xế sử dụng chất gây nghiện bị điều tra ra hồi còn trẻ cũng từng là một người tuổi trẻ tài cao gây dựng sự nghiệp, nhưng bởi dính vào nghiện ngập nên mới cửa nát nhà tan, hại người hại mình. Mà Tôn Phương là người xui xẻo bị liên lụy, cũng được lên trang báo một lần nữa. Những tin này tuy không phải thứ Thẩm Bác Diễm cần, nhưng với hắn mà nói đây cũng là một chuyện tốt — truyền thông và quần chúng càng quan tâm đào bới về hai người kia, sức mạnh lớn hơn nhiều so với hắn tự chiến đấu một thân một mình!

Hôm nay công việc của Lục Lăng Hằng rất ít, quay xong trong một buổi sáng, sau đó anh liền quay về khách sạn nghỉ ngơi. Anh vừa mở cửa phòng khách sạn, gấp dài đi vào, đột nhiên bị một bóng đen từ phía sau cửa nhảy ra, ôm lấy anh từ sau lưng.

Lục Lăng Hằng sợ đến thiếu chút nữa kêu thành tiếng, cũng may mà anh cảm nhận được cái ôm kia rất quen thuộc, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Thẩm Bác Diễm.

Lục Lăng Hằng vừa giận vừa mừng: “Anh trốn sau dọa em à?”

Thẩm Bác Diễm bảo vệ sĩ của Lục Lăng Hằng có thể rời đi, đến khi cửa phòng đóng lại, hắn hôn lên gò má Lục Lăng Hằng: “Anh đang thử độ cảnh giác của em.”

Lục Lăng Hằng vừa bực mình vừa buồn cười.

“Được rồi, không làm khó em nữa.” Thẩm Bác Diễn buông Lục Lăng Hằng ra, quan sát anh từ trên xuống dưới một lượt, đảm bảo lúc mình không ở đây trên người anh không sứt mẻ miếng thịt nào, “Mấy hôm nay không sao chứ?”

“Không sao, đều tốt lắm. Sao anh lại tới đây?”

“Mới xử lý xong việc, tới thăm em một chút.”

Lúc không được gặp Lục Lăng Hằng, ngày nào Thẩm Bác Diễn cũng bức bối khó chịu trong lòng, rất sợ ở nơi hắc không chú ý có người làm hại Lục Lăng Hằng. Hắc không muốn phải chịu cảm giác đau đớn khi mất Lục Quân Càn thêm một lần nữa. Nếu có thể, hắc hận không thể thu nhỏ Lục Lăng Hằng, giấu anh vào túi mình để che chở bất cứ lúc nào.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Không xảy ra chuyện gì bất thường chứ?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Không. Anh phái nhiều người bảo vệ em như vậy, sao xảy ra chuyện được.”

Lúc này Thẩm Bác Diễn mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra mấy ngày này hắc đã suy tính rất nhiều, có lẽ hung thủ sẽ không lập tức hạ thủ với Lục Lăng Hằng, giết Tôn Phương diệt khẩu, bởi Tôn Phương trực tiếp tham gia mưu sát Lục Quân Càn, nhất định trong tay Tôn Phương có chứng cứ hoặc nhược điểm gì, nhưng Lục Lăng Hằng và hắc mới chỉ thử, hắc hung thủ cũng biết trong tay họ không có chứng cứ gì, nếu có sẽ không thăm dò mà trực tiếp ra tay. Đương nhiên, dù vậy thì hắc cũng không thể mạo hiểm, cẩn thận hơn không thừa.

Lục Lăng Hằng rót cho hắc cốc nước, hai người ngồi xuống sô pha, Lục Lăng Hằng hỏi: “Nếu người đứng sau biết chuyện Tôn Phương để lộ sơ hở, như vậy trước khi Tôn Phương gặp chuyện không may chắc chắn có liên lạc với người kia, không tra được lịch sử trò chuyện của cậu ta sao?”

Vừa nhắc tới đây, Thẩm Bác Diễn liền tức lên: “Đương nhiên anh điều tra rồi, vừa nghĩ tới anh đã cho điều tra. Điện thoại của Tôn Phương bị hỏng ngay trong tai nạn xe, anh dựa vào quan hệ tra ra lịch sử liên lạc và tin nhắn weibo của hắc, trước lúc xảy ra chuyện không may, hắc không liên lạc với bất cứ kẻ nào!”

“Sao cơ?!” Lục Lăng Hằng vô cùng giật mình. Không liên lạc với bất cứ kẻ nào? Không nói đến việc hắc có tìm hung thủ báo cáo hay không, theo lời Vinh Ca nói, người tài xế kia cũng là Tôn Phương tự tìm, chẳng lẽ hắc dùng thần giao cách cảm để liên lạc với tài xế?!

Thẩm Bác Diễn nói: “Cậu ta còn một số điện thoại khác.”

Lục Lăng Hằng vội hỏi: “Đã điều tra số kia chưa?”

Thẩm Bác Diễn gật đầu. Lúc hắc đoán được Tôn Phương có thể còn một số điện thoại khác đã tốn không ít công sức để tra ra được dãy số kia, cũng đã lấy được lịch sử trò chuyện: “Trước khi Tôn Phương chết đã dùng số kia gọi cho hai dãy số khác. Một là tài xế gây tai nạn, dãy số còn lại...”

Lục Lăng Hằng căng thẳng đợi hắc nói tiếp. Còn một số điện thoại nữa, hắc là của hung thủ đứng phía sau?

Không ngờ, Thẩm Bác Diễn lại nặng nề thở dài: “Là một thuê bao rỗng.”

“Thuê bao rỗng?” Cảm giác này giống như phim đang đến hồi gay cấn, đột nhiên một tảng đá rơi xuống trúng đầu hại chết hai nhân vật chính, quả thật rất khó có thể tiếp thu.

“Thuê bao kia được xóa bỏ cùng ngày Tôn Phương chết, không có thông tin gì về chủ thuê bao, là một sim rác.”

Nhất thời Lục Lăng Hằng mất hết khí lực, ngã sụp xuống sô pha. Đối phương vô cùng cẩn thận, không những để Tôn Phương dùng sim khác, mà chính bản thân cũng dùng sim rác, cứ như vậy, đầu mối về số điện thoại bị cắt đứt.

Thẩm Bác Diễn nói: “Anh phái người đi điều tra về tài xế kia, anh không biết là tài xế kia tự nguyện lái xe hay là bị lợi dụng, anh nghĩ chắc hắc ông ta có liên lạc với người chúng ta cần tìm.”

Lục Lăng Hằng chết lặng gật đầu. Anh không còn dám nghĩ xem rốt cuộc đối phương là ai.

Thẩm Bác Diễn day day huyết thái dương của mình, tận lực để bản thân không làm vẻ mặt khổ sở trước mặt Lục Lăng Hằng. Cuộc điều tra của hắn đi vào ngõ cụt, hắn không tìm được thêm chứng cứ xác thực Lục Quân Càn và Tôn Phương bị mưu hại, thân phận và mục đích của đối phương không thể điều tra rõ, cho nên hắn mới chọn cách đẩy Tôn Phương lên đầu gió đỉnh sóng, lợi dụng sức mạnh của truyền thông và quần chúng.

Đột nhiên điện thoại Thẩm Bác Diễn đổ chuông. Hắn cầm điện thoại lên nói đôi câu, đôi mắt nhất thời sáng lên: “Thật sao? Vậy thì tốt, tốt quá rồi!”

Đợi hắn cúp điện thoại rồi, Lục Lăng Hằng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thẩm Bác Diễn ngồi xổm xuống trước mặt anh, nắm lấy tay anh hôn chụt hai cái: “Tổ đạo diễn chương trình pháp lý ở CCTV nói muốn dùng tin Tôn Phương và người tài xế nghiện ngập kia lên làm một chương trình. Quá tuyệt vời!” Hắn tốn nhiều công sức như vậy để đưa Tôn Phương lên đỉnh sóng đầu gió, mục đích cuối cùng, đương nhiên là để tất cả mọi người quan tâm đến, mượn sức mạnh dư luận khắp nơi để khai thác nhiều thông tin về vụ việc này hơn. Chương trình pháp lý của CCTV, sức ảnh hưởng không thể khinh thường, ắt sẽ kéo thêm nhiều người vào, đồng thời bản thân chương trình cũng sẽ khai thác bối cảnh của Tôn Phương và tài xế.

Nhận được tin này, Thẩm Bác Diễn không đợi chờ nữa, lại bắt đầu triển khai hoạt động.

Lúc này hắn thẳng tay tung ra một quả bom nặng ký, đưa chuyện Tôn Phương và Tôn Diễm Ny qua lại thân mật ra. Loại tin “Bao nuôi” và “Kim chủ” này truyền thông nội địa tuyệt đối sẽ không đăng tải bởi có liên quan đến luật lệ và phẩm hạnh nghề nghiệp, cho nên Thẩm Bác Diễn cũng không tìm truyền thông chính quy mà chỉ đăng lên các trang xã hội, đồng thời thuê thủy quân tung tin.

Để nắm được nhược điểm của Tôn Phương, Thẩm Bác Diễn đã sai sẵn ảnh điều tra Tôn Phương từ rất lâu trước đây. Lúc ấy hắn chỉ mới cảm thấy hoài nghi vì đột nhiên Tôn Phương leo cao nên tìm người theo dõi chụp ảnh, chụp ảnh riêng tư của Tôn Phương và Tôn Diễm Ny, sau đó liên hệ với Tôn Diễm Ny và Nhậm Bối Minh. Những ảnh chụp lúc đó Thẩm Bác Diễn không dùng tới, đưa ảnh chụp Tôn Diễm Ny và Tôn Phương ra ánh sáng với hắn mà nói không có bất kỳ lợi lộc nào, hắn cũng không phải phóng viên tung tin đồn giới giải trí, hơn nữa khi đó hắn dồn hết sự chú ý lên người Nhậm Bối Minh. Không ngờ bây giờ có thể sử dụng tới.

Thẩm Bác Diễn thuê thủy quân đăng tin cũng không trực tiếp kết luận mối quan hệ “bao nuôi”, chỉ nói Tôn Phương có mối quan hệ tốt với một thương gia bất động sản, chẳng trách gần đây tài nguyên cậu ta tốt như vậy. Sau đó lại kéo Nhậm Bối Minh vào thu hút, đề cập tới chuyện quan hệ của Nhậm Bối Minh và thương gia kia không tồi. Về phần kết luận, để cho các cư dân mạng tự kết luận là được rồi.

Quả nhiên, nhờ có tên Nhậm Bối Minh, hơn nữa gần đây Tôn Phương đã được biết tới, hưởng hồ nội dung lại là chuyện gièm pha giao dịch sắc tình trong giới giải trí mà công chúng quan tâm nhất, các bài post trong diễn đàn chỉ vài phút là lại sang trang mới, mọi người thảo luận vô cùng nhiệt tình.

Buổi tối, Thẩm Bác Diễn ngồi đọc tin, Lục Lăng Hằng thì ôn kịch bản.

Sau khi biết đằng sau cái chết của mình còn có một âm mưu khác, Lục Lăng Hằng không yên trong lòng, gần đây trạng thái quay phim không tốt, anh còn bị đạo diễn nhắc nhở qua. Dù thể nào đi chăng nữa, anh cũng không thể đùa giỡn với sự nghiệp của mình, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, hưởng hồ đã thu tiền ký hợp đồng với đoàn phim, anh phải cố gắng hoàn thành bốn phần của mình, cho nên anh cố gắng không nghĩ tới những chuyện khác nữa.

Thẩm Bác Diễn lướt xem các bài post một hồi, phát hiện tình hình tiến triển thuận lợi hơn cả mong đợi của hắn. Phần lớn trả lời đều là fans của Nhậm Bối Minh, họ vào bài post mắng chửi chủ post, nói cái gì mà còn lâu Nhậm Bối Minh mới có quan hệ với bà già kia. Đương nhiên, giờ mối quan hệ kia bị nhắc tới, dù là xuất phát từ tò mò hay muốn làm sáng tỏ, họ cũng phải bắt đầu tìm hiểu tư liệu về Tôn Diễm Ny.

Không bao lâu có một người xưng là nhân viên làm việc trong công ty của Tôn Diễm Ny nhoi lên, nói là từng thấy Tôn Phương và Tôn Diễm Ny cùng nhau đi ăn ở dưới lầu. Thẩm Bác Diễn lập tức ghi nhớ ID của cô, phái người liên hệ với cô xem có thể tra được thêm nhiều tin tức nữa không.

Sức mạnh của fans rất vô cùng, chẳng mấy mà có người bắt đầu buôn về việc làm ăn của Tôn Diễm Ny, nói trước khi bà thành công trong lĩnh vực bất động sản, từng làm về thực phẩm và các cái khác nhưng thất bại. Còn có người nói mình là bà con xa của Tôn Diễm Ny, nói Tôn Diễm Ny thật sự rất thích Nhậm Bối Minh, chỉ vui đùa một chút với Tôn Phương.

Thẩm Bác Diễm lựa tin có chọn lọc. Không ít tin hắn có thể tự điều tra ra được, không cần dân mạng nói hắn cũng biết, cũng có rất nhiều tin do dân mạng bịa ra, đến chuyện hoang đường như cái chết của Tôn Phương là do Nhậm Bối Minh cố ý sắp xếp vì ghen tức cũng bịa ra được, hắn đọc xong cũng chỉ cười. Nhưng nếu như trong bài post có nhắc tới tin hắn không biết, hắn sẽ ghi nhớ, sau đó đi thăm dò thật hay giả, xem tin này có hữu dụng với mình hay không.

Sở dĩ hắn đẩy Tôn Diễm Ny lên đầu sóng ngọn gió, là để sau đó chương trình làm chủ đề về Tôn Phương và tài xế dùng chất gây nghiện có thể tìm hiểu thêm một chút về Tôn Diễm Ny. Sau đó khiến Tôn Diễm Ny phải đứng ngồi không yên. Thương nhân không giống như ngôi sao, đặc biệt những thương nhân đã có gia đình, sẽ không để mình bị người ta soi mói như một ả đào kép. Đến khi bà ta không ngồi yên được, cũng chính là lúc Thẩm Bác Diễm sẽ ra tay đánh chính diện với bà. Tại sao lại nâng đỡ Tôn Phương? Ai đã giới thiệu Tôn Phương cho bà? Chuyện của Tôn Phương bà biết nhiều hay ít? Việc này, nếu bà ta trả lời không rõ ràng, Thẩm Bác Diễm sẽ không bỏ qua cho bà!

Đến buổi tối, Thẩm Bác Diễm không tìm được tin nào đặc biệt có ích, liền đi ngủ.

Sáng hôm sau, Lục Lăng Hằng đi quay phim, Thẩm Bác Diễm ở trong khách sạn sắp xếp tin tức.

Thẩm Bác Diễm sai thám tử tư điều tra Tôn Diễm Ny, thế nhưng đã bị vệ sĩ của Tôn Diễm Ny phát hiện, không thể điều tra thành công. Hắn lên mạng liệt kê những tin mình tổng hợp được, vẽ ra sơ đồ quan hệ giữa Tôn Phương, Tôn Diễm Ny và tài xế gây chuyện, vất óc tìm kiếm mối quan hệ chung, đến khi tư duy đóng băng hắn lại lướt web.

Không ít bài viết được thủy quân đăng lên các web lớn ngày hôm qua đã bị thủ tiêu, chỉ còn Maopu và Thiên Nhai vẫn đứng vững. Không phải lo về việc bài viết đã bị xóa, bị xóa nói lên rằng đã có người đang sốt ruột, Thẩm Bác Diễm lập tức điều tra xem ai là người bắt xóa bài viết. Bên Thiên Nhai không những không xóa, ngược lại còn có thêm mấy chủ đề, Thẩm Bác Diễm tiện tay click vào xem xem liệu có thu thập được tin gì không.

Trang web còn chưa load xong, Thẩm Bác Diễm nhận được một cuộc điện thoại.

“Thẩm tổng, chương trình của CCTV hôm qua kia, có lẽ sẽ thay đổi đề tài, không nói về chuyện Tôn Phương nữa.”

“Sao cơ?!” Thiếu chút nữa Thẩm Bác Diễm nhảy dựng lên, “Vì sao?”

“Bên quan hệ xã hội của Tôn Diễm Ny tìm tới, không muốn họ làm cái kia.”

Thẩm Bác Diễm lập tức nói: “Giúp tôi tìm người, bỏ tiền cũng được, làm gì cũng được, nhất định phải để chủ đề kia được duyệt.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cúp điện thoại rồi, Thẩm Bác Diễm lập tức suy nghĩ về mạng lưới quan hệ của mình. Chương trình của CCTV, hắn có thể tìm ai giúp đỡ mình bây giờ? Một người hiện lên trong đầu hắn —— mẹ của hắn, Trâu Tinh Tinh.

Dù sao Trâu Tinh Tinh cũng là người trong giới giải trí, tuy bây giờ đã lui xuống, nhưng mạng lưới giao thiệp vẫn còn đó, hơn nữa bà gia nhập giới giải trí từ rất lâu trước đây, những người bên cạnh khi đó nay đều đã là những bậc lão làng trong nghề, lời nói rất có trọng lượng. Nếu có bà giúp đỡ, liệu có thể xúc tiến chuyện này không?

Thẩm Bác Diễm có phần hơi do dự. Hắn không muốn kéo mẹ mình vào chuyện này, cũng không muốn xin xỏ mẹ mình giúp đỡ. Ngoài mẹ ra, còn có ai tương đối có tiếng nói trong việc này nhỉ?

Hắn phiền não kéo bài post xuống dưới, một bức ảnh chụp rất to hiện lên. Thẩm Bác Diễm bị người phụ nữ đột nhiên xuất hiện trên màn hình làm cho giật mình, da mặt người phụ nữ kia nhăn nhoe trùng xuống, không biết ai lại đăng bức ảnh dọa người như vậy!

Tập trung nhìn kỹ vào, Thẩm Bác Diễn liền cảm thấy người này có vẻ quen mắt. Đây không phải là... mặt mộc của Tôn Diễm Ny sao?

Thiếu chút nữa Thẩm Bác Diễn bật cười thành tiếng. Sức mạnh của internet đúng là rất lợi hại, thánh khắp nơi hiển linh, ngay cả ảnh mặt mộc của Tôn Diễm Ny cũng đăng lên được, nếu người bị hại nhìn thấy chính mình, chắc sẽ giận sôi lên.

Nhưng cười được một lúc, Thẩm Bác Diễn không cười tiếp nổi. Đột nhiên hắn nhớ ra vì sao mình cảm thấy Tôn Diễm Ny quen mắt, rốt cuộc cũng đã nhớ ra từng gặp ở đâu.

Đúng lúc này, trợ lý của hắn lại gọi điện thoại tới.

“Thẩm tổng.” Trợ lý do do dự dự nói, “Em vừa đi hỏi bên đấy.. hình như là mẹ của anh tìm tới lãnh đạo đài truyền hình yêu cầu đổi chủ đề.”

84. Chương 84: Nếu Như, Hung Thủ Đứng Sau Tất Cả Mà Hắn Vẫn Luôn Tìm... Là Trâu Tinh Tinh...

– Nếu như, hung thủ đứng sau tất cả mà hắn vẫn luôn tìm... là Trâu Tinh Tinh....

Cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng nhớ ra. Sau khi hắn du học nước ngoài trở về không ở cùng một chỗ với cha mẹ, nhưng mỗi tháng hắn vẫn phải về nhà thăm hỏi bố mẹ vài lần, cùng họ ăn bữa cơm. Có một lần hắn trở về, vừa hay gặp Trâu Tinh Tinh đang tiếp khách ở nhà, mà vị khách kia chính là Tôn Diễm Ny.

Sở dĩ Thẩm Bác Diễn không nhớ ra ngay là bởi trước và sau khi trang điểm Tôn Diễm Ny quá khác, mãi tới khi xem bức ảnh mặt mộc kia hắn mới nhớ ra bà ta giống người nào hắn từng gặp.

Sau khi Trâu Tinh Tinh rời giới giải trí, bà trở thành hàng ngũ lãnh đạo cấp cao trong tập đoàn Thẩm thị, tiếc rằng bà thật sự không biết kinh doanh làm ăn, hễ là bà ra quyết sách, y như rằng sẽ thua lỗ, được vài lần, ông Thẩm không để bà quản việc công ty nữa, tuy rằng vẫn giữ lại chức vụ cho bà, nhưng chỉ là trên danh nghĩa. Trâu Tinh Tinh rảnh rỗi rồi, liền qua lại với giới phụ nữ thượng lưu, sống những tháng ngày xa hoa hưởng lạc. Tôn Diễm Ny, có lẽ cũng là một trong những người bạn của bà trong giới kia, Thẩm Bác Diễn không dám nghĩ quan hệ của mẹ mình với Tôn Diễm Ny tốt đến chừng nào, nhưng... có thể để mặt mộc tới gặp bạn, có lẽ quan hệ không tầm thường.

Dính tới Trâu Tinh Tinh, Thẩm Bác Diễn phiền não cào đầu mình.

Trong lúc bất chợt, một ý nghĩ đáng sợ thoáng hiện lên trong đầu hắn — nếu như.. hung thủ đứng sau hắn vẫn luôn tìm kiếm.. là Trâu Tinh Tinh.

Ý nghĩ này khiến da gà da vịt trên người Thẩm Bác Diễn nổi hết lên, hắn đóng mạnh laptop, đi tới bên cửa sổ hít thở không khí trong lành.

Giả như mẹ hắn thật sự là người hắn vẫn luôn tìm kiếm... Nhưng Trâu Tinh Tinh hại Lục Quân Càn vì lý do gì mới được chứ? Quan hệ duy nhất của bà với Lục Quân Càn, chính là hắn. Mẹ vẫn mong hắn có thể nhanh chóng kết hôn sinh con, kế thừa gia nghiệp. Hắn nhỏ hơn anh trai bảy tuổi, đây vẫn là một nút thắt trong lòng mẹ hắn, cho dù hắn có sinh con để cái, thì giờ con trai anh cả cũng đã sắp tốt nghiệp tiểu học, còn hắn thì vẫn muốn ở bên một người con trai cả đời..

Thẩm Bác Diễn như rơi vào hầm băng, vừa nghĩ tới khả năng kia, hàn khí từ xương tủy phả ra ngoài, khiến hắn không nhận được mà run lên.

Tựa như còn chưa đủ lạnh, đúng lúc này điện thoại đổ chuông, trên màn hình hiện tên người gọi đến — “Mẹ” .

Thẩm Bác Diễn ần vài lần mới nhận được cuộc gọi, hắn hít sâu một hơi, cố gắng giữ giọng nói mình trấn tĩnh không căng thẳng: “...Mẹ”

Trâu Tinh Tinh không vui hỏi: “Con đang ở đâu?”

“Con đang đi công tác.”

“Con đi công tác ở đâu?”

Thẩm Bác Diễm cố nén xung động muốn chất vấn mẹ mình, giọng nói có phần run rẩy: “Mẹ tìm con có việc gì?”

“Dạo này con bận rộn cái gì?!” Giọng của Trâu Tinh Tinh rất trầm thấp, “Tìm thám tử tư? Mua chuộc truyền thông? Con mở công ty mà có thể rảnh rỗi như thế à? Lúc rảnh không tranh thủ giành thứ vốn là của con đi! Anh con đang một tay che trời ở công ty kia kìa, con thì..”

Thẩm Bác Diễm chỉ cảm thấy máu nóng xông lên đỉnh đầu, thiếu chút nữa đập tan điện thoại đi: “Hắn dùng móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại... lại giúp Tôn Diễm Ny?”

“Con còn dám hỏi mẹ vì sao?” Giọng của Trâu Tinh Tinh đầy sự giận dữ, “Con thích đàn ông cũng vừa vừa phai phai thôi chứ?! Con tưởng con là Thương Trụ vương hay Đường Minh Hoàng, vì một người đàn ông mà đắc tội bao nhiêu người?”

Thẩm Bác Diễm quát to: “Con đắc tội với người ta thì làm sao?! Con mẹ nó con yêu cậu ấy đến điên lên rồi đấy! Muốn con sinh con cho mẹ à, mẹ tự đi mà sinh!”

Trâu Tinh Tinh giận đến nổi thiếu chút nữa thổ huyết: “Con! Con lặp lại lần nữa xem!”

“Con nói con không cho phép bất cứ ai làm tổn thương người con yêu, kể cả mẹ cũng không được! Mẹ ruột à!”

Trâu Tinh Tinh thẳng tay tắt máy.

Thẩm Bác Diễm nhìn điện thoại truyền tới tiếng “tút” dài, hồi lâu sau dần dần bình tĩnh lại, vô lực mà ngã xuống ghế.

Giờ nên làm gì? Nếu như, nếu như quả thật là Trâu Tinh Tinh.. Như vậy thì khác nào người hại chết Lục Quân Càn chính là hắn! Bởi vì hắn yêu Lục Quân Càn, cho nên Lục Quân Càn mới không duyên vô cớ gặp tai nạn bất ngờ, trên đời này còn chuyện gì buồn cười hơn thế nữa?! Hắn nên đối mặt với Quân Càn thế nào đây?!

Thẩm Bác Diễm lại cầm điện thoại lên một lần nữa, trong lòng vẫn ôm một hy vọng. Hắn có nên đi tìm mẹ hay không, cho dù phải quỳ gối cầu xin cũng được, để bà nói với hắn không phải bà làm, chỉ cần bà nói, hắn sẽ tin....

Lục Lăng Hằng quay phim rồi quay trở về khách sạn, vừa mới mở cửa đã bị mùi thuốc lá nồng nặc làm cho ho khan.

“Khụ..khụ... Phô Diễm? Sao anh hút nhiều thuốc thế.

Thẩm Bác Diễm dụi điếu thuốc vào gạt tàn đầy những mẩu tàn thuốc, mờ mịt ngẩng đầu lên. Lục Lăng Hằng thấy ánh mắt hắn trống rỗng, trong mắt đầy tơ máu. Anh lại cảm thấy hoảng sợ, chạy nhanh tới: “Anh sao vậy?”

Thẩm Bác Diễm do dự vài giây, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có gì, dạo này mệt mỏi quá.”

Lục Lăng Hằng chạy ra mở cửa sổ tản mùi khói, sau đó lại quay về ngồi xuống bên cạnh Thẩm Bác Diễm. Anh nhận ra tâm tình Thẩm Bác Diễm không tốt, nhưng hình như không có ý muốn nói. Mọi người đều là người trưởng thành rồi, cho dù là người yêu thì cũng cần có không gian riêng. Thẩm Bác Diễm không muốn nói anh cũng sẽ không hỏi, thế nên đổi đề tài: “Anh ăn chưa?”

Thẩm Bác Diễm không ăn uống gì, lại muốn hút thuốc, nhưng phát hiện bao thuốc trống rỗng.

“Em đi tắm trước.” Lục Lăng Hằng đổ cái gạt tàn đầy đi, “Anh mệt thì ngủ một lát đi. Hay là.. có muốn tắm cùng không?”

Nếu như mọi khi, Thẩm Bác Diễn đã lúc lắc cái mũ chạy ào vào phòng tắm, nhưng lúc này hắn chỉ mờ mắt nhìn bức tường đến dạn ra, qua vài giây mới phản ứng được Lục Lăng Hằng nói gì đó: “À.. em đi đi.”

Lục Lăng Hằng không nói gì, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Lục Lăng Hằng tắm xong dùng khăn tắm lau tóc đi ra, thấy Thẩm Bác Diễn đang nằm chờ ra trên giường. Anh đi tới, Thẩm Bác Diễn vươn tay về phía anh, anh đưa tay cho Thẩm Bác Diễn, một tay Thẩm Bác Diễn kéo anh nằm xuống bên cạnh hắn, ôm đầu anh đè vào lòng ngực mình.

Lục Lăng Hằng muốn ngẩng đầu nhìn mặt Thẩm Bác Diễn, nhưng Thẩm Bác Diễn đè ót anh xuống, không cho anh thấy vẻ mặt mình. Lục Lăng Hằng liền nằm im, chỉ ôm hông Thẩm Bác Diễn.

“Em có muốn tìm người hại em kia không?” Thẩm Bác Diễn khàn giọng hỏi. Bạn đang

Lục Lăng Hằng có phần không hiểu, trả lời lại: “Đương nhiên muốn. Nếu như không tìm được.. cứ cảm thấy không yên tâm.”

Thẩm Bác Diễn lại hỏi: “Đến khi biết người đấy là ai, em định làm gì?”

Câu hỏi này làm khó Lục Lăng Hằng. Nói thật, hung thủ đứng sau là ai, anh đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, ngay cả tên sẵn ảnh bị anh bỏ mặc, đạo diễn bị anh từ chối cũng đã nghĩ tới, giờ anh nhìn ai cũng thấy nghi ngờ, cảm giác này ảnh hưởng rất nhiều tới cuộc sống, công việc, và những mối quan hệ của anh. Nhưng đến khi tìm được hung thủ phía sau đó anh nên làm gì, thật sự anh chưa từng nghĩ tới. Anh nói: “Báo án? Giao cho cảnh sát?”

“Giờ chúng ta không có bất cứ chứng cứ nào. Chuyện đã qua lâu như vậy, thi thể em cũng đã hỏa táng, nếu biết người kia là ai, có lẽ cũng không thể dùng luật pháp trừng trị.”

Lục Lăng Hằng cắn môi rơi vào khó khăn.

“Nếu như cảnh sát không xử lý được, em định làm gì?”

“Sao?” Lục Lăng Hằng hỏi, “Anh có đầu mối, biết là người nào rồi hả?”

Thẩm Bác Diễn chợt dạ nói: “Không, anh không biết, anh chỉ muốn hỏi suy nghĩ của em xem một chút.”

Lục Lăng Hằng suy nghĩ một hồi, khe khẽ lắc đầu: “Cảnh sát mà không xử lý được, em thật sự không biết phải làm sao.” Mấy loại chuyện này anh thật sự không làm được.

“Em có muốn báo thù không?” Thẩm Bác Diễn hỏi.

“Báo thù... báo thù thế nào?” Lục Lăng Hằng cười khổ, “So với trả thù, em hy vọng chúng ta đã nghĩ sai cả rồi, căn bản không có ai muốn hại em, cái chết của Tôn Phương cũng là ngoài ý muốn. Nhưng nếu thật sự có người muốn hại em, em mong ít nhất mình có thể biết người đó là ai, lúc này ngay cả uống nước em cũng sợ trong nước có độc, đeo dây bảo hộ cũng sợ người ta động chân động tay làm mình ngã từ trên cao xuống. Em chỉ mong không có hung thủ, như vậy chỉ ít em sẽ không phải sợ hãi nữa.”

Sau khi nhận được điện thoại của Trâu Tĩnh Tĩnh lúc ban ngày, Thẩm Bác Diễn bắt đầu do dự xem rốt cuộc mình có nên điều tra hay không. Hắn thật sự rất sợ sau khi điều tra rồi kết quả lại là kết quả hắn không muốn nhìn thấy nhất. Giờ nghe Lục Lăng Hằng nói, hắn khó chịu vô cùng, hận không thể tự bạt tai mình mấy cái. Vô luận kết quả thế nào, hắn cũng phải bảo vệ tốt người trong lòng mình, chí ít là để anh không phải sống trong bất an nữa.

“Nếu quả thật không có chứng cứ và đầu mối gì, chúng ta sẽ không tra ra được ai là người đứng sau tất cả phải không? Nhưng nếu có thể tra ra được, như vậy có nghĩa là còn có chứng cứ. Dù có không thể truy cứu chuyện của em, vậy Tôn Phương thì sao? Y hại chết Tôn Phương, chắc chắn phải có chứng cứ chứ? Nếu anh đoán không sai, y hại chết Tôn Phương là vì giết người diệt khẩu, vậy sao y phải vội vàng vàng mà ngay ngày hôm sau đã hành động, có lẽ y sợ lộ ra bằng chứng gì đó? Chỉ cần ta có thể tìm được bằng chứng, sau đó giao cho cảnh sát, em không thể làm bất cứ cái gì, nhưng em hy vọng nếu thật sự có người muốn giết người, thì người đó phải bị pháp luật trừng trị.”

“Ừ.. anh biết rồi.” Thẩm Bác Diễn cúi đầu hôn lên mái tóc ẩm ướt vẫn còn phảng phất mùi dầu gội đầu: “Anh sẽ nghĩ biện pháp tìm chứng cứ.”

Lục Lăng Hằng quay phim cả ngày trời, tuy rằng là phim điện ảnh, nhưng đạo diễn yêu cầu rất cao, họ phải quay mất cả ngày mới xong một đoạn. Anh đã rất mệt mỏi, được Thẩm Bác Diễn ôm vào lòng, chẳng mấy chốc rơi vào giấc ngủ.

Lục Lăng Hằng ngủ rồi, Thẩm Bác Diễn rón rén đứng lên, đi ra ngoài mua thuốc, vừa hay nhận được điện thoại của Thẩm Thanh Dư.

“Cuối tuần rảnh rồi em có về nhà không?” Thẩm Thanh Dư hỏi, “Anh dẫn em đi gặp mấy người bạn.”

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Bạn gì?”

“Mấy người rất nổi danh trong ngành truyền thông.” Thẩm Thanh Dư hỏi, “Dự án của đạo diễn Kê Tân kia sắp khai máy chưa? Các em làm tới đâu rồi?”

Gần đây Thẩm Bác Diễn quá bận rộn, không quản lý chuyện bộ phim điện ảnh kia, đều giao hết cho Chu Việt Việt phụ trách. Trước khi dự án của Kê Tân tìm tới Thẩm Bác Diễn nhờ đầu tư đã thu xếp tương đối, cho nên tiến triển rất thuận lợi, có thể khai máy đồng thời với “Hôn quân”. Nhưng nếu như vậy, Lục Lăng Hằng đảm nhận vai chính trong hai bộ phim sẽ rất mệt mỏi, Thẩm Bác Diễn muốn trì hoãn dự án của Kê Tân đến khi “Hôn quân” quay xong.

“Gọi cả Kê Tân tới đi.” Thẩm Thanh Dư nói, “Buổi trưa về nhà ăn một bữa, chiều thì gặp mặt tán gẫu với mọi người.”

Thẩm Bác Diễn day day huyết thái dương. Đúng là hần cần về nhà một chuyến để nói chuyện cùng với mẹ. Thế nên hần đồng ý: “Được.”

Thương Trụ Vương: Nổi tiếng là một ông vua dâm dăng. Ông mê Đất Kỷ đến quên việc triều chính. Ông và Đất Kỷ là một cặp được nhắc đến trong lịch sử Trung Quốc với sự phẫn nộ của nhiều người. Tuy vậy, Trụ Vương đẹp trai, phong độ và tuấn tú, có sức khỏe hơn người và là một vị vua văn võ song toàn, vì sự cứng rắn, tàn bạo, ham quyền lực đã dẫn đến mất nước về tay nhà Chu.

Đường Minh Hoàng: Đường Huyền Tông hay thường gọi là Đường Minh Hoàng, là vị Hoàng đế thứ 7 hoặc thứ 9 của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc. Huyền Tông được đánh giá là một trong những vị Hoàng đế đáng chú ý nhất của nhà Đường. Tuy nhiên về cuối đời, Đường Huyền Tông sinh ra mẹ dâm trong tử sắc, không chú ý đến nền chính trị ngày càng bại hoại suy vi, bên trong sủng ái Dương Quý Phi, bỏ bê việc nước, bên ngoài trọng dụng gian thần Lý Lâm Phủ, khiến cho nền thống trị ngày càng xuống dốc.

85. Chương 85: “Nếu Không, Mẹ Coi Như Chưa Từng Sinh Ra Đứa Con Trai Này Đi.”

– “Nếu không, mẹ coi như chưa từng sinh ra đứa con trai này đi.”

Đến cuối tuần đấy, đã chẳng còn mấy ai quan tâm tới chuyện về Tôn Phương, Nhậm Bối Minh và Tôn Diễm Nỵ, bởi vì đến thứ năm, “Khương môn phi tương” bắt đầu lên sóng.

“Khương môn phi tương” là bộ phim truyền hình đề tài tiên hiệp huyền huyền, dàn diễn viên đều là thần tượng trẻ, hơn nữa còn được PR rộng rãi, bộ phim này nhất định sẽ ăn khách, biết là vậy, song đến khi phim lên sóng, mọi người đều trở mặt nhìn — ngày đầu phát sóng, rating lên tới 2.98, đạt 15% lượt xem, đây là con số cao nhất trong vòng năm năm trở lại đây, quả đúng là kì tích!

Nhất thời, các trang web lớn đồng loạt thảo luận về bộ phim truyền hình “Khương môn phi tương” này, tên diễn viên chính, tên nhân vật trong phim, tên bộ phim lọt vào top những từ được tìm kiếm nhiều nhất, trở thành chủ đề thảo luận hot trên các diễn đàn mạng, fans của các diễn viên gần như tăng gấp bội, ngay cả tài khoản “Phệ thiên thần cún”, một ngày cũng tăng hơn mười vạn fans. Lúc này, đừng nói là scandal

của Tôn Phương, Nhậm Bối Minh, Tôn Diễm Ny, cho dù có nghệ sĩ nào công khai chuyện tình cảm vào lúc này cũng không chiếm được vị trí nổi bật trên trang nhất.

Mà Thẩm Bác Diễm, sau khi nhận được điện thoại của Trâu Tinh Tinh, cũng tạm thời ngưng chỉ đạo tung tin lôi kéo dư luận, chuyện của Tôn Phương cứ như vậy mà lu mờ trong các tin tức giải trí khác.

Sáng hôm đấy Thẩm Bác Diễm về nhà, bởi vì buổi trưa có hẹn ăn cơm cùng gia đình. Ông Thẩm và Trâu Tinh Tinh ở một khu biệt thự xe lưu thông dưới hầm riêng, hần lái xe qua cổng tiểu khu, đỗ xe ở tầng hầm nhà mình, dừng xe xong, hần từ tầng hầm lên nhà.

Đang đi lên cầu thang, Thẩm Bác Diễm nghe thấy trong phòng khách có tiếng nói chuyện của phụ nữ với nhau. Một giọng là của Trâu Tinh Tinh, giọng còn lại không phải của cô giúp việc trong nhà, xem ra có khách tới chơi.

“Haizz, thằng con trai tôi không hiểu chuyện, lần này thật sự gây rắc rối lớn cho bà rồi.” Thẩm Bác Diễm nghe thấy Trâu Tinh Tinh nói như vậy với vị khách kia.

“Tôi cũng không ngờ vì một người đàn ông mà cậu ta có thể làm như vậy... Xin lỗi, tôi nói thế này nghe không thuận tai cho lắm, nhưng việc tìm sẵn ảnh và truyền thông quấy rầy tôi kia, thật sự là... thủ đoạn bẩn thỉu.”

Ngực Thẩm Bác Diễm lộp bộp một tiếng. Hần nghe ra được giọng nói này là của ai! Chính là Tôn Diễm Ny!

Không biết có phải Trâu Tinh Tinh đang tức giận hay không, bà không nói gì hồi lâu. Thẩm Bác Diễm đứng dán bên tường, đến thở mạnh cũng không dám, tim đập vô cùng nhanh.

“Tại tôi và ông ấy đã quá nuông chiều nó từ nhỏ, khiến nó làm việc không biết nặng nhẹ. Lần này tôi phải dạy dỗ nó cho thật tốt, không để nó làm loạn như vậy nữa.”

“Phải vậy đấy, vốn tôi chỉ là người ngoài, cũng không tiện nói cái gì, nhưng cậu ta làm như vậy quả thật hơi quá đáng. Trong thời gian này gây ra không ít rắc rối lớn cho tôi, tôi là người làm ăn, cũng đâu phải hát rong mua vui tiếng cười cho ngôi sao, đến con tôi đọc được còn tới hỏi tôi đây là chuyện gì, tôi lại không biết giải thích thế nào với thằng bé, dù sao cũng là bà nhờ tôi làm chuyện đó với Tôn Phương... giờ con trai bà..”

Thẩm Bác Diễm chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân dồn hết lên đầu. Mẹ hần.. tới nhờ Tôn Diễm Ny...về việc của Tôn Phương...

“Xin lỗi.” Giọng Trâu Tinh Tinh lạnh như băng, “Đợi lát nữa nó tới, tôi bắt nó phải nhận lỗi bồi thường với bà, kéo bà vào chuyện thế này, nhất định tôi sẽ làm sáng tỏ giúp bà.”

Cả người Thẩm Bác Diễm lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống cầu thang. Hần thật sự có cảm giác như muốn ngất xỉu, mọi vật trước mắt như nhòe đi thành màu trắng, tai ong lên, thân thể tựa như đi mượn. Nếu không phải hần đang dựa lưng vào tường, chỉ sợ ban nãy đã ngã xuống dưới cầu thang.

Tôn Diễm Ny vẫn còn tiếp tục quở trách lỗi lầm của Thẩm Bác Diễm, bà đã nói về đề tài này rất lâu rồi, xem ra là tức không dẫn lại được, nhắc đi nhắc lại hết lần này tới lần khác. Cuối cùng Trâu Tinh Tinh không nhịn được nữa mà cắt ngang lời bà: “Thôi, không nói tới mấy chuyện không vui này nữa, chuyện này là tại tôi có lỗi với bà, tôi sẽ làm sáng tỏ giúp bà. Tuần lễ thời trang Paris tháng sau bà định tới mấy ngày?”

Thế là hai phụ nhân thượng lưu lại nói chuyện về hàng hiệu hàng mã, Thẩm Bác Diễm đứng bên tường tròn hai phút mới định thần lại được. Quân Càn của hần.. thật sự bị hai người phụ nữ độc ác này hại chết.

Một luồng khí nóng đè ép trong lồng ngực hần, hần rất muốn chạy ào vào phòng khách ném vỡ hết mọi đồ đạc, sau đó tổng hai người phụ nữ kia vào tù, nhưng... dù sao Trâu Tinh Tinh cũng là mẹ ruột của hần, bất luận là về tình cảm hay về lý trí, hần đều không thể làm được chuyện này.

Thẩm Bác Diễm quay đầu chạy xuống dưới lầu. Hần kéo cửa tầng hầm ra muốn chạy vào gara, đúng lúc này đụng phải một người đang đi từ bên ngoài vào.

Thiếu chút nữa Thẩm Thanh Dư và Thẩm Bác Diễm đụng đầu vào nhau, Thẩm Thanh Dư không khỏi sợ hết hồn: “Bác Diễm? Em định đi đâu vậy?”

Ánh mắt Thẩm Bác Diễn hoảng loạn: “Em...”

Thẩm Thanh Dư tránh ra nhường đường: “Quên gì trên xe à? Nhanh lên rồi lên nhà, cũng sắp tới giờ rồi, nói chuyện với ba mẹ một chút rồi ăn cơm trưa.”

Thẩm Bác Diễn có phần do dự.

“Sao vậy?” Thẩm Thanh Dư hỏi, “Sắc mặt em không tốt lắm, bị cảm à? Em bận rộn ở bên ngoài lâu như vậy không về nhà, ba vẫn nhắc về em với anh, từ lúc ông ấy bị bệnh sau đó chỉ ở nhà dưỡng bệnh, rất buồn chán, mong chúng ta có thể năng trở về nhà trò chuyện với ông ấy..”

Nghe xong câu này, bước chân của Thẩm Bác Diễn khựng lại.

Mấy giây sau, hần buồn bã nói: “Không có gì, chúng ta lên đi.”

Thẩm Thanh Dư nâng mày, quan sát sắc mặt hần một chút, không nói gì đóng cửa lại.

Hai anh em cùng nhau lên lầu, Trâu Tinh Tinh và Tôn Diễm Ny đang ngồi uống trà. Trâu Tinh Tinh thấy Thẩm Thanh Dư đi trước, khách sáo gật đầu với anh ta một cái, nhưng nét mặt hết sức lạnh nhạt.

Thẩm Thanh Dư lên tiếng: “Chào dì, chào cô Tôn.”

Tôn Diễm Ny đứng lên bắt tay với Thẩm Thanh Dư.

Thẩm Bác Diễn chậm chạp bước theo.

Trâu Tinh Tinh thấy con trai mình, vẻ mặt có phần mừng rỡ, nhưng nhớ tới cái gì đó, sắc mặt bà lại lạnh xuống.

“Mẹ.” Thẩm Bác Diễn khó khăn nói ra tiếng này.

Trâu Tinh Tinh đứng lên: “Đây chính là chủ tịch công ty bất động sản Thịnh Càn, Tôn Diễm Ny, con có thể gọi là cô Tôn.”

Tôn Diễm Ny cũng đưa tay ra với hần: “Mấy hôm trước ta đã gặp nhau ở một sự kiện rồi. Bác Diễn đẹp trai thật đấy, không hổ là con trai Tinh Tinh.”

Bởi vì bấp thập trên mặt Thẩm Bác Diễn căng ra hết sức nên khóe miệng có phần xụ xuống. Tình cảm hần dành cho mẹ hết sức phức tạp, thế nên hần dồn hết lửa giận lên người Tôn Diễm Ny.

Mọi người căng thẳng mấy giây, bàn tay Tôn Diễm Ny cứng nhắc trên không mãi không được đáp lại, trở nên rất lúng túng. Trâu Tinh Tinh cau có lên, nhưng bởi vì có người ngoài ở đây nên không dám tức giận.

Cuối cùng, Tôn Diễm Ny lặn lội trên thương trường nhiều năm, cũng là một người khôn khéo, bàn tay đưa ra của bà không được nắm lấy, thế nên bà vỗ vỗ vai Thẩm Bác Diễn: “Cậu này không tồi, cao thật đấy.”

Thẩm Thanh Dư cũng giúp hóa giải bầu không khí xấu hổ: “Lát nữa cô Tôn ở lại ăn cơm với nhà cháu chứ?”

“Thôi thôi, nhà cháu liên hoan, cô không quấy rầy đâu.” Tôn Diễm Ny nói, “Cô nói chuyện với Tinh Tinh thêm chút nữa rồi đi ngay.”

Trâu Tinh Tinh khuyên nhủ: “Nếu bà có thời gian thì ở lại cùng ăn cơm với nhà tôi đi, nói chuyện với chúng tôi.”

Thẩm Bác Diễn gượng gạo chen vào một câu: “Con không ăn đâu, ăn không vào.”

Mọi người đều sững sốt, ánh mắt dồn hết lên người hần.

Sắc mặt Trâu Tinh Tinh lúc này đây đã rất khó coi. Mặc dù đứa con trai này của bà tuy tùy hứng, nhưng không phải đứa không hiểu chuyện, trước mặt người ngoài vẫn giữ thể diện cho bố mẹ, đây là lần đầu tiên thằng bé làm bẽ mặt bà trước mọi người. Giờ trong lòng Trâu Tinh Tinh đã phát hỏa, nhưng bà là một người sĩ diện, trước mặt người ngoài phải tỏ ra đoan trang hào phóng, nhất là trước mặt Thẩm Thanh Dư, thế nên bà vẫn không thể răn dạy Thẩm Bác Diễn không hiểu chuyện.

“Có phải con bị đau dạ dày không?” Trâu Tinh Tinh cố giữ giọng ôn hòa hỏi, “Theo mẹ lên lầu, mẹ lấy thuốc cho con uống.”

Thẩm Bác Diễn lạnh lùng nhìn bà một cái, xoay người đi lên lầu.

Trâu Tinh Tinh nặn ra nụ cười an ủi nhìn Tôn Diễm Ny: “Xin lỗi, thân thể thằng bé không tốt, cho nên tâm tình cũng không tốt theo.” Vốn là bà muốn giới thiệu Tôn Diễm Ny với Thẩm Bác Diễn, sau đó căn dặn con trai không được tiếp tục giở trò với Tôn Diễm Ny, đáng tiếc giờ đang ở trước mặt Thẩm Thanh Dư, bà chỉ có thể bỏ qua.

Trâu Tinh Tinh đuổi lên lầu theo, Thẩm Bác Diễn đang đứng trong phòng đợi bà. Bà đóng cửa lại, xoay người muốn răn dạy con trai, ai ngờ Thẩm Bác Diễn lại mở miệng trước tiên: “Mẹ biết Tôn Phương à?”

Trâu Tinh Tinh biến sắc: “Tôn Phương làm sao?”

Thẩm Bác Diễn nhìn chằm chằm bà mấy giây, khàn giọng hỏi: “Mẹ.. mẹ hại Lục Quân Càn phải không?”

Trâu Tinh Tinh bất ngờ không kịp đề phòng, sắc mặt tái nhợt: “Cái, cái gì?”

Thẩm Bác Diễn hiểu rõ Trâu Tinh Tinh, trông thấy vẻ mặt của Trâu Tinh Tinh, hy vọng cuối cùng trong lòng hẫng tan vỡ. Thoáng chốc mắt mờ hơi, hấn ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, cố ép nước mắt chảy ngược vào. Từ sau khi lên tiểu học, hấn chưa từng khóc trước mặt Trâu Tinh Tinh, mẹ không thích bộ dạng yếu đuối của hấn.

“Con...” Hiển nhiên Trâu Tinh Tinh có vẻ hoảng hốt, “Con xem lại con đi, bộ dạng gì đây? Ban nãy con..”

“Mẹ.” Thẩm Bác Diễn cắt ngang lời bà, “Nếu không thì, mẹ coi như chưa từng sinh ra đứa con trai này đi.”

Trâu Tinh Tinh lập tức ngẩn ra, đôi mắt to tròn tròn xoe, nét mặt không thể tin nổi: “Con.. con nói cái gì?”

Thẩm Bác Diễn không lặp lại một lần nữa, nhưng hấn nhìn thẳng về phía Trâu Tinh Tinh, ánh mắt không hề trốn tránh.

“Con điên rồi sao? Vì sao? Vì Lục Quân Càn? Vì một thằng con trai mà con...” Trâu Tinh Tinh như bị nghẹn ở cổ họng, giọng lạc đi: “Thằng bé kia đã chết rồi.”

Vốn là Thẩm Bác Diễn còn cố kìm nén, nhưng nghe Trâu Tinh Tinh nhắc tới Lục Quân Càn đã chết, cả người hấn run lên. Từ nhỏ hấn đã biết rõ về mẹ hấn, Trâu Tinh Tinh không phải một người mẹ tốt, có lẽ cũng chẳng phải là một người tốt. nhưng dù thế nào đi chăng nữa, bà cũng là mẹ ruột của hấn, hấn thật sự không thể tin Trâu Tinh Tinh lại có thể làm ra chuyện này!

Trâu Tinh Tinh thấy Thẩm Bác Diễn không nói lời nào, nóng đến độ mắt hết tác phong: “Con điên rồi, con điên thật rồi! Con định đoạn tuyệt quan hệ mẹ con sao? Con có đúng là con trai của mẹ không, con nghĩ con là ai? Con còn có cái gì?”

Thẩm Bác Diễn nhếch khóe môi: “So với mẹ, bố còn cho con nhiều thứ hơn.”

“Bốp!” Trâu Tinh Tinh tát Thẩm Bác Diễn một cái.

Mặt Thẩm Bác Diễn nghiêng sang một bên, nhưng hấn không phản kháng, chỉ đứng yên chấp nhận.

Trâu Tinh Tinh không nói gì.

Lúc Thẩm Bác Diễn quay đầu, thấy Trâu Tinh Tinh run lên, mắt đỏ hoe. Tối tận bây giờ, hấn chưa từng thấy mẹ lộ ra vẻ yếu ớt như vậy, điều này khiến tim hấn nhói đau, có phần mềm lòng. Nhưng giờ hấn có thể làm thế nào đây? Tổng mẹ vào tù, hấn không làm được; đánh chửi mẹ, hấn không dám đánh; không làm cái gì cả, hấn không thể phụ lòng Lục Quân Càn, và chính bản thân hấn.

Hai mẹ con căng thẳng hồi lâu, cuối cùng Thẩm Bác Diễn cũng tháo cái xác cứng rắn xuống, có vẻ vô cùng uể oải, khàn giọng nói: “Con ăn không vào, đi trước.”

“Đã lâu rồi ba không gặp con!” Trâu Tinh Tinh nhanh chóng lau nước mắt, khôi phục lại sự bình tĩnh, “Ồ lại ăn đi, bồi dưỡng tình cảm với ông ấy.” Bà coi như chưa từng xảy ra cái gì, hạ giọng đưa ra yêu cầu với Thẩm Bác Diễn.

Lần này Thẩm Bác Diễn quay về chưa gặp được cha, quả thật hắn thấy có lỗi với cha của mình, chỉ là tâm tình hắn lúc này khó có thể nuốt trôi cơm. Huống hồ Trâu Tinh Tinh đưa ra yêu cầu này, hắn nghe ra không phải vì tình cảm cha con, mà vì tranh đoạt tài sản. Hắn không nhận được hỏi: “Mẹ, mẹ yêu con không?” Hay với mẹ mà nói, con chỉ là một công cụ tranh đấu? Cho nên mẹ mới có thể đối xử như vậy với người con yêu?

Hiển nhiên Trâu Tinh Tinh không ngờ đột nhiên Thẩm Bác Diễn lại đưa ra câu hỏi này, con người cơ rút lại, thế mà bà lại do dự.

Nhưng bà còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, là người giúp việc trong nhà: “Bà chủ, cơm nước đã được chuẩn bị xong rồi, Thẩm tiên sinh bảo tôi gọi hai người chuẩn bị ăn cơm.”

Thế nên Trâu Tinh Tinh không trả lời câu hỏi mà bà nghĩ là có phần hoang đường kia, bà dùng giọng điệu cứng rắn nói: “Ồ lại, ăn.” Nói xong cũng không cho Thẩm Bác Diễn cơ hội trả lời mà mở cửa đi ra.

Bữa cơm này, cuối cùng Thẩm Bác Diễn vẫn ở lại ăn. Lúc hắn xuống lầu trông thấy người cha tiều tụy, thật sự không thể nói muốn rời đi nữa. Ông Thẩm vốn là một người đàn ông phong lưu, cũng không phải người chồng người cha tốt gì, trước đây lúc ông cưới Trâu Tinh Tinh, ngoài vì bị tử sắc mê hoặc ra, còn vì nghĩ tới sức ảnh hưởng của Trâu Tinh Tinh, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều thương nhân cưới nữ minh tinh về. Những năm gần đây thứ nhất bởi ông bận rộn làm ăn, thứ hai là bởi phong lưu bên ngoài, cho nên không quản gì tới anh em Thẩm Bác Diễn và Thẩm Thanh Dư. Giờ ông bị căn bệnh ung thư hoành hành trong người, trông già đi rất nhiều, một người đàn ông ngoài sáu mươi, trước đây vốn không nhìn ra tuổi thật, giờ như đã ngoài bảy mươi. Hơn nữa kể từ khi sinh bệnh, ông dần dựa vào người thân trong nhà, đối xử với Thẩm Bác Diễn dịu dàng hơn rất nhiều, hay kéo hắn hỏi nọ hỏi kia, Thẩm Bác Diễn cũng không nhẫn tâm bỏ ông lại mà đi.

Vất vả lắm mới cầm cự tới giờ cơm chiều, ông Thẩm còn muốn giữ hai đứa con trai lại chuyện trò thêm một chút, Thẩm Thanh Dư liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nói xin lỗi: “Ba, dì, con với Bác Diễn có hẹn bàn bạc với người khác, sắp tới giờ rồi, bọn con phải đi, mấy hôm nữa sẽ quay về thăm hai người.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Suýt chút nữa Thẩm Bác Diễn đã quên mất chuyện anh trai giúp hắn hẹn mấy người làm việc trong ngành truyền thông, vừa hay đây cũng là cơ để hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này, thế là hắn lập tức đứng dậy đi theo Thẩm Thanh Dư.

Lên xe rồi, Thẩm Thanh Dư hỏi: “Hôm nay em làm sao vậy? Tâm tình không tốt lắm?”

Thẩm Bác Diễn âm trầm không nói lời nào. Tuy rằng Thẩm Thanh Dư là người duy nhất hắn tin tưởng trong nhà, nhưng loại chuyện này, hắn cũng không thể chia sẻ với Thẩm Thanh Dư.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không có tiêu cự phóng về phía xa xa. Sau này, hắn biết đối mặt thế nào với mẹ và Lục Lăng Hằng đây?

86. Chương 86: “quân Càn.. Có lẽ.. Chúng Ta Không Thể...ở Bên Nhau..”

– “Quân Càn.. có lẽ.. chúng ta không thể...ở bên nhau..”

Không bao lâu, xe lái tới khách sạn mà Thẩm Thanh Dư hẹn gặp.

Thẩm Thanh Dư mời vài nhân vật nổi tiếng trong giới truyền thông tới, Chu Việt Việt đảm đương vai trò nhà sản xuất, Kê Tân và biên kịch cùng phó đạo diễn của ông ta cũng tới, thoạt nhìn quả như là họp mặt thành viên của bộ phim điện ảnh.

Vào khách sạn rồi, Thẩm Bác Diễn đi trước vào phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, điều chỉnh lại trạng thái của mình, sau đó cùng vào phòng với Thẩm Thanh Dư. Nói gì thì nói, công việc vẫn phải tiếp tục làm tiếp. Hắn rất hy vọng vào dự án điện ảnh này.

Những người khác đều đã đến, thân thiết chào hỏi với anh em nhà họ Thẩm. Thẩm Bác Diễn miễn cưỡng nở nụ cười, bắt tay cùng với mọi người.

Mọi người ngồi xuống, sau đó bắt đầu bàn bạc cụ thể về dự án này.

Bộ phim Thẩm Bác Diễn hợp tác cùng đạo diễn Kê Tân có tên gọi “Bảo nhi”, lấy thẳng tên diễn viên làm tên tựa phim. Kịch bản đã được sửa vài lần, nhưng khiến Thẩm Bác Diễn lo nhất là đề tài bộ phim này. Đề tài thời kỳ kháng chiến tương đối nhạy cảm, hơn nữa đây còn là phim điện ảnh, thậm chí trong phiên bản đầu tiên còn có một vài nội dung chính trị không đúng đắn, vốn là Kê Tân và biên kịch không muốn sửa kịch bản, nhưng Thẩm Bác Diễn nghĩ như vậy chắc chắn sẽ không được qua thẩm duyệt, còn có thể khiến nhà sản xuất và diễn viên bị rước tai tiếng vào người, hắn phải cương chế yêu cầu sửa lại kịch bản, nhưng nhìn tổng thể mà nói vẫn chưa đủ tích cực.

Kê Tân nói: “Thẩm tổng, anh phải nhìn ra xa hơn một chút, bọn tôi quay bộ phim này là muốn mang đi tranh giải điện ảnh quốc tế, anh lại sửa kịch bản thành kiểu cũ như này, trong nước không được kết quả tốt, ra nước ngoài lại càng không được.”

Thẩm Bác Diễn do dự.

Đối với Lục Lăng Hằng mà nói, đương nhiên hắn muốn anh có thể tiến ra thị trường quốc tế, hầu như bất cứ ngôi sao nào cũng muốn đi theo con đường này, kiếp trước tuy Lục Quân Càn rất nổi trong nước, nhưng lực ảnh hưởng ở thị trường quốc tế lại chưa đủ. Đây cũng không phải là sính ngoại, mà là hình thức trong giới giải trí bây giờ đều như vậy, muốn mở rộng tầm ảnh hưởng, muốn trở thành ngôi sao lớn hơn, muốn nhận được sự công nhận của các tên tuổi quốc tế thì phải đi theo con đường này. Lời Kê Tân nói cũng có đạo lý, khẩu vị người nước ngoài có lẽ khác với khẩu vị quốc nội, nhất định sẽ có sự chọn lọc. Rất nhiều bộ phim tham gia liên hoan phim nước ngoài, đừng nói đến ra phòng bán vé, có khi cơ hội được phát hành trong nước cũng còn không có.

Thẩm Thanh Dư nói: “Đây là dự án đầu tiên của em, anh sẽ cố gắng hết sức giúp công ty em. Mọi người ở đây đều là những nhân vật rất tầm cỡ trong giới, em hàn huyên với họ một chút.”

Những người Thẩm Thanh Dư giới thiệu, có người Thẩm Bác Diễn biết, có người tuy chưa từng gặp mặt nhưng cũng đã từng nghe tên, quả thật đều là những người rất lợi hại, có mạng lưới giao thiệp rất rộng. Với những người làm công tác xã hội mà nói, mạng lưới giao thiệp chính là tài nguyên giá trị nhất, gặp vấn đề gì, có mạng lưới giao thiệp thì đều có thể giải quyết hết, thế nên Thẩm Bác Diễn vô cùng cảm ơn Thẩm Thanh Dư đã giới thiệu những người này cho hắn.

Mọi người bàn bạc căn kê chi tiết về đề tài này, một người Thẩm Thanh Dư giới thiệu vỗ ngực đảm bảo: “Không thành vấn đề, có mấy điểm cần lưu ý một chút thôi, nhất định chúng tôi sẽ giúp cậu qua thẩm định.”

Một người khác cũng hào sảng mà nói: “Nhất định chúng tôi sẽ giúp cậu thu được tỉ suất lượt xem cao, mọi người cứ quay những gì mình thích là được rồi! Giờ điện ảnh quốc nội quá bê bối, năm nào cũng có không ít thảm họa, chỉ cần có thể đưa ra một tác phẩm tốt, nhất định chúng tôi sẽ dốc hết sức ủng hộ!”

Mấy người Thẩm Thanh Dư giới thiệu này, danh tiếng trong giới không phải danh tiếng hão, cho nên Thẩm Bác Diễn vô cùng tin tưởng. Nếu bộ phim này có thể thành công thì rất có ý nghĩa với cả Lục Lăng Hằng và hắn. Những bức bối tích tụ ban ngày giờ cuối cùng cũng vơi đi một ít.

Rượu vào não nhiệt, Kê Tân mời rượu Chu Việt Việt: “Chu tổng, con người tôi tương đối tùy tính, không thích trói buộc cho lắm, đến lúc đó xin hãy khoan dung.”

Chu Việt Việt là người sản xuất do Thẩm Bác Diễn chỉ định, nếu như nói quay phim là muốn xây một tòa cao ốc, thì người sản xuất là tổng quản lý kinh phí dự án ấy, quản lý chi tiêu, phê duyệt kinh phí, như một cây cầu nối giữa cổ đông và đoàn phim. Đề tài của bộ phim này là các cuộc chiến trong lịch sử, có rất nhiều cảnh chiến đấu, cảnh nổ bom, đây là một dự án đầu tư rất lớn, lần đầu tiên công ty của Thẩm Bác Diễn làm hạng mục lớn như vậy, hiển nhiên phải dùng người sản xuất của mình, cho nên mới lựa chọn Chu Việt

Việt. Quan hệ giữa đạo diễn với nhà sản xuất vô cùng gượng gạo, sản xuất vì cổ đông nên muốn tiết kiệm tiền, đạo diễn muốn quay ra một tác phẩm tốt nên muốn chi nhiều kinh phí, quan hệ thường vô cùng tối tăm u ám, Kê Tân nói như vậy, cũng chính là mong Chu Việt Việt có thể rộng rãi một chút, tận lực thỏa mãn yêu cầu của ông ta.

Chu Việt Việt không dám lập tức đồng ý ngay, liếc nhìn Thẩm Bác Diễn. Thẩm Bác Diễn rất coi trọng dự án này, một lòng muốn đưa Lục Lăng Hằng ra thị trường quốc tế, cho nên gật đầu với Chu Việt Việt.

Thế là Chu Việt Việt giơ ly lên mời rượu với Kê Tân: “Hợp tác vui vẻ.”

Mọi người bàn bạc xong, Thẩm Bác Diễn định về nhà, Thẩm Thanh Dư ra tới cửa gọi hắt lại: “Buổi tối cùng nhau đi uống rượu không?”

“Không được.” Giờ Thẩm Bác Diễn chỉ muốn tìm tới một chỗ không người lặng lẽ suy nghĩ, “Để lần sau đi anh.”

Thẩm Thanh Dư nhìn hắt thật sâu, khẽ cười nói: “Nếu em có phiền não gì, hoặc không đưa ra được chủ kiến gì thì có thể nói với anh, anh là anh trai em, nhất định sẽ tận lực giúp em.”

Thẩm Bác Diễn do dự vài giây, đột nhiên quay người ôm lấy Thẩm Thanh Dư.

Thẩm Thanh Dư sửng sốt.

“Cảm ơn anh, anh trai, anh đối xử tốt với em, em đều nhớ hết cả.”

Nhịp thở Thẩm Thanh Dư cứng lại.

Thẩm Bác Diễn buông anh ra, xoay người ngồi vào xe rồi đi.

Về tới nhà, Thẩm Bác Diễn mở cửa ra, Tiểu Công Cầu không chạy vội ra đón hắt như mọi khi. Tiểu Công Cầu rất lạnh lợi, chỉ cần chủ nhân vừa mới lên lầu thôi đã có thể đánh hơi thấy mùi chủ nhân, bất kể là Lục Lăng Hằng hay là hắt, mỗi lần về nhà Tiểu Công Cầu đều lúc lắc cái mõng chạy ra cửa nghênh đón.

Thẩm Bác Diễn thấy là lạ, nghĩ chắc Tiểu Công Cầu lại gây ra trò gì, sợ bị chủ nhân mắng nên trốn đi. Hắt ngồi ở huyền quan thay dép đi trong nhà, đi tới phòng khách, trông thấy Lục Lăng Hằng đang ngồi trong nhà chơi đùa với Tiểu Công Cầu.

“Anh về rồi.” Lục Lăng Hằng nói, “Hôm nay anh về nhà ăn cơm với ba mẹ à?”

Thẩm Bác Diễn vừa thấy Lục Lăng Hằng, giật mình một cái, liền lùi lại hai bước, thiết chút nữa đụng vào ngăn tủ phía sau lưng.

“Sao vậy?” Lục Lăng Hằng thấy hắt cuống quýt, đoạn nói giỡn: “Anh đi chơi với nhân tình à? Thấy em thôi mà cũng chột dạ như vậy?” Sau khi “Khương môn phi tương” phát sóng, danh tiếng anh tăng lên, số lượt tìm kiếm tăng theo cấp số mũ, đủ lời mời từ phía các thương hiệu lớn, còn phải tham gia rất nhiều hoạt động tuyên truyền. Vốn là quay xong “Đại vô lâm”, anh có không ít thời gian nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng đều bị những hoạt động này chiếm hết. Hôm nay anh vừa quay xong một chương trình phỏng vấn, tiện thể về nhà thăm Thẩm Bác Diễn và Tiểu Công Cầu, sáng mai lại phải bay đi.

Nếu như là trước kia, Lục Lăng Hằng thật sự không thích về nhà như vậy. Buổi chiều quay chương trình xong lập tức bay thẳng tới nơi làm việc, như vậy đêm nay có thể ngủ nhiều thêm một chút. Nghề của anh, lúc bận rộn không thể đảm bảo được giấc ngủ, thường liên tục dăm ba ngày không ngủ ngon, bình thường sắp xếp lịch làm việc anh đều đặt thời gian nghỉ ngơi lên hàng đầu. Mà bây giờ, chỉ cần có chút thời gian rảnh, anh liền muốn về nhà, dù cho chỉ được nửa tiếng hay thậm chí năm phút đồng hồ, anh cũng muốn gặp Thẩm Bác Diễn và Tiểu Công Cầu.

Thẩm Bác Diễn không ngờ Lục Lăng Hằng lại quay về, hắt thật sự bị giật mình. Vừa thấy Lục Lăng Hằng hắt liền nghĩ tới cuộc trò chuyện giữa mẹ hắt và Tôn Diễm Ný mà hắt tình cờ nghe được...

“Anh làm sao vậy?” Lục Lăng Hằng hỏi, “Sao sắc mặt tệ vậy?”

Thẩm Bác Diễn chột dạ rời tầm mắt của anh: “Anh.. anh đi thay quần áo trước.”

Lục Lăng Hằng có hơi ngạc nhiên. Nếu như là trước đây, Thẩm Tiểu Cầu thấy anh trở về sẽ lập tức bỏ nhào tới, mà bây giờ nhìn hẩn như muốn tránh anh, ngay cả lúc đi qua phòng khách cũng cố ý chọn con đường vòng xa nhất. Đây là chuyện gì vậy?!

Thẩm Bác Diễn đi vào phòng trong rồi, Lục Lăng Hằng nắm tay Tiểu Công Cầu vào lòng bàn tay mình quơ đi quơ lại: “Tiểu Công Cầu, anh mày làm sao vậy?” Nguồn :

Tiểu Công Cầu cúi đầu, dán mũi vào ngực anh.

Mấy phút sau, Lục Lăng Hằng nằm xuống ghế sofa. Tối qua quay cảnh đêm xong anh liền lên máy bay, không được ngủ ngon giấc, lại bận rộn suốt cả ngày, đã sớm mệt từ lâu, anh vốn định nói chuyện với Thẩm Bác Diễn một chút, trò chuyện xong rồi tối ngủ tiếp, không ngờ Thẩm Bác Diễn về nhà rồi lại không để ý tới anh, anh nhắm mắt mơ mơ màng màng ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, một cánh tay hữu lực mà ấm áp vòng lấy Lục Lăng Hằng từ phía sau, ôm chặt lấy anh.

Lục Lăng Hằng ngủ không sâu, lập tức tỉnh lại: “Sao vậy?” Anh muốn quay đầu nhìn Thẩm Bác Diễn, nhưng Thẩm Bác Diễn ôm chặt không cho anh quay đầu lại.

“Anh tắm xong rồi à?” Lục Lăng Hằng cảm thấy phía sau lưng mình không ấm áp như bình thường, dường như có chút lạnh lạnh: “Anh tắm nước lạnh à?”

“Ừ.. Quân Càn..”

“Anh làm sao vậy?”

“Hồi chiều anh dẫn Chu Việt Việt đi gặp Kê Tân, còn có mấy nhân vật có tiếng trong ngành nữa.”

Lục Lăng Hằng vội hỏi: “Dự án điện ảnh xảy ra vấn đề gì sao?” Từ lúc Thẩm Bác Diễn về đến nhà, Lục Lăng Hằng liền cảm thấy tâm tình hẩn sa sút, rõ ràng tới như vậy. Bởi vậy nên Thẩm Bác Diễn vừa nhắc tới dự án điện ảnh, anh lập tức liên tưởng rằng dự án này xảy ra vấn đề.

“Không.” Thẩm Bác Diễn vui mặt vào gáy Lục Lăng Hằng, ngửi mùi tóc anh, buồn bực nói: “Rất thuận lợi.”

“Chuyện diễn viên thế nào?”

“Cũng vẫn bình thường.”

Thẩm Bác Diễn muốn quay bộ phim này thật tốt, cho nên sẽ tốn rất nhiều tiền đầu tư. Nhưng công ty của hẩn bây giờ còn chưa có thu nhập gì, “Hôn quân” và “Bảo nhi” là hai dự án đầu tiên. “Hôn quân” thì tốt rồi, dự toán mấy triệu, tiền đầu tư không nhiều. Nhưng “Bảo nhi” lại là tác phẩm lớn, các cảnh quay và các kỹ xảo điện ảnh đều tốn rất nhiều tiền. Vốn dự toán thôi đã lên tới bốn ngàn vạn, nhiều đây còn chưa tính phí truyền truyền ở hậu kỳ, mấy tháng này thu xếp cho giai đoạn đầu đã tốn hơn mười triệu, nhất định sẽ vượt chi phí dự toán. Nếu thù lao của diễn viên cũng cao nữa, như vậy sẽ rất khó khăn. Dù sao thì vốn liếng rất ít, một mình Thẩm Bác Diễn thì không có nhiều tiền như vậy, để hỗ trợ công việc của anh, ông Thẩm đã cho anh năm nghìn vạn vốn khởi nghiệp, nhưng sẽ chẳng mấy mà hết.

Thẩm Bác Diễn vốn nghĩ chuyện tìm diễn viên sẽ rất nhúc đầu, không ngờ lại thuận lợi vô cùng. Đã tìm xong nam số hai, là một diễn viên nam trẻ tên Mục Chấn Vân. Hơn nữa cậu ta gần như không đòi nhiều tiền cát xê, chỉ cần đoàn phim chịu gánh hết các chi phí tiêu dùng của cậu ta trong lúc quay là được rồi. Có chuyện tốt như vậy, là bởi vì Mục Chấn Vân là bạn của Chu Việt Việt, cậu ta cũng mong có thể mở rộng tầm ảnh hưởng của mình ra quốc tế, vừa nghe bộ phim này sẽ tham dự liên hoan phim nước ngoài đã đồng ý nhận diễn. Những diễn viên phụ khác về cơ bản đều là diễn viên thực lực không tệ trong giới, tiền thù lao rất ít, lý do cũng đều giống như Mục Chấn Vân. Diễn viên quay phim, bởi vì mấy bộ phim thảm họa kia tiền thù lao đều rất cao, cho nên chỉ quay phim thể loại đây vì tiền. Mà nếu diễn viên nhận quay một bộ phim hay với giá rẻ, phần lớn đều làm vì danh tiếng và bìa miệng. Chu Việt Việt làm sản xuất, cũng là một bậc thầy múa miệng trong phương diện này, phim còn chưa quay đã nói nhất định sẽ giành giải thưởng ở liên hoan phim quốc tế, chớp mắt đã giúp hẩn tìm không ít diễn viên về. Nhờ vậy mà Thẩm Bác Diễn có thể tiết kiệm không ít tiền.

“Vậy anh gặp chuyện gì?” Nghe thấy dự án điện ảnh thuận lợi, đáng lẽ ra Lục Lăng Hằng nên vui vẻ, nhưng giờ anh chỉ quan tâm tới Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn ôm chặt anh hơn, giống như chỉ cần hắt buông tay, người trong lòng sẽ biến mất. Thực tế lúc này đây, hắt cũng không biết liệu mình có thể ôm anh thêm bao lâu nữa.

Mẹ hắt hại chết Lục Lăng Hằng, suy cho cùng, nguyên nhân là bởi vì hắt. Dù sao bà cũng là mẹ đẻ hắt, Thẩm Bác Diễn gánh một nửa lỗi lầm về phần mình. Hắt thật sự không biết mình nên đứng ở lập trường gì để tiếp tục ở bên cạnh Lục Lăng Hằng...

Qua thật lâu, Lục Lăng Hằng cảm thấy gáy mình ẩm ướt. Anh ngạc nhiên nói: “Anh.. anh khóc?”

“Không.” Thẩm Bác Diễn khàn giọng nói, “Quân Càn...anh thật sự rất thích em.”

Lục Lăng Hằng muốn ôm lấy Thẩm Bác Diễn, nhưng Thẩm Bác Diễn không cho anh xoay người, anh chỉ có thể nắm tay Thẩm Bác Diễn đặt trước ngực mình. Anh cũng thích Thẩm Bác Diễn, rất rất thích. Lúc ban đầu anh chấp nhận Thẩm Bác Diễn, đơn thuần chỉ vì có hảo cảm mà thôi, có lúc nghĩ hắt rất thú vị, cũng có khi cảm thấy hắt đáng ghét. Song khi biết kiếp trước mình chết là bởi có âm mưu, anh mới phát hiện, Thẩm Bác Diễn là chỗ dựa tinh thần lớn nhất của mình.

Lúc anh bắt an, Thẩm Bác Diễn ôm lấy anh từ phía sau, anh liền cảm thấy an lòng. Lúc anh mờ mịt, nghĩ tới việc Thẩm Bác Diễn ở bên cạnh, anh liền có lòng tin; lúc anh sợ hãi, chỉ cần Thẩm Bác Diễn nói cho anh biết không cần sợ, anh liền không sợ nữa. Có lẽ đây không phải lần đầu tiên anh động tâm với người khác, nhưng đây là lần khiến anh phải rung động nhất, cũng rất cảm ơn cuộc đời vì đã có một người yêu anh nhiều tới như vậy.

“Quân Càn.. có lẽ chúng ta... không thể ở bên nhau..”

“Sao cơ?!” Một giây trước Lục Lăng Hằng vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ ngọt ngào của mình, một giây sau đã giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Không thể ở bên nhau là sao?”

Nội tâm Thẩm Bác Diễn giùng giàng trong nước sôi lửa bỏng. Hắt đã do dự suốt cả một ngày, rốt cuộc có nên nói cho Lục Lăng Hằng biết chân tướng hay không? Nếu như không nói, có lẽ cả đời này Lục Lăng Hằng sẽ không biết, hắt sẽ giữ bí mật này trong lòng cả đời, không bao giờ... nghĩ tới chuyện kiếp trước nữa, dù sao thì ông trời cũng đã trả lại Quân Càn cho hắt. Nhưng nếu không nói, hắt không thể quay lại tháng ngày vui vẻ bên Lục Lăng Hằng như trước kia, mỗi giây mỗi phút đồng hồ ở bên cạnh Lục Lăng Hằng, hắt sẽ đều cảm thấy tội lỗi.

Nghĩ tới đây, Thẩm Bác Diễn lại siết chặt vòng tay, hận không thể khảm Lục Lăng Hằng vào lòng.

Lục Lăng Hằng bị hắt siết tới đau, ngoài đau đớn trên thân thể ra, vừa nghe Thẩm Bác Diễn nói chia tay lòng anh liền đau như cắt. Anh không hiểu được: “Tại sao anh...”

“Quân Càn..” Thẩm Bác Diễn run giọng nói: “Nếu như anh nói, là anh đã hại chết em...”

87. Chương 87: “dù Có Xảy Ra Chuyện Gì.. Cuộc Sống Vẫn Cứ Tiếp Tục.”

– “Dù có xảy ra chuyện gì.. cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.”

Lục Lăng Hằng chỉ cảm thấy mờ mịt. Thẩm Bác Diễn hại chết anh? Những lời này tất nhiên không phải ý ngoài mặt chữ, Lục Lăng Hằng không rõ hắt muốn nói gì.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lục Lăng Hằng dùng sức đẩy cổ tay hắt ra, “Thẩm Bác Diễn, anh đừng làm em sợ như vậy.”

Thẩm Bác Diễn không chịu buông tay, nhưng Lục Lăng Hằng dùng toàn sức mình, giãy ra khỏi lòng ngực hắt. Lúc anh quay đầu nhìn lại, Thẩm Bác Diễn không kịp che giấu, đôi mắt hắt đỏ hoe, không kịp lau khô nước mắt.

Thẩm Bác Diễm nào muốn khóc, ngày hôm nay nghe mẹ nói chuyện với Tôn Diễm Ny, hẳn vẫn cố kìm nén, nhưng đến khi nhìn thấy Lục Lăng Hằng, lớp ngụy trang của hắn tan vỡ hết, hai mắt đỏ bừng, lộ ra sự yếu đuối của bản thân.

Thẩm Bác Diễm vội lau nước mắt, vừa định giơ tay lên, lại bị Lục Lăng Hằng giữ chặt lấy. Cho tới giờ hắn chưa từng thấy dáng vẻ dữ dằn như vậy của Lục Lăng Hằng, anh dùng sức như muốn bẻ gãy xương tay hắn.

Lục Lăng Hằng quát lên: “Nói đi!”

Thẩm Bác Diễm ngạc nhiên nhìn anh. Ngoại trừ lúc đóng phim ra, hắn chưa từng thấy Lục Lăng Hằng hung bạo như vậy. Thẩm Bác Diễm thật sự bị anh hù dọa.

Lục Lăng Hằng hung ác mà quát lên: “Anh đang đùa với tôi sao Thẩm Bác Diễm? Chơi chán rồi thì vứt? Anh coi tôi là cái gì?!” Đương nhiên anh biết chuyện không phải như vậy, hai người ở bên nhau, chân tình giả ý thế nào anh hiểu rõ, nhưng anh bị thái độ áp úng của Thẩm Bác Diễm làm cho lo lắng, nhất định phải bắt hắn mở miệng.

Thẩm Bác Diễm nhếch nhếch môi, cuối cùng nở nụ cười khó coi: “Đùa giỡn em... sao có thể?”

Lục Lăng Hằng lại muốn nổi đóa, đột nhiên Thẩm Bác Diễm ôm anh vào lòng, dùng tay giữ lấy gáy anh, không cho anh thấy dáng vẻ khổ sở của hắn, cố giữ giọng ôn hòa nói: “Quân Càn, em hãy nghe anh nói, anh sẽ nói cho em biết, nhưng trước khi anh nói xong em chỉ nghe thôi, có được không?”

Lục Lăng Hằng nghe hắn nói vậy, cũng thôi không giãy giụa nữa: “Được.”

Cuối cùng Thẩm Bác Diễm cũng quyết định nói hết chân tướng cho Lục Lăng Hằng. Bất luận thế nào, Lục Lăng Hằng cũng có quyền được biết tất cả, Thẩm Bác Diễm sẽ không đi tố cáo mẹ của mình, nhưng hắn cũng không có quyền ngăn cản Lục Lăng Hằng báo thù hay có bất cứ dự định gì khác.

“Người mua chuộc Tôn Phương bỏ thuốc vào cà phê của em, là mẹ anh, Trâu Tinh Tinh.”

Lục Lăng Hằng sững sốt. Anh gần như hoài nghi mình nghe lầm, Trâu Tinh Tinh? Hạ độc hại anh? Sao có thể?! Anh gần như không có bất cứ liên quan hay cùng xuất hiện gì với Trâu Tinh Tinh, tuy rằng họ từng gặp nhau trong các hoạt động thương nghiệp, nhưng hầu như không nói câu nào, chắc chắn không có thù oán. Muốn nói tranh chấp lợi ích, như vậy càng không có hơn! Nhưng mà anh đã đồng ý trước khi Thẩm Bác Diễm nói xong sẽ không chen vào, bởi vậy chỉ im lặng không lên tiếng, đợi Thẩm Bác Diễm nói tiếp.

“Tôn Diễm Ny có quan hệ rất tốt với mẹ anh, anh từng gặp bà ta ở nhà anh, hôm nay anh về nhà, Tôn Diễm Ny đang ở đây, anh nghe mẹ nói chuyện với bà ta, nhắc tới chuyện mẹ anh tới nhờ vả bà ta tìm Tôn Phương làm hại em. Anh hỏi thẳng mẹ anh, có phải bà ấy hại em hay không, bà ấy không phủ nhận.”

Lục Lăng Hằng nghe tin ai là hung thủ, cũng không có cảm giác phẫn nộ, chỉ thấy không thể tin nổi. Anh thật sự không nghĩ ra Trâu Tinh Tinh có lý do gì để hại mình, nhưng tiếp theo, Thẩm Bác Diễm liền nói cho anh biết.

“Anh trai anh là anh cùng cha khác mẹ, không phải do mẹ anh sinh ra.”

“Sao cơ?!” Lục Lăng Hằng thốt lên. Anh vẫn cho rằng Thẩm Bác Diễm và Thẩm Thanh Dư là anh em ruột thịt, tuy rằng nhìn hai người không giống nhau, nhưng có lẽ là một người giống mẹ một người giống cha, anh không thể ngờ họ là anh em cùng cha khác mẹ!

“Mẹ anh ấy đã qua đời trước khi mẹ anh gả cho ba. Lúc hai người cưới nhau, anh trai anh đã bảy tuổi. Mẹ anh là một người rất tham vọng, anh trai anh như cái gai trong mắt bà, bà hy vọng anh có thể có tiền đồ, đoạt lại hết gia sản trong nhà.” Thẩm Bác Diễm nói, “Dù sao anh trai cũng hơn anh bảy tuổi, đã có con trai từ sớm. Trong lòng mẹ anh, bất cứ chuyện gì anh cũng phải tranh đoạt với anh ấy, từ năm anh hai mươi tuổi, bà đã sắp xếp đủ cô gái bên cạnh anh. Nhưng anh lại không chịu thua, anh không muốn tranh đoạt với anh trai, không có hứng thú với việc làm ăn trong nhà, hơn nữa anh lại còn đồng tính..”

Lục Lăng Hằng bắt đầu kinh hãi, nghe tới đây, tâm tình anh trở nên hết sức phức tạp. Anh không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng Thẩm Bác Diễm.

“Sau này người trong nhà biết chuyện anh thích em, anh cũng không định gạt, anh nghĩ gia nghiệp trong nhà đã có anh trai kế thừa, anh ấy cũng có con, không cần anh phải.. Nhưng mẹ anh coi anh ấy như cái đinh trong mắt như cái gai trong thịt, bà không thể chấp nhận anh như vậy. Ngay từ đầu bà đã nói không ngại anh là đồng tính, chỉ cần anh có thể cưới vợ, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, chỉ cần sinh con là được rồi. Anh không muốn có con một cách vô trách nhiệm như vậy, hơn nữa đây là cuộc sống của anh, dù là sinh con hay nhận nuôi, anh cũng hy vọng mình có thể tự quyết định chuyện này. Có lẽ là bởi thái độ anh như vậy nên đã chọc giận bà, cho nên... Anh không biết, nhưng anh nghĩ nếu bà làm chuyện này, chỉ có lý do này.” Thắm Bác Diễn nói đến đây, giọng khàn đi. Chỉ bởi vì hắn thích Lục Quân Càn, cho nên đã hại Lục Quân Càn tới mức này, cho nên mới muốn thay Lục Quân Càn tìm hiểu lý do tại vì sao. Suy cho cùng đều là hắn hại anh thành ra như vậy.

Lục Lăng Hằng nhẹ nhàng xoa lưng hắn: “Anh..”

“Anh vẫn chưa nói hết..” Thắm Bác Diễn cắt ngang lời anh, “Quân Càn, em hãy nghe anh nói tiếp.”

Bàn tay Lục Lăng Hằng dừng lại giữa không trung một hồi, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống: “Ừ...” Tuy giờ biết người hại mình là ai, nhưng thay vì phần nộ, lúc này Lục Lăng Hằng thấy khiếp sợ và lo lắng cho Thắm Bác Diễn nhiều hơn. Lục Lăng Hằng biết, chỉ sợ chuyện này còn gây chấn động và khiến Thắm Bác Diễn đau khổ nhiều hơn cả anh.

“Giờ anh vẫn chưa tìm được chứng cứ có lợi, chứng minh là bà ấy mua chuộc người giết người và giết người diệt khẩu. Lúc bà nói chuyện với Tôn Diễm Ny, anh nghe thấy được, nhưng anh không ghi âm.” Thắm Bác Diễn nói tiếp, “Nếu như tất cả đều là bà làm, em, Tôn Phương, người tài xế kia, anh không biết rốt cuộc bà ấy đã hại chết tổng cộng bao nhiêu người. Nếu bà ấy không phải mẹ anh, anh sẽ lập tức đưa bà ấy vào đồn cảnh sát, hơn nữa người bà ấy hại là em, anh hận không thể bắt bà ấy lấy mạng đền mạng. Nhưng bà ấy là mẹ ruột của anh, cho nên anh không thể báo cảnh sát tố cáo bà, anh cũng sẽ không thuê người hại bà ấy, những việc này.. anh không thể làm được.”

Lục Lăng Hằng không nói gì. Tâm tình của hắn lúc này, xét về mặt tình cảm, anh có thể hiểu được lý do này của Thắm Bác Diễn, chỉ là...

“Nhưng..” Thắm Bác Diễn vẫn chưa nói xong, “Tuy anh không thể làm, nhưng anh sẽ không ngăn cản em đi tố cáo. Người bà ấy hại là em, em có quyền làm theo chính nghĩa, hoặc cũng có thể trả thù, hãy làm bất cứ chuyện gì em muốn làm, làm những gì khiến em có thể dễ chịu, anh sẽ không ngăn cản. Nhưng bây giờ, anh không có bất cứ chứng cứ nào, cho nên anh sẽ tiếp tục đi tìm chứng cứ bà ấy hại em, bà ấy giết Tôn Phương diệt khẩu. Tìm được chứng cứ rồi, anh sẽ giao tất cả cho em.”

Lục Lăng Hằng sửng sốt: “Anh... anh...”

Thắm Bác Diễn thở một hơi thật dài, cuối cùng buông Lục Lăng Hằng ra: “Anh nói xong rồi.” Hắn đã điều chỉnh tốt tâm lý, không để Lục Lăng Hằng thấy vẻ mặt đau khổ của mình. Hắn không muốn cảm xúc của mình ảnh hưởng tới Lục Lăng Hằng, càng không hy vọng dùng tình cảm để ép buộc Lục Lăng Hằng, điều đó sẽ khiến hắn bị cảm giác tội lỗi nghiền nát mất.

Lục Lăng Hằng mím môi trầm mặc thật lâu. Chẳng rõ qua một phút, hay năm phút, hay là một giờ sau, Lục Lăng Hằng khàn giọng hỏi: “Có khi nào anh nghĩ sai rồi không?”

“Nghĩ sai?” Thắm Bác Diễn hoảng hốt trong thoáng chốc. Hắn cũng hy vọng mình nghĩ sai, giờ kết quả như vậy, hắn là người hoang mang nhất. Nhưng tầng tầng lớp lớp manh mối như vậy, khiến hắn đến phủ nhận cũng không làm được.

“Tiếp tục điều tra đi..” Lục Lăng Hằng nói, “Nếu là mẹ anh thật, có lẽ sẽ lưu lại chứng cứ gì đó. Nhưng cũng có thể... không phải do bà làm thì sao.”

Xét về mặt tình cảm, Lục Lăng Hằng cũng không hy vọng Trâu Tình Tình là hung thủ. Không chỉ bởi vì quan hệ với Thắm Bác Diễn. Anh thật sự không mong muốn mình có một kẻ thù như vậy, anh thù chết vì bệnh tim, chết một cách rõ ràng, đó giờ anh vẫn luôn nghĩ như thế. Mặc dù anh không phải một người hết sức lạc quan, nhưng anh chưa từng sống trong thù hận, như vậy quá nặng nề, lật đổ toàn bộ tâm cảnh của anh.

Lục Lăng Hằng miễn cưỡng cười nói: “Dù bà ấy tìm Tôn Phương thật, nhưng nhờ không phải tìm Tôn Phương hạ độc thì sao? Anh cũng biết em có bệnh tim mà, có lẽ thật sự do bệnh tim phát tác. Lúc mẹ anh nói chuyện với Tôn Diễm Ny, có nhắc tới chuyện hạ độc không?”

Thẩm Bác Diễn ngạc nhiên nhìn anh: “Không... không nói gì đến hạ độc.”

“Thế lúc anh hỏi bà ấy, bà ấy không dám phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận phải không?”

“..Phải.”

“Vậy được rồi.” Lục Lăng Hằng thở phào nhẹ nhõm, “Anh xem, có lẽ là do anh bắt gió bắt bóng, có thể hai người họ nói tìm Tôn Phương cố ý ngáng chân em, khiến em không quay phim tốt được. Chúng ta..” Giọng anh nhẹ dần, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn, “Chỉ ít, khi nào tìm được chứng cứ mà bà ấy không chối cãi được, khi đó hẳn đưa ra kết luận.” (Bắt gió bắt bóng: lời nói vu vơ hoặc việc làm dựa vào những căn cứ tưởng đúng mà thực ra là sai)

Thẩm Bác Diễn hít sâu một hơi, trình trọng gật đầu: “Anh biết rồi, anh sẽ tiếp tục điều tra.”

Lục Lăng Hằng như quả bóng xì hơi mà ngã xuống ghế sofa. Mấy chuyện này đúng là nực cười đến thiếu chân thực, anh thì cứ cố diễn thật tốt phim của mình, một lòng thâm muốn có thể diễn được một bộ phim kinh điển, trở thành ảnh đế, thế mà cuối cùng lại bị kéo vào loại chuyện này? Thân thể Thẩm Bác Diễn vẫn còn nhiều bí mật như vậy...Nếu đây chỉ là một bộ phim thì tốt biết bao nhiêu? Diễn xong anh có thể trở ra đời thực, quay về cuộc sống bình thường của mình.

Hai chủ nhân nói chuyện lâu như vậy, Tiểu Công Cầu không dám tới gần, bạn rất thông minh, có thể cảm nhận được tâm tình của chủ nhân không tốt, không muốn bạn tới phá rối. Lúc này căn phòng an tĩnh lại, cuối cùng bạn cũng ngậm đĩa cơm của mình đi tới gần — Lục Lăng Hằng về nhà chơi vui vẻ với bạn nhưng đến cơm cũng không cho bạn ăn, bạn sắp chết đói tới nơi rồi!!

Lục Lăng Hằng thấy Tiểu Công Cầu với đôi mắt xanh mở to đầy mong đợi, cuối cùng trên mặt cũng hiện ra ý cười. Tiểu Công Cầu đã lớn rồi, lúc mới tới vẫn chỉ là một viên thịt tròn bé xíu, giờ đã là cún Husky thành niên, không còn vẻ dễ thương như ngày bé mà nhìn càng thêm ngốc, thế nhưng Lục Lăng Hằng cũng càng thích bạn.

Anh đứng dậy vào phòng bếp cùng Tiểu Công Cầu, mở tủ ra, lấy thức ăn cho chó. Tiểu Công Cầu lập tức đặt đĩa cơm của mình dưới chân Lục Lăng Hằng, để Lục Lăng Hằng đổ thức ăn cho bạn.

“Đã đưa nó đi tiêm chưa?” Lục Lăng Hằng hỏi to.

Thẩm Bác Diễn đi tới, tựa ở cửa phòng bếp: “Ừ, hai ngày nữa anh dẫn nó đi.” Hai người nuôi Tiểu Công Cầu như nuôi đứa trẻ trong nhà, sợ Tiểu Công Cầu sinh bệnh, luôn đưa bạn đi khám, tiêm phòng theo định kỳ.

Lục Lăng Hằng vừa lòng xoa xoa đầu Tiểu Công Cầu. Lông cún dày mà mềm mượt, sờ vào vô cùng dễ chịu ấm áp.

Anh đứng lên, bình tĩnh nhìn Thẩm Bác Diễn: “Phô Diễn này.”

“Ừ?” Thẩm Bác Diễn do dự vài giây, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Dù có xảy ra chuyện gì.. cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.”

“....Ừ?”

“Cho nên câu anh vừa nói kia, em sẽ coi như không nghe thấy. Sau này, cũng đừng bao giờ để em phải nghe thấy.”

Thẩm Bác Diễn hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng hiểu ý anh nói là câu bọn họ phải xa nhau kia. Lúc biết kẻ bị tình nghi là mẹ mình, hẳn không biết nên đối mặt với Lục Lăng Hằng thế nào, hẳn cho rằng sau khi Lục Lăng Hằng biết rõ chân tướng sẽ hận hẳn tới tận xương tủy, hận hẳn làm anh bị liên lụy. Mà bây giờ.. thế mà Lục Lăng Hằng lại nói như vậy...

Mũi Thẩm Bác Diễn chua xót, lập tức ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Lục Lăng Hằng cất thức ăn cho chó, đoạn đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Bởi vì, em cũng yêu anh.”
Nguồn :

88. Chương 88: Nhà Sản Xuất Và Đạo Diễn Cãi Nhau

– Nhà sản xuất và đạo diễn cãi nhau.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Lục Lăng Hằng đã rời giường ra sân bay bay tới thành thị của hoạt động tuyên truyền tiếp theo. Lục Lăng Hằng đi rồi, Thẩm Bác Diễn cũng ngồi dậy. Thật ra cả đêm qua hắn không ngủ, nằm nữa cũng không ngủ được, không bằng đứng lên làm việc, giờ hắn đang theo hai dự án “Hôn quân” và “Bảo nhi”, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Giờ hắn hy vọng có thể đối xử với Lục Lăng Hằng tốt thêm chút nữa, tốt thêm chút nữa, làm tất cả những gì hắn có thể làm cho Lục Lăng Hằng, cho tất cả những gì hắn có thể cho Lục Lăng Hằng, dù có phải dốc hết túi.

Nhờ “Khương môn phi tương”, Cảnh Thanh và Lục Lăng Hằng đều trở thành hai diễn viên nổi bật, được mời chào liên tục. Công ty Cảnh Thanh muốn rèn sắt ngay khi còn nóng, muốn giữ vững chỗ đứng cho cậu ta, cho nên không ngừng nhận công tác, hận không thể phân thân cậu ta ra làm ba. Mà Lục Lăng Hằng lại chọn con đường tương đối trầm ổn, anh quay phim điện ảnh, ngoài hoạt động tuyên truyền cho phim ra, không nhận thêm bất cứ quảng cáo hay hoạt động thương mại nào, để anh chuyên tâm đóng phim. Anh làm như vậy, tuy rằng khiến mình bị giảm nhiệt, nhưng có thêm nhiều cơ hội tôi luyện để có thể tiến xa hơn. Đến khi công ty nhận thêm hợp đồng quảng cáo cho anh, khi ấy nhất định sẽ là hợp đồng lớn.

Cảnh Thanh và Lục Lăng Hằng, một người chọn số lượng, một người chọn chất lượng. Tiếp theo đây ai có thể tiến xa hơn vẫn còn chưa biết được. Nhưng cho dù hướng đi của Cảnh Thanh có nhiều triển vọng hơn, Lục Lăng Hằng vẫn kiên trì bước theo con đường của mình — Con đường phát triển của anh ở kiếp trước và Cảnh Thanh bây giờ có phần giống nhau. Năm năm nữa Cảnh Thanh có thể phát triển như nào, Lục Lăng Hằng liếc mắt là đã có thể đoán được phần nào. Con đường đã đi một lần, anh không có ý định đi lại một lần nữa, con đường anh lựa chọn lúc này đây rất có tính thử thách, nếu thất bại, có lẽ anh sẽ chìm ngấm luôn, nhưng nếu thành công, anh có thể đạt tới trình độ mà kiếp trước anh chưa từng đạt tới.

Quay phỏng vấn xong, Lục Lăng Hằng lại quay về đoàn phim quay tiếp.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, đang chuẩn bị quay về khách sạn nghỉ ngơi, đạo diễn thân thiết gọi anh: “Tiểu Lục, qua bên đây một chút.”

Lục Lăng Hằng đi tới: “Đạo diễn, có chuyện gì vậy ạ?”

Đạo diễn đưa cho anh một tập văn kiện, mấy tờ phía trên là thông báo công tác mấy ngày tới, phía dưới là kịch bản: “Em xem một chút đi.”

Sau khi Tôn Phương gặp chuyện không may, ngày nào đoàn phim cũng loạn cả lên, kịch bản cũng phải thay đổi liên tục. Lục Lăng Hằng tưởng rằng đây chỉ là thông báo điều chỉnh công việc bình thường, tiện tay lật ra xem, ngạc nhiên nói: “Sao, chỉnh lại cảnh của em ạ?” Có mấy cảnh anh nhớ không có mình tham gia, nhưng tên của anh lại xuất hiện.

“Ừ. Biên kịch sửa lại kịch bản, thêm cảnh cho cậu.”

Sau khi Tôn Phương xảy ra chuyện không may, biên kịch bắt đầu ngày đêm sửa kịch bản. Đóng phim là công việc cả đoàn cùng hợp lực, liên quan tới rất nhiều yếu tố vấn đề, trong đoàn cũng sẽ có những người không phối hợp khi xảy ra chuyện. Giờ Tôn Phương đã chết, nhật trình đã sắp sẵn bị rối loạn. Chuyện cũng không chỉ đơn giản là tìm diễn viên thay thế, quay lại những cảnh trước kia là xong, trong đoàn có nhiều nhân vật tai to mặt lớn, lịch làm việc kín mít, trong khi đó có nhiều cảnh phải quay lại như vậy, đừng nói là nhân vật tai to mặt lớn, ngay cả có thời gian, đoàn phim cũng không đủ tiền để bỏ ra, cho dù diễn viên không đòi tăng thù lao, thì dù sao họ cũng phải gánh vác chi tiêu trong đoàn phim hàng ngày, có ngôi

sao lớn còn dẫn theo trợ lý ekip trang điểm stylist riêng tới tận hai mươi người tới, còn muốn ở phòng tổng thống, nội khoản chi một ngày thôi đã rất nhiều. Nhà đầu tư và đoàn phim bởi vì lo lắng, cho nên điều chỉnh một ít về bộ phim, tuy rằng nhân vật Trương Đồng của Tôn Phương đã tìm được người đóng, nhưng nhân vật này bị đẩy xuống làm nền, mà cảnh của Lục Lăng Hằng lại được tăng lên, trở thành một nhân vật phản diện quan trọng trong phim. Sở dĩ thay đổi như này, thứ nhất là bởi khoản chi cho Lục Lăng Hằng không quá cao, thứ hai là bởi “Khương môn phi tương” đang hot, Lục Lăng Hằng cũng nổi theo, mức độ đóng góp cho doanh thu phòng vé cũng tăng hơn so với khi nhận phim. Ngược lại, rất nhiều ngôi sao nổi tiếng trong đoàn bị cắt cảnh, một phần vì không có thời gian quay lại, cho nên cảnh của họ bị cắt đi, đây cũng là chuyện không thể tránh được.

Lục Lăng Hằng còn chưa xem kịch bản, đọc lướt qua thông báo, phát hiện mình được thêm không ít cảnh, vốn là các cảnh của anh đã sắp quay xong, giờ thay đổi, thời gian làm việc tăng lên, thậm chí có một ngày phải quay tới tám cảnh.

Đạo diễn nói: “Tôi đã nói với người đại diện của cậu, thời gian tới cậu phải vất vả rồi, có thêm kha khá cảnh hành động, từ ngày mai những lúc không có cảnh phải luyện thêm động tác võ thuật mới.”

Lục Lăng Hằng đáp một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Chuyện này với anh mà nói đương nhiên là chuyện tốt, tuy rằng đoàn phim tăng cảnh cho anh nhưng không cho thêm thù lao gì, nhưng giai đoạn này với anh mà nói, danh tiếng, địa vị, và tầm ảnh hưởng quan trọng hơn tiền bạc nhiều. Bộ phim tập hợp đủ các nhân vật nổi tiếng mà anh lại được giao thêm cảnh, đồng nghĩa với việc giá trị con người anh được nâng lên, mở ra rất nhiều cơ hội vô giá cho anh, những thứ được đổi lại sau này, không chỉ đơn giản là chút thù lao trước mắt. Phải biết rằng có rất nhiều diễn viên bỏ tiền ra để được diễn nhiều hơn, trước đây lúc anh đi cứu phim “Khương môn phi tương”, cũng bởi vì diễn viên bàn bạc với biên kịch, đưa mười vạn ra yêu cầu biên kịch cho người kia nhiều cảnh hơn, bị nhà đầu tư phát hiện giận dữ buộc thay đổi người. Giờ đoàn phim chủ động thêm cảnh cho Lục Lăng Hằng, đây đúng là chuyện cầu còn chẳng được.

Lục Lăng Hằng nhận được kịch bản mới, lập tức quay về xem kịch bản và học lời thoại, đẩy vài hoạt động tuyên truyền xuống phía sau.

Trong khoảng thời gian này, Lục Lăng Hằng vô cùng bận rộn. “Đại võ lâm” còn chưa quay xong, “Hôn quân” đã bắt đầu khai máy.

“Hôn quân” là kịch bản do chính Lục Lăng Hằng chọn, cũng là bộ phim đầu tiên mà công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình Bắc Quân đầu tư quay. Ngày làm lễ bấm máy, Thẩm Bác Diễn cũng có mặt.

Sau khi nghi lễ khởi quay kết thúc, Lục Lăng Hằng lại trang điểm và chụp hình, sau đó quay về khách sạn nghỉ ngơi, hôm nay Thẩm Bác Diễn không đi, ở cùng khách sạn nghỉ ngơi với anh.

Vừa vào phòng, Lục Lăng Hằng đã đi rửa mặt và đắp mặt nạ. Quay “Đại võ lâm”, vất vả nhứt đầu nhứt là lớp trang điểm của anh rất dày, mỗi ngày bắt kể nhiều hay ít cảnh, anh cũng phải tốn rất nhiều thời gian để dưỡng da, tránh trạng thái da mặt bị ảnh hưởng. Trong lúc đắp mặt nạ, anh lại tập tạ tay hoặc xem kịch bản, không làm lãng phí thời gian.

Thẩm Bác Diễn nói: “Anh cho người theo đuôi mẹ anh, Tôn Diễm Ny và người nhà người tài xế kia, nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.”

Lục Lăng Hằng dùng ngón tay vuốt phẳng lớp mặt nạ, “Ừ”, ngưng lại một chút, lại nói, “Em tin anh.” Thẩm Bác Diễn nói với anh việc này, nhất định là hấn sợ anh hiểu lầm hấn bao che cho mẹ nên không tận tâm tận lực điều tra rõ ngọn ngành. Nhưng nếu ngay cả Thẩm Bác Diễn mà anh cũng không tin tưởng thì trên đời này chẳng còn ai có thể tin tưởng được cả.

“Nếu tài xế bị mua chuộc, anh ta ngay cả mạng mình cũng không cần, chí ít cũng sẽ để lại tiền cho người nhà. Anh cho người theo dõi tài khoản vợ con và bố mẹ anh ta, nếu có tiền gửi tới anh sẽ biết ngay.”

Lục Lăng Hằng yên lặng nghe xong, lặp lại một lần nữa: “Em tin anh.”

Thẩm Bác Diễn trầm mặc trong thoáng chốc, từ phía sau đi tới ôm lấy hông anh: “...Ừ”

Hắn xoa xoa hông Lục Lăng Hằng, chép miệng nói: “Gầy quá. Đạo này vất vả quá à?”

Lục Lăng Hằng thở dài: “Sắp tới còn vất vả hơn!”

Sau khi “Hôn quân” khai máy, “Bảo nhi” cũng sắp triển khai, Lục Lăng Hằng sẽ tham gia hai bộ phim cùng một lúc, cũng may là phim đều lấy bối cảnh ở Hoàn Kiếm, bằng không anh có phân thân ra làm hai cũng không đủ. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt, với diễn viên mà nói, họ thà mệt tới gần chết cũng không muốn rảnh rỗi tới gần chết, như vậy mới là giới giải trí, nếu không phải ngôi sao nổi tiếng, nghỉ ngơi một năm rưỡi thôi đồng nghĩa với việc địa vị mình suy tàn.

Thẩm Bác Diễn vui mặt vào hôm vai Lục Lăng Hằng: “Quay “Bảo nhi” xong nghỉ ngơi một tháng, em đừng nhận phim mới nữa, chúng ta cùng đi du lịch, giải sầu một chút.” Nguồn :

“Đúng là phải nghỉ ngơi thật, em ở Hoàn Kiếm sắp hơn một năm rồi.” Từ “Khương môn phi tương”, Lục Lăng Hằng quay liên tục bốn bộ phim ở Hoàn Kiếm, anh hận không thể đưa Tiểu Công Cầu về đây an cư.

Bởi vì hôm nay làm lễ khởi quay, xong xuôi buổi tối cũng không có việc gì, Lục Lăng Hằng ở trong khách sạn đọc kịch bản cả ngày, thi thoảng Thẩm Bác Diễn lại nghe điện thoại xử lý công việc.

Điện thoại vừa nổi máy, đối phương đã huyền thoại một tràng dài, Thẩm Bác Diễn không chịu được nữa cắt ngang: “Được rồi, phim còn chưa quay mà ngày nào cũng có chuyện.”

Lục Lăng Hằng đang lật kịch bản, nghe giọng hắn không vui, ngẩng đầu lên nhìn.

Một lát sau Thẩm Bác Diễn cúp máy, Lục Lăng Hằng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Kê Tân cãi nhau với Chu Việt Việt.”

Lục Lăng Hằng buông kịch bản xuống: “Cãi nhau? Vì chuyện gì vậy?”

“Hôm nay họ đi xem quang cảnh, Kê Tân nhìn cảnh thấy không hài lòng, Chu Việt Việt nói như vậy là có thể quay được rồi, nhưng nói gì Kê Tân cũng không chịu đồng ý, ầm ỹ tới tận chỗ anh.”

Lục Lăng Hằng khuyên nhủ: “Mấy người làm nghệ thuật hầu như đều như vậy. Không cáu kỉnh thì không quay ra được thứ tốt.”

Thẩm Bác Diễn không muốn nhân viên của mình cãi nhau, chạy ra ban công rút một điếu thuốc ra, lại gọi điện thoại cho Chu Việt Việt.

“Được rồi, cô nghe theo ông ấy đi, cho ông ấy một địa điểm khác, cháu sẽ bổ sung tiền.”

Chu Việt Việt tức giận nói: “Thẩm tổng, cậu không thể nghe theo ông ta như vậy được, cảnh rõ ràng có thể quay được, ông ta lại bới lông tìm vết, nói nơi này không có chỗ đặc biệt cho ông ta dựng lều!”

Thẩm Bác Diễn thấy phiền trong lòng. Đó giờ hắn chưa từng dỗi dành người khác, đều là người khác dấn mặt nóng vào mông lạnh mà nịnh bợ hắn, hôm nay triển khai dự án của mình, mấy chuyện vặt vãnh này mà hắn vẫn phải xử lý. Hắn cố nhẫn nhịn khuyên nhủ: “Nghe ông ta đi, ông ta là đạo diễn.”

Chu Việt Việt không phục một chút nào: “Đạo diễn cũng không thể như vậy được, tôi từng gặp qua rất nhiều đạo diễn lớn, nhưng chưa thấy ai hạch sách như ông ta! Thẩm tổng, đây không phải là lần đầu tiên, ông ta cố ý gây phiền phức rất nhiều lần rồi, nhưng tôi không nói cho cậu biết...”

“Thế cô cũng đừng nói với cháu nữa. ” Thẩm Bác Diễn trực tiếp cắt đứt.

Chu Việt Việt là người mà mẹ hắn – Trâu Tinh Tinh giới thiệu cho hắn, là bạn tốt của bà nhiều năm. Từ sau khi hắn phát hiện chuyện của mẹ hắn và Tôn Diễm Ny, đến ấn tượng về Chu Việt Việt cũng thay đổi. Nhưng mặc kệ nói gì thì nói, Chu Việt Việt thật sự có năng lực, hơn nữa hắn cũng không tìm được người tốt hơn, cho nên vẫn hợp tác với Chu Việt Việt, chỉ là thói đam bị thốc chọc bị gạo này của bà rất giống Trâu Tinh Tinh, nên Thẩm Bác Diễn không thích nghe. Mà Kê Tân là người Thẩm Thanh Dư giới thiệu cho hắn, tuy tính tình hơi xấu một chút, nhưng Thẩm Bác Diễn rất tin tưởng năng lực của ông ta.

“Cho ông ta dựng một nhà rạp, một ngày chừng mười vạn, vượt dự toán một hai trăm vạn cháu có thể bổ sung được. Mấu chốt là phải quay thật tốt!” Thẩm Bác Diễn không phải người quá chú trọng chuyện tiền bạc. Tuy rằng nếu tiếp tục làm như vậy, dự toán “Bảo nhi” nhất định sẽ vượt mức, năm nghìn vạn ông

Thẩm cho hắn chỉ sợ sẽ thiếu, nhưng cũng không phải chuyện lớn gì, Thẩm Bác Diễn nghĩ quay về tập đoàn xin ít tiền là được, việc cấp bách bây giờ là phải quay cho thật tốt.

Thẩm Bác Diễn đã nói vậy rồi, Chu Việt Việt đâu còn gì để nói nữa.

Sau khi giải quyết xong mâu thuẫn, Thẩm Bác Diễn quay về trong phòng, Lục Lăng Hằng hỏi: “Có phải đã vượt dự toán rồi không?”

Thẩm Bác Diễn xoa xoa đầu anh: “Em cứ yên tâm quay là được rồi, ngôi sao lớn của anh!”

89. Chương 89: “ta Biết Em Nông Sâu, Em Biết Ta Ngắn Dài.”

– “Ta biết em nông sâu, em biết ta ngắn dài.”

Bởi vai Nghiêm Bảo Nhi trong “Bảo nhi” mà Lục Lăng Hằng đóng là một kẻ ngốc, trước đó lại chưa từng có kinh nghiệm diễn các nhân vật tương tự, mà lịch làm việc của anh kín mít, cho nên Thẩm Bác Diễn sai người tìm một người có tính cách tương tự với nhân vật Nghiêm Bảo Nhi về đoàn phim, người nọ tên là Tư Tư, bị thiếu năng trí tuệ, sớm chiều Lục Lăng Hằng ở chung với Tư Tư, quan sát cử chỉ, nét mặt của cậu ta để học tập, chuẩn bị cho “Bảo nhi”.

Không bao lâu sau, “Đại võ lâm” đóng máy.

Sau khi “Đại võ lâm” đóng máy, quản lý đoàn phim “Hôn quân” cố ý dành cho Lục Lăng Hằng một khoảng thời gian trống, cho các diễn viên khác quay trước, để Lục Lăng Hằng tới trại trẻ mồ côi và viện của những trẻ em bị thiếu năng trí tuệ để sinh hoạt cùng, tìm cảm giác để quay phim.

Anh phải đồng thời chuẩn bị cho hai bộ phim, còn đều là vai chính, dù Lục Lăng Hằng có kinh nghiệm đi chăng nữa, cũng khó tránh khỏi xảy ra chút vấn đề.

Sau khi anh quay về từ trại trẻ mồ côi, vấn đề này liền xuất hiện.

Đạo diễn Quách Xuyên bảo Lục Lăng Hằng đóng một cảnh Ly say rượu chìm vào tửu sắc, mời vài diễn viên múa vào nhảy múa trong cung điện, Lục Lăng Hằng ngồi trên đại điện, vừa uống rượu vừa lắc lư cùng các cô gái.

Một vũ nữ ngồi xuống bên người Lục Lăng Hằng, cầm bầu rượu lên rót một chén, nũng nịu nói: “Hoàng thượng, người uống một chén đi.”

Lục Lăng Hằng cười nói: “Mỹ nhân, nàng đút cho ta uống đi.”

Vũ nữ cầm chén rượu bằng động tác lan hoa chỉ, đưa tới trước mặt Lục Lăng Hằng. Lục Lăng Hằng uống chén rượu trên tay cô, nhưng thật ra rượu là nước sôi.

“Cắt!” Đạo diễn Quách Xuyên từ sau máy theo dõi đi ra, khó xử nói: “Tiểu Lục, để tôi nói với cậu về cảnh này!”

Lục Lăng Hằng cũng cảm thấy trạng thái ban nãy của mình không tốt, vì vậy nghe lời đi tới.

Tính tình đạo diễn Quách Xuyên tương đối ôn hòa, cân nhắc đắn đo mà nói: “Tiểu Lục, tôi thấy cảnh này, cách diễn của cậu không hợp lý.”

Lục Lăng Hằng đỡ trán: “Quá ngu đúng không?”

Quách Xuyên không có ý nói ra từ này, Lục Lăng Hằng tự nói vậy, ông cũng bị chọc cho cười: “Có chun chút.”

Tuy đây chỉ là một bộ phim điện ảnh nhỏ, nhưng những người trong đoàn phim đều vô cùng chuyên nghiệp, trước khi khởi động máy mọi người thảo luận với nhau rất nhiều lần về nhân vật, nhân vật Ly này tuy là một hôn quân sa vào tửu sắc, nhưng thật ra y cũng không hứng thú với nữ sắc, chỉ thể hiện ra như vậy mà

thôi. Thực chất bên trong y là con người nhu nhược ưu buồn, vấn đề này mọi người đã thảo luận thông suốt, Quách Xuyên cũng không muốn tốn thêm nhiều lời để giải thích về nhân vật này.

Đối với diễn viên chuyên nghiệp, hỷ nộ ái ố, ai cũng đều biết diễn, đây đều là những kiến thức cơ bản, tuy nói là diễn xuất, nhưng thật ra là một cách lựa chọn cảm xúc. Ở trong cùng một cảnh, những diễn viên sẽ chọn những cách thức khác nhau để diễn dịch cùng một nhân vật, có diễn viên sẽ khóc, có diễn viên sẽ cười. Cách lựa chọn tình cảm này diễn viên phải tự mình làm theo cách anh ta hiểu về nhân vật và kịch bản. Trừ phi gặp một đạo diễn quá kiểm soát, hoặc một diễn viên hoàn toàn không biết chút gì về diễn xuất, khi đó đạo diễn mới chỉ rõ cảnh nào cần khóc cảnh nào cần cười. Cảnh phim ban nãy, theo ý kiến của Quách Xuyên, ban nãy Lục Lăng Hằng uống rượu cùng vũ nữ kia, nhân vật Ly không nên có hứng thú như vậy, y là đang diễn trò cho thái giám bên cạnh mình xem, bởi vì bên cạnh y có rất nhiều thể lực ngầm. Nếu một diễn viên tốt, hoàn toàn có thể diễn ra cảm giác phóng túng một cách bất đắc dĩ. Nhưng Lục Lăng Hằng diễn... đương nhiên cũng không hề phóng túng gì, chỉ là giống như một kẻ ngốc, thấy tỷ tỷ xinh đẹp liền để tỷ tỷ đút kẹo cho mình ăn.

“Xin lỗi.” Lục Lăng Hằng nói, “Quay lại một lần nữa đi.”

Lục Lăng Hằng cũng rất bất đắc dĩ, không phải anh không biết cảnh này nên diễn như thế nào, nhưng ngày nào cũng ở một chỗ với những người kém thông minh, học theo ngôn ngữ, cử chỉ, nhất là dáng cười của họ, cho nên giờ chỉ cần anh cười một cái thôi đáng vẻ lập tức trở nên ngu ngốc.

Một người là hoàng đế vốn có nội tâm phong phú, trên thực tế rất thông minh, một người lại là kẻ ngốc vô ưu vô lo, Lục Lăng Hằng đồng thời nghiêng ngả hai vai, cảm thấy đầu như muốn nứt ra. Vốn là anh muốn quay “Hôn quân” cho thật tốt, sau đó sẽ bắt đầu với “Bảo nhi”, không ngờ đoàn phim “Bảo nhi” đẩy nhanh tiến độ, Kê Tân nói muốn tham gia liên hoan phim năm sau, cho nên phải mau chóng quay xong, dẫn tới hai dự án đồng thời tiến hành cùng một lúc, tăng thêm gánh nặng cho anh.

Lục Lăng Hằng bảo Quách Xuyên cho anh mấy phút để điều chỉnh tâm lý, thử diễn lại hai lần, tìm được đúng cảm giác, sau đó liền khá lên.

Chỉ cần anh không cười là có thể khắc chế độ ngu của mình, cho nên lúc vũ nữ mời anh rượu, anh dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, để nàng rót rượu cho mình, hơn nữa tâm tình anh lúc này thật sự rất bất đắc dĩ, thành ra lại có thể biểu hiện ra cảm xúc tương tự.

Quách Xuyên nói: “Qua.”

Lúc Lục Lăng Hằng quay phim, Thẩm Bác Diễn cũng đứng bên cạnh nhìn. Hai dự án trong tay hắn lúc này đều tiến hành ở Hoàn Kiếm, hắn cũng theo tới cùng, vừa quan sát tiến độ, thuận tiện học một ít kiến thức điện ảnh tương quan, mở rộng mạng giao thiệp. Rất nhiều đoàn phim chọn Hoàn Kiếm làm nơi đặt phim trường, bởi vậy nên ở Hoàn Kiếm có rất nhiều đoàn làm phim, quay phim xong có thể cùng chủ nhiệm sản xuất phim này ra ngoài ăn, cùng đạo diễn kia đi uống chén rượu, mọi người thảo luận về dự án và kế hoạch mới, các cơ hội và mạng lưới giao thiệp cứ như vậy mà tới, nếu mọi người hợp nhau thì có thể sẽ hợp tác trong dự án tiếp theo. Quay một bộ phim rồi tiện thể bàn hai bộ phim tiếp theo là chuyện thường.

Lục Lăng Hằng quay xong nghỉ ngơi, Thẩm Bác Diễn cầm áo choàng đi tới khoác thêm cho anh. Mấy ngày gần đây trời trở lạnh.

Lục Lăng Hằng quay đầu mỉm cười với hắn: “Cảm ơn.”

Thẩm Bác Diễn nhìn tới ngáy người, một lát sau đột nhiên đỏ mặt.

Mặc dù hai người họ không tới mức là đôi vợ chồng già, nhưng cũng đã ở bên nhau được một thời gian, những việc cần làm đều đã làm, đáng lẽ ra Thẩm Bác Diễn không nên ngáy thơ như vậy mới phải, Lục Lăng Hằng không khỏi nhìn hắn: “Ngán người cái gì?”

Thẩm Bác Diễn xoa xoa gương mặt đang nóng lên: “Trông, trông em cười thuần khiết quá...”

Lục Lăng Hằng: “Thuần khiết...” Đột nhiên anh thấy ghê ghê...

“Khụ.” Thẩm Bác Diễn sửa lại từ cho đúng, “Cũng không thể nói là thuần khiết, có lẽ...” Hắn xoắn xuýt tìm từ, đơn thuần? Ngây thơ? Hay là nói.. “Em cười như thiên sứ ấy.” Thẩm Bác Diễn khen một câu buồn

nôn như vậy.

Da mặt Lục Lăng Hằng giật giật: “Thiên sứ..”

Trên thực tế, nếu để Thẩm Bác Diễn dùng một từ khác để hình dung chi tiết hơn, chính là bộ dạng Lục Lăng Hằng như vậy cảm thấy rất dễ lừa, tựa như cho bọn trẻ một viên kẹo liền đi theo.

Thẩm Bác Diễn nghiêm túc đi tới, ghé vào tai anh nhỏ giọng nói: “Tối nay thử tư thế mới được không? Hôm trước anh thấy một...”

Lục Lăng Hằng lại nở nụ cười như thiên sứ với hắn một lần nữa, sau đó dùng giọng điệu ác ma mà từ chối: “Không được, anh tự chơi với tay phải đi...”

Thẩm Bác Diễn: “...”

Hai người quay trở về khách sạn, Lục Lăng Hằng ném kịch bản cho Thẩm Bác Diễn: “Anh luyện lời thoại với em.”

“Hử? Cái gì??” Thẩm Bác Diễn lật kịch bản, trầm nghĩ, bộ phim “Hôn quân” này hình như không có cảnh nam chính nữ chính thân mật gì. Nhân vật nữ chính trong “Hôn quân” là một hậu phi tâm địa hiểm ác chất phác, cuối cùng cảm hóa được Ly tiêu diệt đám loạn quân. Nhưng nhân vật nữ này cũng không có nhiều cảnh.

“Trước khi quay xong, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, anh cũng đừng nói cho em, anh tự xem rồi giải quyết là được!” Lục Lăng Hằng vừa lật kịch bản vừa cảnh cáo, “Đừng làm ảnh hưởng tới tâm tình em, diễn hai vai cùng một lúc em đã sắp điên lên rồi, giờ xảy ra chuyện gì anh đi mà tới viện tâm thần tìm em!” Trước đó quay “Đại võ lâm”, đột nhiên nghe chuyện của Trâu Tinh Tinh làm ảnh hưởng rất nhiều tới tâm lý của anh, cũng may mà những cảnh bộc phát tâm lý đều đã quay trước đó, phía sau chủ yếu là cảnh võ thuật, hơn nữa nhân vật thái giám kia cũng không khó diễn, chỉ cần không ở trước mặt Ngụy Trung Hiền thì đều rất lạnh lùng, nên mới không ảnh hưởng tới công việc. Nhưng hai bộ phim này anh đều đóng vai chính, nếu như diễn không tốt, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

“Ừ, anh biết rồi.” Thẩm Bác Diễn đồng ý. Gần đây hắn theo dõi mấy người kia thấy không có động tĩnh gì, cho nên cũng không có tiến triển gì mới.

“Anh xem cảnh này đi.” Lục Lăng Hằng lật tới một trang kịch bản, chỉ tay cho Thẩm Bác Diễn nhìn: “Anh xem trước một chút.

Lục Lăng Hằng chỉ vào một cảnh của anh với nữ chính. Trong “Hôn quân”, người yêu Ly nhất hiển nhiên là thái giám Vinh, tuy rằng Vinh yêu Ly, nhưng lại không hiểu rõ trái tim y, mà người hiểu Ly nhất, lại là Anh. Nàng hiểu được sự bất đắc dĩ, nỗi niềm bi ai của Ly, càng hiểu rõ hơn con người lương thiện đằng sau vẻ ngu muội. Nàng và Ly không chỉ là một cặp phu thê mà còn là đôi tri kỷ.

Nguồn :

Cảnh này mai phải quay, Lục Lăng Hằng phải tìm chút cảm giác.

“Hoàng thượng, rõ ràng người không thích làm những việc kia, sao nhất định phải làm?” Thẩm Bác Diễn nặn ra giọng ông ọ nói, tay còn để lan hoa chỉ đặt bên mặt.

Lục Lăng Hằng: “.....”

“Anh đọc như bình thường là được rồi, em sẽ tự nghiền ngẫm, anh như vậy ngược lại em không làm được.” Thẩm dân nữ tái hiện một lần nữa khiến Lục Lăng Hằng nổi da gà.

Thẩm Bác Diễn đọc lại một lần nữa, Lục Lăng Hằng hỏi ngược lại: “Sao nàng biết trẫm không thích?”

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Vậy hoàng thượng có thích không?”

Ánh mắt Lục Lăng Hằng ánh lên, rơi vào trầm tư.

“Ái phi..” Lục Lăng Hằng nắm tay Thẩm Bác Diễn, ngón tay khẽ vuốt lòng bàn tay hắn: “Nếu trẫm không phải hoàng thượng, chỉ là một người bình thường, chúng ta là một đôi phu thê bình thường, như vậy thì tốt biết bao nhiêu. Trên đời này chỉ nàng mới hiểu lòng trẫm.”

Với cảnh này, Thẩm Bác Diễn phe phẩy tập kịch bản: “Mấy từ này anh cũng viết được, còn viết hay hơn.”

Lục Lăng Hằng liếc liếc mắt nhìn hần: “Ừ?”

“Ái phi.” Đột nhiên Thẩm Bác Diễn nắm lấy tay Lục Lăng Hằng, thâm tình mà thành tâm nói, “Ta muốn làm phu thê với em cả đời này, ta biết em nông sâu, em biết ta ngắn dài.” (Ta biết em sắc sâu, em biết ta tốt xấu thế nào!) [1]

Lục Lăng Hằng: “...” Sao câu này nghe tình thú vậy?!

Náo loạn với Thẩm Bác Diễn một hồi, Lục Lăng Hằng lại tiếp tục nghiên cứu nhân vật. Anh phải diễn hai nhân vật hoàn toàn bất đồng, cho nên tốn rất nhiều thời gian để tìm cảm giác, lúc quay “Hôn quân” thì phải cố quên hết về “Bảo nhi”.

Lục Lăng Hằng không để ý tới hần nữa, Thẩm Bác Diễn đành đi làm việc của mình. Hần bàn chuyện công việc với cấp dưới, đột nhiên một tin nhắn gửi tới, Thẩm Bác Diễn nhìn thoáng qua, vội bật dậy từ trên ghế.

Lục Lăng Hằng đang mãi xem kịch bản, cũng không nhận ra Thẩm Bác Diễn có điểm bất thường.

Thẩm Bác Diễn rón rén đi ra ban công gọi điện thoại. Mấy phút sau hần quay về, nét mặt nghiêm túc.

“Anh quay về một chuyến, tối không ở lại đây được.”

“Sao?” Lục Lăng Hằng mờ mịt ngẩng đầu lên, thuận miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Thẩm Bác Diễn nhớ lại ban nãy Lục Lăng Hằng cảnh cáo hần không kể mấy chuyện phiến toái gây ảnh hưởng tới tâm trạng anh, bởi vậy nên chỉ cười cười: “Chuyện làm ăn, xử lý xong anh lại quay về.”

Lục Lăng Hằng gật đầu, không hỏi nhiều nữa, tiếp tục suy nghĩ về cảnh phim.

[1] Câu “Ta biết em nông sâu, em biết ta ngắn dài.” bạn Thẩm dùng từ “thâm thiên” và “trường đoản”.

Từ “thâm thiên” vừa có nghĩa là nông sâu, vừa có nghĩa là sâu sắc.

Từ “trường đoản” vừa chỉ dài ngắn, vừa chỉ điều bất trắc, tốt xấu, đúng sai.

90. Chương 90: Ngoại Tình

– Ngoại tình.

Trong nhà Thẩm Bác Diễn thật sự xảy ra chuyện, nhưng không phải chuyện làm ăn, mà là cha mẹ hần cãi nhau. Lúc hần về tới nhà thì trời đã khuya lắm rồi, những người khác đều đã ngủ, Trâu Tinh Tinh đen mặt ngồi một mình trong phòng khách.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa vào cửa Thẩm Bác Diễn đã hỏi thăm, “Ba đâu rồi?” “Ở trên lầu, ngủ rồi.” Trâu Tinh Tinh âm trầm đứng lên, “Con theo mẹ vào đây.”

Hai người vào phòng, Trâu Tinh Tinh đóng cửa lại nói chuyện.

Thẩm Bác Diễn chất vấn: “Mẹ lại làm sao vậy? Biết rõ ba đang bị bệnh, mẹ còn cãi nhau ầm ĩ với ba làm gì?” Trước khi về nhà hần nhận được điện thoại của người làm trong nhà, nói là ông Thẩm tức đến đập hết đồ đạc trong phòng.

Trâu Tinh Tinh ngạc nhiên nói: “Con hỏi mẹ? Vậy không phải con nói với ba sao?”

“Sao cơ?”

Trâu Tinh Tinh cau mày ngồi xuống bên bàn trang điểm.

Hôm nay bà cãi nhau với ông Thẩm, là bởi bà ra ngoài ngoại tình bị ông Thẩm phát hiện. Thật ra rất nhiều gia đình đại gia đều như vậy, đàn ông ra ngoài làm loạn, nuôi mười bảy mười tám nhân tình, vợ con trong

nhà biết chuyện, đều mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần không ảnh hưởng đe dọa tới địa vị của mình thì sẽ không quản lý. Nhưng đàn ông ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, vợ con ở nhà phòng không gối chiếu, cũng không có mấy người cam chịu như vậy mà có tình nhân bên ngoài, người chồng cũng biết điều đấy, nhưng mọi người không can dự chuyện của nhau, có người chồng không biết, tưởng mình được hưởng phúc một chồng nhiều vợ.

Như Trâu Tinh Tinh đến tuổi này rồi, con cũng lớn cả rồi, mọi người cũng không yêu cầu tận tâm tận lực với nhau, hơn nữa quan hệ bên ngoài của ông Thẩm cũng loạn cả lên, ông cũng biết vợ mình chẳng ngoan hiền gì, nhưng vợ cho ông buông thả, ông cũng mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua cho. Sau khi ông Thẩm sinh bệnh, Trâu Tinh Tinh cũng không liên lạc với người ngoài, chuyên tâm chăm sóc cho ông. Dù sao đây cũng có thể là ngày tháng cuối đời của ông, hầu hạ có tốt hay không rất có khả năng liên quan đến vấn đề di sản. Hơn nữa vợ chồng họ ở bên nhau nhiều năm như vậy cũng là có bởi có duyên có phận, ông Thẩm chăm chăm vào lực ảnh hưởng và quan hệ xã hội của Trâu Tinh Tinh, Trâu Tinh Tinh thì trúng ý với túi tiền của ông Thẩm, dù bên ngoài thế nào cũng sẽ không chia tay.

Nhưng mấy tháng này bệnh tình ông Thẩm đỡ hơn, không có vấn đề nghiêm trọng gì, ngày nào Trâu Tinh Tinh ở nhà cũng rất buồn chán, hôm qua ra liên lạc với người ngoài một chuyến. Không ngờ lại bị ông Thẩm phát hiện.

Trước đây ông Thẩm mặc kệ, là bởi chính ông cũng không trong sạch gì, hơn nữa ông không lo lắng người ngoài ảnh hưởng gì tới mình. Nhưng giờ bị bệnh thế này, tâm tình không giống như trước.

Giờ Trâu Tinh Tinh ra ngoài tìm người khác làm gì? Nghĩ ông sống không được lâu nữa nên tìm đường lui cho mình? Hay là cố ý lấy tài sản của ông bao nuôi kẻ khác? Bất kể lý do gì, đàn ông bình thường đều không chịu được! Cũng bởi vậy nên lần này họ cãi nhau một trận lớn, ông Thẩm không chịu nghe Trâu Tinh Tinh giải thích, đập vỡ đồ đạc đã đành, còn tát bà một cái, đây là lần đầu tiên ông Thẩm ra tay đánh Trâu Tinh Tinh.

Chuyện này, Trâu Tinh Tinh cảm giác như mình bị người khác hại. Từ lúc ông Thẩm đổ bệnh tới giờ, bà không gặp người ngoài lần nào, làm việc gì cũng rất cẩn thận có chừng mực, sao lại khéo như vậy, vừa ra gặp mặt đã bị phát hiện? Trâu Tinh Tinh phát hiện gần đây có người theo dõi mình, cũng biết là Thẩm Bác Diễn tìm người làm, cho nên bà nghi ngờ Thẩm Bác Diễn nói cho ông Thẩm biết. Bà muốn tranh đoạt di sản, nhưng Thẩm Bác Diễn thì không, bởi vậy cho nên dùng chuyện này để thị uy với bà, bà còn nghĩ Thẩm Bác Diễn điên thật rồi.

Thẩm Bác Diễn ngạc nhiên nói: “Sao con có thể làm chuyện này được?” Dù hấn có hận mẹ mình, cũng sẽ không làm cha mình phải kích động trong lúc bệnh tật thế này.

Trâu Tinh Tinh giật mình trong thoáng chốc, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhất định là tên nghiệt chủng Thẩm Thanh Dư kia.” Lần này là người kia chủ động liên lạc với bà, bà không nói cho bất cứ ai, bị phát hiện thế này, nhất định là người kia bán đứng bà. Nhất định người kia bị mua chuộc!

Mặt Thẩm Bác Diễn dài ra: “Mẹ!”

Trước mặt người khác Trâu Tinh Tinh dịu dàng hiền lương, chỉ khi trước mặt con trai mình bà mới có thể tỏ thái độ hận thù với Thẩm Thanh Dư, tiếc rằng Thẩm Bác Diễn chưa từng chung mối thù này với bà, thậm chí nhiều khi còn đứng về phía Thẩm Thanh Dư.

“Tự mẹ làm chuyện hồ đồ, không thu dọn sạch sẽ, xảy ra chuyện lại trách anh con?!” Thẩm Bác Diễn không khỏi oán giận, “Ba đã như vậy, mẹ làm ông ấy tái bệnh thì làm sao bây giờ?”

Trâu Tinh Tinh cười nhạt: “Lúc nào con cũng nói anh con thành thực, mẹ không biết con bị nó đầu độc cái gì, chỉ có kẻ ngu mới nghĩ người khác cũng ngu!”

Thẩm Bác Diễn quát to: “Đủ chưa?! Mẹ hại Lục Quân Càn còn chưa đủ, còn muốn ba con tức chết sao?”

Trâu Tinh Tinh trừng mắt, đứng dậy ra khỏi phòng, đóng sập cửa lại.

Thẩm Bác Diễn chán nản ngồi xuống giường, phiền não cào tóc mình, một lát sau thở dài.

Mẹ con chia tay trong mắt húng, Thẩm Bác Diễn đi lên lầu xem tình hình của cha, đúng lúc thấy cha đang được người hầu đỡ ra khỏi phòng.

Hắn vội chạy tới hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Ba không thoải mái trong người sao?”

Sắc mặt ông Thẩm không tốt lắm: “Khó chịu trong ngực, ba đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

Thẩm Bác Diễn vội vã đưa cha mình đi bệnh viện, cũng may sau khi kiểm tra xong thấy không có vấn đề gì đáng lo ngại, nhưng bác sĩ không ngừng dặn dò, người nhà phải chú ý để ông Thẩm thoải mái cả về tinh thần và thể xác, không nên làm ông bị kích động. Tâm tình có quan hệ mật thiết với bệnh tình, giả như tâm tình ông Thẩm bị đè nén uất ức, rất có thể dẫn tới tế bào ung thư lan rộng ra.

Thẩm Bác Diễn dành hai ngày để ở nhà chăm sóc cho cha, muốn ông cao hứng lên, nhưng không biết có phải ông Thẩm giận chó đánh mèo hay không, sắc mặt nhìn hắn cũng không tốt lắm, Thẩm Bác Diễn bất lực, mượn cớ có chuyện phải làm mà bỏ đi, lại bay tới Hoàn Kiếm.

Thẩm Bác Diễn cho rằng mình thoát khỏi chiến trường, vốn nghĩ có thể an ổn ở bên cạnh Lục Lăng Hằng, không ngờ tránh chiến trường này lại gặp chiến trường khác —— hắn vừa tới đoàn phim, người trong đoàn đang cãi nhau, Chu Việt Việt và Kê Tân mặt đỏ tới mang tai, đến những thành viên ở đoàn phim khác cũng tới vây xem.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại cãi nhau?”

Chu Việt Việt giận dùm dùm mà tố cáo: “Thẩm tổng, cậu đến đúng lúc lắm, tôi không làm sản xuất được nữa đâu!”

“Lại chuyện gì nữa?” Thẩm Bác Diễn phiền lòng hỏi, “Không quay cho tốt được hay sao?”

Chu Việt Việt cười nhạt: “Có người không chịu quay cho tốt ấy chứ!”

Từ lúc “Bảo nhi” khai máy tới giờ, ngày nào Kê Tân cũng làm màu, căn bản không nghe theo ý kiến của người giám chế, hoàn toàn quay theo ý của mình. Kịch bản nói sửa là sửa, diễn viên hóa trang xong xuôi đi tới rồi, đột nhiên ông ta lại nói xóa cảnh này.

“Bảo nhi” không giống với “Hôn quân”, “Hôn quân” là bộ phim điện ảnh nhỏ, toàn bộ trên dưới đoàn phim chỉ có chừng trăm người, nhưng đoàn phim “Bảo nhi” có tới năm sáu trăm người, năm sáu trăm người ngày nào cũng bị Kê Tân quay như chong chóng. Sửa kịch bản chỉ là chuyện nhỏ, dù sao cũng có không ít đạo diễn thích sửa kịch bản, nhưng ông ta chưa thông báo gì nói sửa là sửa, rõ ràng hôm nay có cảnh chiến trường, ông ta lại nói muốn quay cảnh tình cảm, nhân viên đã sắp địa điểm quay cảnh bạo nổ xong xuôi rồi ông ta cũng mặc kệ, hại nhân viên trong đoàn oán than khắp nơi, Chu Việt Việt thật sự không nhịn được nữa.

Thẩm Bác Diễn chất vấn: “Kê Tân, ông làm sao vậy?”

Kê Tân tỏ vẻ đương nhiên nói: “Thời tiết hôm nay không hợp quay cảnh phá nổ, giờ tôi đang có linh cảm, quay theo tôi, nhất định có thể quay ra cảnh phim tốt nhất, tôi sợ lỡ mất linh cảm!!”

Thẩm Bác Diễn nghe xong lý do chỉ biết ghen hờn trên trời. Đã sớm nghe mấy người làm nghệ thuật đều rất điên rồ, cái ông Kê Tân này đúng là khủng thật rồi!

Thẩm Bác Diễn kéo Lục Lăng Hằng qua một bên: “Em thấy thế nào?”

Lục Lăng Hằng cau mày không vui: “Kê Tân hơi quá đáng, anh đừng lúc nào cũng dung túng ông ta.”

Để quay bộ phim “Bảo nhi” này, Lục Lăng Hằng phải chịu rất nhiều khổ cực. Nhân vật Nghiêm Bảo Nhi của anh là một tên ăn mày, ăn xin sống qua ngày, hình tượng nhếch nhác túng thiếu. Trong những cảnh anh phải diễn ăn mày, phải trang điểm bẩn bẩn thỉu thỉu. Nhưng anh trời sinh da dẻ trắng hồng nhẵn nhụi, để hóa trang ra hiệu quả chân thực, nhân viên trang điểm phun dầu quét đất lên mặt anh, chỉ trang điểm thôi đã tốn hai giờ, còn phải chờ cho lớp trang điểm bám vào mới có thể quay.

Phim điện ảnh khác với phim truyền hình, phim truyền hình tốc độ nhanh, một ngày quay hơn mười cảnh, ba tháng có thể quay xong một bộ phim truyền hình ba bốn mươi tập. Mà phim điện ảnh yêu cầu sự tinh xảo, nhất là “Bảo nhi” là phim nói về thời kì lịch sử cách mạng hào hùng, một ngày quay một cảnh là chuyện thường, cảnh Lục Lăng Hằng đóng vai ăn mỳ đến khi lên phim chỉ được mấy phút, nhưng lúc quay lại mất rất nhiều ngày. Để giảm bớt phiền toái, nếu sáng hôm sau quay “Bảo nhi” trước, anh không tắm đã đi ngủ, nếu sáng hôm sau quay “Hôn quân” trước, anh phải tắm rửa sạch sẽ để còn trang điểm.

Kê Tân không quay theo lịch trình, thành ra lớp trang điểm của Lục Lăng Hằng phải sửa lại, đến khi chuẩn bị xong xuôi chắc trời đã tối đen, sợ rằng hôm nay không quay được gì, lỡ hẫng mất một ngày.

Lục Lăng Hằng đã nói vậy, Thẩm Bác Diễn lập tức cương quyết, yêu cầu Kê Tân phải làm theo sắp xếp, vứt cái thứ linh cảm chó má của ông ta đi. Kê Tân cứng đầu cũng không lại được nhà đầu tư, cuối cùng đành phải nhắm mắt quay.

Buổi tối sau khi kết thúc công việc, đột nhiên Lục Lăng Hằng lên tiếng: “Đưa mấy tư liệu sống mà Kê Tân quay cho em xem một chút, em muốn xem rốt cuộc ông ta quay thể nào.”

Thẩm Bác Diễn không nói gì, lập tức đi lấy băng quay về.

Sau khi hợp tác được một thời gian, Lục Lăng Hằng bắt đầu nghi ngờ Kê Tân. Nói gì thì nói, làm một đạo diễn, có cá tính đến đâu mà làm việc như vậy thì cũng không chuyên nghiệp. Đương nhiên, không phải trong nghề không có đạo diễn như vậy, có những người quả thật rất tài hoa, chỉ là nếu Kê Tân cứ tiếp tục như vậy, dự tính ba tháng nhưng e rằng một năm cũng không quay xong được. Cũng không phải không chờ được, nhưng phải xem vị đạo diễn này có đáng để chờ đợi hay không, phải xem ông ta có thật sự tài hoa hay không.

Lục Lăng Hằng, Thẩm Bác Diễn và Chu Việt Việt tìm một phòng họp bắt đầu xem thành quả Kê Tân quay được trong thời gian này.

Không bao lâu, Lục Lăng Hằng vuốt cằm nói: “Ông ấy quay nhân vật rất có chiều sâu.”

Quả đúng là Kê Tân có tài năng của mình, ông rất giỏi khai thác sự đặc sắc của diễn viên, có nhiều cảnh quay thật sự rất hay, những gì Lục Lăng Hằng cảm thấy mình không diễn ra được đều được đạo diễn lợi dụng góc quay thể hiện ra.

Chu Việt Việt không muốn thừa nhận cũng không được: “Vẫn còn có chút tài hoa.”

Xem xong đoạn băng quay, Thẩm Bác Diễn thở dài: “Cái gì có thể nghe theo được thì tận lực nghe theo đi, quan trọng là, phải quay ra một bộ phim điện ảnh thật hay.”

91. Chương 91: Tế Bào Ung Thư Của Ông Thẩm Di Căn

– Tế bào ung thư của ông Thẩm di căn.

Trong phim “Bảo nhi”, Nghiêm Bảo Nhi là một người lang thang, năm mười hai tuổi cậu bị cha mẹ vứt bỏ dưới gầm cầu, bởi vì cha mẹ phát hiện cậu chỉ biết cười chứ không biết khóc, trí lực kém hơn những đứa trẻ khác rất nhiều. Tên của cậu cũng là một sự châm chọc, lúc sinh ra thì là đứa con cưng của cha mẹ, sau rồi lại bị vứt bỏ như một cọng cỏ ven đường.

Trên người Nghiêm Bảo Nhi có một chiếc lục lạc nhỏ, là món đồ mẹ cậu đưa cho khi bỏ cậu lại, cậu coi đó như bảo bối của mình. Tâm trí cậu chỉ như đứa trẻ bảy tám tuổi, ban ngày dựa vào ăn xin để kiếm sống, bởi vì cậu khỏe mạnh, cho nên thi thoảng cũng giúp người khác làm công. Mỗi tối cậu đều quay lại gầm cầu nơi cha mẹ đã vứt bỏ, chờ người cha người mẹ sẽ vĩnh viễn không quay về. Bởi trước khi đi mẹ có nói, chỉ cần cậu ở đây chờ, họ mua đồ xong sẽ quay về tìm cậu.

Trong thành có một thiếu niên lưu manh tầm tuổi Nghiêm Bảo Nhi, tên là Cố Tam Tứ, cũng chính là nam thứ trong “Bảo nhi”. Tính tình Cố Tam Tứ nghịch ngợm không tốt, biết rõ Nghiêm Bảo Nhi là kẻ ngốc,

nhưng thường xuyên kéo người tới bắt nạt cậu. Hắn mắng Nghiêm Bảo Nhi ngốc, không ai muốn cậu, cậu có chờ cả đời cũng không ai tới đón. Nghiêm Bảo Nhi không thông minh, không biết thế nào là mất hy vọng, không hiểu lời khuyên của người khác, chờ đợi rỗng rã hết ngày này qua ngày khác.

Lúc đó chiến tranh bắt đầu xảy ra.

Một ngày nọ, như thường lệ, Cố Tam Tứ đi tới bắt nạt Nghiêm Bảo Nhi, phá hỏng chiếc lục lạc của cậu, chọc Nghiêm Bảo Nhi tới giận, xông lên liều mạng cùng hắn. Đến khi máy bay địch xuất hiện trên bầu trời, Cố Tam Tứ hoảng loạn muốn chạy về nhà, Nghiêm Bảo Nhi giận dữ bám lấy hắn không cho hắn về. Máy bay ném bom xong rồi đi, Cố Tam Tứ vội chạy về nhà, Nghiêm Bảo Nhi vẫn một mực bám theo phía sau, Cố Tam Tứ chạy về tới nhà, phát hiện nhà mình bị bom nổ thành đồng đổ nát, mà cha mẹ hắn trốn trong nhà đều bị tường sập đè chết.

Cố Tam Tứ vừa thành niên, cứ như vậy mà mất đi cả cha lẫn mẹ, hắn bắt đầu giận chó đánh mèo mà mắng chửi Nghiêm Bảo Nhi, nghĩ là tại cậu mà hắn không thể gặp cha mẹ mình lần cuối. Nhưng mà nhà của hắn bị nổ tan, hắn không còn gì cả, chỉ có thể ở cùng Nghiêm Bảo Nhi dưới gầm cầu. Thoạt đầu, hắn không mắng thì chửi, trút hết giận dữ lên người Nghiêm Bảo Nhi, nhưng sau khi ở chung tình cảm dần dần thay đổi, cho đến một ngày có một người khác bắt nạt Nghiêm Bảo Nhi, hắn đứng ra bảo vệ. Thật ra hắn hiểu rõ trong lòng, kẻ ngốc không làm gì sai, nếu ngày ấy Nghiêm Bảo Nhi không bám lấy hắn, hắn cũng sẽ trốn trong nhà, không những không cứu được cha mẹ mà chính bản thân hắn cũng sẽ chết. Cố Tam Tứ dần trưởng thành sau nghịch cảnh, từ một kẻ lưu manh bắt nạt Nghiêm Bảo Nhi mà trở thành người bảo vệ cho Nghiêm Bảo Nhi, đồng thời, hắn dùng tiền chính mình kiếm được mua cho Nghiêm Bảo Nhi một chiếc lục lạc mới, hắn nói với Nghiêm Bảo Nhi, dù họ ở đâu đi chăng nữa, chỉ cần Nghiêm Bảo Nhi rung chuông hắn sẽ nghe thấy, vĩnh viễn không giống như cha mẹ mà bỏ cậu lại.

Cố Tam Tứ còn dạy Nghiêm Bảo Nhi hát một bài đồng dao, “Ánh trăng sáng soi, a nương ngồi bên đường, đợi ta làm việc nhà.. Đèn phòng rọi sáng, ta nấu canh trong nhà. Cơm ngon, rau thơm, đó là nhà của ta, ngôi nhà ở trong mộng.” Nhưng Nghiêm Bảo Nhi ngốc nghếch, học mãi mà không thuộc.

Có một ngày Cố Tam Tứ thấy chính phủ chiêu binh, hắn muốn tham gia, đuổi giặc báo thù cho cha mẹ, nhưng hắn đầu quân rồi ai sẽ chăm Nghiêm Bảo Nhi đây? Cuối cùng Cố Tam Tứ quyết định, đưa hết tiền của mình cho Nghiêm Bảo Nhi rồi đi báo danh tòng quân, không ngờ Nghiêm Bảo Nhi bám hắn không rời, tiền tuyến lại đang thiếu người, chỉ cần tham gia, ai cũng không từ chối, chẳng kiểm tra Nghiêm Bảo Nhi thế nào đã nhận.

Bởi vì nội bộ chính phủ hỗn loạn, hai người đến súng còn không học đã bị đưa ra chiến trường làm bia đỡ đạn, bọn họ không đánh lại giặc Nhật, quan trên ra lệnh rút lui, Nghiêm Bảo Nhi chỉ là một kẻ ngốc chỉ biết tiến chứ không biết lùi, cậu suy nghĩ rất đơn giản, ai đối tốt với cậu thì cậu thích người đấy, ai bắt nạt cậu thì cậu đánh lại. Cố Tam Tứ vội vàng kéo cậu về, kết quả bom nổ khiến hai người họ bị hôn mê. Đến khi tỉnh lại, chiến trận đã kết thúc, bọn họ nằm trong đám quân bị diệt, quân Nhật nghĩ rằng họ đã chết, nên bỏ qua hai “thi thể” này.

Sau khi biết chiến tranh khốc liệt mà mình thì quá nhỏ bé, Cố Tam Tứ quyết định đưa Nghiêm Bảo Nhi về, không ngờ đang mặc quân trang đi trên đường thì bị quân đội đi ngang qua coi như đào binh mà bắt, cuối cùng vài ngày sau lại bị bắt ra chiến trường làm con tốt thí mạng.

Cố Tam Tứ dạy Nghiêm Bảo Nhi dùng dao dùng súng, dạy Nghiêm Bảo Nhi giết người, nói cho Nghiêm Bảo Nhi biết nếu như gặp người bắt nạt mình thì phải lập tức giết người đấy. Nghiêm Bảo Nhi ngốc nhưng có phúc, đạn bom thế nào cũng không sợ, bom bay tới cũng không biết trốn, nhưng đạn pháo không có mắt đều không bay về phía cậu. Nghiêm Bảo Nhi không sợ đau, địch có bắn vài phát đạn vào người cậu cũng không biết sợ, anh dũng đến mức quân địch e hãi.

Không bao lâu, Cố Tam Tứ bị địch bắn trúng mà hy sinh. Nghiêm Bảo Nhi không hiểu chuyện, cứ ôm thi thể Cố Tam Tứ không nói gì, cũng không chịu buông tay, cậu ôm ba bốn đêm, đoàn trưởng nhân lúc Nghiêm Bảo Nhi vô thức mà trộm thi thể Cố Tam Tứ đi chôn, lừa Nghiêm Bảo Nhi rằng Cố Tam Tứ bị quân địch bắt, đánh thắng địch là có thể đưa Cố Tam Tứ về. Thế là ra chiến trường, Nghiêm Bảo Nhi chẳng nói chẳng rằng xông lên phía trước, trời xui đất khiến, lại giết được một đoàn trưởng của địch, lập được chiến công lớn.

Sau khi chiến tranh kết thúc, mọi người đều rời đi, duy chỉ Nghiêm Bảo Nhi là ở lại. Cuối bộ phim, cậu ngồi ở nơi Cổ Tam Tứ bỏ mạng, lắc lắc chiếc lục lạc Cổ Tam Tứ đưa, ngẩn ngơ hát bài đồng dao Cổ Tam Tứ dạy, tiếp tục chờ một người vĩnh viễn chẳng thể quay trở về.

Một phần tư bộ phim này đều là cảnh chiến đấu, để đạt được hiệu quả tốt nhất, Thẩm Bác Diễn đặc biệt mời một đoàn đội pháo lửa nước ngoài tới, đây là một khoản chi rất lớn. Bởi Kê Tân yêu cầu khắt khe, trong phim có không ít cảnh ông ta đòi hỏi dựng riêng, dẫn đến vượt dự toán của Chu Việt Việt, Thẩm Bác Diễn không ngừng đầu tư thêm vào.

Nhưng không phải chuyện gì Thẩm Bác Diễn cũng chiều theo ý Kê Tân. Tuy rằng Kê Tân là người Thẩm Thanh Dư giới thiệu, Thẩm Bác Diễn tương đối tin tưởng, nhưng cũng có một số việc mà cách làm của Kê Tân không đáng tin cậy một chút nào, bởi vậy nên Thẩm Bác Diễn ở lại Hoàn Kiếm theo dõi kỹ, mỗi khi Kê Tân làm loạn cái gì, nếu như hấn cho rằng sẽ tốt cho bộ phim thì sẽ đồng ý, nếu như chỉ là yêu sách đòi vì linh cảm của Kê Tân, hấn sẽ không nể mặt chút nào mà từ chối.

Cứ như vậy, Kê Tân làm việc đàng hoàng hơn một chút, nhưng mà không lâu sau, Thẩm Bác Diễn không có thời gian rảnh để quan sát Kê Tân nữa — Sau sự việc lần trước, Trâu Tinh Tinh và ông Thẩm không ngừng khắc khẩu, không ít chuyện cũ bị bới móc ra. Nay đều không tính là gì, Thẩm Bác Diễn thiếu điều chuyển nhà tới Hoàn Kiếm, mấy chuyện xấu của cha mẹ tai không nghe tâm không phiền, nhưng thể trạng ông Thẩm không tốt, giận dữ lâu như vậy, không bao lâu sau lại nhập viện.

Thẩm Bác Diễn bỏ lại chuyện đoàn phim bay chuyển đêm đi tới bệnh viện, Trâu Tinh Tinh đang ngồi đợi ngoài phòng, Thẩm Bác Diễn vừa tới đã chất vấn: “Mẹ điên rồi sao? Mẹ muốn bức chết ba con à?”

Mặt Trâu Tinh Tinh đen như tượng than: “Mẹ không điên, người điên là Thẩm Thanh Dư mới phải.”

Thẩm Bác Diễn phức tạp nhìn bà. Hấn cũng không biết tại sao mẹ lại đổ hết lỗi lầm lên đầu Thẩm Thanh Dư, từ nhỏ tới giờ đều như vậy, cái gì không đúng đều là Thẩm Thanh Dư, sao hai vợ chồng họ cãi nhau cũng lôi Thẩm Thanh Dư vào?

Trâu Tinh Tinh cười nhạt: “Con tưởng rằng mẹ muốn cãi nhau với ông ấy sao? Mẹ ước ông ấy có thể dưỡng bệnh cho tốt rồi quay về quản chuyện của con! Là ông ấy buộc mẹ phải cãi nhau, mấy chuyện xấu từ chục năm trước đều lôi ra tính nợ cũ! Cái thằng Thẩm Thanh Dư kia đúng là không thể ngờ, nó để ba con sống yên ổn mấy năm, nhân lúc này mà gây xích mích ly gián.”

Thẩm Bác Diễn không thể tin: “Anh con gây xích mích ly gián? Mẹ chắc chứ?”

Trâu Tinh Tinh nói: “Không phải nó thì còn ai?”

Thẩm Bác Diễn thở dài một tiếng. Mớ bòng bong giữa mẹ và anh trai, hấn không muốn can dự vào.

Không bao lâu, Thẩm Thanh Dư cũng chạy tới, nét mặt nghiêm túc: “Tình hình ba thế nào rồi?”

Đến duy trì về ngoài khách khí với anh ta Trâu Tinh Tinh cũng lười làm, lạnh như băng không đoái hoài gì đến. Thẩm Thanh Dư liếc mắt nhìn bà, cũng không lên tiếng gì.

Ông Thẩm làm xét nghiệm xong, phải đợi ngày thứ hai mới biết kết quả, vì vậy cả nhà đi về. Bốn người ở với nhau, bầu không khí có vẻ ngột ngạt, không ai để ý tới ai, quả thật khiến người ta khó chịu.

Vất vả lắm mới tới ngày thứ hai, sáng sớm đoàn phim đã gọi điện tới.

Giọng Chu Việt Việt rất sốt ruột: “Thẩm tổng, đoàn phim xảy ra chút vấn đề.”

Thẩm Bác Diễn day day huyệt thái dương, không nhịn được nói: “Lại có vấn đề gì? Không phải chuyện lớn thì đừng làm phiền cháu, nhà cháu đang có chuyện.”

Chu Việt Việt nói: “Tối qua Hoàn Kiếm mưa, không biết ai mở cửa kho hàng, đạo cụ và bảng thạch cao đều bị ướt nước.”

Thẩm Bác Diễn gằn từng chữ: “Mẹ kiếp!”

Rất nhiều cảnh Kê Tân yêu cầu tự xây dựng, thế nên đoàn phim mượn một kho hàng xây dựng cơ sở đóng quân, dùng thạch cao để dựng cảnh bên trong, đưa đồ nội thất và súng ống vào. Tối hôm qua mưa to, cửa

sổ mái kho hàng không đóng, sáng sớm nhân viên trong đoàn tới nhìn, phát hiện thạch cao và đạo cụ đều bị ngâm nước. Đạo cụ là mượn tới, dùng xong phải trả lại, làm hư phải bồi thường tiền.

Điện thoại còn chưa cúp máy, giúp việc trong nhà đi tới, nói thân thể ông Thẩm không tốt, sáng sớm lại nôn ra.

Thẩm Bác Diễn bỏ lại một câu bác xem rồi giải quyết rồi cúp máy.

Buổi chiều Thẩm Thanh Dư cũng không tới công ty, ngồi chờ ra trong nhà. Trâu Tinh Tinh không muốn nhìn thấy Thẩm Thanh Dư nên quay về phòng của mình, thế là hai anh em Thẩm Bác Diễn và Thẩm Thanh Dư ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với nhau, đợi bệnh viện thông báo kết quả.

Thẩm Thanh Dư hỏi Thẩm Bác Diễn: “Phim điện ảnh vẫn quay thuận lợi chứ?”

Thẩm Bác Diễn thở dài: “Cái ông Kê Tân này, dù ông ta có tài nghệ thế nào đi chăng nữa, sau này em cũng không dùng lại.”

“Sao vậy?” Thẩm Thanh Dư hỏi, “Đạo diễn Kê có vấn đề gì?”

Thẩm Bác Diễn nói: “Rất nhiều vấn đề, lúc quay ông ta gây ra không biết bao nhiêu phiền phức cho em, lúc nào cũng vượt dự toán, không nghe lời chút nào.”

Thẩm Thanh Dư cầm chén trà lên nhấp một ngụm: “Mấy chuyện nghệ thuật anh không hiểu lắm, nhưng nghe nói mấy người tài hoa đều như vậy, sống trong thế giới của riêng mình. Nếu em đang lo lắng chuyện đầu tư, cứ thoải mái đi, cùng lắm thì anh trích cho công ty em ít tiền.”

Thẩm Bác Diễn nhìn Thẩm Thanh Dư: “Không chỉ chuyện đầu tư, em cứ cảm thấy cái ông Kê Tân này quá... nếu không phải là người của anh giới thiệu cho, em còn hoài nghi không biết có phải ông ý có cừ oán gì với mình mà cố ý gây phiền phức hay không.”

Chén trà trong tay Thẩm Thanh Dư dừng lại trong thoáng chốc, nhún nhún vai: “Vậy sao?”

Hai anh em đều không nói gì nữa.

Sau đó không lâu, điện thoại đổ chuông, Thẩm Thanh Dư liếc mắt nhìn sang, nhưng lại không động người. Thẩm Bác Diễn nhận điện thoại. Là người của bệnh viện gọi tới, báo cho họ kết quả xét nghiệm của ông Thẩm.

Mấy giây sau, sắc mặt Thẩm Bác Diễn trắng bệch như tờ giấy. Hắn cúp điện thoại, con người dờ dẩn, nhìn về phía Thẩm Thanh Dư: “Tế bào ung thư của ba.. đã di căn.”

Bệnh ung thư ở giai đoạn giữa vẫn còn có hy vọng chữa khỏi, nhưng một khi tế bào ung thư di căn, chỉ có nước chờ chết.

Thẩm Thanh Dư ngăn người trong thoáng chốc, từ từ ngã lưng vào ghế sofa, thở một hơi dài, nét mặt phức tạp: “Di căn... sao...”

92. Chương 92: Càng Đi, Con Đường Phía Trước Lại Trở Thành Lý Do Bạn Bước Tiếp

– Càng đi, con đường phía trước lại trở thành lý do bạn bước tiếp.

Sau khi Thẩm Bác Diễn biết cha mình bị ung thư, hắn liền hiểu, cha không thể sống lâu được nữa. Dù có chữa khỏi, cha hắn tới tuổi này rồi, cũng không thể sống thêm bao lâu, e chỉ thọ vài năm, chỉ là hắn không ngờ ngày ấy sẽ tới nhanh như vậy.

Một tháng này, Thẩm Bác Diễn không rảnh rỗi để tới Hoàn Kiếm nữa. Lần này bệnh của ông Thẩm chuyển nặng, cũng biết mình sống không được bao lâu nữa, bắt đầu an bài hậu sự. Khoảng thời gian này

đương nhiên Thẩm Bác Diễn không đi được, không nói tới tranh giành di sản, cha đã như vậy, hắn phải ở bên cạnh chăm sóc người.

Thẩm Bác Diễn chỉ có thể tranh thủ một ít thời gian để gọi điện thoại cho Lục Lăng Hằng.

Thẩm Bác Diễn hỏi Lục Lăng Hằng: “Quay phim thuận lợi chứ?”

Lục Lăng Hằng nói: “Rất thuận lợi.” Thật ra đoàn phim khó tránh khỏi gặp vấn đề, nhưng Lục Lăng Hằng không nói cho Thẩm Bác Diễn, không cần làm hấn thêm phiền não.

“Hôn quân” đã quay được tương đối, một tuần nữa là có thể đóng máy. “Bảo nhi” thì không thuận lợi như vậy, giờ vẫn chưa quay được một nửa, nhất định sẽ kéo dài hơn dự kiến.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Kê Tân có phối hợp không?”

Lục Lăng Hằng do dự không lập tức đáp lại. Thật ra, Kê Tân vẫn không chịu quay phim theo lịch trình, Chu Việt Việt không quản nổi ông ta.

“Sao vậy? Ông ta lại làm gì?”

Lục Lăng Hằng do do dự dự mà nói: “Em cứ cảm thấy.. không thể trông cậy vào ông ta.. Ông ta là người anh trai anh giới thiệu sao?”

Thật ra có mấy lời, nhưng Lục Lăng Hằng không tiện nói ra miệng, bởi anh nghi ông ta cố ý gây xích mích ly gián. Ấn tượng của anh với Thẩm Thanh Dư không tồi, lúc quay “Đao phong”, Thẩm Thanh Dư cùng tới với Thẩm Bác Diễn. Anh không thích nghĩ về mấy chuyện âm mưu, nhưng một vài hành động của Kê Tân khiến anh có cảm giác như vậy.

Thẩm Bác Diễn im lặng thật lâu, sau đó nói: “Quay cho tốt nhé!”

Cúp điện thoại rồi, Thẩm Bác Diễn đứng chờ ra bên cửa sổ, đột nhiên phía sau truyền tới tiếng bước chân vội vã, một y tá kêu lên: “Thẩm tiên sinh, tình hình ba anh chuyển xấu!”

Thẩm Bác Diễn vội vã quay về phòng bệnh, điện tâm đồ của ông Thẩm thành một đường thẳng.

Thẩm Thanh Dư và Trâu Tinh Tinh đều đang ở gần bệnh viện, nhận được tin lập tức chạy tới.

Ông Thẩm đi rất đột ngột. Ban ngày vẫn trị liệu bình thường, thậm chí buổi tối còn nói muốn ăn thịt bò. Theo lý mà nói không thể đi nhanh như vậy, nhưng mà người nhà họ Thẩm đều biết, sau khi ông Thẩm biết bệnh của mình tái phát, đã không còn ý chí chiến đấu với bệnh tật, bởi vậy sự ra đi của ông cũng không quá bất ngờ.

Thẩm Bác Diễn nhìn cha được đắp vải trắng, ngăn người ra. Trâu Tinh Tinh bắt đầu khóc lên. Không phải bà đang già vờ, chồng qua đời, bà thật sự rất đau lòng. Ngoài nguyên nhân đó ra, chồng bà ra đi vội vã như vậy, bà cũng lo lắng cho tương lai của mình và con trai.

Di thể của ông Thẩm được đưa vào nhà xác, lúc mọi người lần lượt cáo biệt, Thẩm Bác Diễn phát hiện bên cạnh Thẩm Thanh Dư có một người đàn ông mặc tây trang đi giày da —— đó là luật sư của ông Thẩm, Hứa Luân.

Đợi mọi người đi cả rồi, Thẩm Thanh Dư gọi Trâu Tinh Tinh lại: “Dì à, đừng đi vội như vậy, Hứa luật sư có một số việc muốn nói với dì và Bác Diễn.”

Thẩm Bác Diễn nhíu mày. Nói cho hấn và mẹ? Nói cách khác Thẩm Thanh Dư đã biết chuyện từ trước? Vào lúc này?

Trâu Tinh Tinh cảnh giác nhìn bọn họ: “Chuyện gì?”

Hứa Luân lấy một tập văn kiện từ trong tập tài liệu ra, mặt không đổi sắc nói: “Trâu phu nhân, Thẩm tiên sinh, đây là di chúc của Thẩm tổng, đã được làm công chứng...”

Nghe hai chữ ‘di chúc’, Trâu Tinh Tinh và Thẩm Bác Diễn ngạc nhiên nhìn nhau. Trong khoảng thời gian cuối đời của ông Thẩm, tình cảnh vợ chồng của ông với Trâu Tinh Tinh tương đối bất hòa, Trâu Tinh Tinh

cũng đa nghi, nói bóng nói gió, nhưng không nghe thấy ông Thẩm nói gì tới chuyện lập di chúc. Bà lập tức nhận lấy di chúc mà nhìn.

Thẩm Bác Diễn âm thầm siết chặt bàn tay. Nhất thời hắn có chút luống cuống, hắn sợ những chuyện hắn không chịu tin sẽ xảy ra..

Sắc mặt Trâu Tinh Tinh càng ngày càng trầm xuống. Trước khi chồng chết, Trâu Tinh Tinh thua một nước cờ, mất kiểm soát mà bị Thẩm Thanh Dư chiếm thế thượng phong, bây giờ di chúc xuất hiện, hiển nhiên không hợp tâm ý của bà.

Quả nhiên, phần lớn tài sản ông Thẩm để lại cho Thẩm Thanh Dư, vốn là bà bầu bạn với ông Thẩm, có thể nhận được nhiều hơn, nhưng cuối cùng ông Thẩm chỉ giao công ty con cho bà và Thẩm Bác Diễn, ngoài ra còn có một ít cổ phần và bất động sản, ít hơn rất nhiều so với mong đợi của bà.

Thẩm Bác Diễn đứng bên cạnh mẹ cùng đọc di chúc. Sau khi xem xong, bàn tay siết chặt giấu trong túi quần từ từ buông ra, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

Với Thẩm Bác Diễn mà nói, hắn không bất mãn gì với phần di chúc này. Anh trai góp công góp sức cho công ty nhiều hơn, thu được nhiều là chuyện đương nhiên, có giao cả tập đoàn cho hắn cũng không quản được, như vậy hắn thấy rất hợp lý. Thành thật mà nói, lúc Thẩm Thanh Dư đưa di chúc ra, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, cũng may là...

Trâu Tinh Tinh đứng yên tại chỗ từ chối cho ý kiến, nhận bản photocopy của di chúc: “Tôi sẽ đưa cho luật sư của mình.”

Thẩm Thanh Dư nhún vai, ý nói cứ tự nhiên.

Trâu Tinh Tinh không muốn đứng cùng một chỗ với Thẩm Thanh Dư, chồng qua đời có rất nhiều chuyện bà phải xử lý, lập tức rời đi ngay.

Thẩm Thanh Dư tiến lên trước vỗ vai Thẩm Bác Diễn: “Hôm nay anh không muốn làm gì, lát nữa cùng đi uống rượu không?”

Cha qua đời, đến tâm tình uống rượu Thẩm Bác Diễn cũng không có, hắn thầm nghĩ muốn ở một mình, vì vậy lắc đầu nói: “Để lần sau đi.”

Thẩm Thanh Dư nhìn hắn thâm trầm: “Chỉ e sau này không có cơ hội uống rượu với nhau nữa đâu.”

Thẩm Bác Diễn nhìn anh: “Sao lại nói như vậy? Tách ra rồi, đến anh em cũng không làm được sao?”

Sóng mắt Thẩm Thanh Dư nổi lên, không nói gì, vỗ vỗ bờ vai hắn, xoay người rời đi.

Với chuyện phân chia di sản, tuy rằng Trâu Tinh Tinh không vừa lòng, nhưng bà cũng không còn cách nào — Di chúc đã được công chứng, có hiệu lực pháp lý, bà không thể thay đổi, mà Thẩm Bác Diễn lại hài lòng với hình thức phân chia như vậy, không có ý định tranh giành.

Ba ngày sau, mọi người cử hành lễ truy điệu cho ông Thẩm.

Có rất nhiều người tới lễ truy điệu, mọi người đều đến rất đông đủ, Trâu Tinh Tinh lên đài đọc diếu văn. Bà đứng ở trên đài, nhìn mọi người ở dưới, một lát sau hốc mắt ươn ướt.

“Tôi đã ở bên ông ấy ba mươi năm.” Sau khi bắt đầu, Trâu Tinh Tinh từ từ nói: “Ba mươi năm này chúng tôi đã trải qua rất nhiều chuyện, vui vẻ có, không vui có, vợ chồng bên nhau khó tránh khỏi lúc khắc khải, cũng có lúc có người gây xích mích tới quan hệ của chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn sống vai nhau cùng nỗ lực đi tiếp. Tôi rất cảm ơn chồng mình, ông ấy đã cho tôi rất nhiều thứ, mà thứ quý báu nhất, chính là con trai của chúng tôi.” Ánh mắt bà lướt qua đám đông, dừng trên người Thẩm Bác Diễn.

Thẩm Bác Diễn không ngờ mẹ mình sẽ nói câu này, hắn giật mình, lòng ngũ vị tạp trần, lại nhìn Thẩm Thanh Dư đứng bên cạnh. Lời này của Trâu Tinh Tinh, với Thẩm Thanh Dư mà nói không hề xuôi tai. Nhưng Thẩm Thanh Dư không có bất cứ phản ứng nào, lạnh lùng nhìn người trên đài.

Trâu Tinh Tinh đọc diếu văn xong đi xuống, Thẩm Thanh Dư lên đài tiếp tục đọc. Trong tay anh không có bản thảo nào, có lẽ đã học thuộc lòng từ lâu, hoặc định phát huy ngẫu hứng.

“Mẹ qua đời năm tôi lên sáu.” Thẩm Thanh Dư nói.

Không ít người đứng dưới đài ngạc nhiên. Không phải tất cả mọi người đều biết chuyện Thẩm Thanh Dư không phải con ruột của Trâu Tinh Tinh, dù sao cũng nhiều năm rồi không ai nhắc tới chuyện này.

“Giờ tập đoàn Thẩm thị đã rất lớn mạnh, nhưng giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ chuyện khi còn bé. Cha mẹ tôi dựng nghiệp với hai bàn tay trắng, nhà rất nghèo, mẹ không có thời gian trông tôi, ngày nào cũng chạy tới nhà xưởng. Sau này sự nghiệp của ba khởi sắc, hơn nữa còn phát triển rất nhanh, nhưng mẹ tôi lại bị bệnh, mệt tới sinh bệnh, không dậy nổi, chẳng bao lâu thì qua đời. Sau khi mẹ qua đời không bao lâu, ba tôi dẫn dì Trâu về.”

Dưới đài ồ lên. Đây là lễ truy điệu của ông Thẩm, đáng lẽ ra lúc này mọi người phải truy điệu thành tựu và công tích của ông lúc sinh thời, giờ người đã mất, những khuyết điểm và thiếu sót cũng nên chôn theo người. Nhưng những lời này của Thẩm Thanh Dư nghe không giống như những lời tốt đẹp.

Mặt Trâu Tinh Tinh đen đi. Ban nãy bà ám chỉ Thẩm Thanh Dư, giờ Thẩm Thanh Dư lại nói thẳng khiến bà rơi vào cảnh khó xử.

Cũng may mà Thẩm Thanh Dư dừng ở đó, dù sao cũng là lễ truy điệu của cha, anh ta không muốn tiếp tục phá hỏng, bởi vậy nên dừng lại ở đây không nói thêm nữa, ngược lại bắt đầu hồi tưởng lại những thành tựu trong sự nghiệp của ông Thẩm.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Dư nói: “Ba mươi hai năm cuộc đời, tôi đều không ngừng tranh giành. Có những người không cần phải tranh giành, nhưng cũng có người dâng tất cả tới tay, nhưng tôi không phải người như vậy. Nếu như tôi không tranh giành, tôi sẽ không có gì cả, giống như mẹ tôi vậy. Cho nên suốt thời gian này..” Anh dừng ở đây.

Thẩm Bác Diễn nhận ra dường như ánh mắt Thẩm Thanh Dư lướt qua mình.

“Tôi đã làm tổn thương một số người.” Thẩm Thanh Dư nói xong câu đó lại trầm mặc.

Mọi người trong hội trường nhìn nhau, không ai hiểu anh ta đang muốn nói gì. Sám hối sao? Nhưng anh ta không hề xin lỗi.

Một lát sau, Thẩm Thanh Dư dời trọng tâm câu chuyện: “Tôi còn nhớ khi còn bé ba đã từng nói với tôi một câu, mấy năm này tôi vẫn luôn nhớ kỹ. Có đôi khi bạn chọn một con đường, có lẽ vì một lý do nào đó rất quan trọng, nhưng càng đi, con đường phía trước lại trở thành lý do bạn tiếp bước. Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc. Tôi nói xong rồi.” Anh ta cúi đầu trước mặt mọi người, đoạn đi xuống.

Sau khi lễ truy điệu kết thúc. Thẩm Bác Diễn tới công ty xử lý một số công việc, xong xuôi quay về nhà. Lúc hần về đến nhà, phát hiện có một chiếc xe đậu dưới lầu, trông thấy hần xuất hiện, người trong xe đi ra.

Thẩm Bác Diễn ngạc nhiên: “Mẹ?”

Trâu Tinh Tinh không còn vẻ nghiêm trang như trước, lúc này trông bà có vẻ yếu đuối: “Con trai, mẹ muốn nói chuyện với con.”

Thẩm Bác Diễn nhíu mày, có vẻ chần chờ. Từ sau khi hần nói muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với Trâu Tinh Tinh, hần không nói được mấy câu tử tế với bà. Hần liên tục tránh Trâu Tinh Tinh, sợ mình mềm lòng, sợ ảnh hưởng tới quyết tâm của mình. Trong khoảng thời gian này hần không hề bỏ cuộc, vẫn âm thầm điều tra Trâu Tinh Tinh, chỉ là không tra ra được bất kỳ chứng cứ nào.

Trâu Tinh Tinh thấy Thẩm Bác Diễn không nói gì, buồn cười lắc đầu: “Con muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với mẹ thật sao? Vì Lục Quân Càn? Vì mẹ đã làm quá nhiều chuyện chia rẽ sao?”

Thẩm Bác Diễn nghe bà dùng giọng điệu này mà nhắc đến Lục Quân Càn, càng không vui, nhưng hần không thể đứng bên ngoài tranh cãi với mẹ, vì vậy nói: “Vào nhà đi rồi nói.”

93. Chương 93: Mẹ Con

– Mẹ con.

Vừa mở cửa phòng, Tiểu Công Cầu đã đợi từ lâu lập tức nhảy lên mừng chủ nhân về. Nó thấy Trâu Tĩnh Tĩnh sau lưng Thẩm Bác Diễn, cảm thấy xa lạ, không dám tới gần.

Thẩm Bác Diễn xoa xoa đầu Tiểu Công Cầu: “Ngoan, về phòng chơi đi.”

Tiểu Công Cầu cúi đầu chạy.

Trâu Tĩnh Tĩnh cố gắng làm dịu bầu không khí: “Con nuôi chó sao?”

Thẩm Bác Diễn không nói gì. Hần và Lục Lăng Hằng đã nuôi Tiểu Công Cầu gần một năm, nhưng ngay cả việc hần nuôi chó mà mẹ hần cũng không biết. Trâu Tĩnh Tĩnh không biết về hần, mà thực tế, hần cũng không biết về mẹ mình.

Giống như tiếp những vị khách bình thường khác, Thẩm Bác Diễn rót trà cho Trâu Tĩnh Tĩnh: “Mẹ muốn nói chuyện gì?”

Hiển nhiên Trâu Tĩnh Tĩnh không vui trước thái độ như vậy của con trai, nhưng giờ bà không giống như trước kia nữa mà xuống nước: “Nói một chút về Lục Quân Càn đi.”

Tách trà Thẩm Bác Diễn bưng trong tay dừng trong không trung thoáng chốc, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Trâu Tĩnh Tĩnh.

“Mẹ biết, Lục Quân Càn rất quan trọng với con, mẹ cũng thừa nhận, thủ đoạn của mẹ quả thật có hơi... bỉ ổi. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, thằng bé kia mất vì bệnh tim, đây là chuyện ngoài ý muốn, dù con có không thể chấp nhận đi chăng nữa, nhưng mẹ không có bất cứ trách nhiệm nào về mặt pháp luật, hơn nữa mẹ cũng không ngờ thằng bé lại chết.”

Thẩm Bác Diễn không thể tin lập lại: “Ngoài, ý, muốn?” Thuê Tôn Phương hạ giọng vào cà phê của Lục Quân Càn, như này mà là ngoài ý muốn? Là không có trách nhiệm trước pháp luật?

Bất chợt, Thẩm Bác Diễn cảm thấy không hợp lý. Trâu Tĩnh Tĩnh không phải kẻ ngốc, càng không phải người thiếu kiến thức pháp luật, giờ bà nói như vậy, không khớp với tình huống mà Thẩm Bác Diễn biết.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Mẹ làm cái gì?”

Trâu Tĩnh Tĩnh hơi ngạc nhiên: “Không phải con đã biết rồi sao?”

“Con muốn nghe mẹ nói!”

Trâu Tĩnh Tĩnh bị bộ dạng hung ác của con trai dọa sợ, tuy có chút khó chịu mà mím môi, nhưng bình tĩnh chẳng cần giữ gìn, kể tất cả mọi chuyện ra: “Mẹ thuê báo chí viết tin tức gây bất lợi cho thằng bé, còn thuê Tôn Phương, để nó kích thích Lục Quân Càn.. Nhưng mẹ thật sự không ngờ sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy.”

Hiển nhiên Trâu Tĩnh Tĩnh rất muốn chia rẽ Thẩm Bác Diễn và Lục Quân Càn, bà làm mẹ, rất hi vọng Thẩm Bác Diễn có thể sinh con nối dõi, nhưng Thẩm Bác Diễn lại đặt hết tâm tư trên người Lục Quân Càn, ngay cả việc tìm một người để mướn cũng không chịu. Bà không thể làm gì hơn là ngậm ngậm ngán chân Lục Quân Càn, quấy rối sự nghiệp của anh, để anh phải rời xa Thẩm Bác Diễn.

Tin tức Lục Quân Càn bị các đại gia bao dưỡng là Trâu Tĩnh Tĩnh tung ra, bà thuê những nhân viên bên cạnh Lục Quân Càn, nửa thật nửa giả mà bịa tin, không ngừng tạo ra những vụ bê bối, bôi đen hình tượng của Lục Quân Càn. Bà cũng tìm người loan tin về Thẩm Bác Diễn, cố gắng gây xích mích ly gián.

“Kích thích Lục Quân Càn? Kích thích như nào?”

Trâu Tĩnh Tĩnh khó hiểu nhìn con trai. Bà cho rằng việc này Thẩm Bác Diễn đã biết hết, cho nên mới tỏ thái độ kia với mình. Bà nói: “Tôn Diễm Nỵ giúp mẹ tìm tới Tôn Phương, mẹ cho Tôn Phương một khoản tiền, để nó bôi đen Lục Quân Càn với người ngoài, để nó chia rẽ Lục Quân Càn với con.”

Hôm nay bà nói thì mây gió diễm nhiên như vậy, nhưng thật ra trước đây bà đã dùng không ít thủ đoạn để hèn. Nhưng bà mới liên lạc với Tôn Phương hôm trước, sai khiến một số việc, hôm sau đã nghe tin Lục Quân Cần phát bệnh tim mà qua đời. Tin này với bà mà nói khiếp sợ tới mức nào, bà biết tim Lục Quân Cần không tốt, kích thích Lục Quân Cần chỉ là muốn anh rời xa Thẩm Bác Diễn mà thôi, căn bản không muốn hại chết người. Tôn Diễm Ny và Tôn Phương đều tỏ ra hối hận với bà, ôm việc Lục Quân Cần phát bệnh về mình, cho nên bà vẫn nghĩ Lục Quân Cần bị bà kích thích nên mới phát bệnh tim.

Sắc mặt Thẩm Bác Diễn đen đến đáng sợ.

Lần trước hẳn nghe trộm Trâu Tinh Tinh nói chuyện với Tôn Diễm Ny, hẳn chất vấn Trâu Tinh Tinh có hại Lục Quân Cần hay không, lúc đó Trâu Tinh Tinh im lặng và chột dạ, tất cả bị hắn coi như chứng cứ, tự mình giả định tình tiết bên trong. Sau đó, hầu như hắn không liên lạc trao đổi gì với Trâu Tinh Tinh, thứ nhất là hắn cố tránh Trâu Tinh Tinh, không muốn bị xao động về tình cảm, thứ hai là hắn cũng không muốn đánh rần động cỏ với hung thủ, sợ sau đó Trâu Tinh Tinh sẽ đề phòng, dù sao thì chuyện cũng đã qua lâu như vậy, nếu đối phương cảnh giác thì càng khó thu thập chứng cứ hơn.

Thẩm Bác Diễn gần từng chữ một: “Mẹ không thuê Tôn Phương hạ độc Lục Quân Cần?”

Trâu Tinh Tinh vô cùng ngạc nhiên: “Hạ độc? Hạ độc gì?”

“Chẳng lẽ không phải Tôn Phương giúp mẹ làm việc, mẹ đưa cậu ta ra màn ảnh rộng sao?”

Trâu Tinh Tinh lắc đầu liên tục: “Mẹ chỉ cho nó một khoản tiền lúc đầu. Nó làm cho mẹ chút chuyện này mà mẹ đã cho nó đi đóng phim? Mẹ cũng đâu.. là Tôn Diễm Ny nâng đỡ nó, nó được Tôn Diễm Ny bao dưỡng, nhờ Tôn Diễm Ny mắc nối mẹ với nó.”

Thẩm Bác Diễn chỉ cảm thấy cả người mình rét run: “Người giết Tôn Phương diệt khẩu không phải mẹ sao?”

“Sao cơ?” Trâu Tinh Tinh gần như nhảy dựng lên, “Không phải Tôn Phương chết vì tai nạn xe cộ sao? Giết người? Sao phải giết nó?”

Thẩm Bác Diễn nhìn chằm chằm Trâu Tinh Tinh, cố gắng nhìn ra sơ hở trên mặt bà. Trâu Tinh Tinh lật đật hết phỏng đoán của hắn, nhưng chưa chắc bà đã nói thật, có lẽ bà đã nghĩ xong lý do gạt hắn.

“Con.. con nói là Lục Quân Cần phát bệnh bởi vì bị hạ độc? Tôn Phương? Cho nên cái chết của Tôn Phương không phải là ngoài ý muốn? Nó bị người ta giết để diệt khẩu?” Trâu Tinh Tinh sắp xếp lại lời Thẩm Bác Diễn vừa nói, không thể tin nói: “Hơn nữa, con còn cho rằng, là mẹ làm?”

Thẩm Bác Diễn không nói gì, ngậm thừa nhận.

“Sao có thể?!” Giọng Trâu Tinh Tinh lạc cả đi, “Con điên rồi sao, hay con nghĩ là mẹ điên rồi? Mẹ chỉ muốn con mau chóng có con, hà tất phải giết người? Mẹ.. cũng đâu phải mẹ không biết con là đồng tính, mẹ biết trong giới này có rất nhiều người không bình thường, con thích đàn ông mẹ chấp nhận, mẹ nói rồi, con tìm bầu một người để muốn thôi cũng được, đúng, mẹ quan tâm đến tiền, Thẩm Thanh Dư đã có hai đứa con rồi, mẹ rất sốt ruột... mẹ không thích việc con cứ khăng khăng một lòng với Lục Quân Cần, nhưng việc gì mẹ phải giết nó?”

Trâu Tinh Tinh kích động đến mức nói năng lộn xộn, không ngừng nhắc lại mình không thể làm ra loại chuyện này.

Thẩm Bác Diễn rơi vào mờ mịt và mâu thuẫn. Sự kích động và sợ hãi của Trâu Tinh Tinh không giống như đang giả vờ, chẳng lẽ ngay từ đầu hắn đã nghĩ sai hướng rồi sao?

“Không phải cái chết của hai người họ đều là ngoài ý muốn sao? Sao giờ lại thành mưu sát rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trâu Tinh Tinh không ngừng đặt câu hỏi.

“Mẹ đừng nói nữa, để con suy nghĩ một chút!” Thẩm Bác Diễn lớn tiếng cắt ngang lời bà.

Trâu Tinh Tinh ngạc nhiên, im bật lại.

Bàn tay cầm tách trà của Thẩm Bác Diễn run nhè nhẹ. Tôn Phương có ẩn tình, về điểm này hẳn không thể nghĩ sai, cái chết của Tôn Phương là ngoài ý muốn hay là bị người khác diệt khẩu, hẳn không dám chắc

chấn, nhưng chuyện xảy ra đúng thời điểm ấy, khả năng rất cao là bị diệt khẩu. Nói gì thì nói, cái chết của Lục Quân Càn không phải chuyện ngoài ý muốn!

Nếu Trâu Tinh Tinh không nói dối, vậy là hẳn nghe Trâu Tinh Tinh và Tôn Diễm Ny nói chuyện, sau đó tính sai mà đổ hết mọi chuyện lên người Trâu Tinh Tinh.

Người đứng phía sau Tôn Phương rất cẩn thận, lúc liên lạc không dùng số thật của mình, còn cho Tôn Phương một sim rác. Có thể thấy đây là một người tâm tư kín đáo. Chỉ là ngay từ đầu Thẩm Bác Diễn đã nghi ngờ mẹ mình, cho nên toàn bộ suy nghĩ đều đi chệch hướng, hẳn cho rằng mẹ không muốn hắn phát hiện nên mới cố giấu kín. Nhưng nếu Trâu Tinh Tinh suy nghĩ sâu như vậy, bà đã không gặp gỡ Tôn Diễm Ny ở bên ngoài, lại càng không mời Tôn Diễm Ny đến nhà làm khách, còn để đứng hôm hắn về nhà tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của họ.

Thẩm Bác Diễn ngồi thẳng người dậy: “Sao mẹ lại quen Tôn Diễm Ny?”

“Sao?” Trâu Tinh Tinh mờ mịt nói, “Tôn tổng? Mẹ biết bà ấy đã mấy năm, quen như nào.. Hình như là trong một buổi tiệc rượu, mẹ muốn mua bất động sản, có người giới thiệu bà ấy cho mẹ, sau này mẹ với bà ấy thành bạn bè thân thiết.. Sao, bà ấy làm sao?”

Thẩm Bác Diễn không tỏ rõ ý gì.

Dù mẹ không có vấn đề, nhưng khẳng định Tôn Diễm Ny có vấn đề! Hung thủ đứng sau là Tôn Diễm Ny sao? Nhưng bà không có liên quan gì tới Lục Quân Càn, sao lại muốn làm như vậy? Nếu là người khác, vậy sẽ là ai chứ? Bởi hắn nghi ngờ Trâu Tinh Tinh, nên bà đang cố ý nói dối, hay là thật sự hắn đã nghi nhầm hướng?

Thẩm Bác Diễn phiền não lấy tay lau mặt, hạ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ nói thật chứ?”

Trâu Tinh Tinh nhìn hắn bằng vẻ mặt hết sức khó hiểu, một lát sau dựng ba ngón tay lên trời mà phát thệ: “Nếu mẹ thuê người giết người, nửa đời còn lại sẽ bị chúng bạn xa lánh, nghèo khổ túng thiếu, bị vào tù, trở thành trò cười cho cả thiên hạ!”

Thẩm Bác Diễn biết mẹ mình quan tâm nhất là tiền bạc và thể diện, lời thề này rất độc, thậm chí còn độc hơn việc bà lấy tính mạng ra để thề.

“Xin lỗi..” Thẩm Bác Diễn trầm giọng nói, “Có lẽ con đã lầm, chuyện này mẹ đừng nói gì với Tôn Diễm Ny, con còn muốn điều tra tiếp.”

Trâu Tinh Tinh không thể ngờ sự tình sẽ thành ra như vậy, bà còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng rõ ràng Thẩm Bác Diễn không muốn nói nhiều. Hôm nay Trâu Tinh Tinh tới đây là để nói chuyện với con trai, cũng không phải vì chuyện của Lục Quân Càn, bà nhắc tới Lục Quân Càn chẳng qua chỉ muốn làm dịu quan hệ với con trai mà thôi. Thế nên bà dời trọng tâm câu chuyện, nói ra mục đích của mình: “Chuyện đi sản, con định làm thế nào?”

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Di sản có vấn đề gì?”

Trâu Tinh Tinh nói: “Rõ ràng chúng ta có thể có nhiều hơn, con không định tranh giành sao? Con muốn chấp tay tặng hết cho Thẩm Thanh Dư?”

Thẩm Bác Diễn biết ngay sẽ thế này. Hắn thở dài: “Mẹ, mẹ đang lo thiếu tiền, hay là không cam tâm anh được nhiều hơn con?”

Trâu Tinh Tinh bị nói trúng tim đen, trên mặt có vẻ khó xử. Theo di chúc của ông Thẩm, tuy rằng hơn nửa tài sản của ông để lại cho Thẩm Thanh Dư, nhưng cũng không bạc đãi vợ và con trai, số sản nghiệp chia cho họ, chỉ cần kinh doanh thỏa đáng, cũng đủ để họ hưởng thụ vinh hoa cả đời. Nhưng Trâu Tinh Tinh không cam lòng, dựa vào đâu mà Thẩm Thanh Dư được nhiều hơn Thẩm Bác Diễn?

Thẩm Bác Diễn thấy mẹ thẹn trong lòng, xuống nước mà dịu dàng khuyên nhủ: “Lùi một bước tiến trăm bước, con có muốn tranh thì tranh thế nào đây? Di chúc của ba đã được công chứng rồi..”

Trâu Tinh Tinh cắt ngang: “Nhất định là Thẩm Thanh Dư dùng mưu kế! Hôm nay con cũng nghe nó nói gì rồi đấy, nó cũng tử tế quá gì đâu, chỉ có mỗi con là nghĩ nó thành thật!”

Thẩm Bác Diễn bật cười: “... Được rồi, coi như là vậy đi, nhưng vậy thì làm sao?”

Trâu Tĩnh Tĩnh cười nhạt: “Tuy rằng mẹ không có thiên phú làm ăn, nhưng cũng có chút thủ đoạn. Thẩm Thanh Dư bất nhân, mẹ cũng không cần phải giữ nghĩa, mẹ đang nắm trong tay nhược điểm của nó, có thể bắt nó ngoan ngoãn nhả ra phần thuộc về chúng ta.”

Thẩm Bác Diễn nhíu mày: “Nhược điểm? Nhược điểm gì?”

Khóe miệng Trâu Tĩnh Tĩnh câu lên, ánh mắt hung ác, môi đỏ khê nhếch, từ từ nói: “Làm ăn, dù thế nào đi nữa cũng không thể sạch sẽ hoàn toàn được, không phải sao?”

Thẩm Bác Diễn trở mắt trong chớp lát, không thể tin nói: “Mẹ, mẹ điên rồi sao?” Tập đoàn Thẩm thị làm ăn lớn như vậy, không tránh khỏi một vài hành vi trốn thuế lậu thủy, trong giới thương nghiệp có mấy ai là sạch sẽ hoàn toàn, chỉ là dân không đưa ra quan không truy xét, hoặc là thương nghiệp và quan cấu kết với nhau, đôi bên cùng có lợi, Thẩm Bác Diễn cũng biết không ít, chỉ là đều là người một nhà, ai lại đi thu thập chứng cứ lỗi lầm của người mình. Hắn không ngờ Trâu Tĩnh Tĩnh lại muốn làm như vậy? Bà định uy hiếp Thẩm Thanh Dư sao?

Thẩm Bác Diễn đột ngột đứng lên: “Mẹ tỉnh táo lại đi, chuyện đó là không thể, mẹ có uy hiếp anh ấy đi chẳng nữa, con cũng không giúp mẹ đâu!”

“Con!!” Trâu Tĩnh Tĩnh nổi đóa. Bà đã thu thập chứng cứ nội bộ tập đoàn Thẩm thị, chủ yếu là để bôi xấu Thẩm Thanh Dư, sợ một ngày xảy ra chuyện gì nên sớm chuẩn bị từ trước. Đương nhiên nếu không bị ép, bà cũng không làm như vậy, đây là một chuyện gây tổn hại cho đôi bên. Bà có thu thập chứng cứ gây bất lợi cho Thẩm Thanh Dư thì cũng sẽ không thật sự tố cáo, chỉ muốn uy hiếp Thẩm Thanh Dư mà thôi. Nhưng bà không có năng lực kinh doanh, nếu Thẩm Bác Diễn không giúp, bà có tranh đến đâu cũng vô dụng.

Hai mẹ con lại cãi vã vài câu, lại nói đến khó chịu, Thẩm Bác Diễn nghĩ rằng mẹ mình điên rồi, Trâu Tĩnh Tĩnh thì cho rằng con trai quá lương thiện, hai người không có tiếng nói chung, cuối cùng Thẩm Bác Diễn không thể làm gì hơn là cương quyết mời Trâu Tĩnh Tĩnh về, Trâu Tĩnh Tĩnh để hắn suy nghĩ thêm chút nữa.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Bác Diễn bận đến nỗi không rảnh để phân tâm suy nghĩ chuyện của Tôn Phương và Tôn Diễm Ny.

Tập đoàn Thẩm thị đã sớm bị Thẩm Thanh Dư kiểm soát trong tay, sau khi cha qua đời anh ta lập tức lên nắm giữ. Bởi vì thành viên hội đồng quản trị qua đời mà cổ phiếu rớt xuống một chút, nhưng mấy ngày sau lại tăng trở lại.

Thẩm Bác Diễn bận rộn chuyện của công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình Bác Quân, căn bản không ra tay xen vào chuyện của công ty con, cũng may mà đây vốn là một công ty hoàn thiện, mỗi mắt xích đều có người vận hành, hơn nữa trước khi ông Thẩm qua đời công ty cũng đã nghiên cứu sản phẩm mới, chỉ cần công ty vận hành bình thường thì sẽ không có vấn đề gì.

Đến khi hắn vất vả giải quyết những mắt xích xong xuôi, “Hôn quân” ở Hoàn Hảo đã đóng máy, Lục Lăng Hằng bắt đầu toàn tâm toàn ý quay “Bảo nhi”.

94. Chương 94: Khó Khăn

– Khó khăn.

Đến khi Thẩm Bác Diễn xử lý xong công việc trong tay mà có thời gian quay về Hoàn Hảo, “Bảo nhi” đã quay được một nửa.

“Bảo nhi” được tăng vốn đầu tư, vốn dự toán chỉ bốn ngàn vạn, cuối cùng lại vượt hơn một nửa, mới quay chụp thôi đã tốn hơn sáu ngàn vạn, còn chưa tính kinh phí sau này chế tác hậu kỳ. Hơn nửa giờ công ty

đầu tư điện ảnh và truyền hình Bác Quân còn chưa có phim, cũng không có nguồn thu nào, đầu tư hai bộ phim gần như vắt khô Thẩm Bác Diễn.

Lục Lăng Hằng quay phim xong quay trở về khách sạn, Thẩm Bác Diễn và Chu Việt Việt đều đang ở trong phòng anh, phát sầu với đồng sổ sách trước mặt.

Chu Việt Việt thấy anh trở về, vội bắt chuyện: “Tiểu Lục tới đây mau, có chuyện này cần bàn bạc với cậu.”

“Sao ạ?” Lục Lăng Hằng tiến lên trước.

“Về chuyện phòng nghỉ.” Chu Việt Việt nói, “Đổi phòng ở cho cậu, điều kiện không tốt như bây giờ, có ổn không?”

Lục Lăng Hằng có hơi giật mình nhìn Thẩm Bác Diễn. Anh lập tức hiểu đây là chuyện gì, đồng ý nói: “Không thành vấn đề, cháu vốn không cần phòng lớn như vậy.”

Đoàn phim không có tiền. Lục Lăng Hằng được xếp ở phòng tổng thống, trên thực tế, với địa vị của anh bây giờ, ở các đoàn phim khác đều không được ở căn phòng tốt thế này, một tháng ở khách sạn của anh đã tốn hai mươi vạn, đây đều là Thẩm Bác Diễn thương anh, muốn anh được đãi ngộ tốt nhất, sắp xếp cho anh dựa theo tiêu chuẩn thiên vương. Thật ra Lục Lăng Hằng không quá quan trọng vấn đề này, mỗi ngày thời gian anh ở khách sạn vốn không nhiều, chỉ có cái giường cho anh ngủ là được rồi.

Chu Việt Việt ghi vài nét bút, đứng lên nói: “Để tôi đi tìm nhà tài trợ và nói chuyện với đạo diễn, xem có thể tăng quảng cáo vào không.”

Chu Việt Việt đi rồi, Lục Lăng Hằng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Bác Diễn, hỏi: “Sắp hết tiền rồi?”

Không ít đoàn phim đều như vậy, thoát đầu tiêu tiền như nước, về sau lại không có tiền. Thẩm Bác Diễn không muốn ngắt nghèo khoản chế tác phim, cho nên chỉ có thể tiết kiệm tiền ở những khoản khác.

Thẩm Bác Diễn kéo tay anh đặt lên ngực mình xoa xoa, nói giọng: “Anh sắp chết nghèo rồi, sau này em phải nuôi anh thôi.”

“Được.” Lục Lăng Hằng đáp ứng một tiếng: “Cơm với cháo, cơm trộn xì dầu với cơm trộn dưa chua, một ngày ba bữa thay đổi liên tục, thấy thích chưa?”

Thẩm Bác Diễn nắm tay anh đưa lên miệng khẽ cắn một cái, giọng đen tối: “Anh chỉ ăn em thôi.”

Lục Lăng Hằng thấy cả người như tê dại, một luồng điện từ đầu ngón tay chạy tới ngực.

Thẩm Bác Diễn vuốt ve lòng bàn tay Lục Lăng Hằng, “Tay gì mà chẳng có mấy thịt, quay hai phim làm em gầy đi nhiều.”

Lục Lăng Hằng sờ sờ eo mình. Ba tháng này anh sụt năm cân, quả đúng là lao lực.

Thẩm Bác Diễn thương xót: “Quay xong phim bồi bổ cho em thật tốt.”

Lục Lăng Hằng nhìn hẩn: “Giờ dồn hết tiền vào quay phim, quay xong rồi tiền tuyên truyền sao bây giờ?”

Thẩm Bác Diễn cười nói: “Em không phải lo. Công ty nào bận nghiên cứu sản phẩm mới, cũng đều dồn hết tiền vào đó, sau này sản phẩm ra mắt thị trường, sẽ thu hồi được vốn.”

Những lúc rảnh rỗi Thẩm Bác Diễn tự mình tới đoàn phim quan sát, Kê Tân cũng bớt ra yêu sách, phần sau của “Bảo nhi” quay thuận lợi hơn phần trước nhiều, cuối cùng cũng hoàn thành. Đoàn phim không mở tiệc đóng máy, bởi kế hoạch quay kéo dài hơn dự kiến rất nhiều, có vài diễn viên bận công việc, giám chế cố gắng hoàn thành công việc cho họ sớm, cho nên một số người đã về trước khi đóng máy.

Ngày đóng máy, Kê Tân chủ động mời cơm.

Rất nhiều người đã đi, Kê Tân cũng không mời nhiều người, buổi tối chỉ có Kê Tân, quay phim Tiểu Lý, Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng cùng nhau ăn. Cuối cùng cũng quay xong bộ phim này, mọi người đều rất vui vẻ, thời gian tiếp theo có thể nghỉ ngơi, cho nên mọi người đều uống nhiều rượu, chỉ có mình Kê Tân là có vẻ nặng nề tâm sự, không có cảm giác thoải mái khi đã kết thúc dự án lớn.

“Tôi mời cậu.” Kê Tân chủ động mời rượu Lục Lăng Hằng, còn không đợi Lục Lăng Hằng giơ chén đã tự đưa lên miệng uống cạn.

“Cảm ơn đạo diễn, có cơ hội sau này lại hợp tác.” Lục Lăng Hằng mời lại, nói mấy câu khách khí. Nhưng cũng chỉ là khách khí mà thôi, tính tình Kê Tân như vậy, anh không muốn hợp tác thêm lần nữa, mà Thẩm Bác Diễn cũng không có ý định tiếp tục đầu tư cho Kê Tân. Trừ khi bộ phim này thật sự có thể đạt giải, khi đó sẽ bàn sau.

Rượu quá ba tuần, ngoài Lục Lăng Hằng bị Thẩm Bác Diễn không cho uống nhiều ra, tất cả những người khác đều chuẩn choáng men say, càng nói càng nhiều, những điều bình thường quay phim không tiện nói cũng nói hết ra.

Quay phim Tiểu Lý mắng tính tình đạo diễn Kê Tân quá đáng, mấy tháng quay phim quay mọi người như chong chóng. Kê Tân vỗ vỗ vai Lục Lăng Hằng, cảm thán nói: “Thật ra, tôi thật sự rất thích cậu.”

Thẩm Bác Diễn lập tức kéo cánh tay Lục Lăng Hằng, trợn trừng mắt với Kê Tân, tuyên thệ chủ quyền của mình.

Kê Tân cười cười: “Cậu là một diễn viên tốt, không giống như người mới, rất có kinh nghiệm, rất bắt máy quay, hơn nữa quay phim cũng diễn rất cảm xúc.”

Lục Lăng Hằng ngại ngùng. Bộ phim “Bảo nhi” này với anh mà nói rất có tính thử thách, trước kia hình tượng trên màn ảnh của anh bị cố định, ít có tính khiêu chiến, cho nên mãi không thành công. Sau khi sống lại, tuy địa vị của anh không được như ngày xưa, nhưng con đường và định hướng phong cách có sự thay đổi. Lúc quay “Bảo nhi” anh mất rất nhiều thời gian mới có thể nhập vai, nhưng cũng cảm thấy trạng thái của mình càng ngày càng tốt. Kê Tân cũng chỉ điểm cho anh nhiều, tuy quá trình quay không thuận lợi, nhưng anh đã học được rất nhiều. Thật ra nếu có cơ hội anh cũng mong có thể quay lại những cảnh cảm xúc không tốt một lần nữa, nhưng tiến độ đã bị trễ nãi rất lâu rồi, tài chính cũng không đủ, không có cơ hội quay lại.

“Nếu được tôi muốn quay cùng cậu ra bộ phim tốt nhất.” Ánh mắt Kê Tân u ám, lại rót một chén rượu.

Lục Lăng Hằng hỏi: “ “Bảo nhi” còn chưa tốt sao?”

Kê Tân muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Tốt lắm, mọi người đều tốt, đều rất nghiêm túc, cũng làm rung động tôi. Thật ra tôi muốn quay một bộ phim tốt hơn, nhưng chắc sau này không có cơ hội nữa.”

Nghe xong nửa vế đầu, Lục Lăng Hằng cảm thấy không hợp lý, làm rung động Kê Tân là sao, lẽ nào ông ta không nghiêm túc? Nhưng sau khi nghe nửa vế sau, anh không khỏi hỏi: “Sao lại không có cơ hội?” Tuy anh không muốn hợp tác một lần nữa với Kê Tân, nhưng nghe Kê Tân nói lời này, giống như có ẩn tình khác.

Kê Tân nói: “Tôi phải di dân xuất ngoại, trong thời gian ngắn sẽ không quay về nước.”

Lời này khiến những người đang ngồi đây đều ngạc nhiên. Trước đó họ chưa từng nghe tới chuyện này.

Thẩm Bác Diễn hỏi: “Giờ thị trường nội địa tốt như vậy, ông không ở quốc nội phát triển sự nghiệp sao? Hay là muốn tấn công thị trường nước ngoài mấy năm?”

Kê Tân rót một chén rượu, biểu tình khó thể nói hết: “Mấy đạo diễn nghệ thuật giống như tôi đều là quỹ nghèo, vốn không kiếm được tiền gì, tôi muốn quay phim cũng không có mấy công ty muốn đầu tư, chỉ kiếm được tiền lo thân mình.. Đạo diễn bộ này kiếm được ít tiền lời, sau này tôi muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, sắp xếp ổn thỏa chuyện vợ con xong, sau đó chuyên tâm quay dự án mới.”

Lời này Kê Tân nói thật ra đám Lục Lăng Hằng đều không hiểu rõ, giống như uống nhiều rồi nên ới nước đắng vậy. Mọi người an ủi ông mấy câu, uống xong đều quay trở về.

Ngày hôm sau, Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng bay về. Tạm thời Lục Lăng Hằng không nhận dự án công tác mới, liên tục quay ba bộ phim như muốn vắt kiệt anh, anh định nghỉ ngơi hai tháng điều chỉnh trạng thái, sau đó mới tiếp tục công tác. Vốn là Thẩm Bác Diễn nói quay xong “Bảo nhi” rồi đi nghỉ cùng anh, nhưng không ngờ ông Thẩm xảy ra chuyện, Lục Lăng Hằng có thời gian, nhưng Thẩm Bác Diễn lại bận rộn liên tục, chuyện nghỉ ngơi cứ như vậy mà gác lại.

Sau khi phim đóng máy thì bắt đầu khâu cắt nối biên tập của giám chế, Thẩm Bác Diễn làm đầu tư không tiện xem, phái Chu Việt Việt thay hân kiểm tra tình huống. Mà Thẩm Bác Diễn thì quay về công ty xử lý chuyện tồn đọng.

Buổi trưa Thẩm Bác Diễn mới tới công ty, vừa vào phòng làm việc ngồi xuống, phó tổng Lưu đã đi tới gõ cửa.

“Thẩm tổng, hiện anh có rảnh nói chuyện không?”

“Chuyện gì?”

Phó tổng Lưu quản lý tài vụ của công ty, anh ta đi vào phòng làm việc, đóng cửa lại, đưa cho Thẩm Bác Diễn một tập tư liệu: “Thẩm tổng, là thế này, tập đoàn bên kia vẫn chưa chuyển thêm tiền vốn, anh xem chuyện này..”

Thẩm Bác Diễn nhíu mày: “Tiền vẫn chưa tới?”

Tập đoàn Thẩm thị sản xuất hàng tiêu dùng, sau khi chia ra Thẩm Bác Diễn được giữ một công ty con, nhưng cũng không phải họ tách ra hoàn toàn khỏi công ty mẹ. Người làm ăn thường không có nhiều tiền mặt, mỗi khi phát triển thành công sản phẩm mới, tuy ngoài tiền vốn có vẻ tốt, nhưng lại phải chi cho các khoản khác, cần tập đoàn cấp thêm tiền vốn để duy trì vận hành. Tuần trước phó tổng Lưu nói với Thẩm Bác Diễn công ty mẹ còn chưa cấp tiền, nhưng chuyện kéo dài ngày cấp tiền vốn là chuyện thường gặp, lúc đó Thẩm Bác Diễn bận chuyện phim điện ảnh, gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Dư, Thẩm Thanh Dư đảm bảo nội trong tuần này tiền sẽ tới, cho nên hân giao cho phó tổng Lưu xử lý. Nhưng đến giờ, đã hai tuần rồi mà tiền vốn còn chưa tới.

Phó tổng Lưu nói: “Tình hình tài vụ công đi đã tương đối eo hẹp..”

Công ty con của Thẩm Bác Diễn nghiên cứu thành công sản phẩm mới, tài sản biểu hiện ra ngoài rất sung túc, hơn nữa tư sản của công ty rất khả quan, nhưng đây không phải là tiền mặt. Muốn vận hành một công ty lớn như vậy, phải tiếp tục nghiên cứu và sản xuất theo dây chuyền, đầu vào vô cùng khả quan, nhưng hàng công ty của họ tiêu thụ nhanh, nếu hạch toán một tháng không đủ, công ty này coi như xong.

Bạn đang

Thẩm Bác Diễn giở biểu bảng báo cáo tài vụ, tìm đập thành thịch. Hân lập tức cầm điện thoại lên gọi điện cho Thẩm Thanh Dư. Nhưng đến khi chuông kết thúc, Thẩm Thanh Dư vẫn chưa nghe điện. Hân lại gọi một lần nữa, kết quả vẫn như cũ.

Phó tổng Lưu quan sát sắc mặt Thẩm Bác Diễn, thận trọng nói: “Thẩm tổng, ngài nói với anh trai ngài đi, nhất định phải bổ sung vốn đúng lúc..”

Thẩm Bác Diễn cầm cây bút máy trên bàn, lấy móng tay gảy nắp bút, trong lòng như có vụn con kiến đang cắn. Qua một lúc lâu hân mới nói: “Tôi biết rồi, để tôi liên lạc với tập đoàn bên kia, cậu đi làm việc trước đi.”

Phó tổng Lưu rời đi.

Thẩm Bác Diễn ngồi trong phòng làm việc, nhìn chằm chằm báo cáo một lúc lâu, cứ năm mười phút lại gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Dư một lần, Thẩm Thanh Dư vẫn chưa bắt máy. Hân gọi điện thoại cho thư ký Thẩm Thanh Dư, mấy đối phương bận. Gọi cho tài vụ của công ty mẹ, nói là đi họp, giờ không có ở đây.

Thẩm Bác Diễn càng ngày càng nóng ruột. Mẹ hân nói xấu Thẩm Thanh Dư, từ trước tới giờ hân vẫn không tin, có lẽ, không phải là không tin..

Hơn hai mươi năm qua, Thẩm Thanh Dư vẫn luôn đối tốt với hân, tuy là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng Thẩm Thanh Dư còn đối xử với hân tốt hơn mẹ rất nhiều. Từ nhỏ hân đã chẳng phải lo cơm áo, cũng không so đo tính toán chuyện tiền bạc, không phải hân không biết Thẩm Thanh Dư quan tâm tới tài sản công ty, nhưng hân cam tâm tình nguyện nhường, bởi từ nhỏ thứ hân cần không phải là tiền, mà là sự quan tâm, sự thấu hiểu, một người bầu bạn, những thứ này Thẩm Thanh Dư đều cho hân. Cũng không phải hân không tin Thẩm Thanh Dư muốn tranh đoạt tài sản, chỉ là hân không tin Thẩm Thanh Dư – anh trai hân – sẽ hại hân mà thôi.

Nhưng một năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, dần dần làm dao động sự tín nhiệm hơn hai mươi năm qua của hắn. Đây là một chuyện khó tiếp thu tới nhường nào, cho nên hắn vẫn cố gắng trốn tránh.

Cứ vài phút Thẩm Bác Diễn lại gọi điện một lần, ngồi đại ra, sau đó hắn lại gọi một lần nữa. Nhưng lần này, hắn không gọi cho người dưới quyền Thẩm Thanh Dư, mà là gọi cho Lục Lăng Hằng.

“Alo?” Giọng Lục Lăng Hằng ngái ngủ từ đầu bên kia truyền tới.

Lúc này đã xế chiều, Lục Lăng Hằng vẫn còn đang ngủ. Mấy tháng này anh bận rộn làm việc, nếu không có ai gọi anh, anh có thể ngủ một lúc hai ngày hai đêm.

Khóe môi Thẩm Bác Diễn giật giật: “Anh...” Một lát sau, hắn nói, “Anh nhớ em.”

“Ừ...” Lục Lăng Hằng đang ngủ ngon bị đánh thức, giọng đầy bất đắc dĩ: “Em cũng nhớ anh.”

Anh mệt muốn ngủ tiếp, nhưng sợ nói qua loa như vậy Thẩm Bác Diễn mất hứng, nên bắt chước giọng điệu của Thẩm Bác Diễn mà bồi thêm một câu: “Moahhh!”

Thẩm Bác Diễn: “.....”

Một lát sau, Thẩm Bác Diễn trả lời: “Moah. Không có gì đâu, chỉ là nhớ em thôi, em ngủ tiếp đi.”

Sau khi cúp điện thoại của Lục Lăng Hằng, cảm giác sốt ruột trong lòng Thẩm Bác Diễn dần dần nguôi. Giờ không phải lúc để sốt ruột, xảy ra chuyện này, hắn nên nghĩ cách giải quyết.

Tựa hồ như sợ Thẩm Bác Diễn thiếu chuyện để làm, điện thoại của hắn lại đổ chuông, không phải tổng công ty gọi tới mà là Chu Việt Việt.

“Thẩm tổng.” Chu Việt Việt vội nói: “Đoạn phim thô có vấn đề!” Cắt nối biên tập phim phải tốn mấy ngày, nhưng người có kinh nghiệm, ngay ngày đầu tiên đã có thể nhận ra vấn đề.

Bàn tay xoay bút của Thẩm Bác Diễn ngừng lại: “Có vấn đề gì?”

“Nội dung phim không nối tiếp nhau.” Chu Việt Việt đầy bức bối, cố nén giận mà nói rõ ràng, “Lúc quay phim Kê Tân luôn quay khác lịch trình, còn sửa kịch bản, có vài cảnh ông ta không quay, tình tiết cũng thay đổi, nội dung không khớp với kịch bản.”

Thẩm Bác Diễn bỏ bút xuống. Hắn muốn hỏi có thể cắt nối biên tập để giấu đi vấn đề không, nhưng hiển nhiên, nếu có thể Chu Việt Việt đã không gọi cho hắn.

Trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, lời Thẩm Thanh Dư nói, hành động khó giải thích của Kê Tân, báo cáo tài vụ và lo lắng của phó tổng Lưu, những chuyện này đổ dồn lên đầu Thẩm Bác Diễn. Hắn đã không còn nóng ruột, bây giờ đây rất bình tĩnh, bình tĩnh đến chính bản thân hắn cũng giật mình.

“Kê Tân nói thế nào?”

“Ông ta còn có thể nói thế nào nữa? Chu Việt Việt nghiêng răng nghiêng lợi, “Ông ta bảo lúc quay phim khó tránh khỏi hồ đồ! Còn gì để nói nữa?!”

“Ông ta có cách giải quyết không?”

“Ông ta bảo quay bổ sung! Nhưng các diễn viên đều có lịch bận, còn vấn đề tiền bạc, quay thế nào bây giờ?”

“Ngoài quay bổ sung ra không còn cách nào nữa sao?”

Chu Việt Việt không lên tiếng. Còn cách nào nữa? Trước lúc chiếu phim thôi miên khán giả cho khán giả ngồi luôn cùng nhân vật chính sao?

Thẩm Bác Diễn dùng sức hít sâu một hơi, sau đó từ từ thở ra: “Nghĩ cách quay bổ sung đi, chuyện tiền bạc tính sau, giờ lập tức tìm ra những đoạn phim còn thiếu, sau đó liên hệ với diễn viên, tìm biên kịch cùng nghĩ cách, xem có thể điều chỉnh kịch bản hay không.”

Chu Việt Việt không ngờ Thẩm Bác Diễn lại bình tĩnh như vậy, không khỏi hỏi: “Thẩm tổng không tức giận sao? Kê Tân, ông ta...”

“Cháu còn bận hơn!” Thẩm Bác Diễm nói, “Nhưng giờ không có thời gian để bận đọc, cháu còn có vấn đề lớn hơn phải giải quyết. Trước tiên cô làm theo phương án giải quyết của cháu đi, cháu giao phó toàn quyền cho cô!”

Chu Việt Việt chỉ có thể nghe theo.

Cúp điện thoại của Chu Việt Việt, Thẩm Bác Diễm cầm áo khoác lên, đứng dậy đi ra ngoài. Phòng làm việc của phó tổng Lưu ở ngay bên cạnh hắn, cửa phòng không đóng, trông thấy Thẩm Bác Diễm thì kinh ngạc nói: “Thẩm tổng đi ra ngoài sao?”

“Ừ.” Thẩm Bác Diễm dừng bước lại, bình tĩnh nói: “Tôi tới tổng công ty xem. Cậu lập tức liên hệ với ngân hàng đi, xem có thể cho vay bổ túc vốn không?”

Phó tổng Lưu vô cùng kinh ngạc: “Tổng công ty xảy ra vấn đề gì sao?”

“Có lẽ vậy.” Thẩm Bác Diễm nhắm mắt lại, rốt cuộc sự bình tĩnh trên khuôn mặt hắn cũng nứt ra, “Tôi mong là như vậy.. nhưng.. nói chung mau chóng liên hệ với ngân hàng đi, phòng chuyện không may.”

95. Chương 95: Anh Em Mâu Thuẫn

– Anh em mâu thuẫn.

Năm giờ chiều, Thẩm Thanh Dư đang ngồi trong phòng làm việc xem tài liệu, thư ký gọi điện tới.

“Thẩm tổng, em trai của ngài tới.”

Thẩm Thanh Dư lấy làm kinh hãi: “Em trai tôi? Thẩm Bác Diễm? Nó tới có ý gì, giờ nó đang ở đâu?”

“Vâng, anh ấy muốn gặp ngài, có cho anh ấy vào không ạ?”

Thẩm Thanh Dư nhìn đồng hồ đeo tay một chút, do dự mấy giây: “Không cần, nói là tôi ra ngay.”

Thẩm Thanh Dư cất văn kiện, cầm tập công văn đi ra, đi tới cửa, anh ngừng lại một hồi, sau đó mở cửa đi ra. Đi qua hành lang, Thẩm Bác Diễm đang đứng bên ngoài chờ anh.

“Sao em lại tới đây?” Thẩm Thanh Dư cười híp mắt vỗ vỗ vai hắn, “Mấy tuần rồi không gặp, trông em có vẻ gầy đi. Đạo này vất vả lắm sao?”

Thẩm Bác Diễm không trả lời câu hỏi của anh ta: “Cùng ăn cơm tối được không?”

Thẩm Thanh Dư khẽ run lên một chút, đoạn trả lời: “Ừ.”

Hai người vào bao sương trong nhà hàng, Thẩm Thanh Dư bắt đầu tìm đề tài nói chuyện: “Công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình của em, gần đây có dự án gì mới không?”

“Anh.” Thẩm Bác Diễm đi thẳng vào vấn đề, “Khoản tiền cho công ty con vận hành, đã hai tuần rồi, chừng nào thì mới tới?”

Thẩm Thanh Dư nhướn mày, giả ngu: “Sao, khoản tiền này vẫn chưa tới sao? Sao em không nói sớm, để mai anh hỏi phó tổng.”

Thẩm Bác Diễm hỏi: “Khoản tiền này có thể tới không?”

Thẩm Thanh Dư bật cười: “Em nói gì vậy.. em cũng biết gần đây tổng công ty mới mở rộng nghiệp vụ, có lẽ là bên tài vụ bận rộn quá nên quên mất...”

“Anh.” Thẩm Bác Diễm nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Em chỉ muốn anh trả lời thật chắc chắn, nhiều năm như vậy rồi, anh vẫn là người mà em tin tưởng nhất, mặc kệ người khác nói thế nào, chỉ cần anh nói một câu, em sẽ tin anh. Tối giờ em chưa từng tranh đoạt gì với anh, em chỉ mong chỉ ít anh đừng gạt em, số tiền này, liệu có hay không?”

Thẩm Thanh Dư giật mình. Môi anh run run vài lần, lý do thoái thác đã chuẩn bị từ lâu lại không thể nói ra miệng, bầu không khí trong bao sương trở nên ngưng trệ.

Lòng Thẩm Bác Diễn mỗi lúc một lạnh, mệt mỗi dựa vào lưng ghế. Mặc dù hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất tới gặp Thẩm Thanh Dư, nhưng trong lòng vẫn còn ôm một tia hy vọng, mong tất cả chỉ là hiểu lầm, mong người hắn tin tưởng đáng để hắn tin tưởng. Nhưng vài giây do dự của Thẩm Thanh Dư đã bóp nát tia hy vọng sau cùng của hắn.

Phần nộ tội cùng dâng lên trong nháy mắt, Thẩm Bác Diễn giật khăn trải bàn, hầu như toàn bộ đồ trên bàn rơi xuống đất, gân xanh trên thái dương nổi lên, nhưng hắn vẫn cố kìm nén cơn giận. Nếu như là ngày thường, nhất định hắn đã bạo phát, nhưng lúc này đây hắn vẫn nhịn xuống. Giờ không còn giống như ngày xưa, hắn không phải Thẩm nhị thiếu gia có thể tùy tiện làm bậy, trên người hắn gánh rất nhiều trọng trách, hơn trăm người trên dưới công ty, còn có Lục Lăng Hằng, tất cả đều là trách nhiệm của hắn, hắn tới là để lấy tiền, tới là để giải quyết vấn đề!

“Anh!” Thẩm Bác Diễn cố nén giận nặn ra nụ cười, “Nếu không xoay vòng đủ vốn trong tuần tới, công ty lập tức sụp đổ, mấy trăm công nhân họ còn phải nuôi gia đình sống qua ngày..”

“Em không tranh.” Thẩm Thanh Dư cắt ngang lời hắn, “Không có nghĩa là người khác sẽ không thay em tranh.”

Thẩm Bác Diễn sửng sốt. Lòng ngực hắn cuộn huyết sôi trào như muốn nổ tung, sau đó lại lạnh như đông cứng: “Anh có ý gì?”

“Em biết những ngày đầu của tập đoàn Thẩm thị như nào không?” Thẩm Thanh Dư đột ngột đổi đề tài, “Một gian xưởng nhỏ chưa tới mười người, ba giờ sáng mẹ anh rời giường đi tới kho nhập hàng. Công việc làm ăn của ba cần tiền, mẹ đổ bệnh nhưng cũng không dám đi khám, cả đêm ho khan, đến khi ngất xỉu được người ta đưa đi bệnh viện, đã tới giai đoạn cuối.”

Cửa bao sương được mở ra, nhân viên đặt rượu họ gọi lên bàn.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Thẩm Thanh Dư tự rót cho mình một ly rượu, uống một hơi hết nửa ly, sau đó lên tiếng lần nữa: “Lúc đó mẹ anh bị bệnh nặng, bác sĩ nói nếu chữa trị thật tốt, dùng thuốc đắt tiền nhất, có thể duy trì thêm hai năm, có lẽ hai năm sau y học tiến bộ, còn có thể sống lâu thêm vài năm nữa. Nhưng khi đó ba dồn hết tiền vào đầu tư sản phẩm mới, em cũng biết rồi đấy, lúc làm ăn trong tay không có tiền mặt, còn thiếu nợ ngân hàng. Khi đó nếu ngừng sản xuất, có thể lấy tiền ra chữa bệnh cho mẹ anh, nhưng mẹ anh tiếc rẻ, ba cũng tiếc rẻ, nói là công sức nhiều năm như vậy là để chờ tới ngày hôm nay.. Đúng vậy, vận khí ông ấy tốt, sản phẩm mới nổi lên, chỉ trong một năm mà quy mô công ty lớn gấp mười lần, tiền đồ vô hạn.”

Thẩm Bác Diễn chưa từng nghe Thẩm Thanh Dư nhắc tới mẹ mình, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên.

Thẩm Thanh Dư tiếp tục nói: “Em biết khi nào thì anh biết mẹ đã chết thật rồi không quay về được nữa không?”

“Khi nào?”

“Khi đó anh còn rất nhỏ, ba cho rằng anh không hiểu cái gì. Anh cũng không hiểu, không hiểu chết là gì, sau khi mẹ chết rồi anh vẫn nghĩ rằng không bao lâu sau mẹ sẽ quay về, mãi cho tới một ngày, ba dẫn một nữ minh tinh về —— Khi đó đã chuyển tới một căn nhà lớn hơn, ba dẫn nữ minh tinh trẻ đẹp hơn mẹ kia tới trước mặt anh, bà là người lạ, ba lại bắt anh gọi bà là mẹ —— Khi đó cũng vừa tròn hai năm, bác sĩ từng nói nếu mẹ anh dùng thuốc tốt nhất có thể sống thêm hai năm, nếu mẹ anh được chữa bệnh tốt, có lẽ lúc đó bà ấy vẫn còn sống!”

Thẩm Bác Diễn dùng sức nắm tay: “Cho nên anh hận mẹ em, hận luôn cả em? Cho nên suốt hai mươi mấy năm qua, anh đều giả vờ thân thiết với em?”

Thẩm Thanh Dư không nói gì.

Nghe một câu chuyện như thế, hần Thẩm Bác Diễn nên đồng cảm, tiếc hận, nhưng lúc này hần chỉ thấy buồn cười. Hiển nhiên Thẩm Bác Diễn biết tính tình của mẹ mình, nhưng cái chết của mẹ Thẩm Thanh Dư năm đó, hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với Trâu Tinh Tinh. Lúc ông Thẩm cưới Trâu Tinh Tinh, quy mô tập đoàn còn chưa lớn như bây giờ, Trâu Tinh Tinh nhìn trúng tiềm lực của ông, mà ông Thẩm cũng cần danh tiếng và mạng lưới giao thiệp của Trâu Tinh Tinh để hỗ trợ sự nghiệp ông tiến thêm một bước. Trâu Tinh Tinh không có thiên phú kinh doanh, nhưng tập đoàn Thẩm thị có thể lớn mạnh như ngày hôm nay, cũng có một phần công lao của bà. Chỉ vì chuyện này mà Thẩm Thanh Dư giả bộ làm anh em thân thiết với hần hơn hai mươi năm, phá hủy tất cả những gì của mẹ con hần?!

Thẩm Thanh Dư uống cạn rượu còn trong ly, bình tĩnh nói: “Chuyện em không biết còn có rất nhiều, nhưng em nghĩ gì, với anh mà nói không quan trọng, cho nên anh cũng không cần phải giải thích với em.”

Mẹ chết, Thẩm Thanh Dư hận nhất là cha của mình. Đến chết ông Thẩm cũng không biết, rõ ràng ông kiểm tra sức khỏe thường xuyên, nhưng lúc tra ra căn bệnh ung thư dạ dày đã bỏ qua giai đoạn tốt nhất để chữa trị, chính là bởi con trai lớn Thẩm Thanh Dư mua chuộc bác sĩ, lợi dụng căn bệnh loét dạ dày mà cố ý giấu diếm kéo dài, có thể nói, cái chết của ông Thẩm chính là vì Thẩm Thanh Dư mà ra, đây là kế hoạch trả thù của anh ta.

Từ nhỏ tới giờ, Trâu Tinh Tinh không ngừng tranh đoạt lợi ích về cho con trai mình, ngáng chân Thẩm Thanh Dư không ít lần, chuyện này Thẩm Bác Diễn không biết. Bởi vậy nên lúc còn nhỏ, Thẩm Thanh Dư cố nhẫn nhục chịu đựng, làm bộ khiêm nhường trước mặt em trai, cố gắng lôi kéo em trai, cuối cùng cũng đi tới ngày hôm nay. Khi còn bé cha từng dạy cho anh, có đôi khi ta chọn một con đường, có lẽ bởi vì một lý do nào đó rất quan trọng, nhưng càng đi, con đường phía trước lại trở thành lý do để ta bước tiếp. Khi đó ông Thẩm chọn không cứu mẹ Thẩm Thanh Dư, còn Thẩm Thanh Dư đi tới ngày hôm nay đã bỏ qua những gì, anh không dám nghĩ tới, bởi vì dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn phải đi tiếp.

Sắc mặt Thẩm Bác Diễn trắng bệch như tờ giấy. Tới bây giờ hần chưa từng nguyện ý suy nghĩ, cho nên chuyện xảy ra ngày hôm nay, hóa ra là bởi hần quá ngây thơ. Rất nhiều hỉ nộ ái ố của hần, không ai biết cả, hần chỉ nói cho mình Thẩm Thanh Dư, bởi vì Thẩm Thanh Dư là người anh trai mà hần tin tưởng nhất, mà Thẩm Thanh Dư luôn có thể cho hần lời khuyên, thậm chí lúc hần sợ hãi khi biết rõ xu hướng giới tính của mình khác người bình thường, cũng là Thẩm Thanh Dư cổ vũ hần tiến một bước, để cuối cùng hần và Lục Lăng Hằng có thể đến được với nhau.

Đột nhiên đồng tử mắt Thẩm Bác Diễn co rút mạnh: “Quân Càn... Lục Quân Càn.. người sai khiến Tôn Phương có phải là anh không?!” Thẩm Thanh Dư cổ vũ hần come out, là bởi nếu hần đồng tính sẽ giảm sự uy hiếp với Thẩm Thanh Dư, nhưng lúc hần theo đuổi Lục Quân Càn, vì hy vọng có thể làm được nhiều hơn cho Lục Quân Càn, một người vẫn không màng tới sự nghiệp như hần quyết định mở công ty, ông Thẩm rất ủng hộ chuyện mở rộng tập đoàn lấn sân sang lĩnh vực khác, từng nói sẽ dốc sức ủng hộ, nhưng dự án còn chưa lên xong thì Lục Quân Càn đã xảy ra chuyện!

Chân mày Thẩm Thanh Dư khẽ giật một cái: “Ồ? —— Không phải!” Bạn đang

Thẩm Bác Diễn như rớt xuống hầm băng, cả người run lên. Là Thẩm Thanh Dư.. là Thẩm Thanh Dư! Tuy rằng anh ta phủ nhận, nhưng không ngạc nhiên chút nào, anh ta đã sớm biết tất cả! Nhưng vẫn luôn gạt hần!

Cuối cùng Thẩm Bác Diễn không thể khống chế tâm tình mình nữa, như mãnh thú mà nhào về phía Thẩm Thanh Dư, nhéo cổ áo anh ta lên, gơ tay lên muốn đâm!

Nhưng đúng lúc này cửa phòng mở ra, nhân viên phục vụ bưng đồ ăn tới, thấy sự việc trong phòng, sợ đến hét ầm lên: “A!!”

Thẩm Thanh Dư giữ lấy nắm đấm đang dừng trên không trung của Thẩm Bác Diễn, cố gắng đẩy hần ra, quay mặt hét với nhân viên: “Đi ra!”

Nhân viên phục vụ vội vã lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Hai mắt Thẩm Bác Diễn đỏ au, cắn răng nghiến lợi nói: “Anh hận em thì dồn hết lên người em đi! Sao lại xuống tay với Lục Quân Càn!?”

Thẩm Thanh Dư đẩy em trai đang bất động ra, không thể làm gì hơn là bỏ kháng cự, tránh ánh mắt của hắn: “Anh không hiểu em đang nói cái gì.”

Khả năng kiểm soát tình hình của Thẩm Thanh Dư rất mạnh, nhưng hôm nay đã tính sai. Vốn là hôm nay anh tính dụ dỗ Thẩm Bác Diễn, đợi công ty con không thể hoạt động mà sụp đổ, nhưng cuối cùng lại không nhìn được mà xé rách lớp mặt nạ của mình. Nhưng cho dù đã giương cung bạt kiếm tới mức này, Thẩm Thanh Dư vẫn lý trí như trước, những điều không nên nói thì không nói, ai biết được liệu người em ngây thơ này có thông minh đột xuất mà giấu máy ghi âm trong người không?

Bốp!

Thẩm Bác Diễn nện một quyền vào sống mũi Thẩm Thanh Dư, Thẩm Thanh Dư từ trên ghế ngã sông soài xuống đất. Thẩm Bác Diễn đã bị giận đến mất hết lý trí, kéo cổ áo Thẩm Thanh Dư lên mà đấm tiếp, đấm đến khi mất Thẩm Thanh Dư nổ đom đóm, mũi sặc mùi máu tươi.

“Bảo vệ! Bảo vệ đâu!” Thẩm Thanh Dư gắng gượng đỡ lấy đòn công kích của Thẩm Bác Diễn, hoảng hốt gọi ra bên ngoài.

Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng kêu lập tức mở cửa xông vào, tách Thẩm Bác Diễn đã mất hết lý trí và Thẩm Thanh Dư đầy máu trên mặt ra.

Thẩm Bác Diễn nhìn dáng vẻ người anh mình vẫn luôn kính trọng chật vật mà hèn mọn đến đáng thương, ngọn núi trong lòng cũng sụp xuống. Hắn ra sức trừng mắt với Thẩm Thanh Dư, muốn nhớ kỹ bộ dạng anh ta bây giờ, giằng co một lúc sau đó mới đẩy nhân viên phục vụ đang lôi kéo hắn mà sai bước đi ra ngoài.

Nhân viên phục vụ muốn ngăn hắn lại nhưng không được, không biết làm sao hỏi Thẩm Thanh Dư bị thương: “Thẩm tiên sinh, có cần báo cảnh sát hay không?”

Thẩm Thanh Dư lau máu bên khóe miệng, chán nản khoát khoát tay: “Không cần báo cảnh sát, cứ để nó đi đi.”

96. Chương 96: Đối Mặt

– Đối mặt.

Lục Lăng Hằng ngủ một giấc tới khi trời tối mịt mới tỉnh dậy, nếu không phải bụng đói cồn cào thì anh vẫn có thể ngủ thẳng đến sáng mai. Lục Lăng Hằng ngáp dài ra khỏi phòng, phòng khách tối mịt, có lẽ Thẩm Bác Diễn còn chưa quay về, anh tiện tay bật đèn.

“A!!!” Trông thấy người ngồi trên ghế sofa, Lục Lăng Hằng giật bắn, sợ run lên một cái, vỡ ngực nói, “Anh, anh về khi nào mà không bật đèn! Làm em sợ hết hồn!”

Thẩm Bác Diễn ngồi đại ra trong bóng đêm, ánh đèn chột lóa lên khiến mắt hắn không thích ứng ngay được, đoạn gờ tay lên che mắt.

“Anh làm sao vậy?” Lục Lăng Hằng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thẩm Bác Diễn ôm lấy Lục Lăng Hằng, đè anh xuống ghế sofa, Lục Lăng Hằng lại thêm hoảng hốt, còn tưởng Thẩm Tiểu Cầu động dục, không ngờ Thẩm Bác Diễn chỉ ôm anh bất động.

Lục Lăng Hằng cảm thấy tâm tình hắn không tốt: “Anh làm sao vậy?”

Thẩm Bác Diễn vui mặt vào lòng anh, giọng khàn khàn: “Quân Càn..”

“Ừ? Em đây.”

“Anh có thể bị phá sản..”

“Hử????”

Trong lòng Thẩm Bác Diễn ngũ vị tạp trần, nhất thời không biết nên nói từ đâu. Công ty gặp khủng hoảng tài chính, biên tập ghép phim gặp vấn đề, còn có chuyện hung thủ, anh trai đột nhiên lật mặt.. Thẩm Bác Diễn chỉ cảm thấy như có một thanh sắt gỉ mài trong óc mình, làm hần vừa đau vừa hồ đồ.

Một lát sau, Thẩm Bác Diễn từ từ mở miệng, nói từ chuyện công ty gặp khủng hoảng tài chính, cho tới chuyện bữa ăn tối với Thẩm Thanh Dư, hần nói hết cho Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng nghe xong cả kinh, so với Thẩm Bác Diễn anh còn không thể tin được hơn: “Có phải.. liệu có hiểu lầm gì không?”

Thẩm Bác Diễn cười khổ: “Hiểu lầm.. nếu như là hiểu lầm thì tốt rồi.” So với bất cứ ai, hần càng mong tất cả chuyện hôm nay chỉ là hư ảo mà thôi, đột nhiên, cả thế giới của hần bị lật đổ..

Lục Lăng Hằng mất rất nhiều thời gian để chấp nhận sự thật này. Mà tâm tình Thẩm Bác Diễn thì ngày càng đi xuống.

Hóa ra, có nhiều dấu vết như vậy, người anh trai mà hần luôn kính yêu tôn trọng, thật ra đã quyết định đẩy hần vào chỗ chết từ lâu, đào cho hần nhiều cái hố như vậy, có lẽ là sợ hần có thể trở mình. Giờ công ty cần tiền để vượt qua khủng hoảng tài chính, tổng công ty lại không cấp vốn, rất khó vay một khoản tiền lớn như thế từ ngân hàng, mà quay bổ sung phim điện ảnh cũng cần tiền, tiền chế tác phim và tuyên phát như một cái hố lớn, mà muốn lấp đầy cái hố này, sợ rằng hần phải tới nông nổi đi vay nặng lãi. Nhưng đây cũng có thể chính là điều Thẩm Thanh Dư mong muốn, hần không dám tưởng tượng một khi hần thật sự đi vay nặng lãi, anh trai có chuẩn bị một cái hố mới để hần rơi xuống hay không.

Thẩm Bác Diễn vui mặt vào lòng bàn tay, giọng khàn khàn tự giễu: “Anh đúng là một thằng ngốc, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền! Ha...”

Lục Lăng Hằng nhú mày, không đáp lại lời hần, dịu dàng nói: “Chúng ta còn cách nào xoay sở tiền bạc không?”

Cả người Thẩm Bác Diễn run lên. Lục Lăng Hằng nói “Chúng ta” chứ không phải “anh”, anh không nói bất cứ lời an ủi nào, nhưng hai chữ đơn giản kia lại hiệu quả hơn bất cứ lời xoa dịu nào khác.

Lục Lăng Hằng nói: “Quay bổ sung phim không cần nhiều tiền lắm, chừng trăm vạn là được, con số này không quá lớn, trong tay em còn một chút tiền tích góp, nếu thiếu em sẽ nghĩ cách xoay sở. Còn tiền công ty thì làm sao bây giờ? Có thể vay ngân hàng bao nhiêu?”

Thẩm Bác Diễn yên lặng vài giây; “Anh bảo tài vụ đi liên hệ với ngân hàng rồi, giờ còn không biết, nhưng chắc chắn không mượn được nhiều tiền từ ngân hàng.”

“Còn cách nào không? Phương diện này anh hiểu rõ hơn em, hay là tìm người thương lượng một chút?”

Trong lòng Thẩm Bác Diễn cũng hiểu, chuyện đến nước này rồi, trốn tránh không có ích lợi gì, cuối cùng vẫn phải giải quyết, bởi vậy nên lúc phát hiện tình hình không ổn hần đã sai tài vụ nhanh chóng liên hệ mượn tiền từ ngân hàng, cũng bảo Chu Việt Việt lập tức liên hệ với nhân viên trong đoàn cùng hợp lực chuyện quay bổ sung, nhưng cái hố Thẩm Thanh Dư đào cho hần quá lớn, chuyện cũng không dễ dàng giải quyết như vậy, hơn nữa chuyện bị người thân phản bội rất khó có thể tiếp thu ngay, khiến hần không thể tự kiềm chế mà rơi vào tâm lý bi quan chán nản. Cũng may mà tâm tình của Lục Lăng Hằng ảnh hưởng tới hần, kéo hần ra khỏi nỗi niềm bi quan mà suy nghĩ kỹ càng.

Thẩm Bác Diễn nói, “Giờ chỉ có thể liên hệ với ngân hàng trước, xem mượn được bao nhiêu thì mượn, số còn dư anh sẽ nghĩ biện pháp.”

Lục Lăng Hằng muốn thở dài, nhưng anh vẫn cố nén lại. Nếu giờ anh thở dài, Thẩm Bác Diễn càng khó chịu hơn. Bởi vậy nên anh an ủi: Cũng may mà phát hiện sớm, còn thời gian nghĩ biện pháp.”

Thật ra giờ tình hình tài vụ công ty Thẩm Bác Diễn rất căng thẳng, tổng công ty kéo dài hai tuần, trong công ty gần như không có vốn lưu động, chưa nói tới việc tháng sau phải phát tiền lương cho nhân viên, một khi tài chính không đủ, dây chuyền sản xuất phải dừng lại, công ty thật sự xong đời. Đây cũng là mục đích Thẩm Thanh Dư tiếp tục dụ dỗ hần. Giờ nhất định hần phải lo đủ tiền, đảm bảo dây chuyền sản xuất có thể chạy, thời gian tới có lẽ còn có hy vọng.

Sắc trời đã khuya, hai người ăn qua loa rồi đi ngủ, chỉ là đêm nay vào giấc thế nào, chỉ hai người họ mới biết.

Sáng sớm hôm sau, hai người đều rời nhà đi tới công ty.

Bạn đang

Thẩm Bác Diễn vừa liên lạc với ngân hàng, vừa tìm người kiểm kê số bất động sản hắn có trong tay để gom lại. Tới giờ khắc sinh tử tồn vong, không có nhiều thời gian để do dự, hắn phải lập tức nghĩ cách gom hết số tài sản mình có thể dùng.

Sáng sớm Mã Du kết thúc buổi họp quay về phòng làm việc, trông thấy Lục Lăng Hằng đang ngồi trong phòng chờ mình, không khỏi giật mình: “Không phải cậu đang nghỉ ngơi sao?” Vừa hay giờ đang là cuối năm, Lục Lăng Hằng quay phim xong công ty cho anh một tháng để nghỉ ngơi và hồi phục, tuy rằng nghệ sĩ là thương phẩm kinh doanh của công ty, nhưng gì thì gì người cũng không giống như thương phẩm bình thường, nếu bóc lột quá trớn có thể gây hại hơn.

Lục Lăng Hằng lúng túng cười cười: “Anh Mã, anh có thể giúp em nhận thêm quảng cáo và chương trình không?”

“Sao?” Mã Du không giải thích được, “Làm gì, cậu thiếu tiền à?”

“Vâng.”

“Cậu muốn mua nhà hay mua xe?” Mã Du hỏi, “Thiếu bao nhiêu? Hơn mười vạn? Không thì tìm người vay trước đi. Anh cũng có thể cho cậu vay một ít.”

“Thiếu nhiều lắm.”

“Nhiều là bao nhiêu?”

“Nhiều, rất nhiều.. mấy nghìn vạn, e còn chưa đủ..”

Thiếu chút nữa Mã Du sặc nước miếng: “Mấy nghìn vạn?! Cậu định mua lâu đài à?”

Lục Lăng Hằng không nói gì. Anh cũng không biết rốt cuộc Thẩm Bác Diễn thiếu bao nhiêu, muốn lấp đầy lỗ hổng một lúc là điều không thể, giờ nên giải quyết những nhu cầu cấp bách trước mắt, tranh thủ thời gian, kiếm càng nhiều tiền càng tốt. Nếu là trước kia, một nghìn vạn anh quay vài quảng cáo là được, nhưng giờ không giống như ngày xưa, anh chỉ là một tiểu sinh, hợp đồng anh ba công ty bảy, nhờ sức nóng của “Khương môn phi tương”, giờ địa vị của anh cũng tăng lên, nhận một quảng cáo có thể được trăm vạn, nhưng trăm vạn này về tay anh chỉ còn ba mươi vạn mà thôi. Nhận chương trình, tiền về tay chưa tới mười vạn, số tiền này với công ty Thẩm Bác Diễn mà nói chỉ như muối bỏ biển, nhưng chí ít anh muốn kiếm tiền để góp vào quay bổ sung, coi như san sẻ áp lực với Thẩm Bác Diễn.

“Cậu gặp phiền toái gì?” Mã Du quan sát Lục Lăng Hằng, tâm tư xoay vòng, đoán được đại khái, “Có phải Thẩm Bác Diễn gặp phiền toái không?” Mấy tháng này, quan hệ của Lục Lăng Hằng với Thẩm Bác Diễn không giấu được Mã Du.

Lục Lăng Hằng im lặng.

Mã Du cầm bút trên bàn lên xoay xoay, chân mày nhíu lại lắm bầm nói: “Chuyện này cũng không dễ xử lý..”

Lúc “Khương môn phi tương” mới ra là lúc cát xê của Lục Lăng Hằng cao nhất, khi đó vô số quảng cáo tìm tới cửa, trong đó có vài thương nghiệp nhỏ ra giá cao muốn Lục Lăng Hằng làm đại diện thương hiệu riêng của họ, nhưng vì sự phát triển sau này của Lục Lăng Hằng, Mã Du từ chối phần lớn, chỉ nhận hai thương hiệu với giá không quá cao, nhưng có thể bảo vệ được phong cách của Lục Lăng Hằng.

Sau “Khương môn phi tương”, Lục Lăng Hằng lựa chọn chuyên tâm đóng phim, khiến độ nổi giảm xuống, cát xê của anh cũng giảm, nhưng nếu đi tốt con đường này, tương lai phát triển vô hạn, hiện tại tuy không đến mức nghèo khổ, nhưng cũng không thể kiếm được nhiều. Con đường này do chính Lục Lăng Hằng chọn, chỉ là anh không ngờ đột nhiên xảy ra sự tình này.

Giờ trong tay Mã Du không phải là không có hạng mục quảng cáo thương hiệu lớn nào, cũng không phải không có những thương hiệu nhỏ ra giá vài triệu, nhưng Mã Du không đồng ý cho Lục Lăng Hằng nhận: “Đây không phải trò đùa, công ty bỏ công sức bồi dưỡng cậu, không thể để cậu làm bừa!”

Một khi Lục Lăng Hằng nhận mấy quảng cáo giá tiền cao nhưng đẳng cấp thấp này, tuy là kiếm được tiền, nhưng ảnh hưởng tới sự phát triển lâu dài, ảnh hưởng tới giá trị của Lục Lăng Hằng. Lúc các nhãn hiệu kia tìm người phát ngôn cũng tham khảo những người khác, một khi họ thấy người phát ngôn kia không nổi thì sẽ không dùng nữa. Giờ hướng đi của Lục Lăng Hằng rất ổn định, trước khi phim điện ảnh ra rạp rồi xem thành quả, Mã Du sẽ không để anh phạm sai lầm.

“Nếu không thể nhận quảng cáo, vậy mấy chương trình biểu diễn được không? Mặc kệ phải chạy sô biểu diễn gì, chỉ cần có thể kiếm được tiền, em đều nhận!”

Mã Du thở dài: “Để tôi xem giúp cậu.” Lục Lăng Hằng có một ca khúc “Mộng tưởng”, quả thật được rất nhiều chương trình mời, còn có vài thương gia mời tham dự sự kiện. Chỉ là trước đó Lục Lăng Hằng không thiếu tiền, hơn nữa anh muốn chuyên tâm đóng phim, cho nên không dấn động gì tới công việc này.

Mã Du đánh mấy hoạt động biểu diễn gần đây ra cho Lục Lăng Hằng xem, Lục Lăng Hằng lấy bút khoanh tròn phía trên, khoanh xong trả lại cho Mã Du, Mã Du há hốc miệng cả kinh: “Cậu tưởng cậu là người sắt à? Một tuần chạy mười mấy hoạt động, cậu điên rồi sao?”

“Em chịu được.” Lục Lăng Hằng nói, “Em cầm danh sách này đi, để em liên hệ với Tiền Duyệt.”

Mã Du vốn định khuyên nữa, nhưng lại nghĩ mỗi người đều có khó khăn riêng của mình, nếu không quá khó khăn Lục Lăng Hằng đã chẳng làm như vậy, thế nên anh chỉ thở dài: “Được rồi, đừng cật lực, để anh xem giúp cậu xem gần đây có chương trình gì kiếm được nhiều tiền không rồi thông báo cho.”

97. Chương 97: Một Bàn Đen Đen...

– Một bàn đen đen...

Khoảng thời gian sau đó, Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn đều bận đến mức hận không thể có ba đầu sáu tay xoay sở, Thẩm Bác Diễn chạy đôn chạy đáo đi khắp nơi vay tiền, Lục Lăng Hằng thì bận bịu chạy sô, một tuần sau, cuối cùng Lục Lăng Hằng cũng kiếm đủ tiền quay phim bổ sung, Thẩm Bác Diễn lo được mấy nghìn vạn, tạm thời duy trì công ty vận hành một thời gian. Nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, công ty của hắn quy mô rất lớn, muốn vượt qua cơn khủng hoảng này, phải có hơn trăm triệu vốn lưu động.

Lục Lăng Hằng không có thời gian để chạy sô nữa — “Đại võ lâm” sẽ ra mắt nhân dịp tết âm lịch, trước khi phim phát sóng một tháng, anh phải đi khắp nơi tuyên truyền.

Lục Lăng Hằng tham gia một hoạt động tuyên truyền xong quay về nhà, chỉ thấy phòng ngạt mùi khói, tập trung nhìn kỹ, Thẩm Bác Diễn đang ngồi giữa khói thuốc — trước mặt hắn đặt một cái gạt tàn đầy.

Lục Lăng Hằng sắc khói mà ho khan mấy tiếng, Thẩm Bác Diễn đang ngăn người lúc này mới ý thức được anh đã trở về, mặt mũi lau mặt, đứng dậy ra mở cửa sổ tản khói: “Xin lỗi, em vào phòng trước đi.”

Lục Lăng Hằng không đi, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Vẫn không lo đủ tiền?”

Thẩm Bác Diễn lắc đầu, thở dài. Trước đây hắn có vài hồ bằng cầu hữu, nhưng vào thời điểm quan trọng, số tiền khoảng vài trăm triệu, không ai dám cho hắn vay. Hắn đã mang hết những tài sản có trong tay không dùng đến đi thế chấp, Trâu Tinh Tinh cũng giúp hắn xoay sở một khoản tiền, nhưng mấy nghìn vạn chỉ đủ để công ty duy trì tới hết năm, chứ không đủ để vượt qua đợt khủng hoảng này.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Có thể vay ngân hàng bao nhiêu?”

Thẩm Bác Diễn lắc đầu: “Khó vay lắm, anh không đủ độ tin tưởng, cần có người đảm bảo.”

“Người đảm bảo?”

“Anh không có người đảm bảo.”

Lục Lăng Hằng ngần người, chột hiểu ra. Với tình cảnh Thẩm Bác Diễn hiện tại, hẳn không tìm được người đảm bảo. Người đảm bảo không phải tùy tiện chọn bừa một người rồi ai cũng có thể làm, nhất định phải có năng lực chi trả, nếu như người vay nợ không trả được, người đảm bảo sẽ giúp người đó trả. Cho dù Thẩm Bác Diễn có bạn bè có tiền, nhưng những người bạn kia cũng không đồng ý làm người đảm bảo cho hắn — Người đẩy Thẩm Bác Diễn vào cảnh sinh tử thế này chính là Thẩm Thanh Dư! Thương nhân đều là những người giỏi mưu tính, giữa Thẩm Thanh Dư tài nguyên vô hạn và Thẩm Bác Diễn rơi vào khốn cảnh, hiển nhiên mọi người sẽ chọn về trước.

Thẩm Bác Diễn cúi đầu, vùi tay vào tóc, vô cùng chán nản.

Lục Lăng Hằng chẳng biết làm gì, chỉ có thể an ủi: “Cũng may mà phát hiện sớm, còn có thời gian nghĩ biện pháp.”

Thẩm Bác Diễn cười tự giễu: “Thời gian để giãy giụa sao...”

Theo kế hoạch của Thẩm Thanh Dư, đến khi Thẩm Bác Diễn nhận ra vấn đề thì đã không còn lối thoát, mà Thẩm Bác Diễn phát hiện âm mưu của anh trai sớm hơn, nhưng cũng chỉ có thể giãy chết mà thôi. Cái khác nhau là, một đằng là mất đi tất cả không thể vãn hồi, còn một đằng là liều mạng ngăn cơn sóng dữ nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể trở mất nhìn công ty mình đóng cửa. Về trước là bị mất mạng trong một đao, về sau là để người ta từ từ đâm dao vào tim mình rồi từ từ quấy đảo, mất máu mà chết.

“Đừng như vậy...” Lục Lăng Hằng thấy Thẩm Bác Diễn chán chường, vô cùng khó chịu trong lòng, “Nhất định sẽ có cách mà.”

Thẩm Bác Diễn uể oải đến không muốn nói thêm gì nữa. Hắn đã mang tất cả những thứ có thể đánh đi đánh, trong tay hắn có cổ phần tập đoàn Thẩm thị, nhưng không thể mang cổ phần ra thế chấp ngân hàng; bán cổ phần cho các cổ đông khác? Có Thẩm Thanh Dư, lúc này ai dám mua?

Thẩm Bác Diễn gần như chìm sâu vào tuyệt vọng. Làm lãnh đạo của công ty, ngoại trừ tiền tài ra, trên người hắn còn rất nhiều gánh nặng và trách nhiệm. Một khi công ty đóng cửa, hơn một nghìn nhân công biết làm thế nào đây? Đã sắp tới cuối năm, không những không phát thưởng, còn muốn tất cả về nhà nuốt không khí? Bộ phim điện ảnh hắn đầu tư biết làm thế nào đây? Công sức hơn nửa năm của mấy trăm nhân viên trong đoàn phim, không có tiền phát sóng, để nát vụn trong tay? Không trả đủ thù lao cho những diễn viên tên tuổi cũng vì họ đặt hết niềm tin lên người hắn! Còn cả Lục Lăng Hằng, nếu không bán được hai bộ phim, hơn nửa năm công tác của Lục Lăng Hằng đều uống phí, không có tác phẩm ra mắt, với giới giải trí có mối nối cũ mà mới, sự nghiệp của anh sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Mọi người, tương lai của tất cả mọi người nằm trong tay hắn, hắn nên lo liệu thế nào đây?

Lục Lăng Hằng không biết, hôm nay trước khi về, Thẩm Bác Diễn đã đi tìm Thẩm Thanh Dư.

Hắn không đến để gây hấn đánh nhau, cũng không phải tới để lý luận, hắn nói với Thẩm Thanh Dư, chỉ cần Thẩm Thanh Dư đồng ý giúp hắn cứu công ty, hắn sẽ buông tất cả. So với tiền mà nói, trách nhiệm giáng đòn nặng nề với hắn hơn, hắn thà không có tiền, cũng không muốn nhìn mấy nghìn nhân công vì hắn mà sụp đổ. Nhưng sao Thẩm Thanh Dư không biết điều đó chứ? Anh ta quyết tâm muốn đẩy em mình vào tuyệt cảnh, thờ ơ bỏ lại một câu “Cái gì là của em thì sẽ là của em” rồi đuổi Thẩm Bác Diễn về.

Hôm nay Thẩm Bác Diễn đầy uất hận, tuyệt vọng và áp lực, hận không thể đập nát những gì trước mắt, nhưng đến khi ngẩng đầu thấy ánh mắt lo lắng của Lục Lăng Hằng, ngọn lửa nhóm nhen trong lòng hắn lại bị dập tắt. Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu Lục Lăng Hằng.

“Anh không sao.” Thẩm Bác Diễn mệt mỏi cười, “Em vất vả cả ngày rồi, mau đi tắm đi, để anh tìm xem có ai có thể giúp không.”

Những năm trước kia lúc nào hắn cũng nhàn hạ, một năm làm việc vất vả, đến cuối năm đáng lẽ ra có thể gạt hái chút thành quả, hoặc là về nhà đoàn viên cuối năm, hoặc là đi du lịch nước ngoài, vốn là Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng cũng định tết này đi ra đảo nghỉ ngơi, nhưng giờ xảy ra chuyện thế này, đừng nói là đi nghỉ, có muốn một cái tết an nhàn vô lo vô ưu cũng không được.

Thẩm Bác Diễm chấp chỗ nọ vá chỗ kia, phá bức tường đông xây tường tây, vất vả cũng qua được cửa ải cuối năm, vốn là trước cuối năm sản phẩm đang nghiên cứu có thể cho ra mắt thị trường, nhưng bởi vì tài chính gặp vấn đề, cho nên phải dời lại.

Đến trước kỳ nghỉ đông, theo thường lệ công ty tổ chức họp hàng năm. Năm ngoái tập đoàn Thẩm thị giàu có hào sảng, họp hàng năm đều tổ chức ở khách sạn năm sao, ăn uống no say, nhưng năm nay để tiết kiệm tiền, đẳng cấp kém hơn nhiều. Vốn để trấn an lòng quân, Thẩm Bác Diễm không định nói ra chuyện tài vụ công ty gặp vấn đề, nhưng đến thưởng cuối năm cũng không phát được, không thể giấu được nữa. Thế nên trong buổi họp hàng năm hắn đi lên đài diễn thuyết nửa tiếng đồng hồ, không nói tới chuyện anh em trong nhà cãi cọ, chỉ nói công ty phát triển tới đây hôm nay, công sức của mọi người ông chủ đều nhìn thấy, biểu dương từng ban ngành, năm nay công ty làm nhiều chuyện, xoay vòng tài chính gặp chút vấn đề, cho nên thưởng cuối năm xin chậm trễ hai tháng, đến khi sản phẩm mới ra mắt thu hồi được vốn sẽ lập tức phát, hơn nữa còn nhiều hơn năm ngoái. Lão tổng đã tự lên tiếng, nhân viên cũng an lòng.

Đến ngày hai chín, Thẩm Bác Diễm vẫn chạy vạy khắp các ngân hàng, mãi đến khuya mới xong việc về nhà.

Trưa ngày ba mươi, Thẩm Bác Diễm tỉnh ngủ, phát hiện người bên cạnh không ở trong phòng. Hắn xoa xoa cái bụng rỗng ra khỏi phòng, định kiểm chút gì đó ăn, lúc đi tới cửa phòng bếp, thấy cảnh bên trong thì ngẩn cả người.

Lục Lăng Hằng đang đứng trước bếp, trên bàn bếp bày mấy cái bát, anh đang cầm cái bát rỗng hứng đồ trong nồi đang nấu ra.

“Em nấu cơm?” Mới đầu Thẩm Bác Diễm rất ngạc nhiên, sau đó lập tức mừng rỡ — Hắn chưa từng ăn đồ Lục Lăng Hằng nấu.

Lục Lăng Hằng đang chăm chú múc đồ ra bát, nghe thấy tiếng Thẩm Bác Diễm không khỏi giật mình, vội vàng vàng muốn thu dọn đồ trên bàn, tiếc là trên bàn có rất nhiều đồ, nhất thời không thể giấu đi, không thể làm gì hơn là lúng túng ho khan một tiếng: “Khụ... Dì về nhà ăn Tết, em định nấu cháo cho anh ăn.”

Hôm nay là ba mươi, cô giúp việc về nhà đón tất niên cùng gia đình, Thẩm Bác Diễm và Lục Lăng Hằng cùng đón tất niên, để tiết kiệm tiền và có thêm không gian riêng tư, họ không mời ai cả, cũng không định ra ngoài ăn. Đạo này Thẩm Bác Diễm mệt cả thể xác lẫn tinh thần, còn bị cảm vì quá mệt mỏi, Lục Lăng Hằng quyết định làm một bữa cơm tình yêu cho Thẩm Tiểu Cầu.

Thẩm Bác Diễm đi vào phòng bếp, thấy rõ đồ trên bàn, không khỏi giật mình: “Em làm té tổ hay là muốn mời khách vậy?”

Bảy tám cái bát bên cạnh bếp đều là cháo, trên bếp còn có một cái nồi cháo đang nấu, Lục Lăng Hằng cầm bát rỗng múc từng muỗng từng muỗng cháo ra bát.

“Buổi tối có khách tới ăn cơm tất niên à?”

Lục Lăng Hằng méo miệng lắc đầu: “Có hai chúng ta thôi.”

Thẩm Bác Diễm không thể tin: “Thế em nấu nhiều như vậy làm gì?”

Lục Lăng Hằng ngại ngần sờ sờ tóc mai: “Em chỉ định nấu một chút, bỏ nửa nồi gạo, ai mà biết được gạo nở ra thành ra như vậy.”

Thẩm Bác Diễm: “Nửa ... nồi gạo?”

Lần đầu tiên đại minh tinh Lục Lăng Hằng xuống bếp, cứ nghĩ cho bao nhiêu gạo thì có thể nấu bấy nhiêu cháo, trăm triệu lần không ngờ, gạo hút nước xong nhanh chóng nở ra. Thế là anh cầm cái bát nhỏ đặt ở mép nồi, hứng cháo tràn ra vào bát, ai ngờ càng ngày tràn càng nhiều, tựa như trong nồi có một thứ kì dị rỉ cháo ra bên ngoài.

Thẩm Bác Diễm không hiểu chỉ chỉ mấy cái bát: “Thế em cầm bát làm gì? Đổ ra cái nồi khác là được.”

Lục Lăng Hằng cười khan: “Mỗi lần cầm bát hứng, em đều nghĩ đây là cái bát cuối cùng rồi.” Nói xong còn thở dài yếu ớt, “Cháo này mãi mà không hết.”

Nói rồi anh đặt cái bát trong tay xuống, lại mở ngăn tủ ra lấy một cái bát mới tiếp tục hứng.

Thẩm Bác Diễm: “.....”

Dùng nửa nồi gạo để nấu cháo hiển nhiên cần rất nhiều nước, Lục Lăng Hằng thấy trong nồi sắp cạn nước, lại lấy một cái bát nữa, đổ một bát nước vào.

Thẩm Bác Diễm: “....”

Thẩm Bác Diễm không thể tưởng tượng cái nồi kia nấu chín cháo bằng cách nào, sau đó hắt lại mở to mắt nhìn Lục Lăng Hằng bỏ một nắm rau vào nồi.

“Nấu cháo rau với nắm hương và thịt, rất có dinh dưỡng.” Lục Lăng Hằng nói.

Thẩm Bác Diễm ôm tia hy vọng cuối cùng hỏi: “Rửa sạch rau chưa?”

“Rửa rồi.” Lục Lăng Hằng gật đầu không ngừng, cuối cùng cũng có chút tự tin. Tuy rằng anh không có nhiều kiến thức nấu cháo, nhưng vẫn có cái làm đúng mà!

“Gạo thì sao?”

Lục Lăng Hằng sửng sốt: “Hử... gạo mà cũng phải rửa?”

Thẩm Bác Diễm: “.....”

Hắn mất hết hy vọng dời đường nhìn sang mấy cái bát khác.

“Đây là cái gì vậy? Sao trông giống shit thế?”

“Canh hoa quả... Đây không phải là shit... là chuối tiêu...”

“Sao canh hoa quả lại có màu đen?”

“À.. bởi anh đang bị cảm, em bỏ hai túi rẽ bản lam vào...”

“....”

“Đây là cái gì?”

“Canh táo đỏ ngân nhĩ.. Anh bị cảm nên dùng nhiều thức ăn lỏng..”

“Sao canh ngân nhĩ táo đỏ mà cũng đen? Rốt cuộc em cho bao nhiêu rẽ bản lam vào?!”

“Cái này không cho rẽ bản lam, em không tìm được đường, cho nên bẻ chút chocolate vào coi như đường..”

“....”

Nội tâm Thẩm Bác Diễm sụp đổ hoàn toàn. Theo kịch bản thường thấy, hắn hắn nên dịu dàng thưởng thức “mỹ vị” Lục Lăng Hằng làm ra, vô luận mùi vị thế nào cũng phải khích lệ cổ vũ anh. Nhưng hắn nhìn cả bàn ăn đen đen, thật sự không tưởng tượng nổi nếu ăn vào sẽ xảy ra chuyện gì. Hắn thẳng tay tắt bếp: “Tầm lòng của em anh nhận, nhưng thôi, cứ để anh làm đi.”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên: “Anh biết nấu ăn à?”

Thẩm Bác Diễm cởi tạp dề trên người Lục Lăng Hằng xuống, đeo lên mình: “Hồi ở nước ngoài từng học qua. Trưa nay còn túi hoành thánh của dì làm, ta ăn tạm một chút, cơm tất niên giao cho anh đi.”

Thẩm Bác Diễm không dám thưởng thức tay nghề của Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng cũng không dám thưởng thức tay nghề của Thẩm Bác Diễm, anh không ôm nhiều hy vọng, nhưng nghĩ lại chắc Thẩm Tiểu Cầu cũng không tệ hơn mình được, cho nên không thể làm gì hơn là giao nhiệm vụ nấu cơm cho bệnh nhân.

Hai người ăn trưa xong, Thẩm Bác Diễm thay quần áo muốn ra ngoài: “Anh đi mua ít đồ tươi về.”

Lục Lăng Hằng vội nói: “Để em đi cùng với anh.”

Bình thường việc nhà đều giao cho giúp việc làm, hai người chưa từng đi mua thức ăn. Lục Lăng Hằng thay một bộ quần áo thoải mái, đeo khẩu trang và đội mũ, cũng may mà mùa đông rất lạnh, ra đường phải võ trang đầy đủ, cho nên trang phục của anh cũng không có vẻ giấu đầu lòi đuôi. Ngày trang tốt xong, hai

người cùng nhau đi ra ngoài.

98. Chương 98: Năm Mới

– Năm mới.

Ở cách nơi ở của họ không xa có một siêu thị lớn, bên trong đầy đủ rau dưa hoa quả thịt tươi hải sản, Thắm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng tới đó mua thức ăn.

Lục Lăng Hằng đã không còn nhớ rõ lần cuối cùng mình đi mua thức ăn là khi nào, có lẽ là khi còn học trung học giúp mẹ đi mua đồ. Anh nổi danh ngay từ khi còn đi học, sau này rồi có rất nhiều trợ lý xử lý công việc xung quanh, cho nên khi còn bé thì thoảng anh còn có thể chiên cơm chiên trứng, nhưng giờ đã quên trước khi nấu cơm cần phải vo gạo.

Thắm Bác Diễn vốn có siêu xe, nhưng sau khi gặp chuyện không may liền bán cho người khác, chiếc xe thể thao bán được mấy nghìn vạn để duy trì hoạt động của công ty, lúc này chỉ đi một chiếc xe bình dân.

Lái xe tới siêu thị, hai người xuống xe sóng vai nhau đi vào trong. Đây không phải lần đầu tiên Lục Lăng Hằng đi mua thức ăn, nhưng là lần đầu tiên anh đi mua thức ăn cùng người yêu mình. Họ không nắm tay, không phải là không dám, mà là hai người đàn ông không cần thiết phải làm như vậy. Nhưng lúc hai người sóng vai đi cùng nhau, thì thoảng lại nói chuyện thân thiết đôi câu, phàm là người có tâm đều nhìn ra quan hệ hai người không vừa.

Lục Lăng Hằng cầm một chai xì dầu, vốn định ném vào xe đẩy, nhưng anh chợt nghĩ tới thứ gì đó, dừng động tác lại, nhìn xem giá một chút. Một lát sau anh bỏ một chai khác rẻ hơn vào trong xe đẩy.

Hôm nay họ gặp khủng hoảng kinh tế, không thể tiêu tiền như nước giống như trước kia. Thật ra cũng không tiết kiệm được bao nhiêu, bởi số tiền Thắm Bác Diễn còn thiếu là con số lớn, tiết kiệm tiền mua gạo mua tương cả đời cũng không được một số lẻ. Bởi vậy nên dù có tiết kiệm ăn uống không khoa trương lãng phí nữa, thì cũng không đến mức phải chất tuyết thành nước. Mà gặp tình cảnh này, suy nghĩ của Lục Lăng Hằng cũng không giống như trước kia, ý thức trách nhiệm trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày dần khác đi, lối sống cũng có sự thay đổi.

Thắm Bác Diễn nhìn thấy cảnh kia, cảm động trong lòng, nhẹ nhàng vươn tay xoa đầu anh.

Đi dạo quanh siêu thị, tâm tình Lục Lăng Hằng rất tốt, vừa chọn hàng, vừa ngâm nga điệu nhạc.

Thắm Bác Diễn không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Sao vui như vậy?”

Lục Lăng Hằng nhún vai: “Không biết nữa, chắc là tết rồi, tâm tình tự nhiên tốt lên.”

Thật ra không phải như vậy. Lúc này đi dạo siêu thị mua thức ăn với Lục Lăng Hằng mà nói là một thể nghiệm rất khác biệt, không phải chuyện tự đi mua thức ăn cho mình, mà là một thể nghiệm tâm lý. Theo lý thuyết, điều kiện bây giờ của anh với Thắm Bác Diễn rất gian khổ, thậm chí được bữa nay lo bữa mai, nhưng đột nhiên anh được lĩnh hội rất nhiều cảm giác mà trước đây chưa từng trải qua. Ngày trước bởi anh đặt hết tâm tư vào công việc chứ không phải cuộc sống, cho nên cũng không mấy chú ý tới đời sống sinh hoạt, mà khoảng thời gian này anh cùng Thắm Bác Diễn trải qua cảnh phu thê hoạn nạn, trong hoạn nạn thấy được chân tình, cho nên anh được lĩnh hội sâu hơn về các trạng thái tình yêu, lĩnh hội được điều này khiến anh cảm thấy rất vui vẻ và ngọt ngào, tựa như mình đang trưởng thành lên, rằng buộc giữa anh và Thắm Bác Diễn cũng sâu sắc hơn.

Hai người mua thức ăn và gia vị trở về đã là xế chiều. Thắm Bác Diễn lập tức vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Thứ nhất là bởi Lục Lăng Hằng nhàn rồi, thứ hai là bởi vốn là anh làm cơm cho Thắm Bác Diễn, giờ lại thành Thắm Bác Diễn xuất trận, nguyện vọng chưa đạt được, cho nên anh chủ động xin làm trợ thủ cho Thắm Bác Diễn.

“Em phụ trách rửa rau nhé!” Thắm Bác Diễn nói: “Đập hai quả trứng gà, biết làm cái này không đấy?”

“Biết.” Lục Lăng Hằng xắn tay áo lên bắt đầu làm.

Hai người bận rộn trong phòng bếp cả một buổi chiều, tuy Lục Lăng Hằng không có thiên phú nấu ăn, nhưng vẫn có khả năng làm trợ thủ. Tay nghề của Thẩm Bác Diễn không tính là nhuần nhuyễn, nhưng vẫn đủ để kiểm soát độ lửa và vị mặn nhạt.

“Thái gừng xong chưa?”

Lục Lăng Hằng đưa cho hắn một bát gừng thái sợi.

Thẩm Bác Diễn rắc gừng trên con cá đã tẩm ướp xong, bỏ vào nồi hấp.

Đến giờ ăn cơm, hai người cùng bưng đồ ăn đã được chuẩn bị tốt ra, Lục Lăng Hằng nhìn cả bàn ăn, ngoài nồi nước canh ra thì có năm món, có cá có thịt có rau, Thẩm Bác Diễn còn tự tay nấu một ít cháo bát bảo.

“Ngầu dữ trời!” Lục Lăng Hằng nhìn màu sắc không tồi, quả thật không thể tin Thẩm Tiểu Cầu còn có tài nấu nướng, “Ăn được không đấy?”

Thẩm Bác Diễn đưa đũa cho anh, ân cần nói: “Nếm thử đi thì biết. Ít nhất anh không cho rẽ bản lam với chocolate vào.”

Lục Lăng Hằng: “.....”

Anh nếm thử mấy món, vốn không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng lại ngon ngoài ý muốn.

Thẩm Bác Diễn mong đợi hỏi: “Thế nào? Không tệ chứ?”

Lục Lăng Hằng gật đầu: “Không tệ chút nào luôn!!”

Thẩm Bác Diễn ôm lấy anh từ phía sau: “Anh cho em ăn no, có phải em cũng nên cho anh ăn no hay không?”

Lục Lăng Hằng cười cười vỗ lên tay hắn: “Đừng lộn xộn, ăn cơm đi.”

Bình thường Lục Lăng Hằng phải tập thể hình, phải ăn uống kiêng khem cẩn thận, nhưng nay là lễ mừng năm mới, anh ăn uống thả ga, cùng Thẩm Bác Diễn xử lý gần hết món ăn trên bàn, sau đó lại cùng nhau xem chương trình mừng xuân.

Từ sau khi Lục Lăng Hằng làm việc, anh không còn đón lễ mừng năm mới cùng người nhà. Anh là nghệ sĩ, công việc của nghệ sĩ là mua vui cho khán giả những ngày nghỉ ngơi, những năm trước kia anh không có người yêu, quan hệ với người nhà cũng không tốt, cho nên thường bỏ qua lễ mừng năm mới, anh sắp xếp lịch làm việc kín mít, để không cảm thấy quá cô đơn. Nhưng bây giờ không còn giống như ngày xưa, bên cạnh anh đã có Thẩm Bác Diễn, và cả Tiểu Công Cầu.

Lúc Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn xem tivi, Tiểu Công Cầu nhảy lên sofa, gắng gượng chen vào nằm giữa hai người. Tiểu Công Cầu là cún đã thành niên, nặng mấy chục cân, bế nó lên cũng tốn rất nhiều sức, Thẩm Bác Diễn bị bạn cún chen lấn đẩy ra khỏi người vợ yêu, giận dữ quát: “Con chó đen tối này!”

Tiểu Công Cầu chẳng thèm để ý tới hắn, xoay cả cái mông về phía hắn, vùi đầu cọ cọ vào trong lòng Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng ôm đầu bạn cún hôn chụt một cái.

Thẩm Tiểu Cầu nổi máu ghen, cố sức đuổi bạn husky ra ngoài, bắt chước Tiểu Công Cầu mà nằm bò trên đùi Lục Lăng Hằng, cũng muốn được hôn hôn!

Lục Lăng Hằng cười nghiêng ngả, ôm lấy cái đầu cún của Thẩm Tiểu Cầu mà hôn thật sâu.

Tiểu Công Cầu gầm gừ nhe răng với Thẩm Bác Diễn, bỏ vào phòng.

Chẳng mấy mà tới 0 giờ, bên ngoài rộn rã tiếng pháo nổ, đến tiếng tivi cũng bị át đi. Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng không ra ngoài bắn pháo, nhưng họ đứng ngoài ban công xem pháo hoa.

Những đóa hoa nở rực rỡ trên cao, cả bầu trời đêm được rọi sáng tựa như ban ngày, sắc đỏ, sắc xanh, sắc vàng.. nổ rộ, có pháo như sao băng bay xẹt về phía chân trời, có pháo nổ to như một quả cầu lửa, đèn hoa rực rỡ, lộng lẫy chói lòa.

Thẩm Bác Diễm nói: “Năm mới vui vẻ.”

Lục Lăng Hằng nói: “Năm mới vui vẻ.”

Tiếng pháo hoa rất lớn, bọn họ đều không nghe thấy lời chúc của đối phương, nhưng hai người cất tiếng cùng lúc, sau đó cùng nhìn nhau mỉm cười.

Mùng một đầu năm Lục Lăng Hằng còn phải đi quay, bởi vậy nên không dám thức lâu, nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi. Hơn nửa đêm anh mơ màng tỉnh giấc đi vệ sinh, sờ bên cạnh một cái, thấy một mớ lông xù, là Tiểu Công Cầu. Tối qua Tiểu Công Cầu bị tiếng pháo hoa dọa sợ, đòi lên giường ngủ với các chủ nhân cho bằng được, còn đòi chen vào giữa Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễm, làm Thẩm Bác Diễm tức lên quát mấy cái vào mông bạn.

Nhưng Tiểu Công Cầu đang say giấc, còn Thẩm Bác Diễm thì chẳng thấy đâu.

Lục Lăng Hằng khoác thêm áo đi ra khỏi phòng, thấy Thẩm Bác Diễm đang hút thuốc lá ngoài ban công.

Thẩm Bác Diễm không bật đèn, đốm lửa vàng rực lên trong bóng đêm, cảnh này rơi vào mắt Lục Lăng Hằng khiến lòng anh nhói đau. Anh đi về phía Thẩm Bác Diễm.

“Sao em lại tỉnh vậy?” Trông thấy Lục Lăng Hằng, Thẩm Bác Diễm có chút ngạc nhiên, vội dập tàn thuốc.

“Dậy đi vệ sinh.” Lục Lăng Hằng hé môi, vốn muốn hỏi sao Thẩm Bác Diễm không ngủ được, nhưng lại không thể hỏi ra thành lời.

Nay là lễ mừng năm mới, theo tập quán người Trung Quốc, năm mới là phải thật vui vẻ, tạm gác lại những phiền phức trước mắt để vui vẻ đón một cái tết an lành, nếu ngày đầu năm đã không tốt, tựa như một ám thị xấu, rằng năm mới này sẽ toàn chuyện không may. Cho nên hôm nay Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễm đều không nói tới chuyện kia, như một đôi tình nhân bình thường cùng đón một năm mới ấm áp an yên. Nhưng mà Thẩm Bác Diễm không tài nào buông lỏng tảng đá trong lòng, cho nên hần mất ngủ.

“Xin lỗi.” Thẩm Bác Diễm cầm lấy gạt tàn thuốc đi vào trong phòng, “Đi ngủ đi.”

Lục Lăng Hằng do dự một chút, đoạn tiến lên trước, ôm lấy Thẩm Bác Diễm từ phía sau.

“Không cần phải nói xin lỗi với em.” Tuy rằng anh biết Thẩm Bác Diễm nói xin lỗi là bởi lo lắng ảnh hưởng tới tâm tình anh, “Sẽ tốt lên thôi.” Anh dừng lại một chút, dùng giọng điệu chắc chắn lặp lại một lần nữa: “Nhất định sẽ tốt lên thôi.”

99. Chương 99: Người Đảm Bảo

– Người đảm bảo.

“Đại võ lâm” ra mắt ngay ngày mừng một đầu năm. Ban ngày Thẩm Bác Diễm vội vàng sắp xếp công việc cuối năm, buổi tối hai người cùng nhau đi xem phim.

Nếu như là trước kia, phim điện ảnh của Lục Lăng Hằng ra mắt, nhất định Thẩm Bác Diễm sẽ hào phóng bao mấy phòng, nhưng lúc này đây họ không thể lãng phí tiền, chọn một rạp chiếu phim bình dân rồi tới xem.

“Đại võ lâm” chọn thời điểm lên sóng tốt, đây là bộ phim hoành tráng nhất thời điểm đầu năm, có rất ít đối thủ cạnh tranh, hơn nữa trước đó còn mạnh tay tuyên truyền, doanh thu phòng vé hiển nhiên rất tốt, Thẩm Bác Diễm và Lục Lăng Hằng mua suất chiếu lúc mười giờ, nhưng vào rạp vẫn kín ghế ngồi.

Đã rất lâu rồi Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng đều chưa từng tới xem phim ở một phòng chiếu đông người như vậy, bốn phía xung quanh đông đủ người ngồi khiến Lục Lăng Hằng có hơi căng thẳng, cũng may là buổi tối mùa đông, trước khi ra khỏi nhà hai người đã ngụy trang tốt, che rất kín, trong rạp chiếu phim tối om cũng không ai nhận ra họ.

Bộ phim bắt đầu từ màn ân oán tình cừu nhiều năm trước, nói rõ Ngụy Trung Hiền đã giết hại trưởng bối của nam nữ chính thế nào, sau đó loáng cái đã hơn mười năm sau.

Ngụy Trung Hiền lười biếng tựa lưng trên ghế nằm, trước mặt là một sát thủ mặc trang phục dạ hành đang quỳ, mà Lục Lăng Hằng và các sát thủ Đông Hán khác đứng xung quanh Ngụy Trung Hiền, thân là nghĩa tử được Ngụy Trung Hiền coi trọng nhất, Lục Lăng Hằng được đứng ở một vị trí khá dễ thấy.

Cảnh này lên màn ảnh, trong rạp chiếu phim xì xào tiếng bàn tán.

Có một cô gái ngồi ở hàng ghế phía trước Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn ồ một tiếng: “Đây không phải là Lục Lăng Hằng đóng Lăng Kiếm Vân trong “Khương môn phi tương” sao?! Anh ấy đóng vai thị vệ của Ngụy Trung Hiền?!”

Bạn trai cô nàng nói: “Thị vệ? Thái giám thì đúng hơn.”

“Thái giám?!” Cô gái không thể tin, “Thái giám gì mà đẹp trai dữ?!”

Bạn trai cô nàng im lặng một chút, giọng chua lèm: “Đẹp trai thì không thể đóng thái giám à? Nhìn mặt trắng toát thế kia, còn mặc y phục Đông Hán, chắc cả cái đám kia đều là thái giám.”

“Đùa à, đạo diễn nghĩ cái gì vậy!!” Cô gái cảm thán nói, “Đẹp trai như thế sao lại đi làm thái giám chứ!!”

Lục Lăng Hằng ngồi ở hàng ghế sau nghe được hết, đây là lần đầu tiên anh ra rạp trực tiếp nghe người xem bình luận, cảm giác vô cùng vi diệu.

Kể từ trên mặt đất làm không tốt lời sai bảo của Ngụy Trung Hiền, Ngụy Trung Hiền lạnh lùng nói: “Ta phái người đi làm chút việc con con mà người cũng không làm được?”

Người kia nói: “Thuộc hạ vô năng, xin công công cho thêm một cơ hội nữa, để thuộc hạ giết hần!”

Cáo già Ngụy Trung Hiền đảo con người, uể oải nói: “Hoàng Nghê à, ngày thường người làm việc đắc lực, ta sẽ cho người một cơ hội nữa, lần này người đừng làm ta phải thất vọng.”

“Công công yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ hoàn thành!” Hoàng Nghê tưởng mình tránh được một kiếp, thở phào nhẹ nhõm vội lui ra ngoài. Ngụy Trung Hiền liếc nhìn Lục Lăng Hằng diễn Thanh Cừ, Thanh Cừ ngẫm hiểu, chỉ thấy y lao xẹt ra ngoài, đâm một kiếm về phía Hoàng Nghê.

Hoàng Nghê nghe thấy động tĩnh phía sau, vội rút đao ra chống trả, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, Hoàng Nghê chật vật lui về phía sau hai bước, khiếp sợ mà tức giận nhìn về phía Ngụy Trung Hiền: “Công công?”

Ngụy Trung Hiền thanh thoi ngắm móng tay mình, căn bản không để ý tới hần.

Thanh Cừ hoàn toàn ở thế thượng phong, qua mấy chiêu, y ra một chiêu phi thân chém, chỉ thấy Hoàng Nghê hét thảm một tiếng, chết dưới kiếm của Thanh Cừ.

“Oa!!” Cả rạp chiếu phim ồ lên đầy kinh ngạc, thậm chí có nữ sinh còn hét chói tai: “Đẹp trai quá đẹp trai quá! Mẹ ơi đẹp trai chết mất!”

Lục Lăng Hằng xem pha cảnh hành động của mình, có chút ngượng ngùng. “Đại võ lâm” làm phim võ hiệp, nội dung phim chẳng logic chút nào, ăn nhau ở các hiệu ứng kỹ xảo và pha hành động võ thuật, thế nên chỉ cần không quay phim, Lục Lăng Hằng đều phải luyện theo động tác chỉ đạo võ thuật, các động tác có thể nói vô cùng bắt mắt. Đạo diễn cắt nối biên tập đưa cảnh này lên đầu, là để làm nổi bật thể lực hùng mạnh của nhân vật phản diện. Tuy rằng Ngụy Trung Hiền mới là BOSS cuối, nhưng ông ta chỉ là một người chuyên bày mưu tính kế, trên thực tế nhân vật phản diện võ công cao nhất là do Lục Lăng Hằng gánh, cho nên đưa trận đánh của Lục Lăng Hằng lên đầu là để khán giả nhớ kỹ anh.

“Mẹ ưi, sao Lục Lăng Hằng lại diễn nhân vật phản diện vậy trời!” Nữ sinh ngồi hàng trước phàn nàn với bạn trai, “Đẹp trai như thế sao nữ hận?!”

“Hừ!” Giọng nam sinh chua chua, “Anh mà là Ngụy Trung Hiền anh sẽ giết anh ta luôn, ai bảo anh ta bức người như thế!”

Nữ sinh xem thường nói: “Anh đang ghen tị vì anh ấy quá đẹp trai chứ gì?!”

Nam sinh cả giận nói: “Rốt cuộc ai mới là bạn trai em?!”

Lục Lăng Hằng ngồi ở phía sau nghe thấy vừa xấu hổ vừa buồn cười.

Đột nhiên Thẩm Bác Diễn vươn tay ra xoa xoa lưng anh. Hắn không có bất cứ ham muốn sắc dục nào. Người ngoài xem chỉ thấy các pha hành động kia rất đặc sắc, chứ không biết diễn viên đã phải nỗ lực thế nào. Thẩm Bác Diễn biết Lục Lăng Hằng quay bộ phim này bị thương không ít chỗ, vết thương trên lưng đến giờ vẫn chưa khỏi hoàn toàn, bởi vậy nên khi xem những pha võ thuật kia hắn chỉ cảm thấy đau lòng.

Kết thúc cảnh đánh nhau, Ngụy Trung Hiền nói đôi câu với Thanh Cừ, nội dung liên quan tới nam chính và nữ chính, cảnh phim chuyển tới diễn viên.

Bởi trong “Đại võ lâm” có rất nhiều nhân vật tên tuổi, tuy rằng sau khi Tôn Phương chết Lục Lăng Hằng được cho thêm cảnh, nhưng anh vẫn không có quá nhiều cảnh, tuy vậy mỗi cảnh của anh đều rất đặc sắc.

Sau đó lại chuyển cảnh, Lục Lăng Hằng dẫn các sát thủ Đông Hán đi qua một con phố, dân chúng sợ hãi mà chạy tán loạn, cảnh này chỉ ngắn ngủi vào giây, nhưng cả rạp chiếu vang lên tiếng bàn tán.

“Đây là một đoàn thái giám à? Trông giống một đoàn nghị trượng binh thì hơn!”

“Có cần phải đẹp trai tới vậy không?!”

Lúc “Đại võ lâm” tuyên truyền có nói sẽ cho mọi người thưởng thức một bữa tiệc thị giác, quả thật không sai, từ trang phục cho tới cảnh quan đều rất hút mắt, chọn vai quần chúng cũng có tâm. Đoàn sát thủ Đông Hán này đạo diễn chọn toàn những thanh niên đẹp trai cao ngất, ngay cả mỗi tư thế bước đi đều được huấn luyện đặc biệt qua, quả thật rất có phong thái nghị trượng binh, tuy là nhân vật phản diện, nhưng khiến người ta không nữ hận.

Hơn nữa nhân vật của Lục Lăng Hằng cũng có vài yếu tố gây cười. Câu cửa miệng của y là “Người lặp lại lần nữa đi”, phàm là người có địa vị thấp hơn, người y chướng mắt hoặc là người ta nói gì đó không vừa tai y, y liền nói câu này khiến đối phương sợ hãi, lo lắng không biết mình có nói sai điều gì hay không, sau đó tự rút lui. Nhưng có một lần y đụng trúng một kẻ ngốc, lúc y ngạo mạn nói “Người lặp lại lần nữa đi”, đối phương ngây ngô lặp lại một lần nữa, y cắn răng nghiêng lợi bắt đối phương nói lại ba lần, kẻ ngốc kia đồng cảm vỗ vỗ vai y: “Thanh Cừ, sao ngươi còn trẻ mà đã nghe ngãng vậy?”

Cả rạp cười ồ lên.

Mặt thì đẹp trai, nhân vật phản diện mà không khiến khán giả sợ hãi mà yêu thương triu mến, dù thủ đoạn có độc ác hơn nữa thì khán giả cũng không thấy hận, vả lại nhân vật “Đại võ lâm” vốn không hắc bạch phân minh, người xấu cũng có tình nghĩa của người xấu, thế nên đến khi Lục Lăng Hằng chết, cô gái ở hàng ghế trước thế mà lại khóc lên.

“Em lại còn khóc nữa!” Bạn trai cô gái bất đắc dĩ đưa khăn giấy sang.

“Không còn cách nào.” Cô gái sụt sịt nói, “Em không chịu được khi nhìn trai đẹp bị ngược.”

Lúc phim điện ảnh sắp hết, Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn sợ bị phát hiện nên ra về sớm. Về đến nhà hai người lên mạng tra, ngày đầu tiên mà “Đại võ lâm” bán được hơn một trăm triệu vé, tin hot trên weibo thì có đến ba cái liên quan đến “Đại võ lâm”, có người khen cũng có người chê, ít ra với một bộ phim thương mại được xưng là bữa tiệc thị giác mà nói, thành tích như vậy đã rất hài lòng rồi. Mà weibo của Lục Lăng Hằng nhờ phim này mà tăng thêm mấy vạn fan, chỉ số hot cũng quay lại khi “Khương môn phi tương” lên sóng.

Ngày mừng hai Lục Lăng Hằng còn có công việc, cho nên hai người nghỉ ngơi sớm.

Mấy ngày sau đó, “Đại võ lâm” vẫn duy trì được độ hot, cho dù không bỏ tiền thì bộ phim cũng lọt vào top các bảng xếp hạng. Mà diễn viên được lợi nhất từ phim này, chính là Lục Lăng Hằng.

Một tác phẩm, đặc biệt là tác phẩm hội tụ nhiều diễn viên nổi bật như này, có thể khiến khán giả nhớ kỹ, chưa chắc đã là nhân vật chính, mà là nhân vật đặc sắc nhất. Lục Lăng Hằng diễn nhân vật Thanh Cừ này, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thân thủ có thân thủ, lúc lạnh lùng thì rất lạnh lùng, lại thêm tạo hình và trang phục rất bắt mắt, độ hot mấy ngày sau đó của Lục Lăng Hằng và vai diễn thậm chí còn vượt qua cả nhân vật chính.

Các thương hiệu nghe tin lập tức hành động, nháy mắt đã có vô số quảng cáo và sự kiện tìm tới.

Ở bên này sự nghiệp của Lục Lăng Hằng lên cao, Thẩm Bác Diễn ở bên kia lại lâm vào khốn cảnh. Trước đó hắn đã lục tục xoay sở không ít tiền, nhưng bây giờ còn thiếu ba mươi triệu nhất định phải nộp vào ngày kia, nếu không nộp số tiền này thì tất cả những cố gắng trước kia đều uổng phí, chỉ sợ công ty không thể vận hành được nữa. Nhưng hắn đã nghĩ đủ mọi phương pháp có thể kiếm được tiền, ngay cả tài sản cá nhân có trong tay đều đã bán hết, những gì có thể mượn được đều đã mượn, nhưng không ai có thể làm người đảm bảo cho hắn, phía trước mặt là ngõ cụt.

Ngày mừng năm tết, Lục Lăng Hằng phải tham gia một sự kiện của một công ty bất động sản, Mã Du đi cùng với anh.

Lúc ngồi ô tô đi, thợ trang điểm giúp Lục Lăng Hằng dặm thêm lớp trang điểm, Mã Du thấy vẻ mặt Lục Lăng Hằng uể oải, tò mò hỏi: “Sao đầu năm mà nhìn chán đời vậy? Thành tích “Đại võ lâm” tốt như vậy, gần đây lại có một loạt thương hiệu tìm cậu làm người đại diện.”

Lục Lăng Hằng mệt mỏi day day huyệt thái dương. Tuy rằng Thẩm Bác Diễn không nói cho anh biết hắn gặp khó khăn gì, nhưng không cần Thẩm Bác Diễn nói, anh cũng biết tình trạng Thẩm Bác Diễn bây giờ gay go tới mức nào. Người yêu gặp chuyện như vậy, sao anh có thể ung dung bình thản được?

Mã Du lo lắng trạng thái của Lục Lăng Hằng sẽ ảnh hưởng tới công việc, nhưng lo lắng của anh chỉ là dư thừa, Lục Lăng Hằng vẫn rất chuyên nghiệp trong công việc, tận tâm tận lực tuyên truyền cho thương gia, đến khi hoạt động kết thúc, thương gia kia rất hài lòng, còn mời anh tham gia một tiệc rượu. Vốn Lục Lăng Hằng không muốn đi, nhưng Mã Du khuyên anh nên tham gia nhiều hoạt động như này hơn, mở rộng mạng lưới giao thiệp, có lẽ sẽ có cơ hội mới. Lục Lăng Hằng nhận điện thoại của Thẩm Bác Diễn nói buổi tối không về nhà, cho nên liền tham gia tiệc rượu.

Trong tiệc rượu có không ít người trong giới kinh doanh, có một nữ thương gia là fan của Lục Lăng Hằng, xem “Đại võ lâm” xong rất thích diễn xuất của anh, Lục Lăng Hằng nói chuyện cùng với cô, mới biết cô là giám đốc của một ngân hàng. Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, rượu quá ba tuần, Lục Lăng Hằng ra ban công hóng gió, người kia đã ở ngoài ban công, trong lòng Lục Lăng Hằng vẫn canh cánh chuyện của Thẩm Bác Diễn, cho nên hỏi thăm cô về chuyện vay tiền ngân hàng, muốn biết trước mặt Thẩm Bác Diễn có cách nào vay tiền từ ngân hàng hay không.

“Không có người đảm bảo thì quả thật không thể vay được nhiều tiền như vậy.” Giám đốc ngân hàng nói, “Anh ta phải có người đảm bảo có khả năng.”

Lục Lăng Hằng phiền não đá chân vào lề ban công: “Em không thể làm người đảm bảo cho anh ấy được sao? Tuy giờ em không có nhiều tiền, nhưng nhất định em sẽ kiếm được!” Anh chỉ hận lúc này mình không phải Lục Quân Cần, còn thiếu mấy năm nỗ lực, nếu như cho anh thêm hai năm nữa, cục diện này sao khó giải quyết như bây giờ?

“Em làm người đảm bảo?” Giám đốc ngân hàng không khỏi kinh ngạc, suy nghĩ một hồi, hỏi: “Người kia rất quan trọng với em sao?”

Lục Lăng Hằng nghe được trong giọng nói của cô ấy có khả năng chuyển biến tốt, vội vã trình trọng nói: “Rất quan trọng, vô cùng quan trọng, nhất định em sẽ nghĩ cách kiếm số tiền này!”

Giám đốc ngân hàng hỏi: “Giờ em làm đại diện bao nhiêu nhãn hàng? Thu nhập ra sao? Có bao nhiêu nhãn hàng muốn tìm em làm người đại diện? Hoạch định công việc tiếp theo của em thế nào?”

Lục Lăng Hằng vội vã trả lời từng câu hỏi một.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Lục Lăng Hằng vội vã về nhà. Hiển nhiên Thẩm Bác Diễn cũng mới về nhà không được bao lâu, đang ôm Tiểu Công Cầu ngồi ngắm người ngoài ban công. Gần đây hẳn thường như vậy, có lẽ là ban ngày bị đè nén quá nhiều, về nhà cũng không thể hiện trước mặt Lục Lăng Hằng, không có việc gì làm liền đại ra, có đôi khi cứ đứng ngây như vậy quá nửa buổi tối.

Lục Lăng Hằng đi tới, xoa xoa đầu Tiểu Công Cầu, Tiểu Công Cầu ngoan ngoãn chạy đi.

Lục Lăng Hằng ôm lấy Thẩm Bác Diễn từ phía sau: “Phô Diễn, có tin tốt cho anh này.”

“Tin gì?” Thẩm Bác Diễn quay đầu hôn lên gò má anh một cái.

“Hôm nay em được một người khác tư vấn, em có thể làm người đảm bảo của anh, mai chúng ta đi lo liệu thủ tục đi, anh không cần phải buồn bã như vậy.”

“Sao cơ?!” Thẩm Bác Diễn không có vẻ cao hứng gì, chỉ có khiếp sợ, “Em làm người đảm bảo cho anh?!”

“Ừ, bởi doanh thu “Đại võ lâm” rất tốt, dạo này em lại nổi, ngân hàng nói, em có thể dùng thu nhập đại diện nhân hàng đảm bảo cho anh, chỉ cần em nhận thêm nhiều quảng cáo là được.” Thật ra nguyên câu là anh phải liệu mình nhận quảng cáo mới có thể vay được số tiền này, mà hậu quả của việc liệu mình nhận quảng cáo, hiển nhiên sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của anh với công chúng, nhưng giờ chuyện này không quan trọng.

“Em yên rồi sao?” Thẩm Bác Diễn có hơi tức giận, “Số tiền anh thiếu không nhỏ!”

“Em biết!” Lục Lăng Hằng rất bình tĩnh, công ty Thẩm Bác Diễn cần thêm mấy trăm triệu, lúc này cần ba chục triệu, nhưng chặn lỗ hổng này lại phải lo lỗ hổng khác. “Em hỏi qua rồi, bây giờ gạch độ không quá lớn, nhưng vay ba chục triệu thì có thể, em chỉ cần nhận thêm nhiều nhân hàng, vay một khoản nhỏ, gạch độ sẽ tăng lên, lo số khoản tiền thiếu kia xong, công ty qua được cửa ải khó khăn nhất, sẽ thu hồi được vốn..”

“Không được!” Thẩm Bác Diễn đột ngột đứng lên, “Anh không thể cho em làm người đảm bảo! Tuyệt đối không được!”

“Sao lại không được?” Lục Lăng Hằng không tài nào hiểu nổi, “Cuối cùng cũng có thể mượn được tiền, anh lại làm sao vậy?!”

“Chẳng lẽ em còn không hiểu?!” Tâm tình Thẩm Bác Diễn vô cùng kích động, “Số tiền này chưa chắc đã giải quyết được gì! Công ty anh vẫn có thể bị phá sản! Anh sẽ biến thành một kẻ nghèo hàn nợ nần, sao em có thể làm đảm bảo được?!”

Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng đều hiểu, công ty rất khó qua được cửa ải này. Thẩm Thanh Dư cố tình đẩy họ vào đường cùng, cho dù có đủ tiền, có lẽ Thẩm Thanh Dư vẫn còn tung ra chiêu nữa, một khi kinh doanh không được, số vốn bỏ ra sẽ như nước đổ biển. Thẩm Bác Diễn không thể bỏ công ty, bởi hẳn là người chịu trách nhiệm của công ty, hẳn phải gánh trên lưng tiền đồ của mấy nghìn công nhân. Hẳn không thể để Lục Lăng Hằng lấy tiền đồ của mình ra để đánh cuộc! Hẳn cũng không thể để Lục Lăng Hằng mạo hiểm gánh trên lưng món nợ khổng lồ! Một khi Lục Lăng Hằng làm người đảm bảo cho hẳn, đồng nghĩa với việc mất đi tự do, anh không thể tiếp tục tự chọn việc mình thích, anh sẽ phải nhận rất nhiều công việc, thậm chí làm việc cần cù vài chục năm cũng không thể trả hết nợ cho hẳn! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Em không được làm chuyện này!” Thẩm Bác Diễn hít sâu mấy hơi, cố nén kích động, xoay người đi vào trong phòng, “Anh đi chuẩn bị đồ ăn.”

Lục Lăng Hằng ở phía sau kéo cánh tay hẳn lại.

100. Chương 100: Nếu Anh Là Em

– Nếu anh là em.

Hai người đứng giăng co ngoài ban công hồi lâu, Thẩm Bác Diễn muốn quay về phòng, không muốn nghe Lục Lăng Hằng nói mấy lời vô vị nữa, nhưng Lục Lăng Hằng lại giữ tay hắn nhất quyết không chịu buông: “Thẩm Bác Diễn!”

“Quân Càn,” Thẩm Bác Diễn thấp giọng nói, “Em hãy nghe anh nói, chuyện này...”

“Em không cần nghe anh nói.” Lục Lăng Hằng nói, “Anh hãy trả lời câu hỏi của em đi. Có phải anh nhất định phải dùng đến số tiền này không?”

“Anh..”

“Phải hay không phải?”

“....Phải.”

“Anh có cách nào kiếm được tiền không?”

“Sẽ có cách.”

“Anh còn thời gian không?”

“....”

“Em hỏi anh một câu cuối cùng.”

“.. Câu gì?”

Lục Lăng Hằng hít sâu một hơi, nhìn hắn đắm đắm, từ từ nói: “Nếu hôm nay người gặp phải chuyện này là em, em cần số tiền này, nếu không có số tiền này em sẽ phá sản, sẽ thân bại danh liệt, còn có thể ra tòa án kinh tế, mà anh có năng lực cho em vay số tiền này, điều kiện chỉ là anh sẽ phải làm việc vất vả một chút, phải nhận một số công việc anh không thích, mà nếu em không thể trả hết số tiền này thì anh sẽ phải trả cho em — đúng, đây là những chuyện mạo hiểm anh có thể gặp phải. Liệu anh có giúp em hay không?”

Bờ môi Thẩm Bác Diễn run run, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ im lặng.

“Sau đó, bởi vì anh không tận lực giúp đỡ em, em phá sản, em mất hết tài sản, em vô cùng nghèo khổ, mà anh tiếp tục ăn sung mặc sướng, ngày ngày an ổn...” Lục Lăng Hằng nhẹ giọng nói, “Liệu anh.. có thể yên lòng không?”

Thẩm Bác Diễn mở to mắt. Nếu như Lục Lăng Hằng gặp khó khăn, nhất định hắn sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức, hắn yêu Lục Lăng Hằng, muốn cho anh những gì tốt đẹp nhất. Nhưng cũng bởi hắn yêu Lục Lăng Hằng, nên mới không muốn Lục Lăng Hằng phải gánh một phần khó khăn. Nhưng hắn không ngờ, lúc này đã không còn là hắn đơn phương Lục Lăng Hằng nữa, là hai người họ yêu nhau. Hai trái tim tương thân tương ái, cùng hưởng vinh hoa, cùng đồng cam cộng khổ, nếu chỉ có thể đồng cam nhưng không cộng khổ, liệu có thể làm người yêu cả đời sao?

“Đừng ích kỷ như thế, Thẩm Bác Diễn.” Lục Lăng Hằng nói, “Em biết, anh không muốn em chịu khổ, không muốn em chịu áp lực, nhưng anh lại đưa gánh nặng tâm lý cho em. Cảm giác thấy chết mà không cứu, lẽ nào tốt hơn so với nợ nần ngân hàng sao?”

Thẩm Bác Diễn càng không còn lời nào để nói. Lòng người cũng là máu là thịt.

Lục Lăng Hằng tiến lên trước, dịu dàng ôm lấy hắn, “Không bằng chúng ta làm một cuộc trao đổi đi, em làm người đảm bảo vay tiền ngân hàng cho anh, tính ra ngang với toàn bộ cổ phần công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình của anh, sao, vậy được không? Cũng không phải em không có đòi hỏi gì, em cần tài nguyên, cần nền tảng, cần ekip bán mạng cho em, vậy không còn là em bỏ công toi rồi nhé? Em giúp anh quay quảng cáo còn thu phí lớn nữa!”

Một lát sau, Thẩm Bác Diễn trở tay ôm lấy Lục Lăng Hằng, dùng hết sức hận không thể hòa anh vào lòng mình. Công ty đầu tư với hắn mà nói, không chỉ là tiền bạc, mà là tài nguyên, là nền tảng, để bảo vệ nền tảng này, hắn còn có hy vọng trở mình.

Thẩm Bác Diễn luồn tay vào tóc Lục Lăng Hằng, mang theo tình yêu thương nồng nàn, không ngừng ní non tên anh: “Quân Càn, Quân Càn...”

Lục Lăng Hằng biết cuối cùng hẳn cũng suy nghĩ thông suốt, nở nụ cười, vỗ vỗ vai hắn: “Đừng hút thuốc nữa, quay về ngủ đi.”

Thẩm Bác Diễm không nói gì cả, mang theo hơi thở nồng mùi thuốc lá mà ra sức hôn Lục Lăng Hằng, hận không thể nuốt sạch anh vào bụng.

Sau khi cha qua đời, hắn vẫn sống lơ lửng như vậy, đau khổ cũng lơ lửng, mệt mỏi cũng lơ lửng. Không phải hắn không mệt không khổ, mà là dưới chân hắn như được đệm lớp bông mềm, cảm giác lơ lửng trôi nổi, cảm giác thế giới này không chân thực. Người anh trai mà hắn vẫn kính yêu đột nhiên lật mặt, cuộc sống an nhàn phú quý bị thay đổi hoàn toàn. Nhưng lúc này đây, đột nhiên hắn cảm thấy chân mình chạm đất. Nhân tình nóng lạnh, đều chân chân thật thật.

Ngày hôm sau, Lục Lăng Hằng mang hai chai rượu đi tới nhà Mã Du. Những người làm trong giới giải trí sinh hoạt đều không có quy luật gì, Mã Du ngủ mãi tới trưa thì bị tiếng chuông cửa đánh thức, mở cửa ra trông thấy Lục Lăng Hằng đứng bên ngoài, không khỏi ngẩn người: “Lục Lăng Hằng, sao cậu lại ở đây?”

Mã Du là một người rất chú trọng đời tư cá nhân, anh lại là đồng tính, ngoài bạn bè thân thiết ra, anh chưa từng tiết lộ địa chỉ nhà mình cho người khác, cũng không dẫn ai về nhà. Sao Lục Lăng Hằng lại biết địa chỉ nhà anh?

Lục Lăng Hằng giơ chai rượu lên: “Lão Du, lâu rồi không uống với nhau.” Trong tay anh là chai rượu vang mà Mã Du thích nhất.

Một câu này khiến Mã Du có hơi thất thần. Lão Du, đây là cách gọi của riêng Lục Quân Càn, sau khi Lục Quân Càn qua đời, hầu như không ai gọi anh như vậy, thi thoảng Lục Lăng Hằng buột miệng gọi như thế, tuy anh thấy kì quái trong lòng, nhưng chỉ cho rằng Lục Lăng Hằng bị ảnh hưởng bởi Lục Quân Càn. Sau khi Lục Lăng Hằng lấy lại tinh thần, hầu như đều quy củ gọi anh một tiếng anh Mã. Lúc này đây nghe tiếng gọi “Lão Du” anh cảm thấy thân thuộc không gì sánh bằng, trong thoáng chốc không rõ người đứng trước mặt mình là Lục Lăng Hằng hay Lục Quân Càn.

“Tôi có thể vào không?” Lục Lăng Hằng quơ quơ tay trước mặt Mã Du.

Nếu đổi là người khác, không mời mà mang rượu tới như này, hiển nhiên Mã Du sẽ làm mặt lạnh mà chặn người ta ngoài cửa. Nhưng không biết bữa nay chưa tỉnh mộng hay là cảm giác cổ nhân thân thuộc khiến anh thất thần, không tự chủ mà nghiêng người ra nhường vị trí.

Lục Lăng Hằng đi thẳng vào phòng khách, hoàn toàn không có chút tự giác mình là khách nào, anh đặt rượu xuống bàn kính, lại quen cửa quen nẻo mà lấy hai ly thủy tinh trong ngăn tủ ra, thấy Mã Du còn đang đứng ngó ra ngoài cửa, anh bày ra tư thế như chủ nhân: “Còn đứng đực ra đó làm gì? Có phải lão Tạ lại đi công tác rồi không?” — Lão Tạ là người yêu của Mã Du.

Mã Du thấy Lục Lăng Hằng đi lại trong nhà mình không chút khách khí nào, bắt đầu nổi giận. Anh không hiểu Lục Lăng Hằng trúng tà gì, không nói tới chuyện không mời mà tới, mà còn làm bộ dạng rất quen thuộc, tùy tiện đi tới đi lui trong nhà anh. Nhưng lời nói của Lục Lăng Hằng khiến anh mê man. Chuyện của anh và lão Tạ chỉ vài người bạn tốt trong giới biết được, anh chưa từng nói cho Lục Lăng Hằng.

Phản ứng của Mã Du đều nằm trong dự liệu của Lục Lăng Hằng, anh tự ý tìm trong ngăn kéo dụng cụ mở nắp chai, đoạn rót rượu vào hai ly: “Tôi nhớ lúc tôi quay bộ phim đầu tiên, nữ chính đã nổi từ trước, bình thường thích làm màu, có một lần cô ta gắt lên không phối hợp quay, hại tôi phải ngâm nước sông lạnh như băng mười mấy tiếng liền. Quay xong tôi nổi lên, cô ta muốn tạo scandal với tôi, bên báo chí tìm ông xác nhận, ông chỉ đáp hai chữ ha ha, làm bao nhiêu báo giật title, hại cả ekip giận chết khiếp.”

Mã Du không thể tin nhìn Lục Lăng Hằng. Lời Lục Lăng Hằng nói, là kỷ niệm của anh với Lục Quân Càn.

“Sau khi debut, lần đầu tiên tôi nằm viện ông thức trắng đêm không ngủ ở bệnh viện chăm sóc tôi; lần đầu tiên tôi bị người ta bắt nạt ông xắn tay áo giúp tôi xử lý; lần đầu tiên tôi gặp rắc rối ông giúp tôi thu dọn hỗn loạn; lần đầu tiên tôi yêu đương ông giúp tôi che giấu với công ty và báo chí.” Lục Lăng Hằng uống một ngụm rượu, cười nói, “Lần đầu tiên ông với lão Tạ mài súng cướp cò, tôi giúp ông mua áo mưa.”

Mã Du nghe mà rợn tóc gáy. Nếu như nói chuyện này là Lục Quân Càn nói cho Lục Lăng Hằng, thì mấy chuyện này quá riêng tư, trừ phi chính bản thân là đương sự ra, không ai biết cả. Nhưng Lục Quân Càn

không phải người thích ngồi lê đôi mách, đừng nói là em họ, có là em ruột cũng không có khả năng kể chuyện của người khác như này!

Mã Du dè dặt quan sát Lục Lăng Hằng, muốn tới gần, nhưng lại không dám tới gần, lăm băm nói: “Thấy quý.”

Lục Lăng Hằng quơ quơ ly rượu chân dài: “Lão Du, nếu tôi là ma, ông nghĩ tôi có hại ông không?”

Những lời này khiến Mã Du đứng ngây ra tại chỗ. Ba giây sau, anh không đếm xỉa gì nữa mà tiến lên trước ngồi xuống bên cạnh Lục Lăng Hằng, nhìn chăm chăm: “Rốt cuộc cậu là...”

Lục Lăng Hằng bình tĩnh nói: “Tôi là Lục Quân Càn.”

Anh bắt đầu kể từ chuyện sau khi mình gặp chuyện không may rồi sống lại trên người Lục Lăng Hằng, mãi cho tới chuyện gần đây phát hiện cái chết của mình là có ẩn tình, rồi chuyện Thẩm Thanh Dư che giấu dã tâm mà bày mưu tính kế hãm hại Thẩm Bác Diễn,.. kể toàn bộ ra cho Mã Du. Hai người ngồi từ buổi trưa cho tới khi trời tối đen, cuối cùng Mã Du cũng chấp nhận chuyện không tưởng xảy ra trên người Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng uống cạn rượu trong ly, nặng nề thở dài: “Lão Du... Tôi cần ông giúp tôi.”

Mã Du im lặng thật lâu, đột nhiên nắm mạnh vào vai anh. Lục Lăng Hằng không kịp đề phòng mà ngã xuống đất, Mã Du xông tới kéo cổ áo anh. Lục Lăng Hằng có thể nhìn thấy ngọn lửa đang rực cháy hừng hực trong đôi mắt của Mã Du.

“Lục Quân Càn!” Mã Du gần từng chữ một, “Rốt cuộc ông coi tôi là cái gì?”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên nhìn anh.

“Tại sao chuyện qua lâu như vậy rồi mà bây giờ ông mới nói cho tôi biết? Rốt cuộc ông có coi tôi là bạn bè không?”

Khoang mũi Lục Lăng Hằng chưa xót, không cầm được mà lấy tay che mắt, nghẹn ngào nói: “Xin lỗi.. Lão Du... Xin lỗi.”

Anh vẫn không dám nói, chuyện khó thể tưởng tượng như vậy, cho dù là người thân cận nhất, anh cũng không dám nói ra. Ngay từ đầu không nói gì, sau này dần mất đi cơ hội lên tiếng. Mà bây giờ, anh nhất định phải nhờ tới Mã Du giúp. Giờ muốn làm người bảo lãnh cho Thẩm Bác Diễn, anh phải nhận được hợp đồng làm đại diện.

Lục Lăng Hằng và Mã Du hò hét mãi tới tận đêm khuya, cuối cùng, cả hai uống đến mức hai mắt đỏ au. Mã Du không ngừng khuyên Lục Lăng Hằng đừng dính vào chuyện này, không chỉ vì nợ ngân hàng rất mạo hiểm, mà còn để vay được số tiền này, anh phải nhận rất nhiều quảng cáo, ảnh hưởng tới giá trị thương mại của mình, ngay cả khi thuận buồm xuôi gió cũng ảnh hưởng tới sự nghiệp.

Lục Lăng Hằng giúp anh rót đầy rượu, hỏi anh một câu: “Nếu lão Tạ gặp chuyện này, ông sẽ làm gì?”

Những lời này khiến Mã Du im lặng hồi lâu.

Không khí trong phòng như đông đặc, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên Mã Du cầm chai rượu còn dư lên tu một hơi cạn sạch, nặng nề đặt chai xuống bàn: “Tôi hiểu rồi, sáng mai tôi dẫn ông đi ký hợp đồng.”

Nhất thời Lục Lăng Hằng thở phào nhẹ nhõm, cả người vô lực mà dựa vào sofa: “Cảm ơn ông.. Lão Du.”

“Giờ nói cảm ơn vẫn còn sớm.” Mã Du trợn mắt trừng anh, “Ông, cái đồ khốn này, nếu không tới chết không biết có tìm tới tôi không?” Dừng một chút, thở thật dài, sau đó dịch tới ôm vai Lục Lăng Hằng, “Nếu có chuyện gì tôi có thể giúp.. cứ tới tìm tôi.”

Mã Du là tổng giám của công ty quản lý, nắm giữ quyền sinh quyền sát và công việc quản lý nghệ sĩ trong công ty. Qua được cửa ải này, Lục Lăng Hằng ký một lúc bảy hợp đồng quảng cáo, chỉ cần có nhãn hiệu tìm tới, mặc kệ là công ty lớn hay nhỏ, cũng không quan tâm sản phẩm cao cấp hay bình dân, chỉ cần cho đủ tiền anh liền nhận. Lấy được hợp đồng quảng cáo, Lục Lăng Hằng lập tức dẫn theo Thẩm Bác Diễn đi tới ngân hàng lo liệu thủ tục cho vay.

Lục Lăng Hằng dựa vào thương hiệu đại diện mà làm đảm bảo cho Thẩm Bác Diễn, thuận lợi vay ngân hàng hơn năm mươi triệu, kịp để Thẩm Bác Diễn nộp tiền bổ sung trước hạn chót. Mà số tiền anh được ứng trước từ công ty quảng cáo cũng đủ để quay bổ sung “Bảo nhi”.

Thẩm Bác Diễn lái xe đưa Lục Lăng Hằng về nhà, mấy ngày rồi tâm tình Lục Lăng Hằng trĩu nặng, giờ làm xong thủ tục vay, tâm tình thả lỏng hơn nhiều. Anh mở radio trên xe, bật bài “Mộng tưởng” mà Thẩm Bác Diễn viết cho anh.

“Dù cho thế giới đổi thay / Chỉ cần em còn ở bên cạnh / Anh sẽ giương đôi cánh bay lượn / Tương lai chính là phần thưởng...”

Lục Lăng Hằng khe khẽ hát theo điệu nhạc, qua gương chiếu hậu, anh thấy chân mày Thẩm Bác Diễn hơi nhíu lại, lấy được tiền vay cũng không khiến hấn an tâm hơn chút nào. Dù sao cũng chỉ mới giải quyết được cửa ải trước mặt, còn chưa phải thắng lợi cuối cùng, tình hình tiếp theo thế nào, vẫn còn rất mờ mịt.

Lục Lăng Hằng cũng không nói bất cứ lời an ủi nào, chỉ vươn tay xoa xoa mi tâm Thẩm Bác Diễn.

Ngón tay anh như mang theo ma lực thần kỳ, vừa chạm vào Thẩm Bác Diễn, chân mày hấn lập tức giãn ra.

Để bầu không khí thoải mái hơn một chút, Lục Lăng Hằng cố ý trêu hấn: “Anh cũng không cần phải cảm động đâu, coi như em mua dăm ba chục năm đời anh, giặt quần áo nấu cơm trải chăn gối bưng trà rót nước.” Anh nhìn bụng Thẩm Bác Diễn một chút, hừ một tiếng: “Tiếc là.. bụng anh chẳng có ích gì, bằng không.. còn phải sinh em bé cho em nữa.”

Xe lái vào bãi đậu, Thẩm Bác Diễn cởi dây an toàn ra, nhưng không mở cửa xuống xe mà nghiêng người quay sang nắm lấy tay Lục Lăng Hằng, đè anh vào lưng ghế.

Lục Lăng Hằng nhướn mày.

Thẩm Bác Diễn nhìn vào đôi mắt anh, như muốn nhìn thấu nơi sâu nhất. Hấn không nói cảm ơn, chỉ hỏi Lục Lăng Hằng: “Em có biết giờ anh đang nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì?”

“Anh muốn ăn sạch em!” Thẩm Bác Diễn cúi đầu cắn cổ Lục Lăng Hằng, dùng phương thức bản năng nhất để biểu đạt cảm giác yêu thương cảm kích từ sâu tận xương tủy của hấn: “Quân Càn, anh muốn dốc sức, dốc sức ăn sạch em, làm em muốn chết muốn sống, cả đời này cũng không quên được!”

101. Chương 101: Người Tâm Tư Kín Đáo Như Vậy, Sẽ Không Làm Chuyện Gì Không Có Ích

– Người tâm tư kín đáo như vậy, sẽ không làm chuyện gì không có ích.

Tiền vừa đến tay, các hạng mục lập tức được đưa vào quỹ đạo. “Bảo nhi” đã có tiền quay bổ sung, Chu Việt Việt cũng hẹn lịch với mọi người. Bọn họ không dám dùng đạo diễn Kê Tân nữa, bởi lúc quay “Hôn quân”, Lục Lăng Hằng, Thẩm Bác Diễn hợp tác rất vui vẻ với đạo diễn Quách Xuyên, cho nên Thẩm Bác Diễn tìm tới đạo diễn Quách Xuyên cứu phim, Quách Xuyên nghe xong tiền căn hậu quả không thể từ chối mà nhận lấy trọng trách.

Bên cạnh đó, để có tiền cho vay, Lục Lăng Hằng nhận một lúc mười hợp đồng làm người đại diện quảng cáo. Nhưng mà nghề sĩ vẫn phải có tác phẩm để giữ chỗ đứng, chỉ quay quảng cáo không thì không khác nào tự sát nghề nghiệp, Mã Du giúp anh nhận một bộ phim điện ảnh mới, quay “Bảo Nhi” xong sẽ lập tức tham gia đoàn phim.

Thời gian này, Lục Lăng Hằng cứ như mọc thêm ba đầu sáu tay mà vùi đầu vào công việc.

Cũng may là sau khi nhận được cứu viện tài chính, Thẩm Bác Diễn tạm lấp được lỗ hổng tài chính của công ty, duy trì được dây chuyền sản xuất.

Có lẽ là trời không tuyệt đường người, sau khi nhận được tiền Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng vẫn còn kinh hồn bạt vía, sợ Thẩm Thanh Dư lại ra chiêu mới hành hạ bọn họ, nhưng lúc này một mặt hàng chủ đạo của tập đoàn Thẩm thị đột nhiên bị kiểm tra chất lượng vệ sinh an toàn thực phẩm với kết quả không tốt, đồng thời bị đưa lên báo, gây ra một cơn chấn động không nhỏ, nghe nói Trâu Tình Tình đã xuất không ít lực, bà vẫn còn có chút tài nguyên trong giới truyền thông này. Để vượt qua cuộc khủng hoảng dư luận, Thẩm Thanh Dư phải tự thân xuất mã xử lý công chuyện, cũng không biết là không thể ra tay hay vẫn còn một ít lương tâm, anh ta không ngáng chân Thẩm Bác Diễn nữa.

Cuối cùng sản phẩm cũng ra mắt thuận lợi, dần thu hồi được vốn, gánh nặng trên vai Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng nhẹ đi nhiều.

Giải quyết được nguy cơ trước mắt rồi, nhưng bởi vì chuyện công ty trước đó nên Thẩm Bác Diễn không có nhiều tiền để mở rộng quảng cáo sản phẩm, chỉ có thể miễn cưỡng vận hành công ty. Nhưng những chuyện này với Thẩm Bác Diễn mà nói không đáng gì, trải qua chuyện vừa rồi, chỉ cần duy trì được công ty đã là tốt lắm rồi, sớm muộn gì cũng sẽ xoay chuyển theo hướng tốt.

Công việc của Lục Lăng Hằng không quá thuận lợi. Bởi trước đó phải gom góp tài chính, anh nhận một lúc rất nhiều hợp đồng quảng cáo, hơn nữa cũng không phải các thương hiệu lớn, nhận một vài quảng cáo thương hiệu nhỏ tuy lấy được tiền nhanh, nhưng lại ảnh hưởng tới giá trị thương mại của anh, cũng bởi vậy cho nên trước đây Mã Du không đồng ý, cùng đường lắm mới để cho anh làm như vậy.

Lục Lăng Hằng quay liên tục vài bộ phim, tuy rằng tiếng vang của “Đại vô lâm” trước đó không tồi, nhưng không đủ để anh có thể một bước lên trời, các tác phẩm tiếp theo không nổi, thị trường phim truyền hình lại bị các tiểu sinh khác chiếm trước, thành ra địa vị anh bây giờ rất lỡ dở, có phần hơi lúng túng.

Vất vả lắm “Hôn quân” mới được ra mắt, bộ phim này tương đối nghệ thuật, doanh thu phòng vé hiển nhiên không nhiều, nhưng thành tích cũng không quá kém, bán được hơn một trăm triệu vé, tuy rằng không kiếm được nhiều lắm, nhưng cũng không lỗ vốn. Danh tiếng của “Hôn quân” cũng không tồi, tuy không thể mang được giá trị thương mại lớn tới cho Lục Lăng Hằng, nhưng giúp anh được sự thừa nhận của giới chuyên môn, coi như cũng có thu hoạch.

Thời gian tiếp theo đó, Lục Lăng Hằng trở nên rồi rã.

Có lẽ là bởi thiếu may mắn, thoát đầu anh rất nóng vội nhận phim mới, Mã Du cũng lo lắng mà thỏa thuận phim mới cho anh, nhưng bởi vì nhà đầu tư nên bị thay đổi diễn viên, sau đó bởi vì nhiều nguyên nhân không giải thích được mà không có phim mới, thời gian kéo dài, số kịch bản tìm tới anh mỗi lúc một ít, hơn nữa giá trị thương mại suy giảm, các hoạt động khác cũng không còn nhiều.

Ở Trung Quốc, ngôi sao sợ nhất là nhàn rỗi thế này. Cạnh tranh quá khốc liệt, muốn mở một con đường trong cái giới này thì không thể tùy tiện nhàn hạ được, nếu không có bối cảnh thâm hậu hay ganh đua ác chiến, thì sẽ phải trải qua trăm cay nghìn đắng trên con đường này, một khi con đường phía trước gặp trắc trở, đường lui cũng không còn, không thể tiến chẳng thể lùi, không có bất cứ con đường sống nào. Mà một khi rơi vào ngõ cụt, muốn tiến lên tranh đấu trên con đường kia một lần nữa, chỉ e sẽ khó khăn thảm thiết hơn lần đầu tiên, cũng không có bao nhiêu cơ hội được ‘sống lại’.

Sau vài lần thất bại, thoát đầu Lục Lăng Hằng rất sốt ruột, nhưng anh dần dần bình tĩnh trở lại. Anh bắt đầu tiếp xúc với vài diễn viên kịch, bắt đầu nghiên cứu về sân khấu kịch.

Tuy rằng diễn hai đời người, nhưng với Lục Lăng Hằng mà nói, anh giống một “ngôi sao” hơn chứ không phải diễn viên. Kiếp trước anh rất nổi tiếng, lịch chặt kín, hầu như không có thời gian nào để nâng cao trình độ bản thân. Diễn với anh mà nói chỉ là một công việc, lúc bận rộn nhất sáng sớm anh vừa nhận kịch bản học thuộc vài câu rồi buổi tối đã phải quay, thậm chí ngay cả kịch bản nói về cái gì cũng không rõ. Mà sân khấu kịch với diễn viên mà nói là một môi trường rất tốt để tôi luyện trình độ diễn xuất, tuy nó không mang tới nhiều danh lợi, nhưng có thể khiến con người ta tĩnh tâm, hiểu rõ về nghệ thuật diễn xuất.

Lục Lăng Hằng cầm kịch bản từ nhà hát trở về, gặp Thẩm Bác Diễn cũng đang tan tầm về nhà. Với tình cảnh Lục Lăng Hằng bây giờ, Thẩm Bác Diễn vô cùng áy náy, hắn vẫn cho rằng Lục Lăng Hằng gặp nhiều

khó khăn trong công việc như vậy là bởi vì hắn, mục tiêu của hắn là nâng Lục Lăng Hằng lên làm một ngôi sao kinh điển khiến khán giả không thể quên, nhưng hôm nay mục tiêu kia lại trở nên xa vời.

Lục Lăng Hằng biết Thẩm Bác Diễn đang áy náy, an ủi hắn: “Em thấy bây giờ tốt lắm, nói thật, em chưa từng thích diễn xuất nhiều như bây giờ, trước kia chỉ coi nó như một công việc mà thôi. Nhưng bây giờ gặt hết toàn bộ danh lợi sang một bên, chuyên tâm tìm hiểu về diễn kịch, lần đầu tiên em cảm nhận được diễn kịch hay ở chỗ nào. Em nghĩ đây là cơ hội mà ông trời ban cho em.”

Công ty đã tương đối ổn định, tạm thời Thẩm Bác Diễn không thể làm nhiều hơn cho Lục Lăng Hằng, cho nên hắn dành dành nhiều thời gian để ở bên cạnh bầu bạn với người mình yêu. Hắn cùng Lục Lăng Hằng xem kịch bản, cùng phân tích thảo luận về kịch bản.

Lần này Lục Lăng Hằng muốn diễn một bộ kịch trinh thám, vai của anh là một thám tử không đứng đắn nghèo túng, mở miệng ra đã khiến người khác cảm thấy đây là một tên lừa gạt. Ngược lại tội phạm trong vở kịch lại là một người tâm tư kín đáo tương đối trầm ổn.

Thẩm Bác Diễn đọc kịch bản, không khỏi nói: “Nhân vật này rất có tính khiêu chiến với em.”

Bởi vì hình tượng của mình mà Lục Lăng Hằng diễn không ít vai nam thần lạnh lùng, chỉ cần đẹp trai lạnh lùng là được rồi, thi thoảng nhận một vài vai diễn cuồng, nhưng một nhân vật tính tình hèn mọn như vậy anh chưa từng diễn qua. Rất nhiều người nghĩ những vai càng điên cuồng càng mãnh liệt thì càng thể hiện được tài năng diễn xuất, nhưng thật ra với diễn viên mà nói, nhất thời bạo phát không phải chuyện khó khăn nhất, chỉ là dễ khiến khán giả ấn tượng mà thôi. Mà khó nhất chính là diễn một nhân vật hoàn toàn bất đồng với tính cách của mình, muốn diễn tốt thì nhất định phải hiểu nhân vật, cảm nhận được nhân vật, trở thành nhân vật.

Lục Lăng Hằng thử vài cảnh nhưng đều không trôi chảy, không khỏi mất mát. Nhưng anh không hề nhụt chí. Nếu như là trước đây, anh sẽ từ bỏ vai diễn này, còn nhiều cơ hội làm việc hơn, nhưng bây giờ quả thật anh rất nhập tâm, anh không nghĩ mình có thể làm gì khác, chỉ nghĩ nhất định phải diễn tốt nhân vật này.

Thẩm Bác Diễn đối kịch cùng với Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng cầm điều thuốc trong tay, ngả ngớn mà khiêu khích hắn: “Cảnh sát Thẩm, anh đừng giả bộ nữa, anh lừa được người khác chứ không lừa được tôi đâu.”

Mặt Thẩm Bác Diễn không đổi sắc: “Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

Lục Lăng Hằng cầm điều thuốc chạm tới trên mặt hắn, Thẩm Bác Diễn giả vờ ghét bỏ mà phẩy tay.

“Tôi đã nắm được chứng cứ giết người của anh.”

“Cái gì?”

Lục Lăng Hằng nhếch môi cười: “Haha, cảnh sát Thẩm à, anh biết anh sai ở đâu rồi không? Anh tưởng anh làm việc không để lại manh mối nào, không ai phát hiện ra, nhưng thật ra chính sự cẩn thận của anh đã bán đứng anh. Một người tâm tư kín đáo giống như anh, sẽ không làm chuyện gì không có lợi, cho nên hôm đó anh nhốt Tiểu Trương, tôi đã bắt đầu nghi ngờ anh!”

Thẩm Bác Diễn sững sờ.

Theo nội dung tiếp theo, vai thám tử mà Lục Lăng Hằng diễn sẽ bắt đầu dọa dẫm hòng vợ vét tài sản của cảnh sát họ Thẩm, hắn nói anh có biết tại sao tôi biết mà không báo cảnh sát chuyện của anh không? Sau đó vẫy vẫy hai đầu ngón tay. Thật ra hắn không tìm được bất cứ chứng cứ nào, chứng cứ chính là chiếc bút ghi âm đặt trong túi hắn, hắn là một tên lừa gạt, lúc cảnh sát Thẩm buông lỏng cảnh giác mà dùng tiền mua chuộc hắn là lúc hắn lấy được chứng cứ thật sự. Nhưng qua hồi lâu mà Thẩm Bác Diễn không đọc lời tiếp.

Lục Lăng Hằng hỏi: “Quên lời à?”

Anh đang định nhắc hắn lời kịch, Thẩm Bác Diễn lại như trúng tà mà đột ngột đứng dậy: “Một người tâm tư kín đáo giống như vậy, sẽ không làm chuyện gì không có lợi.... chuyện không có lợi?!”

102. Chương 102: Hy Vọng

– Hy vọng.

Lục Lăng Hằng bị hấn dọa sợ hết hồn, không khỏi hỏi: “Anh nghĩ cái gì thế?”

Nét mặt Thẩm Bác Diễn không ngừng thay đổi, phiền não mà đi hai vòng trong phòng, buồn bực đốt điếu thuốc.

Lục Lăng Hằng hỏi hần: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Giờ anh cũng chưa thể xác định, nhưng câu nói ban nãy khiến anh xúc động, thật ra trước đó anh đã cảm thấy không đúng, nhưng anh trai gây nhiều rắc rối cho chúng ta như vậy, nên anh không có nhiều thời gian suy nghĩ.” Thẩm Bác Diễn hút một hơi thuốc, nói tiếp, “Anh trai anh giống như hung thủ trong kịch bản, tâm tư anh ấy kín đáo, chưa bao giờ làm chuyện gì không có lợi cho mình. Anh ấy làm một bước, nghĩ ba bước, cho dù là chuyện nhỏ hay chuyện lớn, từ nhỏ anh đã nói anh ấy sống như vậy sẽ rất mệt mỏi, nhưng anh trai anh là người như vậy.”

Lục Lăng Hằng nghe thấy tên Thẩm Thanh Dư không khỏi sững người một chút. Anh đã biết Thẩm Thanh Dư là hung thủ hạ độc mình, bọn họ cũng thử tìm bằng chứng tội phạm của Thẩm Thanh Dư, nhưng Thẩm Thanh Dư quá cẩn thận, hơn nữa chuyện đã qua lâu như vậy, quả thật họ không biết bắt đầu tìm từ đâu, dần dần cảm thấy nản lòng.

Thẩm Bác Diễn nói: “Anh vẫn không hiểu, tại sao anh ấy lại muốn giết Tôn Phương.”

Lục Lăng Hằng hỏi: “Không phải vì anh ấy sợ Tôn Phương tiết lộ bí mật giao dịch của mình sao?”

Thẩm Bác Diễn hỏi ngược lại: “Tiết lộ thế nào? Nói miệng sao?”

Lục Lăng Hằng sửng sốt.

“Lúc Tôn Phương chết, chuyện của em đã qua mấy tháng, cả thế giới đều nghĩ em chết vì bệnh tim tái phát. Dù Tôn Phương có nhảy ra nói Thẩm Thanh Dư xúi giục cậu ta hạ độc em, liệu sẽ có người tin sao? Dù chúng ta đều tin, liệu cảnh sát sẽ tin chứ? Quan tòa sẽ tin chứ? Tư pháp coi trọng chứng cứ, dù có Tôn Phương làm nhân chứng, nhưng cũng phải có bằng chứng, nếu không lời khai suông của cậu ta không thể ảnh hưởng tới Thẩm Thanh Dư. Ngay cả khi Tôn Phương ra yêu sách sẽ đưa ra dư luận, nền tảng tập đoàn Thẩm thị như vậy, cũng không đến mức phải sợ hãi dư luận.”

Lục Lăng Hằng nghĩ mà cảm thấy rất có lý, nhưng như vậy vẫn chưa đủ: “Lúc đó anh ta còn chưa lật mặt với chúng ta, cái bấy của anh ta cho anh vẫn chưa bố trí xong, anh ta sợ Tôn Phương bán đứng mình sớm, anh sẽ cảnh giác với anh ta, anh ta không thể dễ dàng đoạt được tập đoàn Thẩm thị.”

“Lúc đầu anh cũng nghĩ như vậy, nhưng em nghĩ kỹ mà xem, nếu như là vì tập đoàn Thẩm thị, cho dù anh đã cảnh giác thì căn cơ của anh cũng không bằng anh ấy, anh ấy muốn lật đổ anh, không dùng cách này thì vẫn còn có cách khác. Mà anh ấy hại chết Tôn Phương, đồng nghĩa với việc anh ấy làm thêm chuyện phạm pháp, càng có khả năng lộ ra nhiều chân tướng. Giết một người không đơn giản như vậy, anh ta làm nhiều, thì càng rủi ro mao hiểm.”

“Vậy anh nghĩ thế nào?”

“Anh nghĩ, có lẽ trong tay Tôn Phương có thứ gì đó, có thể thật sự lật đổ anh ta, cho nên anh ta mới phải ra tay hạ sát.”

“Lúc Tôn Phương hạ độc em có để lại chứng cứ sao?” Lục Lăng Hằng suy nghĩ một chút, tự phủ nhận, “Không thể, nó chỉ có thể chứng minh Tôn Phương là hung thủ giết người, nhưng không đủ để kéo Thẩm Thanh Dư vào cuộc. Có lẽ là lúc Thẩm Thanh Dư ra lệnh cho cậu ta có để lại chứng cứ gì đó, mấy thứ như.. ghi âm chẳng hạn!”

“Đúng, hơn nữa bằng chứng này có tính xác thực, rất có thể đến bây giờ Thẩm Thanh Dư vẫn không tìm được, nếu có thể tìm thì anh ta đã tiêu hủy rồi, không đến mức phải giết người.”

Lục Lăng Hằng rơi vào trầm tư: “Sẽ là cái gì... giấu ở đâu đây?”

Thẩm Bác Diễn không biết, liệu hắn có thật sự hiểu con người Thẩm Thanh Dư không? Nếu như hiểu, sao anh ta có thể hại hắn đến nước này? Thật ra từ trước tới giờ, cũng không phải hắn hoàn toàn không nhận ra, chỉ là ngay từ khi còn rất nhỏ hắn đã cảm thấy áy náy hổ thẹn với anh trai. Thẩm Thanh Dư càng đối xử tốt với hắn, thì hắn lại càng hổ thẹn. Hắn có cha có mẹ, cho tới giờ chưa phải trải qua cay đắng nào, so với Thẩm Thanh Dư, quả thật cuộc sống của hắn rất dễ dàng. Cho dù những đau khổ mà Thẩm Thanh Dư phải gánh chịu không phải do hắn tạo thành, thì hắn vẫn áy náy như trước, hắn biết Thẩm Thanh Dư rất coi trọng công ty và tài sản, nhưng hắn lại để mặc Thẩm Thanh Dư tranh, để anh ta lấy đi những thứ mà anh ta cho rằng quan trọng, thậm chí mong đợi lại được một người anh trai dịu dàng. Nhưng hắn không thể ngờ, dù hắn có không tranh giành thì Thẩm Thanh Dư vẫn đi tới bước này.

Thẩm Bác Diễn cũng không dám chắc chắn, tất cả chỉ là suy đoán của bọn họ, một hy vọng vô cùng mong manh, họ không thể khẳng định một người cẩn thận như Thẩm Thanh Dư lại bị Tôn Phương nắm được nhược điểm gì, nhưng đây cũng là một liều thuốc trợ tim, dù hy vọng có mong manh tới đâu thì vẫn là hy vọng, tiếp thêm động lực cho họ không nản lòng.

Sắp tới buổi diễn kịch, Lục Lăng Hằng không thể để phân tâm, mỗi ngày đều chuyên tâm luyện tập. Thẩm Bác Diễn dành thời gian điều tra di vật và những người bên cạnh Tôn Phương, nhưng cũng không có bất cứ tiến triển gì.

Lần đầu tiên Lục Lăng Hằng ra sân khấu kịch vô cùng thuận lợi, Thẩm Bác Diễn tự xuống bếp nấu tiệc mừng cho anh, hai người vừa ăn cơm vừa thảo luận tiến triển hiện tại.

Thẩm Bác Diễn không thu hoạch được bất cứ thứ gì, Lục Lăng Hằng cũng không quá kinh ngạc: “Nếu chứng cứ dễ tìm như thế thì Thẩm Thanh Dư đã tìm được từ lâu rồi. Người nhà của Tôn Phương, di vật của Tôn Phương, nhất định anh trai anh từng điều tra qua, nếu quả thật có chứng cứ lưu lại, chắc chắn sẽ ở nơi anh ta không thể ngờ tới.”

Thẩm Bác Diễn cũng đồng ý, nhưng nếu khó có thể tìm được, như vậy quả thật rất khó, hắn hoàn toàn không có bất cứ manh mối nào, chỉ có thể làm những việc đủ khả năng.

Sau khi Lục Lăng Hằng hoàn thành vở diễn, anh lại nhận được một công việc mới —— Góp giọng cho OST “Bảo nhi”.

OST cùng tên với bộ phim điện ảnh, vốn đã chọn được ca sĩ hát, nhưng bởi gần đây thanh đối của ca sĩ kia gặp vấn đề cần phải làm một cuộc phẫu thuật nhỏ, tạm thời không thể hát, đoàn phim lại hẹn thêm vài ca sĩ khác nhưng cũng không thành, Thẩm Bác Diễn liền đưa cơ hội này cho Lục Lăng Hằng, dù sao thì trước kia anh cũng từng có một single, giọng hát không tồi, gần đây cũng không quá bận rộn.

Hôm đó Lục Lăng Hằng đi thu âm, vừa hay Mã Du nhàn rỗi, hẹn anh cùng đi ăn tối, thế là tiện thể đưa anh đi thu âm.

Lúc đợi thu âm, Lục Lăng Hằng luyện giọng, Mã Du trêu anh: “Trước đây không để ý, hóa ra giọng ông cũng được phết, sau này nếu không nhận được phim, chuyển qua làm ca sĩ cũng được.”

Trước đây công ty giải trí Tinh Tinh khởi nghiệp với công ty âm nhạc, sau này ngành âm nhạc quốc nội suy thoái, công ty lập tức chuyển mình, phát triển thành đầu rồng ở quốc nội, bây giờ công ty vẫn duy trì bộ phận âm nhạc, ký với vài ba ca sĩ, phần lớn ca khúc chủ đề trong phim truyền hình và điện ảnh mà công ty sản xuất đều là ca sĩ trong công ty góp giọng.

Lục Lăng Hằng cũng hòa theo lời đùa của anh: “Tôi cũng không ngại đâu, ông nói với Ngụy tổng một tiếng, sau này có ca khúc chủ đề nào thì cho tôi hát.”

Mã Du cười cười, đột nhiên nói: “Nói lại nhớ, hồi Tôn Phương ký hợp đồng với công ty chúng ta, cũng dùng thân phận ca sĩ để ký hợp đồng.”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên: “Vậy sao?” BẠN ĐANG

“Ừ, cậu ta là một ca – nhạc sĩ, tự sáng tác cho mình, nhưng cũng phải xoay ngang. Lúc đó ngành công nghiệp âm nhạc đi xuống, công ty không dồn tài nguyên cho người mới ra ca khúc, trọng điểm tài nguyên là ở phim điện ảnh và truyền hình, cậu ta không lẫn lộn được, đành chuyển qua làm diễn viên, bắt đầu đi lên từ trợ lý của cậu.” Nói đến đây Mã Du buồn bã, “Không ngờ sau lại xảy ra chuyện như vậy.”

Lục Lăng Hằng buông mi mắt.

Mã Du giận dữ: “Nếu biết vậy, trước đây nói gì cũng cho cậu ta ra ca khúc, để cậu ta làm ca sĩ nghèo cũng được, vậy đã không hại được ông!”

“Cậu ta thu âm rồi nhưng không được phát?”

“Thu âm rồi.” Mã Du suy nghĩ một chút, “Tôi nghĩ có lẽ cậu ta vẫn muốn hát, nhưng có lẽ là không có tương lai, còn phải kiếm sống, cho nên xin tôi cho cậu ta chuyển nghề. À.. tôi nhớ trước khi ông gặp chuyện không may, cậu ta còn hỏi tôi, nếu cậu ta tự sáng tác, tự thu demo, liệu công ty có thể phát hành giúp cậu ta không? Tôi bảo là không được, trong ngành kéo bên âm nhạc có mấy trăm mấy nghìn bản demo, có nhiều ca sĩ còn nổi hơn cậu ta gấp trăm lần, nhưng cũng không tài nào phát hành được.”

“Ồ..”

Mã Du lại suy nghĩ một lúc: “Tôi nhớ... hình như sau này cậu ta vẫn mang bản demo tới, hình như là.. mấy ngày sau khi ông gặp chuyện không may! Cậu ta mang đĩa mình tự thu tới, để trong phòng tài liệu của Ngụy tổng, để chung với mấy trăm đĩa khác, rõ là cậu ta cũng biết Ngụy tổng làm gì có thời gian để nghe. Chuyện này cậu ta nói với tôi, tôi cũng không biết cậu ta nói với tôi làm gì, mấy chuyện bên ban âm nhạc tôi có quản đâu.. Cậu ta bảo nếu một ngày cậu ta chết thì tôi nói với Ngụy tổng một tiếng, phát ca khúc của cậu ta, coi như di khúc, không biết chừng lại hot. Họa sĩ vừa chết tranh liền bán với giá trên trời, chắc cậu ta cho rằng ca khúc của mình cũng được nổi danh. Lúc đó tôi nghĩ bụng người đầu mà ngốc, còn trẻ mà đã nghĩ linh ta linh tinh. Lại nói, dù cậu ta có chết, bài hát có nổi thì cậu ta cũng được cái gì đâu? Tiền vẫn về tay công ty cả!”

Lục Lăng Hằng ngồi thẳng người, buông bản nhạc trong tay xuống. Anh nhìn Mã Du đầy nghiêm túc: “Sau khi cậu ta chết, ông có nói với Ngụy tổng không?”

Mã Du ngẩn người, lắc đầu: “Không... tôi có để ý tới chuyện này đâu, hôm nay nói chuyện với cậu nên mới đột nhiên nhớ ra.”

Lục Lăng Hằng đột ngột đứng dậy: “Ca khúc của cậu ta, vẫn còn ở phòng tài liệu chứ?!”

Mã Du ngạc nhiên nhìn anh, không hiểu gì mà gật đầu: “Chắc là.. vẫn còn.”

103. Chương 103: Ghi Âm

– Ghi âm.

Trước khi trời nhá nhem tối, cuối cùng Mã Du cũng lấy được bản demo của Tôn Phương trong phòng tài liệu.

Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng lo lắng cùng đợi trong phòng làm việc của Mã Du, thấy Mã Du đi vào, cả hai cùng đứng lên.

“Đã tìm được chưa?” Thẩm Bác Diễn hỏi.

Mã Du gật đầu, đưa bản demo cho bọn họ.

Bởi Thẩm Bác Diễn yêu cầu Mã Du không nói chuyện này cho người khác biết, tránh chuyện bị lan ra ngoài, cho nên Mã Du mất một ít thời gian để lấy được chìa khóa phòng tài liệu, lấy được bản demo.

Mã Du hỏi: “Rất cuộc trong bản thu của Tôn Phương có cái gì?”

Nét mặt Lục Lăng Hằng nghiêm túc: “Giờ còn chưa xác định được. Bọn tôi về nghe trước một chút.”

Mã Du đành phải nói: “Ừ, nếu có gì cần tôi giúp thì cứ nói.”

Thẩm Bác Diễm và Lục Lăng Hằng về tới nhà, bỏ đĩa demo vào máy tính, Thẩm Bác Diễm chần chừ không bật lên. Lục Lăng Hằng ngồi bên cạnh hắn cũng không thúc giục. Cả hai người họ đều rất căng thẳng. Liệu trong đó có phải bằng chứng họ đã vất vả tìm bấy lâu không? Nếu như không phải, vậy làm sao bây giờ? Mà nếu phải, vậy biết làm sao đây?

Với Lục Lăng Hằng mà nói, đây chỉ là một chứng cứ. Nhưng với Thẩm Bác Diễm, thứ này còn mang theo nhiều ý nghĩa khác.

Mấy phút sau, Thẩm Bác Diễm bật lên.

Giai điệu nhạc chậm rãi vang lên, hai người nín thở, không ai dám tua.

Mấy phút sau, điệu nhạc kết thúc, cả thế giới an tĩnh lại, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của bọn họ.

Hết rồi sao? Không còn gì nữa sao? Chỉ có nhạc thôi sao?

Tròn một phút an tĩnh như mặt nước đọng, một phút đồng hồ này với Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễm mà nói dài dằng dặc tựa như một năm, rồi lại chỉ như một cái chớp mắt.

Đột nhiên trong bản thu âm vang lên tiếng ồn, cũng không phải là ghi âm trong điều kiện ồn ào, mà là âm sắc không tốt lắm, hiển nhiên là lén ghi âm.

“Tôi làm theo ý anh bỏ thuốc vào cà phê của Lục Quân Càn, anh đồng ý cho tôi làm diễn viên màn ảnh rộng phải không?”

Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễm ngồi ngay ngắn lại. Là giọng của Tôn Phương! Nhưng chỉ có giọng của Tôn Phương!

Lại một lúc sau, Tôn Phương nói: “Thẩm tổng, Lục Quân Càn đã chết, đừng nói là anh định qua sông đoạn cầu đây?”

Một giọng nói tương đối mơ hồ vang lên: “Đang chuẩn bị, cậu vợi cái gì chứ?”

Mặc dù không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nghe ra đây là giọng của Thẩm Thanh Dư.

Phía sau còn một đoạn đối thoại đứt quãng, âm sắc kém hơn, nói cái gì cũng không nghe rõ. Nhưng đây là chứng cứ rất đáng trân trọng.

Họ đều không biết giữa Tôn Phương và Thẩm Thanh Dư đã xảy ra chuyện gì, Tôn Phương lén lén ghi âm đoạn nói chuyện này mà Thẩm Thanh Dư không phát hiện ra, có lẽ sau đó cuộc trao đổi của họ không suôn sẻ, Tôn Phương lấy nó ra để uy hiếp Thẩm Thanh Dư. Nói chung, rất có thể đây là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Tôn Phương! Cũng may mà Thẩm Thanh Dư không biết Tôn Phương to gan lớn mật, thế mà lại giao một chứng cứ như vậy cho công ty, sau một hồi đi vòng, cuối cùng lại rơi vào Thẩm Bác Diễm và Lục Lăng Hằng.

Thẩm Bác Diễm tắt đoạn ghi âm đi.

Lấy được manh mối cuối cùng, nhưng trên mặt họ không phải là nụ cười nhẹ nhõm. Một đoạn ghi âm như vậy, đủ để lật đổ Thẩm Thanh Dư không? Họ không biết, dù sao thì trước đây thì thế của Lục Quân Càn cũng không được khám nghiệm, có lẽ Thẩm Thanh Dư sẽ dựa vào đó để gây khó dễ.

Thế lực Thẩm Thanh Dư quá lớn, cho dù có giao đoạn ghi âm này cho cảnh sát, tuy chứng thực được giao dịch giữa Tôn Phương và Thẩm Thanh Dư, nhưng anh ta vẫn có biện pháp chối tội.

Thẩm Bác Diễm file ghi âm ra làm vài bản, sau đó lấy bản gốc ra. Hắn nói: “Để anh đi tìm luật sư tư vấn.”

Lục Lăng Hằng gật đầu: “Ừ.” Đã đến nước này rồi, tuy rằng họ muốn kẻ ác phải nhanh chóng đền tội, nhưng không thể gấp được, phải tiến hành chắc từng bước một, đây là lợi thế duy nhất trong tay họ.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Bác Diễm tìm luật sư tín nhiệm tư vấn về vấn đề tương quan, tiếc là kết quả không tốt như mong đợi. Dựa vào chứng cứ này chưa đủ để kết tội Thẩm Thanh Dư xúi giục giết người, dù đoạn

ghi âm này có thể chứng minh Thẩm Thanh Dư xúi giục Tôn Phương bỏ thuốc vào cà phê Lục Quân Càn, nhưng lại không nói rõ thuốc gì, nhờ là thuốc cảm thì sao? Cũng rất khó chứng minh đây là nguyên nhân bệnh tim của Lục Quân Càn phát tác.

Thẩm Bác Diễn thương lượng với Lục Lăng Hằng hồi lâu, cuối cùng đều cảm thấy nóng ruột.

“Không có tường nào là gió không lọt được qua, Thẩm Thanh Dư làm nhiều chuyện như thế, tuyệt đối không thể không để lại chút chứng cứ nào! Nhưng dựa vào năng lực của chúng ta bây giờ, thật sự rất khó có thể thu thập toàn bộ chứng cứ.” Lục Lăng Hằng phiền não vuốt mặt, “Nếu như cảnh sát dốc sức điều tra, em không tin sẽ không tra được chứng cứ phạm tội nào của anh ta. Nhưng mà...”

Sau khi họ tìm được bản ghi âm, tạm thời vẫn còn chưa báo án. Cũng không phải không tin cảnh sát, lực lượng cảnh sát chắc chắn mạnh hơn họ, chỉ là chuyện đã qua lâu rồi, mà chứng cứ của họ lại ít tới đáng thương, trong khi thế lực của Thẩm Thanh Dư lại lớn, nếu như không thể khiến cảnh sát coi đây là vụ án lớn mà điều tra, chưa nói tới có tra ra được hay không, chỉ sợ sẽ đánh rắn động cỏ, Thẩm Thanh Dư sẽ chen ép họ nhiều hơn.

“Đúng là không phải không có chứng cứ, chỉ là năng lực của hai chúng ta quá nhỏ..” Thẩm Bác Diễn trầm mặc một hồi, “Anh nghĩ, vẫn còn một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Dư luận.”

Lục Lăng Hằng sửng sốt: “Ý anh là.. công khai?”

“Ừ!”

Trước khi có được bản ghi âm, họ không có bất cứ biện pháp nào, nếu như công khai chỉ trích Thẩm Thanh Dư, rất có khả năng còn bị cản ngược lại mà tố cáo họ tội phỉ báng. Nhưng giờ không giống như vậy, họ có đoạn ghi âm này, tuy không thể mang ra làm bằng chứng chính xác trước pháp luật, nhưng lại có thể khiến rất nhiều người tin tưởng. Lục Quân Càn có nhiều fans như vậy, trước đây họ cho rằng cái chết của Lục Quân Càn là do bệnh tim phát tác, còn không có bất cứ hung thủ nào, ấy thế mà cư dân mạng cố gắng dựng lên một hung thủ đầu sỏ hại chết Lục Quân Càn mà công kích. Họ cho rằng Lục Quân Càn làm việc quá nhiều nên bị kiệt sức, weibo công ty giải trí Tinh Tinh và weibo riêng tư của lão tổng bị fans tức giận chỉ trích, ngay cả Mã Du cũng bị liên lụy, phải khóa khung bình luận một thời gian rất dài. Hôm nay, có hung thủ thật sự trời lên mặt nước, lẽ nào họ sẽ bỏ qua?

Đương nhiên Thẩm Bác Diễn không trông cậy gì vào việc fans hâm mộ mắng chửi Thẩm Thanh Dư, bị mắng chửi với Thẩm Thanh Dư mà nói vẫn còn quá nhẹ, cái họ cần là hành vi của Thẩm Thanh Dư phải được pháp luật nghiêm minh trừng trị! Trước đây họ không muốn công khai đoạn ghi âm này, là sợ đánh rắn động cỏ tới Thẩm Thanh Dư, nhưng nếu đổi một cách khác, để Thẩm Thanh Dư biết họ đã có được bản ghi âm, đồng thời để cho cả thế giới biết bản ghi âm này tồn tại, sẽ kéo được sức mạnh dư luận, giới truyền thông và hàng vạn quần chúng vào cuộc.

Chuyện quan trọng nhất là, một khi tạo được làn sóng dư luận, như vậy nhất định quần chúng sẽ chìa mũi rìu vào những người bên cạnh Thẩm Thanh Dư, những người bên cạnh Tôn Phương, những người bên cạnh tài xế gây ra tai nạn xe của Tôn Phương, thậm chí còn có tiệm thuốc mà Tôn Phương mua, người trong đoàn phim.. Những người này sẽ dệt thành mạng lưới chặt chẽ, nhất định sẽ vớt được thứ gì đó đã bị họ bỏ quên, có lẽ có những người biết được gì đó nhưng không hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, hoặc biết nhưng không có chỗ để kể ra. Trước đó, Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng chủ động xuất kích, muốn lần tìm từng manh mối nhỏ, nhưng bọn họ thế đơn lực bạc, làm không nổi. Vậy không bằng tự tạo ra một tiêu điểm to lớn, để những manh mối kia tới gần họ hơn! Hơn nữa, một khi dư luận quan tâm, cảnh sát cũng càng thêm coi trọng vụ án này!

Lục Lăng Hằng hiểu rõ điểm này, lập tức nói: “Để em đăng weibo.”

“Không.” Thẩm Bác Diễn nói, “Anh đăng. Anh em trong nhà cãi nhau, không phải sẽ gây chú ý hơn sao?”

“Bác Diễn...”

“Quyết định thế đi, em đi thay quần áo đi, ta tới đồn cảnh sát lập hồ sơ.”

Lục Lăng Hằng biết, Thẩm Bác Diễn làm vậy là để bảo vệ anh. Nói gì thì nói, giờ anh vẫn là một nghệ sĩ, dấn thân vào một vụ phong ba như thế, vô luận kết quả ra sao cũng sẽ ảnh hưởng không tốt với sự nghiệp của anh. Nhưng Thẩm Bác Diễn thì sao? Anh em trong nhà cãi nhau thì dễ chịu hơn sao? Hơn nữa dựa vào đoạn ghi âm này mà công khai Thẩm Thanh Dư là kẻ sát nhân, vẫn có nguy cơ gánh tội phỉ báng.

Lục Lăng Hằng buồn bã nói: “Anh không cần phải như vậy, em..”

“Quân Càn, em hãy nghe anh nói.” Thẩm Bác Diễn ôm bờ vai anh, nghiêm túc nhìn sâu vào ánh mắt anh, “Để anh công khai chuyện này, sẽ càng có sức thuyết phục hơn, anh là người bên cạnh Thẩm Thanh Dư, anh càng có thể vạch trần những chuyện anh ấy đã làm. Hơn nữa cũng không phải em sẽ an toàn, nếu quyết định làm thế này, em cũng sẽ trở thành tiêu điểm của dư luận. Giờ mấy chuyện này không quan trọng,.. quan trọng là làm cách nào mới có thể để Thẩm Thanh Dư bị xử tội!”

Lục Lăng Hằng nhìn hẩn chăm chú. Trước đây, từng có một thời gian rất dài, anh vẫn coi Thẩm Bác Diễn như một cậu công tử bột, cho nên chưa từng để ý xem ánh sáng chói rực trong đôi mắt Thẩm Bác Diễn có nghĩa gì. Bây giờ, càng ngày anh càng có thể nhìn thấy được nhiều điều trong đôi mắt ấy.

Anh nhẹ giọng nói: “Được rồi.”

Đêm hôm đó, một bài post có tên “Ẩn tình đằng sau cái chết của Lục Quân Càn” được post lên, nháy mắt lan rộng khắp các diễn đàn với tốc độ chóng mặt, mà tên người post chính là —— Thẩm Bác Diễn!

104. Chương 104: Cuộc Trò Chuyện Cuối Cùng Của Hai Anh Em

– Cuộc trò chuyện cuối cùng của hai anh em.

Sau khi bản ghi âm được đăng lên mạng, lập tức gây ra cơn bão lớn, nháy mắt các trang web, diễn đàn lớn bị tin tức chuyện này chiếm cứ, chỉ vài phút ngắn ngủi sau mà số điện thoại của Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn đổ chuông không ngừng.

Lục Quân Càn bị người ta bỏ thuốc hại chết? Lại có chuyện này sao?

Chưa tới nửa giờ sau, số tin nhắn trên weibo lên đến con số hàng triệu, Thẩm Bác Diễn không kịp xem bình luận, sợ mình bỏ mất nội dung bình luận nào liên quan, thế là lại phải đăng thêm một weibo khác: “Sau khi nắm được chứng cứ tôi đã đi báo cảnh sát, bên cảnh sát đang tiến hành điều tra, nếu như mọi người có tin tức gì liên quan tới vụ án, xin hãy cung cấp với cảnh sát.” Sau đó để lại số điện thoại liên lạc của ban điều tra.

Thẩm Thanh Dư ở bên kia hiển nhiên cũng không ngồi không, chỉ là Thẩm Bác Diễn ra chiều này khiến anh ta không kịp trở tay, một giờ sau khi bài post được đăng lên, Thẩm Thanh Dư cũng bắt đầu hành động. Anh ta tạm thời dùng quan hệ xã hội để đóng tài khoản weibo Thẩm Bác Diễn, lại xóa các bài viết trên các trang web lớn. Nhưng chuyện này đã nổ ra, thu dọn cục diện thế nào đây? Weibo bị đóng, bài post bị xóa, càng khiến quần chúng thêm nghi ngờ “thuyết âm mưu”, mỗi một bài post được xóa đi thì lại có tới mười bài post được đăng lên, vô số người đã lưu lại bằng chứng ghi âm, Thẩm Thanh Dư muốn dẹp chuyện đăng yên thân là điều không thể! Mà đây cũng chính là mục đích của Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn.

Ngày hôm sau, cơn bão dư luận không những không giảm đi mà còn càng nóng hơn. Không ít người hôm trước không biết chuyện được người thân bạn bè kể cho, chuyện này nghiêm nhiên trở thành tin tức nóng nhất thời điểm hiện tại, các ngôi sao khác kết hôn ly hôn chia tay cũng không giành được trang nhất.

Ngày hôm sau, Thẩm Bác Diễn nhận được thư của luật sư Thẩm Thanh Dư gửi tới, muốn kiện hẩn tội bôi nhọ danh dự.

Thẩm Bác Diễm không để chuyện này trong lòng. Đây chỉ là đòn cảnh cáo tức nước vỡ bờ, muốn Thẩm Bác Diễm thu tay về, nhưng đây là chuyện không thể.

Vài ngày sau đó, liên tục có người tới thông báo đưa ra các đầu mối và tin có ích. Họ liên lạc thành công với người nhà và bạn bè của Tôn Phương, còn có người nhà và người thân của tài xế gây ra tai nạn. Không ít bạn của Lục Quân Càn lúc sinh thời cũng tới, cung cấp cho Thẩm Bác Diễm và Lục Lăng Hằng những tin mà họ cho rằng hữu dụng.

Lục Lăng Hằng, Thẩm Bác Diễm và luật sư mất rất nhiều thời gian sàng lọc đầu mối, tuy rằng đa số đều vô dụng, nhưng quả thật thu thập được không ít tin có ích, người cung cấp tin tức cũng đồng ý ra làm nhân chứng, sau khi thu thập sàng lọc xong họ liền giao cho phía cảnh sát.

Tuy rằng trong quá trình họ cũng gặp không ít khó khăn cản trở, nhưng chuyện đang tiến triển từng bước từng bước về hướng họ mong muốn.

Ngày thứ ba, Thẩm Bác Diễm nhận được điện thoại của luật sư của Thẩm Thanh Dư.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi.” Luật sư nói.

“Với anh sao?”

“Đúng vậy, tôi đại diện cho Thẩm tiên sinh.”

“Rồi.” Thẩm Bác Diễm đưa điện thoại cho luật sư của mình, “Vậy anh nói chuyện với luật sư của tôi đi.”

Vài ngày sau, Thẩm Bác Diễm và Lục Lăng Hằng ra khỏi nhà, vừa đi vào gara, thấy một chiếc xe quen mắt đậu bên cạnh xe của họ — là xe của Thẩm Thanh Dư!

Cửa ghế lái được mở ra, Thẩm Thanh Dư từ trong xe bước ra. Anh ta nhìn Lục Lăng Hằng thật sâu, sau đó đưa mắt nhìn sang Thẩm Bác Diễm. Đó giờ Thẩm Thanh Dư vẫn luôn duy trì hình tượng tinh anh, đây là lần đầu tiên Thẩm Bác Diễm thấy anh ta tiêu tụy như vậy, xem ra sóng gió mấy ngày qua ảnh hưởng không nhỏ tới anh ta.

Thẩm Thanh Dư nói: “Bác Diễm, chúng ta nói chuyện đi.”

Thẩm Bác Diễm nhìn xuyên qua cửa xe đang mở. Hôm nay Thẩm Thanh Dư đi một mình, không dẫn theo vệ sĩ hay luật sư. Thế là Thẩm Bác Diễm nói với Lục Lăng Hằng: “Em đi trước đi, lát nữa anh tới tìm em.”

Lục Lăng Hằng nhíu mày, kéo cánh tay hắn. Thẩm Thanh Dư làm nhiều việc ác như vậy, Lục Lăng Hằng lo lắng Thẩm Bác Diễm đi một mình sẽ gặp chuyện bất trắc.

Thẩm Bác Diễm thấp giọng nói: “Đến nước này rồi, anh ta không dám làm cái gì đâu.”

Đây là trận đánh cuối cùng của bọn họ, sau khi làm lớn chuyện, cả hai đều gánh chịu không ít sóng gió dư luận, nếu như không thành công, Thẩm Bác Diễm sẽ phải gánh tội bôi nhọ danh dự người khác, nhưng giờ đang có vô số ánh mắt dõi theo chuyện này, Thẩm Thanh Dư sẽ không dám làm chuyện thiếu suy nghĩ. Nếu lúc này Thẩm Bác Diễm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Thẩm Thanh Dư sẽ là đối tượng bị tình nghi đầu tiên, dù có không phải anh ta làm thì mọi người cũng vẫn sẽ hoài nghi anh ta. Mà hôm nay Thẩm Thanh Dư tới đây một mình, chính là đang nói rõ anh ta sẽ không hành động cực đoan.

Lục Lăng Hằng buông tay Thẩm Bác Diễm ra: “Nhớ gọi điện liên tục cho em.”

Thẩm Bác Diễm cười cười: “Ừ, cứ mỗi một giây anh lại gửi một tin nhắn cho em.”

Lúc này Lục Lăng Hằng mới lên xe của mình.

Thẩm Bác Diễm ngồi vào ghế phụ trong xe Thẩm Thanh Dư.

Thẩm Thanh Dư mệt mỏi day day huyệt thái dương. Anh ta dùng giọng nói có vẻ thoải mái cười: “Hai người vừa nói gì vậy, sợ anh ăn thịt em sao?”

Lúc còn bé ở nhà Thẩm Bác Diễm, ba rất nghiêm khắc với hắn, mẹ cũng rất nghiêm khắc với hắn, có thể nói đùa với hắn chỉ có người anh khác mẹ Thẩm Thanh Dư này, Thẩm Bác Diễm từng rất thích nói cười với anh, nhưng bây giờ, hắn chỉ cảm thấy ghê tởm.

Hắn nói: “Em nói với cậu ấy, đây là cuộc nói chuyện cuối cùng giữa hai anh em.”

Thẩm Thanh Dư trầm mặc. Ý của lời này không phải là anh và Thẩm Bác Diễn không nói chuyện với nhau được nữa, mà là đây là lần cuối cùng Thẩm Bác Diễn coi anh như anh trai, tiếp theo đó, họ chỉ còn là nguyên cáo và bị cáo.

Thẩm Thanh Dư xoay chìa khóa, bắt đầu khởi động xe. Thẩm Bác Diễn không hỏi anh ta định đi đâu, chỉ im lặng thắt dây an toàn.

“Anh phải cảm ơn em, đã cho anh cơ hội nói chuyện như hai người anh em lần cuối.” Thẩm Thanh Dư cũng thắt dây an toàn, anh ta luôn dùng khước mắt để chú ý tới từng động tác của Thẩm Bác Diễn, thật ra Thẩm Bác Diễn đề phòng anh ta, mà anh ta cũng đề phòng Thẩm Bác Diễn. Thẩm Bác Diễn không thể đi ra khỏi nhà mà cũng mang theo máy ghi âm, lúc gặp mặt hắn cũng không lấy thiết bị gì ra, cho nên không có khả năng ghi âm. Thẩm Bác Diễn thật sự chỉ muốn nói chuyện lần cuối với anh ta. Thế là anh ta nói, “Anh có nên khen em gan lớn không? Em không sợ anh đồng quy sinh tử với em sao?”

Thẩm Bác Diễn bình tĩnh nói: “Anh không làm thế đâu.”

“Tại sao?” Thẩm Thanh Dư nghiêng đầu nhìn Thẩm Bác Diễn, thật sự có hơi ngạc nhiên: “Em hạ một nước cờ như vậy, chẳng lẽ em không sợ anh bị em ép điên mà cá chết lưới rách với em sao?”

“Anh sẽ không làm thế đâu.” Thẩm Bác Diễn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Bởi vì so với em anh lại càng sợ chết hơn.”

Bạn đang

Thẩm Thanh Dư sửng sốt.

Chốc lát sau, anh ta nở nụ cười: “Ha ha ha.. em nói đúng! Anh vẫn luôn cho rằng chỉ anh hiểu em, em thì không hiểu chút gì về anh. Thật ra em rất hiểu anh. Anh mất hai mươi mấy năm, không từ thủ đoạn mà làm nhiều chuyện như vậy mới có thể đi tới ngày hôm nay, sao anh có thể buông tha?”

Anh ta đạp chân ga, lái xe đi ra ngoài.

Dọc đường hai anh em đều không nói chuyện gì, mãi tới khi xe lái tới tập đoàn Thẩm thị, Thẩm Thanh Dư phanh lại.

“Từ khi xảy ra chuyện, cổ phiếu tập đoàn Thẩm thị rớt liên tục, đến nay giảm ba mươi phần trăm.” Thẩm Thanh Dư nói.

Thẩm Bác Diễn sửng sốt, chốc lát sau nở nụ cười châm chọc: “Em không ngờ anh lại nói với em cái này. Anh muốn em thương cảm hơn ngàn công nhân trong tập đoàn sao?”

“Em sẽ như vậy sao?”

“Sẽ không đâu.” Thẩm Bác Diễn nói, “Nếu tập đoàn Thẩm thị đóng cửa vì điều này, nhân viên mất việc, họ còn có thể đi tìm công việc khác, cả thế giới đâu chỉ có mỗi cơ hội làm việc cho tập đoàn Thẩm thị. Cho dù có người thân bại danh liệt mất hết gia sản, đó cũng không phải bởi vì em, mà là vì anh.”

Thẩm Thanh Dư cười cười: “Em trưởng thành rồi..”

Quả thật, trước đó, Trâu Tinh Tinh muốn giúp hắn tranh quyền đoạt lợi, ra không ít chiêu gây tổn hại, bởi sẽ gây tổn hại tới lợi ích tập đoàn Thẩm thị, cho nên hắn đều từ chối. Thứ nhất là vốn hắn không cần chỗ này, thứ hai là bởi hắn không muốn kéo theo nhiều người xuống nước vì cuộc tranh chấp này, đoạt lợi ích trước sự tổn hại của những người vô tội.

Thẩm Bác Diễn châm chọc nói: “Em còn tưởng anh muốn đánh bài thân tình với em.”

“Nếu anh đánh bài thân tình, em sẽ nghe theo sao?”

“Anh nghĩ sao?”

Thẩm Thanh Dư lắc đầu. Nếu Thẩm Bác Diễn còn nể tình anh em thì đã không đi tới bước này. Chuyện đã âm ỉ tới mức này, lấy bài thân tình ra đánh, nghe có vẻ nực cười.

“Chúng ta thương lượng đi.” Thẩm Thanh Dư nói, “Cái gì là của em, anh sẽ trả lại hết cho em. Ngay cả cái này.” Anh ta chỉ về tập đoàn phía trước mặt, “Anh cũng có thể cho em.”

Thẩm Bác Diễn lặng lẽ nhìn anh ta.

“Anh trai.” Đây là lần cuối cùng hắn gọi anh ta là anh trai. “Thẩm Thanh Dư, anh không cảm thấy lấy tình thân ra đánh quá nực cười hay sao?”

Thẩm Thanh Dư đã đoán được hắn sẽ phản ứng thế này, không vội vã, nói lời thuyết phục đã chuẩn bị từ lâu: “Em cần tiền. Công ty của em, phim điện ảnh của em, Lục Lăng Hằng...”

“Cái gì là của em thì trả lại cho em?” Thẩm Bác Diễn cắt ngang lời anh ta, “Vậy anh trả lại Lục Quân Càn cho em đi, em sẽ không tranh với anh dù chỉ là một xu.”

Thẩm Thanh Dư há miệng, muốn nói gì đó. Chốc lát sau, đôi mắt anh ta đỏ lên, đập mạnh vào tay lái. Còi xe vang lên một tiếng, những người đi đường đều ngoái đầu nhìn lại, nhưng kính xe hai mặt, họ không nhìn thấy được tình hình trong xe.

“Ai biết được cậu ta sẽ chết!” Thẩm Thanh Dư mắt không chế kêu lên. Người anh ta muốn hại chết, ban đầu chỉ có cha của họ. Giết ông Thẩm đồng thời tranh đoạt quyền là kế hoạch anh ta đã lên từ rất nhiều năm trước, từng bước từng bước đoạt quyền nắm giữ tập đoàn, mua chuộc bác sĩ che giấu bệnh tình của ông Thẩm. Anh ta thuê Tôn Phương bỏ thuốc, chỉ vì tới gần bước cuối của kế hoạch, anh ta nhận ra Thẩm Bác Diễn mê luyến Lục Quân Càn tới nhường nào, một khi Lục Quân Càn đổ bệnh, Thẩm Bác Diễn sẽ không màng gì tới chuyện tranh đoạt tài sản. Ai ngờ hai viên thuốc ấy lại lấy đi sinh mạng Lục Quân Càn.

“Anh không trả được, giữa chúng ta không còn gì để nói nữa.” Thẩm Bác Diễn cởi dây an toàn, mở cửa xe đi ra.

Thẩm Thanh Dư vươn tay muốn giữ hắn lại, nhưng Thẩm Bác Diễn đã xuống xe.

“Gặp lại ở tòa án.” Thẩm Bác Diễn nói.

“Anh sẽ không thua đâu.” Thẩm Thanh Dư nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy cứ chờ xem.” Thẩm Bác Diễn đóng sập cửa xe, gọi điện thoại cho Lục Lăng Hằng.

Chuông chỉ đổ một giây, điện thoại lập tức được nối máy, đầu bên kia truyền tới giọng nói khẩn trương của Lục Lăng Hằng.

“Hai người nói chuyện xong rồi?”

“Nói xong rồi.”

“Có chuyện gì không?”

“Không có. Em đang ở đâu?”

“Em đang ở bãi đậu xe.”

“Để anh tới tìm em.”

“Buổi tối em làm cơm cho anh nhé.”

“Ừ.”

105. Chương 105

Hai năm sau, cuối cùng phiên tòa xét xử cũng được mở ra.

Trong khoảng thời gian hai năm này, dưới sự giúp đỡ của mọi người, cảnh sát thu thập được rất nhiều đầu mối, qua những đầu mối đó mà lần ra không ít chứng cứ. Nhưng ngoài chuyện Thẩm Thanh Dư xúi giục

Tôn Phương bỏ thuốc khiến Lục Quân Càn qua đời ra, anh ta còn bị tố cáo không ít tội danh khác. Y tá trưởng của ông Thẩm tuy đã trốn ra nước ngoài, nhưng cảnh sát điều tra cả người thân, thu được bằng chứng Thẩm Thanh Dư mua chuộc y sĩ.

Ngoài hại vài mạng người ra, Thẩm Thanh Dư còn bị người khác tố giác vạch trần, rất nhiều tấm màn đen của tập đoàn Thẩm thị bị vén lên, Thẩm Thanh Dư còn phạm tội kinh tế, số kim ngạch rất lớn.

Hôm mở phiên tòa xét thẩm, Lục Lăng Hằng xin nghỉ nửa ngày, cùng Thẩm Bác Diễn đi dự thánh.

Thẩm Thanh Dư bị giải lên tòa, đứng ở vị trí bị cáo. Gương mặt anh ta tiều tụy, cằm lún phún râu, chỉ trong hai năm ngắn ngủi mà nhìn như một người khác.

Nhiều chứng cứ sắt thép như vậy được đưa ra trước mắt, Thẩm Thanh Dư chỉ im lặng không nói.

Anh ta đã thân bại danh liệt, cuộc đời anh ta đến giờ phút này coi như đã chấm dứt, cho dù có giữ được tính mạng, quãng đời còn lại cũng một xác trong tù.

Sau giờ giải lao, Thẩm Bác Diễn và Lục Lăng Hằng rời tòa án.

Bên ngoài tòa án có vô số ký giả đang chờ bọn họ, họ vừa lộ diện một cái, lập tức bị mọi người bao quanh, đồng thời bị các phóng viên tách ra hỏi riêng từng người.

“Đã có kết quả thẩm lý và phán quyết chưa?” Có một ký giả hỏi Lục Lăng Hằng.

“Chưa có, phải đợi phiên tòa tiếp theo mới có thể tuyên án.”

“Cảm xúc của anh bây giờ thế nào?”

Lục Lăng Hằng thở một hơi dài, chỉ nói bốn chữ: “Công lý sáng tỏ.”

“Lăng Hằng, tiếp theo anh có dự án công tác nào không?”

Lục Lăng Hằng lắc đầu: “Tôi không muốn trả lời chuyện công việc trong trường hợp này, sau này nếu có cơ hội chúng ta trò chuyện sau.”

Trong hai năm này, sự nghiệp của anh vẫn lè tè như cũ. Trước đó doanh thu phim điện ảnh “Bảo nhi” không tốt lắm, nửa năm trước anh được đề cử nhận giải thưởng, nhưng cũng chỉ là đề cử, không giành được giải.

Sự kiện Thẩm Thanh Dư tuy rằng cuối cùng Thẩm Thanh Dư cũng được trừng phạt thích đáng, nhưng với công việc của Lục Lăng Hằng mà nói, đây không phải chuyện tốt. Mọi người luôn thích dán nhãn lên ngôi sao, họ không thích thấy các ngôi sao ở những phương diện khác, một ngôi sao giải trí thì chỉ nên giải trí cho mọi người, nếu họ lợi dụng sự ảnh hưởng của công chúng để mưu lợi tư, sẽ dẫn tới gây phản cảm. Cho nên Thẩm Bác Diễn vẫn bảo Lục Lăng Hằng duy trì im lặng, cho dù Lục Lăng Hằng mới thật sự là đương sự. Nhưng mà anh là “người thân” của Lục Quân Càn, khó tránh khỏi bị kéo vào phong ba dư luận.

Nếu một ngôi sao có quá nhiều rắc rối không tốt, khán giả biết chuyện, nhà sản xuất sẽ không dám dùng những diễn viên như vậy nữa. Thế nên hai năm qua, nhiều thời gian như vậy nhưng Lục Lăng Hằng vẫn giữ mình, không nhận bất cứ quảng cáo hay event nào, lúc không quay phim anh liền bồi dưỡng trau dồi bản thân, đồng thời từ chối bất cứ lời mời phỏng vấn của báo chí, hai năm trước anh cũng chỉ nói đúng một câu: “Tôi tin vào pháp luật.” Sau đó anh không đáp lại bất cứ lời đồn tích cực hay tiêu cực nào, mãi tới hôm nay mới xuất hiện ở tòa án.

Sự im lặng của anh trái lại khiến truyền thông và khán giả cảm thấy hiếu kỳ với thân phận ngôi sao của anh, cho nên hôm nay, rõ ràng là phiên tòa xét thẩm Thẩm Thanh Dư, ký giả lại hỏi anh về công việc. Đây là một cái bẫy lớn, nếu Lục Lăng Hằng trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan tới vấn đề này, ngày mai người lên trang nhất sẽ là anh. Trong lúc trang nghiêm như này mà lại tuyên truyền phim mới, các loại bình luận chỉ trích sẽ tới tập tễn. Cho nên tốt nhất là không trả lời.

Vệ sĩ chạy tới, bảo vệ Lục Lăng Hằng ra khỏi sự chen lấn của ký giả, đi tới bãi đỗ xe. Anh ngồi vào trong xe, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đợi một lúc sau, Thẩm Bác Diễn cũng thoát khỏi sự vây lấn của ký giả. Lục Lăng Hằng không trả lời, nhưng hẳn không thể không trả lời. Thẩm Thanh Dư có thể bị xử lý thế này, các báo chí truyền thông cũng

giúp hắn không ít việc, hưởng hồ giờ hắn mở công ty đầu tư điện ảnh và truyền hình, phải giữ quan hệ tốt đẹp với giới truyền thông.

Hắn vừa lên xe liền lập tức điện thoại cho các chủ biên, hy vọng họ có thể làm giảm bớt cảm giác tồn tại của Lục Lăng Hằng trong các bài báo. Lục Lăng Hằng mà không tham gia vào, nhất định sẽ có quần chúng mắng anh không có lương tâm. Nhưng nếu lúc nào anh cũng can dự vào, không cần biết anh nói gì làm gì, dựa vào thân phận của anh, sẽ có người cho rằng anh dụng tâm kín đáo, cho nên anh mới mất hai năm giữ mình. Thật ra quần chúng xem nào nhiệt chẳng có mấy ai cần chân tướng, chuyện không liên quan đến mình, họ chỉ hóng trò vui mà thôi. Mà gột sạch được oan ức, cảm giác vui sướng kích động này, Lục Lăng Hằng và Thẩm Bác Diễn không cần phải thông báo với thiên hạ, họ chỉ cần an tâm, sống tiếp cuộc sống của mình là được rồi.

Nói chuyện điện thoại xong, Thẩm Bác Diễn nắm lấy tay Lục Lăng Hằng, nhẹ nhàng xoa vuốt.

“Tiễn em về công ty.” Thẩm Bác Diễn nói với tài xế, “Lái xe đi.”

Mấy tháng trước, bộ phim “Tùng hoa giang thượng” mà Lục Lăng Hằng diễn vừa đóng máy. Đây là bộ phim duy nhất của anh trong suốt hai năm qua, Mã Du liệu mình giúp anh lấy được cơ hội thử vai, mà anh vượt qua năm cửa ải chém sáu tướng, cuối cùng dựa vào thực lực của mình, được đạo diễn ưu ái cho một vai nam thứ ba. Bộ phim “Tùng hoa giang thượng” này kể một câu chuyện ở Đông Bắc năm 1931.

Vai của anh trong phim là một lão đại mã tặc tên Hồ Cửu, dựa vào tiền phí bảo kê mà chiếm đất xưng vương. Thoạt đầu coi tiền như mạng, bất kể kẻ nào dùng bất cứ lí do gì đóng thuế bảo kê muộn, hắn sẽ lập tức dẫn anh em cầm súng tới nhà cướp, dựa vào việc cướp bóc tiền của dân chúng trên núi mà tích được không ít vàng bạc châu báu. Cũng bởi vậy nên hắn năm lần bảy lượt có mâu thuẫn xung đột với diễn viên chính vốn đứng về chính nghĩa.

Song khi giặc Nhật đánh tới, quân đội đóng quân phải rút lui theo lệnh tướng, hắn cùng các anh em mình ở lại. Hắn nói người tốt có đạo nghĩa của người tốt, mà kẻ xấu cũng có đạo nghĩa của kẻ xấu, thu nhiều phí bảo kê của dân chúng như vậy, đã đến lúc hắn bảo vệ mọi người, dù đầu có dắt thắt lưng thì hắn cũng phải che chở bảo vệ họ, nếu không hắn không phải con người.

Sau đó hắn gia nhập tổ chức kháng chiến của nhân vật chính mà cùng nhau kháng Nhật, dân binh cần kinh phí, hắn lấy hết vàng bạc châu báu ra góp. Nhân vật chính hỏi không phải trước đây hắn keo kiệt lắm hay sao, có chút tiền thôi cũng không khát được, sao bây giờ lại hào hiệp như thế. Hắn bảo nhà đã mất rồi, giữ tiền lại làm cái gì?

Cuối cùng, hắn bảo vệ nhân vật chính mà trúng đạn chết, trước khi chết nhân vật chính ôm hắn, gào khóc hỏi sao hắn lại làm như vậy. Hắn dùng chút hơi sức cuối cùng nói: “Nếu như huynh đệ cũng mất, tôi giữ mạng này làm cái gì?”

Đây là một nhân vật tương đối phức tạp, có chỗ rất đáng ghét, nhưng cũng có chỗ rất đáng yêu, hắn coi thường pháp lý, nhưng lại coi trọng đạo nghĩa giang hồ, hắn là một nhân vật có sự thay đổi và phát triển, cũng là một nhân vật rất sâu sắc.

Phim đã đóng máy, hiện đang tiến hành lồng tiếng, đợi lồng tiếng xong, mấy tháng sau phim sẽ lên sóng.

Hôm nay Thẩm Bác Diễn không làm gì, hắn tiễn Lục Lăng Hằng tới công ty, đợi anh làm việc xong lại đón về nhà. Ngồi trên xe bụng Lục Lăng Hằng bắt đầu đói, anh nghĩ xem trong tủ lạnh còn những thứ gì, thuận miệng hỏi: “Tối nay chính cái gì?” (Chính ở đây có nghĩa là làm)

Thẩm Bác Diễn: “....”

Để chuẩn bị cho nhân vật trong “Tùng hoa giang thượng”, Lục Lăng Hằng mất gần một năm, nếu trước đây anh nổi tiếng thì không thể làm như vậy. Anh luyện khẩu âm của mình sang giọng mã tặc Đông Bắc, tới bây giờ phim đã đóng máy mấy tháng rồi mà thi thoảng anh vẫn buột miệng nói tiếng Đông Bắc. Hơn nữa vì nhân vật này anh còn tập thể hình, luyện được mấy múi bụng, khiến Thẩm Bác Diễn nhỏ dãi, yêu thích không muốn rời tay.

Thẩm Bác Diễn: “Chính!” (Chính: sửa)

Lục Lăng Hằng: “... cái gì?”

“Chỉnh!”

“Được rồi.. chỉnh!”

Đảo mắt tới cuối năm, lễ trao giải điện ảnh Kim Hồ lần thứ ba mươi được tổ chức ở Thượng Hải. Lễ trao giải Kim Hồ là lễ trao giải chuyên nghiệp nhất, uy quyền nhất và cũng gây chú ý nhất cả nước. Lục Lăng Hằng được đề cử nam phụ xuất sắc nhất nhờ vai Hồ Cửu trong “Tùng hoa giang thượng”, được mời tham gia buổi lễ.

Thu thập hành lý xong, Tiểu Công Cầu thấy chủ nhân lại muốn đi, lưu luyến không rời mà nhào tới, dúi vào lòng chủ nhân kêu ư ư. Nay Tiểu Công Cầu đã cao hơn một mét, với lên gần bằng người, nặng đến mức chỉ bé được một chỗ không di chuyển được. Lục Lăng Hằng bị bạn xông tới, thiếu chút nữa ngã ngửa ra, buồn cười xoa xoa đầu Tiểu Công Cầu: “Anh đi ba ngày sẽ về thôi.”

“Ừ...” Tiểu Công Cầu liềm mình dúi đầu vào lòng Lục Lăng Hằng.

Thẩm Bác Diễn đập một cái không nặng không nhẹ vào người bạn: “Phấn sang một bên!” Sau đó không biết xấu hổ mà ôm hông Lục Lăng Hằng cọ cọ, bàn tay luồn vào vạt áo sơ mi. Lục Lăng Hằng mới nhận một phim lính đặc chủng, bắp thịt vừa mềm xuống lại được luyện, cơ bắp vô cùng, sờ vào rất sướng tay.

“Anh mới phấn sang một bên ý!” Lục Lăng Hằng tức giận đẩy hất ra, “Chuẩn bị hành lý chưa?”

“Chưa..”

“Trễ giờ bay bây giờ!”

Lúc này Thẩm Bác Diễn mới bỏ ý đồ bắt chính mà lúc lắc cái mông chạy đi thu thập hành lý.

Lần này hẳn không chỉ đưa Lục Lăng Hằng đi tham gia, còn được lên thăm đồ cùng. Hẳn vừa là ông chủ của Lục Lăng Hằng, vừa là nhà sản xuất, thân phận này rất chính đáng.

Lúc đi tới sân bay, Thẩm Bác Diễn còn căng thẳng hơn cả Lục Lăng Hằng.

Hắn nói nhỏ: “Em nói xem ban tổ chức có đều không? Chọn được người rồi mà sao không nói cho chúng ta?”

Thật ra Lục Lăng Hằng cũng có chút căng thẳng và mong đợi. Lúc anh còn là Lục Quân Càn, cũng từng đạt không ít giải thưởng, nhưng hầu hết là giải thưởng hâm mộ yêu thích. Giải thưởng uy tín chất lượng như vậy ngay cả đề cử anh cũng chưa từng được. Với anh mà nói, đây cũng là lần đầu tiên, tuy chỉ là một vai nam phụ xuất sắc nhất, nhưng với anh mà nói không khác gì với vai nam chính xuất sắc nhất. Nam chính với nam phụ, khác nhau ở vai vế trong phim mà thôi, mà cái từ “Xuất sắc nhất” này, mới là đánh giá với anh.

Thẩm Bác Diễn vẫn còn huyền thuyên không ngớt: “Hay là không được chọn rồi? Cho nên bọn họ không nói cho chúng ta biết? Sợ ta không chịu đi?”

Lục Lăng Hằng an ủi hắn: “Đừng nóng vội, tối nay sẽ biết thôi mà!”

Mãi đến tận khi lên máy bay, Thẩm Bác Diễn vẫn còn đang cầm phấn bắt bình vì không được biết kết quả sớm: “Em mà không được giải thì nhất định có nội tình! Anh từng mua giải rồi, mấy trò đen tối này anh rõ lắm!”

Lục Lăng Hằng nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lời nào, ý thức trống rỗng.

Đến khách sạn rồi, hai người vội vàng thay đổi tây trang, chuẩn bị ổn thỏa để đi tới thăm đồ. Xe đưa họ tới thăm đồ, hai người vừa xuống xe, vô số ánh đèn flash chiếu vào họ, lóa lên như ban ngày.

“Lăng Hằng, sao hôm nay anh lại lên thăm đồ cùng Thẩm tổng?” Ký giả đứng hai bên thăm đồ không kịp chờ mà đặt câu hỏi.

Lục Lăng Hằng cười cười: “Bởi anh ấy là người tôi biết ơn nhất.”

Ký giả lập tức hưng phấn: “Là chỉ chuyện của Lục Quân Càn sao?”

Thẩm Thanh Dư đã được xét xử, nhưng mãi tới khi sự tình kết thúc, Lục Lăng Hằng cũng không phát biểu gì về chuyện này, tựa như bị khóa miệng. Hôm nay thì được mở khóa rồi?

Lục Lăng Hằng nói: “Tất cả mọi chuyện.”

Như những cặp nam tài tử và nữ minh tinh khác nắm tay nhau lên thảm đỏ, lúc lên thảm đỏ, Lục Lăng Hằng chủ động kéo tay Thẩm Bác Diễn. Mặt Thẩm Bác Diễn lạnh như băng, rất có dáng dấp tổng tài lạnh lùng bá đạo, so với vẻ mặt dày không biết xấu hổ khi ở nhà thì như hai người khác nhau. Nhưng Lục Lăng Hằng biết, thật ra hắn đang căng thẳng.

Lục Lăng Hằng nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Đi thảm đỏ thế này cứ như hai chúng ta làm lễ cưới ấy nhỉ.”

Cả người Thẩm Bác Diễn cứng đờ lại, liếc mắt nhìn Lục Lăng Hằng: “Đừng nói càn! Người ta nghe thấy bây giờ!”

Lục Lăng Hằng cười cười. So với anh, Thẩm Bác Diễn còn lo anh bị tổn thương hơn.

Đi tới đây, ngược lại anh không còn thấy căng thẳng gì. Kết quả phía sau liệu anh có đạt giải hay không, dường như không còn quan trọng nữa. Thảm đỏ này chẳng mấy mà đi tới cuối, sau đó họ đi sang một con đường khác.

Sau khi vào hội trường, lễ trao giải nhanh chóng được bắt đầu.

Giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất được xếp thứ năm, bốn hạng mục giải thưởng đầu tiên, Thẩm Bác Diễn vẫn lén cầm tay Lục Lăng Hằng, cả bàn tay ướt mồ hôi. Giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất được trao cho Chu Lục, Thẩm Bác Diễn kéo dài giọng hừ một tiếng: “Xem ra lễ trao giải này vẫn tương đối công bằng.”

Nhưng đến khi giải nam chính xuất sắc nhất được trao cho Nhậm Bối Minh, Thẩm Bác Diễn lại bất mãn nói: “Có nội tình! Nhất định có nội tình! Xong rồi, giải thưởng Kim Hổ này chẳng công bằng gì cả..!”

Lục Lăng Hằng buồn cười. Thẩm Bác Diễn rất ghét Nhậm Bối Minh, nhưng thật sự mà nói Nhậm Bối Minh diễn không tệ, về tổng thể mà nói vẫn rất công bằng.

Sau khi trao giải nữ diễn viên xuất sắc nhất thì đến hạng mục nam phụ xuất sắc nhất.

Trên màn ảnh lớn bắt đầu chiếu những đoạn phim ngắn về nhân vật được đề cử.

“Giải thưởng Kim Hổ lần thứ ba mươi cho nam diễn viên phụ xuất sắc nhất thuộc về ——” Người trao giải cố ý kéo dài giọng. Cả hội trường an tĩnh.

“Lục Lăng Hằng!!” Hai khách mời trao giải đồng thời gọi tên Lục Lăng Hằng, cùng lúc đó, đạo diễn cũng chỉ đạo máy quay về phía anh.

Lục Lăng Hằng ngẩn ra, đoạn nở nụ cười. Anh đứng lên, chỉnh lại tây trang một chút, đi lên sân khấu!

“Chúc mừng cậu.” Khách mời trao giải cầm cúp thưởng rồi trao tới tay Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng mỉm cười nói cảm ơn, cúi đầu trước mọi người.

“Cậu có vẻ rất bình tĩnh.” Khách mời trao giải trêu chọc, “Lúc này Kim Tuyết Na nhận giải nữ chính xuất sắc đã khóc đó.”

Lục Lăng Hằng hòa nói chuyện phiếm theo họ: “Em cũng không ngờ mình lại bình tĩnh như vậy.”

Khách mời lại trêu chọc: “Hay là cậu đã biết trước kết quả rồi? Không kích động chút nào sao?”

“Lúc trên đường tới đây lão tổng nhà em, Thẩm tổng có nói, giải thưởng Kim Hổ này quá kín kẽ, một chút tin tức cũng không chịu tiết lộ, làm cả dọc đường em căng thẳng quá mà chảy cả nước mắt, giờ thì lại không khóc được.”

Ổng kính máy quay chiếu tới Thẩm Bác Diễn, gương mặt của Thẩm Bác Diễn được phóng to trên màn ảnh. Máy quay cận cảnh rất đúng lúc, vừa khéo một giọt nước trên khóe mắt Thẩm Bác Diễn rơi xuống, hắn thấy mình rơi lệ trên màn ảnh rộng, nhất thời bối rối, gương mặt lập tức đỏ lên, dùng ánh mắt giết người mà nhìn về phía camera, trên màn ảnh lại chiếu bộ mặt hung thần ác sát của hắn.

Toàn hội trường cười vang.

“Ha ha.” Khách mời trao giải nói, “Lăng Hằng phát biểu cảm nghĩ đi.” Nói xong liền lui xuống, nhường sân khấu lại cho một mình Lục Lăng Hằng.

Lục Lăng Hằng đi tới giữa sân khấu, cả hội trường lại yên tĩnh lại.

“Tôi rất thích nhân vật Hồ Cửu này, rất cảm ơn đoàn phim đã cho tôi cơ hội được diễn nhân vật này.” Anh nói, “Tính cách nhân vật này rất đặc biệt, nhưng điểm mà nhân vật này hấp dẫn tôi nhất thật ra là sự trưởng thành và biến đổi của nhân vật.”

“Mỗi một đạo diễn, biên kịch, diễn viên đều biết, câu chuyện hay nhất, vai diễn hay nhất là một vai có sự phát triển và biến hóa. Một vai diễn phẳng tuy có thể được khán giả yêu thích, nhưng thật sự rung động lòng người, thường là một vai có sự thay đổi và phát triển. Không chỉ ở trong phim mà tôi nghĩ ngoài đời thường cũng như vậy.”

“Từng có một thời gian rất dài tôi nghĩ nếu mình cứ thoái trào, không có bất cứ cơ hội công tác nào, chuyện gì cũng hết đường xoay sở, không biết thế giới này, ngày mai sẽ thay đổi ra sao.”

Anh từng chạm tới đỉnh cuộc sống, rồi lại trượt xuống đáy nơi thấp nhất, anh diễn rất nhiều vai chính, giờ lại diễn một vai phụ. Nhưng sau khi xuống đáy, lại rẽ ngoặt một bước rồi từ đáy thấy được hy vọng; sau khi được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, anh nhận được rất nhiều lời mời đóng vai chính, được rất nhiều đạo diễn trước đây coi anh là bình hoa ưu ái.

Mấy năm trước vì bị bệnh tim nên anh thờ ơ lạnh nhạt với rất nhiều chuyện. Tại sao những kẻ đáng ghét lại leo cao được? Tại sao mình nỗ lực hoài mà không được hồi báo? Chỉ là chưa tới thời điểm mà thôi. Cho dù lần này anh lên như điều gặp gió, thì anh cũng không kiêu ngạo và tự mãn, bởi vì cuộc sống vẫn rất khó lường.

“Mấy năm này tôi nghĩ bản thân mình đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa tôi cũng đã được chứng kiến rất nhiều sự thay đổi của người khác. Dù ngày mai thế nào thì ngày mai vẫn sẽ đến. Tôi nghĩ đây chính là mị lực của cuộc sống. Tôi rất cảm ơn tất cả những người đã giúp đỡ tôi, những người đã cho tôi cơ hội, càng cảm ơn người đã theo tôi, cùng trải qua gian khổ và cùng chứng kiến cầu vồng rực rỡ của đời người. Cảm ơn!”

Dưới đài tiếng vỗ tay như sấm, anh lại giơ cao chiếc cúp lên một lần nữa, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Bác Diễn trong đám đông. Mọi người cho rằng anh đang cảm ơn fans hoặc là người đại diện, nhưng Thẩm Bác Diễn biết, câu cuối cùng đó là dành cho hắn.

Máy quay lại lướt qua khán đài một lần nữa, chiếu từng gương mặt những đạo diễn, diễn viên từng hợp tác với Lục Lăng Hằng, chiếu tới Thẩm Bác Diễn. Lúc này trên màn ảnh lớn, Thẩm Bác Diễn đang cười tươi như hoa.

Cầm cúp vàng đi xuống đài, lúc đi ngang qua mọi người đều chúc mừng Lục Lăng Hằng, Lục Lăng Hằng nói từng lời từng lời cảm ơn một, đoạn trở lại ngồi xuống bên cạnh Thẩm Bác Diễn.

Bởi vì kích động mà gương mặt Thẩm Bác Diễn hơi ửng đỏ.

Khách mời trên sân khấu lại tiếp tục tuyên bố hạng mục giải thưởng tiếp theo, đột nhiên Thẩm Bác Diễn ghé tới gần, nói bên tai Lục Lăng Hằng: “Chúng ta đi về đi.”

Lục Lăng Hằng ngạc nhiên: “Lát nữa còn có phỏng vấn.”

“Bỏ bom bọn họ đi.”

Nhiệt khí phải bên tai Lục Lăng Hằng, gò má anh nóng lên mà ửng đỏ. Có lẽ bởi cả vật thật quá chặt, có lẽ bởi hội trường quá nhiều người, có lẽ bởi sân khấu ngoài trời không mở điều hòa.. khiến anh thấy nóng lên.

“Được rồi.” Nhân lúc camera không chiếu tới đây, hai người lén lút rời vị trí của mình, đi ra ngoài.

Ngày lành cảnh đẹp, thay vì ứng phó qua loa với cuộc phỏng vấn nhàm chán, không bằng cùng nhau chiêm ngưỡng ánh cầu vồng rực rỡ nhất đêm nay.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-khuyen-bi-benh-dai>